

Holy Bible

Aionian Edition®

देवनागरी

Sanskrit New Testament, Devanagari

AionianBible.org

दुनिया का पहला पवित्र बाइबल रिवर्स ट्रांसलेशन
कॉपी और प्रिंट करने के लिए 100% मुफ्त
इस रूप में भी जाना जाता है “बैंगनी बाइबिल”

Holy Bible Aionian Edition ®

देवनागरी

Sanskrit New Testament, Devanagari

Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0 International, 2018-2025

Source text: eBible.org

Source version: 4/18/2025

Source copyright: Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0

SanskritBible.in, 2018

Formatted by Speedata Publisher 5.1.16 (Pro) on 7/26/2025

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc, <https://Nainoia-Inc.signedon.net>

All profits are given to <https://CoolCup.org>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language

Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

प्रस्तावना

देवनागरी at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of *eternal punishment*. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

देवनागरी at AionianBible.org/History

- 06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoa Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
- 10/20/24 - Gospel Primer handout format.
- 11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
- 01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
- 03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
- 05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
- 05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.
- 06/21/25 - 469 translations now available in 230 languages.
- 07/26/25 - 526 translations now available in 287 languages.

विषय - सूची

नए नियम

मथि:	11
मार्क:	33
लूक:	47
योहन:	70
प्रेरिता:	88
रोमिण:	112
१ करिन्थिन:	122
२ करिन्थिन:	131
गालातिन:	137
इफिषिण:	141
फिलिपिन:	144
कलसिन:	147
१ थिष्लनीकिन:	149
२ थिष्लनीकिन:	152
१ तीमथिय:	154
२ तीमथिय:	157
तीत:	159
फिलोमोन:	161
इब्रिण:	162
याकूब:	169
१ पितर:	172
२ पितर:	175
१ योहन:	177
२ योहन:	180
३ योहन:	181
यिहूदा:	182
प्रकाशितं	183

अनुबंध

पाठक गाइड

शब्दकोष

मैप्स

नियति

रेखांकन, Doré

नए नियम

तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत एते यत कर्म कुर्वन्ति तन न विदुः;
पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य वस्त्राणि विभज्य जगृहः।

लूकः 23:34

मथि:

1 इब्राहीमः सन्तानो दायूद् तस्य सन्ताने यीशुख्रीष्टस्तस्य पूर्वपुरुषवंशेणी। 2 इब्राहीमः पुत्र इस्हाक् तस्य पुत्रो याकूब् तस्य पुत्रो यिहूदास्तस्य भ्रातरश्च। 3 तस्माद् यिहूदास्तस्मारो गर्भे पेरस्सैरही जज्ञते, तस्य पेरसः पुत्रो हिशेण् तस्य पुत्रो ज्ञाम्। 4 तस्य पुत्रो ईमीनादब् तस्य पुत्रो नहशोन् तस्य पुत्रः सल्मोन्। 5 तस्माद् राहवो गर्भे बोयम् जज्ञे, तस्माद् रूतो गर्भे ओवेद् जज्ञे, तस्य पुत्रो यिशयः। 6 तस्य पुत्रो दायूद् राजः तस्माद् मृतोरियस्य जायायां सुलोमान् जज्ञे। 7 तस्य पुत्रो रिहवियाम्, तस्य पुत्रोऽवियः, तस्य पुत्रो आसाः। 8 तस्य सुतो यिहोशाफट् तस्य सुतो यिहोराम तस्य सुत उषियः। 9 तस्य सुतो योथम् तस्य सुत आहम् तस्य सुतो हिष्कियः। 10 तस्य सुतो मिनशि: तस्य सुत आमोन् तस्य सुतो योशियः। 11 बाबिल्यारे प्रवसनात् पूर्वं स योशियो यिखनियं तस्य भ्रातृंश्च जनयामास। 12 ततो बाबिलि प्रवसनकाले यिखनियः शल्तीयेलं जनयामास, तस्य सुतः सिरुब्बाविल्। 13 तस्य सुतो ऽबोहुद् तस्य सुत इलीयाकीम् तस्य सुतोऽसोर्। 14 असोरः सुतः सादोक् तस्य सुत आखीम् तस्य सुत इलीहूद्। 15 तस्य सुत इलियासर् तस्य सुतो मत्तन्। 16 तस्य सुतो याकूब् तस्य सुतो यूषफ् तस्य जाया मरियम्; तस्य गर्भे यीशुरजनि, तमेव ख्रीष्टम् (अर्थाद् अभिषिक्तं) वदन्ति। 17 इत्थम् इब्राहीमो दायूदं यावत् साकल्येन चतुर्दशपुरुषाः; आ दायूदः कालाद् बाबिलि प्रवसनकालं यावत् चतुर्दशपुरुषा भवन्ति। बाबिलि प्रवासनकालात् ख्रीष्टस्य कालं यावत् चतुर्दशपुरुषा भवन्ति। 18 यीशुख्रीष्टस्य जन्म कथथते। मरियम् नामिका कन्या यूषफे वागदत्तासीत्, तदा तयोः सङ्घगमात् प्राक् सा कन्या पवित्रेणात्मना गर्भवती बभूव। 19 तत्र तस्याः पति यूषफ् सौजन्यात् तस्याः कलडङ्गं प्रकाशयितुम् अनिच्छन् गोपनेने तां पारित्यक्तं मनश्चक्रे। 20 स तथैव भावयति, तदार्नो परमेश्वरस्य दूतः स्वप्ने तं दर्शनं दत्त्वा व्याजहार, हे दायूदः सन्तान यूषफ् त्वं निजां जायां मरियम् आदातुं मा भैषीः। 21 यतस्तस्या गर्भः पवित्रादात्मनोऽभवत्, सा च पुत्रं प्रसविष्यते, तदा त्वं तस्य नाम यीशम् (अर्थात् त्रातारं) करीष्यसे, यस्मात् स निजमनुजान् तेषां कलुषेष्य उद्दरिष्यति। 22 इथं सति, पश्य गर्भवती कन्या तनयं प्रसविष्यते। इम्मानूयेल् तदीयज्य नामधेयं भविष्यति॥ इम्मानूयेल् अस्माकं सङ्गीश्वरइत्यर्थः। 23 इति यद् वचनं पुर्वं भविष्यद्वक्त्रा ईश्वरः कथायामास, तत् तदार्नीं सिद्धमभवत्। 24 अनन्तरं यूषफ् निद्रातो जागरित उत्थाय परमेश्वरीयदूतस्य निदेशानुसारेण निजां जायां जग्राह, 25 किन्तु यावत् सा निजं प्रथमसुतं अ सुषुवे, तावत् तां नोपागच्छत्, ततः सुतस्य नाम यीशुं चक्रे।

2 अनन्तरं हेरोद् संज्ञके राज्ञि राज्यं शासति यिहूदीयदेशस्य बैत्लेहमि नगरे यीशौ जातवति च, कतिपया ज्योतिर्वृद्धः पूर्वस्या दिशो यिरुशालम्नगरं समेत्य कथयामासु; 2 यो यिहूदीयानां राजा जातवान्, स कुत्रास्ते? वर्यं पूर्वस्यां दिशि तिष्ठन्तस्तदीयां तारकाम् अपश्याम तस्मात् तं प्रणन्तुम् अागमाम। 3 तदा हेरोद् राजा कथामेतां निशम्य यिरुशालम्नगरस्थितैः सर्वमानवैः सार्द्धम् उद्विज्य 4 सर्वान् प्रधानयाजकान् अध्यापकांश्च समाहूयानीय प्रपच्छ, ख्रीष्टः कुत्र जनिष्यते? 5 तदा ते कथयामासु; यिहूदीयदेशस्य बैत्लेहमि नगरे, यतो भविष्यद्वादिना इथं लिखितमास्ते, 6 सर्वाभ्यो राजधानीभ्यो यिहूदीयस्य नीतृतः हे यीहूदीयदेशस्ये बैत्लेहम् त्वं न चावारा। इसायेलीयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति। तादृगेको महाराजस्त्वन्मध्य उद्भविष्यती॥ 7 तदार्नीं हेरोद् राजा तान् ज्योतिर्वृद्धो गोपनम् आहूय सा तारका कदा दृष्टाभवत्, तद् विनिश्चयामास। 8 अपरं तान् बैत्लेहमं प्रहीत्य गदितवान्, यूदूय यात, यत्नात् तं शिशुम् अन्विष्य तदुद्देशे प्राप्ते मन्महं वार्ता दास्यथ, ततो मयापि गत्वा स प्राणस्यते। 9 तदार्नीं राज्ञ एतादूशीम् आज्ञां प्राप्य ते प्रतिस्थिरे, ततः पूर्वस्यां दिशि दिश्यतैस्तैर्या या तारका दृष्टा सा तारका तेषामप्रे गत्वा यत्र स्थाने शिशूरास्ते, तस्य स्थानस्योपरि स्थिगिता तस्यौ। 10 तद् दृष्ट्वा ते महानन्दिता बभूदः, 11 ततो गेहमध्य प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा सादृं तं शिशुं निरीक्ष्य दण्डवद् भूत्वा प्रणेमु; अपरं स्वेषां घनसम्पत्तिं मोचयित्वा सुवर्णं कुन्दुरं गन्धरमञ्च तस्मै दर्शनीयं दत्तवन्तः। 12 पश्चाद् हेरोद् राजस्य समीपं पुनरपि गन्तुं स्वप्नं ईधेरेण निषिद्धाः सन्तो उन्नेन पथा ते निजदेशं प्रति प्रतस्थिरे। 13 अनन्तरं तेषु गतवत्मु परमेश्वरस्य दूतो यूषफे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा जगाद, त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं पलायस्व, अपरं यावदहं तुभ्यं वार्ता न कथयिष्यामि, तावत् तत्रैव निवस, यतो राजा हेरोद् शिशुं नाशयितुं मृगयिष्यते। 14 तदार्नीं यूषफ् उत्थाय रजन्यां शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं प्रति प्रतस्थे, 15 गत्वा च हेरोदो नृपते मरणपर्यन्तं तत्र देशी न्युवास, तेन मिसर्देशादहं पुत्रं स्वकीयं समुपाहूयम्। यदेतद्वनम् ईश्वरेण भविष्यद्वादिना कथितं तत् सफलमभूत्। 16 अनन्तरं हेरोद् ज्योतिर्विद्धिरात्मानं प्रवत्तितं विज्ञाय भृशं चुकोपः; अपरं ज्योतिर्वृद्धभ्यस्तेन विनिश्चितं यद् दिनं तदिनाद् गणयित्वा द्वितीयवत्सरं प्रविष्टा यावन्तो बालका अस्मिन् बैत्लेहम्नगरे तत्सीमध्ये चासन्, लोकान् प्रहित्य तान् सर्वान् धातयामास। 17 अतः अनेकस्य विलापस्य निनादः क्रन्दनस्य च। शोकेन कृतशब्दश्च रामायां संनिश्चयते। स्वबालगणहेतोर्वै राहेल् नारी तु रोदिनी। न मन्यते प्रबोधन्तु यतस्ते नैव मन्ति हि॥ 18 यदेतद् वचनं यिरीमियानामकभविष्यद्वादिना कथितं तत् तदार्नीं सफलम् अभूत्। 19 तदनन्तरं हेरोदि राजनि मृते परमेश्वरस्य दूतो मिसर्देशे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा यूषफे कथितवान् 20 त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा पुनरपीसायेलो देशं याही, ये जाना: शिशुं नाशयितुम् अमृगयन्त, ते मृतवन्तः। 21 तदार्नीं स उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहन् इसायेलदेशम् आजगाम। 22 किन्तु यिहूदीयदेशे अर्खिलायनाम राजकुमारो निजपितु हेरोदः पदं प्राप्य राजत्वं

करोतीति निशम्य तत् स्थानं यातुं शङ्कितवान्, पश्चात् स्वप्नं ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गालीलदेशस्य प्रदेशैकं प्रस्थाय नासरन्नाम नगरं गत्वा तत्र न्युषितवान् 23 तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति, यदेतद्वाक्यं भविष्यद्वादिभिरुक्तं तत् सफलमभवत्।

3 तदानों योहन्नामा मज्जयिता यिहूदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाय प्रचारयन् कथयामास, 2 मनासि परावर्त्यत, स्वर्गीयराजत्वं समीपमागतम्।

3 परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथांशैव समीकुरुत सर्वथा। इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद् रवः। 4 एतद्वचनं यिशयिभविष्यद्वादिना योहन्मुद्दिश्य भाषितम्। योहनो वसनं महाङ्गरोमजं तस्य कटौ चर्मकटिबन्धनं; स च शूककीटान् मधुं च भुक्तवान्। 5 तदानीं यिर्शालम्नगरनिवासिनः सर्वे यिहूदिदेशीया यद्दन्तिन्या उभयतटस्थाश्च मानवा बहिरागत्य तस्य समीपे 6 स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यद्दन्ति तेन मज्जिता बभूतुः। 7 अपरं बूहून फिस्तिनः सिदूकिनश्च मनुजान् मंकुं स्वसमीपम् आगच्छते विलोक्य स तान् अभिधौ, रे रे भुजगवंशा आगामीनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतिवान्? 8 मनःपरावर्त्तनस्य समुचितं फलं फलत। 9 किन्त्वस्माकं तात इब्राहीम् अस्तीति स्वेषु मनःसु चीन्यनन्तो मा व्याहरत। यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर एतेभ्यः पाषाणेभ्य इब्राहीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति। 10 अपरं पादपानां मूले कुठार इदानीमपि लगान् आस्ते, तस्माद् यस्तिन् पादपे उत्तमं फलं न भवति, स कृतो मध्येऽपिनि निक्षेप्यते। 11 अपरम् अहं मनःपरावर्त्तनसूचकेन मज्जनेन युष्मान् मज्जयामीति सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि महान्, अहं तदीयोपानहौ वोद्मपि नहि योग्येऽपि, स युष्मान् वहिरुपे पवित्र आत्मनि संमज्जयिष्यति। 12 तस्य कारे सूर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रस्फोट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति, किन्तु सर्वाणि वुषाण्यनिर्वाणविहिना दाहयिष्यति। 13 अनन्तरं यीशु योहना मज्जितो भवितुं गालीलप्रदेशाद् यद्दन्ति तस्य समीपम् आजगाम। 14 किन्तु योहन् तं निषिध्य बभाषे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि? वरं त्वया मज्जनं मम प्रयोजनम् आस्ते। 15 तदानीं यीशुः प्रत्यवोचत्; ईदानीम् अनुमन्यस्व, यत इत्थं सर्वधर्मसाधनम् अस्माकं कर्तव्यं, ततः सोऽन्वमन्यत। 16 अनन्तरं यीशुरमसि मज्जितुः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा जीमूतद्वारे मुक्ते जाते, स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुद्ध्य स्वोपर्यागच्छन्त वीक्षाज्यक्रे। 17 अपरम् एष मम प्रियः पुत्र एतस्मिन्नेव मम महासन्तोष एतादृशी व्योमजा वाग् बभूव।

4 ततः परं यीशुः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः 2 सन् चत्वारिंशद्वैरात्रान् अनाहारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव। 3 तदानीं

परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहतवान्, यदि त्वमीश्वरात्मजो भवेस्तद्वाज्ञया पाषाणानेतान् पूपान् विधेहि। 4 ततः स प्रत्यब्रवीत्, इत्थं लिखितमास्ते, "मनुजः केवलपूपेन न जीविष्यति, किन्त्वीश्वरस्य वदनाद् यानि यानि वचांसि निःसरन्ति तैरेव जीविष्यति।" 5 तदा प्रतारकस्तं पुण्यनगरं नीत्वा मान्द्रस्य चूडोपरि निधाय गदितवान्, 6 त्वं यदिश्वरस्य तनयो भवेस्तर्हातोऽधः पत, यत इत्थं लिखितमास्ते, अदेश्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वं परमेश्वरः। यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीयचरणद्वये। न लगेत् प्रस्तराधातस्त्वां धरिष्यन्ति ते करैः। 7 तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् एतदपि लिखितमास्ते, "त्वं निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्व।" 8 अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युच्चधराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तदैश्वर्याणि च दर्शयश्वकार कथयाज्यकार च, 9 यदि त्वं दण्डवद् भवन् मां प्रणमेस्तर्हात्महम् एतानि तुप्यं प्रदास्यामि। 10 तदानीं यीशुस्तमवोचत्, दरीभव प्रतारक, लिखितमिदम् आस्ते, "त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणाम्यः केवलः स सेव्यश्वा।" 11 ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि, तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे। 12 तदनन्तरं योहन् कारायां बबन्धे, तद्वार्ता निशम्य यीशुना गालील् प्रास्थीयत। 13 ततः परं स नासरन्नगरं विहाय जलधेस्तटे सिवूलूनप्ताली एतयोरुवभयोः प्रदेशयोः सीमोर्मध्यवर्तीयः कफन्हात्मूलम् तन्नगरम् इत्वा न्यवसत्। 14 तस्मात् अन्यादेशीयगालीलि यद्दन्तरोऽविद्योरोधसि। नप्तालिसिवूलूनदेशौ यत्र स्थाने स्थितौ पुरा। 15 तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यधाम्यन् तमिसके। तैजनैर्बृहदालोकः परिदर्शिष्यते तदा। अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छायास्वरूपके। तेषामुपरि लोकानामालोकः संप्रकाशितः। 16 यदेतद्वचनं यिशयिभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सफलम् अभूत। 17 अनन्तरं यीशुः सुसंबादं प्रचारयन् एतां कथयितुम् अरेभे, मनासि परावर्त्यत, स्वर्गीयराजत्वं सविधमभवत्। 18 ततः परं यीशु गालीलो जलधेस्तटेन गच्छन् अन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन् अर्थतो यं पितरं वदन्ति एतावभू जलघो जालं क्षिपन्तौ दर्दश्य, यतस्तौ मीनधारिणावास्ताम्। 19 तदा स तावाहूय व्याजहार, युवां मम पश्चाद् आगच्छतं, युवामहं मनुजधारिणौ करिष्यामि। 20 तेनैव तौ जालं विहाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्। 21 अनन्तरं तस्मात् स्थानात् व्रजन् व्रजन् सिवदियस्य सुतौ याकूब् योहन्नामानौ द्वौ सहजौ तातेन सार्द्धं नौकोपरि जालस्य जीर्णोद्धारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाहूतवान्। 22 तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातज्ज्व विहाय तस्य पश्चाद्विमिनौ बभूतुः। 23 अनन्तरं भजनभवने समुपदिशन् राज्यस्य सुसंबादं प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्च शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालीलदेशं भ्रमितुम् आरभत। 24 तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्तोत्, अपरं भूतप्रस्ता अपस्मारगीणः पक्षाधातिप्रभृत्यश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् चकार। 25 एतेन गालील्-दिकापनि-यिर्शालम्-यिहूदीयदेशेभ्यो यद्दन्तः पाराज्ज्व बहवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छन्।

5 अनन्तरं स जननिवहं निरीक्ष्य भूधरोपरि व्रजित्वा समुपविवेश। 2 तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य एषा कथा कथ्याज्जक्रे। 3

अभिमानहीना जना धन्या; यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति। 4 खिदमाना मनुजा धन्या; यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति। 5 नम्रा मानवाश्च धन्या; यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति। 6 धर्मार्थं बुभुक्षिताः तृष्णार्तश्च मनुजा धन्या; यस्मात् ते परितप्स्यन्ति। 7 कृपालवो मानवा धन्या; यस्मात् ते कृपां प्राप्स्यन्ति। 8 निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्या; यस्मात् ते इश्वरं द्रश्यन्ति। 9 मेलयितारो मानवा धन्या; यस्मात् ते इश्वरस्य सन्तानत्वेन विख्यास्यन्ति। 10 धर्मकारणात् ताडिता मनुजा धन्या, यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषामधिकरो विद्यते। 11 यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुर्व्वक्यानि वदन्ति च, तदा युयं धन्या। 12 तदा आनन्दत, तथा भृंगं ह्लादधञ्जल्य, यतः स्वर्णे भूयांसि फलानि लप्स्यद्यते; ते युष्माकं पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्। 13 युयं मेदिन्यां लवणरूपाः, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादुयुक्तं भविष्यति? तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यतात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तु नराणां पदतलेन दलयितुञ्च योग्यं भवति। 14 युयं जगति दीप्तिरूपाः, भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नहि शक्षयति। 15 अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाथो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेहस्थितान् सकलान् प्रकाशयन्ति। 16 येन मानवा युष्माकं सत्कर्माणि विलोक्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीपिस्तादृक् प्रकाशताम्। 17 अहं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यञ्च लोप्तुम् आगतवान्, इत्थं मानुभवत, ते द्वे लोप्तुं नागतवान्, किन्तु सफले कर्त्तुम् आगतोरिम्। 18 अपरं युष्मान् अहं तथ्यं वदामि यावत् व्योममेदिन्यो धर्षसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सफले न जाते व्यवस्थाया एका मात्रा बिन्दुरेकोपि वा न लोप्यते। 19 तस्मात् यो जन एतासाम् आज्ञानाम् अतिक्षुद्राम् एकाज्ञामपी लंघते मनुजांञ्च तथैव शिक्षयति, स स्वर्गीयराज्ये सर्वेभ्यः क्षुद्रवेन विख्यास्यते, किन्तु यो जनस्तां पालयति, तथैव शिक्षयति च, स स्वर्गीयराज्ये प्रधानत्वेन विख्यास्यते। 20 अपरं युष्मान् अहं वदामि, अथापकफिरसिमानवानां धर्मानुष्ठानात् युष्माकं धर्मानुष्ठाने नोत्तमे जाते यूयम् ईश्वरीयराज्यं प्रवेष्टुं न शक्षयथ। 21 अपरञ्च त्वं नरं मा वधीः, यस्मात् यो नरं हन्ति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति, पूर्वकालीनजेन्ये इति कथितमासीत्, युष्माभिरश्रावि। 22 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यः कश्चित् कारणं विना निजभात्रे कुप्यति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति; यः कश्चिच्च स्वीयसहजं निर्बोधं वदति, स महासभायां दण्डार्हो भविष्यति; पुनश्च त्वं मूढं इति वाक्यं यदि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति, तर्हि नरकान्मै स दण्डार्हो भविष्यति। (Geenna g1067) 23 अतो वेद्यः समीपं निजनैवेद्ये समानीतेऽपि निजभात्रं प्रति कस्माच्चित् कारणात् त्वं यदि दोषी विद्यसे, तदानीं तव तस्य स्मृति जायते च, 24 तर्हि तस्या वेद्याः समीपे निजनैवेद्यं निधाय तदैव गत्वा पूर्व्यं तेन सार्दुं मिल, पश्चात् आगत्य निजनैवेद्यं निवेदय। 25 अन्यञ्च यावत् विवादिना सार्दुं वर्तमनि तिष्ठसि, तावत् तेन सार्दुं मैलनं कुरु; नो चेत् विवादी विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता च रक्षणः सन्निधौ समर्पयति तदा त्वं कारायां बद्येथाः। 26 तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि, शेषकपदेकेऽपि न परिशोधिते तस्मात् स्थानात् कदापि बहिरागन्तुं न शक्षयसि। 27 अपरं त्वं मा व्यभिचर, यदेतद् वचनं पूर्वकालीनलोकेभ्यः कथितमासीत्, तद् यूयं श्रुतवन्तः; 28 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यदि कश्चित् कामतः काज्चन योषितं पश्यति, तर्हि स मनसा तदैव व्यभिचरितवान्। 29 तस्मात् तव दक्षिणं नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तन्नेत्रम् उत्पात्य दूरे निक्षिप, यस्मात् तव सर्ववपुषो नरके निक्षेपात् तवैकाङ्गस्य नाशो वरं। (Geenna g1067) 30 यद्वा तव दक्षिणः करो यदि त्वां बाधते, तर्हि तं कंचित्त्वा दूरे निक्षिप, यतः सर्ववपुषो नरके निक्षेपात् एकाङ्गस्य नाशो वरं। (Geenna g1067) 31 उक्तमात्रे, यदि कश्चिन् निजजायां परित्यक्तुम् इच्छति, तर्हि स तां व्यभिचारयति; यश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवहति, सोपि व्यभिचरति। 33 पुनश्च त्वं मृषा शापथम् न कुर्वन् ईश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि यूयं श्रुतवन्तः। 34 किन्त्वहं युष्मान् व्याहारामि, व्यभिचारदोषे न जाते यदि कश्चिन् निजजायां परित्यजति, तर्हि स तां व्यभिचारयति; यश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवहति, सोपि व्यभिचरति। 33 पुनश्च त्वं मृषा शापथम् न कुर्वन् ईश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि यूयं श्रुतवन्तः। 34 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, कमपि शपथं मा कार्ष, अर्थतः स्वर्गान्माना न, यतः स ईश्वरस्य सिंहासनं; 35 पृथिव्या नाम्नापि न, यतः सा तस्य पादपीठः, यिरुशालमो नाम्नापि न, यतः सा महाराजस्य पुरीः; 36 निजशिरेनाम्नापि न, यस्मात् तस्यैकं कचमपि सितम् असितं वा कर्तुं त्वया न शक्यते। 37 अपरं यूयं संलापसमये केवलं भवतीति न भवतीति च वदत यत इतोऽधिकं यत् तत् पापात्मनो जायते। 38 अपरं लोचनस्य विनिमयेन लोचनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वकमिदं वचनञ्च युष्माभिरश्रूयत। 39 किन्त्वहं युष्मान् वदामि यूयं हिंसकं नरं मा व्याघातयत। किन्तु केनचित् तव दक्षिणकपोले चपेटाधाते कृते तं प्रति वामं कपोलञ्च व्याघोटय। 40 अपरं केनचित् त्वया सार्धं विवादं कृत्वा तव परिवेषकस्मै निघृतिते तस्मायुक्तीयवसनमपि देहि। 41 यदि कश्चित् त्वां क्रोशमेकं नयनार्थं अन्यायतो धरति, तदा तेन सार्धं क्रोशद्वयं याहि। 42 यश्च मानवस्त्वां याचते, तस्मै देहि, यदि कश्चित् तुव्यं धारयितुम् इच्छति, तर्हि तं प्रति परामुखो मा भू। 43 निजसमीपवसिनि प्रेम कुरु, किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यदेतत् पुरोक्तं वचनं एतदपि यूयं श्रुतवन्तः। 44 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यूयं रिपुव्यपि प्रेम कुरुत, ये च युष्मान् शपन्ते, तान् आशिषं वदत, ये च युष्मान् ऋतीयन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये च युष्मान् निन्दन्ति, ताडयन्ति च, तेषां कृते प्रार्थयच्च। 45 तत्र यः सतामसताज्ञोपरि प्रभाकरम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाज्ञोपरि नीरं वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथ। 46 ये युष्मासु प्रेम कुर्वन्ति, यूयं यदि केवलं तेवेव प्रेम कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं फलं भविष्यति? चण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? 47 अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयभ्रातृत्वेन

नमत, तर्हि कि महत् कर्म कुरुथ? चण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? 48 तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

6 सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किञ्चन फलं न प्राप्यथ। 2 त्वं यदा ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजेभ्यः प्रशंसां प्राप्तुं भजनभवने राजमार्गे च तूरीं वादयन्ति, तथा मा कुर्णि, अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि, ते स्वकायं फलम् अलभन्त। 3 किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापय। 4 तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति। 5 अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनइव मा कुरु, यस्मात् ते भजनभवने राजमार्गस्य कोणे तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीवन्ते; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, ते स्वकीयफलं प्राप्नुवन्। 6 तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागरं प्रविश्य द्वारं रुद्ध्वा गुप्तं पश्यतस्तव पितुः समीपे प्रार्थयस्व; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति 7 अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजकाइव मुथा पुनरुक्ति मा कुरु, यस्मात् ते बोधन्ते, बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना ग्राहिष्यते। 8 यूर्यं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं याचनातः प्रगोव युष्माकं पिता तत् जानाति। 9 अतएव यूयम् ईदृक् प्रार्थयस्व, हे अस्माकं स्वर्गस्थपितः, तव नाम पूज्यं भवतु। 10 तव राजत्वं भवतु; तवेच्छा स्वर्गे यथा तथैव मेदिन्यामपि सफला भवतु। 11 अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य देहि। 12 वयं यथा निजापाराधिनः क्षमामहे, तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्व। 13 अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्ष; राजत्वं गौरवं पराक्रमः एते सर्वे सर्वदा तव; तथास्तु। 14 यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते; 15 किन्तु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि युष्माकं जनकोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते। 16 अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि म्लानानि कुर्वन्ति, यूर्यं तइव विषणवदना मा भवत; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि ते स्वकीयफलम् अलभन्त। 17 यदा त्वम् उपवससि, तदा यथा लोकैस्त्वं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तव योडगोचरः पिता तेनैव दृश्यसे, तत्कृते निजशिरसि तैलं मर्हय वदनञ्च प्रक्षालय; 18 तेन तव यः पिता गुप्तदर्शीं स प्रकाश्य तुभ्यं फलं दास्यति। 19 अपरं यत्र स्थाने कीटाः कलड़काश्च क्षयं न नयन्ति, चौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं शक्नुवन्ति, तादृशां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संचिनुत। 20 किन्तु यत्र स्थाने कीटाः कलड़काश्च क्षयं न नयन्ति, चौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा चोरयितुं न शक्नुवन्ति, तादृशे स्वर्गे धनं सञ्चिनुत। 21 यस्मात् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव खाने युष्माकं मनासि। 22 लोचनं देहस्य प्रदीपकं, तस्मात् यदि तव लोचनं प्रसन्नं भवति, तर्हि तव कृत्स्नं वपु दीपित्युक्तं भविष्यति। 23 किन्तु लोचनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिसयुक्तं भविष्यति। अतएव या दीपित्स्त्वयि विद्यते, सा यदि तमिसयुक्ता भवति, तर्हि तत् तमिसं किवन् महत्। 24 कोपि मुरुजो द्वौ प्रभु सेवितुं न शक्नोति, यस्माद् एकं संमन्य तदन्यं न सम्मन्यते, यद्वा एकत्र मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते; तथा यूयमपीश्वरं लक्ष्मीज्येत्युभे सेवितुं न शक्नुथ। 25 अपरम् अहं युष्मभ्यं तथ्यं कथयामि, कि भक्षिष्यामः? किं पास्यामः? इति प्राणधारण्या या चिन्तयत; किं परिधास्यामः? इति कायरक्षणाय न चिन्तयत; भक्षयात् प्राणा वसनाज्च वपूषि किं श्रेष्ठाणि न हि? 26 विहायसो विहङ्गमान् विलोकयतः तै नैष्पते न कृत्यते भाण्डागरे न सज्जीयतेऽपि; तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य आहारं वितरति। 27 यूर्यं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ? युष्माकं कश्चित् मनुजः चिन्तयन् निजायुषः क्षणमपि वर्द्धयितुं शक्नोति? 28 अपरं वसनाय कुतश्चिन्तयत? क्षेत्रोत्पन्नानि पुष्पाणि कथं वर्द्धते तादृशोचयत। तानि तन्तून् नोत्पादयन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति; 29 तथाप्यहं युष्मान् वदामि, सुलेमान् तादृशे ऐश्वर्यवानपि तत्पुष्पमिव विभूषितो नासीत्। 30 तस्मात् क्षय विद्यमानं श्वः चुल्लच्यां निक्षेप्यते तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तत् यदीश्वर इत्यं विभूषयति, तर्हि हे स्तोकप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति? 31 तस्मात् अस्माभिः किमत्ययते? किञ्च यापयिष्यते? किं वा परिधायिष्यते, इति न चिन्तयत। 32 यस्मात् देवार्चका अपीति चेष्टन्ते; एतेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता जानाति। 33 अतएव प्रथमत ईश्वरीयराज्यं धर्मज्यं चेष्टन्ते, तत एतानि वस्तूनि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते। 34 श्वः कृते मा चिन्तयत, श्वएव स्वयं स्वमुद्दिश्य चिन्तयिष्यति; अद्यतीनी या चिन्ता साध्यकृते प्रचुरतरा।

7 यथा यूर्यं दोषीकृता न भवथ, तत्कृतेऽन्यं दोषिणं मा कुरुत। 2 यतो यादृशेन दोषेण यूर्यं परान् दोषिणः कुरुथ, तादृशेन दोषेण यूयमपि दोषीकृता भविष्यथ, अन्यञ्च येन परिमाणेन युष्माभिः परिमीयते, तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमायिष्यते। 3 अपरञ्च निजनयने या नासा विद्यते, ताम् अनालोच्य तव सहजस्य लोचने यत् तृणम् आस्ते, तदेव कृते वीक्षसेः? 4 तव निजलोचने नासायां विद्यमानायां, हे भ्रातः, तव नयनात् तृणं बहिष्यत्वं अनुजानीहि, कथामेतां निजसहजाय कथं कथयितुं शक्नोषि? 5 हे कपटिन, आदौ निजनयनात् नासां बहिष्कुरु ततो निजदृष्टै सुप्रसन्नायां तव भ्रातृ लोचनात् तृणं बहिष्कर्तुं शक्षयसि। 6 अन्यञ्च सारमेयेभ्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत, वराहाणां समक्षञ्च मुक्ता मा निक्षिपतः निक्षेपणात् ते ताः सर्वाः पदे दैलयिष्यन्ति, परावृत्य युष्मानपि विदारयिष्यन्ति। 7 याचार्यं ततो युष्मभ्यं दायिष्यते; मृगयाच्यं तत उद्देशं लप्यच्यते; द्वारम् आहत, ततो युष्मत्कृते मुक्तं भविष्यति। 8 यस्माद् येन याच्यते, तेन लभ्यते; येन मृग्यते तेनोद्देशः प्राप्यते; येन च द्वारम् आहन्यते, तत्कृते द्वारं मोच्यते। 9 आत्मजेन पूरे प्रार्थिते तस्मै पाषाणं विश्राणयति, 10 मीने याचिते च तस्मै भुजंगं वितरति, एतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते? 11 तस्माद्

यूम् अभद्रा: सन्तोऽपि यदि निजबालके^१य उत्तमं द्रव्यं दातुं जानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययाचकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तुनि न दास्यति? १२ युष्मान् प्रतीतेरेषां याटूशो व्यवहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्त; यस्माद् व्यवस्थाभिष्यद्वादिनां वचनानाम् इति सारम् । १३ सङ्कीर्णद्वारेण प्रविशत्; यतो नरकगमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यच्च वर्त्मं तद् बृहत् तेन बहवः प्रविशन्ति । १४ अपरं स्वर्गगमनाय यद् द्वारं तत् कीदृक् संकीर्णं। यच्च वर्त्मं तत् कीदृग् दुर्गमम् । तदुद्देशारः किमन्तोऽल्पाः । १५ अपरञ्ज्य ये जना मेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्त्वन्तरुन्नता वृका एतादृशेभ्यो भविष्यद्विभिर्यः सावधाना भवत, यूयं फलेन तान् परिचेतुं शक्नुथ । १६ मनुजाः किं कण्टकिनो वृक्षाद् द्राक्षाफलानि शृगालकोलितश्च उद्भरफलानि शतयन्ति? १७ तद्वद् उत्तम एव पादप उत्तमफलानि जनयति, अधमपादपएवाधमफलानि जनयति । १८ किन्तूत्मपादपः कदाच्यथमफलानि जनयितुं न शक्नोति, तथाधमोपि पादप उत्तमफलानि जनयितुं न शक्नोति । १९ अपरं ये ये पादपा अधमफलानि जनयन्ति, ते कृता वहौ क्षिप्यन्ते । २० अतएव यूयं फलेन तान् परिचेत्यथ । २१ ये जना मां प्रभु वदन्ति, ते सर्वे स्वर्गाराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तन्न, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्मं करोति स एव प्रवेक्ष्यति । २२ तद् दिने बहवो मां वदिष्यन्ति, हे प्रभो हे प्रभो, तव नामा किमस्मामि र्भविष्यद्वाक्यं न व्याहृतं? तव नामा भूतः किं न त्याजिताः? तव नामा किं नानाद्वृतानि कर्माणि न कृतानि? २३ तदाहं वदिष्यामि, हे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेद्यि, यूयं मत्स्मीपाद् दूरीभवत । २४ यः कश्चित् ममैता: कथा: श्रुत्वा पालयति, स पाषाणोपरि गृहनिर्मात्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते । २५ यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वाते च तेषु तदेहं लग्नेषु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तन्न पतति २६ किन्तु यः कश्चित् ममैता: कथा: श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्रा उज्ञानिना उपमीयते । २७ यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वाते च तै गृहि समाघाते तत् पतति तत्पतनं महद् भवति । २८ यीशुनेतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्र्य्यं मेनिरे । २९ यस्मात् स उपाध्याया इव तान् नोपदिदेश किन्तु समर्थपुरुषङ्गव समुपदिदेश ।

८ यदा स पर्वताद् अवारोहत् तदा बहवो मानवास्तत्पश्चाद् वब्रजुः । २ एकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्रणम्य बभाषे, हे प्रभो, यदि भवान् संमन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तु शक्नोति । ३ ततो यीशुः करं प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्येऽहं त्वं निरामयो भव; तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनामोचि । ४ ततो यीशुस्तं जगाद्, अवधेहि कथामेतां कश्चिदपि मा ब्रूहि, किन्तु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुजेभ्यो निजनिरामयत्वं प्रमाणयितुं मूसानिरूपितं द्रव्यम् उत्सृज च । ५ तदनन्तरं यीशुना कफर्नाहूम्नामनि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्सीमप् आगत्य विनीय बभाषे, ६ हे प्रभो, मदीय एको दासः पक्षाधातव्याधिना भृशं व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते । ७ तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि । ८ ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत, हे प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाहमस्मिः; वाङ्मात्रम् आदिशतु, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति । ९ यतो मयि परनिधेऽपि मम निदेशवश्याः कति कति सेना: सन्ति, तत एकस्मिन् याहीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् एहीत्युक्ते स आयाति, तथा मम निजदासे कर्मेतत् कुर्वित्युक्ते स तत् करोति । १० तदानीं यीशुस्तस्यैतत् वचो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूतु; निजपश्चाद्वामिनो मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वच्मि, इसायेलीयलोकानां मध्येऽपि नैतादृशो विश्वासो मया प्राप्तः । ११ अनन्यच्याहं युष्मान् वदामि, बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य इब्राहीमा इस्हाका याकूबा च साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति; १२ किन्तु यत्र स्थाने रोदनदन्तघर्षणे भवतस्तस्मिन् बहिर्भूतमिसे राज्यस्य सन्ताना निक्षेस्यन्ते । १३ ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाद्, याहि, तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव दण्डे तदीयदासो निरामयो बभूव । १४ अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेहमुपस्थाय ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वर्णं वीक्षाज्यक्रे । १५ ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टतवात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिवेषे । १६ अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बहुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः स च वाक्येन भूतान् त्वायामास, सर्वप्रकारपीडितजनांश्च निरामयान् चकार; १७ तस्मात्, सर्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता। अस्माकं सकलं व्याधिं सप्त उपसंगृहीतवान् । यदेतद्युच्यन् पिशिययभविष्यद्वादिनोक्तमासीत्, ततदा सफलमभवत् । १८ अनन्तरं यीशुश्चुर्दिष्यु जननिवहं विलोक्य तटिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश । १९ तदानीम् एक उपाध्याय आगत्य कथितवान्, हे गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि । २० ततो यीशु जगाद्, क्रोष्टुः स्थातुं स्थानं विद्यते, विहायसो विहङ्गमानां नीडानि च सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते । २१ अनन्तरम् अपर एकः शिष्यस्तं बभाषे, हे प्रभो, प्रथमतो मम पितरं शमशाने निधातुं गमनार्थं माम् अनुमन्यस्व । २२ ततो यीशुरुक्तवान् मृतान् शमशाने निदधतु, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ । २३ अनन्तरं तस्मिन् नावमारुद्धे तस्य शिष्यास्तत्पश्चात् जग्मुः । २४ पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो झाझ्शनिल उदतिष्ठत, येन महातरङ्गा उत्थाय तरणिं छादितवान्, किन्तु स निद्रित आसीत् । २५ तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभड्यां कृत्वा कथयामासु; हे प्रभो, वयं मियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु । २६ तदा स तान् उक्तवान्, हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्ज्य तर्जयामास, ततो निर्वातमभवत् । २७ अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासु; अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्रहिणौ? कीदृशेऽयं मानवः । २८ अनन्तरं स पारं गत्वा गिरीयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ शमशानस्थानाद् बहि भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशौ प्रचण्डावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातुं नाशक्नोत् । २९ तावुचैः कथयामासतुः, हे ईश्वरस्य सूनो यीशो, त्वया

साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातनां दातुम् अत्रागतोसि? 30 तदार्नीं ताह्यां किञ्चिद् दूरे वराहाणाम् एको महाव्रजोऽचरत्। 31 ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतु; यद्यावां त्याजयसि, तर्हि वराहाणां मध्येव्रजम् आवां प्रेरय। 32 तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजो विहाय वराहान् आश्रितवन्तौ, तदा ते सर्वे वराहा उच्चस्थानात् महाजवेन धावन्तः सागरीयतोये मज्जन्तो ममुः। 33 ततो वराहरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्यद् अघटत, ताः सर्ववार्ता अवदन्। 34 ततो नागरिकाः सर्वे मनुजा यीशुं साक्षात् कर्तुं बहिरायातः तज्च विलोक्य प्रार्थयाऽच्चिक्रे भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

9 अनन्तरं यीशु नैकामास्त्वा पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ। 2 ततः कतिपया जना एकं पक्षाघातिनं स्वट्टोपरि शाययित्वा तत्समीपम् आनयनः ततो यीशुस्तेषां प्रतीति विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद, हे पुत्र, सुस्थिरो भव, तव कलुषस्य मर्षणं जातम्। 3 तां कथां निशम्य कियन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तितवन्त एष मनुज ईश्वरं निन्दति। 4 ततः स तेषाम् एतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान्, यूयं मनःसु कृत एतादृशीं कुचिन्तां कुरुथ? 5 तव पापमर्षणं जातं, यद्या त्वमुत्थाय गच्छ, द्वयोरनयो वर्क्ययोः किं वाक्यं वर्कुं सुगमं? 6 किन्तु मेदिन्यां कलुषं क्षिमितुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा जानीथ, तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ। 7 ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेहं प्रस्थितवान्। 8 मानवा इत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, ईश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दत्तं इति कारणात् तं धर्म्यं बभाषिरे च। 9 अनन्तरं यीशुस्तस्थानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्रहस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् एकं मनुजं विलोक्य तं बभाषे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वव्राज। 10 ततः परं यीशो गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करसंग्रहिणः कलुषिणश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविष्टुः। 11 फिरुशिनस्तद् दृष्ट्वा तस्य शिष्यान् बभाषिरे, युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्रहिभिः कलुषिभिश्च साकं भुक्ते? 12 यीशुस्तत् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते। 13 अतो यूयं यात्वा वचनस्याध्यं शिक्षध्वम्, दयायां मे यथा प्रीति न तथा यज्ञकर्मणि। यतोऽहं धार्मिकान् आहातुं नागतोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्त्तयितुं पापिन आहातुम् आगतोऽस्मि। 14 अनन्तरं योहनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, फिरुशिनो वयञ्च पुनः पुनरुपवसामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः? 15 तदा यीशुस्तान् अवोचत् यावत् सखीनां संङ्गे कन्याया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्तुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संङ्गाद् वरं नयन्ति, तादृशः समय आगमिष्यति, तदा ते उपवत्स्यन्ति। 16 पुरातनवसने कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिन्ति तच्छिद्रञ्ज्य बहुकुस्तिं दृश्यते। 17 अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कृते कुतू विदीर्यते तेन गोस्तनीरसः पतति कुतूश नश्यति; तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थाप्यते, तेन द्वयोरवनं भवति। 18 अपरं तेनैतत्कथाकथनकाले एकोऽधिपतिस्तं प्रणाम्य बभाषे, मम दुहिता प्रायेणीतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे हस्तमर्पयतु, तेन सा जीविष्यति। 19 तदार्नीं यीशः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वव्राज। 20 इत्यनन्तरे द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदरमयेन शीर्णैका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पर्पर्शः 21 यस्मात् मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्स्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती। 22 ततो यीशुर्वदं परावर्त्य तां जगाद, हे कन्ये, त्वं सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थामकार्षीत्। एतद्वाक्ये गदितएव सा योषित् स्वस्थाभूत्। 23 अपरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेहं गत्वा वादकप्रभृतीन् बहून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्, 24 पन्थानं त्यज, कन्येयं नाप्रियत निद्रितास्ते; कथामेतां श्रुत्वा ते तुपमजहसुः। 25 किन्तु सर्वेषु बहिष्कृतेषु सोऽध्यन्तरं गत्वा कन्यायाः करं धृतवान्, तेन सोदीतिष्ठतः; 26 ततस्तत्कर्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्। 27 ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद् यात्रां चकार; तदा हे दायूः सन्तान, अस्मान् दयस्व, इति वदन्तौ द्वौ जनावन्ध्ये प्रोचैराहून्त्यते तत्पश्चाद् बव्रजतुः। 28 ततो यीशो गेहमध्यं प्रविष्टं तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्तौ, तदार्नीं स तौ पृष्ठवान् कर्मैतत् कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते, युवां किमिति प्रतीथः? तदा तौ प्रत्यूचतुः, सत्यं प्रभो। 29 तदार्नीं स तयो लौचनानि स्पृशन् बभाषे, युवयोः प्रतीत्यनुसाराद् युवयोर्मैङ्गलं भूयात्। तेन तत्क्षणात् तयो नेत्राणि प्रसन्नान्यभवन्, 30 पश्चाद् यीशुस्तौ दृढमाजाप्य जगाद, अवधत्तम् एतां कथां कोपि मनुजो म जानीयात्। 31 किन्तु तौ प्रस्थाय तस्मिन् कृत्स्ने देशे तस्य कीर्ति प्रकाशयामासतुः। 32 अपरं तौ बहिर्यात एतस्मिन्नन्तरे मनुजा एकं भूतग्रस्तमूकं तस्य समीपम् आनीतवन्तः। 33 तेन भूते त्याजिते स मूकः कथां कथयितुं प्रारभत, तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः, इस्यायेलो वेशे कदापि नेदृगदृश्यतः; 34 किन्तु फिरुशिनः कथयाज्वकुः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति। 35 ततः परं यीशुस्तेषां भजनभवन उपदिशन् राज्यस्य सुसंवादं प्रचारयन् लोकानां यस्य य आमयो या च पीडासीत्, तान् शमयन् शमयंश्च सर्वाणि नगराणि ग्रामांश्च बभ्राम। 36 अन्यञ्च मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेषानिव च त्यक्तान् निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् शिष्यान् अवदत्, 37 शस्यानि प्रचुराणि सन्ति, किन्तु छेत्तारः स्तोकाः। 38 क्षेत्रं प्रत्यपरान् छेदकान् प्रहेतुं शस्यस्वामिनं प्रार्थयध्वम्।

10 अनन्तरं यीशु द्वादशशिष्यान् आहूयामेध्यभूतान् त्याजयितुं सर्वप्रकाररोगान् पीडाश्च शमयितुं तेभ्यः सामर्थ्यमदात्। 2 तेषां द्वादशप्रेष्याणां नामान्येतानि। प्रथमं शिमोन् यं पितरं वदन्ति, ततः परं तस्य सहज आन्द्रियः, सिवदिव्यस्य पुत्रो याकूब् 3 तस्य सहजो योहनः फिलिप् बर्थलमय् थोमाः करसंग्राही मथिः, आल्फेयपुत्रो याकूब्, 4 किनानीयः शिमोन्, य ईष्करियोतीययिहृदाः ख्रीष्टं परकरेऽर्पयत्। 5 एतान् द्वादशशिष्यान् अवदत्, 37 शस्यानि प्रचुराणि सन्ति, किन्तु छेत्तारः स्तोकाः।

मथिः

यीशु: प्रेषयन् इत्याज्ञापयत्, यूयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शेमिरोणीयानां किमपि नगरञ्च न प्रविश्ये ६ इसायेल्गोत्रस्य हारिता ये ये मेषास्तेषामेव समीपं यात् । ७ गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजत्वं सविधमभवत्, एतां कथां प्रचारयत् । ८ आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत, कुष्ठिनः परिष्कुरुत, मृतलोकान् जीवयत, भूतान् त्याजयत, विना मूल्यं यूयम् अलभव्यं विनैव मूल्यं विश्राणयत् । ९ किन्तु स्वेषां कटिबन्धेषु स्वर्णरूप्यताप्राणां किमपि न गृहीतः । १० अन्यच्च यात्रायै चेलसम्पुटं वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः, एतान् मा गृहीत, यतः कार्यकृत् भर्तु योग्यो भवति । ११ अपरं यूयं यत् पुरं यज्च ग्रामं प्रविशथ, तत्र यो जनो योग्यपात्रं तमवात्य यानकालं यावत् तत्र तिष्ठत । १२ यदा यूयं तदेहं प्रविशथ, तदा तमाशिषं वदत । १३ यदि स योग्यपात्रं भवति, तर्हि तत्कल्याणं तस्मै भविष्यति, नोचेत् सारीषुभ्यमेव भविष्यति । १४ किन्तु ये जना युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाज्च न शृण्वन्ति तेषां गेहात् पुराद्वा प्रस्थानकाले स्वपदूलीं पातयत । १५ युष्मानहं तथ्यं वच्मि विचारदिने तत्पुरस्य दशातः सिदोममोरापुरयोर्देशा सद्यतरा भविष्यति । १६ पश्यत, वृक्यूथमध्ये मेषः यथाविस्तथा युष्मान प्रहिणोमि, तस्माद् यूयम् अहिरिव सतर्काः कपोताइवाहिसका भवत । १७ नृभ्यः सावधाना भवत; यतस्तै यूयं राजसंसदि समर्पिष्यध्वे तेषां भजनगेहे प्रहारिष्यध्वे । १८ यूयं मन्नामहेतोः शास्तृणां राजाज्च समक्षं तानन्यदेशिनश्चादि साक्षित्वार्थमानेष्यध्वे । १९ किन्त्वत्थं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्ष्यथ तत्र मा विन्तयत, यतस्तदा युष्माभि यद् वक्तव्यं तत् तदण्डे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति । २० यस्मात् तदा यो वक्ष्यति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्थः पित्रात्मा । २१ सहजः सहजं तातः सुतज्च मृतौ समर्पयिष्यति, अपत्यागि स्वस्वपित्रो विषपक्षीभूय तौ धातयिष्यन्ति । २२ मन्नमहेतोः सर्वे जना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते, किन्तु यः शेषं यावद् धैर्य्यं घुत्वा स्थास्यति, स त्रियिष्यते । २३ तै यदा यूयमेकुपे ताडिष्यध्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायध्वं युष्मानहं तथ्यं वच्मि यावन्मनुजसुतो नैति तावद् इसायैल्देशीयसर्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथ । २४ गुरोः शिष्यो न महान्, प्रभोदासो न महान् । २५ यदि शिष्यो निजगुरो दर्शश स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद् यथेष्ट । चेतैर्गृहपतिर्भूतराज उच्यते, तर्हि परिवारः किं तथा न वक्ष्यन्ते? २६ किन्तु तेभ्यो यूयं मा विभीत, यतो यन्न प्रकाशिष्यते, तादृक् छादितं किमपि नास्ति, यच्च न व्यजिष्यते, तादृग् गुदं किमपि नास्ति । २७ यदेहं युष्मान् तमसि वच्मि तद् युष्माभिर्दीप्तौ कथ्यतां; कर्णाभ्यां यत् श्रूयते तद् गेहोपरि प्रचार्यतां । २८ ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मानं, तेभ्यो मा भैष्ट; यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शक्नोति, ततो विभीत । (Geenna g1067) २९ द्वौ चौटकी किमेकताप्रमुद्रया न विक्रीयते? तथापि युष्मातात्नुमति विना तेषामेकोपि भुवि न पतति । ३० युष्मच्छरसां सर्वकचा गणितः सन्ति । ३१ अतो मा बिभीत, यूयं बहुचक्टेभ्यो बहुमूल्याः । ३२ यो मनुजसाक्षान्माड्गीकुरुते तमहं स्वर्णस्थातात्साक्षाद्गीकरिष्ये । ३३ पृथ्व्यामहं शान्तिं दातुमागतिति मानुभवत, शान्तिं दातुं न किन्त्वसिं । ३४ पितृमातृशूभ्रिः साकं सुतसुताबधू विरीरोधयितुञ्चागतेस्मि । ३५ ततः स्वस्वपरिवारेव नृशत्रु भविता । ३६ यः पितरि मातरि वा मत्तोधिकं प्रीयते, स न मर्दहः; ३७ यश्च सुते सुतायां वा मत्तोधिकं प्रीयते, सोपि न मर्दहः । ३८ यः स्वकुशं गृह्नून् मत्पश्चान्नैति, सोपि न मर्दहः । ३९ यः स्वप्राणानवति, स तान् हारयिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् हारयति, स तानवति । ४० यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति । ४१ यो भविष्यद्वादीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते, स भविष्यद्वादिनः फलं लप्यते, यश्च धार्मिक इति विदित्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते स धार्मिकमानवस्य फलं प्राप्यति । ४२ यश्च कश्चित् एतेषां क्षुद्रनराणाम् यं कञ्जनैकं शिष्य इति विदित्वा कंसैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते, युष्मानहं तथ्यं वदामि, स केनापि प्रकारेण फलेन न वज्चिष्यते ।

११ इत्थं यीशुः स्वद्वादशशिष्याणामाज्ञापनं समाप्य पुरे पुरे उपदेष्टुं सुसंवादं प्रचारयितुं तत्स्थानात् प्रतस्थे । २ अनन्तरं योहन् कारायां तिष्ठन् ख्रिष्टस्य कर्मणां वार्त्तं प्राप्य यस्यागमनवार्तासीत् स एव किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे? ३ एतत् प्रदुषं निजौ द्वौ शिष्यो प्राहिणोत् । ४ यीशुः प्रत्योचत, अन्था नेत्राणि लभन्ते, ख्याचा गच्छन्ति, कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति, बधिरा: शृण्वन्ति, मृता जीवन्त उत्तिष्ठन्ति, दरिद्राणां समीपे सुसंवादः प्रचार्यत, ५ एतानि यद्यद् युवां शृणुथः पश्यथश्च गत्वा तद्वार्ता योहनं गदत् । ६ यस्याहं न विद्वाभवामि, स एव धन्यः । ७ अनन्तरं तयोः प्रस्थितयो र्याशु योहनम् उद्दिश्य जनान् जगाद्, यूयं किं द्रष्टुं वहिंष्येप्रान्तरम् अगच्छत? किं वातेन कम्पितं नलं? ८ वा किं वीक्षितुं वहिंतवन्तः? किं परिहितसूक्ष्मवसनं मनुजमेकं? पश्यत, ये सूक्ष्मवसनानि परिदधति, ते राजधान्यां तिष्ठन्ति । ९ तर्हि यूयं किं द्रष्टुं बहिरगमत, किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं । युष्मानहं वदामि, स भविष्यद्वादिनोपि महान्; १० यतः, पश्य स्वकीयदूतोयं तदेहं प्रेष्यते मया । स गत्वा तव पन्थानं स्मयक् परिष्करिष्यति । एतद्वचनं यमधिं लिखितमास्ते सोऽयम् योहन् । ११ अपरं युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि, मज्जयितु योहनः श्रेष्ठः कोपि नारीतो नाजायत; तथापि स्वर्गराज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योहनः श्रेष्ठः । १२ अपरञ्च आ योहनोऽद्य यावत् स्वर्गराज्यं बलादाक्रान्तं भवति आक्रमिनश्च जना बलेन तदधिकुर्वन्ति । १३ यतो योहनं यावत् सर्वभविष्यद्विभिर्व्यवस्थया च उपदेशः प्राकाशयत । १४ यदि यूयमिदं वाक्यं ग्रहीतुं शक्नुश्च, तर्हि श्रेयः, यस्यागमनस्य वचनमास्ते सोऽयम् एलियः । १५ यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु । १६ एते विद्यमानजनाः कै मर्योपमीयन्ते? ये बालका हट्टु उपविश्य स्वं सं बन्धुमाहय वदन्ति, १७ वयं युष्माकं समीपे वंशीरवादायाम, किन्तु यूयं नानृत्यत; युष्माकं समीपे च वयमरोदिम, किन्तु यूयं न व्यलपत, तादृशै बालकैस्त उपमायिष्यन्ते । १८ यतो योहन् आगत्य न भुक्तवान् न पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, स भूतप्रस्त इति । १९ मनुजसुत आगत्य भुक्तवान्

पीतवांश्य, तेन लोका वदन्ति, पश्यत एष भोक्ता मद्यपाता चण्डालपापिनां बन्धश्च, किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवहारं निर्दोषं जानन्ति। 20 स यत्र यत्र पुरे बहाश्चर्यं कर्म्म कृतवान्, तन्निवासिनां मनःपरावृत्यभावात् तानि नगराणि प्रति हन्तेत्युक्ता कथितवान्, 21 हा कोरासीन्, हा बैत्यैदे, युष्मान्मध्ये यद्यदाश्चर्यं कर्म्म कृतं यदि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत, तर्हि पूर्वमेव तन्निवासिनः शाणवसने भस्मनि चोपविशन्तो मनांसि परावर्तिष्यन्त। 22 तस्माद्वाहं युष्मान् वदामि, विचारदिने युष्माकं दशातः सोरसीदोन्ने रेशा सह्यतरा भविष्यति। 23 अपरच्च बत कफर्नाहूम्, त्वं स्वर्गं यावदुन्नतोसि, किन्तु नरके निक्षेप्यसे, यस्मात् त्वयि यान्याश्चर्याणि कर्मण्यकारिषत, यदि तानि सिदोमगर अकारिष्यन्त, तर्हि तदद्य यावदस्थास्यत्। (Hadēs 986) 24 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, विचारदिने तव दण्डतः सिदोमो दण्डो सह्यतरो भविष्यति। 25 एतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरुवाच, हे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतो विदुशश्च लोकान् प्रत्येतानि न प्रकाशय बालकान् प्रति प्रकाशितवान्, इति हेतोस्त्वां धन्यं वदामि। 26 हे पितः, इत्थं भवेत् यत इदं त्वदृष्टवृत्तम्। 27 पित्रा मयि सव्याणि समर्पितानि, पितरे विना कोपे पुत्रं न जानाति, यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाशयते तान् विना पुत्राद् अन्यः कोपि पितरं न जानाति। 28 हे परिशान्ता भाराक्रान्ताश्च लोका यूयं मत्सन्निधिम् आगच्छत, अहं युष्मान् विश्रमयिष्यामि। 29 अहं क्षमणशीलो नप्रमनाश्च, तस्मात् सम युगं स्वेषामुपरि धारयत मत्तः शिक्षध्वज्य, तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यध्वे। 30 यतो मम युगम् अनायासं मम भारश्च लघुः।

12 अनन्तरं यीशु विश्रामवारे श्यमध्येन गच्छति, तदा तच्छिष्या बुभुक्षिता: सन्तः १२४४

फिरुशिनो यीशुं जगदुः, पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति। 3 स तान् प्रत्यावदत, दयूद् तत्सङ्गिनश्च बुभुक्षिता: सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नपाठिः? 4 ये दर्शनीयाः पूपा: याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिनमनुजानाज्याभोजनीयास्त ईश्वरावासं प्रविष्टेन तेन भुक्ताः। 5 अन्यच्च विश्रामवारे मध्येमन्दिरं विश्रामवारीयं नियमं लङ्घनतोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितं? 6 युष्मानहं वदामि, अत्र स्थाने मन्दिरादपि गरीयान् एक आस्ते। 7 किन्तु दयायां मे यथा प्रीति न तथा यज्ञकर्मणि। एतद्वचनस्यार्थं यदि युग्मं अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् दोषिणो नाकार्ष। 8 अन्यच्च मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते। 9 अनन्तरं स तत्थानात् प्रस्थाय तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् एकः शुष्ककरामयवान् उपस्थितवान्। 10 ततो यीशुम् अपवदितुं मानुषाः प्रपच्छुः, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा? 11 तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अवि गर्त्ते पतति, तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति, एतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते? 12 अवे मानवः किं नहि श्रेयान्? अतो विश्रामवारे हितकर्म कर्तव्यं। 13 अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, करं प्रसारय; तेन करे प्रसारिते सोन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्। 14 तदा फिरुशिनो बहिर्भूय कथं तं हनिष्याम इति कुमन्त्रणां तत्रातिकूल्येन चक्रः। 15 ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थानान्तरं गतवान्, अयेषु बहुनरेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान् कृत्वा इत्याज्ञापयत्, 16 यूयं मां न परिचाययत। 17 तस्मात् सम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः। मदीयः सैवेको यस्तु विद्यते तं समीक्षात्। तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेशजातेषु व्यवस्था संप्रकाशयते। 18 केनापि न विरोधं स विवादज्य करिष्यति। न च राजपथे तेन वचनं श्रावयिष्यते। 19 व्यवस्था चलिता यावत् नहि तेन करिष्यते। तावत् नलो विदीर्णोऽपि भंक्षयते नहि तेन च। तथा सधूमवर्तिज्य न स निर्वापयिष्यते। 20 प्रत्याशाज्य करिष्यन्ति तन्नाम्नि भिन्नदेशजाः। 21 यान्येतानि वचनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन्, तानि सफलान्यभवन्। 22 अनन्तरं लोकै स्तत्समीपम् आनीतो भूत्रगस्तान्थमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः; ततः सोऽस्थो मूको द्रष्टुं वर्कुञ्चारव्यवान्। 23 अनेन सर्वे विस्मिताः कथयाज्यकुः, एषः किं दयूदः सन्तानो नहि? 24 किन्तु फिरुशिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, बाल्सिस्बून्नामो भूतराजस्य साहाय्यं विना नायं भूतान् त्याजयति। 25 तदानीं यीशुस्तेषाम् इति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राज्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिद्यते; यच्च किञ्चन न गंगं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थानं न शक्नोति। 26 तद्वत् शयतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथक् भवति, तर्हि तस्य राज्यं केन प्रकारेण स्थास्यति? 27 अहज्य यदि बाल्सिस्बूबा भूतान् त्याजयामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याजयन्ति? तस्माद् युष्माकम् एतद्विचारयितारस्त एव भविष्यन्ति। 28 किन्त्वहं यदीश्वरात्मना भूतान् त्याजयामि, तर्हि श्वरस्य राज्यं युष्माकं सन्निधिमागतवत्। 29 अन्यज्य कोपि बलवन्त जनं प्रथमतो न बद्वाका केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तदद्व्यादि लोठियतुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगृस्य द्रव्यादि लोठियतुं शक्नोति। 30 यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नहि स विषपक्षीय आस्ते, यश्च मया साकं न संगृहाति, स विकरिति। 31 अतएव युष्मानहं वदामि, मनुजानां सर्वप्रकारपापानां निन्दायाश्च मर्षणं भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षणं भवितुं न शक्नोति। 32 यो मनुजसुतस्य विरुद्धां कथां कथयति, तस्यापाराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धां कथां कथयति नेहलोके न प्रेत्य तस्यापाराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति। (aiōn 9165) 33 पादपं यदि भद्रं वदथ, तर्हि तस्य फलमपि साधु वक्तव्यं, यदि च पादपं असाधु वदथ, तर्हि तस्य फलमप्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयफलेन पादपः परिचीयते। 34 रे भुजगवंशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वकुं शक्ष्यत? यस्माद् अन्तःकरणस्य पूर्णभावानुसाराद् वदनाद् वचो निर्गच्छति। 35 तेन साधुमानवोऽन्तःकरणस्पात् साधुभाण्डागारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुमानुषस्त्वसाधुभाण्डागाराद् असाधुवस्तूनि निर्गमयति। 36 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवचांसि वदन्ति,

विचारदिने तदुत्तरमवश्यं दातव्यं, 37 यतस्त्वं स्वीयवचोभिश्च सापराथो गणिष्यसे। 38 तदानीं कतिपया उपाध्यायाः फिरुशिनश्च जगदुः, हे गुरो वयं भवतः किञ्चन लक्ष्म दिवृक्षामः। 39 तदा स प्रत्युक्तवान्, दुष्टो व्यभिचारी च वंशो लक्ष्म मृगयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्ष्म विहायान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते। 40 यतो यूनम् यथा व्यहोरात्रं बृहनीनस्य कुक्षावासीत्, तथा मनुजपुत्रोपि व्यहोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति। 41 अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिन एतद्वंशीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान् दोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात् मनांसि परावर्त्याज्ञक्रिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर एक आस्ते। 42 पुनश्च दक्षिणदेशीया राजी विचारदिन एतद्वंशीयानां प्रतिकूलमुत्थाय तान् दोषिणः करिष्यति यतः सा राजी सुलेमनो विद्यायाः कथं श्रोतुं मेदिन्याः सीम्न आगच्छत्, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर एको जनोदत्र आस्ते। 43 अपरं मनुजाद् बहिर्वतो उपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभानः स वर्कि, यस्मा; निकेतनाद् आगमं, तदेव वेशम पकावत्य यामि। 44 पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाय तत् शून्यं मार्जिर्जत शोभितज्ज्व विलोक्य व्रजन् स्वतोपि दुष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सङ्गिनिः करोति। 45 ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति, तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्वदशातोतीवाशुभा भवति, एतेषां दुष्टवंशयानामपि तथैव घटिष्यते। 46 मानवेभ्य एतासां कथनां कथनकाले तस्य माता सहजाश्च तेन साकं काज्ज्वत् कथां कथयितुं वाज्ञन्तो बहिरेव स्थितवन्तः। 47 ततः कश्चित् तत्मै कथितवान्, पश्य तव जननी सहजाश्च त्वया साकं काज्ज्वन् कथां कथयितुं कामयमाना बहिस्तिष्यन्ति। 48 किन्तु स तं प्रत्यवदत्, मम का जननी? के वा मम सहजाः? 49 पश्चात् शिष्यान् प्रति करं प्रसार्य कथितवान्, पश्य मम जननी मम सहजाश्वेते; 50 यः कश्चित् मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सएव मम भ्राता भगिनी जननी च।

13 अपरञ्च तस्मिन् दिने यीशुः सद्वानो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविवेश। 2 तत्र तत्सन्निधौ बहुजनानां निवहोपस्थितेः स तरणिमारुद्ध समुपाविशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः। 3 तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् इत्थं बहुश उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीवलो बीजानि वप्तुं बहिर्जग्म, 4 तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वे पतितेषु विहगास्तानि भक्षितवन्तः। 5 अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमृद्युक्तपाणाणे पतितेषु मृदलपत्वात् तत्क्षणात् तान्यद्भुतिरतानि, 6 किन्तु रवावुदिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुक्रतां गतानि च। 7 अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधित्वा तानि जग्रसुः। 8 अपरञ्च कतिपयबीजानि उर्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानिचित् शतगुणानि कानिचित् षष्ठिगुणानि कानिचित् त्रिंशुरुणानि फलानि फलितवन्ति। 9 श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्। 10 अनन्तरं शिष्यारागत्य सोउपच्छयत, भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथयते? 11 ततः स प्रत्यवदत्, स्वर्गराज्यस्य निगृहां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यमदायि, किन्तु तेभ्यो नादायि। 12 यस्माद् यस्यान्तिके वर्द्धते, तस्मायेव दायिष्यते, तस्मात् तस्य बाहुल्यं विष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वर्द्धते, तस्य यत् किञ्जनास्ते, तदपि तस्माद् आदायिष्यते। 13 ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृणवन्तोपि न शृणवन्ति, बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते च, तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथयते। 14 यथा कर्णैः श्रोष्यथ यूयं वै किन्तु यूयं न भोत्स्यथ। नैत्रद्रक्ष्यथ यूयञ्च परिज्ञातुं न शक्यथ। ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोचनैः। कर्णैः यथा न शृणवन्ति न बुध्यन्ते च मानसैः। व्यावर्तितेषु विचेषु काले कुत्रापि तैर्जनैः। मत्सते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति च। तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्धयः। बधिरीभूतकर्णश्च जाताश्च मुद्रिता दृशः। 15 यदेतानि वचनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि फलन्ति। 16 किन्तु युष्माकं नयनानि धन्यानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; धन्याश्च युष्माकं शब्दग्रहाः, यस्मात् तैराकण्यते। 17 मया यूयं तथ्यं वचामि युष्माभिर्यद्यु वीक्ष्यते, तद् बहवो भविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा दिवृक्षन्तोपि द्रष्टुं नालभन्त, पुनश्च यूयं यद्यत् शृणुयथ, तत् ते शुश्रूषमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त। 18 कृषीवलीयदृष्टान्तस्यार्थं शृणुत। 19 मार्गपार्श्वे बीजान्युपतानि तस्यार्थं एषः; यदा कश्चित् राज्यस्य कथां निश्यत्य न बुध्यते, तदा पापात्मारागत्य तदीयमनस उपां कथां हरन् नयति। 20 अपरं पाषाणस्थले बीजान्युपतानि तस्यार्थं एषः; कश्चित् कथां श्रुत्वै वर्हिष्यते गृहाति, 21 किन्तु तस्य मनांसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालमात्रं स्थिरस्थितिः; पश्चात तत्कथाकरणात् कोपि क्लेस्ताडना वा चेत् जायते, तर्हि स तत्क्षणाद् विघ्नमेति। 22 अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युपतानि तदर्थं एषः; केनचित् कथायां श्रुतायां सांसारिकचिन्ताभिर्भान्तिभिर्भास्यते, तेन सा मा विफला भवति। (aiōn 9165) 23 अपरम् उर्वरायां बीजान्युपतानि तदर्थं एषः; ये तां कथां श्रुत्वा वुध्यन्ते, ते फलिताः सन्तः केवित् शतगुणानि केवित् षष्ठिगुणानि केविच्च त्रिंशुरुणानि फलानि जनयन्ति। 24 अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाय तेभ्यः कथयामासः; स्वर्गीयराज्यं तादृशेन केनचिद् गृहस्थेनोपमीयते, येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्युपत्यन्त। 25 किन्तु क्षणदायां सकललोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्ययवमबीजान्युपत्वा वराज। 26 ततो यदा बीजेभ्योऽङ्गकरा जायमानाः कणिशानि घृतवन्तः; तदा वन्ययवसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्। 27 ततो गृहस्थस्य दासेया आगम्य तस्मै कथयाज्ञकुः; हे महेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौप्यन्त? तथात्वे वन्ययवसानि कृत आयन्? 28 तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः, केनचित् रिपुणा कर्मदमकारि। दासेया: कथयामासुः, वयं गत्वा तान्युत्पाय्य क्षिपामो भवतः कीदृशीच्छा जायते? 29 तेनावादि, नहि, शङ्केऽहं वन्ययवसोत्पाटनकाले युष्माभिस्तैः साकं गोधूमा अप्युत्पायिष्यन्ते। 30 अतः श्यकर्त्तनकालं यावद् उभयान्यपि सह वर्द्धन्तां, पश्चात् कर्त्तनकाले कर्त्तकान् वृक्ष्यामि, यूयमादौ वन्ययवसानि संगृहौ दाहयितुं वीटिका बद्वा स्थापयत; किन्तु सर्वे गोधूमा

युष्माभि भण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम् । 31 अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुत्थाप्य तेष्यः कथितवान् कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्र उवाप । 32 सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि सदङ्कुरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तादृशस्तरु र्भवति, यस्य शाखासु नभसः खगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपैकस्य समम् । 33 पुनरपि स उपमाकथामेकां तेष्यः कथयाज्यकारः; काचन योषित् यत् किंवमादाय द्रोणत्रयमितगोधूमचूर्णानां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाच्छाद्य निधत्तवती, तत्किंवमिव स्वर्गराज्यं । 34 इत्थं यीशु मनुजनिवहानां सन्निधावुपमाकथाभिरेतान्याख्यानानि कथितवान् उपमां विना तेष्यः किमपि कथां नाकथयत् । 35 एतेन दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं निजं । अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुरा भवत् । यदेतद्वच्छ भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत् । 36 सर्वान् मनुजान् विसृज्य यीशौ गृहं प्रविष्टे तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्ययवसीयदृष्टान्तकथाम् भवान अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु । 37 ततः स प्रत्युवाच, येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स मनुजपुत्रः, 38 क्षेत्रं जगत्, भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः, 39 वन्ययवसानि पापात्मनः सन्तानाः । येन रिपुणा तान्युपासनि स शयतानः, कर्त्तनसमयश्च जगतः शेषः, कर्त्तकाः स्वर्गीयदूताः । (aiōn g165) 40 यथा वन्ययवसानि संगृह्य दाहन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति; (aiōn g165) 41 अर्थात् मनुजसुतः स्वांयदूतान् प्रेषयिष्यति, तेन ते च तस्य राज्यात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकांश्च संगृह्य 42 यत्र रोदनं दन्तघर्षणञ्च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति । 43 तदानीं धार्मिकलोकाः स्वेषां पितृ रूज्ये भास्करङ्गव तेजस्विनो भविष्यन्ति । श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात् । 44 अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपयति, ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं क्रीणाति, स इव स्वर्गराज्यं । 45 अन्यञ्च यो वणिक उत्तमां मुक्तां गवेषयन् 46 महार्था मुक्तां विलोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति, स इव स्वर्गराज्यं । 47 पुनश्च समुद्रे निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राह्यानायद्व वर्गराज्यं । 48 तस्मिन् आनाये पूर्णे जना यथा रोधस्युतोल्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति; 49 तथैव जगतः शेषे भविष्यति, फलतः स्वर्गीयदूता आगत्य पुण्यवज्जनानां मध्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वहिकुण्डे निक्षेप्यन्ति, (aiōn g165) 50 तत्र रोदनं दन्ते दन्तघर्षणञ्च भविष्यतः । 51 यीशुना ते पृष्ठा युष्माभिः किमेतान्याख्यानान्युबुद्ध्यन्तः? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो । 52 तदानीं स कथितवान्, निजभाण्डागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गृहस्थः स इव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः सर्वं उपदेशारः । 53 अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे । अपरं स्वदेशमागत्य जनान् भजनभवन उपदिष्टवान्; 54 ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त एतस्यैतदृशं ज्ञानम् आश्वर्यं कर्म च कस्माद् अजायत? 55 किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो नहि? एतस्य मातुं नाम च किं मरियम् नहि? याकुब्-यूफ़-शिमोन्-हिदूदाश्च किमेतस्य भ्रातरो नहि? 56 एतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति? तर्हि कस्मादयमेतानि लब्धवान्? इत्थं स तेषां विघ्नरूपो बभूव; 57 ततो यीशुना निगदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मान्यो भवती । 58 तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बहाश्वर्यकर्माणि न कृतवान् ।

14 तदानीं राजा हेरोद् यीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्, 2 एष मज्जयिता योहन्, प्रमिते भयस्तस्योत्थानात् तेनेत्थमद्द्रुतं कर्म प्रकाशयते । 3 पुरा हेरोद् निजभ्रातुः फिलिपो जायाया हेरोदीयाया अनुरोधाद् योहनं धारयित्वा बद्धा कारायां स्थापितवान् । 4 यतो योहन् उक्तवान्, एतस्याः संग्रहो भवतो नोचितः । 5 तस्मात् नृपतिस्तं हन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाज्यकारः; यतः सर्वे योहनं भविष्यद्विदिनं मेनिरे । 6 किन्तु हेरोदो जन्माहीयमह उपस्थिते हेरोदीयाया दुहिता तेषां समक्षं नृतिवा हेरोदमप्रीयत् । 7 तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् इति प्रत्यज्ञासीत्, त्वया यद् याच्यते, तदेवाहं दास्यामि । 8 सा कुमारी स्वीयमातुः, शिक्षां लत्था बधाये, मज्जयितुर्योहन उत्तमाङ्गां भजने समानीय महां विश्राणय । 9 ततो राजा शुशोच, किन्तु भोजनायोपविशतां सङ्गिनां स्वकृतशपथस्य चानुरोधात् तत् प्रदातुम आदिदेश । 10 पश्चात् कारां प्रति नरं प्रहित्य योहन उत्तमाङ्गां छित्त्वा 11 तत् भाजन आनाय्य तस्यै कुमार्यै व्यश्राणयत, ततः सा स्वजनन्याः समीपं तन्निनाय । 12 पश्चात् योहनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्निधिं व्रजित्वा तद्वार्ता बभाषिरे । 13 अनन्तरं यीशुरिति निश्च्य नावा निर्जनस्थानम् एकाकी गतवान्, पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य पदैस्तत्पश्चाद् ईयुः । 14 तदानीं यीशु बृहिरागत्य महान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः मन् तेषां पीडितजनान् निरामयन् चकार । 15 ततः परं सन्ध्यायां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयाज्वकुः, इदं निर्जनस्थानं वेलाप्यवसन्ना; तस्मात् मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं स्वार्थं भक्ष्याणि क्रेतुञ्च भवान् तान् विसृजतु । 16 किन्तु यीशुस्तनावदीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूयमेव तान् भोजयत । 17 तदा ते प्रत्यवदन्, अस्माकमत्र पूपञ्चकं मीनद्वयज्य गृहन् स्वर्गं प्रति निरीक्ष्येश्वरीयगुणान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो दत्तवान्, शिष्याश्व लोकेभ्यो ददुः । 20 ततः सर्वे भुक्त्वा परितृपत्वन्तः, ततस्तदवशिष्टभक्ष्यैः पूर्णान् द्वादशडलकान् गृहीतवन्तः । 21 ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकांश्च विहाय प्रायेण पञ्च सहस्राणि पुमांस आसन् । 22 तदनन्तरं यीशु लोकानां विसर्जनकाले शिष्यान् तरणिमारोदुं स्वाग्रे पारं यातुञ्च गाढमादिष्टवान् । 23 ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविक्ते प्रार्थयितुं गिरिमेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाकी रित्यवान् । 24 किन्तु तदानीं सम्मुखवात्तावत् सरित्पते मध्ये तरङ्गैस्तरणिर्देलायमानाभवत् । 25 तदा स यामिन्याश्वतुर्थप्रहरे पद्भ्यां व्रजन् तेषामन्तिकं गतवान् । 26 किन्तु शिष्यास्तं सागरोपरि व्रजन्तं विलोक्य समुद्रिग्ना जगदु, एष भूत इति शङ्कमाना

उच्चैः शब्दायाज्जक्रिरे च । 27 तदैव यीशुस्तानवदत्, सुरिथरा भवत, मा भैष, एषोऽहम् । 28 ततः पितर इत्युक्तवान्, हे प्रभो, यदि भवानेव, तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्जापयतु । 29 ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरुद्धा यीशारन्तिकं प्राप्नुं तोयोपरि वद्राज । 30 किन्तु प्रचापणं पवनं विलोक्य भयात् तोये मंकुम् आरभे, तस्माद् उच्चैः शब्दायमानः कथितवान्, हे प्रभो, मामवतु । 31 यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्यत तं धरन् उक्तवान्, ह स्तोकप्रत्यिन् तं कुतः समरेथोः? 32 अनन्तरं तयोस्तरणिमारुद्धयोः पवनो निवृते । 33 तदानीं ये तरण्यामासन्, त आगत्य तं प्रणभ्य कथितवन्तः, यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः । 34 अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेषरन्नामकं नगरमुपतस्थुः; 35 तदा तत्रत्या जना यीशुं परिचीय तदेश्य चतुर्दिशो वार्ता प्रहित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन्, तावतएव तदन्तिकमानयामासुः । 36 अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्प्रतुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं चक्रिरे, ते सर्वं एव निरामया बभूवुः ।

15 अपरं यिस्तालम्नगरीया: कतिपया अध्यापकाः फिरुशिनश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः; 2 तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकै र्भक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लङ्घन्ते? 3 ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयं परम्परागताचारेण कुरु ईश्वराज्ञां लङ्घव्ये । 4 ईश्वर इत्याज्जापयत्, त्वं निजपितरौ संमन्येथाः, येन च निजपितरौ निवृते, स निश्चितं प्रियेत; 5 किन्तु यूयं वदथ, यः स्वजननंकं स्वजनर्नीं वा वाक्यमिदं वदति, युवां मत्तो यल्लभेथ, तत् न्यविद्यत, 6 स निजपितरौ पुन नं संमंस्यते । इत्थं यूयं परम्परागतेन स्वेषामाचारेणेश्वरीयाज्ञां लुप्यथ । 7 रे कपटिनः सर्वे पिशयियो युष्मानधि भविष्यद्वचनान्येतानि सम्यग् उक्तवान् । 8 वदनै मनुजा एते समायान्ति मदन्तिकं । तथाथैर मंदीयज्ज्व मानं कुर्वन्ति ते नराः । 9 किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरएव तिष्ठति । शिक्षयन्तो विधीन् त्रासा भजन्ते मां मुद्धेव ते । 10 ततो यीशु लौकान् आहूय प्रोक्तवान्, यूयं श्रुत्वा बुध्यत्वे । 11 यम्मुखं प्रविशति, तत् मनुजम् अमेध्यं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्मच्छति, तदेव मानुषममेध्यी करोती । 12 तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाज्ज्वकुः; एतां कथां श्रुत्वा फिरुशिनो व्यरज्जन्त, तत् कि भवता ज्ञायते? 13 स प्रत्यवदत्, मम सर्वास्थः पिता यं कञ्चिदद्भुकुरं नारोपयत्, स उत्पाद्यते । 14 ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका एव; यद्यन्तोदन्धं पन्थानं दर्शयति, तद्युभौ गर्ते पततः । 15 तदा पितरस्तं प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् बोधयतु । 16 यीशुना प्रोक्तं, यूयमद्य यावत् किमबोधाः स्थ? 17 कथामिमां किं न बुध्यत्वे? यदास्यं प्रेविशति, तद् उदरे पतन् बहिर्निर्याति, 18 किन्त्वास्याद् यन्निर्याति, तद् अन्तःकरणात् निर्यात्तत्वात् मनुजममेध्यं करोति । 19 यतोऽन्तःकरणात् कुचिन्ता बधः पारदारिकता वेश्यागमनं चैर्य्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा चैतानि सर्वाणि निर्यान्ति । 20 एतानि मनुष्यमपवित्री कुर्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण भोजनं मनुजममेध्यं न करोति । 21 अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय सोरसीदोन्नगरयोः सीमामुपतस्यै । 22 तदा तत्सीमातः काचित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्चैरुचाच, हे प्रभो दायूदः सन्तान, ममैका दुहितासते सा भूतग्रस्ता सती महाकलेशं प्राप्नोति मम दयस्व । 23 किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासुः; एषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्चैराहूयागच्छति, एनां विसृजतु । 24 तदा स प्रत्यवदत्, इसायेलोत्रस्य हारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाहं प्रेषितोस्मि । 25 ततः सा नारीसमागत्य तं प्रणम्य जगाद्, हे प्रभो मामुपकुरु । 26 स उक्तवान्, बालकानां भृत्यामादय सारमेयेभ्यो दानं नोचिंत । 27 तदा सा बभाषे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो र्भज्याद् यदुष्टिः पतति, तत् सारमेयाः खादिन्ति । 28 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो महान् तस्मात् तव मनोभिलिंषति सिद्धयतु, तेन तस्या: कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत् । 29 अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय गालील्सागरस्य सन्निधिमागत्य धराधरमारुद्धा तत्रोपविवेश । 30 पश्चात् जननिवहो बहून् खञ्चान्धमूकशुक्करमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तच्चरणान्तिके स्थापयामासुः; ततः सा तान् निरामयान् अकरोत् । 31 इत्थं मूका वाक्यं वदन्ति, शुष्ककरा: स्वास्थ्यमायान्ति, पद्गवो गच्छन्ति, अन्धा वीक्षन्ते, इति विलोक्य लोका विस्मयं मन्यमाना इसायेल ईश्वरं धन्यं बधाषिरे । 32 तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आहूय गदितवान्, एतज्जननिवेषु मम दया ज्ञायते, एते दिनत्रयं मया साकं सन्ति, एषां भक्ष्यवस्तु च कञ्चिदपि नास्ति, तस्माद्विमेतानकृताहारान् न विस्तक्ष्यामि, तथात्वे वर्तमध्ये क्लायेषु । 33 तदा शिष्या ऊचुः, एतस्मिन् प्रान्तरमध्य एतावतो मत्पर्यात् तपश्यितुं वर्यं कुत्र पूपान् प्राप्त्यामः? 34 यीशुरपृच्छत्, युष्माकं निकटे कति पूपा आसते? त ऊचुः, सप्तपूपा अल्पाः क्षुद्रमीनाश सन्ति । 35 तदानीं स लोकनिवहं भूमातुपेषुम् अदिश्य 36 तान् सप्तपूपान् मीनांश्च गृह्णन् ईश्वरीयगुणान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो ददौ, शिष्या लोकेभ्यो ददु । 37 ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तवन्तः; तदवशिष्टभक्ष्येण सप्तपूलकान् परिपूर्य संजग्गुः । 38 ते भोक्त्वारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण चतुःसहस्राणि पुरुषा आसन् । 39 ततः परं स जननिवहं विसृज्य तरिमारुद्धा मग्दलाप्रदेशं गतवान् ।

16 तदानीं फिरुशिनः सिद्धूकिनश्चागत्य तं परीक्षितुं नभर्मीयं किञ्चन लक्ष्म दर्शयितुं तस्मै निवेदयामासुः । 2 ततः स उक्तवान्, सन्ध्यायां नभसो रक्तत्वाद् यूयं वदथ, श्वो निर्मलं दिनं भविष्यति; 3 प्रातःकाले च नभसो रक्तत्वात् मलिनत्वात्य वदथ, इत्तद्विषय भविष्यति । हे कपटिनो यदि यूयम् अन्तरीक्षस्य लक्ष्म बोद्धुं शक्नुथ, तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोद्धुं न शक्नुथ? 4 एतत्कालस्य दुष्टो व्यभिचारी च वंशो लक्ष्म गवेषयति, किन्तु यूनसो भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनान्यत् किमपि लक्ष्म तान् न दर्शयियते । तदानीं स तान् विहाय प्रतस्थे । 5 अनन्तरमन्यपारगमनकाले तस्य

शिष्या: पूपमानेतुं विस्मृतवन्तः । 6 यीशुस्तानवादीत्, यूयं फिरुशिनां सिदूकिनाज्व किंवं प्रति सावधानाः सतर्काश्च भवत् । 7 तेन ते परस्परं विविच्य कथयितुमारेभिरे, वयं पूपानानेतुं विस्मृतवन्त एतत्कारणाद् इति कथयति । 8 किन्तु यीशुस्तद्विज्ञाय तानवोत्तु, हे स्तोकविश्वासिनो यूयं पूपानानयनमधि कुतः परस्परमेतद् विविक्य? 9 युष्माभिः किमद्यापि न ज्ञायते? पञ्चभिः पूपैः पञ्चसहस्रपुरुषेषु भेजितेषु भक्ष्योच्छिष्टपूर्णन् कति डलकान् समगृहीतं; 10 तथा सप्तभिः पूपैश्चतुःसहस्रपुरुषेषु भेजितेषु कति डलकान् समगृहीत, तत् किं युष्माभिर्न सम्यर्थते? 11 तस्मात् फिरुशिनां सिदूकिनाज्व किंवं प्रति सावधानास्तिष्ठते नोकत्वा फिरुशिनां सिदूकिनाज्व उपदेशं प्रति सावधानास्तिष्ठते कथितवान्, इति तरैबोधि । 13 अपरज्व यीशुः कैसरिया-फिलिपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत्, योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः? लोकैरहं किमुच्ये? 14 तदानीं ते कथितवन्तः, केचिद् वदन्ति त्वं मज्जयिता योहन्, केचिद्वृद्धन्ति, त्वम् एलियः, केचिच्च वदन्ति, त्वं यिरिमियो वा कश्चिद् भविष्यद्वैदीति । 15 पश्चात् स तान् पप्रच्छ, यूयं मां कवदथ? ततः शिमोन् पितर उवाच, 16 त्वममरेश्वरस्याभिषिक्पुत्रः । 17 ततो यीशुः कथितवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं धन्यः; यतः कोपि अनुजस्त्वव्येतज्जानं नोदपादयत्, किन्तु मम स्वर्गस्य: पितोदपादयत् । 18 अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहज्व तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमण्डलीं निर्मास्यामि, तेन निरयो बलात् तां पराजेतुं न शक्षयति । (Hadēs g86) 19 अहं तु त्वयं सर्वांग्यराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं पृथिव्यां भांत्यसि तत्स्वर्गं भांत्यते, यच्च किञ्चन महां मोक्ष्यसि तत् स्वर्गं मोक्ष्यते । 20 पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कर्म्मैचिदपि यूयं मा कथयत । 21 अन्यज्व यिरुशालम्नगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रथानयाजकेभ्य उपाधायेभ्यश्च बहुदुःखभोगस्तै हृतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानज्व ममावश्यकम् एताः कथा यीशुस्तकालमारभ्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान् । 22 तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे प्रभो, तत् त्वत्तो दूरं यातु, त्वां प्रति कदापि न घटिष्यते । 23 किन्तु स वदनं पारवर्त्य पितरं जगाद्, हे विक्नकारिन्, मत्समुखाद् दूरीभव, त्वं मां बाध्मे, ईश्वरीयकार्यात् मानुषीयकार्यं तु त्वयं रोचते । 24 अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चाद्गमी भवितुम् इच्छति, स त्वं दाम्यतु, तथा स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चादयात् । 25 यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् हारयिष्यति, किन्तु यो मदर्थं निजप्राणान् हारयति, स तान् प्राप्यस्यति । 26 मानुषो यदि सर्वं जगत् लभते निजप्राणान् हारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा किं दातुं शक्नोति? 27 मनुजसुतः स्वदूतैः साकं पितुः प्रभावेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्म्मानुसारात् फलं दास्यति । 28 अहं युष्मान् तथ्यं वच्मि, सराज्यं मनुजसुतम् आगातं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति, एतादृशः कतिपयजना अत्रापि दण्डायामानाः सन्ति ।

17 अनन्तरं षड्दिवेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्सहजं योहनज्व गृह्णन् उच्चाद्रे विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रूपमन्यत् दधार । 2 तेन तदस्यं तेजस्वि, तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरमभवत् । 3 अन्यच्च तेन साकं संलपन्तौ मूसा पलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः । 4 तदानीं पितरो यीशुं जगाद्, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् एलियार्थज्वकम् इति त्रीणि दूष्याणि निर्ममा । 5 एतत्कथनकाल एक उज्ज्वलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् एषा न भसीया वाग् बूधव, ममायं प्रियः पुत्रः, अस्मिन् मम महासन्तोष एतस्य वाक्यं यूयं निशामयत । 6 किन्तु वाचमेतां शृणवन्तएव शिष्या मृशं शङ्कमाना न्युज्जा न्यपतन् । 7 तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा भैष्ट । 8 तदानीं नेत्राण्युमील्य यीशुं विना कमपि न ददृशुः । 9 ततः परम् अद्रेरवरोहणकाले यीशुस्तान् इत्यादिदेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते, तावत् युष्माभिरेतदर्शनं कर्म्मैचिदपि न कथयित्वां । 10 तदा शिष्यास्तं पप्रच्छुः, प्रथमम् एलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते? 11 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, एलियः प्रागेत्य सर्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं, 12 किन्त्वहं युष्मान् वच्मि, एलिय एत्य गतः, ते तमपरिचित्य तस्मिन् यथेच्छं व्यवजहुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृशं दुःखं भोक्तव्यं । 13 तदानीं स मज्जयितारं योहनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, इत्यं तच्छ्या बुद्धिरे । 14 पश्चात् तेषु जननिवहस्यान्तिकमागतेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमेत्य जानूनी पातयिता कथितवान्, 15 हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्मारामयेन भृतं व्यथितः सन् पुनः पुन वैंही मूरु जलमध्ये पतति । 16 तस्माद् भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः । 17 तदा यीशुः कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगामिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधीं स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान् सहिष्येत? तमत्र ममान्तिकमानयत । 18 पश्चाद् यीशुना तर्जतेव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तदण्डएव स बालको निरामयोऽभूतः । 19 ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बभाषिरे, कुतो वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः? 20 यीशुना ते प्रोक्ताः, युष्माकमप्रत्ययात्; 21 युष्मानहं तथ्यं वच्मि यदि युष्माकं सर्षपैकमात्रोपि विश्वासो जायते, तर्हि युष्माभिरस्मिन् शैलै त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याहीति ब्रूते स तदैव चलिष्यति, युष्माकं किमप्यसाध्यज्व कर्म्म न स्थास्याति । किन्तु प्रार्थनोपावासौ विनैतादृशो भूतो न त्याज्येत । 22 अपरं तेषां गालीलप्रदेशो भ्रमणकाले यीशुना ते गदिता:, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तै हर्षिष्यते च, 23 किन्तु तृतीयेऽहिन म उत्थापिष्यते, तेन ते भृशं दुःखिता बभूवः । 24 तदनन्तरं तेषु कफन्हांग्नमरामागतेषु करसंग्राहिणः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिरार्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति । 25 ततस्तस्मिन् गृहमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच, हे शिमोन्, मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति?

अत्र त्वं किं बुध्यसे? ततः पितर उक्तवान्, विदेशीः । 26 तदा यीशुरुक्तवान्, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति । 27 तथापि यथास्माभिस्तेषामन्तरायो न जन्यते, तत्कृते जलभैरस्तीरं गत्वा विदिंशं क्षिप, तेनादौ यो मीन उत्थास्यति, तं घृत्वा तन्मुखे मोचिते तोलकैकं रूप्यं प्राप्त्यसि, तद् गृहीत्वा तव मम च कृते तेष्यो देहि ।

18 तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्ठवन्तः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः? 2 ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय

जगाद, 3 युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टु न शक्नुथ । 4 यः कश्चिद् एतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति, सएव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः । 5 यः कश्चिद् एतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृहीति, स मामेव गृहीति । 6 किन्तु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विद्धिं जनयति, कण्ठबद्धपैषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं श्रेष्ठः । 7 विभात् जगतः सन्तापो भविष्यति, विघ्नोऽवश्यं जनयिष्यते, किन्तु येन मनुजेन विघ्नो जनिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति । 8 तस्मात् तव कश्चरणो वा यदि त्वां बाधते, तर्हि तं छित्त्वा निक्षिप, द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवानपतव्हौ निक्षेपात्, खञ्जस्य वा छिन्हस्तस्य तव जीवने प्रवेशो वरं । (aīōnios g166) 9 अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तदप्युत्पाव्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकानाम् निक्षेपात् काणस्य तव जीवने प्रवेशो वरं । (Geenna g1067) 10 तस्मादवधद्दु, एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकमपि मा तुच्छीकुरुत, 11 यतो युष्मानहं तथ्यं ब्रवीमि, स्वर्गं तेषां दूता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति । एवं ये ये हारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छत् । 12 यूयमत्र किं विग्निष्वे? कस्यचिद् यदि शतं मेषाः सन्ति, तेषामेको हार्यते च, तर्हि स एकोनशंतं मेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं हारितमेकं किं न मृगयते? 13 यदि च कदाचित् तन्मेषोदेशं लमते, तर्हि युष्मानहं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य एकोनशंतमेषेभ्योपि तदेकहेतोरथिकम् आह्नादते । 14 तद्वद् एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितु नाभिमतम् । 15 यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमप्यपराध्यति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापय । तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्, 16 किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वार्यां त्रिभिर्वां साक्षीभिः सर्वं वाक्यं यथा निश्चितं जायते, तदर्थम् एकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि । 17 तेन स यदि तयो वाक्यं न मान्यते, तर्हि समाजं तज्जापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मान्यते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकइव चण्डालइव च भविष्यति । 18 अहं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद् बध्यते तत् स्वर्गं भंत्स्यते; मेदिन्यां यत् भोच्यते, स्वर्गेऽपि तत् मोक्षयते । 19 पुनरहं युष्मान् वदामि, मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकावाक्यभूय किञ्चित् प्राध्ययते, तर्हि मम स्वर्गस्थपित्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति । 20 यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नाम्नि मिलन्ति, तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि । 21 तदानीं पितरस्तस्मीपमागत्य कथितवान् हे प्रभो, मम भ्राता मम यद्यपराध्यति, तर्हि तं कतिकृत्वः क्षमिष्ये? 22 किं सप्तकृत्वः? यीशुस्तं जगाद, त्वां केवलं सप्तकृत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्तत्या गुणितं सप्तकृत्वो यावत् । 23 अपरं निजदासैः सह जिगणयिषुः कश्चिद् राजेव स्वर्गराजयं । 24 आरब्धे तस्मिन् गणने सार्द्धसहस्रमुद्रापूरितानां दशसहस्रपुटकानाम् एकोऽधर्मास्तस्तमक्षमानायि । 25 तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्वज्ञविक्रीयतामिति तत्रभुरादिदेश । 26 तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान्, हे प्रभो भवता धैर्येण कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते । 27 तदानीं दासस्य प्रभुः सकरुणः सन् सकलर्ण क्षमित्वा तं तत्याज । 28 किन्तु तस्मिन् दासे बहि यर्ति, तस्य शतं मुद्राचतुर्थाशान् यो धारयति, तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीडय गदितवान्, मम यत् प्राप्य तं तपरिशोधय । 29 तदा तस्य सहदासस्तपादयोः पतित्वा विनीय बधाषे, त्वया धैर्येण कृते मया सर्वं परिशोधिष्यते । 30 तथापि स तत् नाड्याकृत्य यावत् सर्वमृणं न परिशोधितवान् तवत् तं कारयां स्थापयामास । 31 तदा तस्य सहदासासत्यैतादृग् आचरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः । 32 तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगाद, रे दुष्ट दास, त्वया मत्सन्निधौ प्रार्थिते मया तव सर्वमृणं त्यक्तं; 33 यथा चाहं त्वयि करुणां कृतवान् तथैव त्वत्सहदासे करुणाकरणं किं तव नोचितं? 34 इति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुद्यन् निजप्राप्य यावत् स न परिशोधितवान्, तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान् । 35 यदि यूयं स्वान्तःकरणैः स्वस्वसहजानाम् अपराधान् न क्षमधे, तर्हि मम स्वर्गस्यः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति ।

19 अनन्तरम् एतासु कथासु समाप्तासु यीशु गर्लीलप्रदेशात् प्रस्थाय यर्दन्तीरस्थं यिहूदाप्रदेशं प्राप्तः । 2 तदा तत्पश्चात् जननिवहे गते स तत्र तान्

निरामयान् अकरोत् । 3 तदनन्तरं फिरुशिनस्तस्मीपमागत्य पारीक्षितुं तं पप्रच्छुः, कस्मादपि कारणात् नरेण स्वजाया परित्याज्या न वा? 4 स प्रत्युवाच, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारित्वेन च मनुजान् सर्सर्ज, तस्मात् कथितवान्, 5 मानुषः स्वपितरौ परित्यज्य स्वपत्न्याम् आसक्ष्यते, तत्र द्वौ जनावेकाङ्गां भविष्यतः, किमेतद् युष्माभिः पं पठितम्? 6 अतस्तौ पुन द्वौ तयोरेकाङ्गत्वं जातं, ईश्वरेण यच्च समयुज्यत, मनुजो न तद् भिन्नात् । 7 तदानीं ते तं प्रत्यवदन्, तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्त्वा स्वां स्वां जायां त्यक्तुम् अन्वमन्यत किन्तु प्रथमाद् एषो विधिनासीत् । 9 अतो युष्मानहं वदामि, व्यभिचारं विना यो निजजायां त्यजेत् अन्याज्यं विवहेत्, स परदारान् गच्छति; यश्च त्यक्तां नारीं विवहाति सोपि परदारेषु रमते । 10 तदा तस्य शिष्यास्तं बधाषिरे, यदि स्वजायया साकं पुंस एतादृक् सम्बन्धो जायते, तर्हि विवहनमेव न भद्रं । 11 ततः स उक्तवान्, येभ्यस्तस्मार्थं आदायि, तान् विनान्यः कोपि मनुज एतन्मतं

ग्रहीतुं न शक्नोति । 12 कतिपया जननक्लीबः कतिपया नरकृतक्लीबः स्वर्गराज्याय कतिपया: स्वकृतक्लीबाश्च सन्ति, ये ग्रहीतुं शक्नुवन्ति ते गृह्णन्तु । 13 अपरम् यथा स शिशूनां गात्रेषु हस्तं दत्वा प्रार्थयते, तदर्थं तत्समीपं शिशव आनीयन्त, तत आनयितृन् शिष्यास्तिरस्कृतवन्तः । 14 किन्तु यीशुरुवाच, शिशवो मदन्तिकम् आगच्छन्तु, तान् मा वारयत, एतादृशां शिशूनामेव स्वर्गराज्यं । 15 ततः स तेषां गात्रेषु हस्तं दत्वा तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे । 16 अपरम् एक आगत्य तं प्रप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तुं मया किं किं सत्कर्म कर्तव्यं? (aiōnios g166) 17 ततः स उवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं न कोपि परमः, किन्तु यद्यनन्तायुः प्राप्तुं वाज्ञासि, तद्वाज्ञाः पालय । 18 तदा स पृष्ठवान् का: का आज्ञाः? ततो यीशुः कथितवान् नं रं मा हन्यः, परदारान् मा गच्छः, मा चोरये: मृषासाक्षं मा दद्याः, 19 निजपितौ संमन्यस्व, स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु । 20 स युवा कथितवान्, आ बाल्याद् एताः पालयामि, इदानीं कि न्यूनमास्ते? 21 ततो यीशुरवदत्, यदि सिद्धो भवितुं वाज्ञासि, तर्हि गत्वा निजसर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, ततः स्वर्गे वित्तं लप्स्यसे; आगच्छ, मतपश्चाद्वृत्तं च भव । 22 एतां वाचं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्ते विषषणः सन् चलितवान् । 23 तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत्, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशो महादुष्कर इति युष्मानहं तथ्यं वदामि । 24 पुनरपि युष्मानहं वदामि, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूचीछिद्रेण महाङ्गगमनं सुकरं । 25 इति वाक्यं निशम्य शिष्या अतिचमत्कृत्य कथयामासु; तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति? 26 तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास, तत् मानुषाणामशक्यं भवति, किन्त्वीश्वरस्य सर्वं शक्यम् । 27 तदा पितरस्तं गदितवान् पश्य, वयं सर्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्वृत्तिनो ऽभवामः; वयं किं प्राप्त्यामः? 28 ततो यीशुः कथितवान्, युष्मानहं तथ्यं वदामि, यूयं मम पश्चाद्वृत्तिनो जाता इति कारणात् नवीनसुष्टिकाले यदा मनुजसुतः स्वीयश्चर्यसिंहासन उपवेश्यति, तदा यूयमपि द्वादशसिंहासनेषुपविश्य इसायेलीयद्वादशवंशानां विचारं करिष्यथ । 29 अन्यच्च यः कश्चित् मम नामकारणात् गृहं वा भ्रातं वा भगिनीं वा पितं वा मातं वा जायां वा बालं वा भूमि परित्यजति, स तेषां शतगुणं लप्स्यते, अनन्तायुमोऽधिकारित्वज्य प्राप्त्यर्थति । (aiōnios g166) 30 किन्तु अग्रीया अनेके जना: पश्चात्, पश्चातीयाश्वानेके लोका अग्रे भविष्यन्ति ।

20 स्वर्गराज्यम् एतादृशा केनचिद् गृहस्येन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोक्तुं गतवान् । 2 पश्चात् तैः साकं दिनैकभृतिं मुद्राचतुर्थां निरूप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास । 3 अनन्तरं प्रहैकवेलायां गत्वा हट्टे कतिपयान् निष्कर्मकान् विलोक्य तानवदत्, 4 यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मभ्यमहं योग्यभृतैं दास्यामि, ततस्ते ब्रजुः । 5 पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रहरयो र्बहि गत्वा तथैव कृतवान् । 6 ततो दण्डद्वयावशिष्यां वेलायां बहि गत्वापारान् कतिपयजनान् निष्कर्मकान् विलोक्य पृष्ठवान्, यूयं किमर्थम् अत्र सर्वं दिनं निष्कर्माणस्तिष्ठथ? 7 ते प्रत्यवदन्, अस्मान् न कोपि कर्मणि नियुक्ते । तदानीं स कथितवान्, यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथ । 8 तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सएव द्राक्षाक्षेत्रपतिरथ्यक्षं गदिवान्, कृषकान् आहूय शेषजनमार्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भृतिं देहि । 9 तेन ये दण्डद्वयावस्थिते समायातास्तेषाम् एकैको जनो मुद्राचतुर्थां प्राप्नोत् । 10 तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्राप्त्यामः, किन्तु तैरपि मुद्राचतुर्थांशेऽलाभि । 11 ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्युदं कुर्वन्तः कथयामासु; 12 वयं कृत्स्नं दिनं तापक्लेशौ सोढवन्तः, किन्तु पश्चाताया से जना दण्डद्वयामात्रं परिशान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समानांशा: कृताः । 13 ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, हे वत्स, मया त्वां प्रति कोप्यन्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्राचतुर्थाशो नाडीगीकृतः? 14 तस्मात् तव यत् प्राप्यं तदादाय याहि, तु॒भ्यं यति, पश्चातीयनियुक्तलोकायापि तति दातुमिच्छामि । 15 स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहरणं किं मया न कर्तव्यं? मम दातृत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृष्टिः क्रियते? 16 इत्थम् अग्रीयलोकाः पश्चातीया भविष्यन्ति, पश्चातीयजनाश्वानीया भविष्यन्ति, अहूता बहवः किन्त्वल्पे मनोभिलिषताः । 17 तदनन्तरं यीशु यिरुशालमन्नारं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् एकान्ते वभाषे, 18 पश्य वयं यिरुशालमन्नारं यामः, तत्र प्रधानायाजकाथायपकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते; 19 ते च तं हन्तुमाज्ञाप्य तिरस्कृत्य वेत्रेण प्रहर्तुं कुशे धातयितुञ्चान्यदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ति, किन्तु स तृतीयदिवसे शमशानाद् उत्थापिष्यते । 20 तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् एत्य प्राणम्य कञ्चनानुग्रहं तं याच्यते । 21 तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं याचसे? ततः सा बभाषे, भवतो राजत्वे ममानयोः सुतयोरेकं भवदक्षिणपाश्चे द्वितीयं वामपाश्च उपवेष्टुम् आज्ञापायतु । 22 यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् याच्यते, तन्न बुध्यते, अहं येन कंसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते? अहज्ज्व येन मज्जेनेन मज्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मज्जयितुं शक्यते? ते जगदुः शक्यते । 23 तदा स उक्तवान्, युवां मम कंसेनावश्यं पास्यथः, मम मज्जेनेन च युवामपि मज्जिष्येथे, किन्तु येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् इदं तान् विहायान्यं कमपि मदक्षिणपाश्चे वामपाश्चे च समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति । 24 एतां कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातृरौ प्रति चुक्पुः । 25 किन्तु यीशुः स्वसमीपं तानाहूय जगाद्, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिकुर्वन्ति, ये तु महान्तस्ते तान् शासति, इति यूयं जानीथ । 26 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, युष्माकं यः कश्चित् महान् बुभूषति, स युष्मान् सेवेत; 27 यश्च युष्माकं मध्ये मुख्यो बुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत् । 28 इत्थं मनुजपुत्रः सेव्यो भवितुं नहि, किन्तु सेवितुं बहुनां परित्राणमूल्यार्थं स्वप्राणान् दातुञ्चागतः । 29 अनन्तरं यिरीहोनगरात् तेषां बहिंगमनसमये तस्य पश्चाद् बहवो लोका व्रजुः । 30 अपरं वर्तमापश्च उपविशन्तौ द्वावन्धै तेन मार्गेण यीशो गमनं निशम्य प्रोच्चैः कथयामासतुः, हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवयो दर्यां

विधेहि। 31 ततो लोकाः सर्वे तुष्णीम्भवतमित्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः; तथापि तौ पुनरुचैः कथयामासतुः हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवां दयस्व। 32 तदानीं यीशुः स्थगितः सन् तावाहूय भावितवान्, युवयोः कृते मया किं कर्तव्यं? युवां किं कामयेथे? 33 तदा तावुक्तवतौ, प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः। 34 तदानीं यीशुस्तौ प्रति प्रमन्तः सन् तयो नेत्राणि पस्पर्श, तेनैव तौ सुवीक्षाज्जक्राते तत्पश्चात् जग्मुतुश्च।

21 अनन्तरं तेषु यिरुशालम्नगरस्य समीपवर्त्तिनो जैतुननामकधाराधरस्य समीपस्थितं बैतकगिग्रामम् आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद् 2

युवां सम्मुखस्थग्रामं गत्वा बद्धां यां सवत्सां गद्धभीं हठात् प्राप्यथः, तां मोचित्वा मदन्तिकम् आनयतं। 3 तत्र यदि कश्चित् किञ्चिद्वक्ष्यति, तर्हि वदिष्यथः, एतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात् प्रहेष्यति। 4 सीयोनः कन्यकां यूयं भाषध्वमिति भारतीं। पश्य ते नप्रशीलः सन् नृप आरुह्य गद्धभीं। अर्थादारुह्य तद्वत्समायास्यति त्वदन्तिकं। 5 भविष्यद्वादिनोकं वचनमिदं तदा सफलमभूत्। 6 अनन्तरं तौ शिष्यो यीशो यथानिदेशं तं ग्रामं गत्वा 7 गद्धभीं तद्वत्सञ्च समानीतवन्तौ, पश्यत् तदुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोहयामासतुः। 8 ततो बहवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितुमारोभिरे, कतिपया जनाश्च पादपपणार्दिकं छित्वा पथि विस्तारायामासुः। 9 अग्रगमिनः पश्चाद्वामिनश्च मनुजा उच्चैर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगदुः परमेश्वरस्य नामा य आयाति स धन्यः, सर्वोपरिस्थस्वर्गेण जयति। 10 इथं तस्मिन् यिरुशालम् प्रविष्टे कोऽयमिति कथनात् कृत्वत्नं नगरं चञ्चलमभवत्। 11 तत्र लोकोः कथयामासुः, एष गालील्प्रदेशीय-नासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः। 12 अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य तन्मध्यात् क्रयविक्रियणो वहिश्वकारः, वणिजां मुद्रासनानी कपोतविक्रियणाज्जसनानी च न्युञ्जयामास। 13 अपरं तानुवाच, एषा लिपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनामृहमिति विख्यास्यति", किन्तु यूयं तद् दस्यूनां गहरं कृतवन्तः। 14 तदनन्तरम् अन्धखञ्चलोकास्तस्य समीपमागताः, स तान् निरामयान् कृतवान्। 15 यदा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि वित्रकम्मणीं ददशुः, जय जय दायूदः सन्तान, मन्दिरे बालकानाम् एतादृशम् उच्चध्वनिं शुश्रुतुश्च, तदा महाकुद्धा बभूवः; 16 तें प्रपञ्चुश्च, इमे यद् वदन्ति, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्; स्तन्यपायिश्शूनाज्ज्व बालकानाज्ज्व वक्त्रतः। स्वकीयं महिमानं त्वं संप्रकाशयसि स्वयं। एतद्वाक्यं यूयं किं नापठत? 17 ततस्तान् विहाय स नगराद् बैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रजनीं यापयामास। 18 अनन्तरं प्रभाते सति यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधातो बभूव। 19 ततो मार्गापार्श्वं उदुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादपं प्रोवाच, अद्यारभ्य कदपि त्वयि फलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उदुम्बरमाहीरुहः शुष्कतां गतः। (aioñ g165) 20 तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं विज्ञय कथयामासुः, आः, उदुम्बरपादपोद्गतिर्तुर्णं शुष्कोऽभवत्। 21 ततो यीशुस्तानुवाच, युष्मानहं सत्यं वदमि, यदि यूयमसन्दिधाः प्रतीथ, तर्हि यूयमपि केवलोऽुम्बरपादपं प्रतीत्यं कर्तुं शक्यथ, तन्न, त्वं चलित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्माभिरस्मिन् शैले प्रोक्तेपि तदैव तद् घटिष्यते। 22 तथा विश्वस्य प्रार्थ्यं युष्माभिः यद् यचिष्यते, तदैव प्राप्यते। 23 अनन्तरं मन्दिरं प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्चागत्य प्रपञ्चुः, त्वया केन सामर्थ्यनेतानि कम्मणीं क्रियन्ते? केन वा तु भृमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि? 24 ततो यीशुः प्रत्यवदत् अहमपि युष्मान् वाचमेकां पृच्छामि, यदि यूयं तदुत्तरं दातुं शक्यथ, तदा केन सामर्थ्येन कम्मण्येतानि करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि। 25 योहनो मज्जनं कस्याज्ञायाभवत्? किमीश्वरस्य मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामासुः, यदीश्वरस्येति वदामस्तहि यूयं तं कुतो न प्रत्यैत? वाचमेतां वक्ष्यति। 26 मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो बिभीमः, यतः सर्वोपि योहन् भविष्यद्वादीति ज्ञायते। 27 तस्मात् ते यीशुः प्रत्यवदन्, तद् वर्यं न विद्वः। तदा स तानुक्तवान्, तर्हि केन सामर्थ्येन कम्मण्येतान्यहं करोमि, तद्यत्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि। 28 कस्यचिज्जनस्य द्वौ सुतावास्तां स एकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद्, हे सुत, त्वमद्य मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म्म कर्तुं व्रज। 29 ततः स उक्तवान्, न यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुतप्य जगाम। 30 अनन्तरं सोन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्युवाच, महेच्छ यामि, किन्तु न गतः। 31 एतयोः पुत्रो मध्ये पितुरभिमतं केन पालितं? युष्माभिः किं बुध्यते? ततस्ते प्रत्यूचुः, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाच, अहं युष्मान् तथ्यं वदमि, चण्डला गणिकाश्च युष्माकमग्रत ईश्वरस्य राज्यं प्रविशन्ति। 32 यतो युष्माकं समीपं योहनि धर्मपथेनगते यूयं तं न प्रतीथ, किन्तु चण्डला गणिकाश्च तं प्रत्यायन्, तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नाख्यिष्यध्यं। 33 अपरमेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षालाता रोपयित्वा तच्चतुर्दिक्षु वारणीं विधाय तन्मध्ये द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान्, माज्जञ्च निर्मितवान्, ततः कृषकेषु तत् क्षेत्रं समर्प्य स्वयं दूदेशं जगाम। 34 तदनन्तरं फलसमय उपस्थिते स फलानि प्राप्तुं कृषीवलानां समीपं निजदासान् प्रेषयामास। 35 किन्तु कृषीवलास्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कज्जन प्रहृतवन्तः, कज्जन पाषाणैराहतवन्तः, कज्जन च हतवन्तः। 36 पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽथिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव चक्रः। 37 अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, इत्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास। 38 किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् इति मन्त्रयितुम् आरेभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेन निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः। 39 पश्यत् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वाबधिषुः। 40 यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति? 41 ततस्ते प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुण्यातानाभिराहनिष्यति, ये च समयानुक्रमात् फलानि दास्यन्ति, तादुषेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति। 42 तदा यीशुना ते गदिताः, ग्रहणं न कृतं यस्य पाषाणस्य निचायकैः। प्रधानप्रस्तरः कोणे सएव संभविष्यति। एतत् परेशितुः कर्म्मास्मदृष्टावद्दुतं भवेत्। धर्मप्रन्थै लिखितमेतद्वचनं युष्माभिः किं नापाठिः? 43 तस्मादहं

युष्मान् वदामि, युष्मत ईश्वरीयराज्यमपनीय फलोत्पादवित्रन्यजातये दायिष्यते। 44 ये जन एतत्पाषाणोपरि पतिष्यति, तं स भंश्यते, किन्त्वयं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् चूर्णीकरिष्यति। 45 तदार्णीं प्राधनयाजकाः फिरुशिनश्च तस्येमां दृशान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानुदिश्य कथितवान्, इति विजाय तं धर्तु चेष्टिवन्तः; 46 किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः, यतो लोकैः स भविष्यद्वादीत्यज्ञायि।

22 अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृश्यतेन तान् अवादीत्, 2 स्वर्गीयराज्यम् एतादृशस्य नृपतेः समं, यो निज पुत्रं विवाह्यन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं

दासेयान् प्रहितवान्, 3 किन्तु ते समागम्नुं नेष्टवन्तः। 4 ततो राजा पुनरपि दासानन्यान् इत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भेज्यमासादितमास्ते, निजव्यापादिपुष्टजन्त्वान् मारयित्वा सर्वं खाद्यद्रव्यमासादितवान्, यूयं विवाहमागच्छत। 5 तथपि ते तुच्छीकृत्य केचित् निजक्षेत्रं केचिद् वाणिजं प्रति स्वस्वमार्णेण चलितवन्तः। 6 अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्यं व्यवहृत्य तानवधिषुः। 7 अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्ता श्रुत्वा क्रुध्यन् सैन्यानि प्रहित्य तान् धातकान् हत्वा तेषां नगरं दाहयामास। 8 ततः स निजदासेयान् बभाषे, विवाहीयं भोज्यमासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रित जना अयोग्याः। 9 तस्माद् यूयं राजमार्ण गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतएव विवाहीयभोज्याय निमन्त्रयत। 10 तदा ते दासेया राजमार्ण गत्वा भद्रान् अभद्रान् वा यावतो जनान् ददृशुः, तावतएव संगृह्यानयन्; ततोऽभ्यागतमनुजै विवाहगृहम् अपूर्यत। 11 तदार्णीं स राजा सर्वान्भ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाहीयवसनहीनमेकं जनं वीक्ष्य तं जगाद्, 12 हे मित्र, त्वं विवाहीयवसनं विना कथमप्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरो बभूव। 13 तदा राजा निजानुचरान् अवदत, एतस्य करचरणान् बद्धा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणज्व भवति, तत्र वर्हिर्भूतमिमेते तं निश्चिपत। 14 इत्थं बहव आहूता अल्पे मोर्मधिमताः। 15 अनन्तरं फिरुशिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयैयुस्तथा मन्त्रयित्वा 16 हेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्यगणेन तं प्रति कथयामासुः, हे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्णमुपदिशति, कमपि मानुषं नानुरुद्धते, कमपि नापेक्षते च, तद् वयं जानीमः। 17 अतः कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा? अत्र भवता किं बुध्यते? तद् अस्मान् वदतु। 18 ततो यीशुस्तोणां खलतां विज्ञाय कथितवान्, रे कपटिनः युयं कुतो मां परिक्षिष्वे? 19 तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शयत। तदार्णीं तैस्तस्य समीपं मुद्राचतुर्थभाग आनीते 20 स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्ति नर्म चास्ते? ते जगदुः, कैसरभूपस्य। 21 ततः स उक्तवान, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, ईश्वरस्य यत् तद् ईश्वराय दत्त। 22 इति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विहाय चलितवन्तः। 23 तस्मिन्नहनि सिदूकिनोऽर्थात् शमशानात् नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशोरन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः, 24 हे गुरो, कश्मिन्नुजश्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य जायां व्युहा भ्रातुः सन्तानम् उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्वान्। 25 किन्त्वस्माकमत्र केऽपि जनाः सप्तसहोदरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ एकां कन्यां व्यवहात्, अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि समर्पितवान्, 26 ततो द्वितीयादिसप्तमानाश्च तथैव चक्रुः। 27 शेषे सापी नारी ममार। 28 मृतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात् सर्वाएव तां व्यवहन्। 29 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिज्य न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः। 30 उत्थानप्राप्ता लोका न विवहन्ति, न च वाचा दीयन्ते, किन्त्वीश्वरस्य स्वर्गस्थूतानां सदृशा भवन्ति। 31 अपरं मृतानामुत्थानमधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः, 32 "अहमिग्राहीम ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूब ईश्वर" इति किं युष्माभि नर्पाठिः किन्त्वीश्वरो जीवताम् ईश्वरः, स मृतानामीश्वरो नहि। 33 इति श्रुत्वा सर्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं गताः। 34 अनन्तरं सिदूकिनाम् निरुत्तरवार्ता निशास्य फिरुशिन एकत्र मिलितवन्तः, 35 तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परीक्षितुं पपच्छ, 36 हे गुरो व्यवस्थाशास्त्रमध्ये काज्ञा श्रेष्ठाः? 37 ततो यीशुरुच, त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्व्रे प्रीयस्व, 38 एषा प्रथममहाज्ञा। तस्या: सदृशी द्वितीयाज्ञैषा, 39 तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु। 40 अनयो दृद्योरास्योः कृत्स्नव्यवस्थाया भविष्यद्वृक्तग्रन्थस्य च भारस्तिष्ठति। 41 अनन्तरं फिरुशिनाम् एकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ, 42 ख्रीष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो जायते? स कस्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायूदः सन्तानः। 43 तदा स उक्तवान्, तर्हि दायूद् कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति? 44 यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तवरीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षापार्श्वं उपाविश। अतो यदि दायूद् तं प्रभुं वदति, तिर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति? 45 तदार्णीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य किमप्युत्तरं दातुं नाशक्नोतुः; 46 तद्विनामारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साहसो नाभवत्।

23 अनन्तरं यीशु जननिवहं शिष्यांश्चावदत्, 2 अध्यापकाः फिरुशिनश्च मूसासने उपविशन्ति, 3 अतस्ते युष्मान् यद्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति,

तत् मन्थवं पालयध्वज्य, किन्तु तेषां कम्मानुरूपं कर्म न कुरुद्धं; यतस्तेषां वाक्यमात्रं सारं कार्ये किमपि नास्ति। 4 ते दुर्व्वाहन् गुरुतरान् भारान् बद्व्या मनुष्याणां स्कन्धेपरि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमङ्गुल्यैकयापि न चालयन्ति। 5 केवलं लोकदर्शनाय सर्वकर्माणि कुर्वन्ति; फलतः पट्टबन्धान् प्रसार्य धारयन्ति, स्ववस्त्रेषु च दीर्घग्रन्थीन् धारयन्ति; 6 भोजनभवन उच्चस्थानं, भजनभवने प्रथानमासनं, 7 हट्टे नमस्कारं गुरुरिति सम्बोधनज्यतानि सर्वाणि वाच्छन्ति। 8 किन्तु यूयं गुरुव इति सम्बोधनीया मा भवत, यतो युष्माकम् एकः ख्रीष्टएव गुरुः 9 यूयं सर्वे मिथो भ्रातरश्च। पुः पृथिव्यां कमपि पितेति मा सम्बुद्धवं, यतो युष्माकमेकः स्वर्गान्थएव पिता। 10 यूयं नायकेति सम्भाषिता मा भवत, यतो युष्माकमेकः ख्रीष्टएव नायकः। 11 अपरं युष्माकं मध्ये यः पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते। 12 यतो यः स्वमुन्मति, स नतः करिष्यते; किन्तु यः कश्चित् स्वमवनं

करोति, स उन्नतः करिष्यते। 13 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं मनुजानां समक्षं स्वर्गद्वारं रुन्ध, यूयं स्वयं तेन न प्रविशथ, प्रविविक्षुपि वारयथ। वत कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च यूयं छलाद् दीर्घं प्रार्थ्य विधवानां सर्वस्वं ग्रसथ, युष्माकं घोरतरदण्डो भविष्यति। 14 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्तुं सागरं भूमण्डलञ्च प्रदक्षिणीकुरुथ, 15 कञ्चनं प्राप्य स्वतो द्विगुणनरकभाजनं तं कुरुथ। (Geenna g1067) 16 वत अन्धपथदर्शकाः सर्वे, यूयं वदथ, मन्दिरस्य शपथकरणात् किमपि न देयं; किन्तु मन्दिरस्थसुवर्णस्य शपथकरणाद् देयं। 17 हे मूढा हे अन्धः सुवर्णं तत्सुवर्णपावकमन्दिरम् एतयोरुभयो मर्धये किं श्रेयः? 18 अन्यच्च वदथ, यज्ञवेदाः शपथकरणात् किमपि न देयं, किन्तु तदुपरिस्थितस्य नैवेद्यस्य शपथकरणाद् देयं। 19 हे मूढा हे अन्धः, नैवेद्यं तन्नैवेद्यपावकवेदिरत्योरुभयो मर्धये किं श्रेयः? 20 अतः केनचिद् यज्ञवेदाः शपथे कृते तदुपरिस्थस्य सर्वस्य शपथः क्रियते। 21 केनचित् मन्दिरस्य शपथे कृते मन्दिरतन्निवासिनोः शपथः क्रियते। 22 केनचित् स्वर्गस्य शपथे कृते ईश्वरीयसिंहासनतदुपर्युपविष्टयोः शपथः क्रियते। 23 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं पोदिनायाः सितच्छत्राया जीरकस्य च दशमांशान् दत्थ, किन्तु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायदयाविश्वासान् परित्यजथः इमे युष्माभिराचरणीया अमी च न लंघनीयाः। 24 हे अन्धपथदर्शकाः यूयं मशकान् अपसारयथ, किन्तु महाइग्नान् ग्रसथ। 25 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणाज्यवहिः परिष्कुरुथ; किन्तु तदभ्यन्तरं दुरात्मतया कलुषेण च परिपूर्णमस्ते। 26 हे अन्धः फिरुशिलोकां आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणाज्याभ्यन्तरं परिष्कुरुथ, तेन तेषां बहिरपि परिष्कारिष्यते। 27 हन्त कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं शुक्लीकृतश्मशानस्वरूपा भवथ, यथा श्मशानभवनस्य बहिश्चारु, किन्त्वभ्यन्तरं मृतलोकानां कीकरौः सर्वप्रकारमलेन च परिपूर्णम्; 28 तथैव यूयमपि लोकानां समक्षं बहिष्यमिक्ताः किन्त्वन्तः करणेषु केवलकापत्वाधर्माभ्यां परिपूर्णाः। 29 हा हा कपटिन उपाध्यायाः फिरुशिनश्च, यूयं भविष्यद्वादिनां श्मशानगेहं निर्मात्रथ, साधूनां श्मशाननिकेतनं शोभयथ 30 वदथ च यदि वयं स्वेषां पूर्वपुरुषाणां काल अस्थास्याम, तर्हि भविष्यद्वादिनां शोणितपातने तेषां सहभागिनो नाभविष्याम। 31 अतो यूयं भविष्यद्विद्यातकानां सन्ताना इति स्वयमेव स्वेषां साक्षं दत्थ। 32 अतो यूयं निजपूर्वपुरुषाणां परिमाणपत्रं परिपूरयत। 33 रे भुजगाः कृष्णभुजगवंशाः, यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यथ्वे। (Geenna g1067) 34 पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अहं भविष्यद्वादिनो बुद्धिमत उपाध्यायांश्च प्रेषिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपाया युष्माभिर्धनिष्वन्ते, क्रुरे च धानिष्वन्ते, केचिद् भजनभवने कषाभिराचानिष्वन्ते, नगरे नगरे ताडिष्वन्ते च; 35 तेन सत्पुरुषस्य हाबिलो रक्तपातमारभ्य बेरिष्यिः पुंतं यं सिखिरिं यूयं मन्दिरयज्ञवेदो मर्धये हतवन्तः, तदीयशोणितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोणितपातोऽभवत् तत् सर्वेषामागसां दण्डा युष्मासु वर्तिष्वन्ते। 36 अहं युष्मान्ता तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्वे वर्तिष्वन्ते। 37 हे यिरुशालम् हे यिरुशालम् नगरि त्वं भविष्यद्वादिनो हतवती, तव समीपे प्रेरितांश्च पाषाणैरहतवती, यथा कुक्कुटी शावकान् पक्षाधः संगृहाति, तथा तव सन्तानान् संग्रहीतुं अहं बहुवारम् ऐच्छः; किन्तु त्वं न सममन्यथाः। 38 पश्यत युष्माकं वासस्थानम् उच्छिन्नं त्यक्ष्यते। 39 अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति, स धन्यं इति वाणीं यावन्न वदिष्यथ, तावत् मां पुन न द्रक्ष्यथ।

24 अनन्तरं यीशुर्यदा मन्दिराद् बहि र्गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणं दर्शयितुमागताः। 1 ततो यीशुस्तानुवाच, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानहं सत्यं वदामि, एतन्निचयनस्य पाषाणैकमप्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते। 3 अनन्तरं तस्मिन् जैतुनपर्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुपतं पंप्रच्छुः, एता घटनाः कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य च किं लक्ष्म? तदस्मान् वदतु। (aion g165) 4 तदानीं यीशुस्तानवोचत्, अवथद्वक्वं, कोपि युष्मान् न भ्रमयेत्। 5 बहवो मम नाम गृह्णत्वं आगमिष्यन्ति, ख्रीष्टोऽहमेवेति वाचं वदत्तो बहून् भ्रमयिष्यन्ति। 6 यूयञ्च संग्रामस्य रणस्य चाडम्बरं श्रोष्यथ, अवथद्वक्वं तेन चञ्चला मा भवत, एतान्यवश्यं घटिष्वन्ते, किन्तु तदा युगान्तो नहि। 7 अपरं देशस्य विषक्षो देशो राज्यस्य विषक्षो राज्यं भविष्यति, स्थाने स्थाने च दुर्भिक्षं महामारी भूकम्पश्च भविष्यन्ति, 8 एतानि दुःखोपक्रमाः। 9 तदानीं लोका दुर्खं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समर्पिष्यन्ति हनिष्यन्ति च, तथा मम नामकारणाद् यूयं सर्वदीशीयमनुजानां समीपे घृणार्हं भविष्यथ। 10 बहुषु विष्टं प्रापतवत्सु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु च एकोऽपरं परकरेषु समर्पिष्यन्ति। 11 तथा बहवो मृषाभविष्यद्वादिन उपस्थाय बहून् भ्रमयिष्यन्ति। 12 दुष्कर्मणां बाहुल्याज्य बहूनां प्रेम शीतलं भविष्यति। 13 किन्तु यः कश्चित् शेषं यावद् धैर्यमाश्रयते, सएव परित्रायिष्यते। 14 अपरं सर्वदीशीयलोकान् प्रतिमाक्षीं भवितु राजस्य शुभसमाचारः सर्वजगति प्रचारिष्यते, एतादृशि सति युगान्त उपस्थास्यति। 15 अतो यत् सर्वनाशकृदृगार्हं वस्तु दानियेत्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ, (यः पठति, स बुध्यतां) 16 तदानीं ये यिहूदीयदेशे तेषां तिष्ठन्ति, ते पर्वतेषु पलायन्तां। 17 यः कश्चिद् गृहपृष्ठे तिष्ठति, स गृहात् किमपि वस्त्वानेतम् अथेनावरोहेत्। 18 यश्च क्षेत्रे तिष्ठति, सोपि वस्त्रमानेतुं परावृत्य न यायात्। 19 तदानीं गर्भिणीस्तन्यपायायत्रीणां दुर्गति भर्भिष्यति। 20 अतो युष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवारे वा यन्न भवेत्, तदर्थं प्रार्थयध्वम्। 21 आ जगदारम्भाद् एतत्कालपर्यन्तं यादृशः कदपि नाभवत् न च भविष्यति तादृशो महाक्लेशस्तदानीम् उपस्थास्यति। 22 तस्य क्लेशस्य समयो यदि त्व्यो न क्रियेत, तर्हि कस्यापि प्राणिनो रक्षणं भवितु न शक्युतात्, किन्तु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो हस्तीकरिष्यते। 23 अपरञ्च पश्यत, ख्रीष्टोऽत्र विद्यते, वा तत्र विद्यते, तदानीं यदी कश्चिद् युष्मान इति वाक्यं वदति, तथापि तत् न प्रतीत्। 24

यतो भाक्तखीषा भाक्तभिष्यद्वादिनश्च उपरस्थाय यानि महन्ति लक्ष्माणि चित्रकम्मणि च प्रकाशयिष्यन्ति, तैर्यदि सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमानवा अपि भ्रामिष्यन्ते । 25 पश्यत, घटनातः पूर्व्य युष्मान् वार्ताम् अवादिषम् । 26 अतः पश्यत, स प्रान्तरे विद्यत इति वाक्ये केनचित् कथितेपि बहि र्मा गच्छत, वा पश्यत, सोन्तः पुरो विद्यते, एतद्वाक्यं उक्तेपि मा प्रतीत । 27 यतो यथा विद्युत् पूर्वदिशो निर्वत्य पश्चिमदिशं यावत् प्रकाशते, तथा मानुषपुत्रस्याप्यागमनं भविष्यति । 28 यत्र शवस्तिष्ठति, तत्रैव गृह्णा मिलन्ति । 29 अपरं तस्य क्लेशसमयस्याव्यवहितपरत्र सूर्यस्य तेजो लोप्यते, चन्द्रमा ज्योत्स्नां न करिष्यति, न भसो नक्षत्राणि परिष्यन्ति, गणणीया ग्राहाश्च विचलिष्यन्ति । 30 तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दर्शिष्यते, ततो निजपराक्रमेण महातेजसा च मेघारुदं मनुजसुतं नभसामच्छन्तं विलोक्य पृथिव्या: सर्ववंशीया विलपिष्यन्ति । 31 तदानीं स महाशब्दायमाननृथ्यां वादकान् निजदूतान् प्रहेष्यति, ते व्योम एकसीमातोऽपरसीमां यावत् चतुर्दिशस्तस्य मनोनीतजनान् आनीय मेलयिष्यन्ति । 32 उदुम्बरपादप्रस्थ दृष्टान्तं शिक्षध्यं, यदा तस्य नवीनाः शाखा जायन्ते, पल्लवादिश्च निर्गच्छति, तदा निदाकलालः सविधो भवतीति यूयं जानीथ; 33 तद्वद् एता घटना दृष्ट्वा स समयो द्वार उपासथाद् इति जानीता । 34 युष्मानहं तथ्यं वदामि, इदानीन्तनजनानां गमनात् पूर्वमेव तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते । 35 न भोमेदिन्यो लुंपयोरपि मम वाक् कदपि न लोप्यते । 36 अपरं मम तातं विना मानुषः स्वर्गस्थो दूतो वा कोपि तदिनं तदण्डज्य न ज्ञापयति । 37 अपरं नोहे विद्यमाने यादृशमभवत् तादृशं मनुजसुतस्यागमनकालेपि भविष्यति । 38 फलतो जलाप्लावनात् पूर्व्यं यदिनं यावत् नोहः पोतं नारोहत्, तावत्कालं यथा मनुष्या भौजने पाने विवहने विवाहने च प्रवृत्ता आसन्; 39 अपरम् आप्लावितोयमात्य यावत् सकलमनुजान् प्लावयित्वा नानयत्, तावत् ते यथा न विदामासु; तथा मनुजसुतागमनेपि भविष्यति । 40 तदा क्षेत्रस्थितयोर्द्युयोरेको धारिष्यते, अपरस्त्याजिष्यते । 41 तथा पेषण्या पिंषत्योरुभयो योषितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्यजिष्यते । 42 युष्माकं प्रभुः कस्मिन् दण्डं आगमिष्यति, तद् युष्माभिः नार्वगम्यते, तस्मात् जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत । 43 कुरु यामे स्तेने आगमिष्यतीति चेद् गृहस्थो ज्ञातुम् अशक्यत, तर्हि जागरित्वा तं सन्धिं कर्तितुम् अवारयिष्यत् तद् जानीत । 44 युष्माभिरवधीयतां, यतो युष्माभिः यंत्र न बुध्यते, तत्रैव दण्डे मनुजसुत आयास्यति । 45 प्रभु निजपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अध्यक्षीकृत्य स्थापयति, तादृशो विश्वास्यो धीमान् दासः कः? 46 प्रभुरागत्य यं दासं तथाचरन्तं वीक्षते, स एव धन्यः । 47 युष्मानहं सत्यं वदामि, स तं निजसर्वस्वस्याथिपि करिष्यति । 48 किन्तु प्रभुरागन्तुं विलम्बत इति मनसि चिन्तयित्वा यो दुष्टो दासो । 49 उपरदासान् प्रहर्तु मत्तानां सङ्गे भोक्तुं पातुञ्च प्रवर्तते, 50 स दासो यदा नापेक्षते, यज्च दण्डं न जानाति, तत्कालालएव तप्रभुरुपस्थायति । 51 तदा तं दण्डयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तघर्षणज्वासाते, तत्र कपिटिभिः साकं तद्वां निरूपयिष्यति ।

25 या दश कन्याः प्रदीपान् गृह्णत्ये वरं साक्षात् कर्तुं बहिरिताः, ताभिस्तदा स्वर्गीयराज्यस्य सादृश्यं भविष्यति। २ तासां कन्यानां मध्ये

पञ्च सुधिःः पञ्च दुर्धिः आसन् । ३ या दुर्धिःस्तः प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जगृहुः, ४ किन्तु सुधिःः प्रदीपान् पात्रेण तैलञ्च जगृहुः । ५ अनन्तरं वरे विलम्बिते ताः सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जग्मुः । ६ अनन्तरम् अर्द्धरात्रे पश्यत वर आगच्छति, तं साक्षात् कर्तु बहिर्यातिं जनरवात् । ७ ताः सर्वा: कन्या उत्थाय प्रदीपान् आसादियुं आरभन्ता । ८ ततो दुर्धिःः सुधिः ऊचुः, किञ्चित् तैलं दत्त, प्रदीपा अस्माकं निर्वाणाः । ९ किन्तु सुधिःः प्रत्यवदन्, दत्ते युष्मानस्मांश्च प्रति तैलं न्यूनीभवेत्, तस्माद् विक्रेतृणां समीपं गत्वा स्वार्थं तैलं त्रीणीत । १० तदा तासु क्रेतुं गतासु वर आजगाम, ततो याः सज्जिता आसन्, तास्तेन साकं विवाहीयं वेशम् प्रविविशुः । ११ अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपरा: कन्या आगत्य जगदुः, हे प्रभो, हे प्रभो, अस्मान् प्रति द्वारं मोचय । १२ किन्तु स उक्तवान् तथ्यं वदामि, युष्मानहं न वेद्मि । १३ अतो जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत, मनुजसुतः कस्मिन् दिने कस्मिन् दण्डे वागमिष्यति, तद् युष्माभिः न ज्ञायते । १४ अपरं स एतादृशः कस्यचित् पुंसस्तुल्यः, यो दूदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान् आहूय तेषां स्वस्वसामर्थ्यानुरूपम् । १५ एकस्मिन् मुद्राणां पञ्च पोटलिकाः अन्यसिंश्च द्वे पोटलिके अपरसिंश्च पोटलिकैकाम् इत्थं प्रतिजनं समर्प्य स्वयं प्रवासं गतवान् । १६ अनन्तरं यो दासः पञ्च पोटलिकाः लब्धवान्, स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीचकार । १७ यश्च दासे द्वे पोटलिके अलभत, सोपि ता मुद्रा द्विगुणीचकार । १८ किन्तु यो दास एकां पोटलिकां लब्धवान्, स गत्वा भूमिं खनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयाज्यकार । १९ तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दसैः समं गणयाज्यकार । २० तदार्नीं यः पञ्च पोटलिकाः प्राप्तवान् स ता द्विगुणीकृतमुद्रा अनीय जगाद्; हे प्रभो, भवता मयि पञ्च पोटलिकाः समर्पिताः; पश्यतु, ता मया द्विगुणीकृताः । २१ तदार्नीं तस्य प्रभुस्तमुवाच, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिं पं करोमि, त्वं स्वप्रभोः सुखस्य भागी भव । २२ ततो येन द्वे पोटलिके लब्धे सोप्यागत्य जगाद्, हे प्रभो, भवता मयि द्वे पोटलिके समर्पिति, पश्यतु ते मया द्विगुणीकृते । २३ तेन तस्य प्रभुस्तमवोचत्, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो जातः, तस्मात् त्वां बहुद्रविणीधिं पं करोमि, त्वं निजप्रभोः सुखस्य भागी भव । २४ अनन्तरं य एकां पोटलिकां लब्धवान्, स एत्य कथितवान्, हे प्रभो, त्वां कठिननं जातवान्, त्वया यत्र नोप्तं, तत्रैव कृत्यते, यत्र च न कीर्णं, तत्रैव संगृह्यते । २५ अतोहं सशङ्कःः सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान्, पश्य, तव यत् तदेव गृहाण । २६ तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत् रे दुष्टालस दास, यत्राहं न वपामि, तत्र छिन्दिमि, यत्र च न किरामि, तत्रैव संगृहामीति वैज्ञानराही । २७ वर्णिक्षु मम वित्तार्पणं तवोचितमासीत्, येनाहमगत्य वदव्या साकं मलमद्राः प्राप्ययम् । २८ अतोस्मात् तां पोटलिकाम आदय यस्य

दश पोटलिका: सन्ति तस्मिन्नर्पयत्। 29 येन वर्द्ध्यते तस्मिन्नैवार्पिष्यते, तस्यैव च बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु येन न वर्द्ध्यते, तस्यान्तिके यत् किञ्चन तिष्ठति, तदपि पुनर्नेष्यते। 30 अपरं यूयं तमकम्भियं दासं नीत्वा यत्र स्थाने क्रन्दनं दन्तघर्षणञ्च विद्यते, तस्मिन् बहिर्भूतमसि निक्षिपत। 31 यदा मनुजसुतः पवित्रद्रूतान् सङ्गिनिः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतेजोमये सिंहासने निवेद्यति, 32 तदा तत्सम्मुखे सर्वजातीया जना संमेलिष्यन्ति। ततो मेषपालको यथा छागेभ्योऽवीन् पृथक् करोति तथा सोप्येकस्मादन्यम् इत्थं तान् पृथक् कृत्वावीन् 33 दक्षिणे छागांश्च वामे स्थापयिष्यति। 34 ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वदिष्यति, आगच्छत मत्तातस्यानुग्रहभाजनानि, युष्मात्कृत आ जगदरम्भत् यद् राज्यम् आसादितं तदधिकुरुत। 35 यतो बुध्विष्टाय मह्यं भोज्यम् अदत्त, पिपासिताय पेयमदत्त, विदेशिनं मां स्वस्थानमनयत, 36 वस्त्रहीनं मां वसनं पर्यधापयत, पीडीतं मां द्रष्टुमागच्छत, कारास्थञ्च मां वीक्षितुम् आगच्छत। 37 तदा धार्मिकाः प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वीक्ष्य वयमभोजयाम? वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम? 38 कदा वा त्वां विदेशिनं विलोक्य स्वस्थानमनयाम? कदा वा त्वां नग्नं वीक्ष्य वसनं पर्यधापयाम? 39 कदा वा त्वां पीडितं कारास्थञ्च वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम? 40 तदार्नीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति, युष्मानहं सत्यं वदामि, ममैतेषां भ्रातृणं मध्ये कञ्चनैकं क्षुद्रतम् प्रति यद् अकुरुत, तन्मां प्रत्यकुरुत। 41 पश्चात् स वामस्थितान् जनान् वदिष्यति, रे शापग्रस्ताः सर्वे, शैताने तस्य दूतेभ्यश्च योऽनन्तवहिरासादित आस्ते, यूयं मदन्तिकात् तमग्निं गच्छत्। (aiōnios g166) 42 यतो क्षुधिताय मह्यमाहारं नादत्त, पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त, 43 विदेशिनं मां स्वस्थानं नानयत, वसनहीनं मां वसनं न पर्यधापयत, पीडितं कारास्थञ्च मां वीक्षितुं नागच्छत। 44 तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विदेशिनं वा नग्नं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामहि? 45 तदा स तान् वदिष्यति, तथमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्माभिरेषां कञ्चन क्षोदिष्टं प्रति यन्नाकारि, तन्मां प्रत्येव नाकारि। 46 पश्चादम्यनन्तशास्ति किन्तु धार्मिकाः अनन्तायुर्ण भोक्तु यास्यन्ति। (aiōnios g166)

26 यीशुरेतान् प्रस्तावान् समाय शिष्यानुचे, 2 युष्माभिः जीर्णं दिनद्वयात् परं निस्तारमह उपस्थाप्यति, तत्र मनुजसुतः कृशेन हन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते। 3 ततः परं प्रधानयाजकाध्यापकप्राज्ञः कियफानाम्नो महायाजकस्याद्वालिकायां मिलित्वा 4 केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शक्नुयरिति मन्त्रयाज्ञकुः। 5 किन्तु तैरुकं महकाले न धर्त्व्यः, धृते प्रजानां कलहेन भवितुं शक्यते। 6 ततो बैथनियापुरे शिमोनाख्यस्य कुष्ठिनो वेशमनि यीशौ तिष्ठति 7 काचन योषा श्वेतोपलभाजनेन महार्थं सुगच्छ तैलमानीय भोजनायोपविशतस्तस्य शिरोभ्यषेचत्। 8 किन्तु तु तदालोक्य तच्छिष्यै: कुपितैरुकं, कुत इत्थमपव्ययते? 9 चेदिदं व्यक्तेष्यत, तर्हि भूरिमूल्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत। 10 यीशुना तदवगत्य ते समुदिताः, योषामेनां कुतो दुःखिन्नं कूरुथ, सा मां प्रति साधु कर्माकार्षीत्। 11 युष्माकमं समीपे दरिद्राः सततमेवासते, किन्तु युष्माकर्मनिकेहं नासे सततं। 12 सा मम कायोपरि सुगन्धितैलं सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्माकार्षीत्। 13 अतोहं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमाचारः प्रचारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या नार्याः स्मरणार्थम् कर्मेदं प्रचारिष्यते। 14 ततो द्वादशशिष्यानाम् ईङ्करियोतीययिहूदानामक एकः शिष्यः प्रधानयाजकानामिन्कं गत्वा कथितवान्, 15 यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदार्नीं ते तम्ही त्रिंशनुम्द्रा दातुं स्थिरीकृतवन्तः। 16 स तदारभ्यं तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं चेष्टितवान्। 17 अनन्तरं किणवशून्यपूपर्वणः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य प्रपच्छुः भवत्कृते कुत्र वयं निस्तारमहभोज्यम् आयोजयिष्यामः? भवतः केच्छा? 18 तदा स गदितवान्, मध्येनगरमुकुपुंसः समीपं ब्रजित्वा वदत, गुरु गंदितवान्, मत्कालः सविधः, सह शिष्यैस्त्वदालये निस्तारमहभोज्यं भोक्ष्ये। 19 तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिदेशानुरूपकर्म विधाय तत्र निस्तारमहभोज्यमासादयामासुः। 20 ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशिष्यः शिष्यैः साकं स न्यविशत्। 21 अपरं भुज्जान उत्कवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पयिष्यति। 22 तदा तेऽतीव दुःखिता एकैकशो वक्तुमारेभिरे, हे प्रभो, स किमहं? 23 ततः स जगाद, मया साकं यो जनो भोजनपत्रे करं संक्षिपति, स एव मा परकरेषु समर्पयिष्यति। 24 मनुजसुतमधि यादृशं लिखितमास्ते, तदनुरूपा तद्वाति भविष्यति; किन्तु येन पुसा स परकरेषु समर्पयिष्यते, हा हा चेत् स नाजनिष्यत, तदा तस्य क्षेमभविष्यत्। 25 तदा यिहूदानामा यो जनसं परकरेषु समर्पयिष्यति, स उत्कवान्, हे गुरो, स किमहं? ततः स प्रत्यक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्। 26 अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूपमादयेश्वरीयगुणाननूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद, मद्वपुः स्वरूपमिमं गृहीत्वा खादत। 27 पश्चात् स कंसं गृह्णन् ईश्वरीयगुणाननूद्य तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्वे युष्माभिरेन पातत्यं, 28 यस्मादनेकेषां पापमर्षणाय पातितं यन्मनूलनियमरूपशोणितं तदेतत्। 29 अपरमहं नूल्नास्तीरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तनीफलरसं पुनः कदापि न पास्यामि। 30 पश्चात् ते गीतमेकं संगीय जैतुनाख्यगिरिं गतवन्तः। 31 तदार्नीं यीशुस्तानवीचत्, अस्यां रजन्यामहं युष्माकं सर्वेषां विघ्नरूपो भविष्यामि, यतो लिखितमास्ते, "मेषाणां रक्षको यस्तं प्रहरिष्याम्यहं ततः। मेषाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति॥" 32 किन्तु शमशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेहं गालीलं गमिष्यामि। 33 पितरसं प्रोवाच, भवांशेत् सर्वेषां विघ्नरूपो भवति, तथापि मम न भविष्यति। 34 ततो यीशुना स उक्तः, तु भ्यमहं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां चरणायुधस्य रवात् पूर्वं त्वं मां त्रिं नृदीकरिष्यसि। 35 ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नाड्गीकरिष्यामि; तथैव सर्वे शिष्याश्वेचुः। 36 अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्सिमानीनामकं स्थानं प्रस्थाय

तेभ्यः कथितवान्, अदः स्थानं गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद् यूयमत्रोपविशत्। 37 पश्चात् स पितरं सिवदियसुतौ च सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च बभूत्। 38 तानवादीच्य मृत्यियातनेव मतप्राणानां यातना जायते, यूयमत्र मया सार्द्धं जागृत्। 39 ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वाथोमुखः पतन् प्रार्थयाज्जक्रे, हे मतिपतर्यदि भवितुं शक्नोति, तर्हि कंसोऽयं मत्तो दूरं यातु; किन्तु मदिच्छावत् न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु। 40 ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रितो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूयं मया साकं दण्डमेकमपि जागरितुं नाशन्कुत? 41 परीक्षायां न परितुं जागृत् प्रार्थयव्यज्ज्व, आत्मा समुद्यतोस्ति, किन्तु वपु दुर्बलं। 42 स द्वितीयवारं प्रार्थयाज्जक्रे, हे मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातुं न शक्नोति, तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु। 43 स पुनरेत्य तान् निद्रितो दर्शय, यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्णान्यासन्। 44 पश्चात् स तान् विहाय व्रजित्वा तृतीयवारं पूर्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्। 45 ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ? पश्यत, समय उपास्थात्, मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्प्यते। 46 उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परकरेषु मसर्पयिष्यति, पश्यत, स समीपमायाति। 47 एतत्कथाकथनकाले द्वादशशिष्याणामेको यिहूदानामाको मुख्ययाजकलोकप्राचीनैः प्रहितान् असिथारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ। 48 असो परकरेष्वर्पयिता पूर्वं तान् इत्थं सङ्केतयामास, यमहं चुम्बिष्ये, सोऽसो मनुजः, साएव युष्माभिः र्धार्यतां। 49 तदा स सपदि यीशुमुपागत्य हे गुरो, प्रणामामीत्युक्त्वा तं चुचुब्बे। 50 तदा यीशुस्तमुवाच, हे मित्रं किमर्थमागतोसि? तदा तैरागत्य यीशुराक्रम्य दग्धे। 51 ततो योशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य कोषादसिं बहिष्कृत्य महायाजकस्य दासमेकमाहत्य तस्य कर्णं चिच्छेद। 52 ततो यीशुस्तं जगाद्, खड्गं स्वस्थाने निधेहि यतो ये ये जना असि धारयन्ति, तएवासिना विनश्यन्ति। 53 अपरं पिता यथा मदनितिं स्वर्गीयदूतानां द्वादशवाहिनीोऽथिकं प्रहिणुयात् मया तमुद्दिश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्थं ज्ञायते? 54 तथा सतीत्वं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यदिदं वाक्यं तत् कथं सिध्येत्? 55 तदानीं यीशु जूननिवहं जगाद्, यूयं खड्गयष्टीन् आदाय मां किं चौरं धर्तुमायाताः? अहं प्रत्यहं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपदिशं, तदा मां नाथरतः; 56 किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतद्भूत्। तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त। 57 अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राज्ज्वः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र कियफानामकमहायाजकस्यान्तिकं निन्युः। 58 किन्तु शेषे किं भविष्यतीति वेत्तुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् व्रजित्वा महायाजकस्याद्वालिकां प्रविश्य दासैः सहित उपाविशत्। 59 तदानीं प्रधानयाजकप्राचीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं हन्तुं मृषासाक्षम्यम् अलिप्सन्त, 60 किन्तु न लेभिर। अनेकेषु मृषासाक्षिष्यागतेष्वपि तन्न प्रापुः। 61 शेषे द्वौ मृषासाक्षिणावागत्य जगातु; पुमानयमकथयत्, अहमीश्वरमन्दिरं भक्त्वा दिनत्रयमध्ये तनिर्मातुं शक्नोमि। 62 तदा महायाजक उत्थाय यीशुम् अवादीत्। त्वं किमपि न प्रतिवदसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति? 63 किन्तु यीशु मौनीभूय तस्यौ। ततो महायाजक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरानामा शपयामि, त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद। 64 यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, इतःपरं मनुजसुतं सर्वशक्तिमो दक्षिणपार्श्वं स्थातुं गणणस्थं जलधरानारुद्धायान्तं वीक्ष्यते। 65 तदा महायाजको निजवसनं छित्त्वा जगाद्, एष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्षयेण किं प्रयोजनं? पश्यत, यूयमेवास्यास्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः, 66 युष्माभिः किं विविच्यते? ते प्रत्यूचुः, वधाहोऽयं। 67 ततो लोकैस्तदास्ये निष्ठीवितं केचित् प्रतलमाहत्य केचिच्य चपेटमाहत्य बभाषिरे, 68 हे ख्रीष्ट त्वा कक्षयेपत्तमाहतवान्? इति गणयित्वा वदास्मान्। 69 पितरो बहिरङ्गन उपविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य बभाषे, त्वं गालीलीययीशोः सहचरएकः। 70 किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमहं न वेद्धि। 71 तदा तस्मिन् बहिद्वारं गते ऽन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजनानवदत्, अयमपि नासरतीयीशुना सार्द्धम् आसीत्। 72 ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, तं नरं न परिचिनोमि। 73 क्षणात् परं तिष्ठन्तो जना एत्य पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक इति त्वदुच्चारणमेव द्योतयति। 74 किन्तु सोऽभिशप्य कथितवान्, तं जनं नाहं परिचिनोमि, तदा सपदि कुकुटवात् प्राक् त्वं मां त्रिरपाहोष्यसे, यैषा वाग् यीशुनावादि तां पितरः संस्मृत्य बहिरित्वा खेदाद् भृंशं चक्रन्द।

27 प्रभाते जाते प्रधानयाजकलोकप्राचीना यीशुं हन्तुं तत्प्रतिकूलं मन्त्रयित्वा 2 तं बद्व्या नीत्वा पन्तीयपीलाताख्याधिपे समर्पयामासुः। 3 ततो यीशोः परकरेष्वर्पयिता यिहूदास्तत्राणादण्डाज्ञां विदित्वा सन्तप्तमना: प्रधानयाजकलोकप्राचीनानां समक्षं तास्त्रीशन्मुद्राः प्रतिदायावादीत्, 4 एतनिरागोनरप्राणपरकरार्पणात् कलुषं कृतवानहं। तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद् बुध्यताम्। 5 ततो यिहूदा मन्दिरमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान् इत्वा च स्वयमात्मानमुद्दब्बन्ध। 6 पश्चात् प्रधानयाजकास्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, एता मुद्रा: शोणितमूल्यं तस्माद् भाण्डामारे न निधातव्या। 7 अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलालस्य क्षेत्रमक्रीणन्। 8 अतोऽद्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति। 9 इत्थं सति इसायेलीयसन्तानै र्यस्य मूल्यं निरुपितं, तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूल्यं 10 मां प्रति परमेश्वरस्यादेशात् तेभ्य आदीयत, तेन च कुलालस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यदुच्चनं यिरिमियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत् तदासिद्धत्। 11 अनन्तरं यीशो तदधिपते: सम्मुख उपतिष्ठति स तं प्रप्रच्छ, त्वं किं यिहूदीयानां राजा? तदा यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्। 12 किन्तु प्रधानयाजकप्राचीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि। 13 ततः पीलातेन स उदितः, इमे त्वत्प्रतिकूलतः कति कति साक्ष्यं ददति, तत् त्वं न शृणोषि? 14 तथापि स तेषामेकस्यापि वचस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोऽधिपति महाचित्रं

विदामास। 15 अन्यच्च तन्महकालेऽधिपतेरैतादृशी रातिरासीत्, प्रजा यं कञ्चन बन्धिनं याचन्ते, तमेव स मोचयतीति। 16 तदानीं बरबानामा कश्चित् ख्यातबन्ध्यासीत्। 17 ततः पीलातस्त्र मिलितान् लोकान् अपृच्छत्, एष बरबा बन्धी ख्रीष्णविच्छातो यीशुश्वेतयोः कं मोचयिष्यामि? युष्माकं किमीप्सितं? 18 तैरीर्थ्या स समर्पित इति स ज्ञातवान्। 19 अपरं विचारासनोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रहित्य तस्मै कथयामास, त धार्मिकमनुजं प्रति त्वया किमपि न कर्तव्यं; यस्मात् तत्कृतेऽद्याहं स्वप्ने प्रभूतकष्टमलभे। 20 अनन्तरं प्रधानयाजकप्राचीना बरबां याचित्वादातुं यीशुञ्ज्व हन्तुं सकललोकान् प्रावर्तयन्। 21 ततोऽधिपतिस्तान् पृष्ठवान्, एतयोः कमहं मोचयिष्यामि? युष्माकं केच्छा? ते प्रोचु र्बरबां। 22 तदा पीलातः पप्रच्छ, तर्हि यं खीष्ण वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्वे कथयामासु, स कृशेन विध्यतां। 23 ततोऽधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापादुं? किन्तु ते पुनरुचै जगदुः, स कृशेन विध्यतां। 24 तदा निजवाक्यमग्राह्यमभूत्, कलहश्चाप्यभूत्, पीलात इति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय करौ प्रक्षल्यावौचत्, एतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोणितपाते निर्दोषोऽहं, युष्माभिरेव तद् बुध्यतां। 25 तदा सर्वाः प्रजाः प्रत्यवैचन्, तस्य शोणितपातपाराधोऽस्माकम् अस्मत्सन्तानानाज्योपरि भवतु। 26 ततः स तेषां समीपे बरबां मोचयामास यीशुन्तु कषाभिराहत्य कृशेन वेधितुं समर्पयामास। 27 अनन्तरम् अधिपते: सेना अधिपते गृहं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजग्गुः। 28 ततस्ते तस्य वसनं मोचयित्वा कृष्णलोहितवर्णवसनं परिधापयामासुः 29 कण्टकानां मुकुंठं निर्माय तच्छरसि ददुः, तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्मुखे जानूनि पातित्वा, हे यिहूदीयानां राजन्, तुभ्यं नम इत्युक्त्वा तं तिरश्क्रुः, 30 ततस्तस्य गात्रे निश्चिवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आजञ्जुः। 31 इत्थं तं तिरस्कृत्य तद् वसनं मोचयित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयाज्यकृः, तं कृशेन वेधितुं नीतवन्तः। 32 पश्चाते बहिर्भूय कुरीणीयं शिमोनामकमेकं विलोक्य कृशं वौदुं तमादरिदे। 33 अनन्तरं गुलगलाम् अर्थात् शिरस्कपालनामकस्थानमु पस्थाय ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्लरसं पातुं ददुः, 34 किन्तु स तमास्वाद्य न पपौ। 35 तदानीं ते तं कृशेन संविध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जग्गुः, तस्मात्, विभजन्ते अधीरीयं मे ते मनुष्या: परस्परं। मदुतरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च। यदेतद्वचनं भविष्यद्वादिभृक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्, 36 पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षणकर्वणि नियुक्तास्तरस्थुः। 37 अपरम् एष यिहूदीयानां राजा यीशुरित्यपवादलिपिपत्रं तच्छरस उर्द्दवे योजयामासुः। 38 ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ चैरौ तेन सांकं कृशेन विविधुः। 39 तदा पान्था निजशिरो लाङ्घयित्वा तं निन्दन्तो जग्गुः, 40 हे ईश्वरमन्दिरभजक दिनत्रये तन्मिमांतः स्वं रक्ष, चेत्त्वमीश्वरसुतस्तर्हि कृशादवरोह। 41 प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जग्गुः, 42 सोऽन्यजननावत्, किन्तु स्वमितिं न शक्नोति। यदीसायेलो राजा भवेत्, तर्हीदानीमेव कृशादवरोहतु, तेन तं वयं प्रत्येष्यामः। 43 स ईश्वरे प्रत्याशमकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत्, यतः स उक्तवान् अहमीश्वरसुतः। 44 यौ स्तेनौ सांकं तेन कृशेन विद्वौ तौ तद्वदेव तं निनिन्दन्तुः। 45 तदा द्वितीयायामात् तृतीयायामं यावत् सर्वदेशे तमिरं बभूव, 46 तृतीयायामे "एली एली लामा शिवकर्नी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षीः? यीशुरुच्चैरिति जगाद्। 47 तदा तत्र स्थिताः केचित् तत् श्रुत्वा बभाषिरे, अयम् एलियमाहूयति। 48 तेषां मध्याद् एकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं गृहीत्वा तत्राम्लरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ। 49 इतरेऽकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् एलिय आयाति नवेति पश्यामः। 50 यीशुः पुनरुचैराहूय प्राणान् जहौ। 51 ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् उर्द्वावधो यावत् छिद्यमानं द्विशभवत्, 52 भूमिश्वकम्पे भूधरोव्यदीर्घ्यत च। शमशाने मुक्ते भूरिपुण्यवतां सुप्तदेहा उदत्तिष्ठन्, 53 शमशानाद् वहिर्भूय तदुथानात् परं पुण्युपुरं गत्वा बहुजनान् दर्शयामासु। 54 यीशुरक्षणाय नियुक्तः शतसेनापतिस्तस्डगिनश्च तादृशीं भूकम्पादिघटनां दृष्ट्वा भीता अवदन्, एष ईश्वरपुत्रो भवति। 55 या बहुयोषितो यीशुं सेवमाना गालीलस्तत्पश्चादगतास्तासां मध्ये 56 मग्दलीनी मरियम् याकूब्योश्यो मर्ता या मरियम् सिद्बदियपुत्रो मर्ता च योषित एता द्वौ तिष्ठन्त्यो ददृशुः। 57 सन्ध्यायां सत्यम् अरिमथियानगरस्य यूषपनामा धनीं मनुजो यीशोः शिष्यत्वात् 58 पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं ययाचे, तेन पीलातः कायं दातुम् आदिदेश। 59 यूषफ् तत्कायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणाच्छाद्य 60 स्वार्थं शैले यत् शमशानं चखान, तन्मध्ये तत्कायं निधाय तस्य द्वारि वृहत्पाषाणं ददौ। 61 किन्तु मग्दलीनी मरियम् अन्यमरियम् एते स्त्रियो तत्र शमशानसम्मुख उपविविशतुः। 62 तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्यायोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः फिर्शिनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्, 63 हे महेच्छ स प्रतारको जीवन अकथयत्, दिनत्रयात् परं शमशानादुत्थास्यामि तद्वाक्यं स्मरामो वयं, 64 तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् शमशानं रक्षितुमादिश्तु, नोचेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हृत्वा लोकान् वदिष्यन्ति, स शमशानादुत्थिष्ठत्, तथा सति प्रथमप्रार्थाने: शेषीयश्रान्ति महीती भविष्यति। 65 तदा पीलात अवादीत्, युष्माकं समीपे रक्षिण आस्ते, यूर्यं गत्वा यथा साध्यं रक्षयत। 66 ततस्ते गत्वा तद्वारापाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य शमशानं रक्षयामासुः।

28 ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभोते जाते मग्दलीनी मरियम् अन्यमरियम् च शमशानं द्रष्टुमागता। 2 तदा महान् भूकम्पोऽभवत्; परमेश्वरीयदूतः स्वगादवरुद्ध्य शमशानद्वारात् पाषाणमपसार्थं तदुपर्युपविवेश। 3 तद्वदनं विद्युद्वत् तेजोमयं वसनं हिमशुभ्रज्य। 4 तदानीं रक्षिणस्तद्वयात् कम्पिता मृतवद् बभूवः। 5 स दूतो योषितो जगाद्, यूर्यं मा भैष, कृशहतीयशुं मृगयध्ये तदहं वेच्छि। 6 सोऽत्र नास्ति, यथावदत् तथोत्थितवान्; एतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यत। 7 तृणं गत्वा तच्छिष्यान् इति वदत, स शमशानाद् उदत्तिष्ठत, युष्माकमग्रे गतालिं यास्यति यूर्यं तत्र तं वीक्षिष्यद्वे, पश्यताहं वार्तामिमां युष्मानवादिषं। 8 ततस्ता भयात् महानन्दाज्य शमशानात् तूर्णं बहिर्भूय तच्छिष्यान् वार्ता कुक्तुं

धावितवत्यः। किन्तु शिष्यान् वार्ता वरुं यान्ति, तदा यीशु दर्शनं दत्त्वा ता जगाद् ९ युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणेमः। १० यीशुस्ता अवादीत्, मा विभीत, यूयं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत्, तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति। ११ स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षणां केचित् पुरं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्वं प्रधानयाजकान् ज्ञापितवन्तः। १२ ते प्राचीनैः समं संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बहुमुदाः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्, १३ अस्मासु निद्रितेषु तच्छ्या यामिन्यामागत्य तं हृत्वानयन्, इति यूयं प्रचारयत्। १४ यद्येतदधिपते: श्रोत्रगोचरीभवेत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः। १५ ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शिक्षानुरूपं कर्म चक्रः, यिहूदीयानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते। १६ एकादश शिष्या यीशुनिरूपितागालीलस्याद्विं गत्वा १७ तत्र तं संवीक्ष्य प्रणेमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः। १८ यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान्, स्वर्गमेदन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मर्यार्पित आस्ते। १९ अतो यूयं प्रयाय सब्दिशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाहयत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितु तानुपादिशत। २० पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि। इति। (aiōn g165)

मार्कः

1 ईश्वरपुत्रस्य यीशुखीषस्य सुसंवादारम्भः। 2 भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्थमास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम्। गत्वा त्वदीयपन्थानं स हि परिष्करिष्यति। 3 "परमेशस्य पन्थानं परिष्कुस्त सर्वतः। तस्य राजपथञ्जैव समानं कुरुताध्युना।" इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्वितः॥ 4 सएव योहन् प्रान्तरे मज्जितवान् तथा पापमार्जननिमित्तं मनोव्यावर्तकमज्जनस्य कथाञ्च प्रचारितवान्। 5 ततो यिहूदादेशयिरूशालम्नगरनिवासिनः सर्वे लोका बहि भूत्वा तस्य समीपमागत्य स्वानि स्वानि पापान्यङ्गीकृत्य यद्दनन्दयां तेन मज्जिता बभूवः। 6 अस्य योहनः परिथेयानि क्रमेलकलोमजानि, तस्य कटिबन्धनं चर्मजातम्, तस्य भक्ष्याणि च शूककीटा वन्यमधूनि चासन्। 7 स प्रचारयन् कथयाज्ञक्रे, अहं नप्रीभूय यस्य पातुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि, तादृशो मतो गुरुतर एकः पुरुषो मत्पश्चादगच्छति। 8 अहं युष्मान् जले मज्जितवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमज्जयिष्यति। 9 अपरञ्च तस्मिन्नेव काले गालीलप्रदेशस्य नासरद्ग्रामाद् यीशुरागत्य योहना यद्दनन्दयां मज्जितोऽभूत्। 10 स जलादुर्धितमात्रो मेघद्वारं मुक्तं कपोतवत् स्वस्योपरि अवरोहन्तमात्मानञ्च दृष्टवान्। 11 त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वय्येव मममहासन्तोष इयमाकाशीया वाणी बभूवः। 12 तस्मिन् काले आत्मा तं प्रान्तरमध्यं निनाय। 13 अथ स चत्वारिंशद्विनानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परीक्षितः; पश्चात् स्वर्णीयदूतास्तं सिषेविरे। 14 अनन्तरं योहनि बन्धनालये बद्धे सति यीशु गालीलप्रदेशमागत्य ईश्वरराज्यस्य सुसंवादं प्रचारयन् कथयामास, 15 कालः सम्पूर्ण ईश्वरराज्यञ्च समीपमागतः; अतोहेतो यूयं मनांसि व्यावर्तयच्च सुसंवादे च विश्वासित। 16 तदनन्तरं स गालीलीयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा च इमौ द्वौ जनो मत्स्यधारिणौ सागरमध्ये जालं प्रक्षिप्तन्ते दृष्ट्वा ताववदत्, 17 युवां मम पश्चादगच्छतं, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि। 18 ततस्तौ तत्क्षणमेव जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः। 19 ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् द्रूं गत्वा स सिवदीपुत्रयाकृब् तदभ्रातुयोहन् च इमौ नौकायां जालानां जीर्णमुद्घारयन्ते दृष्ट्वा तावहूयत्। 20 ततस्तौ नौकायां वेतनभुग्भिः सहितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः। 21 ततः परं कफन्हाहूमाकं नगरमुपस्थाय स विश्रामदिवसे भजनग्रहं प्रविश्य समुपदिदेश। 22 तस्योपदेशाल्लोका आश्र्वय्य मैनिरे यतः सोध्यापकाइव नोपदिशन् प्रभाववानिव प्रोपदिदेश। 23 अपरञ्च तस्मिन् भजनग्रहे अपवित्रभूतेन ग्रस्त एको मानुष आसीत्। स चीत्शब्दं कृत्वा कथयाज्ञके 24 भो नासरातीय यीशो त्वमस्मान् त्वज्य, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? त्वं किमस्मान् नाशयितुं समागतः? त्वमीश्वरस्य पवित्रलोक इत्यहं जानामि। 25 तदा यीशुस्तं तर्जयित्वा जगाद् तूर्णीं भव इतो बहिर्भव च। 26 ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीड्य अत्युचैर्शीत्कृत्य निर्जगाम। 27 तेनैव सर्वे चमत्कृत्य परस्परं कथयाज्ञक्रिरे, अहो किमिदं? कीदृशोऽयं नव्य उपदेशः? अनेन प्रभावेनापवित्रभूतेष्वाजापितेषु ते तदाजानुवर्तिनो भवन्ति। 28 तदा तस्य यशो गालीलश्वर्तुर्दिक्स्थसव्वदिशन् व्याप्तोत्। 29 अपरञ्च ते भजनग्रहाद् बहि भूत्वा याकूब्बोहृश्यां सह शिमोन अन्द्रियस्य च निवेशनं प्रविविशुः। 30 तदा पितरस्य श्वशूर्जरपीडिता शव्यायामास्त इति ते तं झटिति विज्ञापयाज्ञकुः। 31 ततः स आगत्य तस्या हस्तं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिषेवे। 32 अथास्तं गते रवौ सन्ध्याकाले सति लोकास्तत्समीपं सव्वन् रोगिणो भूतधृतांश्च समानिन्युः। 33 सर्वे नागारिका लोका द्वारि समिलिताश्च। 34 ततः स नानाविधरोगिणो बहून् मनुजानरोगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याजयाज्ञकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वक्तुं निषिद्धे च यतोहेतोस्ते तमजानन्। 35 अपरञ्च सोऽपत्रप्रत्यूषे वस्तुतस्तु रात्रिशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाज्ञक्रे। 36 अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः। 37 तदुद्देशं प्राप्य तमवदन् सर्वे लोकास्त्वां मृगयन्ते। 38 तदा सोऽकथयत् आगच्छत वयं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथां प्रचारयितुं बहिरागमम्। 39 अथ स तेषां गालीलप्रदेशस्य सर्वेषु भजनग्रहेषु कथाः प्रचारयाज्ञक्रे भूतानत्याजयञ्च। 40 अनन्तरमेकः कुष्ठी समागत्य तत्सम्मुखे जानुपातं विनयञ्च कृत्वा कथितवान् यदि भवन् इच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति। 41 ततः कृपालु यीशुः करी प्रसार्य तं स्पष्टवा कथयामास 42 ममेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भव। एतत्कथायाः कथनमात्रात् स कुष्ठी रोगान्मुक्तः परिष्कृतोऽभवत्। 43 तदा स तं विसृजन् गाढमादिश्य जगाद् 44 सावधानो भव कथमिमां कमपि मा वदः स्वात्मानं याजकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृतोः प्रमाणदानाय मूसानिर्णीतं यद्यानं तदुत्पृजस्व च। 45 किन्तु स गत्वा तत् कर्म इद्यं विस्तार्य प्रचारयितुं प्रारेभे तेनैव यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्टु नाशक्नोत् ततोहेतोर्बहिः काननस्थाने तस्यौ; तथापि चतुर्द्विभ्यो लोकास्तस्य समीपमाययुः।

2 तदनन्तरं यीशै कतिपयदिनानि विलम्ब्य पुनः कफन्हाहूमनगरं प्रविष्टे स गृह आस्त इति किंवदन्त्या तत्क्षणं तत्समीपं बहवो लोका आगत्य समुपतस्थुः, 2 तस्माद् गृहमध्ये सर्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य चतुर्दिक्ष्वपि नाभवत्, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारयाज्ञक्रे। 3 ततः परं लोकाश्वर्तुर्भिः मनवैरेकं पक्षाधातिनं वाहयित्वा तत्समीपम् आनिन्युः। 4 किन्तु जनानां बहुत्वात् तं यीशोः सम्मुखमानेतुं न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तदुपरिगृहपृष्ठं खनित्वा छिंद्रं कृत्वा तेन मार्गेण सरथयं पक्षाधातिनम् अवरोहयामासुः। 5 ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं पक्षाधातिनं बभाषे हे वत्स तव पापानां मार्जनं भवतु। 6 तदा कियन्तोऽध्यापकास्तत्रोपविशन्तो मनोभिः वित्कर्याज्ञकुः, एष मनुष्य एतादृशीमीश्वरनिन्दां कथां

कुतः कथयति? 7 ईश्वरं विना पापानि मार्गं कस्य सामर्थ्यम् आस्ते? 8 इत्थं ते वितर्क्यन्ति यीशुस्तत्क्षणं मनसा तद् बुद्ध्वा तानवदद् यूयमन्तःकरणैः कुत एतानि वितर्क्यथ? 9 तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटं ययौ; लोकनिवहे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेशा। 10 किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्गं मनुष्यापुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, एतद् युम्बान् ज्ञापयितुं (स तस्मै पक्षाघातिने कथयामास) 11 उत्तिष्ठ तव शय्यां गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अहं त्वामिदम् आज्ञापयामि। 12 ततः स तत्क्षणम् उत्थाय शय्यां गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता एतादृशं कर्म वयम् कदापि नापश्याम, इमां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रुवन्। 13 तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटं ययौ; लोकनिवहे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेशा। 14 अथ गच्छन् करसञ्चयगृहं उपविष्टम् आल्पियुपत्रं लेवं दृष्ट्वा तमाहूय कथितवान् मत्पत्त्वात् त्वामाच्छ ततः स उत्थाय तत्पत्त्वाद् ययौ। 15 अनन्तरं यीशौ तस्य गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बहवः करमञ्चायिनः पापिनश्च तेन तच्छिष्यैश्च सहोपविविशुः, यतो बहवस्तत्पत्त्वादाजग्मुः। 16 तदा स करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सह खादित, तद् दृश्वाध्यापाकाः फिरुशिनश्च तस्य शिष्यानुद्युः करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सहायं कुतो भुक्ते पिवति च? 17 तद्वाक्यं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाच, अरोगिलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु रोगिणामेव; अहं धार्मिकानाहातुं नागतः किन्तु मनो व्यावर्त्तयितुं पापिन एव। 18 ततः परं योहनः फिरुशिनाज्योपवासाचारिशिष्या यीशोः समीपम् आगत्य कथयामासु, योहनः फिरुशिनाज्य शिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य? 19 तदा यीशुस्तान् बधाषे यावत् कालं सखिभिः सह कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्कालं ते किमुपवस्तुं शक्नुवन्ति? यावत्कालं वरस्तैः सह तिष्ठति तावत्कालं त उपवस्तुं न शक्नुवन्ति। 20 यस्मिन् काले तेभ्यः सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जना उपवत्यन्ति। 21 कोपि जनः पुरातनवस्त्रे नूतनवस्त्रं न सीव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सह सेन्वे कृते जीर्णं वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुन र्घृतं छिद्रं जायते। 22 कोपि जनः पुरातनकुतूषु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्वो विदीर्घ्यन्ते ततो द्राक्षारसश्च पतति कुत्वश्च नश्यन्ति, अतएव नूतनद्राक्षारसो नूतनकुतूषु स्थापनीयः। 23 तदनन्तरं यीशु र्घदा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः शस्यमञ्जरीश्छेतुं प्रवृत्ताः। 24 अतः फिरुशिनो यीशवे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवासरे यत् कर्म न कर्तव्यं तद् इमे कुतः कुर्वन्ति? 25 तदा स तेभ्योऽकथयत् दायूद् तत्संङ्गिनश्च भक्ष्याभावात् क्षुधितः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युष्माभिन् पठितम्? 26 अवियाथर्नामिके महायाजकतां कुर्वति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूया याजकान् विनान्यस्य कस्यापि न भक्ष्यास्तानेव बुभुजे सङ्गिलोकेभ्योऽपि ददौ। 27 सोऽपरमपि जगाद् विश्रामवारो मनुष्यार्थमेव निरूपितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैव। 28 मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

3 अनन्तरं यीशुः पुन र्घजनगृहं प्रविष्टस्तस्मिन् स्थाने शुष्कहस्त एको मानव आसीत्। 2 स विश्रामवारे तमरोगिणं करिष्यति नवेत्यत्र बहवस्तम् अपवदिदं छिद्रमपेक्षितवन्तः। 3 तदा स तं शुष्कहस्तं मनुष्यं जगाद् मध्यस्थाने त्वमुतिष्ठ। 4 ततः परं स तान् प्रप्रच्छ विश्रामवारे हितमहितं तथा हि प्राणरक्षा वा प्राणनाश एषां मध्ये किं करणीयं? किन्तु ते निःशब्दास्तस्थुः। 5 तदा स तेषामन्तःकरणानां काठिन्याद्वेतो दुःखितः क्रोधात् चर्तुर्दशो दृश्वान् तं मानुषं गदितवान् तं हस्तं विस्तारय, ततस्तेन हस्ते विस्तुते तद्वस्तोऽन्यहस्तवद् अरोगो जातः। 6 अथ फिरुशिनः प्रस्थाय तं नाशयितुं हेतोदीयैः सह मन्त्रयितुमरेभिरै। 7 अतएव यीशुस्तत्स्थानं परित्यज्य शिष्यैः सह पुनः सागरसमीपं गतः; 8 ततो गालीलियहूदा-यिरुशालम्-इदोम्-र्घदन्नदीपारस्थानेभ्यो लोकसमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरसीदोनोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य महाकर्मणां वार्त्त श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः। 9 तदा लोकसमूहश्चेत् तस्योपरि पतति इत्याशङ्कय स नावमेकां निकटे स्थापयितुं शिष्यानादिश्वान्। 10 यतोऽनेकमनुष्याणामारोग्यकरणाद् व्याधिग्रस्ता: सर्वे तं स्प्रष्टुं परस्परं बलेन यत्नवन्तः। 11 अपरञ्च अपवित्रभूतास्तं दृष्ट्वा तच्चरणयोः पतित्वा प्रोचैः प्रोचुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः। 12 किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाप्य स्वं परिचायितुं निषिद्धवान्। 13 अनन्तरं सं पर्वतमास्त्व्य यं प्रतिच्छा तं तमाहूतवान् ततस्ते तत्समीपमागताः। 14 तदा स द्वादशजनान् स्वेन सह स्थानं सुसंवादप्रचाराय प्रेरिता भवितुं 15 सर्वप्रकारव्याधीनं शमनकणाय प्रभावं प्राप्तुं भूतान् त्याजयितुञ्च नियुक्तवान्। 16 तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिविदिपुत्रो 17 याकूब् तस्य भ्राता योहन् च आन्द्रियः फिलिपो बर्थलमयः, 18 मथी थोमा च आल्फीयुपुत्रो याकूब् थदीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परहस्तेष्वर्पयिष्यति स ईङ्करियोतीययिहूदाश्च। 19 स शिमोने पितर इत्युपनाम ददौ याकूब्योहन्यां च विनोरिगिश अर्थतो मेघनादपुत्रावित्युपनाम ददौ। 20 अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्माहान् जनसमागमोऽभवत् तस्मात्ते भोक्तुमप्यवकाशं न प्राप्ताः। 21 ततस्तस्य सुहूललोकाः इमां वार्त्तां प्राप्य स हतजानोभूद् इति कथां कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः। 22 अपरञ्च यिरुशालम् आगता ये येऽध्यापकास्ते जगदुरयं पुरुषो भूतपत्याविष्टस्तेन भूतपतिना भूतान् त्याजयति। 23 ततस्तानाहूय यीशु दृष्टान्तैः कथां कथितवान् शैतान् कथं शैतानं त्याजयितुं शक्नोति? 24 किञ्चन राज्यं यदि स्वविरोधेन पृथग् भवति तर्हि तद् राज्यं स्थिरं स्थानं न शक्नोति। 25 तथा कस्यापि परिवारो यदि परस्परं विरोधी भवति तर्हि सोपि परिवारः स्थिरं स्थानं न शक्नोति। 26 तद्वत् शैतान् यदि स्वविपक्षतया उत्तिष्ठन् भिन्नो भवति तर्हि सोपि स्थिरं स्थानं न शक्नोति। 27 अपरञ्च प्रबलं जनं प्रथमं न बद्धा कोपि तस्य गृहं प्रविश्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं बद्धव्यैव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति। 28 अतोहेतो युष्मभ्यमहं सत्यं कथयामि मनुष्याणां

सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिन्दाज्य कुर्वन्ति तेषां तत्सर्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति, 29 किन्तु यः कश्चित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराधस्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोनन्तदण्डस्याहो भविष्यति। (aiōn g165, aiōnios g166) 30 तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाहेतोः स इत्थं कथितवान्। 31 अथ तस्य माता भ्रातृगणश्चागत्य बहिस्तिष्ठनतो लोकान् प्रेष्य तमाहूतवन्तः। 32 ततस्तस्सन्धौ समुपविष्टा लोकास्तं बभाषिरे पश्य बहिस्तव माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्विष्यन्ति। 33 तदा स तन् प्रत्युवाच मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वर्मीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति अवलोकनं कृत्वा कथयामास 34 पश्यते मम माता भ्रातरश्च। 35 यः कश्चिद् ईश्वरस्येषां क्रियां करोति स एव मम भ्राता भगिनी माता च।

4 अनन्तरं स समुद्रतटे पुनरुपदेषु प्रारेषे, ततस्तत्र बहुजनानां समागमात् स सागरोपरि नौकामारुद्धा समुपविष्टः; सर्वे लोकाः समुद्रकूले तस्थुः। 2 तदा स दृष्टान्तकथाभिर्भूषितदिव्यावान् उपदिशंश्च कथितवान्, 3 अवधानं कुरुत, एको बीजवप्ता बीजानि वप्तुं गतः; 4 वपनकाले कियन्ति बीजानि मार्गपाशे पतितानि, तत आकाशीयपक्षिण एत्य तानि चखादुः। 5 कियन्ति बीजानि स्वल्पमृत्तिकावत्पाषाणभूमौ पतितानि तानि मृदोलपत्वात् शीघ्रमङ्गुष्ठिरातिनि; 6 किन्तुदिते सूर्ये दग्धानि तथा मूलानो नाथोगतत्वात् शुष्काणि च। 7 कियन्ति बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकानि संवृद्य तानि जग्मिसुतानि न च फलितानि। 8 तथा कियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवृद्य फलान्युत्पादितानि कियन्ति बीजानि त्रिंशद्गुणानि कियन्ति षष्ठिगुणानि कियन्ति शतगुणानि फलानि फलितवन्ति। 9 अथ स तानवदत् यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु। 10 तदनन्तरं निर्जनसमये तत्सङ्गिनो द्वादशशिष्याश्च तं दृष्टान्तवाक्यस्यार्थं पप्रच्छुः। 11 तदा स तानुदितवान् ईश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युष्माकमधिकारोऽस्ति; 12 किन्तु ये विर्भूताः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृणवन्तः शृणवन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, चेतै मनःसु कदापि परिवर्त्तिषु तेषां पापान्यमोचयिष्यन्तः," अतोहेतोस्तान् प्रति दृष्टान्तैरेव तानि मया कथितानि। 13 अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न बुध्यन्ते? तर्हि कथं सर्वान् दृष्टान्तान भोत्स्यन्ते? 14 बीजवप्ता वाक्यरूपाणि बीजानि वपति; 15 तत्र ये ये लोका वाक्यं शृणवन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीघ्रमागत्य तेषां मनःसूप्तानि तानि वाक्यरूपाणि बीजान्यपनयति ततएव उपत्वीजमार्पाश्चेस्वरूपाः। 16 ये जना वाक्यं श्रुत्वा सहसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्तैर्याभावात् किञ्चित् कालमात्रं तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्वाक्ययेतोः 17 कुत्रचित् क्लेशे उपद्रवे वा समुपस्थिते तदैव विघ्नं प्राप्नुवन्ति ततएव उपत्वीजपाषाणभूमिस्वरूपाः। 18 ये जना: कथां शृणवन्ति किन्तु सांसारिकी चिन्ता धनभ्रान्ति विषयलोभश्च एते सर्वे उपस्थाय तां कथां ग्रसन्ति ततः मा विफला भवति (aiōn g165) 19 ततएव उपत्वीजसकण्टकभूमिस्वरूपाः। 20 ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तेषां कस्य वा त्रिंशद्गुणानि कस्य वा षष्ठिगुणानि कस्य वा शतगुणानि फलानि भवन्ति ततएव उपत्वीजोर्कर्भभूमिस्वरूपाः। 21 तदा सोऽपरमपि कथितवान् कोपि जनो दीपाधानं परित्यज्य द्रोणस्याधः खट्वाया अथे वा स्वापयितुं दीपमानयति किं? 22 अतोहेतो यन्न प्रकाशयिष्यते तादग् लुककायितं किमपि वस्तु नास्ति; यद् व्यक्तं न भविष्यति तादृशं गुप्तं किमपि वस्तु नास्ति। 23 यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु। 24 अपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं यूयं युष्मध्यमधिकं दास्यते। 25 यस्याश्रये वर्द्धते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वर्द्धते तस्य यत् किञ्चिदस्ति तदपि तस्मान् नेष्यते। 26 अनन्तरं स कथितवान् एको लोकः क्षेत्रे बीजान्युप्त्वा 27 जागरणनिद्राभ्यां दिवानिंशं गमयति, परन्तु तद्रीजं तस्याज्ञातस्तपेणाङ्कुरयति वर्द्धते च; 28 यतोहेतोः प्रथमतः पत्राणि ततः परं कणिशानि तत्पश्चात् कणिशपूर्णानि शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पादयिति; 29 किन्तु फलेषु पक्षेषु शस्यच्छेदनकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणं शस्यानि छिनति, अनेन तुल्यमीश्वराज्यं। 30 पुनः सोऽकथयद् ईश्वरराज्यं केन सम? केन वस्तुना सह वा तदुपमास्यामि? 31 तत् सर्वपैकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्वपीजं सर्वपृथिवीस्थबीजात् क्षुद्रं 32 किन्तु वपनात् परम अङ्गुरयित्वा सर्वशकाद् बृहद् भवति, तस्य बृहत्यः शाखाश्च जायन्ते ततस्तच्छायां पक्षिण आश्रयन्ते। 33 इत्थं तेषां बोधानुरूपं सोऽकेदृष्टान्तैस्तानुपदिष्टवान्, 34 दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेष्यो न कथितवान् पश्चान् निर्जने स शिष्यान् सर्वदृष्टान्तार्थं बोधितवान्। 35 तदैवस्य सन्ध्यायां स तेष्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं याम। 36 तदा ते लोकान् विसृज्य तमविलम्बं गृहीत्वा नौकया प्रतिस्थिरेः अपरा अपि नावस्तया सह स्थिताः। 37 ततः परं महाङ्गजशगमात् नौ दोलायमाना तरङ्गेण जलैः पूर्णभवत्य। 38 तदा स नौकाचश्चाद्गगे उपधाने शिरो निधाय निद्रित आसीत् ततस्ते तं जागरित्वा जगदुः, हे प्रभो, अस्माकं प्राणा यान्ति किमपि भवतश्चिन्ता नास्ति? 39 तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रज्ञोक्तवान् नाशन्तः सुस्थिरश्च भवत, ततो वायौ निवृत्तेऽब्धिर्मिस्तरङ्गोभूतः। 40 तदा स तानुवाच यूयं कुरु एतादृक्षाङ्काकुला भवत? किं वो विश्वासो नास्ति? 41 तस्मात्तेऽतीवभीताः परस्परं वक्तुमारेभिरे, अहो वायुः सिन्धुशास्य निदेश्वराहिणी कीदृग्यं मनुजः।

5 अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदेशीप्रदेश उपतस्थुः। 2 नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतग्रस्त एकः शमशानादेत्य तं साक्षाच् चकार। 3 स शमशानेऽवात्सीत् कोपि तं शृङ्खलेन बद्व्या स्थापयितुं नाशन्तोत्। 4 जनैवरं निगडैः शृङ्खलैश्च स बद्धोपि शृङ्खलान्याकृष्य मोचितवान् निगडानि च भंकत्वा खण्डं खण्डं कृतवान् कोपि तं वरीकर्तुं न शशक। 5 दिवानिंशं सदा पर्वतं शमशानज्य भ्रमित्वा चीतशब्दं कृतवान् ग्रावभिश्च स्वयं स्वं कृतवान्। 6 स यीशुं दूरात् पश्यन्ते धावन् तं प्रणाम उचैरुवंश्वोवाच, 7 हे सर्वोपरिस्थेश्वरपुत्र यीशो भवता सह मे कः सम्बन्धः? अहं

त्वामीश्वरेण शापये मां मा यातय। 8 यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान्नराद् बहिर्निर्विच्छ। 9 अथ सं पृथ्वान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वर्यमनेके ९स्मात्तोऽस्मन्नाम बाहिनी। 10 ततोस्मान् देशान् प्रेषयेति ते तं प्रार्थयन्त। 11 तदार्नीं पर्वतं निकषा बृहन् वराहव्रजश्वरन्नासीत्। 12 तस्माद् भूता विनयेन जगदु; अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् प्रहिणु। 13 यीशुनानुजातास्तेऽपवित्रभूता बहिर्निर्विया वराहव्रजं प्राविशन् ततः सर्वे वराहा वस्तुतस्तु प्रयोद्विसहस्रसंङ्ख्यकाः कटकेन महाजवाद् धावन्तः स्मित्यु प्राणान् जहु। 14 तस्माद् वराहपालकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे च तद्वार्तं कथयाज्जकुः। तदा लोका धर्तिं तत्कार्यं द्रष्टुं बहिर्जग्मुः 15 यीशोः सनिधिं गत्वा तं भूतग्रस्तम् अर्थाद् बहिर्नीभूतग्रस्तं नरं सवस्त्रं सचेतनं समुपविष्ट्य दृष्ट्वा बिभ्यु। 16 ततो दृष्टतकार्यलोकास्तस्य भूतग्रस्तनरस्य वराहव्रजस्यापि तां धन्तनां वर्णयामासुः। 17 ततस्ते स्वसीमातो बहिर्गन्तुं यीशुं विनेतुमारेभिरे। 18 अथ तस्य नौकारोहणकाले स भूतमुक्तो ना यीशुना सह स्थातुं प्रार्थयते; 19 किन्तु स तमननुमत्य कथितवान् त्वं निजात्मीयानां समीपं गृहज्य गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा यानि कर्माणीं कृतवान् तानि तान् ज्ञापय। 20 अतः स प्रस्थाय यीशुना कृतं तत्सर्वाश्वर्यं कर्म दिकापलिदेशे प्रचारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्वे लोका आश्र्वर्यं मेनिरे। 21 अनन्तरं यीशो नावा पुनरन्यपार उत्तीर्णे सिन्धुतटे च तिष्ठति सति तत्समीपे बहुलोकानां समागमोऽभूत। 22 अपरं यायीर् नाम्ना कश्चिद् भजनगृहस्याधिप आगत्य तं दृष्ट्वैव चरणयोः पतित्वा बहु निवेद्य कथितवान्; 23 मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवानेत्य तदरोगायाय तस्या गत्रे हस्तम् अर्पयतु तेनैव सा जीविष्यति। 24 तदा यीशुस्तेन सह चलितः किन्तु तत्पश्चाद् बहुलोकाश्चलित्वा ताद्वात्रे पतिताः। 25 अथ द्वादशवर्षाणि प्रदर्शेण 26 शीर्णा चिकित्सकानां नानाचिकित्साभिश्च दुःखं भुक्तवीत च सर्वस्वं व्ययित्वापि नारोग्यं प्राप्ता च पुनरपि पीडितासीच्च 27 या स्त्री सा यीशो वर्त्ता प्राप्य मनसाकथयत् यद्यहं तस्य वस्त्रमात्रा स्प्राण्यु लभेय तदा रोगहीना भविष्यामि। 28 अतोहेतोः सा लोकारण्यमध्ये तत्पश्चादगत्य तस्य वस्त्रं पस्पर्श। 29 तेनैव तत्क्षणं तस्या रक्तसोतः शुष्कं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता इत्प्रपि देहेऽनुभूता। 30 अथ स्वस्मात् शक्ति निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवहं प्रति मुखं व्यावृत्य पृथ्वान् केन मदूस्त्रं स्पृष्टं? 31 ततस्तस्य शिष्या ऊचुः भवतो वरुपि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मदूस्त्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति? 32 किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुश्वर्तुर्दिशो दृष्टवान्। 33 ततः सा स्त्री भीता कम्पिता च सती स्वस्या रुक्प्रतिक्रिया जातेति ज्ञात्वागत्य तत्समुखे पतित्वा सर्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामास। 34 तदार्नीं यीशुस्तां गदितवान्, हे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगामकरोत् त्वं क्षेमेण ब्रज स्वरोगान्मुक्ता च तिष्ठ। 35 इतिवाक्यवदनकाले भजनगृहाधिपस्य निवेशनाल् लोका एत्याधिपं बभाषिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरुं पुनः कुतः किलश्नासि? 36 किन्तु यीशुस्तद् वाक्यं श्रुत्वैव भजनगृहाधिपं गदितवान् मा भैषीः केवलं विश्वासिहि। 37 अथ पितरो याकूब् तद्भ्राता योहन् च एतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातुं नानवमन्यत। 38 तस्य भजनगृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलहं बहुरोदनं विलापञ्च कुर्वतो लोकान् दर्श। 39 तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत इत्थं कलहं रोदनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति। 40 तस्मात्ते तपुजपहसुः किन्तु यीशुः सर्वान् बहिर्कृत्य कन्यायाः पितरो स्वसंग्रहीनश्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्। 41 अथ स तस्याः कन्याया हस्तौ धृत्वा तां बधाषे टालीथा कूमी, अर्थतो हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ इत्याजापयामि। 42 तुनैव तत्क्षणं सा द्वादशवर्षवयस्का कन्या पोत्थाय चलितुमारेभे, इतः सर्वे महाविस्मयं गताः। 43 तत एतस्यै किञ्चित् खाद्यं दत्तेति कथयित्वा एतकर्म कमपि न ज्ञापयतेति दृढामादिष्वान्।

6 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः। 1 अथ विश्रामवारे सति स भजनगृहे उपदेष्टुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तत्कांशं श्रुत्वा विस्मित्य जगदु, अस्य मनुजस्य ईदृशी आश्र्वयक्रिया कस्माज् जाता? तथा स्वकराभ्याम् इत्थमद्वृतं कर्म कर्तुम् एतस्मै कर्तं ज्ञानं दत्तम्? 3 किमयं मरियमः पुत्रस्त्वा नो? किमयं याकूब् योसि-यिहुदा-शिमोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिहास्माभिः सह नो? इत्थं ते तदर्थे प्रत्यूहं गताः। 4 तदा यीशुस्तेऽभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुटुम्बान् स्वपरिजनांश्च विना कुत्रापि भविष्यद्वादी असत्कृतो न भवति। 5 अपरञ्च तेषामप्रत्ययात् स विस्मितः कियतां रोगिणां वपुषु हस्तम् अपरित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि चित्रकार्यं कर्त्ता न शक्तः। 6 अथ स चतुर्दिक्स्थ ग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्वान् 7 द्वादशशिष्यान् आहूय अमेध्यभूतान् वशीकर्त्ता शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जनो प्रेषितवान्। 8 पुनरित्यादिशद् यूयम् एकैकां यिष्टे विना वस्त्रसंपुटः पूपः कटिबन्धे ताम्रखण्डञ्च एषां किमपि मा ग्रहीत, 9 मार्गायात्रायै पादेषूपानहो दत्त्वा द्वै उत्तरीये मा परिधद्वन्वः। 10 अपरमप्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुर्या यस्य निवेशनं प्रवेक्षयथ तां पुरीं यावन्त त्यक्षय तावत् तनिवेशने स्थास्यथ। 11 तत्र यदि केपि युष्माकामातिथ्यं न विदथति युष्माकं कथाश्च न शृणवन्ति तर्हि तत्स्थानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्षयं दातुं स्वपादानास्फाल्य रजः सम्पातयत; अहं युष्मान् यथार्थं वच्यम विचारदिने तन्नगरस्यावस्थातः सिदोमामोरयो नंगरयोरवस्था सह्यतारा भविष्यति। 12 अथ ते गत्वा लोकानां मनःपरावर्त्तनीः कथा प्रचारितवन्तः। 13 एवमनेकान् भूतांश्च त्याजितवन्तस्तथा तैलेन मर्द्यित्वा बहुन् जनानारोगानकार्षुः। 14 इत्थं तस्य सुख्यातिश्वर्तुर्दिशो व्याप्ता तदा हेरोद् राजा तनिशम्य कथितवान् योहन् मज्जकः श्मशानाद् उत्थित अतोहेतोस्तेन सर्वा एता अद्वृतक्रिया: प्रकाशन्ते। 15 अन्येऽकथयन् अयम् एलियः, केपि कथितवन्त एष भविष्यद्वादी यद्या भविष्यद्वादिनां सदृश एकोयम्। 16 किन्तु हेरोद् इत्याकर्ण्य भाषितवान् यस्यां शिरश्चिन्नवान् स एव योहनयं स शमशानादुदतिष्ठत्। 17 पूर्वं स्वभ्रातुः फिलिपस्य पत्न्या उद्वाहं कृतवन्तं हेरोदं योहनवादीत् स्वभातृवृथू न विवाह्या। 18 अतः कारणात्

हेरोद लोकं प्रहित्य योहनं धृत्वा बन्धनालये बद्धवान्। 19 हेरोदिया तस्मै योहने प्रकृत्य तं हन्तुम् ऐच्छत् किन्तु न शक्ता, 20 यस्माद् हेरोद् तं धार्मिकं सत्पुरुषज्य ज्ञात्वा सम्मन्य रक्षित्वान्; तत्कथां श्रुत्वा तदनुसारेण बहूनि कर्माणि कृतवान् हृष्मनास्तदुपदेशं श्रुतवांश्च। 21 किन्तु हेरोद् यदा स्वजन्मदिने प्रधानलोकेभ्यः सेनानीभ्यश्च गालील्प्रदेशीयश्रेष्ठलोकेभ्यश्च रात्रौ भोज्यमेकं कृतवान् 22 तरिमन् शुभदिने हेरोदियायाः कन्या समेत्य तेषां समक्षं संनृत्य हेरोदस्तेन सहोपविष्णानाच्च तोषमजीजनत् तता नृपः कन्यामाह स्म मत्तो यद् याचसे तदेव तुभ्यं दास्ये। 23 शपथं कृत्वाकथयत् चेद् राज्यार्द्धमपि याचसे तदपि तुभ्यं दास्ये। 24 ततः सा बहि र्गत्वा स्वमातरं पग्रच्छ किमहं याचिष्ये? तदा साकथयत् योहनो मज्जकस्य शिरः। 25 अथ तूर्णं भूप्रसमीपम् एत्य याचमानावदत् क्षणेस्मिन् योहनो मज्जकस्य शिरः पात्रे निधाय देहि, एतद् याचेऽहं। 26 तस्मात् भूपोतिदुखितः तथापि स्वशपथस्य सहभेजिनाज्यानुरोधात् तदनङ्गीकर्तुं न शक्तः। 27 तत्क्षणं राजा धातकं प्रेष्य तस्य शिर आनेतुमादिष्टवान्। 28 ततः स कारागारं गत्वा तच्छरिष्ठत्वा पात्रे निधायानीय तस्यै कन्यायै दत्तवान् कन्या च स्वमात्रे ददौ। 29 अनन्तरं योहनः शिष्यास्तद्वार्ता प्रायागत्य तस्य कुणपं शमशानेऽस्थापयन्। 30 अथ प्रेषिता यीशोः सन्निधो मिलिता यद् यच् चक्रुः शिक्षयामासुश्च तत्सर्ववार्तास्तस्मै कथितवन्तः। 31 स तानुवाच यूपं विजनस्थानं गत्वा विश्राम्यत यतस्तस्मिन्धौ बहुलोकानां समागमात् ते भोक्तुं नावकाशं प्राप्ताः। 32 ततस्ते नावा विजनस्थानं गुप्तं गम्मुः। 33 ततो लोकनिवहस्तेषां स्थानान्तरयान् ददर्श, अनेके तं परिचित्य नानापुरेभ्यः पद्मैर्जित्वा जगेन तैषामग्रे यीशोः समीप उपतस्थुः। 34 तदा यीशु नर्वो बहिर्गत्य लोकारण्यानीं दृष्ट्वा तेषु करुणां कृतवान् यतस्तेऽरक्षकमेषा इवासन् तदा स तानाप्रसङ्गान् उपदिष्टवान्। 35 अथ दिवान्ते सति शिष्या एत्य यीश्चूरिरे, इदं विजनस्थानं दिनञ्चावसन्नं। 36 लोकानां किमपि खाद्यं नास्ति, अतश्चर्तुदिक्षु ग्रामान् गन्तु भोजद्रव्याणि क्रेतुञ्च भवान् तान् विसृजतु। 37 तदा स तानुवाच यूपमेव तान् भोजयत; ततस्ते जगदुर्बयं गत्वा द्विशतसंख्यै मुद्रापादैः पूपान् क्रीत्वा किं तान् भोजयिष्यामः? 38 तदा स तान् पृष्ठवान् युष्माकं सन्निधौ कृति पूपा आसते? गत्वा पश्यत; ततस्ते दृष्ट्वा तमवदन् पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ च सन्ति। 39 तदा स लोकान् शस्योपरि पंक्तिभूपवेशयितुम् आदिष्टवान्, 40 ततस्ते शतं शतं जना: पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनाश्च पंक्तिभि भूवि समुपविविशुः। 41 अथ स तान् पञ्चपूपान् मत्स्यद्वयज्य धृत्वा स्वर्गं पश्यन् ईश्वरगुणान् अन्वकीर्त्यत् तान् पूपान् भंक्त्वा लोकेभ्यः परिवेषयितुं शिष्येभ्यो दत्तवान् द्वा मत्स्यौ च विभज्य सर्वेभ्यो दत्तवान्। 42 ततः सर्वे भुक्त्वातृप्यन्। 43 अनन्तरं शिष्या अवशिष्यैः पूपै मर्त्यैश्च पूर्णान् द्वदश डल्लकान् जग्नुः। 44 ते भोक्ताः प्रायः पञ्च सहस्राणि पुरुषा आसन्। 45 अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावमारोदुं स्वस्मादग्रे पारे बैस्तैदापुरं यातुञ्च रिष्यान् वाढमादिष्टवान्। 46 तदा स सर्वान् विसृज्य प्रार्थयितुं पर्वतं गतः। 47 ततः सन्ध्यायां संत्यां नौः सिन्धुमध्य उपस्थिता किन्तु स एकाकी स्थले स्थितः। 48 अथ सम्मुखवातवहनात् शिष्या नावं वाहयित्वा परिश्रान्ता इति ज्ञात्वा स निशाचतुर्थयामे सिन्धूपरि पद्भ्यां व्रजन् तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः। 49 किन्तु शिष्या: सिन्धूपरि तं व्रजन्ते दृष्ट्वा भूतमनुमाय रुलुवुः, 50 यतः सर्वे तं दृष्ट्वा याकुलिताः। अतएव यीशुस्तत्क्षणां तैः सहालप्य कथितवान्, सुस्थिरा भूत, अयमहं मा भैष। 51 अथ नौकामारुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधिं गते वातो निवृत्तः; तस्मात्ते मनःसु विस्मिता आश्वर्यं मनिरे। 52 यतस्ते मनसां काठिन्यात् तत् पूपीयम् आश्र्वर्यं कर्म न विकृतवन्तः। 53 अथ ते पारं गत्वा गिनेषरत्प्रदेशमेत्य तत उपस्थिताः। 54 तेषु नौकातो बहिर्गतेषु तत्प्रदेशीया लोकास्तं परंचित्य 55 चतुर्दिक्षु धावन्तो यत्र यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्वान् खट्वोपरि निधाय यत्र कुत्रचित् तद्वार्ता प्रापुः तत् स्थानम् आनेतुम् आरेभिरे। 56 तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र यत्र पल्ल्याज्य तेन प्रवेशः कृतस्तदूर्त्ममध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य चेलग्रन्थिमात्रं स्प्राण्यम् तेषामर्थं तदनुजां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः पस्पृशुस्तावन्त एव गदान्मुकाः।

7 अनन्तरं यिरुशालम आगताः फिरुशिनोऽध्यापकाश्च यीशोः समीपम् आगताः। 2 ते तस्य कियतः शिष्यान् अशुचिकरैरथाद अप्रक्षालितहस्तै भूञ्जतो दृष्ट्वा तानदूषयन्। 3 यतः फिरुशिनः सर्वयिहूदीयाश्च प्राचां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन हस्तान् अप्रक्षाल्य न भुञ्जते। 4 आपनादागत्य मज्जनं विना न खादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणाम् आसनानाज्य जले मज्जनम् इत्यादयो-येपि बहवस्तेषामाचाराः सन्ति। 5 ते फिरुशिनोऽध्यापकाश्च यीशुं पग्रच्छुः, तव शिष्याः प्राचां परम्परागतवाक्यानुसारेण नाचरन्तोऽप्रक्षालितकैः कुतो भुजन्ते? 6 ततः स प्रत्युवाच कपटिनो युष्मान् उद्दिश्य विशयियविष्यद्वार्दीय युक्तमवादीत्। यथा स्वकीयैरथरैरेते सम्मन्यन्ते सदैव मां। किन्तु मत्तो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनासि च। 7 शिष्यन्तो विधीन् नाज्ञा भजन्ते मां मुद्रैव ते। 8 यूपं जलपात्रानपात्रादीनि मज्जन्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षथ किन्तु ईश्वराजां लंघन्ते; अपरा ईदृश्योनेकाः क्रिया अपि कुरुध्वे। 9 अन्यज्याकथयत् यूपं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टरूपेण ईश्वराजां लोपयथ। 10 यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्मन्यव्यं यस्तु मातरं पितरं वा दुर्वाक्यं वक्ति स नितान्तं हन्यतां। 11 किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तवोपकारोभवत् तत् कर्बाणमर्थाद् ईश्वराय निवेदितम् इदं वाक्यं यदि कोपि पितरं मातरं वा वक्ति 12 तर्हि यूपं मातुः पितु वौपकारं कर्त्ता तं वारयथ। 13 इत्थं स्वप्रचारितपरम्परागतवाक्येन यूपम् ईश्वराजां मुथा विधद्व्ये, ईदृशान्यन्यनेकानि कर्माणि कुरुध्वे। 14 अथ स लोकानाहृय बधाषे यूपं सर्वे मद्राक्यं शृणुत बुध्यव्यज्य। 15 वाहादन्तरं प्रविश्य नरमसेभ्यं कर्त्ता शक्नोति ईदृशं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बहिर्गतिं यद्वस्तु तन्मनुजम् अमेध्यं करोति। 16 यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु। 17 ततः स लोकान् हित्वा गृहमध्यं प्रविष्टस्तदा शिष्यास्तदृष्टान्तवाक्यार्थं पप्रच्छुः।

18 तस्मात् स तान् जगाद् यूयमपि किमेतादृग्बोधाः? किमपि द्रव्यं बाह्यादन्तरं प्रविश्य नरममेथं कर्त्ता न शक्नोति कथामिमां किं न बुध्यधे? 19 तत् तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुक्षिमध्यं प्रविशति शेषे सर्वभुक्त्वस्तुग्राहिणि बहिर्देश निर्याति। 20 अपरमप्यवादीद् यन्नरान्निरेति तदेव नरममेथं करोति। 21 यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोभ्यः कुचिन्ता परस्त्रीवेश्यागमनं 22 नरवधश्वैर्यं लोभो दुष्टा प्रवञ्चना कामुकता कुदृष्टिरीश्वरनिन्दा गर्वस्तम इत्यादीनि निर्गच्छन्ति। 23 एतानि सर्वाणि दुरितान्यन्तरादेत्य नरममेथं कुर्वन्ति। 24 अथ स उत्थाय तत्स्थानात् सोरसीदोन्पुरप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशं प्रविश्य सर्वं रजातः स्थानं मतिज्यके किन्तु गुप्तः स्थानं न शशाक। 25 यतः सुरफैनिकिदेशीययूनानीवंशोद्वस्त्रियाः कन्या भूतग्रस्तासीत्। सा स्त्री तद्वार्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तच्चरणयोः पतित्वा 26 स्वकन्यातो भूतं निराकर्त्ता तस्मिन् विनयं कृतवती। 27 किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तृप्यन्तु यतो बालकानां खाद्यं गृहीत्वा कुक्कुरेभ्यो निक्षेपोऽनुचितः। 28 तदा सा स्त्री तमवादीत् भोः प्रभो तत् सत्यं तथापि मञ्चाधःस्थाः कुक्कुरा बालानां करपतितानि खाद्यखण्डानि खादन्ति। 29 ततः सोऽकथयद् एतत्कथाहेतोः सकुशला याहि तव कर्त्त्वा भूतो गतः। 30 अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्यां भूतत्पत्तां शश्यास्थितां दर्दशी। 31 पुनश्च स सोरसीदोन्पुरप्रदेशात् प्रस्थाय दिकापलिदेशस्य प्रान्तरभागेन गालील्जलधे: समीपं गतवान्। 32 तदा लोकैरेकं बधिरं कद्वद्ज्य नरं तन्निकटमानीय तस्य गात्रे हस्तमर्पयितुं निवयः कृतः। 33 ततो यीशु लोकारण्यात् तं निर्जनमानीय तस्य कर्णयोङ्गुली ददौ निष्ठीवं दत्त्वा च तज्जिहां पस्पर्शा। 34 अनन्तरं सर्वं निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् इतपतः अर्थान् मुक्तो भूयात्। 35 ततस्तत्क्षणं तस्य कर्णां मुक्ती जिहायाश्च जाङ्ग्यापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत्। 36 अथ स तान् वाढमित्यादिदेश यूयमिमां कथां कस्मैविदपि मा कथयत, किन्तु स यति न्यवेधत् ते तति बाहुल्येन प्राचारयन्; 37 तेऽतिचमत्कृत्य परस्परं कथयामासुः स बधिराय श्रवणशक्तिं मूकाय च कथनशक्तिं दत्त्वा सर्वं कर्मात्तमस्पेण चकार।

8 तदा तत्समीपं बहवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाहूय जगाद्। 2 लोकनिवहे मम कृपा जायते ते दिनत्रयं मया सार्वं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति। 3 तेषां मयोऽनेके द्राद् आगताः, अभुक्तेषु तेषु मया स्वगृहमभिप्राहितेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति। 4 शिष्या अवादिषुः, एतावतो लोकान् तर्पयितुम् अत्र प्रन्तरे पूपान् प्राप्तुं केन शक्यते? 5 ततः स तान् पप्रच्छ युष्माकं कति पूपाः सन्ति? तेऽकथयन् सप्त। 6 ततः स ताल्लोकान् भुवि समुपवेशुम् अदिश्य तान् सप्त पूपान् भूत्वा ईश्वरगुणान् अनुकीर्त्यामास, भंक्त्वा परिवेषयितुं शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परिवेषयामासु। 7 तथा तेषां समीपे ये क्षुद्रमत्स्या आसन् तान्पादाद्य ईश्वरगुणान् संकीर्त्य परिवेषयितुम् आदिष्वान्। 8 ततो लोका भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्ट्याद्यैः पूर्णाः सप्तडल्लका गृहीताश्च। 9 एते भोक्तारः प्रायश्चतुः सहस्रपुरुषा आसन् ततः स तान् विसर्सर्ज। 10 अथ स शिष्यः सह नावमारुह्य दल्मानूथासीमामागतः। 11 ततः परं फिरुशिन आगत्य तेन सह विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीयिहं द्रुतं याचितवन्तः। 12 तदा सोऽन्तर्दीर्घं निश्चस्याकथयत्, एते विद्यमानराः कुतश्चिन्हं मृगयन्ते? युष्मानं यथार्थं ब्रवीमि लोकानेतान् किमपि चिह्नं न दर्शयिष्यते। 13 अथ तान् हित्वा पुन नर्वम् आरुह्य पारमगता। 14 एतर्हि शिष्यैः पूपेषु विस्मृतेषु नावि तेषां सन्निधौ पूप एकाव स्थितः। 15 तदानीं यीशुस्तान् आदिष्वान् फिरुशिनां हेरोदश्च किप्वं प्रति सतर्काः सावधानाश्च भवत। 16 ततस्तेऽन्योन्यं विवेचनं कर्तुम् आरेभिरे, अस्माकं सन्निधौ पूपो नासीति हेतोरिदं कथयति। 17 तद् बुद्व्या यीशुस्तेभ्योऽकथयत् युष्माकं स्थाने पूपाभावात् कुत इत्थं वितर्कयथ? यूयं किमधापि किमपि न जानीथ? बोद्दुञ्च न शक्नुथ? यावदय किं युष्माकं मनासि कठिनानि सन्ति? 18 सत्यु सन्तुषु किं न पश्यथ? सत्यु कर्णेषु किं न शृणुथ? न स्मरथ च? 19 यदाहं पञ्चपूपान् पञ्चसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये भंक्त्वा दत्तवान् तदानीं यूयम् अवशिष्टपूपैः पूर्णान् कति डल्लकान् गृहीतवन्तः? तेऽकथयन् द्वादशडल्लकान्। 20 अपरञ्च यदा चतुःसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये पूपान् भंक्त्वादादां तदा यूयम् अतिरिक्तपूपानां कति डल्लकान् गृहीतवन्तः? ते कथयामासुः सप्तडल्लकान्। 21 तदा स कथितवान् तर्हि यूयम् अधुनापि कुतो बोद्व्यु न शक्नुथ? 22 अनन्तरं तस्मिन् वैत्सैदानगरे प्राप्ते लोका अन्थमेकं नरं तत्समीपमानीय तं स्पर्शुं तं प्रार्थयाज्यक्रिरे। 23 तदा तस्यान्थस्य करौ गृहीत्वा नगराद् बहिर्देशं तं नीतवान्; तन्नेत्रे निष्ठीवं दत्त्वा तद्वात्रे हस्तावर्पयित्वा तं पप्रच्छ, किमपि पश्यसि? 24 स नेत्रे उन्मील्य जगाद्, वृक्षवत् मनुजान् गच्छतो निरीक्षे। 25 ततो यीशुः पुनस्तस्य नयनयो हस्तावर्पयित्वा तस्य नेत्रे उन्मीलयामास; तस्मात् स स्वस्थो भूत्वा स्पष्टरूपं सर्वलोकान् दर्दश। 26 ततः परं त्वं ग्रामं मा गच्छ ग्रामस्थं कमपि च किमप्यनुक्त्वा निजगृहं याहीत्यादिश्य यीशुस्तं निजगृहं प्रहितवान्। 27 अनन्तरं शिष्यैः सहितो यीशुः कैसरीयाफिलिपिपुरं जगाम, पथि गच्छन् तानपृच्छत् कोऽहम् अत्र लोकाः किं वदन्ति? 28 ते प्रत्यूचुः त्वां योहनं मज्जकं वदन्ति किन्तु केपि केपि एलियं वदन्ति; अपरे केपि केपि भविष्यद्वादिनाम् एको जन इति वदन्ति। 29 अथ स तानपृच्छत् किन्तु कोहम्? इत्यत्र यूयं किं वदथ? तदा पितरः प्रत्यवदत् भवान् अभिषिक्तस्त्राता। 30 ततः स तान् गाढमादिशद् यूयं मम कथा कस्मैविदपि मा कथयत। 31 मनुष्यपुत्रेणावशयं बहवो यातना भोक्त्व्याः प्राचीनलोकैः प्रथानयाजकैरथ्यापकैश्च स निन्दितः सन् धातियष्यते तृतीयदिदेते उत्थास्यति च, यीशुः शिष्यानुपेदेषुमारभ्य कथामिमां स्पष्टमाचष। 32 तस्मात् पितरस्तस्य हस्तौ धृत्वा तं तर्जितवान्। 33 किन्तु स मुखं परावर्त्य शिष्यगाणं निरीक्ष्य पितरं तर्जितवादीद् दूरीभव विघ्नकारिन् ईश्वरीयाकार्यादपि मनुष्यकार्यं तुभ्यं रोचततरां। 34 अथ स लोकान् शिष्यांश्चाहूय जगाद् यः कश्चिन् मामनुगन्तुम् इच्छति स आत्मानं दाम्यतु, स्वकुशं गृहीत्वा

मत्पश्चाद् आयातु । 35 यतो यः कश्चित् स्वप्राणं रक्षितुमिच्छति स तं हारयिष्यति, किन्तु यः कश्चिन् मर्दथं सुसंवादार्थज्ञं प्राणं हारयति स तं रक्षिष्यति । 36 अपरञ्च मनुजः सर्वं जगत् प्राण्य यदि स्वप्राणं हारयति तर्हि तस्य को लाभः? 37 नरः स्वप्राणविनिमयेन किं दातुं शक्नोति? 38 एतेषां व्यभिचारिणां पापिनाञ्च लोकानां साक्षाद् यदि कोपि मां मत्कथाञ्च लज्जास्पदं जानाति तर्हि मनुजपुत्रो यदा धर्मद्वौते: सह पितुः प्रभावेणगमिष्यति तदा सोपि तं लज्जास्पदं ज्ञास्यति ।

9 अथ स तानवादीत् युष्मभ्यमहं यथार्थं कथयामि, ईश्वराज्यं पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, अत्र दण्डायमानान् मध्येषि तादृशा
लोकाः सन्ति । 2 अथ षड्गदिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं योहनज्व गृहीत्वा गिरेरुच्यस्य निर्जनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधार । 3
ततस्तस्य परिद्येम ईदृशम् उज्जलहिमपाणदरं जातं यद् जगति कोपि रजोको न तादृक् पाणदरं कर्त्ता शक्नोति । 4 अपरज्ज्व एलियो मूसाश्व तेष्यो
दर्शनं दत्त्वा यीशुना सह कथनं कर्त्तुमारेभाते । 5 तदा पितरो यीशुमवादीत् हे गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, ततएव वयं त्वकृते एकां मूसाकृते एकाम्
एलियकृते चैकां, एतास्तिसः कुटी निर्मामा । 6 किन्तु स यदुक्वान् तत् स्वयं न बुधेते ततः सर्वे विभयाज्ज्वः । 7 एतर्हि पर्योदस्तान् छाद्यमास, ममयां प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनांसि निवेशयते न भोवाणी तन्मेद्यानिर्यौ । 8 अथ हठाते चतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सहितं कमपि न
ददृशुः । 9 ततः परं गिरेवरोहणकाले स तान् गाढम् दूत्यादिदेश यावन्नरसूनोः श्मशानादुथानं न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्ता युष्माभिः
कस्मैचिदपि न वक्तव्या । 10 तदा श्मशानादुथानस्य कोभिप्राय इति विचार्य ते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाज्जक्रिरे । 11 अथ ते यीशुं प्रपञ्चुः प्रथमत
एलियेनगनात्व्यम् इति वाक्यं कुत उपाध्याया आहुः? 12 तदा स प्रत्युवाच, एलियः प्रथममेत्य सर्वकायाणि साथयिष्यति; नरपुरेच लिपि यथास्ते
तथैव सोपि बहुदुःखं प्राप्यवज्ञास्यते । 13 किन्तव्हं युष्मान् वदमि, एलियार्थे लिपि यथास्ते तथैव स एत्य यौ, लोकाः स्वेच्छानुरुपं तमभिव्यवहरन्ति
स्म । 14 अनन्तरं स शिष्यसमीपमेत्य तेषां चतुःपार्श्वे तैः सह बहुजनान् विवदमानान् अध्यापकांश दृष्टवान्; 15 किन्तु सर्वलोकास्तं दृष्टैव चमत्कृत्य
तदासन्नं धावन्तस्तं प्रणेमुः । 16 तदा यीशुरथापकानप्राक्षीद् एतैः सह यूयं किं विवदध्ये? 17 ततो लोकानां कश्चिदेकः प्रत्यवादीत् हे गुरो मम सूनं
मूकं भूतधृतज्ज्व भवदासन्नम् आनयं । 18 यदासौ भूतस्तमाक्रमते तदैव पातसति तथा स फेणायते, दत्तैर्दन्तान् धर्षति क्षीणो भवति च; ततो हेतोसं
भूतं त्याजयितुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेषोः । 19 तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानहं
स्थास्यामि? अपरान् कति कालान् वा व आचारान् सहिष्येदे? तं मदासन्नमानयत । 20 ततस्तत्सन्निधिं स आनीयत किन्तु तं दृष्टैव भूतो बालकं
धृतवान्; स च भूमी पृतिवा फेणायमानो लुलोठ । 21 तदा स ततिपतं प्रपञ्च, अस्येदृशी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात् ।
22 भूतोयं तं नाशयितुं बहुवारान् वहो जले च न्यक्षिपत् किन्तु यदि भवान किमपि कर्त्ता शक्नोति तर्हि दयां कृत्वास्मान् उपकरोतु । 23 तदा
यीशुस्तमवदत् यदि प्रत्येतुं शक्नोषि तर्हि प्रत्ययिने जनाय सर्वं साध्यम् । 24 ततस्तत्क्षणं तद्वालकस्य पिता प्रोच्चै रूपन् साश्रुनेत्रः प्रोवाच, प्रभो
प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुरु । 25 अथ यीशु लोकसङ्घं धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमपूर्भूतं तर्जयित्वा जगाद, रे बधिर मूक भूत त्वमेत्स्माद् बहिर्भव पुनः
कदपि माश्रयैनं त्वामहम् इत्यादिशामि । 26 तदा स भूतश्चीत्याद्बं कृत्वा तमापीड्य बहिर्जाम, ततो बालको मृतकल्पो बभूव तस्मादयं मृतइत्यनेके
कथयामासुः । 27 किन्तु करं धृत्वा यीशुनोत्थापितः स उत्तस्थौ । 28 अथ यीशु गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं प्रपञ्चुः, वयमेन भूतं त्याजयितुं कुतो न
शक्ताः? 29 स उवाच, प्रार्थनोपवासौ विना केनाप्यन्येन कर्मणा भूतमीदृशं त्याजयितुं न शक्यं । 30 अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गालील्मध्येन यौ,
किन्तु तत् कोपि जानीयादिति स नैच्छत् । 31 अपरज्ज्व स शिष्यानुपदिशन् बधाषे, नरपुत्रो नरहस्तेषु समपर्ययते ते च तं हनिष्यन्ति तैस्तस्मिन् हते
तृतीयदिने स उत्थास्यतीति । 32 किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रश्नज्ज्व विभ्यः । 33 अथ यीशुः कफर्नहूम्पुरमागत्य मध्येगृहज्ज्वेत्य तानपृच्छद्
वर्तमान्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्ये स्म? 34 किन्तु ते निरुत्तरस्तस्थ र्यस्मात्तेषां को मुख्य इति वर्तमानि तेऽन्योन्यं व्यवदन्त । 35 ततः स उपविश्य
द्वादशशिष्यान् आहूय बधाषे यः कश्चित् मुख्यो भवितुमिच्छति स सर्वेभ्यो गौणः सर्वेषां सेवकश्च भवतु । 36 तदा स बालकमेकं गृहीत्वा मध्ये
समुपावेशयत् ततस्तं क्रोडे कृत्वा तानवादात् 37 यः कश्चिदीदृशस्य कस्यापि बालस्यातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्ममातिथ्यं करोति
स केवलम् ममातिथ्यं करोति तन्न मत्त्रेकरस्याप्यातिथ्यं करोति । 38 अथ योहनं तमब्रवीत् हे गुरो, अस्माकमनुगामिनम् एकं त्वान्नामा भूतान्
त्याजयन्तं वयं दृष्टवन्तः, अस्माकमपश्चाद्मित्वाच्च तं न्यषेधाम । 39 किन्तु यीशुवदत् तं मा निषेधत्, यतो यः कश्चिन् मन्नामा चित्रं कर्म करोति स
सहसा मां निन्दितुं न शक्नोति । 40 तथा यः कश्चिद् युष्माकं विषक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः । 41 यः कश्चिद् युष्मान् ख्रीष्णशिष्यान् ज्ञात्वा
मन्नामा कंसैकेन पानीयं पातुं दत्ताति, युष्मानहं यथार्थं वच्च, स फलेन वच्चितो न भविष्यति । 42 किन्तु यदि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषा
क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विघ्नं जनयति, तर्हि तस्यतत्कर्म करणात् कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजल मज्जनं भद्रं । 43 अतः स्वकरो यदि
त्वां बाधते तर्हि तं छिन्धि; 44 यस्मात् यत्र कीटा न मियन्ते वहिश्व न निव्वाति, तस्मिन् अनिव्वाणानलनरके करद्युवस्तव गमनात् करहीनस्य
स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं । (Geenna g1067) 45 यदि तव पादो विघ्नं जनयति तर्हि तं छिन्धि, 46 यतो यत्र कीटा न मियन्ते वहिश्व न निव्वाति, तस्मिन्
अनिव्वाणवही नरके द्विपादवस्तव निक्षेपात पादहीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं । (Geenna g1067) 47 स्वनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तद्यत्पाट्य, यतो

यत्र कीटा न प्रियन्ते वहिंश्च न निव्वाति, 48 तस्मिन उनिव्वाणिवहौ नरके द्विनेत्रस्य तव निक्षेपाद् एकनेत्रवत ईश्वराज्ये प्रवेशस्तव क्षेमं। (Geenna g1067) 49 यथा सर्वो बलि लवणात्कः क्रियते तथा सर्वो जनो वहिंप्रेण लवणात्कः कारिष्यते। 50 लवणं भद्रं किन्तु यदि लवणे स्वादुता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वाद्युक्तं करिष्यथ? यूयं लवणयुक्ता भवत परस्परं प्रेम कुरुत।

10 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय यर्द्दननद्यः पारे यहूदाप्रदेश उपस्थितवान्, तत्र तदन्तिके लोकानां समागमे जाते स निजरीत्यनुसारेण पुनस्तान्

उपदिदेशः। 2 तदा फिरुशिनस्तसमीपम् एत्य तं परीक्षितुं प्रप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति? 3 ततः स प्रत्यवदीत्, अत्र कार्ये मूसा युष्मान् प्रति किमाज्ञापयत्? 4 त ऊचुः त्यागपत्रं लेखितुं स्वपत्नीं त्यकुञ्च मूसाङ्नुमन्यते। 5 तदा यीशुः प्रत्युवाच, युष्माकं मनसां काठिन्यादेतो मूसा निदेशमिम् अलिखत्। 6 किन्तु सैषेरादौ ईश्वरो नरान् पुंरुपेण स्त्रीरूपेण च सर्सर्ज। 7 "ततः कारणात् पुमान् पितरं मातरञ्च त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति, 8 तौ द्वाव् एकाङ्गौ भविष्यतः।" तस्मात् तत्कालमारभ्य तौ न द्वाव् एकाङ्गौ। 9 अतः कारणाद् ईश्वरो यदयोजयत् कोपि नरस्तन्न वियेजयेत्। 10 अथ यीशु गृहं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तत्कथां तं प्रप्रच्छुः। 11 ततः सोवदत् कक्षिद् यदि स्वभार्या त्यक्त्वान्याम् उद्भवति तर्हि स स्वभार्यायाः प्रातिकूल्येन व्यभिचारी भवति। 12 काचिन्नारी यदि स्वपतिं हित्वान्यपुंसा विवाहिता भवति तर्हि सापि व्यभिचारिणी भवति। 13 अथ स यथा शिशून् स्पृशेत्, तदर्थं लोकैस्तदन्तिकं शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीतवतस्तर्जयामासुः। 14 यीशुस्तद् दृश्वा क्रुद्यन् जगाद्, मन्निकटम् आगन्तुं शिशून् मा वारयत, यत एतादृशा ईश्वराज्याधिकारिणः। 15 युष्मानहं यथार्थं वच्मि, यः कक्षित् शिशुवद् भूत्वा राज्यमीश्वरस्य न गृहीयात् स कदापि तद्राज्यं प्रवेषुं न शक्नोति। 16 अनन्तरं स शिशूनङ्के निधाय तेषां गत्रेषु हस्तौ दत्त्वाशिषं दम्भाषे। 17 अथ स वर्त्मना याति, एतर्हि जन एको धावन् आगत्य तत्सम्मुखे जानुनी पातयित्वा पृष्ठवान्, भौः परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तये मया किं कर्तव्यं? (aiōnios g166) 18 तदा यीशुस्तवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति। 19 परस्त्रीं नाभिगच्छः; नरं मा धातय; स्तेयं मा कुरु; मृशासाक्ष्यं मा देहि, हिंसाक्ष्यं मा कुरु; पितरौ सम्मन्यस्व; निदेशा एते त्वया जाताः। 20 ततस्तन्न प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालादहं सर्वनितान् आचरामि। 21 तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बभाषे, तवैकस्याभाव आस्ते; त्वं गत्वा सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो विश्राणय, ततः सर्वो धनं प्राप्त्यसि; ततः परम् एत्य क्रुशं वहन् मदनुवर्त्ती भव। 22 किन्तु तस्य बहुसम्पद्विद्यमानत्वात् स इमां कथामाकरण्य विषणो दुखितश्च सन् जगाम। 23 अथ यीशुशुतुर्दिशो निरीक्ष्य शिष्यान् आवदीत्, धनिलोकानाम् ईश्वराज्याप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 24 तस्य कथातः शिष्याश्मच्यक्तुः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसन्ति तेषाम् ईश्वराज्याप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 25 ईश्वराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूचिरस्थेण महाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं। 26 तदा शिष्या अतीव विस्मिताः परस्परं प्रोचुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्तुं शक्नोति? 27 ततो यीशुस्तान् विलोक्य बभाषे, तन् नरस्यासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतोरीश्वरस्य सर्वं साध्यम्। 28 तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्वं परित्यज्य भवतोनुगमिनो जाताः। 29 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानहं यथार्थं वदामि, मदर्थं सुसंवादार्थं वा यो जनः सदनं भातरं भगिनीं पितरं मातरं जायां सन्तानान् भूमि वा त्यक्त्वा 30 गृहभ्रातृभगिनीपितृमातृपत्नीसन्तानभूमीनामिह शतगुणान् प्रेत्यानन्तायुश्य न प्राप्नोति तादृशः कोपि नास्ति। (aiōn q165, aiōnios q166) 31 किन्त्वंग्रीया अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोकाश्वाग्रा भविष्यन्ति। 32 अथ यिरुशालम्यनकाले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी बभूव, तस्मात्ते चित्रं ज्ञात्वा पश्चाद्गमिनो भूत्वा बिभ्युः। तदा स पुन द्वादशशिष्यान् गृहीत्वा स्वीयं यद्यद् धृष्टियते तत्तत् तेष्यः कथयितुं प्रारेषे; 33 पश्यत वयं यिरुशालम्पुरं यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः ग्रथनयाजकानाम् उपाध्यायानाज्य करेषु समर्पयिष्यते; ते च वथदण्डाजां दापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समर्पयिष्यन्ति। 34 तै तमुपहस्य कथया प्रहृत्य तद्रूपुषि निषीवं निक्षिप्य तं हनिष्यन्ति, ततः स तृतीयदिने प्रोत्थास्यति। 35 ततः सिवदेः पुत्रौ याकूब्योहनौ तदन्तिकम् एत्य प्रोचतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां याचिष्यते तदस्मदर्थं भवान् करोतु निवेदनमिदमावयोः। 36 ततः स कथितवान् युवां किमिच्छथः? किं मया युष्मदर्थं करणीयं? 37 तदा तौ प्रोचतुः, आवायेरेकं दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं चैकं तवैश्वर्यपदे समुपवेष्टुम् आज्ञापय। 38 किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामात्वेदं प्रार्थयेथे, येन कंसेनाहं पास्यामि तेन युवाभ्यां किं पातुं शक्यते? यस्मिन् मज्जनेनाहं मज्जिष्ये तन्मज्जने मज्जयितुं किं युवाभ्यां शक्यते? तौ प्रत्यूचतुः शक्यते। 39 तदा यीशुरवदत् येन कंसेनाहं पास्यामि तेनावश्यं युवामपि पास्यथः, येन मज्जनेन चाहं मज्जिष्ये तत्र युवामपि मज्जिष्येथे। 40 किन्तु येषामथम् इदं निस्पितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं वा समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति। 41 अथान्यदशशिष्या इमां कथां श्रुत्वा याकूब्योहन्भ्यां चुकुपुः। 42 किन्तु यीशुस्तान् समाहूय बभाषे, अन्यदेशीयानां राजत्वं ये कुर्वन्ति ते तेषामेव प्रभुत्वं कुर्वन्ति, तथा ये महालोकास्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुर्वन्तीति यूयं जानीथ। 43 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति, युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाज्ञाति स युष्माकं सेवको भविष्यति, 44 युष्माकं यो महान् भवितुमिच्छति स सर्वेणां किङ्करो भविष्यति। 45 यतो मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवां कर्त्ता तथानेकेवां परित्राणस्य मूल्यरूपस्वप्राणं दातुञ्ज्वागतः। 46 अथ ते यिरीहोनगरं प्राप्तास्तस्मात् शिष्ये लोकैश्च सह यीशो गमनकाले टीमयस्य पुत्रो बर्टीमयनामा अन्धस्तन्मार्पणश्च भिक्षार्थम् उपविष्टः। 47 स नासरतीयस्य यीशोरागमनवार्ता प्राप्य प्रोचै वर्कुमारेषे, हे यीशो दायूदः सन्तान मां दयस्व। 48 ततोनेके लोका मौनीभवेति तं तर्जयामासुः, किन्तु स पुनरधिकमुच्चै जगाद्, हे यीशो दायूदः सन्तान मां दयस्व। 49 तदा यीशुः स्थित्वा

तमाहातुं समादिदेश, ततो लोकास्तमन्धमाहूय बभारिरे, हे नर, स्थिरो भव, उत्तिष्ठ, स त्वामाहयति। 50 तदा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिप्य प्रोत्थाय यीशोः समीपं गतः। 51 ततो यीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रार्थयेति? तुभ्यमहं किं करिष्यामी? तदा सोन्धस्तमुवाच, हे गुरो मटीया दृष्टिर्भवेत्। 52 ततो यीशुस्तमुवाच याहि तव विश्वासस्त्वां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षणं स दृष्टिं प्राप्य पथा यीशोः पश्चाद् यौ।

11 अनन्तरं तेषु यिरुशालमः समीपस्थयो बैंकफारीबैथनीयपुर्योरनिकस्थं जैतुनामाद्रिमागतेषु यीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्याविदं वाक्यं जगाद्
2 युवामुं सम्मुखस्थं ग्रामं यातं, तत्र प्रविश्य यो नरं नावहृत् तं गर्भभशावकं दक्ष्यथस्तं मोचयित्वानयतं। 3 किन्तु युवां कर्म्मेदं कुतः कुरुथः? कथमिमां यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तमत्र प्रेषयिष्यति। 4 ततस्तौ गत्वा द्विमार्गमेलने कस्यचिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्भभशावकं प्राप्य मोचयतः, 5 एतर्हि तत्रोपस्थितलोकानां कश्चिद् अपृच्छत् गर्भभशिशुं कुतो मोचयथः? 6 तदा यीशोराजानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षणं तमादातुं तेऽनुज्ञः। 7 अथ तौ यीशोः सन्निधिं गर्भभशिशुम् आनीय तदुपरि स्ववस्त्राणि पातयामासतुः; ततः स तदुपरि समुपविष्टः। 8 तदानेके पथि स्ववासांसि पातयामासुः, परैश्च तरुशाखाशिष्ठतवा मार्गे विकीर्णाः। 9 अपरज्य वशाद्रामिनोऽग्रामिनश्च सर्वे जना उचैः स्वरेण वक्तुमारेभिरे, जय जय यः परमेश्वरस्य नामागच्छति स धन्यं इति। 10 तथास्माकमं पूर्वपुरुषस्य दायूदो यद्राज्यं परमेश्वरनामायाति तदपि धन्यं, सर्वस्मादुच्छाये सर्वे ईश्वरस्य जयो भवेत्। 11 इत्थं यीशु यिरुशालमि मन्दिरं प्रविश्य चतुर्दिक्स्थानि सर्वाणि वस्तूनि दृष्टवान्; अथ सायंकाल उपस्थिते द्वादशशिष्यसहितो बैथनियं जगाम। 12 अपरेहनि बैथनियाद् आगमनसमये क्षुधातो बभूव। 13 ततो दूरे सपत्रमुद्भवरपादपं विलोक्य तत्र किञ्चित् फलं प्राप्तुं तस्य सन्निकृष्टं यतौ, तदानीं फलपातनस्य समयो नागच्छति। ततस्तत्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्, 14 अद्यार्थ्य कोपि मानवस्त्वतः फलं न भुजीति; इमां कथां तस्य शिष्या: शुश्रुवुः। (aiōn g165) 15 तदनन्तरं तेषु यिरुशालममायातेषु यीशु मन्दिरं गत्वा तत्रस्थानां बिणिं युद्धासनानि पारावतविक्रेतृणाम् आसनानि च न्युज्जयाज्यकार सर्वान् क्रेतृन् विक्रेतृश्च बहिश्वकार। 16 अपरं मन्दिरमध्येन किमपि पात्रं वोदुं सर्वजनं निवारयामास। 17 लोकानुपरिशन् जगाद्, मम गृहं सर्वजातीयानां प्रार्थनागृहम् इति नामा प्राथितं भविष्यति एतत् किं शास्त्रे लिखितं नास्ति? किन्तु यूयं तदेव चोराणं गंगारं कुरुथ। 18 इमां वार्णीं श्रुत्वाध्यापकाः प्रधानयाजकाश्च तं यथा नाशयितुं शक्नुवन्ति तथोपायं मृगयामासुः, किन्तु तस्योपदेशात् सर्वे लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद् बिभ्युः। 19 अथ सायंसमय उपस्थिते यीशुर्नगराद् बहिर्व्वाज। 20 अनन्तरं प्रातः काले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुद्भवमहीराहं समूलं शुष्कं ददृशुः। 21 ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् यीशुं बधारं, हे गुरो पश्यतु य उद्भवरविटपी भवता शप्तः स शुष्को बभूव। 22 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमाश्वे विश्वसित। 23 युष्मानहं यथार्थं वदामि कोपि यदेतदिरि वदति, त्वमुत्थाय गत्वा जलधौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा किमपि न सन्दिह्य चेदिर्दं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते। 24 अतो हेतोरहं युष्मान् वच्मि, प्रार्थनाकाले यद्याकांक्षिष्यद्यते तत्तदवश्यं प्राप्यथ, इत्थं विश्वसित, ततः प्राप्यथ। 25 अपरज्य युष्मासु प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यदि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमध्यं, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागांमि क्षमिष्यते। 26 किन्तु यदि न क्षमध्ये तर्हि वः स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागांसि न क्षमिष्यते। 27 अनन्तरं ते पुन यिरुशालमं प्रविविशु, यीशु यदा मध्येमन्दिरम् इतस्ततो गच्छति, तदानीं प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राज्यश्च तदन्तिकमेत्य कथामिमां पप्रच्छुः, 28 त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करोषि? तथैतानि कर्माणि कर्त्ता केनादिषेसि? 29 ततो यीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् एककथां पृच्छामि, यदि यूयं तस्या उत्तरं कुरुथ, तर्हि क्याज्ञायाहं कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्माभ्यं कथयिष्यामि। 30 योहोर्मो मज्जनम् ईश्वरात् जातं किं मानवात्? तन्महां कथयत। 31 ते परस्परं विवेकुं प्रारेभिरे, तद् ईश्वराद् बधूवेति चेद् वदामस्तर्हि कुतस्तं न प्रत्यैत? कथमेतां कथयिष्यति। 32 मानवाद् अभवदिति चेद् वदामस्तर्हि लोकेभ्यो भयमस्ति यतो हेतोः सर्वे योहनं सत्यं भविष्यद्वादिनं मन्यन्ते। 33 अतएव ते यीशुं प्रत्यवादिषु वर्यं तद् वक्तुं न शक्नुमः। यीशुरुवाच, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहमपि युष्माभ्यं तन्न कथयिष्यामि।

12 अनन्तरं यीशु दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमारेभे, कश्चिदेको द्राक्षाक्षेत्रं विधाय तच्चतुर्दिक्षु वारणीं कृत्वा तन्मध्ये द्राक्षापेषणकुण्डम् अखनत्, तथा तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तत्क्षेत्रं कृषीवलेषु समर्प्य दूरदेशं जगाम। 2 तदनन्तरं फलकाले कृषीवलेभ्यो द्राक्षाक्षेत्रफलानि प्राप्तुं तेषां सविधे भृत्यम् एकं प्राहिणोत्। 3 किन्तु कृषीवलास्तं धृत्वा प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः। 4 ततः स पुनरन्यमेकं भृत्यं प्रष्यामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणाधातैस्तस्य शिरो भद्रकृत्वा सापमानं तं व्यसर्जन्। 5 ततः परं सोपरं दासं प्राहिणोत् तदा ते तं जग्नुः, एवम् अनेकेषां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः। 6 ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं सम्मंस्यन्ते, इत्युक्त्वावशेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्विरीयं पुत्रं प्रेष्यामास। 7 किन्तु कृषीवलाः परस्परं जग्नुः, एष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेनं हन्मस्तथा कृते उद्धिकारोयम् अस्माकं भविष्यति। 8 ततस्त धृत्वा हत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः प्राक्षिपन्। 9 अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः किं करिष्यति? स एत्य तान् कृषीवलान् संहत्य तत्क्षेत्रम् अन्येषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति। 10 अपरज्य, "स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छकं। प्राधानप्रस्तरः कोणे स एव संभविष्यति। 11 एतत् कर्म परेशस्यांद्रुतं नो दृष्टिं वृत्वा तं धर्त्मामुद्याता; किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः; इमां शास्त्रीयां लिपि यूयं किं नापाठिष्ट? 12 तदानीं स तानुदिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्, त इत्थं वृत्वा तं धर्त्मामुद्याता; किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः।

तदनन्तरं ते तं विहाय व्रवजुः। 13 अपरज्ज्व ते तस्य वाक्यदोषं धर्त्ता कतिपयान् फिरशिनो हेरोदीयांश्च लोकान् तदनितिं प्रेषयामासुः। 14 त आगत्य तमवद्, हे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्याप्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातज्ज्व न करोति, यथार्थं ईश्वरीयं मार्मा दर्शयति वयमेतत् प्रजानीमः, कैसराय करो देयो न वां? वयं दास्यामो न वा? 15 किन्तु स तेषां कपटं ज्ञात्वा जगाद्, कुतो मां परीक्षाव्वेद? एकं मुद्रापादं समानीय मां दर्शयत। 16 तदा तैरैकस्मिन् मुद्रापादे समानीते स तान् पप्रच्छ, अत्र लिखितं नाम मूर्ति वा कस्य? ते प्रत्युचु, कैसरस्य। 17 तदा यीशुरवद् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, ईश्वरस्य द्रव्याणि तु ईश्वराय दत्त; ततस्ते विस्मयं मेनिरे। 18 अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिदूकिनो यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छुः; 19 हे गुरो कश्चिज्जनो यदि निःसन्ततिः सन् भार्यायां सत्यां प्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भार्या गृहीत्वा भ्रातु वर्शोत्पत्तिं करिष्यति, व्यवस्थामिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यलिखत्। 20 किन्तु केवित् सप्त भ्रातर आसन्, ततस्तेषां ज्येष्ठभ्राता विवद्य निःसन्ततिः सन् अन्नियत। 21 ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृहणत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अन्नियत; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशोभवत्। 22 इत्थं सपैव भ्रातरस्तां स्त्रियं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोऽप्रियन्त, सर्वशेषे सापि स्त्री प्रियते स्म। 23 अथ मृतानामुत्थानकाले यदा त उत्थास्यन्ति तदा तेषां कस्य भार्या सा भविष्यति? यतस्ते सपैव तां व्यवहन्। 24 ततो यीशुः प्रत्युवाच शास्त्रम् ईश्वरशक्तिज्ज्व यूयमज्ञात्वा किमध्राम्यत न? 25 मृतलोकानामुत्थानं सति ते न विवहन्ति वाग्दत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु सर्वांगयदूतानां सदृशा भवन्ति। 26 पुनश्च "अहम् इत्ताहीम् ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूबैश्वेश्वरः" यामिमां कथां स्तम्भमय्ये तिष्ठन् ईश्वरो मूसामवादीत् मृतानामुत्थानार्थं सा कथा मूसालिखिते पुस्तके किं युष्माभि नापाठिः? 27 ईश्वरो जीवतां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभु न भवति, तस्मादेतो र्युं यं महाप्रेरणा तिष्ठत। 28 एतर्हि एकोध्यापक एत्य तेषामित्य विचारं श्रुत्वा; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सदुत्तरं दत्तवान् इति बुद्धवा तं पृथ्वान् सर्वासाम् आज्ञानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाच, 29 "हे इसायेल्लोका अवधत्त, अस्माकं प्रभुः परमेश्वर एक एव, 30 यूर्यं सर्वन्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीयध्वं, इत्याज्ञा श्रेष्ठा। 31 तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेमं कुरुध्वं," एषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशी; एताभ्यां द्वायाम् आज्ञाभ्याम् अन्या काप्याज्ञा श्रेष्ठा नास्ति। 32 तदा सोध्यापकस्तमवदत्, हे गुरो सत्यं भवन् यथार्थं प्रोक्तवान् यत एकस्माद् ईश्वराद् अन्यो द्वितीय ईश्वरो नास्ति; 33 अपरं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च ईश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणज्ज्व सर्वेभ्यो होमबलिदानादिभ्यः श्रष्टं भवति। 34 ततो यीशुः सुबुद्धेरिव तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यान्न दूरोसि। इतः परं तेन सह कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्त्ता कस्यापि प्रगत्वान् न जाता। 35 अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिमं प्रश्नं चक्रार, अध्यापका अभिषिक्तं (तारक) कुतो दायूदः सन्तानं वदन्ति? 36 स्वयं दायूद् पवित्रस्यात्मन आवेशेनेदं कथयामास। यथा। "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः। तव शत्रूनं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश।" 37 यदि दायूद् तं प्रभूं वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भवितुमहिति? इतरे लोकास्तत्कथां श्रुत्वानन्दुः। 38 तदानीं स तानुपदिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिधेयानि हट्टे विपनौ च 39 लोककृतनमस्कारान् भजनगृहे प्रथानासनानि भोजनकाले प्रथानस्थानानि च काङ्क्षन्ते; 40 विधवानां सर्वस्वं ग्रसित्वा छलाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेभ्य उपाध्यायेभ्यः सावधाना भवत; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्यन्ति। 41 तदनन्तरं लोका भाण्डागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाण्डागारस्य सम्मुखे समुपविश्य यीशुस्तदवलुकोः; तदानीं बहवो धनिनस्तस्य मध्ये बहूनि धनानि निरक्षिपन्। 42 पश्चाद् एका दरिद्रा विधवा समागत्य द्विपणमूल्यां मुद्रकां तत्र निरक्षिपत्। 43 तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानं यथार्थं वदामि ये ये भाण्डागारेऽस्मिन धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेभ्यः सर्वेभ्य इयं विधवा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म। 44 यतस्ते प्रभूत्थनस्य किञ्चित् निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वदिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत्।

13 अनन्तरं मन्दिराद् बहिर्गमनकाले तस्य शिष्याणामेकस्तं व्याहृतवान् हे गुरो पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीदृक् च निचयनं। 2 तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमैतद् बृहन्निचयनं पश्यसि? अस्येकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वे ३८ः क्षेप्यन्ते। ३ अथ यस्मिन् काले जैतुनिराम् नन्दिरस्य सम्मुखे स समुपविष्टस्तमिन् काले पितरो याकूब् योहन् आन्द्रियश्वैते तं रहसि पप्रच्छुः; ४ एता घटना: कदा भविष्यन्ति? तथैतत्सर्वासां सिद्ध्युपक्रमस्य वा किं चिह्नं? तदस्मभ्यं कथयतु भवान्। ५ ततो याशुस्तान् वकुमारेभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूं सावधाना भवत। ६ यतः ख्रीष्टोहमिति कथयित्वा मम नामानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति; ७ किन्तु यूं रणस्य वार्ता रणाद्मबरज्ज्व श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना एता अवश्यमाविन्यः; किन्त्वापातो न युगान्तो भविष्यति। ८ देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया च राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमिकम्पो दुर्भिक्षं महाक्लेशश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्वं एते दुःखस्यारम्भाः। ९ किन्तु यूयम् आत्मार्थं सावधानस्तिष्ठत, यतो लोका राजसभायां युष्मान् समर्पयिष्यन्ति, तथा भजनगृहे प्रहरिष्यन्ति; यूयं मदर्थं देशाधिपान् भूपांश्च प्रति साक्षदानाय तेषां सम्मुखे उपस्थापयिष्यध्वे। १० शेषीभवानात् पूर्वं सर्वान् देशीयान् प्रति सुसंवादः प्रचारायिष्यते। ११ किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूयं यद्यु उत्तरं दास्यथ, तदग्र तस्य विवेचनं मा कुरुत तदर्थं किञ्चिदपि मा चिन्तयत च, तदानीं युष्माकं मनःसु यद्यु व्याक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूयं न तद्वक्तारः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्ता। १२ तदा भ्राता भ्रातरं पिता पुत्रं धातनार्थं परहस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा

पत्यानि मातापित्रो विंपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति । 13 मम नामहेतोः सर्वेषां सविथे यूयं जुगुप्सिता भविष्यथ, किन्तु यः कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्यम् आलम्बिष्यते साएव परित्रास्यते । 14 दानियेलभविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्वनाशिं जुगुप्सितञ्च वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षय (यो जनः पठति स बुध्यतां) तदा ये यिहूदीयदेशे तिष्ठन्ति ते महीध्रं प्रति पलायन्ताः । 15 तथा यो नरो गृहोपरि तिष्ठति स गृहमध्यं नावरोहतु, तथा किमपि वस्तु ग्रीष्मे तु मध्येष्यै हृन प्रविशतु; 16 तथा च यो नरः क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्ववस्त्रं ग्रीष्मे तु परावृत्य न व्रजतु । 17 तदार्नीं गर्भवतीनां स्तन्यदात्रीणां योषितां दुर्गति भविष्यति । 18 युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयेद्यां । 19 यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरसृष्टे: प्रथममारभ्याद्य यावत् कदपि न जाता न जनिष्यते च । 20 अपरञ्च वरमेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभूतो रक्षा भवितुं न शक्यति, किन्तु यान् जनान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां हेतोः स तदनेहसं संक्षेप्यति । 21 अन्यच्च पश्यत खींसीत्र स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् एतादृशं वाक्यं व्याहरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये भैव विश्वसित । 22 यतोनेके मिथ्याख्रीष्टा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाय बृहनि चिह्नान्यद्रुतानि कर्मणीं च दर्शयिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानामपि मिथ्यामतिं जनिष्यन्ति । 23 पश्यत घटनातः पूर्वं सर्वकार्यस्य वार्ता युष्मभ्यमदाम्, यूयं सावधानास्तिष्ठत । 24 अपरञ्च तस्य क्लेशकालस्याव्यवहिते परकाले भास्करः सान्धकारो भविष्यति तथैव चन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति । 25 नभःस्थानि नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योमण्डलस्था ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति । 26 तदार्नीं महापराक्रमेण महैश्वर्येण च मेघमारुण्यं समायान्तं मानवसुतं मानवाः समीक्षिष्यन्ते । 27 अन्यच्च स निजदूतान् प्रहित्य नभोभूयोः सीमां यावद् जगत्शतुर्दिःप्यः स्वमनोनीतलोकान् संग्रीष्यति । 28 उद्गम्बरतरो दृष्टान्तं शिक्षणं यदोद्गम्बरस्य तरो नर्वीनाः शाखा जायन्ते पल्लवादीनि च निंगच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविथो भवतीति यूयं ज्ञातुं शक्नुथ । 29 तद्वद् एता घटना दृष्टवा स कालो द्वार्युपस्थित इति जानीत । 30 युष्मानहं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां गमनात् पूर्वं तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते । 31 यावापूर्थियो विचलितयोः सत्यो मर्दीया वाणी न विचलिष्यति । 32 अपरञ्च सर्वग्रस्थदूतगणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं दिवसं तं दण्डं वा न ज्ञापयति । 33 अतः स समयः कदा भविष्यति, एतज्जानाभावाद् यूयं सावधानास्तिष्ठत, सरकार्श्च भूत्वा प्रार्थयेद्यां; 34 यद्रुत् कश्चित् पुमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणाकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमर्पयित्वा सर्वान् स्वे स्वे कर्मणि नियोजयति; अपरं दौवारिकं जागरितुं समादिश्य याति, तद्वन् नरपत्रः । 35 गृहपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूयं न जानीथ; 36 स हठादगमत्य यथा युष्मान् निद्रितान् न पश्यति, तदर्थं जागरितास्तिष्ठत । 37 युष्मानहं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जागरितास्तिष्ठते ।

14 तदा निस्तारोत्सवकिणवहीनपूपोत्सवयोरामभस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजका अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्ता हन्तुञ्च मृगयाज्चक्रिरेः 2 किन्तु लोकानां कलहभायादूचिरे, नचोत्सवकाल उचितमेतदिति । 3 अनन्तरं बैथनियापुरे शिमोनुष्ठिनो गृहे योशौ भोक्तुमुपविष्टे सति काचिद् योषित् पाण्डरपाषाणस्य सम्पुटकेन महार्घोत्तमतैलम् आनीय सम्पुटकं भंक्त्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारां पातयाज्चक्रे । 4 तस्मात् केचित् स्वान्ते कुप्यन्तः कथितवन्तः कुतोय तैलापव्ययः? 5 यद्येतत् तैल व्यक्तेष्यत तर्हि मुद्रापादशतत्रयादप्यधिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिद्रलोकेभ्यो दातुमशक्यत, कथामेतां कथयित्वा तया योषिता साकं वाचायुद्धन् । 6 किन्तु यीशुरुवाच, कुत एतस्यै कृच्छ्रं ददासि? मह्यमियं कर्मोत्तमं कृतवती । 7 दरिद्राः सर्वादा युष्माभिः सह तिष्ठन्ति, तस्माद् यूयं यदेच्छथ तदैव तानुपकर्त्ता शक्नुथ, किन्त्वहं युष्माभिः सह निरन्तरं न तिष्ठामि । 8 अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोदियं, शमशानयापनात् पूर्वं समेत्य मद्वृष्टि तैलम् अमर्द्यत् । 9 अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथायामि, जगतां मध्ये यत्र यत्र सुसंवादोयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित एतस्या: स्मरणार्थं तत्कृतकर्म्मेतत् प्रचारयिष्यते । 10 ततः परं द्वादशानां शिष्याणामेक ईष्करियोतीययिहृदाख्यो यीशुं परकरेषु समर्पयितुं प्रधानयाजकानां समीपमियाय । 11 ते तस्य वाक्यं समाकर्प्य सन्तुष्टाः सन्तस्तस्मै मुद्रा दातुं प्रत्यजानतः तस्मात् स तं तेषां करेषु समर्पणायोपायं मृगयामास । 12 अनन्तरं किणवशून्यपूपोत्सवस्य प्रधामेऽहनि निस्तारोत्मवार्थं मेषमारणासमये शिष्यास्तं प्रप्रच्छः कुत्र गत्वा वर्यं निस्तारोत्सवस्य भोज्यमासादयिष्यामः? किमिच्छति भवान्? 13 तदार्नीं स तेषां द्वयं प्रेरयन् बधाषे युवयोः पुरमध्यं गतयोः सतो र्यो जनः सजलकुम्भं वहन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्त्वैव पश्चाद् यातः । 14 स यत् सदनं प्रवेश्यति तद्वनपतिं वदतं, गुरुराह यत्र सशिष्योहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि, सा भोजनशाला कुत्रास्ति? 15 ततः स परिकृतां सुसज्जितां बृहतीजच्य यां शालां दर्शयिष्यति तस्यामस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यासादयत । 16 ततः शिष्यौ प्रस्थाय पुरं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राप्य निस्तारोत्सवस्य भोज्यद्रव्याणि समासादयेताम् । 17 अनन्तरं यीशुः सायंकाले द्वादशभिः शिष्यैः सादृशं जगाम; 18 सर्वेषु भोजनाय प्रोपविष्टेषु स तानुदितवान् युष्मानहं यथार्थं व्याहरामि, अत्र युष्माकमेको जनो यो मया सह भुक्ते मां परकरेषु समर्पयिष्यते । 19 तदार्नीं ते दुःखिताः सन्त एकैकशस्तं प्रष्टुमारब्धवन्तः स किमहं? पश्चाद् अन्य एकोभिद्ये स किमहं? 20 ततः स प्रत्यवद् एतेषां द्वादशानां यो जनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स एव । 21 मनुजतनयमधि यादृशं लिखितमास्ते तदनुरूपा गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो जनो मानवसुतं समर्पयिष्यते हन्त तस्य जन्माभावे सति भद्रमभविष्यत् । 22 अपरञ्च तेषां भोजनसमये यीशुः पूर्वं गृहीत्वेश्वरगुणान् अनुकीर्त्य भद्रकृत्वा तेभ्यो दत्त्वा बधाषे, एतद् गृहीत्वा भुज्जीध्यम् एतन्मम विग्रहरूपं । 23 अनन्तरं स कंसं गृहीत्वेश्वरस्य गुणान्

कीत्तियित्वा तैयो ददौ, ततस्ते सर्वे पुः। 24 अपरं स तानवादीद् बहुनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमसूर्पं शोणितमेतत्। 25 युष्मानं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् साधोजातं द्राक्षारसं न पास्यामि, तावदहं द्राक्षाफलरसं पुन नं पास्यामि। 26 तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीय बहि जैतुनं शिखरिणं ययुः 27 अथ यीशुस्तानुवाच निशायामस्यां मयि युष्माकं सर्वेषां प्रत्यूहो भविष्यति यतो लिखितमास्ते यथा, मेषाणां रक्षकञ्चाहं प्रहरिष्यामि वै ततः। मेषाणां निवहो नून् प्रविकीर्णो भविष्यति। 28 कन्तु मुदुत्थाने जाते युष्माकमग्रेऽहं गालीलं व्रजिष्यामि। 29 तदा पितरः प्रतिबधाषे, यद्यपि सर्वेषां प्रत्यूहो भवति तथापि मम नैव भविष्यति। 30 ततो यीशुरुक्तावान् अहं तुभ्यं तथ्यं कथयामि, क्षणादायामध्य कुक्कुटस्य द्वितीयावरवणात् पूर्वं त्वं वारत्रयं मामपहोष्यसे। 31 किन्तु स गाढं व्याहरद् यद्यपि त्वया सार्द्धं मम प्राणो याति तथापि कथमपि त्वां नाप्नोष्ये; सर्वेऽपीतरे तथैव बभापिरे। 32 अपरञ्च तेषु गेत्सिमानीनामकं स्थानं गतेषु स शिष्यान् जगाद, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशत। 33 अथ स पितरं याकूबं योहनञ्च गृहीत्वा बद्राजः; अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेभ्यः कथयामास, 34 निधनकालवत् प्राणो मेऽतीव दःखमेति, यद्य जाग्रतोत्र स्थाने तेष्ठत। 35 ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वा भूमावधोमुखः पतित्वा प्रार्थितवानेतत्, यदि भवितुं शक्यं तर्हि दुःखसमयोयं मत्तो दूरीभवतु। 36 अपरमुदितवान् हे पित हें पितः सर्वे त्वया साध्यं, ततो हेतोरिमं कंसं मत्तो दीरीकुरु, किन्तु तन् ममेच्छातो न तवेच्छातो भवतु। 37 ततः परं स एत्य तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाच, शिमोन् त्वं किं निद्रासि? घटिकमेकाम् अपि जागरितुं न शक्नोषि? 38 परीक्षायां यथा न पतथ तदर्थं सचेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिं। 39 अथ स पुनर्विजित्वा पूर्ववत् प्रार्थयाज्चक्रे। 40 परावृत्यागत्य पुनरपि तान् निद्रितान् ददर्श तदा तेषां लोचनानि निद्रया पूणानि, तस्मात्स्तमै का कथा कथयितव्या त एतद् बोद्धुं न शेषुः। 41 ततः परं तृतीयवारं आगत्य तेभ्यो उक्तथद् इदानीमपि शयित्वा विश्राम्यथ? यथेष्टं जातं, समयश्चोपस्थितः पश्यत मानवतनयः पापिलोकानां पाणिषु समर्प्यते। 42 उत्तिष्ठत, वर्यं व्रजामो यो जनो मां परपाणिषु समर्पयिष्यते पश्यत स समीपमायातः। 43 इमां कथां कथयति स, एतर्हिद्वादशानामेको यिहृदा नामा शिष्यः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानां प्राचीनलोकानाज्व सन्धिः खड्गलगुदधारिणो बहुलोकान् गृहीत्वा तस्य समीप उपस्थितवान्। 44 अपरञ्चासौ परपाणिषु समर्पयिता पूर्वमिति सङ्केतं कृतवान् यमहं चुम्बिष्यामि स एवासौ तमेव धृत्वा सावधानं नयत। 45 अतो हेतोः स आगत्यैव योशोः सविधं गत्वा हे गुरो हे गुरो, इत्युक्त्वा तं चुचुम्ब। 46 तदा ते तदुपरि पाणीनपयित्वा तं दध्नुः। 47 ततस्तस्य पार्श्वस्थानां लोकानामेकः खड्गं निष्कोषयन् महायाजकस्य दासमेकं प्रहृत्य तस्य कर्णं चिछेद। 48 पश्चाद् यीशुस्तान् व्याजहार खड्गान् लगुणांश्च गृहीत्वा मां किं चौरं धर्ता समायाताः? 49 मध्येमन्दिरं समुपदिशन् प्रत्यहं युष्माभिः सह स्थितवानतहं, तस्मिन् काले यूयं मां नादीधरत, किन्त्वनेन शास्त्रीयं वर्चनं सेधनीयं। 50 तदा सर्वे शिष्यास्तं परित्यज्य पलायाज्चक्रिरे। 51 अर्थैको युवा मानवो नगनकाये वस्त्रमेकं निधाय तस्य पश्चाद् व्रजन् युवलोकै धृतो 52 वस्त्रं विहाय नग्नः पलायाज्चक्रे। 53 अपरञ्च यस्मिन् स्थाने प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राचीनलोकाश्च महायाजकेन सह सदासि स्थितास्तस्मिन् स्थाने महायाजकस्य समीपं यीशुं निन्द्युः। 54 पितरो दूरे तत्पश्चाद् इत्वा महायाजकस्याद्वालिकां प्रविश्य किङ्करैः सहोपविश्य वहितापं जग्राह। 55 तदानीं प्रधानयाजका मन्त्रिणश्च यीशुं घातियुं तत्पातिकूल्येन साक्षिणो मृगयाज्चक्रिरे, किन्तु न प्राप्ताः। 56 अनेकस्तद्विरुद्धं मृषासाक्ष्ये दत्तेषि तेषां वाक्यानि न समगच्छन्त। 57 सर्वशेषे कियन्त उत्थाय तस्य प्रातिकूल्येन मृषासाक्ष्यं दत्त्वा कथयामासुः, 58 इदं करकृतमन्दिरं विनाश्य दिनत्रयमध्ये पुनरपरम् अकरकृतं मन्दिरं निर्मास्यामि, इति वाक्यम् अस्य मुखात् श्रुतमस्माभिरिति। 59 किन्तु तत्रापि तेषां साक्ष्यकथा न सङ्गाताः। 60 अथ महायाजको मध्येसभम् उत्थाय यीशुं व्याजहार, एते जनास्त्वयि यत् साक्ष्यमदुः त्वमेत्य किमप्युत्तरं किं न दास्यसि? 61 किन्तु स किमप्युत्तरं न दत्वा मौनीभूय तस्यौ; ततो महायाजकः पुनरपि तं पृष्ठावान् त्वं सच्चिदानन्दस्य तनयोऽभिषिक्तस्त्रतो? 62 तदा यीशुस्तं प्रोवाच भवाम्यहम् यूयञ्च सर्वशक्तिमतो दक्षीणपार्श्वं समुपविशन्तं मेघ मारुद्धा समायान्तज्व मनुष्यपुत्रं सन्द्रक्षयथ। 63 तदा महायाजकः स्वं वमनं छित्वा व्यावहरत् 64 किमस्माकं साक्षिभिः प्रयोजनम्? ईश्वरनिन्दावाक्यं युष्माभिराश्रिति किं विचारयथ? तदानीं सर्वे जगदुयं निधनदण्डमहिति। 65 ततः कश्चित् कश्चित् तद्वपुषि निश्चेष्टं तथा तन्मुखमाच्छाय चपेटेन हत्वा गदितवान् गणयित्वा वद, अनुचराश्च चपेटैस्तमाजध्नुः 66 ततः परं पितरेऽवालिकाधः कोषे तिष्ठति महायाजकस्यैका दासी समेत्य 67 तं विहितापं गृहन्तं विलोक्य तं सुनिरीक्ष्य बधाषे त्वमिपि नासर्तीययीशोः सङ्गिनाम् एको जन आसीः। 68 किन्तु सोपहृत्य जगाद तमां न वद्य त्वं यत् कथयमि तदप्यहं न बुद्ध्ये। तदानीं पितरे चत्वरं गतवति कुक्कुटो रुराव। 69 अथान्या दासी पितरं दृष्ट्वा समीपस्थान् जनान् जगाद अयं तेषामेको जनः। 70 ततः स द्वितीयवारम् अपहृतवान् पश्चात् तत्रस्था लोकाः पितरं प्रोचुस्त्वमवश्यं तेषामेको जनः यतस्त्वं गालीलीयो नर इति तवोच्चारणं प्रकाशयति। 71 तदा स शपथाभिशापै कृत्वा प्रोवाच यूयं कथां कथयथ तं नरं न जानेऽहं। 72 तदानीं द्वितीयवारं कुक्कुटो उरावीत्। कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् पूर्वं त्वं मां वारत्रयम् अपहृष्यासि, इति यद्वावन्यं यीशुना समुदितं तत् तदा संस्मृत्य पितरो रोदितुम् आरभत।

15 अथ प्रभाते सति प्रधानयाजकाः प्राज्य उपाध्यायाः सर्वे मन्त्रिणश्च सभां कृत्वा यीशुं बन्धयित्वं पीलाताख्यस्य देशाधिपते: सविधं नीत्वा समर्पयामासुः। 2 तदा पीलातस्तं पृष्ठावान् त्वं किं यिहृदीयलोकानां राजा? ततः स प्रत्यक्तवान् सत्यं वदसि। 3 अपरं प्रधानयाजकास्तस्य बहुषु वाक्येषु दोषमारोपयाज्चक्रुः किन्तु स किमपि न प्रत्युवाच। 4 तदानीं पीलातस्तं पुनः प्रप्रच्छ त्वं किं नौतरयसि? पश्यैते त्वद्विरुद्धं कतिषु साध्येषु

साक्षं ददति । 5 कन्तु यीशुस्तदपि नोत्तरं ददौ ततः पीलात आश्वर्यं जगाम । 6 अपरज्य काराबद्धे करिस्तंश्चित् जने तन्महोत्सवकाले लोकै याचिते देशाधिपतिस्तं मोचयति । 7 ये च पूर्वमुपलवमकार्षुरुपप्लवे वधमपि कृतवन्तस्तेषां मध्ये तदनों बरब्बानामक एको बद्ध आसीत् । 8 अतो हेतोः पूर्वपरीयां रीतिकथां कथयित्वा लोका उच्चैरुवन्तः पीलातस्य समक्षं निवेदयामासुः । 9 तदा पीलातस्तानाच्छ्वौ तर्हि किं यिहूदीयानां राजानं मोचयिष्यामि? युष्माभिः किमिष्यते? 10 यतः प्रधानयाजका ईर्ष्यात एव यीशुं समार्पयन्निति स विवेद । 11 किन्तु यथा बरब्बां मोचयति तथा प्रार्थितुं प्रधानयाजका लोकान् प्रवर्त्यामासुः । 12 अथ पीलातः पुनः पृष्ठवान् तर्हि यं यिहूदीयानां राजेति वदथ तस्य किं करिष्यामि युष्माभिः किमिष्यते? 13 तदा ते पुनरपि प्रोच्ये: प्रोचुस्तं क्रुशे वेधय । 14 तस्मात् पीलातः कथितवान् कुतः? स किं कुकर्म्म कृतवान्? किन्तु ते पुनश्च रुवन्तो व्याजहृस्तं क्रुशे वेधय । 15 तदा पीलातः सर्वाल्लोकान् तोषयितुमिच्छन् बरब्बां मोचयित्वा यीशुं कशाभिः प्रहृत्य क्रुशे वेदुं तं समर्पयाम्बभूव । 16 अनन्तरं सैन्यगणोऽद्वालिकाम् अर्थाद् अथिपते गृहं यीशु नीत्वा सेनानिवहं समाहृयत् । 17 पश्चात् ते तं धूमलवर्णवस्त्रं परिधाय्य कण्टकमुकुटं रचयित्वा शिरसि समारोप्य 18 हे यिहूदीयानां राजन् नमस्कार इत्युक्त्वा तं नमस्कर्त्तामारेभिरे । 19 तस्योत्तमाङ्गे वेत्राधातं चक्रुस्तद्वात्रे निश्चैवज्य निचिक्षिषुः, तथा तस्य सम्मुखे जानुपातं प्रणोमुः 20 इत्थमुपहस्य धूम्रवर्णवस्त्रम् उत्तार्य तस्य वस्त्रं तं पर्याधापयन् क्रुशे वेदुं बहिर्निन्युश्च । 21 ततः परं सेकन्दरस्य रुफस्य च पिता शिमोनामा कुरीणीयलोक एकः कुतश्चिद् ग्रामादेत्य पथि याति तं ते यीशोः क्रुशं वेदुं बलाद् दधुः । 22 अथ गुल्लता अर्थात् शिरः कपालनामकं स्थानं यीशुमानीय 23 ते गन्धरसमिश्रितं द्राक्षारसं पातुं तस्मै ददुः किन्तु स न जग्राह । 24 तस्मिन् क्रुशे विद्वे सति तेषामैकैकशः किं प्राप्यतीति निर्णयाय 25 तस्य परिधेयानां विभागार्थं गुटिकापातं चक्षुः । 26 अपरम् एष यिहूदीयानां राजेति लिखितं दोषपत्रं तस्य शिरऊर्द्वच्म् आरोपयाज्यकुः । 27 तस्य वामदक्षिणयो द्वां चौरौ क्रुशयो विंविधाते । 28 तेनैव "अपराधिजैः सार्द्धं स गणितो भविष्यति," इति शास्त्रोक्तं वचनं सिद्धमभूत । 29 अनन्तरं मार्गे ये ये लोका गमनागमने चक्रुस्ते सर्वं एव शिरांस्यान्दोल्य निन्दन्तो जगदुः, रे मन्दिरनाशक रे दिनत्रयमध्ये तनिम्मायक, 30 अधुनातामानम् अवित्वा कुशादवरोह । 31 किञ्च्य प्रधानयाजका अथापकाश्च तद्वत् तिरस्कृत्य परस्परं चक्षिरे एष परानावत् किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति । 32 यदीसायेलो राजाभिषिक्तस्त्राता भवति तर्ह्युनैन कुशादवरोहतु वयं तद् दृश्वा विश्वसिष्यामः किञ्च्य यौ लोकौ तेन सार्द्धं क्रुशे उविधेतां तावपि तं निर्भत्यामासतुः । 33 अथ द्वितीयामात् तृतीयायां यावत् सर्वोऽदेशः साम्बन्धकारोभूत् । 34 ततस्तृतीयप्रहरे यीशुरुच्चैवदत् एली एली लामा शिवकर्ती अर्थाद् "हे मदीश मदीश तं पर्यत्याक्षीः कुतो यि मां?" 35 तदा समीपस्थलोकानां केचित् तद्वाक्यं निशम्याच्छ्वैवदत् एली एली यीशुरुच्चैव उपर्याप्य एति न वेति पश्यमि । 36 तत एको जनो धावित्वागत्य स्पज्जे उम्लरसं पूरयित्वा तं नडाये निधाय पातुं तस्मै दत्त्वादवदत् तिष्ठ पलिय एनमवरोहयितुम् एति न वेति पश्यमि । 37 अथ यीशुरुच्चैव: समाहूय प्राणान् जहौ । 38 तदा मन्दिरस्य जवनिकोर्द्विवादधः यर्त्ता विदीर्णा द्विखण्डाभूत् । 39 किञ्च्य इत्थमुच्चाराहूय प्राणान् त्यजन्तं तं दृश्वा तद्रक्षाणाय नियुक्तो यः सेनापतिरासीत् सोवदत् नरोयम् ईश्वरपुत्र इति सत्यम् । 40 तदानीं मगदलीनी मरियम् कनिष्ठायाकूबो योसेश्च मातान्यमरियम् शालोमी च या: स्त्रियो 41 गालील्प्रदेशे यीशुं सेवित्वा तदनुगामिन्यो जाता इमास्तदन्याश्च या अनेका नार्यो यीशुना सार्द्धं यिरुशालममायातास्ताश्च दूरात् तानि ददृशुः । 42 अथासादनदिनस्यार्थद् विश्रामवारात् पूर्वदिनस्य सायंकाल आगत 43 ईश्वरराज्यापेक्ष्यरिमथीययूषफनामा मान्यमन्त्री समेत्य पीलातसिविधं निर्भयो गत्वा यीशोदर्देहं यथाचे । 44 किन्तु स इदानीं मृतः पीलात इत्यसम्भवं मत्वा शतसेनापतिमाहूय स कदा मृत इति पप्रच्छ । 45 शतसेनापतिमुखात् तज्जात्वा यूषफे यीशोदर्देहं ददौ । 46 पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः कायमवरोहा तेन वाससा वेषयित्वा गिरौ खातशमाने स्थापितवान् पाशाणं लोठियित्वा द्वारा निदधे । 47 किन्तु यत्र सोस्थायत तत मगदलीनी मरियम् योसिमातृमरियम् च ददृशतः ।

16 अथ विश्रामवारे गते मगदलीनी मरियम् याकूबमाता मरियम् शालोमी चेमास्तं मर्दयितुं सुगन्धिद्रव्याणि क्रीत्वा 2 सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे सूर्योदयकाले श्मशानद्वारपाषाणोऽतिबृहन् तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति! 4 एतर्हि निरीक्ष्य पाशाणो द्वारो उपसारित इति ददृशुः । 5 पश्चात्ता: श्मशानं प्रविश्य शुक्लवर्णदीर्घपरिच्छादावृतमेकं युवानं श्मशानदक्षिणपार्श्वं उपविष्टं दृश्वा चमच्यकुः । 6 सोऽवदत्, माभैष्य यूयं क्रुशे हतं नासरतीयीयीशुं गवेषयथ सोत्र नास्ति श्मशानादुदस्थात्; तै यत्र स स्थापितः स्थानं तदिदं पश्यत । 7 किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमग्रे गालीलं यास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात् करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय च वात्तमिमां कथयत । 8 ताः कम्पिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बहिर्गत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि नावदंश्च । 9 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) अपरं यीशुः सप्ताहप्रथमदिनेऽप्रत्यूषे श्मशानादुत्थाय यस्याः सप्तभूतास्त्यजितास्तस्य मगदलीनीमरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ । 10 ततः सा गत्वा शोकरोदनकृद्योऽनुगतलोकेभ्यस्तां वार्ता कथयामास । 11 किन्तु यीशुः पुनर्जीवन् तस्यै दर्शनं दत्तवानिति श्रुत्वा ते न प्रत्ययन् । 12 पश्चात् तेषां द्वायो ग्राम्यानकाले यीशुरुच्येषु धूत्वा ताभ्यां दर्शनं ददौ । 13 तावपि गत्वान्यशिष्येभ्यस्तां कथां कथयाज्यक्रतुः किन्तु तयोः कथामपि ते न प्रत्ययन् । 14 शेषत एकादशशिष्येषु भोजनोपविष्टेषु यीशुस्तेभ्यो दर्शनं ददौ तथोत्थानात् परं तदर्शनप्राप्तलोकानां कथायामविश्वासकरणात् तेषामविश्वासमनः काठिन्याभ्यां हेतुभ्यां स तांस्तर्जितवान् । 15 अथ तानाच्छ्वौ यूयं सर्वजगद् गत्वा सर्वजनान् प्रति सुसंवादं प्रचारयत । 16 तत्र यः

कश्चिद् विश्वस्य मज्जितो भवेत् स परित्रास्यते किन्तु यो न विश्वसिष्यति स दण्डिष्यते। 17 किञ्च ये प्रत्येष्यन्ति तौरीदृग् आश्वर्यं कर्म्म प्रकाशयिष्यते ते मन्नाम्ना भूतान् त्याजयिष्यन्ति भाषा अन्याश्च वदिष्यन्ति। 18 अपरं तैः सर्पेषु धृतेषु प्राणनाशकवस्तुनि पीते च तेषां कापि क्षति न भविष्यति; रोगिणां गात्रेषु करापिते तेऽरोगा भविष्यन्ति च। 19 अथ प्रभुस्तानित्यादिश्य स्वर्गं नीतः सन् परमेश्वरस्य दक्षिण उपविवेश। 20 ततस्ते प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवादीयकथां प्रचारयितुमारेभिरे प्रभुस्तु तेषां सहायः सन् प्रकाशिताश्वर्यक्रियाभिस्तां कथां प्रमाणवर्तीं चकार। इति।

लूकः

१ प्रथमतो ये साक्षिणो वाक्यप्रचारकाशासन् तेऽस्माकं मध्ये यद्यत् सप्रमाणं वाक्यमर्पयन्ति स्म २ तदनुसारतोऽन्येषि बहवस्तद्वृत्तान्तं रचयितुं प्रवृत्ताः। ३ अतएव हे महामहिमथियफिल् त्वं या या: कथा अशिक्ष्यथास्तासां दृढप्रमाणानि यथा प्राप्तोषि ४ तदर्थं प्रथममारभ्य तानि सर्वाणि ज्ञात्वाहमपि अनुक्रमात् सर्ववृत्तान्तान् तु भृयं लेखितुं मतिमकार्षम्। ५ यिहूदैशीयहेरोदानामके राजत्वं कुर्वति अबीययाजकस्य पर्यायाधिकारी सिखरियनामक एको याजको हारोणवंशोऽद्वा इलीशेवाख्या ६ तस्य जाया द्वाविमौ निर्दोषौ प्रभोः सर्वज्ञा व्यवस्थाश्च संमन्य ईश्वरदृष्टै धार्मिकावास्ताम्। ७ तयोः सन्तान एकोपि नासीत्, यत इलीशेवा बन्ध्या तौ द्वावेव वृद्धावभवताम्। ८ यदा स्वपर्यानुक्रमेण सिखरिय ईश्वार्य समक्षं याजकीयं कर्म करोति ९ तदा यज्ञस्य दिनपरिपात्या परमेश्वरस्य मन्दिरे प्रवेशकाले धूपज्वालनं कर्म तस्य करणीयमासीत्। १० तद्वृज्जालानकाले लोकनिवेहे प्रार्थनां कर्तुं बहिस्तिष्ठति ११ सति सिखरियो यस्यां वेदां धूयं ज्वालयति तद्विष्णाश्च परमेश्वरस्य दूत एक उपस्थितो दर्शनं ददौ। १२ तं दृष्ट्वा सिखरिय उद्विविजे शशड्के च। १३ तदा स दूतस्तं बभाषे हे सिखरिय मा भैस्तव प्रार्थना ग्राह्या जाता तव भार्या इलीशेवा पुत्रं प्रसोष्यते तस्य नाम योहन् इति करिष्यसि। १४ किञ्च त्वं सानन्दः सहर्षश्च भविष्यसि तस्य जन्मनि बहव आनन्दिष्यन्ति च। १५ यतो हेतोः स परमेश्वरस्य गोचरे महान् भविष्यति तथा द्राक्षारसं सुरां वा किमपि न पास्यति, अपरं जन्मारभ्य पवित्रेणात्मना परिपूर्णः १६ सन् इस्यायेल्वंशीयान् अनेकान् प्रभोः परमेश्वरस्य मार्गमानेष्यति। १७ सन्तानान् प्रति पितृणां मनांसि धर्मज्ञानं प्रत्यनाजाग्राहिणश्च परावर्तयितुं, प्रभोः परमेश्वरस्य सेवार्थम् एकां सज्जितजातिं विधातुञ्च स एलियरूपात्मस्तिप्रापतस्तस्याग्रे गमिष्यति। १८ तदा सिखरियो दूतमावदीत् कथमेतद् वेत्यामि? यतोहं वृद्धो मम भार्या च वृद्धा। १९ ततो दूतः प्रत्युवाच पश्येश्वरस्य साक्षाद्वर्तीं जिब्रायेल्नामा दूतोहं त्वया सह कथां गदितुं तुभ्यमिमां शुभवार्ता दातुञ्च प्रेषितः। २० किन्तु मदीयं वाक्यं काले फलिष्यति तत् त्वया न प्रतीतम् अतः कारणाद् यावदेव तानि न सेत्यन्ति तावत् त्वं वक्तुंमशक्तो मूको भव। २१ तदानीं ये ये लोकाः सिखरियमपैक्षन्त ते मध्येमन्दिरं तस्य बहुविलम्बाद् आश्चर्यं मेनिरे। २२ स बहिरागतो यदा किमपि वाक्यं वक्तुंमशक्तः सङ्केतं कृत्वा निःशब्दस्तस्यौ तदा मध्येमन्दिरं कस्यचिद् दर्शनं तेन प्राप्तम् इति सर्वे बुधिरेण। २३ अनन्तरं तस्य सेवनपर्याये सम्पूर्णं सति स निजोहं जगाम। २४ कतिपयदिनेषु गतेषु तस्य भार्या इलीशेवा गर्भवती बभूव २५ पश्चात् सा पञ्चमासान् संगोप्याकथयत् लोकानां समक्षं ममापमानं खण्डयितुं परमेश्वरो मयि दृष्टिं पातयित्वा कर्मेदृशं कृतवान्। २६ अपरञ्च तस्या गर्भस्य षष्ठे मासे जाते गालील्प्रदेशीयनासरत्पुरे २७ दायूदो वंशीयाय यूषपानामे पुरुषाया या मरियम्नामकुमारी वाग्दत्तासीत् तस्या: समीपं जिब्रायेल् दूत ईश्वरेण प्रहितः। २८ स गत्वा जगाद् हे ईश्वरानुगृहीतकये तव शुभं भूयात् प्रभुः परमेश्वरस्तव सहायोस्ति नारीणां मध्ये त्वमेव धन्या। २९ तदानीं सा तं दृष्ट्वा तस्य वाक्यत उद्विज्य कीदूर्शं भाषणमिदम् इति मनसा चिन्तयामास। ३० ततो दूतोऽवदत् हे मरियम् भयं माकार्णीः, त्वयि परमेश्वरस्यानुगृहीतस्ति। ३१ पश्य त्वं गर्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि। ३२ स महान् भविष्यति तथा सर्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्रं इति ख्यास्यति, अपरं प्रभुः परमेश्वरस्तस्य पितुर्दयूदः सिंहासनं तस्मै दास्यति; ३३ तथा स याकूबो वंशोपरि सर्वादा राजत्वं करिष्यति, तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति। (aiōn g165) ३४ तदा मरियम् तं दूतं बभाषे नाहं पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि कथमेतत् सम्भविष्यति? ३५ ततो दूतोऽकथयत् पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति तथा सर्वश्रेष्ठस्य शक्तिस्तवोपरि छायां करिष्यति ततो हेतोस्तव गब्हाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्र इति ख्यातिं प्राप्यति। ३६ अपरञ्च पश्य तव ज्ञातिरिलीशेवा यां सर्वे बन्ध्यामवदन् इदानीं सा वार्द्धक्ये सन्तानमेकं गर्भेऽधारयत् तस्य बष्टमासोभूत्। ३७ किमपि कर्म्म नासाध्यम् ईश्वरस्य। ३८ तदा मरियम् जगाद्, पश्य प्रभेहरं दासी महां तव वाक्यानुसारेण सर्वमेतद् घटताम्; अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थै। ३९ अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पर्वतमप्रदेशीयविहूदाया नगरमेकं शीत्रं गत्वा ४० सिखरियायजकस्य गृहं प्रविश्य तस्य जायाम् इलीशेवां सम्बोध्यावदत्। ४१ ततो मरियमः सम्बोधनवाक्ये इलीशेवायाः कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति तस्य गर्भस्थगालको ननर्त। तत इलीशेवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती ४२ प्रोच्चेग्दितुमारेभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तव गर्भस्थः शिशुश्च धन्यः। ४३ त्वं प्रभोर्माता, मम निवेशने त्वया चरणावर्पितौ, ममाद्य सौभाग्यमेत्। ४४ पश्य तव वाक्ये मम कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति ममोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त। ४५ या स्त्री व्यश्वसीत् सा धन्या, यतो हेतोस्तां प्रति परमेश्वरोक्तं वाक्यं सर्वं सिद्धं भविष्यति। ४६ तदानीं मरियम् जगाद् धन्यवादं परेशस्य करोति मामकं मनः। ४७ ममात्मा तारकेशे च समुल्लासं प्रगच्छति। ४८ अकोरेत् स प्रभु दुष्टिं स्वदास्या दुर्गतिं प्रति। पश्याद्यारभ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा। ४९ यः सर्वशक्तिमान् यस्य नामापि च पवित्रकं। स एव सुमहत्कर्मं कृतवान् मन्मित्रकं। ५० ये विष्यति जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंकिषु। अनुकूप्या तदीया च सर्वदैव सुतिष्ठति। ५१ स्वबाहुबलतस्तेन प्राकाश्यत पराक्रमः। मनःकुमन्त्रणासार्द्धं विकीर्यन्तेऽभिमानिनः। ५२ सिंहासनगताल्लोकान् बलिनशावरोह्या सः। पदेषुच्चेषु लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्यपि। ५३ क्षुधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितर्प्य सः। सकलान् धनिनो लोकान् विसृजेद् रिक्तहस्तकान्। ५४ इब्राहीमि च तद्रोये या दयास्ति सदैव तां। स्मृत्वा पुरा पितृणां नो यथा साक्षात् प्रतिश्रुतां। (aiōn g165) ५५ इस्यायेल्सेवकस्तेन तथोपक्रियते स्वयं॥ ५६ अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् इलीशेवाया सहोषित्वा व्याघ्रयु निजनिवेशनं ययौ। ५७ तदनन्तरम् इलीशेवायाः प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं प्रासोष।

58 ततः परमेश्वरस्तस्यां महानुग्रहं कृतवान् एतत् श्रुत्वा समीपवासिनः कुटुम्बाश्रागत्य तथा सह मुमुक्षिरे। 59 तथाएषे दिने ते बालकस्य त्वर्चं छेतुम् एत्य तस्य पितृनामानुरूपं तन्नाम सिखरिय इति कर्तुमीषु। 60 किन्तु तस्य माताकथयत् तन्, नामास्य योहन् इति कर्त्तव्यम्। 61 तदा ते व्याहरन् तत्र वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नास्ति। 62 ततः परं तस्य पितरं सिखरियं प्रति सङ्केत्य पप्रच्छुः शिशोः किं नाम कारिष्यते? 63 ततः स फलकमेकं याचित्वा लिलेख तस्य नाम योहन् भविष्यति। तस्मात् सर्वे आश्वर्यं मेनिरे। 64 तत्क्षणं सिखरियस्य जिह्वाजडेऽपगते स मुखं व्यादाय स्पष्टवर्णमुच्चार्यं ईश्वरस्य गुणानुवादं चकार। 65 तस्माच्च तुरुदिक्षणः समीपवासिलोका भीता एवमेता: सर्वाः कथा यिहूदाया: पर्वतमयप्रदेशस्य सर्वत्र प्रचारिताः। 66 तस्मात् श्रोतारो मनः सु स्थापयित्वा कथयाम्बभूवुः कीदृशोयं बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्य सहायो भूत्। 67 तदा योहनः पिता सिखरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् एतादृशं भविष्यद्वाकर्यं कथयामास। 68 इसायेलः प्रभु र्यस्तु स धन्यः परमेश्वरः। अनुग्रह्य निजाल्लोकान् स एव परिमोचयेत्। 69 विपक्षजनहस्तेभ्यो यथा मोच्यामहे वर्य। यावज्जीवज्य धर्मेण सारलयेन च निर्भया। 70 सेवामहे तमेवैकम् एतत्कारणमेव च। स्वकीयं सुपवित्रज्य संस्मृत्य नियमं सदा। 71 कृपया पुरुषान् पूर्वान् निकाराथात् नः पितुः। इब्राहीमः समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा। 72 तमेव सफलं कर्त्त तथा शत्रुगणस्य च। ऋतीयाकारिणश्वैव करेभ्यो रक्षणाय नः। 73 सृष्टे: प्रथमतः स्वीयैः पवित्रै भाविवादिभिः। (alōn g165) 74 यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायूदः सेवकस्य तु। 75 वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्। 76 अतो हे बालक त्वन्तु सर्वेभ्यः श्रेष्ठ एव यः। तस्यैव भाविवादीति प्रविख्यातो भविष्यति। अस्माकं चरणान् क्षेमे मार्गे चालयितुं सदा। एवं ध्वान्तेऽर्थतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः। 77 उपविष्टस्तु तानेव प्रकाशयित्वमेव हि। कृत्वा महानुकम्पां हि यामेव परमेश्वरः। 78 ऊर्द्ध्वात् सूर्यमुदायैवास्मध्यं प्रादात् दर्शनं। तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापमोचने। 79 परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्राणनाय च। प्रभो मार्गं परिष्कर्तुं तस्याग्रामी भविष्यति॥ 80 अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या च वर्दितुमारेष्ये; अपरञ्च स इसायेलो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

2 अपरञ्च तस्मिन् काले राज्यस्य सर्वेषां लोकानां नामानि लेखियतुम् अगस्तकैसर आज्ञापायामास। 2 तदनुसारेण कुरोणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति नामलेखनं प्रारेष्ये। 3 अतो हेतो नाम लेखितुं सर्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरं जग्मुः। 4 तदानीं यूषफ् नाम लेखितुं वागदत्या स्वभार्यया गर्भवत्या मरियमा सह स्वयं दायूदः सजातिवंश इति कारणाद् गालील्प्रदेशस्य नासरलग्नाराद् 5 यिहूदाप्रदेशस्य बैत्लेहमाखां दायूदनगरं जगाम। 6 अन्यच्च तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो मरियमः प्रसूतिकाल उपस्थिते 7 सा तं प्रथमसुतं प्रासोष्ट किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टिव्या गोशालायां स्थापयामास। 8 अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालकाः स्वमेषव्रजरक्षयै तत्प्रदेशे स्थित्वा रजन्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म कुर्वन्ति, 9 तेषां समीपं परमेश्वरस्य द्रूत आगत्योपतस्थौ, तदा चतुष्पार्श्वं परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितवात् तेऽतिशाशडिक्रे। 10 तदा स द्रूत उवाच मा भैष पश्यताद् दायूदः पुरे युष्मन्निमित्तं त्राता प्रभुः खीष्टेऽजनिष्ट, 11 सर्वेषां लोकानां महानन्दजनकम् इमं मङ्गलवृत्तान्तं युष्मान् ज्ञापयामि। 12 यूयं (तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान् प्रतीदं चिह्नं भविष्यति। 13 दूत इमां कथां कथितवति तत्राकसमात् स्वर्गीयाः पृथृताना आगत्य कथाम् इमां कथयित्वे श्रवस्य गुणानन्ववादिषु, यथा, 14 सर्वोर्द्धव्यस्तैरीश्वरस्य महिमा सम्प्रकाशयत। शान्तिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रति॥ 15 ततः परं तेषां सन्निधे दूतगणे स्वर्गं गते मेषपालकाः परस्परम् अवेचन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनां ज्ञापितवान् तस्या याथर्य जातुं वयमधुना बैत्लेहम्पुरं यामः। 16 पश्चात् ते तूर्णं व्रजित्वा मरियमं यूषकं गोशालायां शयनं बालकज्य ददृशुः। 17 इत्थं दृष्ट्वा बालकस्यार्थं प्रोक्तां सर्वकथां ते प्राचारयाज्ञकुः। 18 ततो ये लोका मेषप्रकाशाणां ददनेभ्यस्तां वार्ता शुश्रुवस्ते महाश्वर्यं मेनिरे। 19 किन्तु मरियम् एतत्सर्वघटनानां तात्पर्यं विविच्य मनसि स्थापयामास। 20 तत्प्रश्नाद् दूतविज्ञप्तानुरूपं श्रुत्वा दृष्ट्वा च मेषपालका ईश्वरस्य गुणानुवादं धन्यवादञ्च कुर्वन्ताः परावृत्य ययुः। 21 अथ बालकस्य त्वक्छेदनकालेऽष्टमदिवसे समपुरस्थिते तस्य गर्भस्थिते: पुर्वं स्वर्गीयदूतो यथाज्ञापयत् तदनुरूपं ते तन्नामधेयं यीशुरीति चाक्रिरे। 22 ततः परं मूसालिखितव्यवस्थाया अनुसारेण मरियमः शुचित्वाकाल उपस्थिते, 23 "प्रथमजः सर्वः पुरुषसन्तानः परमेश्वरे समर्प्यतां," इति परमेश्वरस्य व्यवस्थया 24 यीशुं परमेश्वरे समर्पयितुम् शास्त्रीयविश्वुकं कपोतद्वयं पारावतशावकद्वयं वा बलिं दातुं ते तं गृहीत्वा यिरशालम् आययुः। 25 यिरशालम्पुरनिवासी शिमियोनामा धार्मिक एक आसीत् स इसायेलः सान्त्वनामपेक्ष्य तस्थौ किञ्च विवित आत्मा तस्मिन्नाविभूतः। 26 अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिक्षेते त्रातिर त्वया न दृष्टे त्वं न मरियसीति वाक्यं पवित्रेण आत्मना तस्म प्राकथत। 27 अपरञ्च यदा यीशोः पिता माता च तदर्थं व्यवस्थानुरूपं कर्म कर्तुं तं मन्दिरम् आनिन्यतुस्तदा 28 शिमियोन् आत्मन आकर्षणेन मन्दिरमागत्य तं क्रोडे निधाय ईश्वरस्य धन्यवादं कृत्वा कथयामास, यथा, 29 हे प्रभो तव दासोयं निजाक्यानुसारतः। इदानीन्तु सकल्याणो भवता संविसृज्यताम्। 30 यतः सकलदेशस्य दीपतये दीपितरूपकं। 31 इसायेलीयलोकस्य महागौरवरूपकं। 32 यं त्रायकं जनानान्तु सम्मुखे त्वमजीजनः। सएव विद्यतेऽस्माकं ध्रवं नयननगोचरे॥ 33 तदानीं तेनोक्ता एताः सकलाः कथा: श्रुत्वा तस्य माता यूषफ् च विस्मयं मेनाते। 34 ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्वा तन्मातरं मरियम् उवाच, पश्य इसायेलो वंशमध्ये बहुनां पातनायोत्थापनाय च तथा विरोधपात्रं भवितुं, बहुनां गुप्तमनोगतानां प्रकटीकरणाय बालकोयं नियुक्तोस्ति। 35 तस्मात् तवापि प्राणाः शूलेन व्यत्स्यन्ते। 36 अपरञ्च आशेश्वरस्य वंशीयफिनूयेलो दुहिता हन्नाख्या

अतिजरती भविष्यद्वादिन्येका या विवाहात् परं सप्त वत्सरान् पत्या सह न्यवसत् ततो विधवा भूत्वा चतुरशीतिवर्षवयः पर्यन्तं 37 मन्दिरे स्थित्वा प्रार्थोपवासैर्दिवानिशम् ईश्वरम् असेवत सापि स्त्री तस्मिन् समये मन्दिरमागत्य 38 परमेश्वरस्य धन्यवादं चकार, यिरुशालम्पुरवासिनो याकन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वतान्तं ज्ञापयामास। 39 इत्थं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्वेषु कर्मसु कृतेषु तौ पुनर्श गालीलो नासरत्नामकं निजनगरं प्रतस्थाते। 40 तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमेत्य ज्ञानेन परिपूर्ण आत्मना शक्तिमांश्च भवितुमरेभे तथा तस्मिन् ईश्वरानुग्रहो बृहूत्। 41 तस्य पिता माता च प्रतिवर्षं निस्तरोत्सवसमये यिरुशालम् अगच्छताम्। 42 अपरज्च यीशौ द्वादशवर्षवयस्के सति तौ पर्वसमयस्य रीत्यनुसारेण यिरुशालमं गत्वा 43 पार्वणं सम्पाद्य पुनरपि व्याख्यय यातः किन्तु यीशुर्बालको यिरुशालमि तिष्ठति। यूषफ् तन्माता च तद् अविदित्वा 44 स सङ्गिभिः सह विद्यत एतच्च बुद्ध्वा दिनैकगम्यमार्गं जग्मतुः। किन्तु शेषे ज्ञातिबन्धूनां समीपे मृगयित्वा तुदेशमप्राप्य 45 तौ पुनरपि यिरुशालमम् परावृत्यागत्य तं मृगयाज्यक्रतुः। 46 अथ दिनत्रयात् परं पणिडानां मध्ये तेषां कथा: शृणव् तत्त्वं पृच्छेश्च मन्दिरे सुमुपिष्ठिः स ताभ्यां दृशः। 47 तदा तस्य बुद्ध्या प्रत्युतरैश्च सर्वे श्रोतारो विस्मयमापद्यन्ते। 48 तादृशं दृश्वा तस्य जनको जननी च चमचक्रतुः किञ्च्च तस्य माता तमवदत् हे पुत्र, कथमावां प्रतीत्वं समाचरस्त्वम्? पश्य तव पिताहज्च शोकाकूलौ सन्तौ त्वामन्विच्छावः स्म। 49 ततः सोवदत् कुतो माम् अन्वैच्छतं? पितृणहि मया स्थातव्यम् एतत् किं युवाभ्यां न ज्ञाते? 50 किन्तु तौ तस्यैतद्वाक्यस्य तात्पर्यं बोद्धुं नाशकन्तुं। 51 ततः परं स ताभ्यां सह नासरतं गत्वा तयोर्वशीभूतस्तस्थौ किन्तु सर्वा एताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापयामास। 52 अथ यीशो बुद्धिः शरीरज्च तथा तस्मिन् ईश्वरस्य मानवानाज्ञानुग्रहो वर्द्धितम् आरेभे।

3 अनन्तरं तिबिरियकैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे सति यदा पन्नीयपीलातो यिहृदादेशाधिपति हेरोद तु गालीलप्रदेशस्य राजा फिलिपनामा तस्य भ्राता तु यितूरियायास्त्राखोनीतियाप्रदेशस्य च राजासीत् लुपानीयनामा अविलीनीदेशस्य राजासीत् 2 हानन् कियपाश्चेमौ प्रधानयाजाकावास्तां तदार्नीं सिखिरियस्य पुत्राय योहने मध्येप्रान्तरम् ईश्वरस्य वाक्ये प्रकाशिते सति 3 स यद्द्वन् उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापमोचनार्थं मनः परावर्तनस्य चिह्नरूपं यन्मज्जनं तदीयाः कथा: सर्वक्त्र प्रचारयितुमरेभे। 4 यिशयियभिष्यद्वक्तृग्रन्थे यादृशी लिपिरास्ते यथा, परमेश्वर्य पन्थानं परिष्कृतुं सर्वतः। तस्य राजपथञ्जैव समानं कुरुताधुना। 5 कारिष्यन्ते समुच्छायाः सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते नताः सर्वे पर्वताश्चेषपर्वताः। कारिष्यन्ते च या वक्रास्ताः सर्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या उच्चनीयभूमयः। 6 ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्वमानावाः। इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद् रवः। 7 ये ये लोका मज्जनार्थं बहिराययुस्तान् सोवदत् रे रे सर्पवंशा आगामिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतयामास? 8 तस्माद् इब्राहीम् अस्माकं पिता कथामीदूर्शीं मनोभिं नै कथयित्वा यूयं मनः परिवर्तनयोग्यं फलं फलतः युष्मानहं यथार्थं वदामि पाषाणेभ्य एतेभ्य ईश्वर इब्राहीमः सन्तानोत्पादने समर्थः। 9 अपरज्च तरमूलेऽधुनापि परशः संलग्नोस्ति यस्तरस्तमं फलं न फलति स छिद्यतेऽग्नौ निक्षिप्त्यते च। 10 तदार्नीं लोकास्तं पप्रच्छुस्तर्हि किं कर्तव्यमस्माभिः? 11 ततः सोवादीत् यस्य द्वे वसने विद्यते स वस्त्रीनायैकं वितरतु किञ्च्च यस्य खाद्यद्रव्यं विद्यते सोपि तथैव करोतु। 12 ततः परं करसञ्जायिनो मज्जनार्थम् आगत्य पप्रच्छुः हे गुरो किं कर्तव्यमस्माभिः? 13 ततः सोकथयत् निरूपितादधिकं न गृह्णित। 14 अनन्तरं सेनागण एत्य पप्रच्छु किमस्माभिं वर्त्तयम्? ततः सोभिदये कस्य कामपि हानिं मा कार्ष तथा मृषापवादं मा कुरुत निजवेतनेन च सन्तुष्य तिष्ठत। 15 अपरज्च लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्वेषीति मनोभिं विर्तकर्याज्ञकृः, योहनयम् अभिविक्तस्त्राता न वेति? 16 तदा योहन् सर्वान् व्याजहार, जलेऽहं युष्मान् मज्जयामि सर्वं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्येषिम् तादृशं एको मत्तो गुरुतरः पुमान् एति, स युष्मान् वहिस्पे पवित्र आत्मनि मज्जयिष्यति। 17 अपरज्च तस्य हस्ते शूर्प आसते स स्वशस्यानि शुद्धरूपं प्रस्फोट्य गोधूमान् सर्वान् भाण्डागरे संग्रहीष्यति किन्तु बूषाणि सर्वाण्यनिर्वाणवहिना दाहयिष्यति। 18 योहन् उपदेशेनेत्थं नानाकथा लोकानां समक्षं प्रचारयामास। 19 अपरज्च हेरोद राजा फिलिप्पान्मः सहोदरस्य भार्या हेरोदियामधि तथान्यानि यानि कुकम्माणि कृतवान् तदधि च 20 योहना तिरस्कृतो भूत्वा कारागारे तस्य बन्धनाद् अपरमपि कुकर्म चकार। 21 इतः पूर्वं यिस्मिन् समये सर्वे योहना मज्जितास्तदानीं यीशुरप्यागत्य मज्जितः। 22 तदनन्तरं तेन प्रार्थिते मेघद्वारं मुक्तं तस्माच्च पवित्र आत्मा मूर्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्यवरुरोह, तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशवाणी भूत्वा। 23 तदार्नीं यीशुः प्रायेण त्रिशद्वर्षवयस्क आसीत्। लौकिकज्ञाने तु स यूषफः पुत्रः, 24 यूषफः एले: पुत्रः, एलिर्मत्तः पुत्रः, मत्तत् लेवैः पुत्रः, लेवि मर्लके: पुत्रः, मलिक्यान्नस्य पुत्रः; यान्नो यूषफः पुत्रः। 25 यूषफः मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोस् नहूमः पुत्रः, नहूम् इश्ले: पुत्रः इश्लिन्गी: पुत्रः। 26 नगिर्माटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमिये: पुत्रः, शिमियिर्यूषफः पुत्रः, यूषफ् यिहूदा: पुत्रः, 27 यिहूदा योहाना: पुत्रः, योहाना रीषा: पुत्रः, रीषा: सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल् शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नेरे: पुत्रः। 28 नेरिर्मलके: पुत्रः, मलिकः अद्यः पुत्रः, अद्यी कोषमः पुत्रः, कोषम् इल्मोददः पुत्रः, इल्मोदद् एरः पुत्रः। 29 एर् योशेः पुत्रः, योशि: इलीयेषरः पुत्रः, इलीयेषर् योरीमः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवैः पुत्रः। 30 लेवि: शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिहूदा: पुत्रः, यिहूदा यूषफः पुत्रः, यूषफ् योनेनः पुत्रः, यानन् इलीयाकीमः पुत्रः। 31 इलीयाकीमः मिलेया: पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्ततस्य पुत्रः, मत्ततो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः। 32 दायूद्

यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पुत्रः, ओबेद् बोयसः पुत्रः, बोयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नहशोनः पुत्रः। 33 नहशोन् अम्मीनादबः पुत्रः, अम्मीनादब् अरगमः पुत्रः, अरगम् हिश्रोणः पुत्रः, हिश्रोण् पेरसः पुत्रः, पेरस् यिहूदा: पुत्रः। 34 यिहूदा याकूबः पुत्रः, याकूब् इस्हाकः पुत्रः, इस्हाक इब्राहीमः पुत्रः, इब्राहीम् तेरहः पुत्रः, तेरह नाहोरः पुत्रः। 35 नाहोर् सिसगः पुत्रः, सिसग् रियः पुत्रः, रियूः पेलगः पुत्रः, पेलग् एवरः पुत्रः, एवर् शेलहः पुत्रः। 36 शेलह् कैननः पुत्रः, कैनन् अर्फक्षदः पुत्रः, अर्फक्षद् शामः पुत्रः, शाम् नोहः पुत्रः, नोहो लेमकः पुत्रः। 37 लेमक् मिथूशेलहः पुत्रः, मिथूशेलह् हनोकः पुत्रः, हनोक् येरः पुत्रः, येरद् महललेल् कैननः पुत्रः। 38 कैनन् इनोशः पुत्रः, इनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्रः, आदम् ईश्वरस्य पुत्रः।

4 ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यर्द्दननद्याः परावृत्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् चत्वारिंशद्विनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्, 2 किञ्च तानि सर्वदिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णे स क्षुधितवान्। 3 ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरानेतान् आज्ञया पूपान् कुरु। 4 तदा यीशुरुवाच, लिपिरीदृशी विद्यते मनुजः केवलेन पूरेन न जीवति किन्त्वीश्वरस्य सर्वार्भिराजाभिर्जीवति। 5 तदा शैतान् तमुच्चं पर्वतं नीत्वा निमिषैकमथ्ये जगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्। 6 पश्चात् तमवादीत् सर्वम् एतद् विभवं प्रतापञ्च तुश्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममेच्छा जायते तस्यै दातुं शक्नोमि, 7 त्वं चेन्मां भजसे तर्हि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति। 8 तदा यीशुस्तं प्रत्युक्तवान् द्वौ भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं प्रभुं परमेश्वरं भजस्व केवलं तमेव सेवस्व च। 9 अथ शैतान् तं विरुद्धालम् नीत्वा मन्दिरस्य चूडाया उपरि समुपवेश्य जगाद् त्वं चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थानादितो लम्फित्वाथः 10 पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापीयष्यति स्वीयान् दूतान् स परमेश्वरः। 11 रक्षितुं सर्वमार्गं त्वां तेन त्वच्चरणे यथा। न लोत् प्रस्तराधातस्त्वां धरिष्यान्ति ते तथा। 12 तदा यीशुना प्रत्युक्तम् इदमप्युक्तमास्ति त्वं स्वप्रभुं परेशं मा परीक्षस्व। 13 पश्चात् शैतान् सर्वपरीक्षां समाप्य क्षणात्तं त्यक्त्वा ययौ। 14 तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालीलप्रदेशं गतस्तदा तत्सुख्यातिशृदिंशं व्यानशे। 15 स तेषां भजनगृहैः उपदिश्य सर्वेः प्रशंसितो बभूव। 16 अथ स ख्वपालनस्थानं नासरत्पुमेत्य विश्रामवारे स्वाचाराद् भजनगृहे हं प्रविश्य पठितुमुत्स्थै। 17 ततो यिशयिय भविष्यद्वादिनः पुस्तके तस्य करदते सति स तत् पुस्तकं विस्तार्य यत्र वक्ष्यमाणानि वचनानि सन्ति तत् स्थानं प्राप्य पपाठ। 18 आत्मा तु परमेश्वर्य मदीयोपरि विद्यते। दरिद्रेषु सुसंवादं वर्कुं मां सोभिष्टिक्वान्। भग्नान्तः करणाल्लोकान् सुस्वस्थान् कर्तुमेव च। बन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्ते घोषयितुं वचः। नेत्राणि दातुमध्येभ्यस्त्रातुं बद्धजनानपि। 19 परेशानुग्रहे कालं प्रचारयितुमेव च। सर्वेतत्करणार्थाय मामेव प्रहिणोति सः॥ 20 ततः पुस्तकं बद्वा परिचारकस्य हस्ते समर्प्य चासने समुपविष्टः, ततो भजनगृहे यावन्तो लोका आसन् ते सर्वेऽनन्यदृष्ट्या तं विलुक्तिकरे। 21 अनन्तरम् अद्वैतानि सर्वाणि लिखितवचनानि युष्माकं मथ्ये सिद्धानि स इमां कथां तेभ्यः कथयितुमारेभे। 22 ततः सर्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य मुखान्निर्गतभिरुग्रहस्य कथाभिश्ममत्कृत्य कथयामासुः किमयं यूषफः पुत्रो नो? 23 तदा सोऽवादीद् है चिकित्सक स्वमेव स्वस्थं कुरु कफर्नार्हूमि यद्यत् कृतवान् तदश्रीम्बद्धम् ताः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशे कुरु कथामेतां यूयमेवावश्यं मां वदिष्यथ। 24 पुनः सोवादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, कोपि भविष्यद्वादी स्वदेशे सत्कारं न प्राप्नोति। 25 अपरञ्च यथार्थं वच्मि, एलियस्य जीवनकाले यदा सार्द्धत्रितयर्थाणि यावत् जलदप्रतिबन्धात् सर्वस्मिन् देशे महादुर्भिक्षम् अजनिष्ट तदानीम् इस्सायेलो देशस्य मथ्ये बह्यो विध्वा आसन्, 26 किन्तु सीदोन्प्रदेशीयसारिफ्पुरनिवासिनीम् एकां विधवां विना कस्याश्रिदपि समीपे एलियः प्रेरितो नाभूत्। 27 अपरञ्च इलीशाय भविष्यद्वादिविद्यमानताकाले इस्सायेल्देशे बहवः कुष्ठिन आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं नामान्कुष्ठिन विना कोप्यन्यः परिष्कृतो नाभूत्। 28 इमां कथां श्रुत्वा भजनगृहस्थिता लोकाः सक्रोधम् उत्थाय 29 नगरान्तं बहिष्कृत्य यस्य शिखरिण उपरि तेषां नगरं स्थापितमास्ते तस्मान्निक्षेप्तुं तस्य शिखरं तं निन्युः 30 किन्तु स तेषां मध्यादपसृत्य स्थानान्तरं जगाम। 31 ततः परं यीशुर्गालीलप्रदेशीयकफर्नार्हूम्नगर उपस्थाय विश्रामवारे लोकानुपदेशुम् आरब्धवान्। 32 तदुपदेशात् सर्वे चमच्यकृ यर्तस्तस्य कथा गुरुतरा आसन्। 33 तदानीं तद्भजनगृहस्थितोऽमेध्यभूतग्रस्त एको जन उच्चैः कथयामास, 34 हे नासरतीयीशोऽस्मान् त्यज, त्वया सहास्माकं कः सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासि? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन एतदहं जानामि। 35 तदा यीशुस्तं तर्जीयित्वावदत् मौनी भव इतो बहिर्भव; ततः सोमेध्यभूतसं मध्यस्थाने पातयित्वा किञ्चिदप्यहिसित्वा तस्माद् बहिर्गतवान्। 36 ततः सर्वे लोकाश्ममत्कृत्य परस्परं वकुमारेभिरे कोयं चमत्कारः। एष प्रभावेण पराक्रमेण चामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति। 37 अनन्तरं चतुर्दिक्स्थदेशान् तस्य सुख्यातिर्व्याप्तोत्। 38 तदनन्तरं स भजनगृहाद् बहिरागत्य शिमोनो निवेशं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रूज्जरिणात्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तर्दर्थं तस्मिन् विनयं चक्रः। 39 ततः स तस्या: समीपे स्थित्वा ज्वरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तत्क्षणम् उत्थाय तान् सिषेवे। 40 अथ सूर्यास्तकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् अनिन्युः, तदा स एकैकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् चकार। 41 ततो भूता बदुभ्यो निर्भात्य चीत्खद्वं कृत्वा च बभाषिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोभिषिक्तत्राते विविदुरेत्स्मात् कारणात् तान् तर्जीयित्वा तद्भक्तुं निषिषेध। 42 अपरञ्च प्रभाते सति स विजनस्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्नतस्तनिकटं गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरुन्धन्। 43 किन्तु स तान् जगाद्, ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रचारयितुम् अन्यानि पुराण्यपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोहं। 44 अथ गालीलो भजनगृहेषु स उपदिशेश।

5 अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेषरत्तदस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा लोका ईश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः। २ तदानीं स हृदस्य तीरसमीपे नौद्वयं दर्शन् किञ्च मत्स्योपजीविनो नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति। ३ ततस्तयोर्द्युमो मध्ये शिमोनो नावमारुद्य तीरात् किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृता नौकायामुपविश्य लोकान् प्रोपदिष्वान्। ४ पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याजहार, गर्भीरं जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तु जालं निक्षिप। ५ ततः शिमोनं बभाषे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं क्षिपामः। ६ अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रच्छिन्नः। ७ तस्माद् उपकर्तुम् अन्यनौरथान् सङ्गिनं आयातुम् इङ्गितेन समाहयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौद्वयं प्रपूर्यामासु वै नौद्वयं प्रमग्नम्। ८ तदा शिमोनिपतरस्तद् विलोक्य यीशोश्चरणयोः पतित्वा, हे प्रभोंह पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, इति कथितवान्। ९ यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात् शिमोन् तत्सङ्गिनश्च चमकृतवन्तः; शिमोनः सहकारिणौ सिववेदः पुत्रौ याकूब् योहन् चेमौ तादृगौ बभूतुः। १० तदा यीशुः शिमोनं जगाद् मा भैषीरद्यारभ्य त्वं मनुष्यधरो भविष्यसि। ११ अनन्तरं सर्वासु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्वान् परित्यज्य तस्य पश्चाद्वामिनो बभूवः। १२ ततः परं यीशौ कस्मिंश्चित् पुरे तिष्ठति जन एकः सर्वाङ्गिकुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युज्जः पतित्वा सविनयं वक्तुमारेभे, हे प्रभो यदि भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कृतु शक्नोति। १३ तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदङ्गं स्पृशन् बभाषे त्वं परिष्क्रियस्वेति ममेछास्ति ततस्तक्षणं स कुष्ठात् मुक्तः। १४ पश्चात् स तमाज्ञापायामास कथामिमां कस्मैचिद् अकथित्वा याजकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृतवत्स्य प्रमाणदानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्मृजस्व च। १५ तथापि यीशोः सुख्याति र्बहु व्याप्तुमारेभे किञ्च तस्य कथां श्रोतुं स्वीयरेगेभ्यो मोक्षुज्ज्य लोका आजमुः। १६ अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयज्ञक्रे। १७ अपरञ्च एकदा यीशुरुपदिशति, एतत्हि गालीलियहूदाप्रदेशयोः सर्वनारेभ्यो यिरुशालमश्च कियन्तः फिरुशिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदन्तिके समुपविविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः प्रभावः प्रचकाशो। १८ पश्चात् कियन्तो लोका एकं पक्षाघातिनं खटवायां निदाय यीशोः समीपमानेतुं सम्मुखे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्तः। १९ किन्तु बुजुननिवहसम्वाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं खनित्वा तं पक्षाघातिनं सख्टवं गृहमध्ये यीशोः सम्मुखे इवरोहयामासु। २० तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं व्याजहार, हे मानव तव पापमक्षम्यत। २१ तस्माद् अध्यापकाः फिरुशिनश्च चित्तैरित्थं प्रचिन्तितवन्तः, एष जन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोते? २२ तदा यीशुस्तेषाम् इत्थं चिन्तनं विदित्वा तेभ्योकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्क्यथ? २३ तव पापक्षमा जाता यद्वा त्वमुत्थाय ब्रज एतयो मध्ये का कथा सुकथ्या? २४ किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यस्तीति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं जगाद्) उत्तिष्ठ स्वशयां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि। २५ तस्मात् स तत्क्षणम् उत्थाय सर्वेषां साक्षात् निजशयनीयं गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निजनिवेशनं ययौ। २६ तस्मात् सर्वे विस्मय प्राप्ता मनः सुभीताश्च वयमद्यासम्भवकार्याण्यदर्शामि इत्युक्त्वा परस्मेश्वरं धन्यं प्रोदिताः। २७ ततः परं बहिर्विच्छिन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चायकं दृश्या यीशुस्तमभिदेष्य मम पश्चादेहि। २८ तस्मात् स तत्क्षणात् सर्वं परित्यज्य तस्य पश्चादियाय। २९ अनन्तरं लेवि निजगृहे तदर्थं महाभोज्यं चकार, तदा तैः सहानेके करसञ्चायिनस्तदन्यलोकाश्च भोक्तुमुपविविशुः। ३० तस्मात् कारणात् चण्डालानां पापिलोकानाज्य सङ्गे यूयं कुतो भंग्यते पिवथ चेति कथां कथयित्वा फिरुशिनोऽध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वाग्युद्धं कर्तुमारेभिरे। ३१ तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोचद् अरोगलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरेणाणमेव। ३२ अहं धार्मिकान् आहातुं नागतोस्मि किन्तु मनः पराकर्त्तयितुं पापिन एव। ३३ ततस्ते प्रोचुः, योहनः फिरुशिनाज्य शिष्या वारंवारम् उपवसन्ति प्रार्थयन्ते च किन्तु तव शिष्या: कुतो भुज्जते पिवन्ति च? ३४ तदा स तानाचख्यौ वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सखिणां किमुपवासयितुं शक्नुथ? ३५ किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति। ३६ सोपरमपि दृश्यन्तं कथयाम्बभूव पुरातनवस्त्रे कोपि नुतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन जीर्णवस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनवस्त्रयो मैलञ्ज न भवति। ३७ पुरातन्यां कुत्वां कोपि नुतनं द्राक्षारसं न निधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेजसा पुरातनी कुतू विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति। ३८ ततो हेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निधातव्यस्तेनोभयस्य रक्षा भवति। ३९ अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाज्जति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

6 अचरञ्च पर्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कणिशं छित्त्वा करेषु मर्द्यित्वा खादितुमारेभिरे। २ तस्मात् कियन्तः फिरुशिनस्तानवदन् विश्रामवारे यत् कर्म्म न कर्तव्यं तत् कुतः कुरुथ? ३ यीशुः प्रत्युवाच दायूद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधार्थाः किं चक्रः स कथम् ईश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य ४ ये दर्शनीयाः पूपा याजकान् विनान्यस्य कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं बुभजे सङ्गिभ्योपि ददौ तत् किं युष्माभिः कदापि नापाठिः? ५ पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि प्रभु र्भवति। ६ अनन्तरम् अन्यविश्रामवारे स भजनगेहं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुष्कदक्षिणकर एकः पुमान् उपतस्थिवान्। ७ तस्माद् अध्यापकाः फिरुशिनश्च तस्मिन् दोषमारोपयितुं स विश्रामवारे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारेभिरे। ८ तदा यीशुस्तेषां चिन्तां विदित्वा तं शुष्ककरं पुमांसं प्रोवाच, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ। ९ तस्मात् तस्मिन् उत्थितवति यीशुस्तान् व्याजहार, युष्मान् इमां कथां पृच्छामि, विश्रामवारे हितम् अहितं वा, प्राणरक्षणं प्राणानशनं वा, एतेषां किं कर्म्मकरणीयम्? १० पश्चात् चतुर्दिक्षु सर्वान् विलोक्य तं मानवं बभाषे, निजकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृत इतरकरवत् तस्य हस्तः स्वस्थोभवत्।

11 तस्मात् ते प्रचण्डकोपान्विता यीशुं किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः। 12 ततः परं स पर्वतमास्त्वेष्वश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रत्रिं यापितवान्। 13 अथ दिने सति स सर्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये 14 पितरसनामा ख्यातः शिमोन् तस्य भ्राता आन्द्रियश्च याकूब् योहन् च फिलिप् बर्थलमयश्च 15 मथिः थोमा आल्फीयस्य पुत्रो याकूब् ज्वलन्तनाम्ना ख्यातः शिमोन् 16 च याकूबो भ्राता यिहूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स ईस्करीयोतीययिहूदाश्वैतन् द्वादश जनान् मनोनीतान् कृत्वा स जग्राह तथा प्रेरित इति तेषां नाम चकार। 17 ततः परं स तैः सह पर्वतादवरुद्धा उपत्यकायां तस्थौ ततस्तस्य शिष्यसङ्गो यिहूदादेशाद् यिरुशालमश्च सोरः सीदेनश्च जलधे रोधसो जननिहाश्च एत्य तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्तव्यर्थज्ञ तस्य समीपे तस्थुः। 18 अमेध्यभूतग्रासताश्च तन्मिकटमागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः। 19 सर्वेषां स्वास्थ्यकरणप्रभावस्य प्रकाशितत्वात् सर्वे लोका एत्य तं स्प्रुङ्गं येति। 20 पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कुत्वा जगाद्, हे दरिद्रा यूयं धन्या यत ईश्वरीये राज्ये वोऽधिकारोस्ति। 21 हे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तप्तपर्स्थः; हे इह रोंदिदो जना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथ। 22 यदा लोका मनुष्यसूनो नर्महेतो युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद् दूरीकरिष्यन्ति च तदा यूयं धन्या। 23 सर्वे युष्माकं यथेष्ट फलं भविष्यति, एतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोल्लस्त आनन्देन नृत्यत च, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यवहारन्। 24 किन्तु हा हा धनवन्तो यूयं सुखं प्राप्नुत। हन्त परितृप्ता यूयं क्षुधिता भविष्यथ; 25 इह हसन्तो यूयं वत युष्माभिः शोचितव्यं रोदितव्यज्ञ। 26 सर्वैलाकै युष्माकं सुख्यातो कृतायां युष्माकं दुर्गतिं भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तद्वत् कृतवन्तः। 27 हे श्रोतारो युष्मभ्यमहं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयधर्वं ये च युष्मान् द्विष्यन्ति तेषामपि हितं कुरुत। 28 ये च युष्मान् शपन्ति तेभ्य आशिषं ददत ये च युष्मान् अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलतं प्रार्थयधर्वं। 29 यदि कश्चित् तव कपोले चपेटाधातं करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परावर्त्य सम्मुखीकुरु पुनश्च यदि कश्चित् तव गात्रीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिधेयवस्त्रम् अपि ग्रहीतुं मा वारय। 30 यस्त्वां याचते तस्मै देहि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तं मा याचस्व। 31 परेभ्यः स्वान् प्रति यथाचरणम् अपेक्षाद्य विषये परान् प्रति यूयमपि तथाचरत। 32 ये जना युष्मासु प्रीयनेते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते। 33 यदि हितकारिण एव हितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं फलं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति। 34 येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्तिप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणे समर्पिते युष्माकं किं फलं? पुनः प्राप्त्याशया पापीलोका अपि पापिजनेषु ऋणम् अर्पयन्ति। 35 अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयधर्वं, परहितं कुरुत च; पुनः प्राप्त्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं महाफलं भविष्यति, यूयज्व सर्वप्रथनस्य सन्तनान् इति ख्यातिं प्राप्त्यय, यतो युष्माकं पिता कृतधानां दुर्व्वतानाज्व हितामाचरति। 36 अत एव स यथा दयालु यूयमपि तादृशा दयालवो भवत। 37 अपरज्ञ यरान् दोषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं दोषीकृता न भविष्यथ; अदण्डयान् मा दण्डयत तस्माद् यूयमपि दण्डं न प्राप्त्यय; परेषां दोषान् क्षमधर्वं तस्माद् युष्माकमपि दोषाः क्षमिष्यन्ते। 38 दानानिदत्त तस्माद् यूयं दानानि प्राप्त्यय, वरज्ञ लोकाः परिमाणात्रं प्रदलय्य सञ्जाल्यं प्रोज्याल्यं परिपूर्व्य युष्माकं क्रोडेषु समर्पित्यन्ति; यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमास्यते। 39 अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्, अन्धो जनः किमन्थं पन्थानं दर्शयितुं शक्नोति? तस्माद् उभावपि किं गर्ते न पतिष्यतः? 40 गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो भवितुं शक्नोति। 41 अपरज्ञ त्वं स्वचक्षुषि नासाम् अदृश्वा तव भ्रातुश्कृष्टि यत्तृणमस्ति तदेव कुतः पश्यमि? 42 स्वचक्षुषि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातस्तव नेत्रात् तृणं बहिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कर्त्तं वर्कुं शक्नोपि? हे कपटिन् पूर्वं स्वनयनात् नासां बहिः कुरु ततो भ्रातुश्कृष्टस्तृणं बहिः कर्तुं सुदृष्टिं प्राप्त्यसि। 43 अन्यज्ञ उत्तमस्तरः कदापि फलमनुज्ञम न फलति, अनुत्तमतरुश्च फलमुत्तमं न फलति कारणादतः फलैस्तरवो ज्ञायन्ते। 44 कण्टकिपादपात् कोपि उद्म्बरफलानि न पातयति तथा शृगालकोलिवृश्वादपि कोपि द्राक्षाफलं न पातयति। 45 तद्वत् साधुलोकोऽन्तःकरणरूपात् सुभाण्डगाराद् उत्तमानि द्रव्याणि बहिः करोति, दुष्टो लोकश्वान्तःकरणरूपात् कुभाण्डगारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्मायति यतोऽन्तःकरणानां पूर्णभावानुरूपाणि वचांसि मुखान्निर्गच्छन्ति। 46 अपरज्ञ ममाजानुरूपं नाचरित्वा कुतो मां प्रभो प्रभो इति वदथ? 47 यः कश्चिन् मम निकटम् आगत्य मम कथा निशम्य तदनुरूपं कर्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदहं युष्मान् ज्ञापयामि। 48 यो जनो गभीरं खनित्वा पाषाणस्थले भित्तिं निर्माय स्वगृहं रचयति तेन सह तस्योपमा भवति; यत आप्लाविजलमेत्य तस्य मूले वेगेन वहदपि तदेहं लाडयितुं न शक्नोति यतस्तस्य भित्तिः पाषाणोपरि तिष्ठति। 49 किन्तु यः कश्चिन् मम कथाः श्रुत्वा तदनुरूपं नाचरति स भित्तिं विना मृदुपरि गृहनिर्मात्रा समानो भवति; यत आप्लाविजलमागत्य वेगेन यदा वहति तदा तदहं पतति तस्य महत् पतनं जायते।

7 ततः परं स लोकानां कर्णगोचरे तान् सर्वान् उपदेशान् समाप्य यदा कफर्नहमपुरं प्रविशति 2 तदा शतसेनापते: प्रियदास एको मृतकल्पः पीडित आसीत्। 3 अतः सेनापति यीशो वर्त्ता निशम्य दासस्यारोग्यकरणाय तस्यागमनार्थं विनयकरणाय यिहूदीयान् कियतः प्राचः प्रेषयामास। 4 ते यीशोरन्तिकं गत्वा विनयातिशयं वक्तुमारेभिरे, स सेनापति र्भवतोनुग्रहं प्राप्तुम् अर्हति। 5 यतः सोस्मज्जातीयेषु लोकेषु प्रीयते तथासम्लृते भजनगेहं निर्मितवान्। 6 तस्माद् यीशुस्तैः सह गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स शतसेनापति वृक्ष्यमाणवाक्यं तं वर्कुं बन्धन् प्राहिणोत्। हे प्रभो स्वयं श्रोतो न कर्त्तव्यो यद् भवता मद्वेष्याद्ये पादार्पणं क्रियेत तदप्यहं नार्हामि, 7 किञ्च्चाहं भवत्समीपं यातुमपि नात्मानं योग्यं बुद्धवान् ततो भवान्

वाक्यमात्रं वदतु तेनैव मम दासः स्वरस्थो भविष्यति । 8 यस्माद् अहं पराधीनोपि ममाधीना याः सेनाः सन्ति तासाम् एकजनं प्रति याहीति मया प्रेरेते स याति; तदन्यं प्रति आयाहीति प्रोक्ते स आयाति; तथा निजदासं प्रति एतत् कुर्विति प्रोक्ते स तदेव करोति । 9 यीशुरिदं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं यद्यौ, मुखं परावर्त्य पश्चाद्वर्त्तिनो लोकान् बभाषे च, युष्मानहं वदामि इस्यायेलो वंशमध्येपि विश्वासमीदृशं न प्राप्नवं । 10 ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं ददशुः । 11 परेऽहनि स नायीनाख्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये च लोकास्तेन सार्द्धं युः । 12 तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु कियन्तो लोका एकं मृतमनुजं वहन्तो नगरस्य बहिर्यान्ति, स तन्मातुरेकपुरस्तन्माता च विधावा; तया सार्द्धं तन्नगरीया बहवो लोका आसन् । 13 प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः । स समीपमित्वा खट्टवां पस्पर्ष तस्माद् वाहकः स्थगितास्तम्युः; 14 तदा स उवाच हे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामहम् आजापयामि । 15 तस्मात् स मृतो जनस्तक्षणमुत्थाय कथां प्रकथितः; ततो यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास । 16 तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्किरेः; एको महा भविष्यद्वादी मध्येऽस्माकम् समृदेत्, ईश्वरश्च स्वलोकानन्वग्नात् कथयित्वा ईश्वरं धन्यं जगदुः । 17 ततः परं समस्तं यिहूदादेशं तस्य चतुर्दिक्स्थदेशञ्च तस्यैतकीर्ति व्यानिशे । 18 ततः परं योहनः शिष्येषु तं तदृशान्तं ज्ञापितवत्सु 19 स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाहूय यीशुं प्रति वक्ष्यमाणं वाक्यं वकुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं किं स एव जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? 20 पश्चात्तौ मानवौ गत्वा कथयामासतुः; यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं, किं स एव जनस्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथामिमां तु भ्यं कथयितुं योहन् मज्जक आवां प्रेषितवान् । 21 तस्मिन् दण्डे यीशुरोगिणो महाव्याधिमतो दुष्टभूतग्रस्तांश्च बहून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकाच्चेभ्यश्चक्षुषि दत्त्वा प्रत्युवाच, 22 युवां ब्रजतम् अन्था नेत्राणि खञ्जाश्वरणानि चाप्रामुवन्ति, कुष्ठिनः परिष्क्रियन्ते, बधिरा: श्रवणानि मृताश्च जीवनानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवादः प्रचार्यते, यं प्रति विघ्नस्वरूपो हं न भवामि स धन्यः; 23 एतानि यानि पश्यथः शृणुथश्च तानि योहनं ज्ञापयतम् । 24 तयो दृतयो गर्तयोः सतो योहनि स लोकान् वकुमुपचक्रमे, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रुष्टं निरगमत? किं वायुना कम्पितं नडः? 25 यूयं किं द्रुष्टं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कम्पि नरं? किन्तु ये सूक्ष्मदूतवस्त्राणि परिदृथिति सूक्ष्मानि द्रव्याणि भृजते च ते राजधानीषु तिष्ठन्ति । 26 तर्हि यूयं किं द्रुष्टं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ इत्यहं युष्मान् वदामि; 27 पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रं प्रेषयाम्यहं । गत्वा त्वदीयमार्गन्तु स हि परिष्क्रियति । यदर्थे लिपिरियम् आस्ते स एव योहन् । 28 अतो युष्मानहं वदामि स्त्रिया गर्वजातानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योहनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति, तत्रापि ईश्वरस्य राज्ये यः सर्वस्मात् क्षुद्रः स योहनोपि श्रेष्ठः । 29 अपरञ्च सर्वे लोकाः करमञ्चायिनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योहना मज्जजेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मैनिरि । 30 किन्तु फिरुशिनो व्यवस्थापकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन् । 31 अथ प्रभुः कथयामास, इदानीन्तनजनान् केनोपमामि? ते कस्य सदृशाः? 32 ये बालका विपण्याम् उपविश्य परस्परम् आहूय वाक्यमिदं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वशीरवादिष्म, किन्तु यूयं नानर्त्तिष्ठ, वयं युष्माकं निकट अरोदिष्म, किन्तु यूयं न व्यलपिष्ठ, बालकैरेतादृशस्तेषाम् उपमा भवति । 33 यतो योहन् मज्जक आगत्य पूयं नाखादत् द्राक्षारसञ्च नापितवृत्तस्माद् यूयं वदथ, भूतग्रस्तोयम् । 34 ततः परं मानवसुत आगत्याखादपिवञ्च तस्माद् यूयं वदथ, खादकः सुरापश्चाण्डलालपाणिनां बन्धुरेको जनो दृश्यताम् । 35 किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः । 36 पश्चादेकः फिरुशी यीशुं भोजनाय न्यमन्त्रयत् ततः स तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्टः । 37 एतर्हि ततिफरुशिनो गृहे यीशु भेंक्तुम् उपावेक्षीत् तच्छ्रुत्वा तन्नगरवासिनी कपिपि दुष्टा नारी पाण्डरप्रस्तरस्य सम्पुटके सुगन्धितैलम् आनीय 38 तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यौ रुदती च नेत्राम्बुधिस्तस्य चरणौ प्रक्षाल्य निजकैरैमार्क्षीत्, ततस्तस्य चरणौ चुम्बित्वा तेन सुगन्धितैलेन ममर्दा । 39 तस्मात् स निमन्त्रयिता फिरुशी मनसा चिन्तयामास, यद्यं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि एनं स्पृष्टि या स्त्री सा का कीदृशी चेति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा दुष्टा । 40 तदा याशुस्तं जगाद्, हे शिमोन् त्वां प्रति व्याघूठं शिमोनमवोचत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहे मय्यागते त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादाः किन्तु योषिदेषा नयनजलै र्म पादौ प्रक्षाल्य कैशेरमार्क्षीत् । 45 त्वं मां नाचुप्तीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादरश्य मदीयपादौ चुम्बितुं न व्यरंस्ता । 46 त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गो विजिच्चदपि तैलं नार्मदीः किन्तु योषिदेषा मम चरणौ सुगन्धितैलेनार्मदीत् । 47 अतस्त्वां व्याहारमि, एतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोल्पं प्रीयते । 48 ततः परं स तां बभाषे, त्वदीयं पापमक्षम्यत । 49 तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविशुस्ते परस्परं वकुमारेभिरे, अयं पापं क्षमते क एषः? 50 किन्तु स तां नारीं जगाद्, तव विश्वासस्त्वां पर्यग्रास्त त्वं क्षेमण व्रज ।

8 अपरञ्च यीशु द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु नानाग्रामेषु च गच्छन् ईश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादं प्रचारयितुं प्रारेभे । 2 तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् सा मग्दलीनीति विख्याता मरियम् हेरोदाजस्य गृहाधिपते: होषे भर्या योहना शूशाना 3 प्रभूतयो या बद्व्यः स्त्रियः दुष्टभूतेभ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः सत्यो निजविभूती व्ययित्वा तमसेवन्त, ताः सर्वास्तेन सार्द्धम् आसन् । 4 अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहवो लोका आगत्य तस्य

समीपेऽमिलन्, तदा स तेभ्य एकां दृष्टान्तकथां कथयामास। एकः कृषीबलो बीजानि वर्णुं बहिर्जगाम, 5 ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वे पेतु; ततस्तानि पददत्तै दीलितानि पश्चिभि भक्षितानि च। 6 कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि तान्यङ्कुरितानि तथापि रसाभावात् शुशुषुः। 7 कतिपयानि बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकिवनानि संवद्धय तानि जग्रसुः। 8 तदयानि कतिपयबीजानि च भूम्यामुत्तमायां पेतुस्तस्तान्यङ्कुरियत्वा शतगुणानि फलानि फेलुः। स इमा कथां कथयित्वा प्रोच्चैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतुः। 9 ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान्तस्य किं तात्पर्यं? 10 ततः स व्याजहार, ईश्वरीयराज्यस्य गृह्णानि जातुं युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्ये यथा दृष्टवपि न पश्यन्ति श्रुत्वापि म बुध्यन्ते च तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वा: कथा दृष्टान्तेन कथयन्ते। 11 दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, ईश्वरीयकथा बीजस्वरूपा। 12 ये कथामात्रं शृणवन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदशयेन शैतानेत्य हृदयात् तां कथाम् अपहरति त एव मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वरूपाः। 13 ये कथं श्रुत्वा सानन्द गृह्णन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात् स्वल्पकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले भ्रश्यन्ति तएव पाषाणभूमिस्वरूपाः। 14 ये कथां श्रुत्वा यन्ति विषयचिन्तायां धनलोभेन एऽहिकसुखे च मज्जन्त उपयुक्तफलानि न फलन्ति त एवोपत्तबीजकण्टकिभूस्वरूपाः। 15 किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धेश्वान्तःकरणैः कथां गृह्णन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य फलान्युत्पादयन्ति च त एवोत्तममृत्स्वरूपाः। 16 अपरज्ज्व प्रदीपं प्रज्जाल्यं कोपी पात्रेण नाच्छादयति तथा खट्टवाधोपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीपिं पश्यन्ति। 17 यन्न प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गृह्णत् वस्तु किमपि नास्ति। 18 अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धते तस्मै पुनर्दर्शयते किन्तु यस्याश्रेण न बद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते। 19 अपरज्ज्व यीशो माता भ्रातरश्च तस्य समीपं जिगमिषवः: 20 किन्तु जनतासम्बाधात् तत्सन्निधिं प्राप्तुं न शेकुः। तत्पश्शात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् चिकीर्षन्तो बहिस्तिष्ठनतीति वार्तायां तस्मै कथितायां 21 स प्रत्युवाच; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुरूपमाचरन्ति तएव मम माता भ्रातरश्च। 22 अनन्तरं एकदा यीशुः शिष्यैः सार्द्धं नावमारुद्धा जगाद्, आयात वयं हृदस्य पारं याम, ततस्ते जग्मुः। 23 तेषु नौकां वाह्यत्सु स निदद्वैः; 24 अथाक्स्मात् प्रबलद्वज्ज्वशगमाद् हृदे नौकायां तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जग्रास। तस्माद् यीशोरन्तिं गत्वा हे गुरो हे गुरो प्राणा नो यान्तीति गदित्वा तं जागरयाम्बभूवुः। तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गांश्च तर्जयामास तस्मादुभौ निवृत्य स्थिरौ बभूत्वुः। 25 स तान् बभाषे युष्माके विश्वासः क? तस्माते भीता विस्मिताश्च परस्परं जगदुः, अहो कीदृशं मनुजः। पवनं पानीयज्वालिदिशति तदुभयं तदादेशं वहति। 26 ततः परं गालीलप्रदेशस्य सम्मुखस्थिगिरेयप्रदेशे नौकायां लग्न्यां तेऽवरोहमावाद् 27 बहुतिथकालं भूतग्रस्त एको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षाच्चकार। स मनुषो वासो न परिदधत् गृहे च न वसन् केवलं शमशानम् अध्युवास। 28 स यीशुं दृष्टैव चीच्छब्दं चकार तस्य सम्मुखे पतित्वा प्रोच्चैर्जगाद् च, हे सर्वप्रथानेश्वरस्य पुत्र, मया सह तव कः सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातय। 29 यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेय्यभूतम् आदिदेशः; स भूतस्तं मानुषम् असकृद् दधार तस्माल्लोकाः शृङ्खलेन निगडेन च बबन्धुः; स तद् भंक्त्वा भूतवशत्वात् मध्येप्रान्तरं ययौ। 30 अनन्तरं यीशुस्तं पप्रच्छ तव किन्नाम? स उवाच, मम नाम बाहिनो यतो बहवो भूतास्तमाशिष्रियुः। 31 अथ भूता विनयेन जगदुः; गभीरं गर्त गन्तुं माज्ञापायासमान्। (Abysos g12) 32 तदा पर्वतोपरि वराहव्रजश्चरति तस्माद् भूता विनयेन प्रोचुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीहि; ततः सोनुजज्ञौ। 33 ततः परं भूतास्तं मानुषं विहाय वराहव्रजम् आशिष्रियुः वराहव्रजाश्च तत्क्षणात् कटकेन धावन्तो हृदे प्राणान् विजृहुः। 34 तद् दृष्ट्वा शूकरक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामज्ज्व गत्वा तत्सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः। 35 ततः किं वृत्तम् एतद्वर्णार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं युयुः, तं मानुषं त्यक्त्वा भूतं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्चरणसनिधौ सूपविशन्तं विलोक्य विभ्युः। 36 ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यकरणं ददृशुते तेभ्यः सर्ववृत्तान्तं कथयामासुः। 37 तदनन्तरं तस्य गिरेयप्रदेशस्य चतुर्दिक्स्था बहवो जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगदुः, भवान् अस्माकं निकटाद् व्रजतु तस्मात् स नावमारुद्धा ततो व्याघ्रृत्य जगाम। 38 तदानीं त्यक्त्वा भूतमनुजस्तेन सह स्थातुं प्रार्थयाज्यक्रे 39 किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृग्महाकर्म कृतवान् इति निवेशं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथमेतां कथयित्वा तं विसर्ज। ततः स व्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्महाकर्म चकार तत् पुरस्य सर्वत्र प्रकाशयितुं प्रारेभे। 40 अथ यीशौ परावृत्यागते लोकास्तं आदरेण जग्नु यस्माते सर्वे तमपेक्षाज्जक्रिरे। 41 तदनन्तरं यायीनान्मो भजनेहस्यैकोपेषित आगत्य यीशोश्चरणयोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तपिमन् विनयं चकार, 42 यतस्तस्य द्वादशवर्षवयस्का कन्यैकासीत् सा मृतकल्पाभवत्। ततस्तस्य गमनकाले मर्गे लोकानां महान् समागमो बध्वू। 43 द्वादशवर्षाणि प्रदररोगप्रस्ता नाना वैद्यश्चिकित्सिता सर्वस्वं व्ययित्वापि स्वास्थ्यं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादगत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पर्श। 44 तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तसावो रुद्धः। 45 तदानीं यीशुरवद् केनाहं स्पृष्टः? ततोऽनेकरनङ्गीकृते पितरस्तस्य सङ्ग्रहिनश्वावदन्, हे गुरो लोका निकटस्था: सन्तस्तव देहे घर्षयन्ति, तथापि केनाहं स्पृष्टिः भवान् कुतः पृच्छति? 46 यीशुः कथयामास, केनाप्यहं स्पृष्टो, यतो मतः शक्ति निर्गतेति मया निश्चितमज्ञायि। 47 तदा सा नारी स्वयं न गुपेति विदित्वा कम्पमाना सती तस्य सम्मुखे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पर्श स्पृश्यमात्राच्च येन प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्वं तस्य साक्षादाचख्यौ। 48 ततः स तां जगाद् हे कन्ये सुरिष्ठा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षेमेण याहि। 49 यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिल्लोक आगत्य तं बभाषे, तव कन्या मृता गुरुं मा क्लिशान। 50 किन्तु

यीशुस्तदाकण्याधिपतिं व्याजहार, मा भैषीः केवलं विश्वसिहि तस्मात् सा जीविष्यति । 51 अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योहनं याकूबज्य कन्याया मातरं पितरज्य विना, अन्यं कज्जनं प्रवेषु वारयामास । 52 अपरज्य ये रुदन्ति विलपन्ति च तान् सर्वान् जनान् उवाच, यूयं मा रोटिष्ट कन्या न मृता निद्राति । 53 किन्तु सा निश्चितं मृतेति जात्वा ते तमुपजहसुः । 54 पश्चात् स सर्वान् बहिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाजुहुवे, हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ, 55 तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरागतेषु सा तत्क्षणाद् उत्तस्यौ । तदानीं तस्यै किञ्चिद् भृश्यं दातुम् आदिरेश । 56 ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश घटनाया एतस्याः कथां कस्मैचिदपि मा कथयतं ।

9 ततः परं स द्वादशशिष्यानाहृय भूतान् त्याजयितुं रोगान् प्रतिकर्तुज्य तेष्यः शक्तिमाधिपत्यज्य ददौ । 2 अपरज्य ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रकाशयितुम् रोगिणामारोग्यं कर्तुज्य प्रेरणकाले तान् जगाद् । 3 यात्रार्थं यष्टि वर्स्त्रपुटकं भृश्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, एषां किमपि मा गृहीत । 4 यूज्य यन्निवेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्यन्तं तन्निवेशने तिष्ठत । 5 तत्र यदि कस्यचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्षार्थं युष्माकं पदधूलीः सम्पातयत । 6 अथ ते प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवादं प्रचारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुज्य ग्रामेषु भ्रमितुं प्रेरोभिरे । 7 एतर्हि हेरोद् राजा यीशोः सर्वकर्मणां वार्त्ता श्रुत्वा भृश्यमुद्विविजे ४ यतः केचिद्युर्योहन् श्मशानादुदतिष्ठत् । केचिद्युतुः, एलियो दर्शनं दत्तवान्; एवमन्यलोका ऊचुः पूर्वीयः कश्चिद् भविष्यद्वादी समुत्तिथः । 9 किन्तु हेरोदुवाच योहनः शिरोऽहमछिनदम् इदानीं यस्येदृक्कर्मणां वार्त्ता प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्रष्टुम् ऐच्छत् । 10 अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्मणाणि चकुस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् बैत्सैदानामकनगरस्य विजनं स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम । 11 पश्चाल् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्सया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् चकार च । 12 अपरज्य दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम् एत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठामः, ततो नगराणि ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य भृश्यद्रव्याणि क्रेतुं जननिवं भवान् विसृजतु । 13 तदा स उवाच, यूयमेव तान् भेजयद्यं, ततस्ते प्रोचुरस्माकं निकटे केवलं पञ्च पूपा द्वौ मृत्यौ च विद्यन्ते, अताएव स्थानान्तरम् इत्वा निमित्तमेतेषां भृश्यद्रव्येषु न क्रीतेषु न भवति । 14 तत्र प्रायेण पञ्चसहस्राणि पुरुषा आसन् । 15 तदा स शिष्यान् जगाद् पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनैः पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत, तस्मात् ते तदनुसारेण सर्वलोकानुपवेशयापासुः । 16 ततः स तान् पञ्च पूपान् मीनद्वयज्य गृहीत्वा स्वर्गं विलोक्येश्वरगुणान् कीर्त्याज्यक्रे भड्का च लोकेभ्यः परिवेषार्थं शिष्येषु समर्पयाम्बभूव । 17 ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाज्य द्वादश डलकान् संजग्हुः । 18 अथैकदा निजनि शिष्यैः सह प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ, लोका मां कं वदन्ति? 19 ततस्ते प्राचुः, त्वां योहन्मज्जकं वदन्ति; केचित् त्वाम् एलियं वदन्ति, पूर्वकालिकः कश्चिद् भविष्यद्वादी श्मशानाद् उदत्तिष्ठद् इत्यपि केचिद् वदन्ति । 20 तदा स उवाच, यूयं मां कं वदथ? ततः पितर उक्तवान् त्वम् ईश्वराभिषिक्तः पुरुषः । 21 तदा स तान् दृढमादिदेश, कथामेतां कस्मैचिदपि मा कथयत । 22 स पुनरुवाच, मनुष्यपुत्रेण वह्यातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकैः प्रधानयाजकैरध्यापकैश्च सोविज्ञाय हन्तव्यः किन्तु तृतीयदिवसे श्मशानात् तेनोत्थातव्यम् । 23 अपरं स सर्वानुवाच, कश्चिद् यदि मम पश्चाद् गन्तु वाच्छति तर्हि स स्वं दाम्यतु, दिने दिने कुशं गृहीत्वा च मम पश्चादगच्छतु । 24 यतो यः कश्चिद् स्वप्राणान् रिरक्षिष्टि स तान् हारयिष्यति, यः कश्चिन् मदर्थं प्राणान् हारयिष्यति स तान् रक्षिष्यति । 25 कश्चिद् यदि सर्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान् हारयति स्वयं विनश्यति च तर्हि तस्य को लाभः? 26 पुन यः कश्चिन् मां मम वाक्यं वा लज्जास्पदं जानाति मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाज्य तेजोभिः परिवेषित आगमिष्यति तदा सोपि तं लज्जास्पदं जास्यति । 27 किन्तु युष्मानं यथार्थं वदमि, ईश्वरीयराजत्वं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, एतादृशाः कियन्तो लोका अत्र स्थेनेऽपि दण्डायमानाः सन्ति । 28 एतदाख्यानकथनात् परं प्रायेणाष्टु दिनेषु गतेषु स पितरं योहनं याकूबज्य गृहीत्वा प्रार्थयितुं पर्वतमेकं समारुहो । 29 अथ तस्य प्रार्थनाकाले तस्य मुखाकृतिरन्यरूपा जाता, तदीयं वस्त्रमुज्ज्वलशुक्लं जातं । 30 अपरज्य मूसा एलियशेभी तेजस्विनो दृष्टौ 31 तो तेन यिरुशालमप्ये यो मृत्युः साधिष्यते तदीयां कथां तेन सार्दू कथयितुम् आरेभाते । 32 तदा पितरादयः स्वस्य सङ्गिनो निद्रयाकृष्टा आसन् किन्तु जागरित्वा तस्य तेजस्तेन सार्दूम् उत्तिष्ठन्तौ जनौ च ददृशुः । 33 अथ तयोरुभ्यो गमनकाले पितरो यीशुं बधाषे, हे गुरोऽस्माकं स्थानेऽस्मिन् स्थितिः शुभा, तत एका त्वदर्था, एका मूसार्था, एका एलियार्था, इति तिसः कुट्योस्माभिः निर्मीयन्ताः, इमां कथां स न विविच्य कथयामास । 34 अपरज्य तद्वाक्यवदनकाले पयोद एक आगत्य तेषामुपरि छायां चकार, ततस्तन्मध्ये तयोः प्रवेशत् ते शशङ्किरे । 35 तदा तस्मात् पयोदाद् इयमाकाशीया वाणी निर्जगाम, ममाय प्रियः पुत्र एतस्य कथायां मनो निधत्त । 36 इति शब्दे जाते ते यीशुमेकाकिनं ददृशुः किन्तु ते तदानीं तस्य दर्शनस्य वाचमेकामपि नोक्त्वा मनःसु स्थापयामासुः । 37 परेऽहनि तेषु तस्माच्छैलाद् अवरुद्धेषु तं साक्षात् कर्तुं बहवो लोका आजग्मः । 38 तेषां मध्याद् एको जन उच्चैरुवाच, हे गुरो अहं विनयं करोमि मम पुत्रं प्रति कृपादृष्टिं करोतु, मम स एवैकः पुत्रः । 39 भूतेन धृतः सन् सं प्रसर्भं चीच्छब्दं करोति तमुखात् फेणा निर्गच्छन्ति च, भूत इत्थं विदार्थ्य किलश्वा प्रायशस्तं न त्पत्तिः । 40 तस्मात् तं भूतं त्याजयितुं तव शिष्यसमीपे न्यवेदयं किन्तु ते न शेषुः । 41 तदा यीशुरुवादीत् रे आविशासिन् विपथगामिन् वंश कतिकालान् युष्माभिः सह स्थाप्याम्यहं युष्माकम् आचरणानि च सहिष्येत् तव पुत्रमिहानय । 42 ततस्तस्मिन्नागतमात्रे भूतस्तं भूमौ पातयित्वा विददारः तदा यीशुस्तममेध्यं भूतं तर्जयित्वा बालकं स्वस्थं कृत्वा तस्य

पितरि समर्पयामास। 43 ईश्वरस्य महाशक्तिम् इमां विलोक्य सर्वे चमच्चकुः; इत्थं यीशोः सर्वाभिः क्रियाभिः सर्वैर्लौकैराश्वर्ये मन्यमाने सति स शिष्यान् बधाषे, 44 कथेयं युष्माकं कर्णेषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां करेषु समर्पयिष्यते। 45 किन्तु ते तां कथां न बुबुधिरे, स्पष्टत्वाभावात् तस्या अभिप्रायस्तेषां बोधगम्यो न बभूव; तस्या आशयः क इत्यपि ते भयात् प्रष्टुं न शेकुः। 46 तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गृहीत्वा 48 यो जनो मम नाम्नास्य बालास्यातिथं विदधाति स ममातिथं विदधाति, यश्च ममातिथं विदधाति स मम प्रेरकस्यातिथं विदधाति, युष्माकं मध्येयः स्वं सर्वस्मात् क्षुद्रं जानीते स एव श्रेष्ठो भविष्यति। 49 अपरज्य योहन् व्याजहार हे प्रभो तव नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं मानुषम् एकं दृष्टवन्तो वरं, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद् गमित्वात् तं न्यवैधाम्। तदानीं यीशुरुवाच, 50 तं मा निषेधत, यतो यो जनोस्माकं न विपक्षः स एवास्माकं सपक्षो भवति। 51 अनन्तरं तस्यारोहणसमय उपस्थिते स श्विष्यते यिरुशालमं प्रति यात्रां कर्तुं निश्चित्याग्रे दूतान् प्रेषयामास। 52 तस्मात् ते गत्वा तस्य प्रयोजनीयद्वयाणि संग्रहीतुं शोमिरोणीयानां ग्रामं प्रविविशुः। 53 किन्तु स यिरुशालमं नगरं याति ततो हेतो लोकास्तस्यातिथं न चकुः। 54 अतएव याकूब्योहनौ तस्य शिष्यौ तद् दृष्ट्वा जगदतुः, हे प्रभो एलियो यथा चकार तथा वयमपि किं गणणाद् आगन्तुम् एतान् भस्मीकर्तुञ्च वहिमाज्ञापयामः? भवान् किमिच्छति? 55 किन्तु स मुखं परावर्त्य तान् तर्जित्याग गदितवान् युष्माकं मनोभावः कः, इति यूयं न जानीथ। 56 मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् नाशयितुं नागच्छत्, किन्तु रक्षितुम् आगच्छत्। पश्चाद् इतरग्रामं ते ययुः। 57 तदनन्तरं पथि गमनकाले जन एकस्तं बधाषे, हे प्रभो भवान् यत्र याति भवता सहाहमपि तत्र यास्यामि। 58 तदानीं यीशुस्तम्भुवाच, गोमायूनां गर्ता आसते, विहायसीयविहगानां नीडानि च सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं नास्ति। 59 ततः परं स इतरजनं जगाद्, त्वं मम पश्चाद् एहि; ततः स उवाच, हे प्रभो पूर्वं पितंरं श्मशाने स्थापयितुं मामादिशतु। 60 तदा यीशुरुवाच, मृता मृतान् श्मशाने स्थापयन्तु किन्तु त्वं गत्वेश्वरीयराज्यस्य कथां प्रचारय। 61 ततोन्यः कथयामास, हे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद् गंस्यते, किन्तु पूर्वं मम निवेशनस्य परिजनानाम् अनुमतिं ग्रहीतुम् अहमादिश्यै भवता। 62 तदानीं यीशुस्तं प्रोक्तवान् यो जनो लाङ्गले करमर्पयित्वा पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नार्हति।

10 ततः परं प्रभुरपरान् सप्ततिशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि नगराणि यानि स्थानानि च गमिष्यति तानि नगराणि तानि स्थानानि च प्रति द्वौ द्वौ जनो प्रहितवान्। 2 तेभ्यः कथयामास च शस्यानि बहूनीति सत्यं किन्तु छेदका अल्पे; तस्माद्वेतोः शस्यक्षेत्रे छेदकान् अपरानपि प्रेषयितुं क्षेत्रस्वामिन् प्रार्थयथं। 3 यूयं यात, पश्यत, वृकाणां मध्ये मेषशावकानिव युष्मान् प्रहिणोमि। 4 यूयं क्षुद्रं महृद् वा वसनसम्पुटं पादुकाश्च मा गृहीत, मार्गमध्ये कमपि मा नमत च। 5 अपरज्य यूयं यद् यूत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य मङ्गलं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत। 6 तस्मात् तस्मिन् निवेशने यदि मङ्गलपात्रं स्थास्यति तर्हि तन्मङ्गलं तस्य भविष्यति, नोचेत् युष्मान् प्रति परावर्तिष्यते। 7 अपरज्य ते यत्किञ्चिद् दास्यन्ति तदेव भुक्त्वा पीत्वा तस्मिन्वेशने स्थास्यथ; यतः कर्मकारी जनो भृतिम् अर्हति; गृहाद् गृहं मा यास्यथ। 8 अन्यच्च युष्मासु किमपि नगरं प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं करिष्यन्ति, तर्हि यत् खाद्यम् उपस्थायन्ति तदेव खादिष्यथ। 9 तन्नगरस्थान् रोगिणः स्वस्थान् करिष्यथ, ईश्वरीयं राज्यं युष्माकम् अन्तिकम् आगमत् कथामेताज्ज्व प्रचारयिष्यथ। 10 किन्तु किमपि पुरं युष्मासु प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं न करिष्यन्ति, तर्हि तस्य नगरस्य पन्थानं गत्वा कथामेतां वदिष्यथ, 11 युष्माकं नगरीया या धूल्योऽस्मासु समलग्नं ता अपि युष्माकं प्रातिकूल्येन साक्षार्थं सम्पातयामः; तथापीश्वरराज्यं युष्माकं समीपम् आगमत् इति निश्चितं जानीत। 12 अहं युष्मायं यथार्थं कथयामि, विचारदिने तस्य नगरस्य दशातः सिदोमो दशा सद्वा भविष्यति। 13 हा हा कोरासीन् नगर, हा हा बैत्सैदानगर युवरोमध्ये यादृशानि आश्वर्याणि कर्माण्यक्रियन्त, तानि कर्माणि यदि सोरसीदोनो नंगरयोरकारिष्यन्त, तदा इतो बहुदिनपूर्वं तन्निवासिनः शणवस्त्राणि परिधाय गात्रेषु भस्म विलिप्य समुपविश्य समखेत्यन्त। 14 अतो विचारदिवसे युष्माकं दशातः सोरसीदेनिवासिनां दशा सद्वा भविष्यति। 15 हे कर्फन्हूम्, त्वं सर्वं यावद् उन्नता किन्तु नरकं यावत् न्याभविष्यसि।

(Hadēs 486) 16 यो जनो युष्माकं वाक्यं गृहाति स मैव वाक्यं गृहाति; किञ्च यो जनो युष्माकम् अवज्ञां करोति स मैवावज्ञां करोति; यो जनो ममावज्ञां करोति च स मत्प्रेरकस्तैवावज्ञां करोति। 17 अथ ते सप्ततिशिष्या आनन्देन प्रत्यागत्य कथयामासुः, हे प्रभो भवतो नाम्ना भूता आप्यस्माकं वशीभवन्ति। 18 तदानीं स तान् जगाद्, विद्युतमिव स्वर्गात् पतन्त शैतानम् अदर्शम्। 19 पश्यत सर्पन् वृश्चिकान् रिपोः सर्वपराक्रमांश्च पदतलै दर्लियितुं युष्मभ्यं शक्तिं ददामि तस्माद् युष्माकं कापि हानि न भविष्यति। 20 भूता युष्माकं वशीभवन्ति, एतन्निमित्तं मा समुल्लसत, स्वर्गे युष्माकं नामानि लिखितानि सन्तीति निमित्तं समुल्लसत। 21 तद्विकायां यीशु र्मनसि जाताह्नादः कथयामास हे सर्वपृथिव्योरेकाधिपते पितरित्वं ज्ञानवतां विदुषाज्ज्व लोकानां पुरस्तात् सर्वमेतद् अप्रकाश्य बालकानां पुरस्तात् प्राकाश्य एतस्माद्वेतोस्त्वां धन्यं वदामि, हे पितरित्वं भवतु यद् एतदेव तव गोचर उत्तमम्। 22 पित्रा सर्वाणि मयि समर्पितानि पितरं विना कोपि पुत्रं न जानाति किञ्च पुत्रं विना यस्मै जनाय पुत्रस्तं प्रकाशितवान् तज्ज्व विना कोपि पितरं न जानाति। 23 तपः परं स शिष्यान् प्रति परावृत्य गुप्तं जगाद्, यूयमेतानि सर्वाणि पश्यथ ततो युष्माकं चक्ष्युषि धन्यानि। 24 युष्मानहं वदामि, यूयं यानि सर्वाणि पश्यथ तानि बहवो भविष्यद्वादिनो भूपतयश्च द्रष्टुमिच्छन्तोपि द्रष्टुं न प्राप्नुवन्, युष्माभिः या या: कथाश्च श्रूयन्ते ता:

श्रोतुमिच्छन्तोपि श्रोतुं नालभन्त। 25 अनन्तरम् एको व्यवस्थापक उत्थाय तं परीक्षितुं प्रप्रच्छ, हे उपदेशक अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं करणीयं? (aionios g166) 26 यीशुः प्रत्युवाच, अत्रार्थे व्यवस्थायां किं लिखितमस्ति? त्वं कीटूः पठसि? 27 ततः सोवदत्, त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वापाणैः सर्वशक्तिभिः सर्वचितैश्च प्रभौ परमेश्वरे प्रेम कुरु, समीपवासिनि स्वतः प्रेम कुरु च। 28 तदा स कथयामास, त्वं यथार्थं प्रत्यवोचः, इत्थम् आचर तेनैव जीविष्यसि। 29 किन्तु स जनः स्वं निर्द्वेषं ज्ञापयितुं यीशुं प्रप्रच्छ, मम समीपवासी कः? ततो यीशुः प्रत्युवाच, 30 एको जनो यिरुशालम्पुराद् यिरीहोपुं याति, एतर्हि दस्यूनां करेषु पठिते ते तस्य वस्त्रादिकं हृतवन्तः तमाहत्य मृतप्रायं कृत्वा त्वक्त्वा युयुः। 31 अकस्माद् एको याजकस्तेन मार्गेण गच्छन् तं दृष्ट्वा मार्गान्यपार्श्वं जगाम। 32 इत्थम् एको लेवीयस्तस्थानं प्राप्य तस्यान्तिकं गत्वा तं विलोक्यान्येन पार्श्वेन जगाम। 33 किन्त्वेकः शोमिरोणीयो गच्छन् तत्स्थानं प्राप्य तं दृष्ट्वादयत। 34 तस्यान्तिकं गत्वा तस्य क्षेत्रेषु तैलं द्राक्षारसञ्च प्रक्षिप्य क्षतानि बद्ध्वा निजवाहोपरि तमुपवेश्य प्रवार्सीयगृहम् आनीय तं सिषेवे। 35 परस्मिन् दिवसे निजगमनकाले द्वौ मुद्रापादौ तद्वहस्त्वामिने दत्त्वावदत् जनमेन सेवस्व तत्र योऽधिको व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परिशोत्स्यामि। 36 एषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युहस्तपतितस्य जनस्य समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते? 37 ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन् दयां चकार। तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथाचर। 38 ततः परं ते गच्छन्त एकं ग्रामं प्रविविशुः; तदा मर्थनामा स्त्री स्वगृहे तस्यातिथ्यं चकार। 39 तस्मात् मरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः पदसमीप उवाविश्य तस्योपदेशकां श्रोतुमरेभे। 40 किन्तु मर्था नानापरिचर्यायां व्यग्रा बभूत तस्मादेतोस्तस्य समीपमागत्य बभाषे; हे प्रभो मम भगिनी केवलं ममोपरि सर्वकर्मणां भारम् अर्पितवती तत्र भवता किञ्चिदपि न मनो निर्धीयते किम्? मम साहाय्यं कर्तुं भवान् तामादिशतु। 41 ततो यीशुः प्रत्युवाच हे मर्थे हे मर्थे, त्वं नानाकार्येषु चिन्तितवती व्यग्रा चासि, 42 किन्तु प्रयोजनीयम् एकमात्रम् आस्ते। अपरञ्च यमुत्तमं भागं कोपि हर्तुं न शक्नोति सएव मरियमा वृतः।

11 अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थाने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्यां तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद् हे प्रभो योहन् यथा स्वशिष्यान् प्रार्थयितुम् उपदिष्टवान् तथा भवान्यस्मान् उपदिशतु। 2 तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् इत्थं कथयध्वं, हे अस्माकं स्वर्गस्थपितस्तव नाम पूज्यं भवतु; तव राजत्वं भवतु; स्वर्गे यथा तथा पृथिव्यामपि तवेच्छया सर्वं भवतु। 3 प्रत्यहम् अस्माकं प्रयोजनीयं भोज्यं देहि। 4 यथा वर्यं सर्वान् अपराधिनः क्षमामहे तथा त्वमपि पापान्यस्माकं क्षमस्व। अस्मान् प्रक्षिकां मानय किन्तु पापात्मनो रक्ष। 5 पश्चात् सोपरमपि कथितवान् यदि युष्माकं कस्यचिद् बन्धुस्तिष्ठति निशीथे च तस्य समीपं स गत्वा वदति, 6 हे बन्धो पथिक एको बन्धुं मर्म निवेशनम् आयातः किन्तु तस्यातिथ्यं कर्तुं ममान्तिके किमपि नास्ति, अतएव पूपरयं महाम् ऋणं देहि; 7 तदा स यदि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्विलशान, इदानीं द्वारा रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम् उत्थातुं न शक्नोमि, 8 तर्हि युष्मानं वदामि, स यदि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं नोतिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात उत्थापितः सन् यस्मिन् तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति। 9 अतः कारणात् कथयामि, याचध्वं ततो युष्मध्यं दास्यते, मृगयध्वं तत उद्देशं प्राप्त्ययथ, द्वारम् आहत ततो युष्मध्यं द्वारं मोक्ष्यते। 10 यो याचते स प्राप्नोति, यो मृगयते स एवोदेशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोक्ष्यते। 11 पुणेण पूपे याचिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्ये याचिते तस्मै सर्पं ददाति 12 वा अण्डे याचिते तस्मै वृश्चिं ददाति युष्माकं मध्ये क एतादृशः पितास्ते? 13 तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वालकेभ्य उत्तमानि द्रव्याणि दातुं जानीयं तर्हास्माकं स्वर्गस्थः पिता निजाचकेभ्यः किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति? 14 अनन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् एकस्मिन् मूकभूते त्यजिते सति स भूतत्यको मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः सकला आश्वर्यं मेनिरे। 15 किन्तु तेषां केचिदूचु जनीयं बालसिंबूवा अर्थाद् भूतान् त्याजयति। 16 तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् एकं चिह्नं दहं दशयितुं तं प्रार्थयञ्चक्रिरे। 17 तदा स तेषां मनःकल्पनां जात्वा कथयामास, कस्यचिद् राज्यस्य लोका यदि परस्परं विरुद्धं तर्हि तद् राज्यम् नश्यति; केचिद् गृहस्था यदि परस्परं विरुद्धं तर्हि तेषि नश्यन्ति। 18 तथैव शैतानपि स्वलोकान् यदि विरुद्धं तदा तस्य राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिंबूवाहं भूतान् त्याजयामि यूयमिति वदथ। 19 यद्याहं बालसिंबूवा भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन त्याजयन्ति? तस्मात् तएव कथया एतस्या विचारयितारो भविष्यन्ति। 20 किन्तु यद्याहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति। 21 बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निजाद्वालिकां रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति। 22 किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिदगत्य यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वाणि हृत्वा तस्य द्रव्याणि गृह्णाति। 23 अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह न संगृह्णाति स विकिरति। 24 अपरञ्च अमेध्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुक्षस्थाने भ्रान्त्वा विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गृहाद् आगतोहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि। 25 ततो गत्वा तद् गृहं मार्जितं शोभितञ्च दृष्ट्वा 26 तत्क्षणम् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्मतीन् अपरान् सप्तभूतान् सहानयति ते च तद्वहं पविश्य निवसन्ति। तस्मात् तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा दुःखतरा भवति। 27 अस्याः कथया: कथनकाले जनतामध्यस्था काचिन्नारी तमुच्चैःस्वरं प्रोवाच, यो योषित त्वां गर्वेऽधरयत् स्तन्यमपायच्य सैव धन्या। 28 किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुरूपम् आचरन्ति तएव धन्याः। 29 ततः परं तस्यान्तिके बहुलोकानां समागमे जाते स वक्तुमरेभे, आधुनिका

दुष्टलोकाश्चिह्नं द्रुष्टमिच्छन्ति किन्तु यूनसभविष्यद्वादिनश्चिह्नं विनान्यत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यते । 30 यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे चिह्नपोभवत् तथा विद्यमानलोकानाम् एषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नपो भविष्यति । 31 विचारसमये इदानीन्तनलोकानां प्रतिकूल्येन दक्षिणदेशीया राजी प्रोत्थाय तान् दोषिणः करिष्यति, यतः सा राजी सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्या: सीमात आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरुतर एको जनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते । 32 अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोकां अपि वर्त्तमानकलिकानां लोकानां वैपरीयेन प्रोत्थाय तान् दोषिणः करिष्यन्ति, यतो हेतोस्ते यूनसो वाक्यात् चित्तानि परिवर्त्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरुतर एको जनोऽस्मिन् स्थाने विद्यते । 33 प्रदीपं प्रज्ञवाल्यं द्रोणस्याधः कुत्रापि गुप्तस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशभ्यो दीपिं दातं दीपाधारोपर्येव स्थापयति । 34 देहस्य प्रदीपश्वक्षुस्तस्मादेव चक्षु यदि प्रसन्नं भवति तर्हि तव सर्वशरीरं दीपितमद् भविष्यति किन्तु चक्षु यदि मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्वशरीरं सान्धकारं स्थापयति । 35 अस्मात् कारणात् तवान्तः स्थं ज्योति वर्थान्धकारमयं न भवति तदर्थं सावधाने भव । 36 यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारे न जाते सर्वं यदि दीपितमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीपितदायिप्रोज्ज्वलन् प्रदीपं इव तव सर्वशरीरं दीपितमद् भविष्यति । 37 एतत्कथायाः कथनकाले फिरुश्येको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा भोक्तुम् उपविवेश । 38 किन्तु भोजनात् पूर्वं नामाङ्क्षीत् एतद् दृत्वा स फिस्याश्वर्यं मने । 39 तदा प्रभुस्तं प्रोवाच यूनं फिरुशिलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणाच्च बहिः परिषुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दीर्घत्वै दुष्क्रियाभिष्य परिपूर्णं तिष्ठति । 40 हे सर्वे निर्बोधा यो बहिः सर्सर्ज स एव किमन्त नं सर्सर्ज? 41 तत एव युष्माभिरन्तकरणं (ईश्वराय) निवेद्यतं तस्मिन् कृते युष्माकं सर्वाणि शुचितां यास्यन्ति । 42 किन्तु हन्त फिरुशिगणा यूयं न्यायम् ईश्वरे प्रेमं च परित्यज्य पोदिनाया अरुदादीनां सर्वेषां शाकानाज्च दशमांशान् दत्थं किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमासीत् । 43 हा हा फिरुशिनो यूयं भजनगेहे प्रोच्यासने आपणेषु च नमस्कारेषु प्रीयध्वे । 44 वत कपटिनोऽध्यापकाः फिरुशिनश्च लोकायत् शमशानम् अनुपलभ्य तदुपरि गच्छन्ति यूयम् तादृग्प्रकाशितशमशानवाद् भवथ । 45 तदानीं व्यवस्थापकानाम् एका यीशुमवदत्, हे उपदेशक वाक्येनदृशोनास्मास्वपि दोषम् आरोपयसि । 46 ततः स उत्ताच, हा हा व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम् उपरि दुःसद्यान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् एकाङ्गुल्यापि तान् भारान् न स्पृशथ । 47 हन्त युष्माकं पूर्वपुरुषा यान् भविष्यद्वादिनोऽवधिषुस्तेषां शमशानानि यूयं निर्माथ । 48 तेनैव यूयं स्वपूर्वपुरुषाणां कम्मणि संमन्यव्यथे तदेव सप्रमाणं कुरुथ च, यतस्ते तानवधिषु यूयं तेषां शमशानानि निर्माथ । 49 अतएव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके भविष्यद्वादिनः प्रेतिरांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्न हनिष्यन्ति कांश्न ताडिष्यन्ति । 50 एतस्मात् कारणात् हाविलः शोणितपातमारभ्य मन्दिरज्ञवेद्यो मर्याद्ये हतस्य सिखिरियस्य रक्षपातपर्यन्तं 51 जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्षपाता जातास्तीतानाम् अपराधदण्डा एषां वर्त्तमानलोकानां भविष्यन्ति, युष्मानहं निश्चितं वदामि सर्वे दण्डा वंशस्यास्य भविष्यन्ति । 52 हा हा व्यवस्थापका यूयं ज्ञानस्य कुञ्चिकां हृत्वा स्वयं न प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः । 53 इत्थं कथाकथनाद् अध्यापकाः फिरुशिनश्च सर्तकाः 54 सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया दोषं धर्थमिच्छन्तो नानाख्यानकथनाय तं प्रवर्त्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारेभिर ।

12 तदानीं लोकाः सहस्रं सहस्रम् आगत्य समुपस्थितास्तत एकैको ऽन्येषामुपरि पतितुम् उपचक्रमे; तदा यीशुः शिष्यान् बधाषे, यूयं फिरुशिनां किंप्रवृक्षपाण्डो निशेषेण सातधानान्विष्टत् । २ यत्तु यन्त्र प्रकाशित्याते तटाच्छ्वानं कस्त्र किमपि नास्ति । तथा यन्त्र जाय्यते तट गत्वं कस्त्र

1 किंवरुपकापत्र विश्वाणि सावधानास्तिष्ठत। 2 यतो यन्न प्रकाशयष्यत तदाच्छन्न वस्तु किमप नास्ति, तथा यन्न ज्ञास्यत तद् गुणत वस्तु किमपि नास्ति। 3 अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीप्तौ श्रोष्यन्ते निजिने कर्णे च यदकथयत गृहपृष्ठात् तत् प्रचारयष्यते। 4 हे बन्धवो युष्मानहं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना किमप्यपरं कर्तुं न शकुवन्ति ते भ्यो मा भैष। 5 तर्हि कस्माद् भेतव्यम् इत्यहं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा नरकं निक्षेप्तुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि तस्मादेव भयं कुरुत। (Geenna g1067) 6 पञ्च चटकपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताप्रखण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते? तथापीश्वरस्तेषाम् एकमपि न विस्मरति। 7 युष्माकं शिरःकेशा अपि गणिताः सन्ति तस्मात् मा विभीत बहुचकपक्षिभ्योपि यूयं बहुमूल्याः। 8 अपरं युष्मभयं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षात् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरिष्यति। 9 किन्तु युः कश्चिन्मानुषाणां साक्षात्माम् अस्वीकरोति तम ईश्वरस्य दूतानां साक्षात् अहम् अस्वीकरिष्यामि। 10 अन्यच्च यः कश्चिन् मनुजसुतस्य निन्दाभावेन काञ्चित् कथां कथयति तस्य तत्पापस्य मोचनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य मोचनं भविष्यति। 11 यदा लोका युष्मान् भजनगेहं विचारकर्तृज्यकर्तृणां सम्मुख्यं नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं वदिष्यथ किं कथयिष्यथ चेत्यत्र मा चिन्तयतः; 12 यतो युष्माभिर्यद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयेव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति। 13 ततः परं जनतामध्यस्थः कश्चिज्जनस्तं जगाद् हे गुरो मया सह पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाजापयतु भवान्। 14 किन्तु स तमवदत् हे मनुष्य युवयो विचारं विभागज्व कर्तुं मां को नियुक्तवान्? 15 अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायु नं भवति। 16 पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, एकस्य थनिनो भूमौ बहूनि शस्याणि जातानि। 17 ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्बभूव ममैतानि समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि? 18 ततोवदद् इत्थं करिष्यामि, मम सर्वभाण्डागाराणि भङ्गत्वा बृहद्वण्डागाराणि निर्माय तन्मध्ये सर्वफलानि द्रव्याणि च स्थापयिष्यामि। 19 अपरं निजमानो वदिष्यामि, हे मनो बहवत्सर्वार्थं नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्राम

कुरु भुक्त्वा पीत्वा कौतुकञ्च कुरु। किन्त्वीश्वरस्तम् अवदत्, 20 रे निर्बोध अद्य रात्रौ तव प्राणास्त्वत्तो नेष्यन्ते तत एतानि यानि द्रव्याणि त्वयासादितानि तानि कस्य भविष्यन्ति? 21 अतएव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवलं स्वनिकटे सञ्चयं करोति सोपि तादृशः। 22 अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानहं वदामि, किं खादिष्यामः? किं परिधास्यामः? इत्युक्त्वा जीवनस्य शरीरस्य चार्थं चिन्तां मा कार्ष्ण। 23 भक्ष्याज्जीवनं भूषणाच्छरीञ्ज्व श्रेष्ठं भवति। 24 काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि च न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति, तथापीश्वरस्तेभ्यो भक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं? 25 अपरञ्ज्व भावित्वा निजायुषः क्षणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, एतादृशो लाको युष्माकं मध्ये कोस्ति? 26 अतएव क्षुद्रं कार्यं साधियतुम् असमर्थं यूयम् अन्यस्मिन् कार्ये कुतो भावयथ? 27 अन्यच्च काम्पिलपुष्पं कर्थं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्चनं श्रमं न करोति तन्तुश्च न जनयति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेमान् वहैश्वर्यान्वितोपि पुष्पस्यास्य सदृशो विभूषितो नासीत्। 28 अद्य क्षेत्रे त्वमानं श्वशूल्याणं क्षेप्यमानं यत् तृणं, तस्मै दीप्तीश्वर इत्थं भूषयति तर्हि हे अल्पप्रत्ययिनो युष्मानि किं न परिधापयिष्यति? 29 अतएव किं खादिष्यामः? किं परिधास्यामः? एतदर्थं मा चेष्टध्वं मा संदिग्धवञ्ज्व। 30 जगतो देवाच्चका एतानि सर्वाणि चेष्टनते; एषु वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनमास्ते इति युष्माकं पिता जानाति। 31 अतएवेश्वरस्य राज्यार्थं सचेष्टा भवत तथा कृते सर्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते। 32 हे क्षुद्रमेष्वज्रं यूयं मा भैष्य युष्मभ्यं राज्यं दातुं युष्माकं पितुः सम्मतिरस्ति। 33 अतएव युष्माकं या या सम्पत्तिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थानं चौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादृशे स्वर्गे निजार्थम् अजरे सम्पुटके उक्षयं धनं सञ्चिनुत च; 34 यतो यत्र युष्माकं धनं वर्तते तत्रेव युष्माकं मनः। 35 अपरञ्ज्व यूयं प्रदीपं ज्वालित्वा बद्धकत्यस्तिष्ठतः; 36 प्रभु विंचावाहादागत्य यदैव द्वारमाहन्ति तदैव द्वारं मोचयितुं यथा भृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ति तथा यूयमपि तिष्ठत। 37 यतः प्रभुरागत्य यान् दासान् सचेतनान् तिष्ठतो द्रक्ष्यति तएव धन्याः; अहं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान् भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बद्धकः। समीपमेत्य परिवेषयिष्यति। 38 यदि द्वितीये तृतीये वा प्रहरे समागत्य तथैव पश्यति, तर्हि तएव दासा धन्याः। 39 अपरञ्ज्व कस्मिन् क्षणे चौरा आगमिष्यन्ति इति यदि गृहपति जार्तुं शक्नोति तदावश्यं जाग्रन् निजग्रहे सन्धिं कर्त्तयितुं वारयति यूयमेतद् वित्त। 40 अतएव यूयमपि सज्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षणे तं नाप्रेक्षध्वे तस्मिन्नेव क्षणे मनुष्पुत्र आगमिष्यति। 41 तदा पितरः प्रपञ्च, हे प्रभो भवान् किमस्मान् उद्दिश्य किं सर्वान् उद्दिश्य दृष्टान्तकथामिमां वदति? 42 ततः प्रभुः प्रोवाच, प्रभुः समुचितकाले निजपरिवारार्थं भोज्यपरिवेषणाय यं तत्पदे नियोक्षयति तादृशो विश्वास्यो बोद्धा कर्मार्थीशः कोस्ति? 43 प्रभुरागत्य यम् एतादृशो कर्माणि प्रवृत्तं द्रक्ष्यति सरए दासो धन्याः। 44 अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्वस्वस्याधिपतिं करिष्यति। 45 किन्तु प्रभुर्विलम्बेनागमिष्यति, इति विचिन्त्य स दासो यदि तदन्यदासीदासान् प्रहर्तुम् भोक्तुं पातुं मदितुञ्ज्व प्राभरते, 46 तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षणे सोऽचेतनश्च स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदप्रवृत्तं कृत्वा विश्वासहीनैः सह तस्य अशं निरूपयिष्यति। 47 यो दासः प्रभोराजां ज्ञात्वापि सज्जितो न तिष्ठति तदाज्ञानुसारेण च कार्यं न करोति सोनेकान् प्रहारान् प्राप्स्यति; 48 किन्तु यो जनोऽज्ञात्वा प्रहारार्हं कर्म करोति सोल्पप्रहारान् प्राप्स्यति। यतो यस्मै बाहुल्येन दत्तं तस्मादेव बाहुल्येन ग्रीष्मीयते, मानुषा यस्य निकटे बहु समर्पयन्ति तस्माद् बहु याचन्ते। 49 अहं पृथिव्याम् अनैक्यरूपं वहि निक्षेप्तुम् आगतोस्मि, स चेद् इदानीमेव प्रज्वलति तत्र मम का चिन्ता? 50 किन्तु येन मज्जनेनाहं मग्नो भविष्यामि यावत्कालं तस्य सिद्धिं न भविष्यति तावदहं करिकाण्डं प्राप्स्यामि। 51 मेलनं कर्तुं जगद् आगतोस्मि यूयं किमित्थं बोधध्वे? युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनाभावं कर्तुम् आगतोस्मि। 52 यस्मादेतत्कालमारभ्य एकत्रस्थपरिजनानां मध्ये पञ्चजनाः पृथग् भृत्या त्रयो जना द्वयोर्जनयोः प्रतिकूला द्वौ जनौ च त्रयाणां जनानां प्रतिकूलौ भविष्यन्ति। 53 पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितु विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या च मातु विपक्षा भविष्यति, तथा श्वशूरध्वा विपक्षा बधूश्च श्वशा विपक्षा भविष्यति। 54 स लोकेभ्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्रमं दृश्वा यूयं हठाद् वदथ वृष्टि र्भविष्यति ततस्तत्रैव जायते। 55 अपरं दक्षिणां वायौ वाति सति वदथ निदाशो भविष्यति ततः सोपि जायते। 56 रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणं बोद्धं शक्नुथ, 57 किन्तु कालस्यास्य लक्षणं कुतो बोद्धं न शक्नुथ? यूयञ्ज्व स्वयं कुतो न न्याष्यं विचारयथ? 58 अपरञ्ज्व विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्मादुद्धारं प्राप्तुं यतस्व नोचेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं नयति। विचारयिता यदि त्वां प्रहर्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्ता त्वां कारायां बध्नाति 59 तर्हि त्वामाहं वदामि त्वया निःशेषं कपदेक्यु न परिशोधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्राप्तुं न शक्षयसि।

13 अपरञ्ज्व पीलातो येषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तैः सहामिश्रयत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाप्य यीशवे

कथयामासुः। 2 ततः स प्रत्युवाच तेषां लोकानाम् एतादृशी दुर्गता तत्कारणाद् यूयं किमन्येभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान् बोधध्वे? 3 युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ। 4 अपरञ्ज्व शीलोहनाम् उच्चगृहस्य पतनाद् येऽष्टादशजना मृतास्ते यिरुशालमि निवासिसर्वलोकेभ्योउधिकापराधिनः किं यूयमित्थं बोधध्वे? 5 युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ। 6 अनन्तरं स इमां दृष्टान्तकथामकथयद् एको जनो द्राक्षाक्षेत्रमध्य एकमुद्भवरवृक्षं रोपितवान्। पश्चात् स आगत्य तस्मिन् फलानि गवेषयामास, 7 किन्तु फलाप्राप्तेः कारणाद् उद्यानकारं भृत्यं जगाद्, पश्य वत्सरत्रयं यावदागत्य एतस्मिन्नुद्भवरतरौ क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु

नैकमपि प्रजोमि तरुरयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? एन छिन्थि। 8 ततो भृत्यः प्रत्युवाच, हे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् अदिशः; एतस्य मूलस्य चतुर्दिश्कु खनित्वाहम् आलवालं स्थापयामि। 9 ततः फलितुं शक्नोति यदि न फलति तर्हि पश्चात् छेत्स्यसि। 10 अथ विश्रामवारे भजनगेहे यीशुरूपदिशति 11 तस्मित् समये भूतग्रस्तत्वात् कुब्जीभूयाशादशवर्षाणि यावत् केनाप्युपायेन ऋजु र्भवितुं न शक्नोति या दुर्बला स्त्री, 12 तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाहूय कथितवान् हे नारि तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता भव। 13 ततः परं तस्य गात्रे हस्तार्पणमात्रात् सा ऋजुर्भूत्वेश्वरस्य धन्यवादं कर्तुमोरभे। 14 किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्या: स्वास्थ्यकरणाद् भजनगेहस्याधिपतिः प्रकुप्य लोकान् उवाच, षट्सु दिनेषु लोकैः कर्म कर्तव्यं तस्माद्देहोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत। 15 तदा पभुः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् एकैको जनो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्दधं वा बन्धनान्मोचयित्वा जलं पाययितुं किं न नयति? 16 तर्हाईदाशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा इब्राहीमः सन्ततिरियं नारी कि विश्रामवारे न मोचयितव्या? 17 एषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षा: सलज्जा जाता: किन्तु तेन कृतसर्वमहाकर्मकारणात् लोकनिवहः सानन्दोऽभवत्। 18 अनन्तरं सोवदद् ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं? केन तदुपमास्यामि? 19 यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जन उद्यान उपतवान् तद् बीजमङ्गुकुरितं सत् महावक्षेऽजायत, ततस्तस्य शाखासु विहायसीयिविहगा आगत्य न्यूषुः, तद्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन तुल्यं। 20 पुनः कथयामास, ईश्वरस्य राज्यं कस्य सदृशं वदिष्यामि? यत् किंवचं काचित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरमितगोधूमचूर्णेषु स्थापयामास, 21 ततः क्रमेण तत् सर्वगोधूमचूर्णं व्याप्तेति, तस्य किंवस्य तुल्यम् ईश्वरस्य राज्यं। 22 ततः स यिरुशालम्नगं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे समुपदिशेन जगाम। 23 तदा कश्चिज्जनस्तं प्रप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्रास्यन्ते? 24 ततः स लोकान् उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यत्थं, यतोहं युष्मान् वदामि, बहवः प्रवेष्टुं चेष्टिष्वन्ते किन्तु न शक्षयन्ति। 25 गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यदि यूयं बहिः स्थित्वा द्वारमाहत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं मोचयतु, ततः स इति प्रतिवक्ष्यति, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि। 26 तदा यूयं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वयं भोजनं पानज्ज्व कृतवन्तः, त्वज्ज्वासामकं नगरस्य पथि समुपदिष्वान्। 27 किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका इत्यहं न जानामि; हे दुराचारिणो यूयं मतो दूरीभवत। 28 तदा इब्राहीमं इस्हाकं याकूबज्य सर्वभविष्यद्वादिनश्च ईश्वरस्य राज्यं प्राप्तान् स्वांश्च बहिष्कृतान् दृष्ट्वा यूयं रोदनं दन्तैर्दन्तर्धर्षणज्ज्व करिष्यथ। 29 अपरज्ज्व पूर्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिश्यो लोका आगत्य ईश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति। 30 पश्यतेत्थं शेषीया लोका अग्रा भविष्यन्ति, अग्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति। 31 अपरज्ज्व तस्मिन् दिने कियन्तः फिरुशिन आगत्य यीशुं प्रोचुः, बहिर्वच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां जिधासति। 32 ततः स प्रत्यवोचत् पश्यताय शश्च भूतान् विहाय रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेहि सेत्यामि, कथामेतां यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत। 33 तत्राप्यद्य श्वः परश्वश्व मया गमनागमने कर्तव्ये, यतो हेतो यिरुशालमो बहिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न धानिष्यते। 34 हे यिरुशालम् हे यिरुशालम् त्वं भविष्यद्वादिदो हासि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैरायसि च, यथा कुकुर्टी निजपक्षाधः स्वशावकान् संगृहाति, तथाहमपि तव शिशून् संग्रहीतुं कतिवारान् ऐच्छं किन्तु त्वं नैच्छः। 35 पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि परित्यक्तानि च भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः प्रभो नन्मागच्छति स धन्यं इति वाचं यावत्कालं यूयं मां न द्रक्ष्यथ।

14 अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य फिरुशिनो गृहे भोकुं गतवति ते तं वीक्षितुम् अरेभिरे। 2 तदा जलोदरी तस्य समुखे स्थितः। 3 ततः स व्यवस्थापकान् फिरुशिनश्च प्रप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्युचुः। 4 तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विसर्जः, 5 तानुवाच च युष्माकं कस्यचिद् गर्दभे वृषभो वा चेद् गर्ते पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणं स किं तं नोत्थापयिष्यति? 6 ततस्ते कथया एतस्या: किमपि प्रतिवक्तुं न शेषुः। 7 अपरज्ज्व प्रधानस्थानमनोनीतत्वकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् एतदुपदेशकथां जगाद, 8 त्वं विवाहादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने मोपावेक्षीः। त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते 9 निमन्त्रयितागत्य मनुष्यावैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं चेद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुचितो भूत्वा स्थान इतररस्मिन् उपवेष्टुम् उद्यन्स्यसि। 10 अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थान उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वदिष्यति, हे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविषानां सकलानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि। 11 यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते। 12 तदा स निमन्त्रयितारं जनमपि जगाद, मध्याहे रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुणो वा भ्रातृगणो वा ज्ञातिगणो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा एतान् न निमन्त्रय, तथा कृते चेत् ते त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधो भविष्यति। 13 किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्ककरखज्जान्धान् निमन्त्रय, 14 तत आशिषं लप्यसे, तेषु परिशोधं कर्तुमशक्नुवत्सु शमशानाद्विर्मिकानामुथानकाले त्वं फलान् लप्यसे। 15 अनन्तरं तां कथां निशाय भोजनोपविशः कश्चित् कथयामास, यो जन ईश्वरस्य राज्ये भोकुं लप्यते सएव धन्यः। 16 ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भोज्यं कृत्वा बहून् निमन्त्रयामास। 17 ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आहातुं दासद्वारा कथयामास, खद्यद्रव्याणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूयमागच्छत। 18 किन्तु ते सर्व एकैकं छलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाज्ज्विरे। प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं क्रीतवानहं तदेव द्रष्टुं मया गन्तव्यम्, अतएव मां क्षन्तुं तं निवेदय। 19 अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानहं क्रीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय। 20 अपरः कथयामास, व्यूढवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि। 21 पश्चात् स

दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गांश्च गत्वा दरिद्रशुष्ककरखञ्जन्थान् अत्रानय। 22 ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आज्ञानुसारेणाक्रियत तथापि स्थानमस्ति। 23 तदा प्रभुः पुन दर्सायाकथयत्, राजपथान् वृक्षमूलानि च यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्त्तय। 24 अहं युष्मभ्यं कथयामि, पूर्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य रत्रिभोज्यस्यासादं न प्राप्यति। 25 अनन्तरं बहुषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् व्रजितेषु सत्सु स व्याघृत्य तेभ्यः कथयामास, 26 यः कश्चिन् मम समीपम् आगत्य स्वर्य माता पिता पन्ती सन्ताना भ्रातो भगिष्मो निजप्राणाश्च, एतेभ्यः सर्वेभ्यो मय्यिकं प्रेम न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 27 यः कश्चित् स्वीयं कृशं वह्न् मम पश्चान्न गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 28 दुर्वानिमार्णणे कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य एतन्न गणयति, युष्माकं मध्य एतादृशः कोस्ति? 29 नोचेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति, 30 तर्हि मानुषेय निचेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोतु, इति व्याहृत्य सर्वे तमुहसिष्यन्ति। 31 अपरञ्च भिन्नभूपतिना सह युद्धं कर्तुम् उद्यम्य दशसहस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विशितिसहस्रे: सैन्यैः सहितस्य समीपवासिनः सम्मुखं यातुं शश्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न विचारयति एतादृशो भूमिपतिः कः? 32 यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्तुं प्रार्थयेत। 33 तद्वद् युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मदर्थं सर्वस्वं हातुं न शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति। 34 लवणम् उत्तमम् इति सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वाद्युक्तं भविष्यति? 35 तद भूम्यर्थम् आलवालराश्यर्थमपि भद्रं न भवति; लोकास्तद् बहिः क्षिपन्ति। यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

15 तदा करसञ्चायिनः पापिनश्च लोका उपदेशकथां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन्। 2 ततः फिरुशिन उपाध्यायाश्च विवदमानः कथयामासुः

एष मानुषः पापिभिः सह प्रणयं कृत्वा तैः सार्दू भुक्ते। 3 तदा स तेभ्य इमां दृष्टान्तकथां कथितवान्, 4 कस्यचित् शतमेषेषु तिष्ठत्यु तेषामेकं स यदि हारयति तर्हि मध्येप्रान्तरम् एकोनशतमेषान् विहाय हारितमेषस्य उद्देशप्राप्तिपर्यन्तं न गवेषयति, एतादृशो लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते? 5 तस्योद्देशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आहूय वक्ति, 6 हारितं मेष प्राप्तोहम् अतो हेतो मर्या सार्द्धम् आनन्दत। 7 तद्वद्हं युष्मान् वदामि, येषां मनः परावर्त्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकोनशतधार्मिककारणाद् य आनन्दस्तस्माद् एकस्य मनःपरिवर्त्तिः पापिनः कारणात् स्वर्गे उधिकानन्दो जायते। 8 अपरञ्च दशानां रूप्यखण्डानाम् एकखण्डे हारिते प्रदीपं प्रज्वाल्य गृहं सम्मार्ज्य तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति, एतादृशी योषित् कास्ते? 9 प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराहूय कथयति, हारितं रूप्यखण्डं प्राप्ताहं तस्मादेव मया सार्द्धम् आनन्दत। 10 तद्वद्हं युष्मान् व्याहरामि, एकेन पापिना मनसि परिवर्त्तिं, ईश्वरस्य दूतानां मध्येयानन्दो जायते। 11 अपरञ्च स कथयामास, कस्यचिद् द्वौ पुत्रावासाता, 12 तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, हे पितस्तव सम्पत्त्या यमंशं प्राप्यस्याम्यहं विभज्य तं देहि, ततः पिता निजां सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ। 13 कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूरदेशं गत्वा दुष्टाचरणेन सर्वां सम्पत्तिं नाशयामास। 14 तस्य सर्वधने व्ययं गते तदेशे महादुर्भिक्षं बभूव, ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभे। 15 ततः परं स गत्वा तदेशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शूकरवज्ञं चारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास। 16 केनापि तस्मै भक्ष्यादानात् स शूकरफलवल्कलेन पिचिण्डपूरणां ववाञ्छ। 17 शेषे स मनसि चेतनां प्राप्य कथयामास, हा मम पितुः समीपे कति कति वेतनभुजो दासा यथेष्टं ततोधिकञ्च भक्ष्यं प्राप्नुवन्ति किन्त्वहं क्षुधा मुमूर्षुः। 18 अहमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वदिष्यामि, हे पितर् ईश्वरस्य तव च विरुद्धं पापमकरवम् 19 तव पुत्राइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय। 20 पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिदूरे तं निरीक्ष्य दयाञ्चक्रे, थवित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा तं चुम्बच च। 21 तदा पुत्र उवाच, हे पितर् ईश्वरस्य तव च विरुद्धं पापमकरवं, तव पुत्राइति विख्यातो भवितुं न योग्योस्मि च। 22 किन्तु तस्य पिता निजदासान् अदिदेश, सर्वोत्तमवस्त्राण्यानीय परिधापयतैनं हस्ते चाङ्गुरीयकम् अर्पयत पादयोश्चोपानहौ समर्पयत; 23 पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत च तं भुक्त्वा वयम् आनन्दाम। 24 यतो मम पुत्रोयम् अम्रियत पुनरजीवीद् हारितश्च लब्धोभूत् ततस्त आनन्दिदुम् आरेभिरे। 25 तत्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स निवेशनस्य निकटं आगच्छन् नृत्यानां वायानाञ्च शब्दं श्रुत्वा 26 दासानाम् एकम् आहूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य? 27 ततः सोवादीत्, तव भ्रातामगमत्, तव तातश्च तं सुशीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। 28 ततः स प्रकुप्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्मेने; ततस्तस्य पिता बहिरागत्य तं साधयामास। 29 ततः स पितरं प्रत्युवाच, पश्य तव कञ्जिदप्याज्ञां न विलंघ्य बहून् वत्सरान् अहं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कदापि छागमेकमपि महां नादादाः; 30 किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादिभस्तव सम्पत्तिम् अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। 31 तदा तस्य पितावोचत्, हे पुत्र त्वं सर्वदा मया सहासि तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्सर्वं तव। 32 किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरजीवीद् हारितश्च भूत्वा प्राप्तोभूत् एतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दौ कर्तुम् उचितमस्माकम्।

16 अपरञ्च यीशुः शिष्येभ्योन्यामेकां कथां कथयामास कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्याधीशे सम्पत्तेरप्ययेऽपवादिते सति 2 तस्य

प्रभुस्तम् आहूय जगाद्, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्याधीशकर्मणो गणनां दर्शय गृहकार्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि। 3 तदा स गृहकार्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु यदि मां गृहकार्याधीशपदाद् भ्रंशयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं खनितुं मम शक्ति

नास्ति भिक्षितुञ्च लज्जिष्येऽहं। 4 अतएव मयि गृहकार्याधीशपदात् च्युते सति यथा लोका महाम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म मया करणीयं तन् निर्णयते। 5 पश्चात् स स्वप्रभोरैकैकम् अधमर्णम् आहूय प्रथमं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? 6 ततः स उवाच, एकशताढकतैलानि; तदा गृहकार्याधीशः प्रोवाच, तव पत्रमानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिख। 7 पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादी एकशताढकगोधूमाः; तदा स कथयामास, तव पत्रमानीय अशीति लिख। 8 तेनैव प्रभुस्तमयार्थकृतम् अधीशं तद्विद्विष्टपुण्यात् प्रशंसंस; इत्थं दीपितरूपसन्तानेभ्य एतत्संसारस्य सन्ताना वर्तमानकालेऽधिकविद्विमन्तो भवन्ति। (aiōn g165) 9 अतो वदामि यूयमव्ययर्थेन धनेन मित्राणि लभव्यं ततो युष्मासू पदभ्रेष्यपि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति। (aiōnios g166) 10 यः कश्चित् क्षुद्रे कार्येविश्वास्यो भवति स महति कार्येविश्वास्यो भवति। 11 अतएव अयथार्थं धनेन यदि यूयमविश्वास्या जातास्तहिं सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पियति? 12 यदि च परथनेन यूयम् अविश्वास्या भवत्थ तर्हि युष्माकं स्वकीयधनं युष्मभ्यं को दास्यति? 13 कोपि दास उभये प्रभु सेवितुं न शक्नोति, यत एकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्प्रीयते यद्वा एकं जनं समादृत्य तदन्यं तुच्छीकरेति तद्वद् यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथ। 14 तदैताः सर्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिफिरुशिनस्तमुपजहसुः। 15 ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्देषान् दर्शयथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकरणानीश्वरो जानाति, यत् मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् इश्वरस्य धृयं। 16 योहन आगमनपर्यन्तं युष्माकं समीपे व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेखनानि चासन् ततः प्रभृति इश्वरराज्यस्य सुसंबादः प्रचरति, एकैको लोकस्तम्भयं यत्नेन प्रविशति च। 17 वरं नभसः पृथिव्याश्व लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया एकबिन्दोरपि लोपो न भविष्यति। 18 यः कश्चित् स्वीयां भार्या विहाय स्त्रियमन्यां विवहति स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तां नारीं विवहति सोपि परदारान गच्छति। 19 एको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणि वस्त्राणि पर्यदथात् प्रतिदिनं परितोषरूपेणाभुक्तपिवच्च। 20 सर्वाङ्गो क्षतयुक्त इलियासरनामा कश्चिद् दरिद्रस्तस्य धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिष्टं भोक्तुं वाङ्छन् तस्य द्वारे पतित्वातिष्ठुः; 21 अथ श्रान आगत्य तस्य क्षतान्यलिहन्। 22 कियत्कालातरं स दरिद्रः प्राणान् जहौः ततः स्वर्गीयदूतास्तं नीत्वा इब्राहीमः क्रोड उपवेशयामासुः। 23 पश्चात् स धनवानपि ममार, तं शमशाने स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोके स वेदनाकुलः सन् ऊर्ध्वां निरीक्ष्य बहुदूराद् इब्राहीमं तत्क्रोड इलियासरज्य विलोक्य रुवन्नुवाचः; (Hades g86) 24 हे पितर् इब्राहीम् अनुगृह्य अङ्गगुल्यग्रभागं जले मज्जयित्वा मम जिहां शीतलां कर्तुम् इलियासरं प्रेरय, यतो विद्विशिखातेहं व्यथितोस्मि। 25 तदा इब्राहीम् बधाषे, हे पुत्र त्वं जीवन् सम्पदं प्राप्तवान् इलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् एतत् स्मर, किन्तु सम्प्रति तस्य सुखं तव च दुःखं भवति। 26 अपरमपि युष्माकम् अस्माकज्य स्थानयो र्थये महित्तिर्दोषस्ति तत एतत्स्थानस्य लोकास्तत् स्थानं यातुं यद्वा तत्स्थानस्य लोका एतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति। 27 तदा स उक्तवान्, हे पितस्तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितुर्गैये मम पञ्च भ्रातरः सन्ति 28 ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् इलियासरं प्रेरय। 29 तत इब्राहीम् उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाज्य पुस्तकानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्वचनानि मन्यन्ताः। 30 तदा स निवेदयामास, हे पितर् इब्राहीम् न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि ते मनांसि व्याघोटयिष्यन्ति। 31 तत इब्राहीम् जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाज्य वचनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्च उत्थितेपि ते तस्य मन्त्राणां न मंस्यन्ते।

17 इतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विद्वैरवश्यम् आगन्तव्यं किन्तु विद्वा येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गतिं भविष्यति। 2 एतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् एकस्यापि विभजनात् कण्ठबद्वृपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जनं भद्रं। 3 यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत; तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपराध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्त्यति तर्हि तं क्षमस्व। 4 पुरोक्तिनमध्ये यदि स तव सप्तकृतोऽपराध्यति किन्तु सप्तकृत्वं आगत्य मनः परिवर्त्य मयापराद्म् इति वदति तर्हि तं क्षमस्व। 5 तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धय। 6 प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति तर्हि त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथायाम् एतस्याम् एतदुम्बराय कथितायां स युष्माकमाज्ञावहो भविष्यति। 7 अपरं स्वदासे हलं वाहयित्वा वा पश्नू चारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, एहि भोक्तुमुपविश्य, युष्माकम् एतादृशः कोस्ति? 8 वरज्य पूर्वं मम खाद्यमासाद्य यावद् भुजे पिवामि च तावद् बद्धकटिः परिचर पश्चात् त्वमपि भोक्त्यसे पास्यसि च कथामीदृशीं किं न वक्ष्यति? 9 तेन दासेन प्रभोराज्ञानुरूपे कर्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन् बाधितो जातः? नेत्रं बुध्यते मया। 10 इत्थं निरुपितेषु सर्वकर्मसु कृतेषु सत्मु यूयमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्माभिर्यद्यत्कर्त्यं तन्मात्रमेव कृतं। 11 स यिरुशालमि यात्रां कुर्वन् शोमिरोणातीलप्रदेशमध्येन गच्छति, 12 एतर्हि कुत्रचिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात् कृत्वा 13 दूरे तिष्ठन्त उच्चै वर्कुमारभिरेषे, हे प्रभो यीशो दयस्वामान्। 14 ततः स तान् दृश्य जगाद, यूयं याजकानां समीपे स्वान् दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात् परिष्कृताः। 15 तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्चैरीश्वरं धन्यं वदन् व्याघुट्यायातो यीशो गुणानुवदन् तच्यरणाथोभूमौ पपातः 16 स चासीत् शोमिरोणी। 17 तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्वन्ये नवजनाः कुरु? 18 ईश्वरं धन्यं वदन्तम् एनं विदेशिनं विना कोप्यन्यो न प्राप्यत। 19 तदा स तमुवाच, त्वमुत्थाय याहि विश्वासते त्वा स्वस्थं कृतवान्। 20 अथ कदेश्वरस्य राजत्वं भविष्यतीति फिरुशिभिः पृष्ठे स प्रत्युवाच, ईश्वरस्य राजत्वम् ऐश्वर्यदर्शनेन न भविष्यति। 21 अत एतस्मिन् पश्य तस्मिन्

वा पश्य, इति वाक्यं लोका वर्कुं न शक्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युष्माकम् अन्तरेवास्ते। 22 ततः स शिष्यान् जगाद, यदा युष्माभि मनुजसुतस्य दिनमेकं दृष्टम् वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शयते, ईदृक्कालात् आयाति। 23 तदात्र पश्य वा तत्र पश्येति वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु तेषां पश्चात् मा यात, मानुगच्छत च। 24 यतस्तु इदृशं यथाकाशैकदिश्युदिय तदन्यामपि दिशं व्याप्य प्रकाशते तद्वत् निजदिने मनुजसूनः प्रकाशिष्यते। 25 किन्तु तत्पूर्वं तेनानेकानि दुःखानि भोक्त्वान्येतद्वर्त्मानलोकैक्ष्य सोऽवज्ञातव्यः। 26 नोहस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनुष्यसूनोः कालेपि तथा भविष्यति। 27 यावत्कालं नेहो महापोतं नारेहद् आलाविवार्येत्य सर्वं नानाशयच्च तावत्कालं यथा लोका अभ्युज्जातापिवन् व्यवहन् व्यवहयश्च; 28 इत्यं लोटो वर्त्मानकालेपि यथा लोका भोजनपानक्रयविक्रयरोपणगृहनिर्माणकर्मसु प्रावर्तन्त, 29 किन्तु यदा लोट सिदोमो निर्जगाम तदा नभसः सगन्धकग्निवृष्टि भूत्वा सर्वं व्यनाशयत् 30 तद्वन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति। 31 तदा यदि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात् किमपि द्रव्यमानेतुम् अवरुद्ध नैतु; यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोपि व्याधुत्य नायातु। 32 लोटः पर्णीं स्मरत। 33 यः प्राणान् रक्षितुं चेष्टिष्यते स प्राणान् हारयिष्यति यस्तु प्राणान् हारयिष्यति सएव प्राणान् रक्षिष्यति। 34 युष्मानहं वस्ति तस्यां रात्रौ शव्यैकगतयो लोकयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। 35 स्त्रियौ युगपत् पेषणीं व्यावर्त्तयिष्यतस्तयोरेका धारिष्यते परात्पक्ष्यते। 36 पुरुषौ क्षेत्रे स्थास्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। 37 तदा ते पप्रच्छुः, हे प्रभो कुत्रेत्यं भविष्यति? ततः स उवाच, यत्र शवस्तिष्ठति तत्र गृह्णा मिलन्ति।

18 अपरज्य लोकैकरक्तान्ते निरन्तरं प्रार्थयितव्यम् इत्याशयेन यीशुना दृष्टान्तं एकः कथितः। 2 कुत्रचिन्नगरे कश्चित् प्राड्विवाक आसीत् स

ईश्वरान्नाबिभेत् मानुषांश्च नामन्यता। 3 अथ तत्पुरवासिनी काचिद्विधिवा तत्समीपमेत्य विवादिना सह मम विवादं परिष्कृत्विति निवेदयामास। 4 ततः स प्राड्विवाकः कियद्विनानि न तदडगीकृतवान् पश्चाच्चित्ते चिन्तयामास, यद्यपीश्वरान्न भिभेमि मनुष्यानपि न मन्ये 5 तथायेषा विध्वा मां विलशनाति तस्मादस्या विवादं परिष्करिष्यामि नोरेत् सा सदागत्य मां व्यग्रं करिष्यति। 6 पश्चात् प्रभुरवद्दृ असावन्यायप्राड्विवाको यदाह तत्र मनो निधर्थन्ते। 7 ईश्वरस्य ये ऽभिरुचितलोका दिवानिं प्रार्थयन्ते स बहुदिनानि विलम्ब्यापि तेषां विवादान् किं न परिष्करिष्यति? 8 युष्मानहं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं प्राप्त्ययति? 9 ये स्वान् धार्मिकान् ज्ञात्वा परान् तुच्छीकुर्वन्ति एतादृश्यः, कियद्भ्य इमं दृष्टान्तं कथयामास। 10 एकः फिरुश्यपरः करसञ्चायी द्वाविमौ प्रार्थयितुं मन्दिरं गतौ। 11 ततोऽसौ फिरुश्येकपार्श्वे तिष्ठन् हे ईश्वर अहमन्यलोकवत् लोठयितान्यायी पारदारिकश्च न भवामि अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि। 12 सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्वसम्पत्ते दर्शमांशं ददामि च, एतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास। 13 किन्तु स करसञ्चायि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रुष्टुं नेच्छन् वक्षसि करायात् कुर्वन् हे ईश्वर अहमन्यलोकवत् लोठयितान्यायी पारदारिकश्च न भवामि अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि। 14 युष्मानहं वदामि, तयोर्द्युयो मर्यादे केवलः करसञ्चायी पुण्यवत्त्वेन गणितो निजगृहं जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नामयिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते। 15 अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपमानिन्युः शिष्यास्तद दृष्टवनेतृन् तर्जयामासुः, 16 किन्तु यीशुस्तानाहृय जगाद, मन्निकटम् आगान्तुं शिशून् अनुजानीधं तांश्च मा वारयत; यत ईश्वरराज्याधिकारिण एषां सदृशाः। 17 अहं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशोः सदृशो भूत्वा ईश्वरारज्यं न गृहाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न शक्नोति। 18 अपरम् एकोधिपतिसं पप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं कर्तव्यं? (aiōnios g166) 19 यीशुरुवाच, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो न भवति। 20 परदारान् मा गच्छ, नरं मा जहि, मा चोरय, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, मातरं पितरज्य समन्यस्व, एता या आज्ञा: सन्ति तास्त्वं जानासि। 21 तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्वा एता आचरामि। 22 इति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनमास्ते, निजं सर्वस्वं विक्रीयो दरिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् सर्वे धनं प्राप्त्ययिसि; तत आगत्य ममानुगामी भव। 23 किन्त्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोच, यतस्तस्य बहुधनमासीत्। 24 तदा यीशुस्तमतिशोकान्वितं दृष्ट्वा जगाद, धनवताम् ईश्वरारज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः। 25 ईश्वरारज्ये धनिनः प्रवेशात् सूचेशिष्ठेष्ट्रेण महाङ्गस्य गमनागमने सुकरे। 26 श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्त्ययते? 27 स उक्तवान्, यन् मानुषेणाशक्यं तद् ईश्वरेण शक्यं। 28 तदा पितर उवाच, पश्य वर्यं सर्वस्वं परित्यज्य तव पश्चाद्विमिनोऽभवाम। 29 ततः स उवाच, युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरराज्यार्थं गृहं पितरौ भ्रातृगणं जायां सन्तानांश्च त्यक्तवा 30 इह काले ततोऽधिकं परकाले उन्नतान्युश्च न प्राप्त्ययति लोक ईदृशः कोपि नास्ति। (aiōnios g165, aiōnios g166) 31 अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाहृय भवेषे, पश्यत वर्यं यिरुशालम्नगरं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं यदरिति तदनुरूपं तं प्रति गृहिष्यते; 32 वस्तुतस्तु सोऽन्यदेशीयानां हस्तेषु समर्पयिष्यते, ते तमुपहसिष्यन्ति, अन्यायामाचरिष्यन्ति तदपुषि निष्ठीं निक्षेप्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं हनिष्यन्ति च, 33 किन्तु तृतीयदिने स शमशानाद् उत्थास्यति। 34 एतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शेषु: तेषां निकटेऽस्पष्टतवात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञातुं न शेषुश्च। 35 अथ तस्मिन् यिरीहोः पुरस्यान्तिकं प्राप्ते कश्चिदन्धः पथः पाश्च उपविश्य भिक्षाम् अकरोत् 36 स लोकसमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्ठवान्। 37 नासरतीयीशुर्यातीति लोकैरुक्ते स उच्चैरवत्तुमारेभे, 38 हे दायूदः सन्तान यीशो मां दयस्व। 39 ततोग्रामिनसं मौनी तिष्ठेति तर्जयामासुः किन्तु स पुनारुवन् उवाच, हे दायूदः सन्तान मां दयस्व। 40 तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिके तमानेतुम् आदिदेश। 41 ततः स तस्यान्तिकम् आगमत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं किमिच्छसि? त्वर्दर्थमहं किं करिष्यामि? स

उक्तवान्, हे प्रभोऽहं द्रष्टुं लभै। 42 तदा यीशुरुवाच, दृष्टिक्तिं गृहाण तव प्रत्ययस्तां स्वस्थं कृतवान्। 43 ततस्तत्क्षणात् तस्य चक्षुषी प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदालोक्य सर्वे लोका ईश्वरं प्रशंसितुम् आरेभिरे।

19 यदा यीशु विरीहोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छस्तदा 2 सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको 3 यीशुः कीदृगिति द्रष्टुं चेष्टितवान् किन्तु खर्वत्वालोकसंघमध्ये तदर्शनमप्राप्य 4 येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम् उडुम्बरतरस्मारुरोह। 5 पश्चाद् यीशुस्तस्तथानम् इत्वा ऊर्ध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, हे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोह मयाद्य त्वद्देहे वस्तव्यं। 6 ततः स शीघ्रमवरुद्ध्य साहादं तं जग्राह। 7 तद् दृष्ट्वा सर्वे विवदमाना वक्तुमारेभिरे, सोतिथित्वेन दुष्टलोकगृहं गच्छति। 8 किन्तु सक्केयो दण्डायमानो वक्तुमारेभे, हे प्रभो पश्य मम या सम्पत्तिरस्ति तदर्द्दु दरिद्रेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा कस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तत्त्वरुपां ददामि। 9 तदा यीशुस्तमृक्तवान् अयमपि इत्त्राहीमः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहे त्राणमुपस्थितं। 10 यद् हारितं तत् मृगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्। 11 अथ स यिरुशालमः समीप उपातिष्ठृ ईश्वराराजत्वस्यानुषासनं तदैव भविष्यतीति लोकैरन्वभूयत, तस्मात् स श्रोतृभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास। 12 कोपि महाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागान्तु दूरदेशं जगाम। 13 यात्राकाले निजान् दशदासान् आहूय दशस्वर्णसिद्धा दत्त्वा समागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश। 14 किन्तु तस्य प्रजास्तमवजाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयिव्याम इमां वार्ता तनिकटे प्रेरयामासुः। 15 अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् एकैको जनो बाणिज्येन किं लब्धवान् इति जातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान् आहूयानेतुम् आदिदेश। 16 तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तव तत्कैक्या मुद्रया दशमुद्रा लब्ध्वा। 17 ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो जात इतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिष्ठो भव। 18 द्वितीय आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तत्कैक्या मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्ध्वा। 19 ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिष्ठति र्भव। 20 ततोन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बद्धास्थापयं सेयं। 21 त्वं कृपणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यन्नावपस्तदेव च छिनतिस ततोहं त्वत्तो भीतः। 22 तदा स जगाद्, रे दुष्टदास तव वाक्येन त्वा दोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्णामि, यदहं नावपञ्च तदेव छिनतिः, एतादृशः कृपणोहमिति यदि त्वं जानासि, 23 तर्हि मम मुद्रा बणिजां निकटे कुतो नास्थापयः? तया कृतेऽहम् आगत्य कुर्सीदेन सार्द्धं निजमुद्रा अप्राप्यम्। 24 पश्चात् स समीपस्थान् जनान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्त। 25 ते प्रोचुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति। 26 युष्मानहं वदामि यस्याश्रये वद्धुते गृह्णितं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धुते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान् नायिष्यते। 27 किन्तु ममाधिष्ठतिवस्य वशत्वे स्थातुम् असम्मन्यमाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संहरत। 28 इत्युपदेशकथां कथयित्वा सोग्रामः सन् यिरुशालमपुरं ययौ। 29 ततो बैतकीबैथनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेनिकम् इत्वा शिष्यद्वयम् इत्युक्त्वा प्रेषयामास, 30 युवाममुं सम्मुखस्थग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोहत् तं गर्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं मोचयित्वानयतं। 31 तत्र कुतो मोचयथः? इति चेत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यति: प्रभेत्र ग्रीष्मेनम् आस्ते। 32 तदा तौ प्ररिती गत्वा तत्कथानुसारेण सर्वं प्राप्तौ। 33 गर्दभशावकमोचनकाले तत्वामिन ऊचु, गर्दभशावकं कुतो मोचयथः? 34 तावूचतुः प्रभोत्र प्रयोजनम् आस्ते। 35 पश्चात् तौ तं गर्दभशावकं यीशोरनिकमानीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि यीशुमारोहयामासतुः। 36 अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे। 37 अपरं जैतुनाद्रेषुपत्यकाम् इत्वा शिष्यसंघः पूर्वदृष्टानि महाकर्माणि स्मृत्वा, 38 यो राजा प्रभो नामान्याति स धन्यः स्वर्गे कुशलं सर्वोच्चे जयध्वनि र्भवतु, कथामेतां कथयित्वा सानन्दम् उचैरश्वरं धन्यं वक्तुमारेभे। 39 तदा लोकारण्यमध्यस्थः कियन्तः फिरशिनस्तत् श्रुत्वा यीशुं प्रैचुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्जय। 40 स उवाच, युष्मानहं वदामि यद्यमी नीरवस्तिष्ठन्ति तर्हि पाषाणा उचैः कथाः कथयिष्यन्ति। 41 पश्चात् तत्पुरानिकमेत्य तदवलोक्य साश्रुपातं जगाद्, 42 हा हा चेत् त्वमग्रेऽज्ञास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथा, तर्हुत्तमम् अभिष्यत्, किन्तु क्षणेस्मिन् तत्तव दृष्टेरोचरम् भवति। 43 त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यथत्वा इति हेतो यत्काले तव रिपवस्त्वा चतुर्दिश्वा प्राचीरेण वेष्टियत्वा रोत्यन्ति 44 बालकैः सार्द्धं भूमिसात् करिष्यन्ति च त्वम्भये पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति च, काल ईदृश उपस्थास्यति। 45 अथ मध्येनिदं प्रविश्य तत्रत्यान् क्रयिक्रियणो बहिष्कुर्वन् 46 अवदत् मद्रूहं प्रार्थनागृहमिति लिपिरास्ते किन्तु यूयं तदेव चैराणां गहरं कुरुथ। 47 पश्चात् स प्रत्यहं मध्येनिदरम् उपदिदेशः ततः प्रधानयाजका अध्यापका: प्राचीनाश्च तं नाशयितुं चिरोष्टिरे; 48 किन्तु तदुपदेशे सर्वे लोका निविष्टिचित्ताः स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्तुं नावकाशं प्रापुः।

20 अथैकदा यीशु मर्मिनदे सुसंवादं प्रचारयन् लोकानुपदिशति, एर्हत् प्रधानयाजका अध्यापका: प्राज्यश्च तनिकटमागत्य पप्रच्छुः 2 कयाज्या त्वं कर्माण्येतानि करोषि? को वा त्वामज्ञापयत्? तदस्मान् वद। 3 स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं वदत। 4 योहनो मज्जनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाजातो जातं? 5 ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स इति वक्ष्यति। 6 यदि मनुष्यस्येति वदामस्तर्हि सर्वे लोका अस्मान् पाषाणै हर्मिनिष्यन्ति यतो योहन् भविष्यद्वादीति सर्वे दृढं जानन्ति। 7 अतएव ते प्रत्यैतुः कस्याज्ञया जातम् इति वक्तुं न शक्नुमः। 8 तदा यीशुरवदत् तर्हि कथाज्ञया कर्माण्येताति करोर्मीति च युष्मान् न वक्ष्यामि। 9 अथ लोकानां साक्षात् स इमां दृष्टान्तकथां वक्तुमारेभे, कश्चिद् द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां हस्तेषु समर्प्य बहुकालार्थं दूरदेशं जगाम। 10 अथ फलकाले फलानि ग्रहीतु

कृषीवलानां समीपे दासं प्राहिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससर्जः। 11 ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुव्यवहृत्य रिक्तहस्तं विससर्जुः। 12 ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राहिणोत् ते तमपि क्षताङ्गां कृत्वा बहि निचिक्षिपुः। 13 तदा क्षेत्रपति विचारयामास, ममेदानीं किं कर्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं दृत्वा समादरिष्यन्ते। 14 किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोचु, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैन् हन्मस्तोथिकारोस्माकं भविष्यति। 15 ततस्ते तं क्षेत्राद् बहि निपात्य जघ्नुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति? 16 स आगत्य तान् कृषीवलान् हत्वा परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पयिष्यति; इति कथां श्रुत्वा ते उद्वदन् एतादृशी घटना न भवतु। 17 किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद्, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छकं। प्रधानप्रस्तरः कोणे स एव हि भविष्यति। एतस्य शास्त्रीयवचनस्य किं तात्पर्यं? 18 अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भंश्यते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवच् चूर्णीभविष्यति। 19 सोस्माकं विरुद्धं दृश्यन्तमिमं कथितवान् इति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तु वाच्छुः किन्तु लोकेभ्यो विभ्युः। 20 अतएव तं प्रति सतकाः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं देशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः। 21 तदा ते तं प्रप्रच्छुः, हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कमप्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्चरं मार्गमुपदिशति, वयमेतज्जानीमः। 22 कैसराजाय करोस्माभि देयो न वा? 23 स तेषां वज्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षेदे? मां मुद्रामेकं दर्शयत। 24 इह लिखिता मूर्तीरियं नाम च कस्य? तेऽवदन् कैसरस्य। 25 तदा स उवाच, तर्हि कैसरस्य द्रव्यं कैसराय दत्तः ईश्वरस्य तु द्रव्यमीश्वराय दत्त। 26 तस्माल्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कमपि दोषं धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्र्यं मन्यमाना मौनिनस्तस्थुः। 27 अपरञ्च शमशानादुत्थानानङ्गीकारिणां सिदुकिनां कियन्तो जना आगत्य तं प्रप्रच्छुः, 28 हे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीति लिलेख यस्य भ्राता भाय्यां सत्यां निःसन्तानो प्रियते स तज्जायां विवद्य तद्वंशम् उत्पादयिष्यति। 29 तथाच केचित् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता विवद्य निरपत्यः प्राणान् जहौ। 30 अथ द्वितीयस्तस्य जायां विवद्य निरपत्यः सन् ममार। तृतीयश्च तामेव व्युवाहः; 31 इत्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवद्य निरपत्या: सन्तो ममुः। 32 शेषे सा स्त्री च ममार। 33 अतएव शमशानादुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भार्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भार्यासीत्। 34 तदा यीशुः प्रत्युवाच, एतस्य जगतो लोका विवहन्ति वागदत्ताश्च भवन्ति (aiōn g165) 35 किन्तु ये तज्जगत्प्राप्तियोग्यत्वेन गणितां भविष्यन्ति शमशानाच्चोत्थास्यन्ति ते न विवहन्ति वागदत्ताश्च न भवन्ति, (aiōn g165) 36 ते पुन न विष्यन्ते किन्तु शमशानादुत्थापिताः सन्त ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सदृशाश्च भवन्ति। 37 अधिकन्तु मूसाः स्तम्बोपाच्याने परमेश्वर ईब्राहीम ईश्वर इस्हाक ईश्वरो याकूबशेश्वर इत्युक्त्वा मृतानां शमशानाद् उत्थानस्य प्रमाणं लिलेख। 38 अतएव य ईश्वरः स मृतानां प्रभु न किन्तु जीवतामेव प्रभुः, तन्निकटे सर्वे जीवन्तः सन्ति। 39 इति श्रुत्वा कियन्तोथापका ऊचुः, हे उपदेशक भवान् भद्रं प्रत्युक्तवान्। 40 इतः परं तं किमपि प्ररुं तेषां प्रगल्भता नाभूत्। 41 पश्चात् स तान् उवाच, यः ख्रीष्टः स दायूदः सन्तान एतां कथां लोकाः कथं कथयन्ति? 42 यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तत्र शत्रूनहं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश। 43 इति कथां दायूद स्वयं गीतग्रन्थेऽवदत्। 44 अतएव यदि दायूद तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति? 45 पश्चाद् यीशुः सर्वजनानां कर्णगोचरे शिष्यानुवाच, 46 येऽध्यापका दीर्घपरिच्छदं परिधाय भ्रमन्ति, हृष्टप्रणयो नर्मस्करो भजनोहस्य प्रोच्चासने भोजनगृहस्य प्रधानस्थाने च प्रीयन्ते 47 विधवानां सर्वस्वं ग्रसित्वा छलेन दीर्घकालं प्रार्थयन्ते च तेषु सावधाना भवत, तेषामुग्रदण्डो भविष्यति।

21 अथ धनिलोका भाण्डामारे धनं निक्षिपन्ति स तदेव पश्यति, 2 एताहि काचिदीना विधवा पणद्वयं निक्षिपति तद् ददर्श। 3 ततो यीशुर्वाच युष्मानहं यथार्थं वदामि, दरिद्रेयं विधवा सर्वेभ्योधिकं न्यक्षेप्सीत्, 4 यतोन्ये स्वप्राज्यधनेभ्य ईश्वराय किञ्चित् न्यक्षेप्सुः, किन्तु दरिद्रेयं विधवा दिन्यापनार्थं स्वस्य यत् किञ्चित् स्थितं तत् सर्वं न्यक्षेप्सीत्। 5 अपरञ्च उत्तमप्रस्तरैरुत्सृष्ट्यैश्च मन्दिरं सुशोभतेरां कैश्चिदित्युक्ते स प्रत्युवाच 6 यूयं यदिदं निचयनं पश्यथ, अस्य पाषाणैकोप्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति, सर्वे भूसद्विष्यन्ति कालोयमायाति। 7 तदा ते प्रप्रच्छुः, हे गुरो घटनेदृशी कदा भविष्यति? घटनाया एतस्यस्थिहं वा किं भविष्यति? 8 तदा स जगाद्, सावधाना भवत यथा युष्माकं भ्रमं कोपि न जनयति, खीष्टोहमित्युक्त्वा मम नाम्रा बहव उपस्थास्यन्ति स कालः प्रायेणोपस्थितः, तेषां पश्चान्मा गच्छत। 9 युद्धस्योपप्लवस्य च वार्ता श्रुत्वा मा शङ्कक्षं, यतः प्रथमम् एता घटना अवश्यं भविष्यन्ति किन्तु नापाते युगान्तो भविष्यति। 10 अपरञ्च कथयामास, तदा देशस्य विपक्षत्वेन राज्यम् उत्थास्यति, 11 नानास्थानेषु महाभूकम्पो दुर्भिक्षं मारी च भविष्यन्ति, तथा व्योममण्डलस्य भयङ्कररदर्शनान्यश्वर्यलक्षणानि च प्रकाशयिष्यन्ते। 12 किन्तु सर्वासामेतासां घटनानां पूर्वं लोका युष्मान् धृत्वा ताडिष्यन्ति, भजनालये कारायाज्व समर्पयिष्यन्ति मम नामकारणाद् युष्मान् भूपानां सासकानाज्व सम्मुखं निष्पत्यन्ति च। 13 साक्षायार्थं एतानि युष्मान् प्रति धीत्यन्ते। 14 तदा किमुतं वक्तव्यम् एतत् न चिन्तयिष्याम इति मनःसु निश्चितनुत। 15 विपक्षा यस्मात् किमप्युत्तरम् आपत्तिज्व कर्तुं न शक्षयन्ति तादृशां वाक्पटुत्वं ज्ञानञ्च युष्मभ्यं दास्यामि। 16 किञ्च यूयं पित्रा मात्रा भ्रात्रा बन्धुना ज्ञात्या कुटुम्बेन च परकरेषु समर्पयिष्यध्वे; ततस्ते युष्माकं कञ्जन कञ्जन घातयिष्यन्ति। 17 मम नामः कारणात् सर्वे मनुष्यै यूयम् ऋतीयिष्यध्वे। 18 किन्तु युष्माकं शिरःकेशैकोपि न विनंक्ष्यति, 19 तस्मादेव धैर्यमवलम्ब्य स्वस्वप्राणान्

रक्षत। 20 अपरज्ज्व यिरुशालम्पुरं सैन्यवेष्टिं विलोक्य तस्योच्छन्नतायाः समयः समीप इत्यवगमिष्यथ। 21 तदा यिहूदादेशस्था लोकाः पर्वतं पलायन्ताः, ये च नगरे तिष्ठन्ति ते देशान्तरं पलायन्ता, ये च ग्रामे तिष्ठन्ति ते नगरं न प्रविशन्तु। 22 यतस्तदा समुचितदण्डनाय धर्मपुस्तके यानि सर्वाणि लिखितानि तानि सफलानि भविष्यन्ति। 23 किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदाव्यश्च तामां दुर्गति भविष्यति, यत एताल्लोकान् प्रति कोपो देशे च विषमदुर्गति घटिष्यते। 24 वस्तुतस्तु ते खण्डग्राघरपरिव्वङ्गं लप्यन्ते बद्धाः सन्तः सर्वदेशेषु नायिष्यन्ते च किञ्चान्यदेशीयानां समयोपस्थितिपर्यन्तं यिरुशालम्पुरं तैः पदतलै दलयिष्यते। 25 सूर्यचन्द्रनक्षत्रेषु लक्षणादि भविष्यन्ति, भुवि सर्वदेशीयानां दुःखं चिन्ता च सिन्धौ वीरीयानां तर्जनं गर्जनज्ज्व भविष्यन्ति। 26 भूभू भाविघटनां चिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्पा भविष्यन्ति, यतो व्योममण्डले तेजस्विनो दोलायमाना भविष्यन्ति। 27 तदा पराक्रमेणा महातेजसा च मैघारुङ्म मनुष्यपुत्रम् आयान्तं द्रक्ष्यन्ति। 28 किन्त्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं मस्तकान्युत्तोल्य ऊर्द्धव्यं द्रक्ष्यथ, यतो युष्माकं मुक्ते: कालः सविधो भविष्यति। 29 ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उम्बरादिवक्षाणां 30 नवीनपत्राणि जातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित इति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ, 31 तथा सर्वासामासां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य राजत्वं निकटम् इत्यपि जास्यथ। 32 युष्मानहं यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् एतानि घटिष्यन्ते। 33 नभोभुवोलोपो भविष्यति मम वाक् तु कदापि लुप्ता न भविष्यति। 34 अतएव विषमाशनेन पानेन च सांमारिकचिन्ताभिश्च युष्माकं चित्तेषु मत्तेषु तद्विनम् अकस्माद् युष्मान् प्रति यथा नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत। 35 पृथिवीस्थसर्वलोकान् प्रति तद्विनम् उन्माथ इव उपस्थास्यति। 36 यथा यूयम् एतद्वाविघटना उत्तर्तु मनुजसुतस्य सम्मुखे संस्थातुज्य योग्या भवथ कारणादस्मात् सावधानाः सन्तो निरन्तरं प्रार्थयर्थं। 37 अपरज्ज्व स दिवा मन्दिर उपदिश्य रावै जैतुनाद्रिं गत्वातिष्ठत्। 38 ततः प्रत्यूषे लाकास्तत्कथां श्रोतुं मन्दिरे तदन्तिकम् आगच्छन्।

22 अपरज्ज्व किणवशून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते 2 प्रधानयाजका अध्यायकाश्र यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति तथोपायाम् अचेष्टन्त किन्तु

लोकेभ्यो बिभ्युः। 3 एतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणित ईकरियोतीयरुद्धिमान् यो यिहूदास्तस्यान्तःकरणं शैतानाश्रितत्वात् 4 स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्रणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सह चकार। 5 तेन ते तुष्टास्तस्मै मुद्रां दातुं पाणं चक्रः। 6 ततः सोङ्गीकृत्य यथा लोकानामोगोचरे तं परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं चेष्टितुमरेभे। 7 अथ किणवशून्यपूपोत्सवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने 8 यीशुः पितरं योहनञ्चाहूय जगाद्, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासादयत। 9 तदा तौ पप्रच्छतुः कुचासादयावो भवतः केच्छा? 10 तदा सोवादीत्, नारे प्रविष्टे कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्पश्चादित्वा निवेशनपतिम् इति वाक्यं वदत्, 11 यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शिष्यैः सार्द्धं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशाला कुत्र? कथामिमां प्रभुस्त्वां पृच्छति। 12 ततः स जनो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् एकं शस्तं कोष्ठं दर्शयिष्यति तत्र भोज्यमासादयत। 13 ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्वं दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासादयामासतुः। 14 अथ काल उपस्थिते यीशु द्वार्दशभिः प्रेरितैः सह भोक्तुमुपविश्य कथितवान् 15 मम दुःखभोगात् पूर्वं युभाभिः सह निस्तारोत्सवस्यैतस्य भोज्यं भोक्तुं मयातिवाञ्छा कृता। 16 युष्मान् वदामि, यावत्कालम् ईश्वरराज्ये भोजनं न करिष्ये तावत्कालम् इदं न भोक्त्ये। 17 तदा स पानप्रामादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तियित्वा तेष्यो दत्वावदत्, इदं गृहीत यूयं विभज्य पिवत। 18 युष्मान् वदामि यावत्कालम् ईश्वराजत्वस्य संस्थापनं न भवति तावद् द्राक्षाफलरसं न पास्यामि। 19 ततः पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् कीर्त्तियित्वा भड्का तेष्यो दत्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यम्म वपुस्तदिं, एतत् कर्म मम स्मरणार्थं कुरुथं। 20 अथ भोजनाते तदृशं पात्रं गृहीत्वावदत्, युष्मकृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतवनियमरूपं पानाप्राप्तिम्। 21 पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सह भोजनासन उपविशति। 22 यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेणा मनुष्यपुत्रस्य गति भविष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो भविष्यति। 23 तदा तेषां को जन एतत् कर्म रकिष्यति तत् ते परस्परं प्रस्तुमारेभिरे। 24 अपरं तेषां को जनः श्रेष्ठत्वेन गणिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवादोभवत्। 25 अस्मात् कारणात् सोवदत्, अन्यदेशीयानां राजानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन विख्याता भवन्ति च। 26 किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुख्यो भविष्यति स सेवकवद्वतु। 27 भोजनोपविष्टपरिचारक्योः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽप्तं परिचारकङ्गावस्मि। 28 अपरज्ज्व युयं मम परीक्षाकाले प्रथममारभ्य मया सह स्थिता 29 एतत्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि। 30 तस्मान् मम राज्ये भोजनासने च भोजनपाने करिष्यत्वे सिंहासनेष्टपविश्य चेसायेलीयानां द्वादशवासानां विचारं करिष्यत्वे। 31 अपरं प्रभुरुवाच, हे शिमोन् पश्य तितउना धान्यानीव युष्मान् शैतान् चालयितुम् ऐच्छत्, 32 किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति एतत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्तितं च भ्रातृणां मनासि स्थिरीकुरु। 33 तदा सोवदत्, हे प्रभो हं त्वया सार्द्धं कारां मृतिज्य यातुं मज्जितोस्मि। 34 ततः स उवाच, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुकुटरवात् पूर्वं त्वं मतपरिचयं वारत्रयम् अपहोष्यसे। 35 अपरं स प्रपच्छ, यदा मुद्रासम्पुरं खाद्यपात्रं पादुकाज्ज्व विना युष्मान् प्राहिणवं तदा युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते प्रोचुः कस्यापि न। 36 तदा सोवदत् किन्त्वदार्नीं मुद्रासम्पुरं खाद्यपात्रं वा यस्यास्ति तेन

तदग्रहीतव्यं, यस्य च कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स क्रेतव्यः। 37 यतो युष्मानं वदामि, अपराधिजनैः सार्दू गणितः स भविष्यति। इदं यच्छास्त्रीयं वचनं लिखितमस्ति तन्मयि फलिष्यति यतो मम सम्बन्धीय सर्वं सेत्यति। 38 तदा ते प्रोचुः प्रभो पश्य इमौ कृपाणौ। ततः सोवदू एतौ यथेष्टौ। 39 अथ स तस्माद्वहि गर्त्वा स्वाचारानुसारेण जैतुननामाद्रिं जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् युः। 40 तत्रोपस्थाय स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं प्रार्थयव्यं। 41 पश्चात् स तस्माद् एकशक्षेपाद् बहि गर्त्वा जानुनी पातयित्वा एतत् प्रार्थयाज्ञक्रे, 42 हे पित यदि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेन ममान्तिकाद् दूर्य किन्तु मदिच्छानुरूपं न त्विच्छानुरूपं भवतु। 43 तदा तरमै शक्तिं दातुं स्वर्गीयदूतो दर्शनं ददौ। 44 पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृढं प्रार्थयाज्ञक्रे, तस्माद् बृहच्छोणितविन्दव इव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारभिरे। 45 अथ प्रार्थनात उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुःखिनो निद्रितान् दृष्टवावदत् 46 कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयव्यं। 47 एतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिहूदानामा जनतासहितसेतोषाम् अग्रे चलित्वा यीशोश्चुम्बनार्थं तदन्तिकम् आययौ। 48 तदा यीशुरुवाच, हे यिहूदा किं चुम्बनेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि? 49 तदा यद्यद् धटिष्यते तदनुमाय सङ्गिभिरुक्तं, हे प्रभो वर्यं कि खङ्गेन धातयिष्यामः? 50 तत एकः करवालेनाहत्यं प्रथानयाजकस्य दासस्य दक्षिणं कर्णं चिछेद। 51 अधूना निवर्त्तस्व इत्युक्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृष्ट्वा स्वस्यं चकार। 52 पश्चात् यीशुः समीपस्थान् प्रथानयाजकान् मन्दिरस्य सेनापतीन् प्राचीनांश्च जगाद्, यूयं कृपाणान् यर्षीश्च गृहीत्वा मां किं चोरं धर्तुमायाताः? 53 यदाहं युष्माभिः सह प्रतिदिनं मन्दिरेऽतिष्ठ तदा मां धर्त्त न प्रवृत्ताः, किन्त्विदार्नीं युष्माकं समयोन्धकारस्य चाधिपत्यमस्ति। 54 अथ ते तं धृत्वा महायाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो दूरे दूरे पश्चादित्वा 55 बृहत्कोषस्य मध्ये यत्रान्मिन्नं ज्वालयित्वा लोकाः समेत्योपविष्टस्तत्र तैः सार्दूम् उपविवेश। 56 अथ वहिसन्निधौ समुपवेशकाले कविद्वासी मनो निविश्य तं निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्गेऽस्थात्। 57 किन्तु स तद् अपहृत्यावादीत् हे नारि तमहं न परिचिनोमि। 58 क्षणान्तरेऽन्यजनस्तं दृष्टवाब्रवीत् त्वमपि तेषां निकरस्यैकजनोसि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाहमस्मि। 59 ततः सार्दूदण्डद्वयात् परं पुनरस्यो जनो निश्चित्य ब्रह्मे, एष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गालीलीयो लोकः। 60 तदा पितर उवाच हे नर त्वं यद् वदमि तदहं बोद्धुं न शक्नोमि, इति वाक्ये कथितमात्रे कुक्कुटो रुराव। 61 तदा प्रभुणा व्याधुट्य पितरे निरीक्षिते कृकवाकुरवात् पूर्वं मां त्रिरप्होष्यसे इति पूर्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः समृत्वा 62 बर्हिगत्वा महायेदेन चक्रन्द। 63 तदा यै यीशुर्धृतस्ते तमुपहस्य प्रहर्तुमारभिरे। 64 वस्त्रेण तस्य दृशौ बद्ध्या कपोले चपेटायातं कृत्वा पप्रच्छुः, कस्ते कपोले चपेटायातं कृतवान? गणयित्वा तद् वद। 65 तदन्यत् तद्विरुद्धं बहुनिन्दावाक्यं वकुमारभिरे। 66 अथ प्रभाते सति लोकप्राज्ञः प्रथानयाजका अथापकाश्च सभां कृत्वा मध्येसभं यीशुमानीय प्रप्रच्छुः, त्वम् अभिषिकतोसि न वास्मान् वद। 67 स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्नुकेऽपि यूयं न विश्वसिष्यथ। 68 कस्मिंश्विद्वाक्ये युष्मान् पृष्ठैपि मां न तदुत्तरं वक्ष्यथ न मां त्यक्ष्यथ च। 69 किन्त्वितः परं मनुजसुतः सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे समुपवेक्ष्यति। 70 ततस्ते पप्रच्छुः, रिंह त्वमीश्वरस्य पुरुः? स कथयामास, यूयं यथार्थं वदथ स एवाहं। 71 तदा ते सर्वे कथयामासुः, रिंह साक्षेऽन्स्मिन् अस्माकं किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुखादेव साक्ष्यं प्राप्तम्।

23 ततः सभास्था: सर्वलोका उत्थाय तं पीलातसम्मुखं नीताप्रोद्य वकुमारभिरे, 2 स्वमिषिकं राजानं वदन्तं कैमराजाय करदानं निषेधनं राज्यविपर्ययं कुर्तु प्रवर्त्तमानम् एन प्राप्ता वर्यं। 3 तदा पीलातसं पृष्टवान् त्वं किं यिहूदीयानां राजा? स प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्। 4 तदा पीलातः प्रथानयाजकादिलोकान् जगाद्, अहमेतस्य कमायपराधं नापतवान्। 5 ततस्ते पुनः साहमिनो भूत्वावदन्, एष गालील एतत्स्थानपर्यन्ते सर्वस्मिन् यिहूदादेशे सर्वाल्लोकानुपदिश्य कुप्रवृत्तिं ग्राहीतवान्। 6 तदा पीलातो गालीलप्रदेशस्य नाम श्रुत्वा पप्रच्छ, किमयं गालीलीयो लोकः? 7 ततः स गालीलप्रदेशीयहेदोद्राजस्य तदा रित्थेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास। 8 तदा हेरोद् यीशुं विलोक्य सन्तुतोष, यतः स तस्य बहुवृत्तान्तश्रवणात् तस्य किञ्चिदाश्वर्यकर्म पश्यति इत्याशां कृत्वा बहुकालमारभ्य तं द्रुष्टं प्रयासं कृतवान्। 9 तस्मात् तं बहुकथाः पप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाच। 10 अथ प्रथानयाजका अथापकाश्च प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन तमपवदितुं प्रारेभिरे। 11 हेरोद् तस्य सेनागणश्च तमवजाय उपहासत्वेन राजवस्त्रं प्रथिष्य पुनः पीलातं प्रति तं प्राहिणोत्। 12 पूर्वं हेरोदपीलातयोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तद्विद्वान् जातम्। 13 पश्चात् पीलातः प्रथानयाजकान् शासकान् लोकांश्च युगपदाहूय ब्रह्मे, 14 राज्यविपर्ययकारकोयम् इत्युक्त्वा मनुष्यमेन मम निकरमानैष किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं कृत्वापि प्रोत्तिष्ठन्तः नाहमस्य कमायिपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वामुं त्यजामि। 23 तथापि ते पुनरेनं कृशे व्यथ इत्युक्त्वा प्रोत्तिष्ठदं प्रार्थयाज्ञक्रिरे; 24 ततः प्रथानयाजकादीनां कलरवे प्रब्रते सति तेषां प्रार्थनारूपं कर्तुं पीलात आदिदेश। 25 राजद्रोहवधयोरपराधेन कारास्थं यं जनं ते यथाचिरे तं मोचयित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समार्पयत्। 26 अथ ते यीशुं गृहीत्वा यान्ति, एतहि ग्रामादागतं शिमोननामानं कुरीणीयं जनं धृत्वा यीशोः 20 किन्तु पीलातो यीशुं मोचयितुं वाञ्छन् पुनस्तानुवाच। 21 तथायेनं कृशे व्यथ कृशे व्यथेति वदन्तस्ते रुखुः। 22 ततः स तृतीयवारं जगाद् कुतः? स किं कर्म कृतवान्? नाहमस्य कमायिपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वामुं त्यजामि। 23 तथापि ते पुनरेनं कृशे व्यथ इत्युक्त्वा प्रोत्तिष्ठदं

पश्चान्ते तस्य स्कन्धे कृशमर्पयामासुः। 27 ततो लोकारण्यमध्ये बहुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्च यीशोः पश्चाद् ययुः। 28 किन्तु स व्याघृत्य ता उवाच, हे यिरुशालमो नार्यो युं मदर्थं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थज्ञ रुदितिः; 29 पश्यत यः कदापि गर्भवत्पो नाभवन् स्तन्यज्ञ नापाययन् तादृशी वैन्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति। 30 तदा हे शैला अस्माकमुपरि पतत, हे उपरैला अस्मानाच्छादयत कथामीदृशीं लोका वक्ष्यन्ति। 31 यतः सतेजसि शाखिनि चेदेतद् धृते तर्हि शुष्कशाखिनि किं न घटिष्पते? 32 तदा ते हन्तुं द्वावपराधिनौ तेन सार्द्धं निन्युः। 33 अपरं शिरःकपालनामकस्थानं प्राप्य तं क्रुशे विविधुः; तद्वयोरपराधिनोरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे क्रुशे विविधुः। 34 तदा यीशुरकथयत्, हे पितरेतान् क्षमस्व यत एते यत् कर्मम् कुर्वन्ति तन् न विदुः; पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य वस्त्राणि विभज्य जग्गुः। 35 तत्र लोकसंघस्तिष्ठन् दर्श, ते तेषां शासकाश्च तमुपहस्य जग्गुः; एष इतरान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितोऽभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु। 36 तदन्यः सेनागणा एत्य तस्मै अम्लरसं दत्वा परिहस्य प्रोवाच, 37 चेत्त्व यिहूदीयानां राजासि तर्हि स्वं रक्ष। 38 यिहूदीयानां राजेति वाक्यं यूनानीयरोमीयेलीयाक्षरै लिखितं तच्छरस ऊर्ध्वेऽस्थाप्यत। 39 तदोभयपार्श्यो विद्वौ यावपराधिनौ तयोरेकस्तं विनिन्य बभाषे, चेत्त्वम् अभिषिक्तोसि तर्हि स्वमावाज्य रक्ष। 40 किन्त्वन्यस्तं तर्जयित्वावदत्, ईश्वरात्त्वं किञ्चिदपि भयं नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि, 41 योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्मणां समुचितफलं प्राप्नुवः किन्त्वनेन किमपि नापारदुः। 42 अथ स यीशुं जगाद् हे प्रभे भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां स्मरतु। 43 तदा यीशुः कथितवान् त्वां यथार्थं वदामि त्वमद्यैव मया सार्द्धं परलोकस्य सुखस्थानं प्राप्स्यसि। 44 अपरज्ञ द्वितीययामात् तृतीययामपर्यन्तं रवेस्तेजसोन्तर्हितवात् सर्वदेशोऽन्यकरेणावृतो 45 मन्दिरस्य यवनिका च छिद्यमाना द्विधा वभूव। 46 ततो यीशुरुचैरुवाच, हे पित र्मात्मानं तव करे समर्पये, इत्युक्त्वा स प्राणान् जहौ। 47 तदैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतिरीश्वरं धन्यमुक्त्वा कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य आसीत्। 48 अथ यावन्तो लोका द्रष्टुम् आगतास्ते ता घटना दृष्ट्वा वक्षः सु करायातं कृत्वा व्याघृत्य गतोः। 49 यीशो ज्ञातयो या या योषितश्च गालीलस्तेन सार्द्धमायातास्ता अपि दूरे स्थित्वा तत् सर्वं ददृशुः। 50 तदा यिहूदीयानां मन्त्राणां क्रियाज्ञासम्मन्यमान ईश्वरस्य राजत्वम् अपेक्षमाणो 51 यिहूदिदीरीयो उरमीयनारीयो यूषप्नामा मन्त्री भद्रो धार्मिकश्च पुमान् 52 पीलातान्तिकं गत्वा यीशो देहं ययाचे। 53 पश्चाद् वपुरवरोह्य वाससा संवेष्ट्य यत्र कोपि मानुषो नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते शमशाने तदस्थाप्यत्। 54 तदिनमायोजनायं दिनं विश्रामवाश्रम समीपः। 55 अपरं यीशुना सार्द्धं गालील आगता योषितः पश्चादित्वा शमशाने तत्र यथा वपुः स्थापितं तच्च दृष्ट्वा 56 व्याघृत्य सुगन्धिद्वयत्वैलानि कृत्वा विधिवद् विश्रामं चक्रुः।

24 अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे ता योषितः सम्पादितं सुगन्धिद्वयं गृहीत्वा तदन्याभिः कियतीभिः स्त्रीभिः सह शमशानं ययुः। 2 किन्तु शमशानद्वारात् पाषाणमपसरितं दृष्ट्वा 3 ताः प्रविश्य प्रभो देहमप्राप्य 4 व्याकुला भवन्ति एतर्हि तेजोमयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषौ तासां समीपे समुपस्थितौ 5 तस्माताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुख्यस्यस्थुः। तदा तौ ता ऊचतु मृतानां मध्ये जीवन्तं कुतो मृगयथ? 6 सोत्र नास्ति स उदस्थात्। 7 पापिनां करेषु समप्रितेन क्रुशे हतेन च मनुष्यपुत्रेण तृतीयदिवसे शमशानादुत्थातव्यम् इति कथां स गलीलि तिष्ठन् युष्मभ्यं कथितवान् तां स्मरत। 8 तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु जाता। 9 अनन्तरं शमशानाद् गत्वा ता एकादशशिष्यादिभ्यः सर्वेभ्यस्तां वार्ता कथयामासुः। 10 मग्नलीनीमरियम्, योहना, याकूबो माता मरियम् तदन्याः सङ्गिन्यो योषितश्च प्रेरितेभ्य एताः सर्वा वार्ता कथयामासुः। 11 किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाख्यानमात्रं बुद्ध्या कोपि न प्रत्यैतु। 12 तदा पितर उत्थाय शमशानान्तिकं दधाव, तत्र च प्रहो भूत्वा पार्श्वेकस्थापितं केवलं वस्त्रं दर्श, तस्मादाश्र्यं मन्यमानो यदधटत तन्मनसि विचारयन् प्रतस्थे। 13 तपिमनेव दिने द्वौ शिष्यौ यिरुशालमश्वतुष्क्रोशान्तरितप् इम्पायुग्रामं गच्छन्तौ 14 तासां घटनानां कथामकथयतां 15 तयोरालापविचारयोः काले यीशुरागत्य तस्यां सह जगाम 16 किन्तु यथा तौ तं न परिविनुतस्तदर्थं तयो दृष्टिः संरुद्धा। 17 स तौ पृष्ठावान् युवां विषषणौ किं विचारयन्तौ गच्छथ? 18 ततस्यातोः क्विलयपानामा प्रत्युवाच यिरुशालमपुरेऽधुना यान्यघटन्त त्वं केवलविदेशी किं तदृत्तात् न जानासि? 19 स पप्रच्छ का घटनाः? तदा तौ वक्तुमरेभाते यीशुनामा यो नासरतीयो भविष्यद्वारा ईश्वरस्य मानुषाणाज्य साक्षात् वाक्ये कर्मणि च शक्तिमानासीत् 20 तम् अस्माकं प्रधानयाजका विचाराकाश्च केनापि प्रकारेण क्रुशे विद्वै तस्य प्राणानाशयन् तदीया घटनाः; 21 किन्तु य इसायेलीयलोकान् उद्धारयिष्यति स एवायम् इत्याशास्माभिः कृता। तदीया तथास्तु तस्या घटनाया अद्य दिनत्रयं गतं। 22 अधिकन्त्वस्माकं सङ्गिनीनां कियतीर्तीणां मुखेभ्योऽसम्भववाक्यमिदं श्रुतं; 23 ताः प्रत्यूषे शमशानं गत्वा तत्र तस्य देहम् अप्राप्य व्याघृत्यत्वा प्रोक्तवत्यः स्वर्गीसदूतौ दृष्ट्वास्माभिस्तौ चावदिष्टां स जीवितवान्। 24 ततोस्माकं कैश्चित् शमशानमगम्यत तेऽपि स्त्रीणां वाक्यानुरूपं दृष्टवन्तः किन्तु तं नापश्यन्। 25 तदा स तावुवाच, हे अबोधी हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं प्रत्येतु विलम्बमानौ; 26 एतत्सर्वदुःखं भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं ख्येष्टस्य न न्याया? 27 ततः स मूसाग्रन्थमारभ्यं सर्वभविष्यद्वादिनां सर्वशास्त्रे स्वस्मिन् लिखिताख्यानाभिरायं बोधयामास। 28 अथ गम्यग्रामाभ्यर्थं प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणे दर्शते 29 तौ साधयित्वावदतां सहावाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति रात्रिरभूतः ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ। 30 पश्चाद्वोजनोपवेशकाले स पूर्णं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् जगाद् तज्ज्व भक्त्वा ताभ्यां ददौ। 31 तदा तयो दृष्टै प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः साक्षात्दन्तर्दर्थे। 32 ततस्तौ मिथोभिधातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा कथामकथयत् शास्त्रार्थज्ञबोधयत् तदावयो र्बुद्धिः किं न प्राज्वलत? 33 तौ तत्क्षणादुत्थाय

यिरुशालमपुरं प्रत्याययतुः, तत्स्थाने शिष्याणाम् एकादशानां सङ्गिनाज्व दर्शनं जातं। 34 ते प्रोचुः प्रभुरुदतिष्ठद् इति सत्यं शिमोने दर्शनमदाच्च। 35 ततः पथः सर्वधटनायाः पूपभज्जनेन तत्परिचयस्य च सर्ववृत्तान्तं तौ वकुमारेभाते। 36 इत्थं ते परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य प्रोत्थय युष्माकं कल्याणं भूयाद् इत्युवाच, 37 किन्तु भूतं पश्याम इत्यनुमाय ते समुद्दिविजिरे त्रेषुश्च। 38 स उवाच, कुतो दुखिता भवथ? युष्माकं मनःसु सुन्देह उदेति च कुतः? 39 एषाहं, मम करौ पश्यत वरं स्पृष्ट्वा पश्यत, मम यादृशानि पश्यथ तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति। 40 इत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामास। 41 तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन्। ततः स तान् प्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे खाद्यं किञ्चिदस्ति? 42 ततस्ते कियद्ग्रहमत्स्यं मधुं च ददुः 43 स तदादाय तेषां साक्षाद् बुभुजे 44 कथयामास च मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु गीतपुस्तके च मयि यानि सर्वाणि वचनानि लिखितानि तदनुरूपाणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाहं यदेतद्वाक्यम् अवदं तदिदार्मीं प्रत्यक्षमभूत्। 45 अथ तेभ्यः शास्त्रबोधाधिकारं दत्तवावदत्, 46 द्वीषेनेत्थं मृतियातना भोक्तव्या तृतीयदिने च शमशानादुत्थातव्यज्येति लिपिरस्ति; 47 तन्नाम्ना यिरुशालममारभ्य सर्वदिशे मनःपरावर्त्तनस्य पापमोचनस्य च सुसंवादः प्रचारयितव्यः, 48 एषु सर्वेषु यूयं साक्षिणः। 49 अपरज्ज्व पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि, अतएव यावत्कालं यूयं स्वर्गीयां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं यिरुशालम्नगरे तिष्ठत। 50 अथ स तान् बैथनीयापर्यन्तं नीत्वा हस्तावुत्तोल्य आशिष वकुमारेभे 51 आशिषं वदन्नेव च तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गाय नीतोऽभवत्। 52 तदा ते तं भजमाना महानन्देन यिरुशालमं प्रत्याजग्मुः। 53 ततो निरन्तरं मन्दिरे तिष्ठन्त ईश्वरस्य प्रशंसां धन्यवादज्ज्व कर्त्तम् आरभिरे। इति॥

योहनः

1 आदौ वाद आसीत् स च वाद ईश्वरेण सार्थमासीत् स वादः स्वयमीश्वर एव। 2 स आदावीश्वरेण सहासीत्। 3 तेन सर्वं वस्तु ससृजे सर्वेषु सृष्टस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नस्ति। 4 स जीवनस्याकारः, तच्च जीवनं मनुष्याणां ज्योतिः 5 तज्ज्योतिरन्थकारे प्रचकाशे किन्त्वचकारस्तन्न जग्राह। 6 योहन् नामक एको मनुज ईश्वरेण प्रेषयाज्वक्रे। 7 तद्वारा यथा सर्वे विश्वसन्ति तदर्थं स तज्ज्योतिषि प्रमाणं दातुं साक्षिस्वरूपो भूत्वागमत्, 8 स स्वयं तज्ज्योतिः न किन्तु तज्ज्योतिषि प्रमाणं दातुमागमत्। 9 जगत्यागत्य यः सर्वमनुजेभ्यो दीपितं ददाति तदेव सत्यज्योतिः। 10 स यज्जगदसृजत् तन्मय एव स आसीत् किन्तु जगतो लोकास्तं नाजानन्। 11 निजाधिकारं स आगच्छत् किन्तु प्रजास्तं नागृह्णन्। 12 तथापि ये ये तमगृहन् अर्थात् तस्य नाम्नि व्यश्वसन् तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुम् अधिकारम् अददात्। 13 तेषां जनि: शोणितान्न शारीरिकाभिलाषान्न मानवानामिच्छातो न किन्त्वीश्वरादभवत्। 14 स वादो मनुष्यरूपेणावतीर्थं सत्यतानुग्रहाभ्यां परिपूर्णः सन् सार्थम् अस्माभि न्यवसत् ततः पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो यो महिमां तं महिमानं तस्यापश्याम। 15 ततो योहनपि प्रचार्यं साक्ष्यमिदं दत्तवान् यो मम पश्चाद् आगमिष्यति स मत्तो गुरुतः; यतो मत्पूर्वं स विद्यमान आसीत्; यदर्थम् अहं साक्ष्यमिदम् अदां स एषः। 16 अपरज्य तस्य पूर्णाताया वर्यं सर्वे क्रमशः क्रमशैनुग्रहं प्राप्ताः। 17 मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किन्त्वनुग्रहः सत्यत्वज्य यीशुखीष्टद्वारा समुपातिष्ठातां। 18 कोपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत् किन्तु पितुः क्रोडस्थौद्वितीयः पुत्रस्तं प्रकाशयत्। 19 त्वं कः? इति वाक्यं प्रेषुं यदा यिहूदीयलोका याजकान् लेविलोकांश्च यिरुशालमो योहनः समीपे प्रेषयामासुः; 20 तदा स स्वीकृतवान् नापृत्वात् नाहम् अभिषिक्त इत्यड्याकृतवान्। 21 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि को भवान्? किं एलियः? सोवदत् न; ततस्तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् स भविष्यद्वादी? सोवदत् नाहं सः। 22 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् कः? वर्यं गत्वा प्रेरकान् त्वयि किं वक्ष्यामः? स्वस्मिन् किं वदसि? 23 तदा सोवदत्। परमेश्य पन्थानं परिष्कृत सर्वतः। इतीदं प्रान्नरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्रिवः। कथामिमां यस्मिन् यिशयियो भविष्यद्वादी लिखितवान् सोहम्। 24 ये प्रेषितास्ते फिस्शिलोकाः। 25 तदा तेऽपृच्छन् यदि नाभिषिक्तोसि एलियोसि न स भविष्यद्वाद्यापि नासि च, तर्हि लोकान् मज्जयसि कुतः? 26 ततो योहन् प्रत्यवोचत्, तोयेऽहं मज्जयामीति सत्यं किन्तु यं यूर्यं न जानीथ तादृश एको जनो युष्माकं मध्य उपतिष्ठति। 27 स मत्पश्चाद् आगतोपि मत्पूर्वं वर्तमान आसीत् तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योस्मि। 28 यद्दनद्याः पारस्थैरथबारायां यस्मिन्स्थाने योहनमज्जयत् तस्मिन् स्थाने सर्वमेतद् अघटत। 29 परेऽहनि योहन् स्वनिकटमागच्छत्तं यिशुं विलोक्य प्रावोचत् जगतः पापमोचकम् ईश्वरस्य मेषधावकं पश्यत। 30 यो मम पश्चादागमिष्यति स मत्तो गुरुतः, यतो हेतोर्मत्पूर्वं सोऽवर्तत यस्मिन्नहं कथामिमां कथितवान् स एवायं। 31 अपरं नाहमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् किन्तु इसायेल्लोका एनं यथा परिचिन्वन्ति तदभिप्रायेणां जले मज्जयितुमागच्छम्। 32 पुनश्च योहनपरमेकं प्रमाणं दत्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तामात्मानम् अरयोपर्यवतिष्ठनं च दृष्टवानहम्। 33 नाहमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् इति सत्यं किन्तु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत् स एवेमां कथामकथयत् यस्योपर्यात्मानम् अवतरन्तम् अवतिष्ठन्तज्य द्रक्षयसि साएव पवित्रे आत्मनि मज्जयिष्यति। 34 अवस्तन्निरीक्ष्यायम् ईश्वरस्य तनय इति प्रमाणं ददामि। 35 परेऽहनि योहन् द्वाभ्यां शिष्याभ्यां सार्दें तिष्ठन् 36 यिशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेषधावकं पश्यतं। 37 इमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यो यीशोः पश्चाद् ईर्यतुः। 38 ततो यीशुः परावृत्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तौ दृष्ट्वा पृथ्वान् युवां किं गवेशयथः? तावपृच्छातां हे रब्बि अर्थात् हे गुरो भवान् कुत्र तिष्ठति? 39 ततः सोवादित् एत्य पश्यतं। ततो दिवसस्य तृतीयप्रहरस्य गतत्वात् तौ तद्विनं तस्य सङ्गेऽस्थातां। 40 यो द्वौ योहो वाक्यं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगमतां तयोः शिमोनितरस्य भ्राता आनिद्र्यः। 41 स इत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोनं साक्षात्प्राप्य कथितवान् वर्यं खीष्टम् अर्थात् अभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः। 42 पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत्। तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वनामधेयं कैफः। वा पितरः अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति। 43 परेऽहनि यीशौ गालीलं गन्तु निश्चितयेतसि सति फिलिपनामानं जनं साक्षात्प्राप्यावोचत् मम पश्चाद् आगच्छत्। 44 बैत्सैदानाम्नि यस्मिन् ग्रामे पितरान्द्रिययोर्वास आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य फिलिपस्य वसतिरासीत्। 45 पश्चात् फिलिपो निथनेलं साक्षात्प्राप्यावदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु च यस्याख्यानं लिखितमास्ते तं यूषफः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षाद् अकार्ष्यं वर्यं। 46 तदा निथनेल् कथितवान् नासरन्नगरात किं कश्चिदुत्तम उत्पन्तु शक्नोति? ततः फिलिपो ऽवोचत् एत्य पश्य। 47 अपरज्य यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्य इसायेल्लोकाः। 48 ततः सोवदद् भवान् मां कथं प्रत्यभिजानाति? यीशुरादीत् फिलिपस्य आहानात् पूर्व्यं यदा त्वमुद्भवरस्य तरोमूलेऽस्थास्तदा त्वामदर्शम्। 49 निथनेल् अचकथत्, हे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोसि, भवान् इसायेल्लवस्य राजा। 50 ततो यीशु व्याहृतत्, त्वामुद्भवरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानाहं ममैत्समाद्वाक्यात् किं तं व्यश्वसीः? एतस्मादपायश्वर्याणि कार्याणि द्रक्षयसि। 51 अन्यच्चावादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, इतः परं मोचिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूनुा ईश्वरस्य दूतगणम् अवरोहन्तमारोहन्तज्य द्रक्षयथ।

2 अनन्तरं त्रुतीयदिवसे गालील् प्रदेशिये कान्नानाम्मि नगरे विवाह आसीत् तत्र च यीशोर्माता तिष्ठत्। 2 तस्मै विवाहाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च
निमन्त्रिता आसन्। 3 तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वात् यीशोर्माता तमवदद् एतेषां द्राक्षारसो नास्ति। 4 तदा स तामवोचत् हे नारि मया सह
तव किं कार्य्य? मम समय इदानीं नोपतिष्ठति। 5 ततस्तस्य माता दासानबोचद् अयं यद् वदति तदेव कुरुत। 6 तस्मिन् स्थाने यिहूदीयानां
शुचित्वकरणव्यवहारानुसारेणाढकैकजलधारणि पाषाणमयानि षड्वृहत्प्रात्राणिआसन्। 7 तदा यीशुस्तान् सर्वकलशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्,
ततस्ते सर्वान् कुम्भानाकर्णं जलैः पर्यपूरयन्। 8 अथ तेभ्यः किञ्चिदुत्तार्य भोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनयन्। 9 अपरज्य
तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत् तज्जलवाहकादासा ज्ञातुं शक्ता: किन्तु तद्व्याधिपो ज्ञातुं नाशक्नोत् तदवलिद्य वरं संम्बोधावदत, 10 लोकाः
प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तषु यथेष्टं पितवत्सु तस्मा किञ्चिदनुत्तमज्ज्व ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि। 11 इत्थं
यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्वर्यकार्म्म प्रारम्भ निजमहिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यव्यसन्। 12 ततः परम् स निजमात्रुभ्रात्रुरिंशत्यः सार्दू
कफर्नाहूम् आगमत् किन्तु तत्र बहूदिनानि आतिष्ठत्। 13 तदनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटमगते यीशु यिहूशालम् नगरम् आगच्छत्। 14
ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रियणो वाणिजक्ष्योपविष्टान् विलोक्य 15 रज्जुभिः कशां निर्मार्य सर्वर्गोमेषादिभिः सार्दू तान् मन्दिराद्
दूरीकृतवान्। 16 वणिजां मुद्रादि विकीर्य आसनानि न्यूबृजीकृत्य पारावतविक्रियोऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाण्येतानि नयत, मम पितृगृहं
वाणिज्यगृहं मा कार्ष। 17 तस्मात् तन्मन्दिरार्थ उद्योगे यस्तु स ग्रसतीव माम्। इमां शास्त्रीयलिपिं शिष्याः समस्मरन्। 18 ततः परम् यिहूदीयलोका
यीषिमवदन् तवमिदुशकर्मकरणात् किं चिह्नमस्मान् दर्शयसि? 19 ततो यीशुस्तानवोचद् युध्माभिरेत तस्मिन् मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद्
उत्थापयिष्यामि। 20 तदा यिहूदिया व्याहार्षुः, एतस्य मन्दिरस निर्माणेन षट्यत्वारिंशद् वत्सरा गताः, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद् उत्थापयिष्यसि?
21 किन्तु स निजदेहरूपमन्दिरे कथामिमां कथितवान्। 22 स यदेतादृशं गदितवान् तच्छिष्या: शमसानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे
यीशुनोक्तकथायां च व्यश्विषुः। 23 अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य भोज्यसमये यिहूशालम् नगरे तत्कुताश्वर्यकर्माणि विलोक्य बहुभिस्तस्य नामनि
विश्वसितं। 24 किन्तु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्, यतः स सर्वान्वैत्। 25 स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणं नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति
तत्त् सोजानात्।

3 निकदिमनामा यिहूदीयानाम् अधिपतिः फिरूशी क्षणदायां 2 यीशौरभ्यर्णम् आव्रज्य व्याहार्षीत्, हे गुरो भवान् ईश्वराद् आगत् एक उपदेशा, एतद्
अस्माभिज्ञायते; यतो भवता यान्याश्वर्यकर्माणि क्रियते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनापि तत्त्वकर्माणि कर्तुं न शक्यन्ते। 3 तदा यीशुरुत्तरं
दत्तवान् तवाहं यथार्थतं व्याहरिमि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्यं दृष्टुं न शक्नोति। 4 ततो निकदीमः प्रत्यवोचत् मनुजो वृद्धो भूत्वा
कथं जनिष्यते? स किं पुन र्मातृजंठरं प्रविश्य जनितुं शक्नोति? 5 यीशुरवादीद् यथार्थतरम् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुन न जाते स ईश्वरस्य
राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति। 6 मांसाद् यत् जायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आत्मैव। 7 युध्माभिः पुन जनितव्यं मैतैस्यां कथायाम् आश्वर्यं
मा मंस्था। 8 सदागतिर्या दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वन् शुणोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि तद्वाद्
आत्मनः सकाशात् सर्वेषां मनुजानां जन्म भवति। 9 तदा निकदीमः पृष्ठावान् एतत् कथं भवितुं शक्नोति? 10 यीशुः प्रत्यक्त्वान् त्वमिसायेलो
गुरुर्भूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि? 11 तु यथार्थं कथयामि, वयं यद् विद्वास्तद् वच्यः यंच्च पश्यामस्तस्थैव साक्ष्यं दद्वा: किन्तु युध्माभिस्तस्माकं
साक्षित्वं न गृह्यते। 12 एतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसित्य तर्हं सर्वर्गीयायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ? 13 यः स्वर्गेऽस्ति यं च
स्वर्गाद् अवारोहत् तं मानवतनयं विना कोपि सर्वगं नारोहत्। 14 अपरज्य मूसा यथा प्रान्तरे सर्प प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः; 15
तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति। (aiōnios g166) 16 ईश्वर इत्थं जगददयत यत् स्वमद्वितीयं तनयं
प्रादादत् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति। (aiōnios g166) 17 ईश्वरो जगतो लोकान् दण्डियेतुं स्वपुत्रं न
प्रेष्य तान् परित्रात् प्रेषितवान्। 18 अतएव यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिति स दण्डार्हो न भवति किन्तु यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स इदानीमेव
दण्डार्हो भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति। 19 जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्मणां दृष्ट्वात् ते
ज्योतिषोपि तिमिरे प्रीयन्ते एतदेव दण्डस्य कारणं भवति। 20 यः कुरुक्म करोति तस्य सर्वाणि कर्मणीश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिः सन्निधिम् आयाति। 22 ततः परम्
यीशुः शिष्यैः सार्दू यिहूदीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मज्जयितुम् आरभत्। 23 तदा शालम् नगरस्य समीपस्थायिनि ऐनन् ग्रामे बहुतरतोयस्थितेस्तत्र
योहन् अमज्जयत् तथा च लोका आगत्य तेन मज्जिता अभवन्। 24 तदा योहन् कारायां न बद्धः। 25 अपरज्य शाचकर्मणी योहानः शिष्यैः सह
यिहूदीयलोकानां विवादे जाते, ते योहनः सन्निधिं गत्वाकथयन्, 26 हे गुरो यर्थनन्दयाः पारे भवता सार्दू य आसीत् यिस्मिंश्च भवान् साक्ष्यं प्रददात्
पश्यतु सोपि मज्जयति सर्वे तस्य समीपं यान्ति च। 27 तदा योहन् प्रत्यवोचद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्दुं न शक्नोति। 28 अहं
अभिषिक्तो न भवामि किन्तु तद्वे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानाहं तत्र यूयं सर्वे साक्षिणः स्थ। 29 यो जनः कन्यां लभते स एव वरः किन्तु

वरस्य सन्निधौ दण्डायमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाहान्नायते ममापि तद्वद् आनन्दसिद्धिर्जाता। 30 तेन क्रमशो वर्द्धितव्यं किन्तु मया हितवत्यं। 31 य उर्ध्वादागच्छत् स सर्वेषां मुख्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथाज्य कथयति यस्तु स्वर्गादामच्छत् स सर्वेषां मुख्यः। 32 स यदपश्यदशृणोच्च तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्ष्यं न गृह्णाति; 33 किन्तु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्यवादित्वं मुद्राङ्गितं करोति। 34 ईश्वरेण यः प्रेरितः स एव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्। 35 पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्। 36 यः कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स एवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किन्त्वीश्वरस्य कोपभाजनं भूत्वा तिष्ठति। (aiōnios g166)

4 यीशुः स्वयं नामज्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमज्जयति किन्तु योहोऽधिकशिष्यान् स करोति मज्जयति च, 2 फिरूशिन इमां वार्तामशृण्वन्

इति प्रभुरवगत्य 3 यिहूदीयदेशं विहाय पुन गालीलम् आगत्। 4 ततः शोमिरोणप्रदेशस्य मध्येन तेन गन्तव्ये सति 5 याकूब् निजपुत्राय यूषके यां भूमिम् अदादात् तत्समीपस्थायि शोमिरोणप्रदेशस्य सुखार् नामा विख्यातस्य नारस्य सन्निधावुपास्थात्। 6 तत्र याकूबः प्रहिरासीतुः तदा द्वितीयामवेलायां जातायां स मार्गं श्रमापन्नस्तस्य प्रहेः पार्श्वे उपाविशत्। 7 एतर्हि काचित् शोमिरोणीया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् त्रागमत् 8 तदा शिष्या: खायद्रव्याणि क्रेतुं नगरम् अगच्छन्। 9 यीशुः शोमिरोणीयां तां योषितम् व्याहार्षांत् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देहि। किन्तु शोमिरोणीयैः साकं यिहूदीयलोका न व्यावहरन् तस्माद्वेतोः साकथयत् शोमिरोणीया योषितदहं त्वं यिहूदीयोसि कथं मत्तः पानीयं पातुम् इच्छसि? 10 ततो यीशुरवद् ईश्वरस्य यद्वानं तत्कीदृक् पानीयं पातुं मह्यं देहि य इत्थं त्वं याचते स वा क इति वेदज्ञास्यथास्तर्हि तमयाचिष्यथः स च तुभ्यममृतं तोयमदास्यत्। 11 तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, हे महेच्छ प्रहिर्मधीरो भवतो नीरोतोलनपात्रं नास्ती च तस्मात् तदमृतं कीलालं कुतः प्राप्यसि? 12 योस्मध्यम् इममन्धूं ददौ, यस्य च परिजना गोमेषादयश्च सर्वेऽस्य प्रहेः पानीयं पुरुतादृशो योस्माकं पूर्वपुरुषो याकूब् तस्मादपि भवान् महान् किं? 13 ततो यीशुरकथयद् इदं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृष्टार्तो भविष्यति, 14 किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृष्टार्तो न भविष्यति। मया दत्तम् इदं तोयं तस्यान्तः प्रस्वराणुं भूत्वा अनन्तायुर्यावत् स्रोच्यति। (aiōn g165, aiōnios g166) 15 तदा सा वनिताकथयत् हे महेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय यथात्रागमनं न भवति च तदर्थं मह्यं तत्त्वोयं देही। 16 ततो यीशुरवद्याहि तव पतिमाहूय स्थानेऽत्रागच्छ। 17 सा वामावदत् मम पतिनास्ति। यीशुरवदत् मम पतिनास्तीति वाक्यं भद्रमवोचः। 18 यतस्तव पञ्च पतयोभवन् अधुना तु त्वया सार्द्धं यस्तिष्ठति स तव भर्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादिः। 19 तदा सा महिला गदितवति हे महेच्छ भवान् एको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया। 20 अस्माकं पितृलोका एतस्मिन् शिलोच्चयेऽभजन्त, किन्तु भवद्विरुच्यते यिरुशालम् नगरे भजनयोग्यं स्थानमास्ते। 21 यीशुरवोचत् हे योषितम् मम वाक्ये विश्वसिहि यदा यूयं केवलशैलेऽस्मिन् वा यिरुशालम् नगरे पितुर्भजनं न करिष्यद्वे काल एतादृश आयाति। 22 यूयं यं भजध्ये तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भजामहे तं जानीमहे, यतो यिहूदीयलोकानां मध्यात् परित्राणं जायते। 23 किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण च पितुर्भजनं करिष्यन्ते समय एतादृश आयाति, वरम् इदानीमपि विद्यते; यत एतादृशो भक्तान् पिता चेष्टते। 24 ईश्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण च भजनीयः। 25 तदा सा महिलावादीत् ख्रीष्णान्मा विख्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति जानामि स च सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति। 26 ततो यीशुरवदत् त्वया सार्द्धं कथनं करोमि योऽहम् अहमेव स पुरुषः। 27 एतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया सार्द्धं तस्य कथोपकथने महाश्वर्यम् अमन्यन्त तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् एतया सार्द्धं कथां कथयति? इति कोपि नापृच्छत्। 28 ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योकथायद् 29 अहं यद्यत् कर्माकरवं तत्सर्वं मह्यमकथयद् एतादृशं मानवमेकम् आगत्य पश्यत रु किम् अभिषिक्तो न भवति? 30 ततस्ते नगराद् बहिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्। 31 एतर्हि शिष्या: साधयित्वा तं व्याहार्षुः हे गुरो भवान् किञ्चिद् भूकां। 32 ततः सोवदद् युष्माभिर्यन् जायते तादृशं भक्ष्यं मासास्ते। 33 तदा शिष्या: परस्परं प्रष्टुम् आरम्भन्त, किमस्मै कोपि किमपि भक्ष्यमानीय दत्तवान्? 34 यीशुरवोचत् मत्प्रेरकस्याभिमतानुरूपकरणं तस्यैव कर्मासिद्धिकारणञ्च मम भक्ष्यं। 35 मासाचतुष्ये जाते शस्यकर्तनसमयो भविष्यतीति वाक्यं युष्माभिः किं नोधते? किन्त्वहं वदामि, शिर उत्तोल्य क्षेत्राणि प्रति निरीक्ष्य पश्यत, इदानीं कर्तनयोग्यानि शुक्लवर्णान्यभवन्। 36 यश्छनति स वेतनं लभते अनन्तायुः स्वरूपं शस्यं स गृह्णाति च, तेनैव वप्ता छेत्ता च युगपद् आनन्दतः। (aiōnios g166) 37 इत्थं सति वपत्येकश्छनत्यन्य इति वचनं सिद्ध्यति। 38 यत्र यूयं न पर्यश्चाप्यत तादृशं शस्यं छेत्तुं युष्मान् प्रैरयम् अन्ये जनाः पर्यश्चाप्यन् यूयं तेषां श्रगस्य फलम् अलभव्यम्। 39 यस्मिन् काले यद्यत् कर्माकार्षं तत्सर्वं स मह्यम् अकथयत् तस्या वनिताया इदं साक्ष्यवाक्यं श्रुत्वा तन्नगरनिवासिनो बहवः शोमिरोणीयलोका व्यव्धसन्। 40 तथा च तस्यान्तिके समुपस्थाय स्वेषां सन्निधो कृतिचिद् दिनानि स्थातुं तस्मिन् विनयम् अकुर्वान तस्मात् स दिनद्वयं तत्स्थाने न्यवष्टत् 41 ततस्तस्योपदेशेन बहवोऽपरे विश्वस्य 42 तां योषामवदन् केवलं तव वाक्येन प्रतीम इति न, किन्तु स जगतोऽभिषिक्तस्त्रातेरति तस्य कथां श्रुत्वा वयं स्वयमेवाज्ञासमहि। 43 स्वदेशे भविष्यद्वक्तुः सत्कारो नास्तीति यद्यपि यीशुः प्रमाणं दत्वाकथयत् 44 तथापि दिवसद्वयात् परं स तस्मात् स्थानाद् गालीलं गतवान्। 45 अनन्तरं ये गालीली लियलोका उत्सवे गता उत्सवसमये यिरुशलम् नगरे तस्य

सर्वा: क्रिया अपश्यन् ते गालीलम् आगतं तम् आगृहन्। 46 ततः परम् यीशु यस्मिन् कान्नानगरे जलं द्राक्षारसम् आकरोत् तत् स्थानं पुनरगात्। तस्मिन्नेव समये कस्यचिद् राजसभास्तारस्य पुत्रः कफर्नाहूमपुरी रोगस्त आसीत्। 47 स येहूदीयदेशाद् यीशो गालीलागमनवार्ता निशम्य तस्य समीपं गत्वा प्रार्थ्यं व्याहृतवान् मम पुत्रस्य प्रायेण काल आसन्नः भवन् आगत्य तं स्वस्थं करोतु। 48 तदा यीशुरकथयद् आश्र्व्यं कर्म चित्रं चिह्नं च न दृष्टा यूयं न प्रत्येष्यथ। 49 ततः स सभासदवदत् हे महेच्छ मम पुत्रे न मृते भवनागच्छतु। 50 यीशुस्तमवदद् गच्छ तव पुत्रोऽजीवीत् तदा यीशुनोक्तवाक्ये स विश्वस्य गतवान्। 51 गमनकाले मार्गमध्ये दासास्तं साक्षात्प्रायावदन् भवतः पुत्रोऽजीवीत्। 52 ततः कं कालमारभ्य रोगप्रतीकाराम्भो जाता इति पृष्ठे तैरूप्तं ह्यः सार्द्धेणद्वयाधिकद्वितीययामे तस्य ज्वरत्यागोऽभवत्। 53 तदा यीशुस्तस्मिन् क्षणे प्रोक्तवान् तव पुत्रोऽजीवीत् पिता तद्वद्ध्वा सपरिवारो व्यश्वसीत्। 54 यिहूदीयदेशाद् आगत्य गालीलि यीशुरेतद् द्वितीयम् आश्र्व्यकर्माकरोत्।

5 ततः परं यिहूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते यीशु यस्मिन्न गतवान्। 2 तस्मिन्नगरे मेषनाम्नो द्वारस्य समीपे इब्रीयभाषया बैथेस्दा नाम्ना पिष्करिणी पञ्चाहृत्युक्तासीत्। 3 तस्यास्तेवु घेषु किलालकम्पनम् अपेक्ष्य अन्धक्षज्वशुष्काडगादयो बहवो रोगिणः पतन्तस्तिष्ठन्ति स्म। 4 यतो विशेषकाले तस्य सरसो वारि स्वर्गीयदूत एत्याकम्पयत् तत्कीलालकम्पनात् परं यः कश्चिद् रोगी प्रथमं पानीयमवारोहत् स एव तत्क्षणाद् रोगमुक्तोऽभवत्। 5 तदाष्टात्रिशूद्धार्णि यावद् रोगग्रस्त एकजनस्तस्मिन् स्थाने स्थितवान्। 6 यीशुस्तं शयितं दृष्ट्वा बहुकालिकरोगीति ज्ञात्वा व्याहृतवान् त्वं किं स्वस्थो बुभूषसि? 7 ततो रोगी कथितवान् हे महेच्छ यदा कीलालं कम्पते तदा मां पुष्करिणीम् अवरोहयितुं मम कोपि नास्ति, तस्मान् मम गमनकाले कश्चिदन्योऽग्रो गत्वा अवरोहति। 8 तदा यीशुरकथयद् उत्तिष्ठ, तव शय्यामुसोल्य गृहीत्वा याहि। 9 स तत्क्षणात् स्वस्थो भूत्वा शय्यामुत्तोल्यादाय गतवान् किन्तु तद्दिनं विश्रामवारः। 10 तस्माद् यिहूदीयाः स्वस्थं नं व्याहरन् अद्य विश्रामवारे शयनीयमादाय न यातव्यम्। 11 ततः स प्रत्यवोचद् यो मां स्वस्थम् अकार्षीत् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं मां स एवादिशत्। 12 तदा तेऽपृच्छन् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं य आज्ञापयत् स कः? 13 किन्तु स क इति स्वस्थीभूतो नाजानाद् यतस्तस्मिन् स्थाने जनतासत्त्वाद् यीशुः स्थानान्तरम् आगमत्। 14 ततः परं येषु मन्दिरे तं नं साक्षात्प्रायाकथयत् पश्येदानीम् अनामयो जातोसि यथाधिका दुर्शशा न घटते तद्देतोः पापं कर्म पुनर्मार्कार्णः। 15 ततः स गत्वा यिहूदीयान् अवदद् यीशु र्मां अरोगिणम् अकार्षीत्। 16 ततो यीशु विश्रामवारे कर्मेदृशं कृतवान् इति हेतो यिहूदीयास्तं ताडयित्वा हन्तुम् अवेष्टन्त। 17 यीशुस्तानाख्यत् मम पिता यत् कार्यं करोति तदनुरूपम् अहमपि करोति। 18 ततो यिहूदीयास्तं हन्तुं पुनरयतन्त यतो विश्रामवारं नामन्यत्य तदेव केवलं न अधिकन्तु ईश्वरं स्वपितरं प्रोच्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्। 19 पश्चाद् यीशुरवदद् युज्वानहं यथार्थतरं वदामि पुत्रः पितरं यद्यत् कर्म कुर्वन्तं पश्यति तदतिरिक्तं स्वेच्छातः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति। पिता यत् करोति पुत्रोपि तदेव करोति। 20 पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात् स्वयं यद्यत् कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दर्शयति; यथा च युज्वाकं आश्र्व्यज्ञानं जनिष्यते तदर्थम् इतोपि महाकर्म तं दर्शयिष्यति। 21 वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमितान् उत्थाप्य सजिवान् करोति तद्वत् पुत्रोपि यं यं इच्छति तं तं सजीवं करोति। 22 सर्वे पितरं यथा सत्कृत्वं तथा पुत्रमपि सत्करायितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमकृत्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्। 23 यः पुत्रं सत् करोति स तस्य प्रेरकमपि सत् करोति। 24 युज्वानाहं यथार्थतरं वदामि यो जनो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सोनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दण्डबाजनं न भवति निधनादुत्थाय परमायुः प्राप्नोति। (aiōnios g166) 25 अहं युज्वानतियथार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनादं श्रोष्यन्ति ये च श्रोष्यन्ति ते सजीवा भविष्यन्ति समय एतादृशा आयाति वरम् इदानीमप्युपतिष्ठति। 26 पिता यथा स्वयज्जीवी तथा पुत्राय स्वयज्जीवित्वाधिकारं दत्तवान्। 27 स मनुष्यपुत्रः एतस्मात् कराणात् पिता दण्डकरणाधिकारमपि तस्मिन् समर्पितवान्। 28 एतदर्थे यूयम् आश्र्व्यं न मन्यथं यतो यस्मिन् समये तस्य निनादं श्रुत्वा शमशानस्थाः सर्वे बहिरागमिष्यन्ति समय एतादृशं उपस्थाप्यति। 29 तस्माद् ये सत्कर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय आयुः प्राप्यन्ति ये च कुर्कर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय दण्डं प्राप्यन्ति। 30 अहं स्वयं किमपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शुणोमि तथा विचारायामि मम विचारञ्च न्यायः यतोहं स्वीयाभीष्मेन हेतिवा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्म ईहं। 31 यदि स्वस्मिन् स्वयं साक्ष्यं ददामि तर्हि तत्साक्ष्यम् आग्राह्यं भवति; 32 किन्तु मदर्थेऽपरो जनः साक्ष्यं ददाति मदर्थे तस्य यत् साक्ष्यं तत् सत्यम् एतदप्यहं जानामि। 33 युज्वाभिः योहं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात्। 34 मानुषादहं साक्ष्यं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयं तदर्थम् इदं वाक्यं वदामि। 35 योहन् देवीप्यमानो दीप इव तेजस्वी स्थितवान् यूयम् अल्पकालं तस्य दीप्त्यानन्दितुं सममन्यथं। 36 किन्तु तत्प्रमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणं विद्यते पिता मां प्रेष्य यद्यत् कर्म समापयितुं शक्तिमददात् मया कृतं तत्तत् कर्म मदर्थे प्रमाणं ददाति। 37 यः पिता मां प्रेरितवान् मोपि मदर्थे प्रमाणं ददाति। तस्य वाक्यं युज्वाभिः कदापि न श्रुतं तस्य रूपञ्च न दृष्टं 38 तस्य वाक्यञ्च युज्वाकम् अन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति यतः स यं प्रेषितवान् यूयं तस्मिन् न विश्वसित। 39 धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोचयथं तै वर्क्ष्यैरनन्तायुः प्राप्याम इति यूयं बुध्यध्ये तदर्थमपुस्तकानि मदर्थे प्रमाणं ददाति। (aiōnios g166) 40 तथापि यूयं परमायुः प्राप्तये मम सनिधिम् न जिगमिषथ। 41 अहं मानुषेष्यः सत्कारं न गृह्णामि। 42 अहं युज्वान् जानामि; युज्वाकमन्तर ईश्वरप्रेरण नास्ति। 43 अहं निजपितु नामागतोस्म तथापि मां न गृहीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि तं ग्रहीष्यथ। 44 यूयम् ईश्वरात् सत्कारं न चिष्टत्वा केवलं परस्परं सत्कारम् चेद् आदध्ये तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुथ? 45 पुतुः

समीपेहूं युष्मान् अपवदिष्यामीति मा विन्तयत यस्मिन्, यस्मिन् युष्माकं विश्वसः सएव मूसा युष्मान् अपवदति । 46 यदि यूं तस्मिन् व्यश्वसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्वसिष्यत, यत् स मयि लिखितवान् । 47 ततो यदि तेन लिखितवानि न प्रतिथ तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येष्यथ?

6 ततः परं यीशु गालील प्रदेशीयस्य तिविरियानामः स्मितोः पारं गतवान् । 2 ततो व्याधिमल्लोकस्वास्थ्यकरणरूपाणि तस्याश्वयाणि कर्माणि दृश्वा बहवो जनास्तत्पश्चाद् अगच्छन् । 3 ततो यीशुः पर्वतमारुद्धा तत्र शिष्यैः साकम् । 4 तस्मिन् समय निस्तारोत्सवनाम्नि यूदीयानाम उत्सव उपस्थिते 5 यीशु नेत्रे उत्तोल्य बहुलोकान् स्वसमीपागतान् विलोक्य फिलिपं पृष्ठवान् एतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्रुं क्रेतुं शक्तुः? 6 वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात् । 7 फिलिपः प्रत्यवोचत् एतेषाम् एकैको यद्यल्पम् अल्पं प्राजोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन क्रीतपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति । 8 शिमोन् पितरस्य भ्राता आन्द्रियाख्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान् । 9 अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पञ्च यावपूपाः क्षुद्रमत्यद्युञ्च सन्ति किन्तु लोकानां एतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति? 10 पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुपवेशयत तत्र बहुयससत्त्वात् पञ्चसहस्रेभ्यो न्यूना अथिका वा पुरुषा भूम्याम् उपाविशन् । 11 ततो यीशुस्तान् पूपानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्तियत्वा शिष्येषु समार्पयत् ततस्ते तेष्य उपविष्टलोकेभ्यः पूपान् यथेष्टमत्यञ्च प्रादुः । 12 तेषु तृप्तेषु स तानवोचद् एतेषां किञ्चिदपि यथा नापचीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संगृहीता । 13 ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पञ्चानां यावपूपानां अवशिष्टान्यखिलानि संगृह्य द्वादशडल्लकान् अपूरयन् । 14 अपरं यीशरेतादृशीम् आश्र्यक्यिकां दृश्वा लोका मिथो वक्तुमोरभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स एवायम् अवश्यं भविष्यद्वृक्ता । 15 अतएव लोका आगत्य तमाक्रम्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशां मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतम् एकाकी गतवान् । 16 सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलधितं ब्रजित्वा नावमारुद्धा नगरदिशि स्मितौ वाहित्यागमन् । 17 तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत् । 18 तदा प्रबलपवनवहनात् सागरे महातरङ्गो भवितुम् अरेभे । 19 ततस्ते वाहित्या द्वित्रान् क्रोशान् गताः पश्चाद् यीशु जलधेरुपरि पद्मयां व्रजन्तं नौकान्तिकम् आगच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन् । 20 किन्तु स तानुक्तवान् अयमहं मा भैष्ट । 21 तदा ते त स्वैरं नावि गृहीतवन्तः तदा तत्क्षणाद् उद्दिष्टस्थाने नौरूपस्थात् । 22 यया नावा शिष्या अगच्छन् तदन्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलाः शिष्या अगमन् एतत् पारस्था लोका जातवन्तः । 23 किन्तु ततः परं प्रभु र्यत्र ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य लोकान् पूपान् अभोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थितिविरियाया अपरास्तरण्य आगमन् । 24 यीशुस्त्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका इति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तरणिभिः कफर्नाहूम् पुरं गताः । 25 ततस्ते सरित्पते: पारे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोचन् हे गुरो भवान् अत्र स्थाने कदगमत्? 26 तदा यीशुस्तान् प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतं वदामि आश्र्यक्यमर्घदर्शनाद्वेतो नै किन्तु पूपूभोजनात् तेन तृप्तात्वाञ्च मां गवेषयथ । 27 क्षयणीयभक्ष्यार्था मा श्रामिष्ट किन्त्वन्तायुर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत, तस्मात् तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माभ्यं दास्यति; तस्मिन् तात ईश्वरः प्रमाणं प्रादात् । (aiōnios g166) 28 तदा तेऽपृच्छन् ईश्वराभिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्तव्यं? 29 ततो यीशुरवदद् ईश्वरो ये प्रैरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वराभिमतं कर्म । 30 तदा ते व्याहरन् भवता किं लक्षणं दर्शितं यदृश्वा भवति विश्वसिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं? 31 अस्माकं पूर्वपुरुषा महाप्रान्तरे मानां भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्ते। स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददै परमेश्वरः । 32 तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थ वदामि मूसा युष्माभ्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माभ्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति । 33 यः स्वर्गादिवरुद्धा जगते जीवनं ददाति स ईश्वरदत्भक्ष्यरूपः । 34 तदा ते प्रावोचन् हे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मै ददातु । 35 यीशुरवदद् अहमेव जीवनस्यं भक्ष्यं यो जनो मम सन्निधिम् आगच्छति स जातु क्षुधार्तान् न भविष्यति, तथा यो जनो मां प्रत्येति स जातु तृष्णार्तो न भविष्यति । 36 मां दृश्वापि यूं न विश्वसिथ युष्मानहम् इत्यवोचें । 37 पिता मद्यां यावतो लोकानदादात् ते सर्वं एव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कश्चिच्च मम सन्निधिम् आयास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि । 38 निजाभिमतं साधयितुं न हि किन्तु प्रेरायितुराभिमतं साधयितुं स्वर्गाद् आगतोस्मि । 39 स यान् यान् लोकान् महामदादात् तेषामेकमपि न हारयित्वा शेषदिने सर्वान्हम् उत्थापयामि इदं मत्प्रेरयितुः पितुराभिमतं । 40 यः कश्चिन् मानवसुं विलोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सन् अनन्तायुः प्राप्यति इति मत्प्रेरकस्याभिमतं । (aiōnios g166) 41 तदा स्वर्गाद् यद् भक्ष्यम् अवारोहत् तद् भक्ष्यम् अहमेव यिहूदीयलोकास्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वक्तुमारभिरे 42 यूषफः पुत्रो यीशु र्यस्य मातापितौ वयं जानीम एष किं सएव न? तर्हि स्वर्गाद् अवारोहम् इति वाक्यं कथं वक्तित? 43 तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदेष्वं 44 मत्प्रेरकेण पित्रा नाकृष्टः कोपि जनो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं जनं चर्मेऽहिं प्रोत्थापयिष्यामि । 45 ते सर्वं ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रथेषु लिपिरित्थमास्ते अतो यः कश्चित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स एव मम समीपम् आगमिष्यति । 46 य ईश्वराद् अजायत तं विना कोपि मनुष्यो जनकं नादर्शत् केवलः सएव तातम् अद्राक्षीत् । 47 अहं युष्मान् यथार्थतं वदामि यो जनो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्योति । (aiōnios g166) 48 अहमेव तज्जीवनभक्ष्यं । 49 युष्माकं पूर्वपुरुषा महाप्रान्तरे मन्नाभक्ष्यं भूक्तापि मृताः 50 किन्तु यद्दक्षयं स्वर्गादिवच्छत् तद् यदि कश्चिद् भुद्गते तर्हि स न मिथ्यते । 51 यज्जीवनभक्ष्यं स्वर्गादिवच्छत् सोहमेव इदं भक्ष्यं यो जनो भुद्गते स नित्यजीवी भविष्यति। पुनश्च जगतो जीवनार्थमहं यत् स्वकीयपिशिं दास्यामि तदेव मया वितरितं भक्ष्यम् । (aiōn g165) 52 तस्माद् यिहूदीयाः परस्परं विवदमाना

वक्तुमोरेभिरे एष भोजनार्थं स्वीयं पललं कथम् अस्मभ्यं दास्यति? 53 तदा यीशुस्तान् आवोचद् युष्मानहं यथार्थतं वदमि मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्माभिर्न भुक्ते तस्य रुदिरे च न पीते जीवनेन सार्द्धं युष्माकं सम्बन्धो नास्ति। 54 यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरञ्ज्व पिवति सोनन्तायुः प्राजोति ततः शेषेऽहि तमहम् उत्थापयिष्यामि। (aiōnios g166) 55 यतो मदीयमामिषं परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पेयं। 56 यो जनो मदीयं पललं स्वादति मदीयं स्थिरञ्ज्व पिवति स मयि वसति तस्मिन्हञ्ज्व वसामि। 57 मत्प्रेरयित्रा जीवता तातेन यथाहं जीवामि तद्वद् यः कश्चिन् सामत्ति सोपि मया जीविष्यति। 58 यद्दक्ष्यं स्वर्गदागच्छत् तदिदं यन्मानां स्वादित्वा युष्माकं पितरोऽप्नियन्त तादृशम् इदं भक्ष्यं न भवति इदं भक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं जीविष्यति। (aiōn g165) 59 यदा कफन्हूम् पूर्व्या भजनोहे उपादिश्त् तदा कथा एता अकथयत्। 60 तदेत्थं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् इदं गाढं वाक्यं वाक्यमीदृशं कः श्रोतुं शक्यात्? 61 किन्तु यीशुः शिष्याणाम् इत्थं विवादं स्वचित्ते विज्ञाय कथितवान् इदं वाक्यं किं युष्माकं विद्धं जनयति? 62 यदि मनुजसुरं पूर्व्यावासस्थानम् ऊर्द्धवं गच्छन्त पश्यथ तर्हि किं भविष्यति? 63 आत्मैव जीवनदायकः वपु निष्फलं युष्मभ्यमहं यानि वर्चासि कथयामि तान्यात्मा जीवनञ्ज्व। 64 किन्तु युष्माकं मध्ये केचन अविश्वासिनः सन्ति के के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति तान् यीशुराप्रथमाद् वेत्ति। 65 अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्राप्य कोपि ममान्तिकम् आगन्तुं न शक्नोति। 66 तत्कालेऽनेके शिष्या व्याघ्रृत्य तेन सार्द्धं पुन नार्गच्छन्। 67 तदा यीशु द्वादशशिष्यान् उक्तवान् यूयमपि किं यास्यथ? 68 ततः शिमोन् पितरः प्रत्यवोचत् हे प्रभो कस्याभ्यर्णं गमिष्यामः? (aiōnios g166) 69 अनन्तजीवनदायिन्यो याः कथास्तास्तवैव। भवान् अमेरेश्वरस्याभिषिक्तपुरु इति विश्वस्य निश्चितं जानीमः। 70 तदा यीशुरवदत् किमहं युष्माकं द्वादशजनान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येषि कश्चिदेको विच्छकारी विद्यते। 71 इमां कथं स शिमोनः पुत्रम् ईङ्करीयोतीयं यिहूदाम् उद्दिश्य कथितवान् यतो द्वादशानां मध्ये गणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

7 ततः परं यिहूदीयलोकासंतं हन्तुं समैहन्त तस्माद् यीशु यिहूदाप्रदेशे पर्व्यटितुं नेच्छन् गालीलं प्रदेशे पर्व्यटितुं प्रारभत। 2 किन्तु तस्मिन् समये यिहूदीयानां दूष्यवासनामोत्सव उपस्थिते 3 तस्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कम्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं त्वमितः स्थानाद् यिहूदीयदेशं व्रज। 4 यः कश्चित् स्वयं प्रचिकाशिष्टति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगति निजं परिचायय। 5 यतस्तस्य भ्रातरोपि तं न विश्वसन्ति। 6 तदा यीशुस्तान् अवोचत् मम समय इदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सततम् उपतिष्ठति। 7 जगतो लोका युष्मान् ऋतीयितुं न शक्रवन्ति किन्तु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कर्माणि दुष्टानि तत्र साक्ष्यमिदम् अहं ददामि। 8 अतएव यूयम् उत्सवेऽस्मिन् यात नामः इदानीम् अस्मिन्नुत्सवे यामि यतो मम समय इदानीं न समूर्णः। 9 इति वाक्यम् उक्त्वा स गालीलि स्थितवान् 10 किन्तु तस्य भ्रातुषु तत्र प्रस्थितेषु सत्यु सोऽप्रकट उत्सवम् अगच्छत्। 11 अनन्तरम् उत्सवम् उपस्थिता यिहूदीयासंतं मृत्यित्वापृच्छन् स कुत्र? 12 ततो लोकानां मध्ये तस्मिन् नानाविधा विवादा भवितुम् आरब्धवन्तः। केचिद् अवोचन् स उत्तमः पुरुषः केचिद् अवोचन् न तथा वरं लोकानां भ्रमं जनयति। 13 किन्तु यिहूदीयानां भयात् कोपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्। 14 ततः परम् उत्सवस्य मध्यसमये यीशु मन्दिरं गत्वा समुपदिशति स्म। 15 ततो यिहूदीया लोका आश्र्य्यं ज्ञात्वाकथयन् एषा मानुषो नाथीत्या कथम् एतादृशो विद्वानभूत्? 16 तदा यीशुः प्रत्यवोचद् उपदेशोयं न मम किन्तु यो मां प्रेषितवान् तस्य। 17 यो जनो निदेशं तस्य ग्रहीष्यति ममोपदेशो मत्तो भवति किम् ईश्वराद् भवति स गनस्तज्जातुं शक्यति। 18 यो जनः स्वतः कथयति स स्वीयं गौरवम् ईहते किन्तु यः प्रेरयितु गौरवम् ईहते स सत्यवादी तस्मिन् कोप्यधर्मो नास्ति। 19 मूरा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नाददात्? किन्तु युष्माकं कोपि तां व्यवस्थां न समाचरति। मां हन्तुं कुतो यतध्ये? 20 तदा लोका अवदन् त्वं भूतप्रस्तस्त्वां हन्तुं को यतते? 21 ततो यीशुरोचद् एकं कर्म मयाकारि तस्माद् यूयं सर्वं महाश्चर्य्यं मन्यथ्वे। 22 मूरा युष्मभ्यं त्वक्छेदविधिं प्रददौ स मूरासातो न जातः किन्तु पितृपुरुषेभ्यो जातः तेन विश्रामवारेऽपि मानुषाणां त्वक्छेदं कुरुथ। 23 अतएव विश्रामवारे मनुष्याणां त्वक्छेदे कृते यदि मूसाव्यवस्थामद्ग्रनं न भवति तर्हि मया विश्रामवारे मानुषः सम्पूर्णस्पैण स्वस्थोऽकारि तत्कारणाद् यूयं किं मह्यं कुप्यथ? 24 सपक्षपातं विचारमकृत्वा न्याय्यं विचारं कुरुत। 25 तदा यिरुशालम् निवासिनः कतिपयजना अकथयन् इमे यं हन्तुं चेष्टते स एवायं किं न? 26 किन्तु पश्यत निर्भयः सन् कथां कथयति तथापि किमपि अ वदन्त्येते अयमेवाभिषिक्तो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो जानन्ति? 27 मनुजोयं कस्मादागमद् इति वयं जानोमः किन्त्वभिषिक्त आगते स कस्मादागतवान् इति कोपि ज्ञातुं न शक्यति। 28 तदा यीशु मध्येमन्दिरम् उपदेशन् उच्चैःकारम् उक्तवान् यूयं किं मां जानीथ? कस्माच्चागतोस्मि तदपि किं जानीथ? नाहं स्वत आगतोस्मि किन्तु यः सत्यवादी साएव मां प्रेषितवान् यूयं तं न जानीथ। 29 तमहं जाने तेनाहं प्रेरित अगतोस्मि। 30 तस्माद् यिहूदीयासंतं धर्तुम् उद्यतास्तथापि कोपि तस्य गात्रे हस्तं नार्यद् यतो हेतोस्तदा तस्य समयो नोपतिष्ठति। 31 किन्तु बहवो लोकास्तस्मिन् विश्वस्य कथितवान्तोऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुषस्यास्य क्रियाभ्यः किम् अधिका आश्र्य्यः क्रिया: करिष्यति? 32 ततः परं लोकास्तस्मिन् इत्थं विवदन्ते फिरुशिनः प्रधानयाजकाज्जेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगणं प्रेषयामासुः। 33 ततो यीशुरवदद् अहम् अल्पदिनानि युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वा मत्प्रेरयितुः समीपं यास्यामि। 34 मां मृगीष्यध्वे किन्तूद्देशं न लप्यथ्वे रत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्यथ। 35 तदा यिहूदीयाः परस्परं

वक्तुमारेभिरे अस्योदैशं न प्राप्स्याम एतादृशं किं स्थानं यास्यति? भिन्नदेशे विकीर्णानां यिहूदीयानां सन्निधिम् एष गत्वा तान् उपदेश्यति किं? 36 नो चेत् मां गवेषयिष्यथ किन्तुदैशं न प्राप्स्यथ एष कोदृशं वाक्यमिदं वदति? 37 अनन्तरम् उत्सवस्य चरमेऽहनि अर्थात् प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उच्चैःकारम् आह्यन् उदितवान् यदि कश्चित् तृष्णार्तो भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवतु। 38 यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वचनानुसारेण तस्याभ्यन्तरोऽमृतोत्यस्य स्रोतांसि निर्गमिष्यन्ति। 39 ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स इदं वाक्यं व्याहृतवान् एतत्कालं यावद् यीशु विंभवं न प्राप्तस्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयत। 40 एतां वार्णीं श्रुत्वा बहवो लोका अवदन् अयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी। 41 केचिद् अकथयन् एषएव सोभिषिक्तः किन्तु केचिद् अवदन् सोभिषिक्तः किं गालील् प्रदेशो जनिष्यते? 42 सोभिषिक्तो दायूदो वंशे दायूदो जन्मस्थाने बैत्लेहमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्यं लिखितं नास्ति? 43 इत्थं तस्मिन् लोकानां भिन्नवाक्यता जाता। 44 कतिपयलोकास्तं धर्मुम् ऐच्छन् तथापि तदपुषि कोपि हस्तं नार्यर्थत्। 45 अनन्तरं पादातिगणे प्रथानायाजकानां फिरुशिनाज्य समीपमागतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो हेतोस्तं नानयत? 46 तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव इव कोपि कदापि नोपादिशत्। 47 ततः फिरुशिनः प्रावोचन् यूयमपि किमभ्रामिष्ट? 48 अधिपतीनां फिरुशिनाज्य कोपि किं तस्मिन् व्यश्वसीत? 49 ये शास्त्रं न जानन्ति त इमेऽधमलोकाएव शापग्रस्ताः। 50 तदा निकटीमनामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिम् अगात् स उक्तवान् 51 तस्य वाक्ये न श्रुते कर्मणि च न विदिते ऽस्माकं व्यवस्था किं कञ्चन मनुजं दोषीकरोति? 52 ततस्ते व्याहरन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीलि कोपि भविष्यद्वादी नोत्पद्यते। 53 ततः परं सर्वे स्वं स्वं गृहं गताः किन्तु यीशु जैतुनामानं शिलोच्चर्यं गतवान्।

8 प्रत्यूषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत् 2 ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेष्टुम् आरभत। 3 तदा अध्यापकाः फिरुशिनाज्य व्यभिचारकर्मणि धृतं स्त्रियमेकाम् आनिय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याहरन् 4 हे गुरो योषितम् इमां व्यभिचारकर्म कुर्वाणां लोका धृतवन्तः। 5 एतादृशलोकाः पाषाणायातन हन्तव्या इति विरिमूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितोस्ति किन्तु भवान् किमादिशति? 6 ते तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रहीभूय भूमावड्गल्या लेखितुम् आरभत। 7 ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ठ उत्थाय कथितवान् युष्माकं मध्ये यो जनो निरपराधी सएव प्रथमम् एनां पाषाणेनाहन्तु। 8 पश्चात् स पुनश्च प्रहीभूय भूमौ लेखितुम् आरभत। 9 तां कथं श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुक्रमं एकैकशः सर्वे बहिरगच्छन् ततो यीशुरेकाकी तयक्तोभवत् मध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा च स्थिता। 10 तत्पश्चाद् यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कमप्यपरं न विलोक्य पृष्ठवान् हे वामे तवापवादकाः कुत्र? कोपि त्वां किं न दण्डयति? 11 सावदत हे महेच्छ कोपि न तदा यीशुरोचत् नाहमपि दण्डयामि याहि पुनः पापं माकार्षीः। 12 ततो यीशुः पुनरपि लोकेभ्य इत्थं कथयितुम् आरभत जगतोहं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद् गच्छति स तिमिरे न भ्रमित्वा जीवनरूपां दीप्तिं प्राप्स्यति। 13 ततः फिरुशिनोऽवादिपुस्त्वं स्वार्थे स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति। 14 तदा यीशुः प्रत्युदितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत् साक्ष्यं ग्राह्यं यस्माद् अहं कुत आगतोस्मि क्व यामि च तदहं जानामि किन्तु कुत आगतोस्मि कुत्र गच्छामि च तद् यूयं न जानीथ। 15 यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि। 16 किन्तु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारे ग्रहीतव्यो यतोहम् एकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते। 17 द्वयो जनयोः साक्ष्यं ग्रहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिखितमस्ति। 18 अहं स्वार्थे स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोपि मदर्थे साक्ष्यं ददाति। 19 तदा तेऽपृच्छन् तव तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न जानीथ मतिपत्रज्ञ न जानीथ यदि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमायक्षास्यत। 20 यीशु मन्दिर उपदेश्य भण्डागारे कथा एता अकथयत् तथापि तं प्रति कोपि करं नोदतोलयत्। 21 ततः परं यीशुः पुनरुदितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापै मरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्षयथ इति वाक्यं ब्रवीति। 23 ततो यीशुस्तेभ्यः कथितवान् यूयम् आधःस्थानीया लोका अहम् ऊर्द्वस्थानीया: यूयम् एतज्जगत्सम्बन्धीया अहम् एतज्जगत्सम्बन्धीयो न। 24 तस्मात् कथितवान् यूयं निजैः पापै मरिष्यथ यतोहं स पुमान् इति यदि न विश्वसित तर्हि निजैः पापै मरिष्यथ। 25 तदा ते ऽपृच्छन् कस्त्वं? ततो यीशुः कथितवान् युष्माकं सन्निधीय यस्य प्रस्तावम् आ प्रथमात् करोमि सएव पुरुषोहं। 26 युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्य विचारयित्वा तस्यादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि। 27 किन्तु स जनके वाक्यमिदं प्रोक्तवान् इति ते नाबुध्यन्त। 28 ततो यीशुरकथयद् यदा मनुष्यपुत्रम् ऊर्द्व उत्थापयिष्यथ तदहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति च यूयं ज्ञातुं शक्षयथ। 29 मत्प्रेरयिता पिता माम् एकाकिनं न त्यजिति स मया सार्द्धं तिष्ठति यतोहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि। 30 तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहुवस्तास्मिन् व्यश्वसन्। 31 ये यिहूदीया व्यश्वसन् यीशुस्तेभ्योऽकथयत् 32 मम वाक्ये यदि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यत्वा युष्माकं मोक्षो भविष्यति। 33 तदा ते प्रत्यवादिषुः यूयम् इत्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न जातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिं भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीपि? 34 तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानहं यथार्थतर्व वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः। 35 दासश्च निरन्तरं

निवेशने न तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति। (aiōn g165) 36 अतः पुत्रो यदि युष्मान् मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथ। 37 युष्म् इब्राहीमो वंश इत्यहं जानामि किन्तु मम कथा युष्माकम् अन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवित्त तस्मादेतो मर्मा हन्तुम् इहध्वे। 38 अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदपश्यत तदेव कुरुध्वे। 39 तदा ते प्रत्यवोचन् इब्राहीम् अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यदि यूयम् इब्राहीमः सन्ताना अभिष्यत तर्हि इब्राहीम आचारणवद् आचरिष्यत। 40 ईश्वरस्य मुखात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योहं तं मां हन्तुं चेष्टध्वे इब्राहीम् एतादृशं कर्म्म न चकार। 41 यूयं स्वस्वपितुः कर्म्माणि कुरुथ तदा तैरुक्तं न वयं जारजाता अस्माकम् एकाएव पितासित स एवेश्वरः 42 ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातोभिष्यत् तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत यथोहम् ईश्वरान्निर्गत्यागतोस्मि स्वतो नागतोहं स मां प्राहिणोत्। 43 यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्वे कुतः? यतो यूयं ममोपदेशं सोहुं न शक्नुथ। 44 यूयं शीतान् पितुः सन्ताना एतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूर्यथ स आ प्रथमात् नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि नास्तिकारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठृत् स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्च। 45 अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद् यूयं मां न प्रतीथ। 46 मयि पापमस्तीति प्रमाणं युष्माकं को दातुं शक्नोति? यद्यहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतीथ? 47 ये: कश्चन ईश्वरीयो लोकः स ईश्वरीयकथायां मनो निथते यूयम् ईश्वरीयलोका न भवथ तनिदानात् तत्र न मनांसि निधेद्वे। 48 तदा यिहूदीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरोणीयो भूतप्रस्तश्च वयं किमिदं भद्रं नावादिष्म? 49 ततो यीशुः प्रत्यवादीत् नाहं भूतप्रस्तः किन्तु निजतां सम्मन्ये तस्माद् यूयं माम् अपमन्यध्वे। 50 अहं स्वसुख्यातिं न चेष्टे किन्तु चेष्टिता विचारयिता चापर एक आस्ते। 51 अहं युष्मभ्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मदीयं वाचं मन्यते स कदाचन निधनं न द्रक्ष्यति। (aiōn g165) 52 यिहूदीयास्तमवदन् त्वं भूतप्रस्त इतीदानीम् अवैष्म। इब्राहीम् भविष्यद्वादिनञ्च सर्वे मृताः किन्तु त्वं भाषसे यो नरो मम भारतीं गृह्णाति स जातु निधानास्वादं न लप्यस्ते। (aiōn g165) 53 तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषाद् इब्राहीमोपि महान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः त्वं स्वं कं पुमांसं मनुषेः? 54 यीशुः प्रत्यवोचद् यद्यहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो यं यूयं स्वीयम् ईश्व्रं भाषध्वे सएव मां सम्मनुते। 55 यूयं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामीति वाक्यं यदि वदामि तर्हि यूयमिव मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं तमवगच्छामि तदाक्षामपि गृह्णामि। 56 युष्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम् मम समयं द्रुष्टम् अतीवावाज्ञात् तनिरीक्ष्यानन्दच्च। 57 तदा यिहूदीया अपृच्छन् तत्र वयः पञ्चाशद्वत्सरा न त्वं किम् इब्राहीमम् अद्राक्षीः? 58 यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानं यथार्थतरं वदामि इब्राहीमो जन्मनः पूर्वकालमारभ्याहं विद्ये। 59 तदा ते पाषाणान् उत्तोल्यं तमाहन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो मनिताद् बहिर्गत्य तेषां मथेन प्रस्थितवान्।

9 ततः परं यीशुर्गच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्धं नरम् अपश्यत्। 2 ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् हे गुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्राः पापेनान्धोऽजायत? 3 ततः स प्रत्युदितवान् एतस्य वास्य पित्रोः पापाद् एतादृशोभूद् इति नहि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म्म प्रकाशयते तद्वतेरेव। 4 दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म्म मया कर्त्तव्यं यदा किमपि कर्म्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति। 5 अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोस्मि। 6 इत्युक्ता भूमौ निष्ठीवं निष्क्रियं तेन पङ्ककं कृतवान् 7 पश्चात् तत्पङ्केन तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलिप्य तमित्यादिशत् गत्वा शिलोहे ऽर्थात् प्रेरितानाम्नि सरसि स्नाहि। ततोन्षो गत्वा तत्रास्नात् ततः प्रन्नचक्षु भूत्वा व्याघृत्यागात्। 8 अपरञ्च समीपवासिनो लोका ये च तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते बक्तुम् आरभन्त योन्थलोको वर्तमन्युपविश्याभिष्कृत स एवायं जनः किं न भवति? 9 केविदवदन् स एव केविदवोचन् तादृशो भवति किन्तु स स्वयमब्रीत् स एवाहं भवामि। 10 अतएव ते ऽपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं पापत्वान्? 11 ततः सोवदद् यीशनामक एको जनो मम नयने पङ्केन प्रलिप्य इत्याजापयत् शिलोहकासारं गत्वा तत्र स्नाहि। ततस्तत्र गत्वा मयि स्नाते दृष्टिमहं लब्धवान्। 12 तदा ते ऽवदन् स पुमान् कुत्र? तेनोक्तं नाहं जानामि। 13 अपरं तस्मिन् पूर्वान्धे जने फिरुशिनां निकटम् आनीते सति फिरुशिनोपि तमपृच्छन् कथं दृष्टिं प्राप्तोसि? 14 ततः स कथितवान् स पङ्केन मम नेत्रे उलिप्तत् पश्चाद् स्नात्वा दृष्टिमलभे। 15 किन्तु यीशु विश्रामोरे कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोद् इतिकरणात् कतिपयफिरुशिनोऽवदन् 16 स पुमान् ईश्वरान्य यतः स विश्रामवारं न मन्यते। 17 ततोन्ये केचित् प्रत्यवदन् पापी पुमान् किम् एतादृशम् आश्वर्यं कर्म्म कर्तुं शक्नोति? 17 इत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्। पश्चात् ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषम् अप्राक्षुः यो जनस्तव चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तस्मिन् त्वं किं वदसि? स उक्तवान् स भविशद्वारी। 18 स दृष्टिं आप्तवान् इति यिहूदीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जनस्य पित्रो मुखाद् अश्रुत्वा न प्रत्ययन्। 19 अतएव ते तावपृच्छन् युवयो यं पुरं जन्मान्धं वदशः स किमयं? तर्हीदानीं कथं द्रुष्टं शक्नोति? 20 ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोचताम् अयम् आवयोः पुत्र आ जनेरन्धश्च तदप्यावां जानीवः 21 किन्त्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान् तदावां न जानीवः कोस्य चक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तदपि न जानीव एष वयः प्राप्त एनं पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति। 22 यिहूदीयानां भयात् तस्य पितरौ वाक्यमिदम् अवदतां यतः कोपि मनुष्यो यदि यीशुम् अभिषिक्तं वदति तर्हि भजनगृहाद् दूरीकारिष्यते यिहूदीया इति मन्त्राणाम् अकुर्वन् 23 अतस्तस्य पितरौ व्याहरताम् एष वयः प्राप्त एनं पृच्छत। 24 तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धम् आद्यू व्याहरन् ईश्वरस्य गुणान् वद एष मनुष्यः पापीति वयं जानीवः। 25 तदा स उक्तवान् स पापी न वेति नाहं जाने पूर्वान्धम् आसमहम् अधुना पश्यामीति मात्रं जानामि। 26 ते पुनरपृच्छन् स त्वां प्रति किमकरोत्? कथं नेत्रे प्रसन्ने ऽकरोत्? 27 ततः सोवादीद् एककृत्वोक्तव्यं यूयं न

शृणुथ तर्हि कुतः पुनः श्रोतुम् इच्छथ? यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुम् इच्छथ? 28 तदा ते तं तिरस्कृत्य व्याहरन् त्वं तस्य शिष्यो वर्यं मूसा: शिष्याः। 29 मूसावक्त्रेणेश्वरो जगाद तज्जानीमः किन्त्वेष कुत्रत्यलोक इति न जानीमः। 30 सोवदद् एष मम लोचने प्रसन्ने उकरोत् तथापि कुत्रत्यलोक इति यूयं न जानीथ एतद् आश्वर्यं भवति। 31 ईश्वरः पापिनां कथां न शृणोति किन्तु यो जनस्तस्मिन् भक्तिं कृत्वा तदिष्टक्रियां करोति तस्यैव कथां शृणोति एतद् वर्यं जानीमः। 32 कोपि मनुष्यो जन्मान्धाय चक्षुषी अदादात् जगदारम्भाद् एतादृशीं कथां कोपि कदापि नाशृणोत्। (aiōn g165) 33 अस्माद् एष मनुष्यो यदीश्वरानाजायत तर्हि किञ्चिदपीदृशं कर्म्म कर्तुं नाशक्नोत्। 34 ते व्याहरन् त्वं पापाद् अजायथा: किमस्मान् त्वं शिक्षयसि? पश्चाते तं बहिरकुव्वन्। 35 तदनन्तरं यिहूदीयैः स बहिरक्रियत यीशुरिति वार्ता श्रुत्वा तं साक्षात् प्राप्य पृष्ठवान् ईश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिषि? 36 तदा स प्रत्यवोचत् हे प्रभो स को यत् तस्मिन्नहं विश्वसिमि? 37 ततो यीशुः कथितवान् त्वं तं दृष्टवान् त्वया साके यः कथं कथयति सएव सः। 38 तदा हे प्रभो विश्वसीमीत्युक्त्वा स तं प्रणामत्। 39 पश्चाद् यीशुः कथितवान् न नयनहीना नयनानि प्राप्नुवन्ति नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीत्यभिप्रायेण जगदाहम् आगच्छम्। 40 एतत् श्रुत्वा निकटस्था: कतिपया: फिरुशिनो व्याहरन् वयमपि किमन्धा? 41 तदा यीशुरवादीद् यद्यन्था अभवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद् युज्ञाकं पापानि तिष्ठन्ति।

10 अहं युज्ञानतियथार्थं वदामि, यो जनो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेषगृहं प्रविशति स एव स्तेनो दस्युश्च। 2 यो द्वारेण प्रविशति स एव मेषपालकः। 3 दौवारिकस्तस्मै द्वारं मोचयति मेषगणश्च तस्य वाक्यं शृणोति स निजान् मेषान् स्वस्वानाम्नाहूय बहिः कृत्वा नयति। 4 तथा निजान् मेषान् बहिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अग्रे गच्छति, ततो मेषास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् ब्रजन्ति। 5 किन्तु पूरस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् ब्रजिष्यन्ति वरं तस्य समीपात् पलायिष्यन्ते। 6 यीशुस्तेभ्य इमां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायास्तात्पर्यं ते नाबुध्यन्त। 7 अतो यीशुः पुनरकथयत्, युज्ञानाहं यथार्थतं व्याहरामि, मेषगृहस्य द्वारम् अहमेव। 8 मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश्च किन्तु मेषास्तेषां कथा नशृणन्। 9 अहमेव द्वारस्वरूपः, मया यः काश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्यति तथा बहिरत्श्च गमनागमने कृत्वा चरणस्थानं प्राप्यति। 10 यो जनस्तेनः स केवलं स्तैन्यबधविनाशान् कर्तुमेव समायाति किन्त्वहम् आयु दर्तुम् अर्थात् बाहूल्येन तदेव दातुम् आगच्छम्। 11 अहमेव सत्यमेषपालको यस्तु सत्यो मेषपालकः स मेषार्थं प्राणत्यागं करोति; 12 किन्तु यो जनो मेषपालको न, अर्थाद् यस्य मेषा निजा न भवन्ति, य एतादृशो वैतनिकः स वृक्म् आगच्छन्तं दृष्ट्वा मेजेरवं विहाय पलायते, तस्माद् वृक्सस्तं व्रजं धृत्वा विकिरति। 13 वैतनिकः पलायते यतः स वैतनार्थी मेषार्थं न चिन्तयति। 14 अहमेव सत्यो मेषपालकः, पिता मां यथा जानाति, अहज्ज्वयथा पितरं जानामि, 15 तथा निजान् मेषानपि जानामि, मेषाश्च मां जानान्ति, अहज्ज्वयथा पितरं जानामि। 16 अपरज्ज्व एतद् गृहीय मेषेभ्यो भिन्ना अपि मेषा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत एको व्रज एको रक्षको भविष्यति। 17 प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् ग्रीष्मायामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति। 18 कश्चिज्जनो मम प्राणान् हन्तुं न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्ग्रीहीतुज्ज्व मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्तोहम्। 19 अस्मादुपदेशात् पुनश्च यिहूदीयानां मध्ये भिन्नवाक्यता जाता। 20 ततो बहवो व्याहरन् एष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च, कुत एतस्य कथां शृणुथ? 21 केविद् अवदन् एतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय चक्षुषी दातुं शक्नोति? 22 शीतकाले विरुशालमि मन्दिरोत्सर्पिवर्चयुपस्थिते 23 यीशुः सुलोमानो निःसारेण गमनागमने करोति, 24 एतस्मिन् समये यिहूदीयास्तं वैष्टिक्यता व्याहरन् कति कालान् अस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यामि? यदिभिषिक्तो भवति तर्हि तत् स्पृष्टं वद। 25 तदा यीशुः प्रत्यवदद् अहम् अकथयत् किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितु नामा यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वरूपा। 26 किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेषा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्वसिथ। 27 मम मेषा मम शब्दं शृणवन्ति तानहं जानामि ते च मम पश्चाद् गच्छन्ति। 28 अहं तेभ्योऽनन्तायु दर्दामि, ते कदापि न नंश्यन्ति कोपि मम करात् तान् हर्तुं न शक्षयति। (aiōn g165, aiōnios g166) 29 यो मम पिता तान् मह्यं दत्तवान् स सर्वस्मात् महान् कोपि मम पितुः करात् तान् हर्तुं न शक्षयति। 30 अहं पिता च द्वयोरेकत्वम्। 31 ततो यिहूदीया: पुनरपि तं हन्तुं पाषाणान् उदतोलयन्। 32 यीशुः कथितवान् पितुः सकाशाद् बहून्युतमकम्भाणि युज्ञाकं प्राकाशय तेषां कस्य कर्मणः कारणान् मां पाषाणैराहन्तुम् उद्यातः स्थ? 33 यिहूदीयाः प्रत्यवदन् प्रशस्तकम्हितो नं किन्तु त्वं मानुषः स्वमीश्वरम् उक्तव्येश्वर निन्दसि कारणादस्मात् त्वां पाषाणैर्हन्मः। 34 तदा यीशुः प्रत्यक्त्वान् मया कथितं यूयम् ईश्वरा एतद्वन् युज्ञाकं शास्त्रे लिखित नास्ति किं? 35 तस्माद् येषाम् उद्देशे ईश्वरस्य कथा कथिता ते यदीश्वरणा उच्यन्ते धर्मग्रन्थस्यायन्यथा भवितुं न शक्य, 36 तद्वाहम् ईश्वरस्य पुत्रे इति वाक्यस्य कथनात् यूयं पित्राभिषिक्तं जगति प्रेरितज्ज्व पुमांसं कथम् ईश्वरनिन्दकं वादय? 37 यद्यहं पितुः कर्म्म न करोमि तर्हि मां न प्रतीत; 38 किन्तु यदि करोमि तर्हि मयि युज्ञाभिः प्रत्यये न कृतेऽपि कार्ये प्रत्ययः क्रियतां, ततो मयि पितास्तीति पितर्यहम् अस्मीति च क्षात्वा विश्वसिष्यथ। 39 तदा ते पुनरपि तं धर्तुम् अचेष्टत किन्तु स तेषां करेभ्यो निस्तीर्थ्य 40 पुन यर्द्दन् अद्यास्तेते यत्र पुरुषं योहन् अमज्जयत् तत्रागत्य न्यवसत्। 41 ततो बहवो लोकास्तस्मीपम् आगत्य व्याहरन् योहन् किमप्याश्र्यं कर्म्म नाकरोत् किन्त्वस्मिन् मनुष्ये या यः कथा अकथयत् ताः सर्वाः सत्याः; 42 तत्र च बहवो लोकास्तस्मीपम् व्यश्वसन्।

11 अनन्तरं मरियम् तस्या भगिनी मर्था च यस्मिन् वैथनीयाग्रामे वसतस्तस्मिन् ग्रामे इलियासर् नामा पीडित एक आसीत्। 2 या मरियम्

प्रभुं सुगन्धितेलैन मर्द्यित्वा स्वकेशैस्तस्य चरणौ सममार्जत् तस्या भ्राता स इलियासर् रोगी। 3 अपरञ्जद हे प्रभो भवान् यस्मिन् प्रीयते स एव पीडितोस्तीति कथां कथयित्वा तस्य भगिन्यौ प्रेषितवत्यौ। 4 तदा यीशुरिमां वार्ता श्रुत्वाकथयत पीडेयं मरणार्थं न किन्त्वीश्वरस्य महिमार्थम् ईश्वरपुत्रस्य महिमप्रकाशार्थञ्ज जाता। 5 यीशु र्यद्यपिमर्थायां तद्रग्नियाम् इलियासरि चाप्रीयत, 6 तथापि इलियासरः पीडायाः कथं श्रुत्वा यत्र आसीत् तत्रैव दिनद्वयमतिष्ठत्। 7 ततः परम् स शिष्यानकथयद् वयं पुन यिहूदीयप्रदेशं यामः। 8 ततस्ते प्रत्यवदन्, हे गुरो स्वल्पादिनानि गतानि यिहूदीयास्त्वां पाषाणै हन्तुम् उद्यातास्तथापि किं पुनस्तत्र यास्यसि? 9 यीशुः प्रत्यवदत्, एकस्मिन् दिने मिं द्वादशघटिका न भवन्ति? कोपि दिवा गच्छन् न स्खलति यतः स एतज्जगतो दीप्तिं प्राप्नोति। 10 किन्तु रात्रौ गच्छन् स्खलति यतो हेतोस्तत्र दीप्ति नास्ति। 11 इमां कथां कथयित्वा स तानवदद्, अस्माकं बन्धुः इलियासर् निद्रितोभूद् इदानीं तं निद्रातो जागरयितु गच्छामि। 12 यीशु मृतौ कथामिमां कथितवान् किन्तु विश्वामार्थं निद्रायां कथितवान् इति ज्ञात्वा शिष्या अकथयन्, 13 हे गुरो स यदि निद्राति तर्हि भद्रमेव। 14 तदा यीशुः स्पष्टं तान् व्याहरत, इलियासर् अप्रियतः; 15 किन्तु यूयं यथा प्रतीथ तदर्थमहं तत्र न स्थितवान् इत्यस्माद् युज्ञानिमित्तम् आहादितोहं, तथापि तस्य समीपे याम। 16 तदा थोमा यं दिदुम् वदन्ति स सङ्गिनः शिष्यान् अवदद् वयमपि गत्वा तेन सार्द्धं प्रियामहै। 17 यीशुस्तत्रोपस्थाय इलियासरः श्मशाने स्थापनात् चत्वारि दिनानि गतानीति वार्ता श्रुत्वान्। 18 वैथनीया यिर्शालमः समीपस्था क्रोशैकमात्रान्तरिता; 19 तस्माद् बहवो यिहूदीया मर्था मरियमञ्च भ्यातृशोकापन्नां सान्त्वयितुं तयोः समीपम् आगच्छन्। 20 मर्था यीशोरागमनवार्ता श्रुत्वैव तं साक्षाद् अकरोत् किन्तु मरियम् गेह उपविश्य स्थिता। 21 तदा मर्था यीशुमवादत्, हे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्। 22 किन्त्विदानीमपि यद् ईश्वरे प्रार्थयिष्यते ईश्वरस्तद् दास्यतीति जानेऽहं। 23 यीशुरवादीत् तव भ्राता समुत्थास्यति। 24 मर्था व्याहरत् शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति जानेऽहं। 25 तदा यीशुः कथितवान् अहमेव उत्थापयिता जीवयिता च यः कक्षन् मयि विश्वसिति स मृत्वापि जीविष्यति; 26 यः कक्षन् च जीवन् मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति, अस्यां कथायां किं विश्वसिषि? (aiōn g165) 27 सावदत् प्रभो यस्यावतरणापेक्षास्ति भवान् सएवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि। 28 इति कथां कथयित्वा सा गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूव्य व्याहरत् गुरुरूपतिष्ठति त्वामाहूयति च। 29 कथामिमां श्रुत्वा सा तूर्णम् उत्थाय तस्य समीपम् अगच्छत्। 30 यीशु ग्राममध्यं न प्रविश्य यत्र मर्था तं साक्षाद् अकरोत् तत्र स्थितवान्। 31 ये यिहूदीया मरियमा साकं गृहे तिष्ठन्तस्ताम् असान्त्वयन ते तां क्षिप्रम् उत्थाय गच्छन्ति विलोक्य व्याहरन्, स श्मशाने रोदितुं याति, इत्युक्त्वा ते तस्याः पश्यद् अगच्छन्। 32 यत्र यीशुरिष्ठत् तत्र मरियम् उपस्थाय तं दृश्या तस्य चरणयोः पतित्वा व्याहरत् हे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्। 33 यीशुस्तां तस्याः सङ्गिनो यिहूदीयांश्च रुदतो विलोक्य शोकार्त्तः सन् दीर्घं निश्चरस्य कथितवान् तं कुत्रास्थापयत? 34 ते व्याहरन्, हे प्रभो भवान् आगत्य पश्यतु। 35 यीशुना क्रन्दितं। 36 अतएव यिहूदीया अवदन्, पश्यतायं तस्मिन् किटूग् अप्रियत। 37 तेषां केचिद् अवदन् योन्थाय चक्षुषी दत्तवान् स किम् अस्य मृत्युं निवारयितुं नाशक्नोते? 38 ततो यीशुः पुनरन्तर्दीर्घं निश्चरस्य श्मशानान्तिकम् अगच्छत्। तत् श्मशानम् एकं गहरं तन्मुखे पाषाण एक आसीत्। 39 तदा यीशुरवदद् एनं पाषाणम् अपसारयत, ततः प्रमीतस्य भगिनी मर्थावदत् प्रभो, अधुना तत्र दुर्गन्धो जातः, यतोद्य चत्वारि दिनानि श्मशाने स तिष्ठति। 40 तदा यीशुरवादीत्, यदि विश्वसिषि तर्हीश्वरस्य महिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तुर्थं नाकथयं? 41 तदा मृतस्य श्मशानात् पाषाणोऽपसारिते यीशुरुद्वचं पश्यन् अकथयत्, हे पित र्म मनेवसनम् अशृणोः कारणादस्मात् त्वां धन्वं दधामि। 42 त्वं सततं शृणोषि तदप्यहं जानामि, किन्तु त्वं मां यत् प्रैरयस्तद् यथास्मिन् स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थम् इदं वाक्यं वदामि। 43 इमां कथां कथयित्वा स प्रोच्चैराहयत्, हे इलियासर् बहिरागच्छ। 44 ततः स प्रमीतः श्मशानवस्त्रै बद्धहस्तपादे गात्रमार्जनवाससा बद्धमुखश्च बहिरागच्छत्। यीशुरुदितवान् बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतैन। 45 मरियमः समीपम् आगता ये यिहूदीयोकास्तादा यीशोरेतत् कर्मपश्यन् तेषां बहवो व्यश्वसन्, 46 किन्तु केचिदन्ये फिरुशिनां समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्मणो वार्ताम् अवदन्। 47 ततः परं प्रधानयाजकाः फिरुशिनाश्च सभां कृत्वा व्याहरन् वयं किं कुर्म? एष मानवो बहून्याश्वर्यकर्मणि करोति। 48 यदीदृशं कर्म कर्तुं न वारायामस्तर्हि सर्वे लोकास्तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति रोमिलोकाश्चागत्यास्माकम् अनया राजधान्या सार्द्धं राज्यम् आछेत्यन्ति। 49 तदा तेषां कियफानामा यस्तस्मिन् वत्सरे महायाजकपदे न्ययुज्यत स प्रत्यवदद् यूयं किमपि न जानीथ; 50 सप्तप्रदेशस्य विनाशतोपि सर्वलोकार्थम् एकस्य जनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलहेतुकम् एतस्य विवेचनामपि न कुरुथ। 51 एतां कथां स निजबुद्ध्या व्याहरद् इति न, 52 किन्तु यीशुस्तदेशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्ष्यति, दिशि दिशि विकीर्णान् ईश्वरस्य सन्तानान् संगृह्यैकजातिं करिष्यति च, तस्मिन् वत्सरे कियफा महायाजकत्वपदे नियुक्तः सन् इदं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्। 53 तदिनमारभ्य ते कथं तं हन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्रणां कर्तुं प्रारेभिरे। 54 अतएव यिहूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अकृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थायप्रिदेशस्येक्रायिम् नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितुं प्रारेभे। 55 अनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्त्तिनि सति तदुत्सवात् पूर्वं स्वान् शुचीन् कर्तुं बहवो जना ग्रामेभ्यो यिर्शालम् नगरम् आगच्छन्, 56 यीशोरन्वेषणं कृत्वा

मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तः परस्परं व्याहरन्, युष्माकं कीदूशो बोधो जायते? स किम् उत्सवेऽस्मिन् अत्रागमिष्यति? 57 स च कुत्रास्ति यद्येतत् कश्चिद् वैति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः फिरुशिनश्च तं धर्तुं पूर्वम् इमाम् आजां प्राचारयन्।

12 निस्तारोत्सवात् पूर्व्य दिनषट्के स्थिते यीशु र्य प्रमीतम् इलियासरं श्मशानाद् उदस्थापरत् तस्य निवासस्थानं बैथनियाग्रामम् आगच्छत्। 2

तत् तदर्थं रजन्यां भोज्ये कृते मर्ता पर्यवेषयद् इलियासर् च तस्य सङ्गिभिः सार्द्धं भोजनासन उपाविशत्। 3 तदा मरियम् अर्द्धसेटकं बहुमूल्यं जटामांसीयं तैलम् आनीयं यीशोश्वरण्यो मर्द्धयित्वा निजकेशं मार्षुम् आरभत्; तदा तैलस्य परिमलेन गृहम् आमोदितम् अभवत्। 4 यः शिमोनः पुत्रो इष्करियोतीयो यिहूदानामा यीशुं परकरेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्, 5 एततैलं त्रिभिः शतै मुद्रापदै विक्रितं सद् दरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत? 6 स दरिद्रलोकार्थम् अचिन्यद् इति न, किन्तु स चौर एवं तनिकते मुद्रासम्पुटकस्थित्या तन्मध्ये यदिष्ठित् तदपाहरत् तस्मात् करणाद् इमां कथामकथयत्। 7 तदा यीशुरकथयद् एनां मा वारय सा मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्। 8 दरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्वदा तिष्ठन्ति किन्त्वहं सर्वदा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठामि। 9 ततः परं यीशुस्त्रास्तीति वार्ता श्रुत्वा बहवो यिहूदीयासं श्मशानादुत्थापितम् इलियासरञ्च द्रुतं तस्थानम् आगच्छन्। 10 तदा प्रधानयाजकास्तम् इलियासरमपि संहर्तुम् अमन्त्रयन्; 11 यतस्तेन बहवो यिहूदीया गत्वा यीशौ व्यव्शसन्। 12 अनन्तरं यीशु रिस्शालम् नगरम् आगच्छतीति वार्ता श्रुत्वा परेऽहनि उत्सवागता बहवो लोकाः 13 खर्ज्जूरपत्राद्यानीयं तं साक्षात् कर्तुं बहिरागत्य जय जयेति वाचं प्रोच्यै वर्कुम् आरभन्त, इसायेलों यो राजा परमेश्वरस्य नामागच्छति स धन्यः। 14 तदा "हे सियोनः कन्ये मा भैषीः पश्यायं तव राजा गर्दभशावकम् आस्त्रागच्छति" 15 इति शास्त्रीयवचनानुसारेण यीशुरेकं युवराजं प्राप्य तदुपर्यरोहत्। 16 अस्याः घटनायास्तात्पर्यं शिष्याः प्रथमं नावुद्धन्त, किन्तु यीशौ महिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन् अकथयत् लोकाश्च तम्प्रतीत्यम् अकुर्वन् इति ते स्मृतवन्तः। 17 स इलियासरं श्मशानाद् आगन्तुम् आहतवान् श्मशानाज्य उदस्थापयद् ये ये लोकास्तत्कर्म्य साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणं दातुम् आरभन्त। 18 स एतादृशम् अद्भुतं कर्म्मकरोत् तस्य जनश्रुते लोकास्तं साक्षात् कर्तुम् आगच्छन्। 19 ततः फिरुशिनः परस्परं वर्कुम् आरभन्त युष्माकं सर्ववृश्टिं वृथा जाताः, इति किं यूयं न बुध्यध्वे? पश्यते सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्वृत्तिनोभवन्। 20 भजनं कर्तुम् उत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्, 21 ते गालीलीयैवत्सैदानिवासिनः फिलिपस्य समीपम् आगत्य व्याहरन् हे महेच्छ वयं यीशुं द्रष्टुम् इच्छामः। 22 ततः फिलिपो गत्वा आन्द्रियम् अवदत् पश्चाद् आन्द्रियफिलिपो यीशवे वार्ताम् अकथयतां। 23 तदा यीशुः प्रत्युदिवावान् मानवसुतस्य महिमप्राप्तिसमय उपस्थितः। 24 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, धान्यबीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृयते तर्हेकाकी तिष्ठति किन्तु यदि मृयते तर्हि बहुगुणं फलं फलति। 25 यो जनो निजप्राणान् प्रियान् जानाति स तान् हारयिष्यति किन्तु यो जन इहलोके निजप्राणान् अप्रियान् जानाति सोनन्तायुः प्राप्तुं तान् रक्षिष्यति। (aiōnios g166) 26 कश्चिद् यदि मम सेवको भवितुं वाज्ञति तर्हि स मम पश्चाद्वारी भवतु, तस्माद् अहं यत्र तिष्ठामि मम सेवकेषु पत्रं स्थायति; यो जनो मां सेवते मम पितापि तं सम्मंस्यते। 27 साम्प्रतं मम प्राणा व्याकुला भवन्ति, तस्माद् हे पितर एतस्मात् समयान् मां रक्ष, इत्यहं किं प्रार्थयिष्ये? किन्त्वहम् एतत्समयार्थम् अवकीर्णवान्। 28 हे पितः स्वनामो महिमानं प्रकाशयः; तनैव स्वनामो महिमानम् अहं प्राकाशयां पुनरपि प्रकाशयिष्यामि, एषा गगणीया वाणी तस्मिन् समयेऽजायत। 29 तच्छ्रुत्वा समीपस्थलोकानां केचिद् अवदन् मेघोऽगर्जीत्, केचिद् अवदन् सर्वर्गीयदूतोऽनेन सह कथामचकथत्। 30 तदा यीशुः प्रत्यवादीत, मदर्थं शब्दोदयं नाभूत् युष्मदर्थमिवाभूत्। 31 अधुना जगतोस्य विचारः समपत्यते, अधुनास्य जगतः पती राज्यात् च्योष्यति। 32 यद्यई पृथिव्या ऊद्देवे प्रोत्थापितोस्मि तर्हि सर्वान् मानवान् स्वसमीपम् आकर्षिष्यामि। 33 कथं तस्य मृति भविष्यति, एतद् बोधयितुं स इमां कथाम् अकथयत्। 34 तदा लोका अकथयन् सोभिषिक्तः सर्वान् तिष्ठतीति व्यवस्थाग्रन्थे श्रुतम् अस्माभिः, तर्हि मनुष्यपुत्रः प्रोत्थापितो भविष्यतीति वाक्यं कथं वदसि? मनुष्यपुत्रोयं कः? (aiōn g165) 35 तदा यीशुरकथयद् युष्माभिः सार्द्धम् अल्पदिनानि ज्योतिरास्ते, यथा युष्मान् अन्धकारो नाच्छादयति तदर्थं यावत्कालं युष्माभिः सार्द्धं ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कालं गच्छत, यो जनोऽध्यकारे गच्छति स कुत्र यातीति न जानाति। 36 अतएव यावत्कालं युष्माकं निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कालं ज्योतीरूपसन्ताना भवितुं ज्योतिषि विश्वसितः इमां कथां कथित्वा यीशुः प्रस्थाय तेष्यः स्वं गुप्तवान्। 37 यद्यपि यीशुस्तेषां समक्षम् एतावदाश्र्यकर्माणि कृतवान् तथापि ते तस्मिन् न व्यव्शसन्। 38 अतएव कः प्रत्येति सुसंवादं परेशास्तम् प्रचारितं? प्रकाशते परेशस्य हस्तः कस्य च सन्निधौ? यिशयियभविष्यद्वादिना यदेतद् वाक्यमुक्तं तत् सफलम् अभवत्। 39 ते प्रत्येतुं नाशन्कुवन् तस्मिन् यिशयियभविष्यद्वादिपि पुनरवादीद्, 40 यदा, "ते नयनै न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते तै मनःसु परिवर्तितेषु च तानहं यथा स्वस्थान् न करोमि तथा स तेषां लोचनान्यन्धनानि कृत्वा तेषामन्तःकरणानि गाढानि करिष्यति।" 41 यिशयियो यदा यीशो महिमानं विलोक्य तस्मिन् कथामकथयत् तदा भविष्यद्वाक्यम् इदृशं प्रकाशयत्। 42 तथाप्यथिपतिनां बहवस्त्रस्मिन् प्रत्यायन्। किन्तु फिरुशिनस्तान् भजनगृहाद् दूरीकुर्वन्तीति भयात् ते तं न स्वीकृतवन्तः। 43 यत ईश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशंसायां तेऽप्रियन्त। 44 तदा यीशुरुच्यःकारम् अकथयद् यो जनो मयि विश्वसितीति न, स मत्प्रेरकेषु पविश्वसिति। 45 यो जनो मां पश्यति स मत्प्रेरकमपि पश्यति। 46 यो जनो मां प्रत्येति स यथान्धकारे न तिष्ठति तदर्थम् अहं ज्योतिःस्वरूपो भूत्वा जगत्यस्मिन् अवरीर्णवान्। 47 मम कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन् न विश्वसिति तर्हि तमहं दोषिणां न करोमि, यतो हेतो जगतो

जनानां दोषान् निश्चितान् कर्तुं नागत्य तान् परिचातुम् आगतोस्मि। 48 यः कश्चिन् मां न श्रद्धाय मम कथं न गृह्णाति, अन्यस्तं दोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथमहम् अचकथं सा कथा चरमेऽन्हि तं दोषिणं करिष्यति। 49 यतो हेतोरहं स्वतः किमपि न कथयामि, किं किं मया कथयितव्यं किं समुपदेष्टव्यज्य इति मत्प्रेरयिता पिता मामाज्ञापयत्। 50 तस्य साज्ञा अनन्तायुरित्यहं जानामि, अतएवाहं यत् कथयामि तत् पिता यथाज्ञापयत् तथैव कथयाम्यहम्। (aiōnios g166)

13 निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात् पूर्व्यं पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षेभूद् इति ज्ञात्वा यीशुराप्रथमाद् येषु जगत्प्रवासिष्वातीयलोकेष प्रेम करोति स्म तेषु शेषं यावत् प्रेम कृतवान्। 2 पिता तस्य हस्ते सर्व्यं समर्पितवान् स्वयम् ईश्वरस्य समीपाद् आगच्छद् ईश्वरस्य समीपं यास्यति च, सर्वार्प्येतानि ज्ञात्वा रजन्यां भोजने सम्पूर्णे सति, 3 यदा शैतान् तं परहस्तेषु समर्पितयुं शिमोनः पुत्रस्य ईष्कारियोत्यस्य यिहूदा अन्तःकरणे कुप्रवृत्तिं समार्पयत्, 4 तदा यीशु भोजनासनाद् उत्थाय गात्रवस्त्रं मोचयित्वा गात्रमार्जनवस्त्रं गृहीत्वा तेन स्वकटिम् अबधानात्, 5 पश्चाद् एकपात्रे जलम् अभिषिच्य शिष्याणां पादान् प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धाग्रामार्जनवासासा मार्दुं प्रारभत। 6 ततः शिमोनिपत्रस्य समीपमागते स उक्तवान् है प्रभो भवान् किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति? 7 यीशुरुदितवान् अंहं यत् करोमि तत् सम्प्रति न जानासि किन्तु पश्चाज् ज्ञास्यसि। 8 ततः पितरः कथितवान् भवान् कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति। यीशुरकथयद् यदि त्वं न प्रक्षालये तर्हि मयि तव कोप्यंशो नास्ति। (aiōn g165) 9 तदा शिमोनिपत्रः कथितवान् है प्रभो तर्हि केवलपादौ न, मम हस्तौ शिरश्च प्रक्षालयतु। 10 ततो यीशुरवदद् यो जनो धौतस्तस्य सर्वाङ्गपरिष्कृतत्वात् पादौ विनान्याङ्गस्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति। यूयं परिष्कृता इति सत्यं किन्तु न सर्वे, 11 यतो यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातवानः; अतएव यूयं सर्वे न परिष्कृता इमां कथां कथितवान्। 12 इत्थं यीशुस्तेषां पादान् प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवान् अंहं युष्मान् प्रति किं कर्माकार्षं जानीथ? 13 यूयं मां गुरुं प्रभुञ्च वदथ तत् सत्यमेव वदथ यतोहं सएव भवामि। 14 यद्यहं प्रभु गुरुश्च सन् युष्माकं पादान् प्रक्षालितवान् तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनम् उचितम्। 15 अंहं युष्मान् प्रति यथा व्यवाहारं युष्मान् तथा व्यवहर्तुम् एकं पन्थानं दर्शितवान्। 16 अंहं युष्मानतियथार्थ वदामि, प्रभो दर्सो न महान् प्रेरकाच्च प्रेरितो न महान्। 17 इमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूयं धन्या भविष्यथ। 18 सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि इति न, ये मम मनोनीतास्तानहं जानामि, किन्तु मम भक्ष्याणि यो भुज्के मत्प्राणप्रतिकूल्यतः। उत्थापयति पादस्य मूलं स एष मानवः। यदेतद् धर्मपुस्तकस्य वचनं तदनुसारेणवश्यं घटिष्यते। 19 अंहं स जन इत्यत्र यथा युष्माकं विश्वासो जायते तदर्थं एतादृशघटनात् पूर्वम् अहमिदानीं युष्मभ्यमकथयम्। 20 अंहं युष्मानतीव यथार्थं वदामि, मया प्रेरितं जनं यो गृह्णाति यश्च मां गृह्णाति स मत्प्रेरकं गृह्णाति। 21 एतां कथां कथित्वा यीशु दुर्ख्यो सन् प्रमाणं दत्त्वा कथितवान् अंहं युष्मानतियथार्थ वदामि युष्माकम् एको जनो मां परकरेषु समर्पयिष्यति। 22 ततः स कमुद्दिश्य कथामेतां कथितवान् इत्यत्र सन्दिग्धाः शिष्याः परस्परं मुखमालोकयितुं प्रारभन्त। 23 तस्मिन् समये यीशु यैसिन् अप्रीयत स शिष्यस्तस्य वक्षः स्थलम् अवलम्बत्। 24 शिमोनिपत्रस्तं सङ्केतेनावदत्, अयं कमुद्दिश्य कथामेताम् कथयतीति पृच्छ। 25 तदा स यीशो वैक्षः स्थलम् अवलम्ब्य पृष्ठवान्, है प्राप्तो स जनः कः? 26 ततो यीशुः प्रत्यवदद् एकखण्डं पूर्णं मज्जयित्वा यस्मै दास्यामि सएव सः; पश्चात् पूपुखण्डमेकं मज्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ईष्करियोतीयाय यिहूदै दत्तवान्। 27 तस्मिन् दत्ते सति शैतान् तमाश्रयत्; तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं यत् करिष्यसि तत् क्षिप्रं कुरु। 28 किन्तु स येनाशयेन तां कथामकथायत् तम् उपविष्टोकानां कोपि नाबुध्यत; 29 किन्तु यिहूदा समीपे मुद्रासम्पुटकस्थितेः केचिद् इत्थम् अबुध्यन्त पार्वणासादानार्थं किमपि द्रव्यं क्रेतुं वा दारिद्र्यः किञ्चिद् वितरितुं कथितवान्। 30 तदा पूपुखण्डग्रहणात् परं स तूर्णं बहिश्च रात्रिश्च समुपस्थिता। 31 यिहूदे बहिर्ति यीशुरकथयद् इदानीं मानवसुतस्य महिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि महिमा प्रकाशते। 32 यदि तेनेश्वरस्य महिमा प्रकाशते तर्हीश्वरोपि स्वेन तस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमेव प्रकाशयिष्यति। 33 है वत्सा अंहं युष्माभिः सादृश्यो किञ्चित्कालामात्रम् आसे, ततः परं मां मृगयिष्यध्वे किन्वन्हं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं यूयं गन्तुं न शक्यथ, यामिमां कथां यिदूरीयेभ्यः कथितवान् तथाधुना युष्मभ्यमपि कथयामि। 34 यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अंहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परम् तथैव प्रीयध्वं, युष्मान् इमां नवीनाम् आज्ञाम् आदिशामि। 35 तेनैव यदि परस्परं प्रीयध्वे तर्हि लक्षणेनानेन यूयं मम शिष्या इति सर्वे ज्ञातुं शक्यन्ति। 36 शिमोनिपत्रः पृष्ठवान् है प्रभो भवान् कुत्र यास्यति? ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं साम्प्रतं मम पश्चाद् गन्तुं न शक्नोषि किन्तु पश्चाद् गमिष्यसि। 37 तदा पितरः प्रत्युदितवान्, है प्रभो साम्प्रतं कुतो हेतोस्तव पश्चाद् गन्तुं न शक्नोमि? त्वदर्थं प्राणान् दातुं शक्नोमि। 38 ततो यीशुः प्रत्युक्तवान् मन्मित्तं किं प्राणान् दातुं शक्नोषि? त्वामहं यथार्थं वदामि, कुक्कुटवणात् पूर्वं त्वं त्रि मार्म अपहोष्यसे।

14 मनोदुःखिनो मा भूतः ईश्वरे विश्वसित मयि च विश्वसित। 2 मम पितु गृहे बहूनि वासस्थानि सन्ति नो चेत् पूर्वं युष्मान् अज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सज्जयितुं गच्छामि। 3 यदि गत्वाहं युष्मनिमित्तं स्थानं सज्जयामि तर्हि पनरागत्य युष्मान् स्वसमीपं नेष्यामि, ततो यत्राहं तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्थय। 4 अहं यत्स्थानं ब्रजामि तत्स्थानं यूयं जानीथ तस्य पन्थानमपि जानीथ। 5 तदा थोमा अवदत्, है प्रभो भवान् कुत्र याति तद्वयं न

जानीमः, तर्हि कथं पन्थानं ज्ञातुं शक्नुमः? ६ यीशुरकथयद् अहमेव सत्यजीवनरूपपयो मया न गन्ता कोपि पितुः समीपं गन्तुं न शक्नोति। ७ यदि माम् अज्ञास्यत तर्हि मम पितरमप्यज्ञास्यत किन्त्वधुनातस्तं जानीथ पश्यथ च। ८ तदा फिलिपः कथितवान्, हे प्रभो पितरं दर्शय तस्मादस्माकं यथेष्ट भविष्यति। ९ ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, हे फिलिप युष्माभिः सार्द्धम् एतावद्विजानिरितमपि मां किं न प्रत्यभिजानासि? यो जनो माम् अपश्यत् स पितरमप्यपश्यत् तर्हि पितरम् अस्मान् दर्शयति कथां कथं कथयसि? १० अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्यषिः? अहं यद्वाक्यं वदामि तत् स्वतो न वदामि किन्तु यः पिता मयि विराजते स एव सर्वकर्माणि कराति। ११ अतएव पितर्यहं तिष्ठामि पिता च मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत, नो चेत् कर्महीतोः प्रत्ययं कुरुत। १२ अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, यो जनो मयि विश्वसिति सोहमिव कर्माणि करिष्यति वरं ततोपि महाकर्माणि करिष्यति यतो हेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि। १३ यथा पुत्रेण पितु महिमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम प्रोच्य यत् प्रार्थयिष्यध्वे तत् सफलं करिष्यामि। १४ यदि मम नाम्ना यत् किञ्चिद् याचध्वे तर्हि तदहं साधयिष्यामि। १५ यदि मयि प्रीयथ्वे तर्हि ममाज्ञा: समाचरत। १६ ततो मया पितुः समीपे प्रार्थिते पिता निरन्तरं युष्माभिः सार्द्धं स्थातुम् इतरमेकं सहायम् अर्थात् सत्यमयम् आत्मानं युष्माकं निकटं प्रेषयिष्यति। (aión g165) १७ एतज्जगतो लोकास्तं ग्रहीतुं न शक्नुवन्ति यतस्ते तं नापश्यन् नाजनश्वं किन्तु यूयं जानीथ यतो हेतोः स युष्माकमन्त निर्वसित युष्माकं मध्ये स्थास्यति च। १८ अहं युष्मान् अनाथान् कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि। १९ कियत्कालरत् परम् अस्य जगतो लोकामां पुन न द्रश्यन्ति किन्तु यूयं द्रक्ष्यथ; अहं जीविष्यामि तस्मात् कारणाद् यूयमपि जीविष्यथ। २० पितर्यहमस्मि मयि च यूयं स्थ, तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथ। २१ यो जनो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति सएव मयि प्रीयते; यो जनश्व मयि प्रीयते सएव मम पितुः प्रियपात्रं भविष्यति, तथाहमपि तस्मिन् प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि। २२ तदा ईङ्करियोतीयाद् अन्यो यिहूदास्तमवदत्, हे प्रभो भवान् जगतो लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति? २३ ततो यीशुः प्रत्युदितवान्, यो जनो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृह्णाति, तेन मम पितापि तस्मिन् प्रेष्यते, आवाच्य तन्निकटमागत्य तेन सह निवत्स्याव। २४ यो जनो मयि न प्रीयते स मम कथा अपि न गृह्णाति पुनश्च यामिमां कथां यूयं शृणुथ सा कथा केवलस्य मम न किन्तु मम प्रेरको यः पिता तस्यापि कथा। २५ इदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोहम् एता: सकलाः कथाः कथयामि। २६ किन्त्वतः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात् पवित्र आत्मा मम नामिन् प्रेरयिष्यति स सर्वं शिक्षयित्वा मयोक्ता: समस्ताः कथा युष्मान् स्मारयिष्यति। २७ अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि, निजं शान्तिं युष्मार्थं ददामि, जगतो लोका यथा ददाति तथाहं न ददामि; युष्माकम् अन्तःकरणानि दुःखितानि भीतानि च न भवन्तु। २८ अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयम् अश्रौष्टः; यदि मय्यप्रेष्यध्वं तर्हाहं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयम् अहादिष्यध्वं यतो मम पिता मत्तोपि महान्। २९ तस्या घटनायाः समये यथा युष्माकं श्रद्धा जायते तदर्थम् अहं तस्या घटनायाः पूर्वम् इदानीं युष्मान् एता वार्ता वदामि। ३० इतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणाद् एतस्य जगतः पतिरागच्छति किन्तु मया सह तस्य कोपि सम्बन्धो नास्ति। ३१ अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितु विधिवत् कर्माणि करोमीति येन जगतो लोका जानन्ति तदर्थम् उत्तिष्ठत वयं स्थानादस्माद् गच्छाम।

15 अहं सत्यद्राक्षालतास्वरूपो मम पिता तूद्यानपरिचारकस्वरूपज्ञ। २ मम यासु शाखासु फलानि न भवन्ति ताः स छिनति तथा फलवत्यः शाखा यथाधिकफलानि फलन्ति तदर्थं ताः परिकरोति। ३ इदानीं मयोक्तेषेन यूयं परिष्कृताः। ४ अतः कारणात् मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि, यतो हेतो द्रक्षालतास्वरूपम् असंलग्ना शाखा यथा फलती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठन्तः फलवन्तो भवितुं न शक्नुतु। ५ अहं द्रक्षालतास्वरूपो यूयज्ञ शाखास्वरूपोः; यो जनो मयि तिष्ठति यत्र चाहं तिष्ठामि, स प्रचूरफलैः फलवान् भवति, किन्तु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथ। ६ यः कश्चिन् मयि न तिष्ठति स शुष्कशाखेव बहि निक्षिप्यते लोकाश्व ता आहृत्य वह्नै निक्षिप्य दाहयन्ति। ७ यदि यूयं मयि तिष्ठथ मम कथा च युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद् वाजिष्ठावा याचिष्यध्वे युष्माकं तदेव सफलं भविष्यति। ८ यदि यूयं प्रचूरफलवन्तो भवथ तर्हि तद्वारा मम पितु महिमा प्रकाशिष्यते तथा यूयं मम शिष्या इति परिक्षायिष्यध्वे। ९ पिता यथा मयि प्रीतवान् अहमपि युष्मासु तथा प्रीतवान् अतो हेतो यूयं निरन्तरं मम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत। १० अहं यथा पितुराज्ञा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजनं तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा गुहीथ तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथ। ११ युष्मान्निमित्तं मम य आहादः स यथा चिरं तिष्ठति युष्माकम् आनन्दश्व यथा पूर्यते तदर्थं युष्मभ्यम् एताः कथा अत्रकथम्। १२ अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयध्वम् एषा ममाज्ञा। १३ मित्राणां कारणात् स्वप्राणदानपर्यन्तं यत् प्रेम तस्मान् महाप्रेम कस्यापि नास्ति। १४ अहं यद्यद् आदिष्यामि तत्तदेव यदि यूयम् आचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि। १५ अद्यारभ्य युष्मान् दासान् न वदिष्यामि यत् प्रभु यूयं करोति दासस्तद् न जानामि; किन्तु पितुः समीपे यद्यद् अशृणवं तत् सर्वं यूष्मान् अज्ञापयम् तत्कारणाद् युष्मान् मित्राणि प्रोक्तवान्। १६ यूयं मां रोचितवन्त इति न, किन्त्वहमेव युष्मान् रोचितवान् यूयं गत्वा यथा फलान्युत्पादयथ तानि फलानि चाक्षयाणि भवन्ति, तदर्थं युष्मान् न्यजुनजं तस्मान् मम नाम प्रोच्य पितरं यत् किञ्चिद् याचिष्यध्वे तदेव स युष्मध्वं दास्यति। १७ यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहम् इत्याज्ञापयामि। १८ जगतो लोकै युष्मासु ऋतीयितेषु ते पूर्वं मामेवार्त्तीयन्त इति यूयं जानीथ। १९ यदि यूयं जगतो लोका अभविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मान् आत्मीयान् बुद्ध्वाप्रेष्यन्तः;

किन्तु यूं यजतो लोका न भवथ, अहं युष्मान् अस्माज्जगतोऽरौचयम् एतस्मात् कारणाज्जगतो लोका युष्मान् ऋतीयन्ते। 20 दासः प्रभो महान् न भवति ममैतत् पूर्वीयं वाक्यं स्मरत; ते यदि मामेवाताडयन् तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति, यदि मम वाक्यं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाक्यं ग्रहीष्यन्ति। 21 किन्तु ते मम नामकारणाद् युष्मान् प्रति तादृशं व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान् तं ते न जानन्ति। 22 तेषां सन्निधिम् आगत्य यद्यहं नाकथयिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना तेषां पापमाच्छादयितुम् उपायो नास्ति। 23 यो जनो माम् ऋतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते। 24 यादृशानि कर्माणि केनापि कदपि नाक्रियन्त तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षाद् अहं नाकरिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना ते दृष्टवापि मां मम पितरञ्जार्तीयन्त। 25 तस्मात् तेऽकरणं माम् ऋतीयन्ते यदेतद् वचनं तेषां शास्त्रे लिखितमास्ते तत् सफलम् अभवत्। 26 किन्तु पितु निर्गतं यं सहायमर्थात् सत्यमयम् आत्मानं पितुः समीपाद् युष्माकं समीपे प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणं दास्यति। 27 यूं प्रथममारभ्य मया सार्द्धं तिष्ठ तस्मादेतो यूंयमपि प्रमाणं दास्यथ।

16 युष्माकं यथा वाथा न जायते तदर्थं युष्मान् एतानि सर्ववाक्यानि व्याहरं। 2 लोका युष्मान् भजनार्हेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये

युष्मान् हत्वा ईश्वरस्य तुष्टि जनकं कर्माकुर्म इति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति। 3 ते पितरं मात्य न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति। 4 अतो हेतोः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसुः समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् एतां कथां कथयामि युष्माभिः सार्द्धम् अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मायं नाकथयं। 5 साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं कक्ष गच्छसि कथामेतां युष्माकं कोपि मां न पृच्छति। 6 किन्तु मयोक्ताभिराभिः कथाभि यूष्माकम् अन्तःकरणानि दुःखेन पूर्णान्यभवन्। 7 तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव, यतो हेतो गमने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नामगमिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि। 8 ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं जनयिष्यति। 9 ते मयि न विश्वसन्ति तस्मादेतोः पापप्रबोधं जनयिष्यति। 10 युष्माकम् अदृश्यः सन्नहं पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं जनयिष्यति। 11 एतज्जगतोऽयिपति देण्डाशां प्राज्ञोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं जनयिष्यति। 12 युष्मायं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते, ताः कथा इदानीं यूंयं सोदुं न शक्नुथ; 13 किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति किन्तु यच्छोष्यति तदेव कथयित्वा भाविकार्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति। 14 मम महिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति। 15 पितु यद्यद् आस्ते तत् सर्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिषं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति। 16 कियत्कालात् परं यूंयं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोहं पितुः समीपं गच्छामि। 17 ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुम् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे, यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूंयं परस्परं मृगयध्वे? 20 युष्मानहम् अतियथार्थं वदामि यूंयं क्रन्तिष्यथ विलपिष्यथ च, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति; यूंयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकात् परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ। 21 प्रसवकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिषे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोके प्रविष्ट इत्यानन्दात् तस्यास्तत्सर्वं दुःखं मनसि न तिष्ठति, 22 तथा यूंयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मायं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकरणानि सानन्दानि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् आनन्दञ्च कोपि हर्तुं न शक्षयति। 23 तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्षयथ। युष्मानहम् अतियथार्थं वदामि, मम नामा यत् किञ्चिद् पितरं याचिष्यथे तदेव स दास्यति। 24 पूर्वे मम नामा किमपि नायाचर्वं, याचर्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णानन्दो जनिष्यते। 25 उपमाकथाभिः सर्वाण्येतानि युष्मान् ज्ञापितवान् किन्तु यस्मिन् समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समय एतादृशं आगच्छति। 26 तदा मम नामा प्राथयिष्यध्वे ऽहं युष्मान्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि; 27 यतो यूंयं मयि प्रेम कुरुथ, तथाहम् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् इत्यपि प्रतीथ, तस्माद् कारणात् कारणात् पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते। 28 पितुः समीपाज्जजद् आगतोस्मि जगत् परित्यज्य च पुनरपि पितुः समीपं गच्छामि। 29 तदा शिष्या अवदन्, हे प्रभो भवान् उपमया नोक्त्वाधुना स्पष्टं दर्शति। 30 भवान् सर्वज्ञः केनचित् पृष्ठे भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं जातं तस्माद् भवान् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् इत्यत्र वर्यं विश्वसिमः। 31 ततो यीशुः प्रत्यवादीद् इदानीं किं यूंयं विश्वसिथ? 32 पश्यत सर्वे यूंयं विकीर्णः सन्तो माम् एकाकिनं पीरत्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ, एतादृशः समय आगच्छति वरं प्रायेणोपस्थितवान्; तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया सार्द्धम् आस्ते। 33 यथा मया युष्माकं शान्तिं जायते तदर्थम् एताः कथा युष्मभ्यम् अचकर्थं; अस्मिन् जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्यते किन्त्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जितं।

17 ततः परं यीशुरेताः कथाः कथयित्वा स्वर्ग विलोक्यैतत् प्रार्थयत्, हे पितः समय उपस्थितवान्: यथा तव पुत्रस्तव महिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुत्रस्य महिमानं प्रकाशय। 2 त्वं योल्लोकान् तस्य हस्ते समर्पितवान् स यथा तेभ्योऽनन्तायुर् ददाति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणाम्

अधिपतित्वभारं तस्मै दत्तवान्। (aiōnios g166) 3 यस्त्वम् अद्वितीयः सत्य ईश्वरस्त्वया प्रेरितश्च यीशुः ख्रीष्ट एतयोरुभयोः परिचये प्राप्तेऽनन्तायु भवति। (aiōnios g166) 4 त्वं यस्य कर्मणो भारं मह्यं दत्तवान्, तत् सम्पन्नं कृत्वा जगत्यस्मिन् तव महिमानं प्राकाशयं। 5 अतएव हे पित जगत्यविद्यमाने त्वया सह तिष्ठतो मम यो महिमासीत् सम्प्रति तव समीपे मां तं महिमानं प्रापय। 6 अन्यच्च त्वम् एतज्जगतो याल्लोकान् मह्यम् अददा अहं तेभ्यस्त्व नाम्नस्तत्त्वज्ञानम् अददां, ते तवैवासन्, त्वं तान् मह्यमददाः, तस्मात्ते तवोपदेशम् अगृह्णन्। 7 त्वं मह्यं यत् किञ्चिद् अददास्तत्सर्वं त्वत्तो जायते इत्यधुनाजानन्। 8 मह्यं यमुपदेशम् अददा अहमपि तेभ्यस्तमुपदेशम् अददां तेपि तमगृह्णन् त्वत्तो हि निर्गत्य त्वया प्रेरितोभवम् अत्र च व्यश्वसन्। 9 तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं जगतो लोकानिमित्तं न प्रार्थये किन्तु याल्लोकान् मह्यम् अददास्तान् सर्वान् अहमरक्षं, तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं हरितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति। 13 किन्त्वधुना तव सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णानन्दे भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठन् एता: कथा अकथयम्। 14 तवोपदेशं तेभ्योऽददां जगता सह यथा मम सम्बन्धे नास्ति तथा जगता सह तेषामपि सम्बन्धाभावाज् जगतो लोकास्तान् ऋतीयन्ते। 15 त्वं जगत्स्तान् गृहाणेति न प्रार्थये किन्त्वशुभाद् रक्षेति प्रार्थयेहम्। 16 अहं यथा जगत्सम्बन्धीयो न भवामि तथा तेपि जगत्सम्बन्धीया न भवन्ति। 17 तव सत्यकथया तान् पवित्रीकुरु तव वाक्यमेव सत्यं। 18 त्वं यथा मां जगति प्रैरयस्तथाहमपि तान् जगति प्रैरयं। 19 तेषां हितार्थं यथाहं स्वं पवित्रीकरेमि तथा सत्यकथया तेपि पवित्रीभवन्तु। 20 केवलं एतेषामर्थं प्रार्थयेऽहम् इति न किन्त्वेतेषामुपदेशेन ये जना मयि विश्वसिष्यन्ति तेषामर्थर्थं प्रार्थयेऽहम्। 21 हे पितस्तेषां सर्वेषाम् एकत्वं भवतु तव यथा मयि मम च यथा त्वय्येकत्वं तथा तेषामप्यावयेरेकत्वं भवतु तेन त्वं मां प्रेरितवान् इति जगतो लोकाः प्रतियन्तु। 22 यथाक्योरेकत्वं तथा तेषामप्येकत्वं भवतु तेष्वहं मयि च त्वम् इत्थं तेषां सम्पूर्णमेकत्वं भवतु, त्वं प्रेरितवान् त्वं मयि यथा प्रीयसे च तथा तेष्वपि प्रीतवान् एतद्यथा जगतो लोका जानन्ति। 23 तदर्थं त्वं यं महिमानं मह्यम् अददास्तं महिमानम् अहमपि तेभ्यो दत्तवान्। 24 हे पित जगतो निर्माणात् पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं महिमानं दत्तवान् मम तं महिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं याल्लोकान् मह्यं दत्तवान् अहं यत्र तिष्ठामि तेपि यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाङ्छा। 25 हे यथार्थिक पित जगतो लोकैस्त्वय्याजातेपि तामहं जाने त्वं मां प्रेरितवान् इतीमेष्विष्या जानन्ति। 26 यथाहं तेषु तिष्ठामि तथा मयि येन प्रेम्ना प्रेमाकरोस्तत् तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान् ज्ञापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

18 ता: कथाः कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्रोन्नामकं स्रोत उत्तीर्थ्य शिष्यैः सह तत्रत्योद्यानं प्राविशत्। 2 किन्तु विश्वासधातितिथ्यूदास्तत् स्थानं परिचीयते यतो यीशुः शिष्यैः सार्द्धं कदाचित् तत् स्थानम् अगच्छत्। 3 तदा स यिहूदा: सैन्यगणं प्रधानयाजकानां फिरुशिनाज्य यादिगमन्ज्यं गृहीत्वा प्रदीपान् उल्कान् अस्त्राणि चादाय तस्मिन् स्थान उपरिथतवान्। 4 स्वं प्रति यद् घटिष्ठते तज्ज्ञात्वा यीशुर्ग्रेसरः सन् तानपृच्छत् कं गवेषयथ? 5 ते प्रत्यवदन्, नासरतीयं यीशुः; ततो यीशुरवादीद् अहमेव सः; तैः सह विश्वासधाती यिहूदाश्वातिष्ठत्। 6 तदाहमेव स तस्यैतां कथां श्रुत्वैव ते पश्चादेत्य भूमौ पतिताः। 7 ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान् कं गवेषयथ? ततस्ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुः। 8 तदा यीशुः प्रत्युदितवान् अहमेव स इमां कथामचकथम् यदि मामनिच्छथ तर्हीमान् गन्तुं मा वारयत। 9 इत्थं भूते मह्यं याल्लोकान् अददास्तेषाम् एकमपि नाहारयम् इमां यां कथां स स्वयमकथयत् सा कथा सफला जाता। 10 तदा शिमोनिपतिरस्य निकते खड्गलिस्थितेः स तं निष्कोषं कृत्वा महायाजकस्य माल्खनामानं दासम् आहत्य तस्य दक्षिणकर्णं छिन्नवान्। 11 ततो यीशुः पितरम् अवदत्, खड्गां कोषे स्थापय मम पिता मह्यं पातुं यं कंसम् अददात् तेनाहं किं न पास्यामि? 12 तदा सैन्यगणः सेनापति यिहूदीयानां पदातयश्च यीशुं धृत्वा बद्धवा हानन्नामः कियफा: श्वशुरस्य समीपं प्रथमम् अनयन्। 13 स कियफास्तस्मिन् वत्सरे महायाजत्वपदे नियुक्तः 14 सन् साधारणलोकानां मङ्गलार्थम् एकजनस्य मरणमुचितम् इति यिहूदीयैः सार्द्धम् अमन्त्रयत्। 15 तदा शिमोनिपतिरोऽन्यैकशिष्यश्च यीशोः पश्चाद् अगच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य महायाजकेन परिचितत्वात् स यीशुना सह महायाजकस्याद्वालिकां प्राविशत्। 16 किन्तु पितरो बहिर्दूरस्य समीपेऽतिष्ठ अतएव महायाजकेन परिचितः स शिष्यः पुनर्बहिर्गत्वा दौवायिकायै कथयित्वा पितरम् अभ्यन्तरम् आनयत्। 17 तदा स द्वाररक्षिका पितरम् अवदत् त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः? ततः सोवदद् अहं न भवामि। 18 ततः परं यत्स्थाने दासाः पदातयश्च शीतहेतोरङ्गारै वहिं प्रज्जाल्यं तापं सेवितवन्तस्तत्थाने पितरस्तिष्ठन् तैः सह वहितापं सेवितुम् आरभत्। 19 तदा शिष्येषूपदेशे च महायाजकेन यीशुः पृष्ठः 20 सन् प्रत्युक्तवान् सर्वलोकानां समक्षं कथामकथयं गुप्तं कामपि कथां न कथयित्वा यत् स्थानं यिहूदीयाः सततं गच्छन्ति तत्र भजनगोहे मनिदे चाशिक्षयां। 21 मत्तः कुतः पृच्छसि? ये जना मुटुपदेशम् अशृण्वन् तानेव पृच्छ यद्य अवदं ते तत् जानन्ति। 22 तदेत्प्रं प्रत्युदितवात् निकटस्थपदाति यीशुं चपेनाहत्य व्याहरत् महायाजकम् एवं प्रतिवदसि? 23 ततो यीशुः प्रतिगिदितवान् यद्ययथार्थम् अचकथं तर्हि तस्यायथार्थस्य प्रमाणं देहि, किन्तु यदि यथार्थं तर्हि कुतो हेतो मार्म् अताडयः? 24 पूर्वं हानन् सबन्धनं तं कियफामहायाजकस्य समीपं प्रैषयत्।

25 शिमोनिपतरस्तिष्ठन् वहितापं सेवते, एतस्मिन् समये कियन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् एतस्य जनस्य शिष्यो न? ततः सोपहुत्याब्रवीद् अहं न भवामि। 26 तदा महायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमच्छिन्नत् तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवान् उद्याने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्य? 27 किन्तु पितरः पुनरपहुत्य कथितवान्; तदानीं कुकुटोऽरौत्। 28 तदनन्तरं प्रत्यूषे ते कियफागृहाद् अथिपते गृहं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुचित्वे जाते तै निस्तारोत्स्वे न भोक्तव्यं, तस्य भयाद् यिहूदीयास्तद्वाहं नाविशन्। 29 अपरं पीलातो बहिरागत्य तान् पृष्ठवान् एतस्य मनुष्यस्य कं दोषं वदथ? 30 तदा ते प्रत्यवदन् दुष्कर्मकारिणि न सति भवतः समीपे नैनं समार्पयिष्यामः। 31 ततः पीलातोऽवदद् यूयमेनं गृहीत्वा स्वेनं व्यवस्थया विचारयत। तदा यिहूदीयाः प्रत्यवदन् कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तुं नास्माकम् अधिकारोऽस्ति। 32 एवं सति यीशुः स्वस्य मृत्यौ यां कथां कथितवान् सा सफलाभवत्। 33 तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद् राजगृहं गत्वा यीशुमाहूय पृष्ठवान् त्वं किं यिहूदीयानां राजा? 34 यीशुः प्रत्यवदत् त्वम् एतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कथितवान्? 35 पीलातोऽवदद् अहं किं यिहूदीयाः? ततः स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां समार्पयन्, त्वं किं कृतवान्? 36 यीशुः प्रत्यवदत् मम राज्यम् एतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि मम राज्यं जगत्सम्बन्धीयम् अभविष्यत् तर्हि यिहूदीयानां हस्तेषु यथा समर्पितो नाभवं तदर्थं मम सेवका अयोत्स्यन् किन्तु मम राज्यम् ऐहिकं न। 37 तदा पीलातः कथितवान्, तर्हि त्वं राजा भवसि? यीशुः प्रत्युक्तवान् त्वं सत्यं कथयसि, राजा हं भवामि; सत्यात्यां साक्ष्यं दातुं जनि गृहीत्वा जगत्स्यस्मिन् अवतीर्णवान् तस्मात् सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृण्वन्ति। 38 तदा सत्यं किं? एतां कथां पृष्ठवा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा यिहूदीयान् अभाषत, अहं तस्य कमप्यपराधं न प्राप्नोमि। 39 निस्तारोत्सवसमये युष्माभिरभिरुचित एको जनो मया मोचयितव्य एषा युष्माकं रीतिरस्ति, अतएव युष्माकं निकटे यिहूदीयानां राजानं किं मोचयामि, युष्माकम् इच्छा का? 40 तदा ते सर्वे रुवन्तो व्याहरन् एनं मानुषं नहि बरब्बां मोचय। किन्तु स बरब्बा दस्युरासीत्।

19 पीलातो यीशुम् आनीय कशया प्राहारयत्। 2 पश्चात् सेनागणः कण्टकनिर्मितं मुकुटं तस्य मस्तके समर्प्य वार्ताकीर्वणं राजपरिच्छदं परिधाप्य, 3 हे यिहूदीयानां राजन् नमस्कार इत्युक्त्वा तं चपेटेनाहन्तुम् आरभत। 4 तदा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा लोकान् अवदत्, अस्य कमप्यपराधं न लभेऽहं, पश्यत तद् युष्मान् ज्ञापयितुं युष्माकं सन्निधौ बहिरेनम् आनयामि। 5 ततः परं यीशुः कण्टकमुकुटवान् वार्ताकीर्वणवसनवांश्च बहिरागच्छत्। ततः पीलात उक्तवान् एनं मनुष्यं पश्यत। 6 तदा प्रधानयाजकाः पदातयश्च तं दृश्वा, एनं कुशे विध, एनं कुशे विध, इत्युक्त्वा रवितुं आरभन्त। ततः पीलातः कथितवान् यूयं स्वयम् एनं नीत्वा कुशे विधत, अहम् एतस्य कमप्यपराधं न प्राप्तवान्। 7 यिहूदीयाः प्रत्यवदन् अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसारेणास्य प्राणहनम् उचितं यतोयं स्वम् ईश्वरस्य पुत्रमवदत्। 8 पीलात इमां कथां श्रुत्वा महात्रासुक्तः 9 सन् पुनरपि राजगृह आगत्य यीशुं पृष्ठवान् त्वं कुत्रत्यो लोकः? किन्तु यीशस्तस्य किमपि प्रत्युत्तरं नावदत्। 10 १ ततः पीलात् कथितवान् त्वं किं मया सार्दु न संलपिष्यसि? त्वां कुशे वेधितुं वा मोचयितुं शक्ति र्मासते इति किं त्वं न जानासि? तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादां ममोपरि तत्र किमप्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं जातम्। 11 तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादां ममोपरि तत्र किमप्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं जातम्। 12 तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुं चेष्टितवान् किन्तु यिहूदीया रुवन्तो व्याहरन् यदीमं मानवं त्वजसि तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि, यो जनः स्वं राजानं वक्ति साएव कैमरस्य विरुद्धां कथां कथयति। 13 एतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशुं बहिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रहरात् पूर्वं प्रस्तरबन्धनामिन् स्थाने ५ थर्थत् इत्रीयभाष्या यद् गव्बिथा कथयते तस्मिन् स्थाने विचारासन उपविशत्। 14 अनन्तरं पीलातो यिहूदीयान् अवदत्, युष्माकं राजानं पश्यत। 15 किन्तु एनं दूरीकुरु, एनं दूरीकुरु, एनं कुशे विध, इति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्त; तदा पीलातः कथितवान् युष्माकं राजानं किं कुशे वेधिष्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् कैसरं विना कोपि राजास्माकं नास्ति। 16 ततः पीलातो यीशुं कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः। 17 ततः परं यीशुः कुशं वहन् शिरःकपालम् अर्थाद् यद् इत्रीयभाष्या गुल्मलतां वदन्ति तस्मिन् स्थान उपस्थितः। 18 ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयाश्रेष्ठ द्वावपरै कुरोऽविधन्। 19 अपरम् एष यिहूदीयानां राजा नासरतीययीशुः, इति विज्ञापनं लिखित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि समयोजयत्। 20 सा लिपिः इत्रीययूनानीयरोमीयभाषाभिं लिखिताः, यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं, तस्माद् बहवो यिहूदीयास्तां पठितुम् आरभन्त। 21 यिहूदीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेदयन् यिहूदीयानां राजेति वाक्यं न किन्तु एष स्वं यिहूदीयानां राजानम् अवदद् इत्थं लिखतु। 22 ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यल्लेखनीयं तल्लिखितवान्। 23 इत्थं सेनागणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं चतुर्गे भागान् कृत्वा एकैकसेना एकैकभागम् अग्रहृत् तस्योत्तरीयवस्त्रज्यागृहत्। किन्तूतरीयवस्त्रं सूचिसेवनं विना सर्वम् ऊतं। 24 तस्मात्ते व्याहरन् एतत् कः प्राप्यति? तन्न खण्डयित्वा तत्र गुटिकापातं करवाम। विभजन्ते धर्मीयां मे वसनं ते परस्परं। ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति च। इति यद्याक्यं धर्मपुस्तके लिखितमास्ते तत् सेनागणेनेथं व्यवहरणात् सिद्धमभवत्। 25 तदानीं यीशो मातु भीगीनी च या किलयपा भार्या मरियम् मग्दलीनी मरियम् च एतास्तस्य कुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्। 26 ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यज्ञं समीपे दण्डायमानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, हे योषिद् एनं तव पुत्रं पश्य, 27

शिष्यन्त्ववदत्, एनां तव मातरं पश्य। ततः स शिष्यस्तद्विकायां तां निजगृहं नीतवान्। 28 अनन्तरं सर्वं कर्मार्थुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सिद्धं भवति तदर्थम् अकथयत् मम पिपासा जाता। 29 ततस्तस्मिन् स्थाने अम्लरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जमेकं तदम्लरसेनाद्विकृत्य एसोन्नले तद् योजयित्वा तस्य मुखस्य सन्निधावस्थापयन्। 30 तदा यीशुरम्लरसं गृहीत्वा सर्वं सिद्धम् इति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन् प्राणान् पर्यव्यत्यजत्। 31 तद्विन्म् आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारे देहा यथा क्रुशोपरि न तिष्ठन्ति, यतः स विश्रामवारो महादिनमासीत्, तस्माद् यिहूदीयाः पीलातनिकं गत्वा तेषां पादभञ्जनस्य स्थानान्तरनयनस्य चानुमतिं प्रार्थयन्त। 32 अतः सेना आगत्य यीशुना सह क्रुशे हतयोः प्रथमद्वितीयचोरयोः पादान् अभञ्जनः; 33 किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत इति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभञ्जन्। 34 पश्चाद् एको योद्धा शूलाधातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तत्क्षणात् तस्माद् रक्तं जलज्व निरगच्छत्। 35 यो जनोऽस्य साक्षयं ददाति स स्वयं दृष्ट्वान् तस्येदं साक्षयं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं जनयितु योग्या तत् स जानाति। 36 तस्यैकम् अस्थ्यपि न भक्ष्यते, 37 तद्वद् अन्यस्थास्तेपि लिख्यते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन् यन्तु तम्प्रति।" 38 अरिमधीयनगरस्य यूषपनामा शिष्य एक आसीत् किन्तु यिहूदीयेभ्यो भयात् प्रकाशितो न भवति; स यीशो देहं नेतुं पीलातस्यानुमतिं प्रार्थयत, ततः पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशो देहम् अनयत्। 39 अपरं यो निकटीमो रात्रौ यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेटकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्। 40 ततस्ते यिहूदीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यनुसारेण तत्सुगनिधिद्रव्येण सहितं तस्य देहं वस्त्रेणावेष्यन्। 41 अपरज्ज्व यत्र स्थाने तं क्रुशेऽविधन् तस्य निकटस्थोद्याने यत्र किमपि मृतदेहं कदापि नास्थाप्यत तादृशम् एकं नृतं श्मशानम् आसीत्। 42 यिहूदीयानाम् आसादनदिनानगमनात् ते तस्मिन् समीपस्थश्मशाने यीशुम् अशाययन्।

20 अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने ऽतिप्रत्यूषे ऽन्धकारे तिष्ठति मग्दलीनी मरियम् तस्य श्मशानस्य निकटं गत्वा श्मशानस्य मुखात् प्रस्तरमपसारितम् अपश्यत्। 2 पश्चाद् धावित्वा शिमोन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय चेदम् अकथयत् लोकाः श्मशानात् प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् तद् वर्तु न शक्नोमि। 3 अतः पितरः सोन्याशिष्यश्च बर्हि भृत्वा श्मशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां। 4 उभयोर्धावितोः सोन्याशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्वं श्मशानस्थान उपस्थितवान्। 5 तदा प्रहीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्ट्वान् किन्तु न प्राविशत्। 6 अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य 7 स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रज्ज्व पृथक् स्थानान्तरे स्थापितं दृष्ट्वान्। 8 ततः श्मशानस्थानं पूर्वम् आगतो योन्यशिष्यः सोपि प्रविश्य तादृशं दृष्टा व्यश्वसीत्। 9 यतः श्मशानात् स उत्थापयितव्य एतस्य धर्मपुस्तकवचनस्य भावं तेषां तदा वोद्धुं नाशन्कुवन्। 10 अनन्तरं तां द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्यागच्छताम्। 11 ततः परं मरियम् श्मशानद्वारास्य बहिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत ततो सुदती प्रहीभूय श्मशानं विलोक्य 12 यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले च द्वयो रिंशो द्वौ स्वर्गीयदूतावुपविष्टौ समपश्यत्। 13 तौ पृष्ठवन्तौ हे नारि कुतो रोदिषि? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् इति न जानामि। 14 इत्युक्त्वा मुखं परावृत्य यीशुं दण्डायमानम् अपश्यत् किन्तु स यीशुरिति सा जातुं नाशन्कोत्। 15 तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिषि? कं वा मृगयसे? ततः सा तम् उद्यानसेवकं ज्ञात्वा व्याहरत्, हे महेच्छ त्वं यदीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् बद तत्स्थानात तम् आनयामि। 16 तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम्। ततः सा परावृत्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो। 17 तदा यीशुरवदत् मां मा धर, इदानीं पितुः समीपे उर्द्ध्वगमनं न करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता मम युष्माकञ्चेश्वरस्तस्य निकट उर्द्ध्वगमनं कर्तुम् उद्यतोस्मि, इमां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगमनं ज्ञापय। 18 ततो मग्दलीनीमरियम् तदक्षणाद् गत्वा प्रभुसुत्स्वै दर्शनं दत्तवा कथा एता अकथयद् इति वार्ता शिष्येभ्योऽकथयत्। 19 ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सम्भ्यासमये शिष्या एकत्र मिलित्वा यिहूदीयेभ्यो भिया द्वाररुद्धम् अकुर्वन्, एतरिस्मिन् काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं कल्याणं भूयात्। 20 इत्युक्त्वा निजहस्तं कुक्षिज्ज्व दर्शितवान्, ततः शिष्या: प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन्। 21 यीशुः पुनरवदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता यथा मां प्रैषयत् तथाहमपि युष्मान् प्रेषयामि। 22 इत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्नासं दत्त्वा कथितवान् पवित्रम् आमानं गृहीत। 23 यूयं येषां पापानि मोचयिष्यथ ते मोचयिष्यन्ते येषाज्ज्व पापाति न मोचयिष्यथ ते न मोचयिष्यन्ते। 24 द्वादशमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकालै तैः सार्द्धं नासीत्। 25 अतो वयं प्रभुम् अपश्यामेति वाक्येऽन्यशिष्यैरुक्ते सोवदत्, तस्य हस्तयो लौहकीलकानां चिह्नं न विलोक्य तच्चिह्नम् अङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा तस्य कुक्षीं हस्तं नारोप्य चाहं न विश्वसिष्यामि। 26 अपरम् अष्टमेऽहिं गते सति थोमासहितः शिष्यगण एकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्धवाभ्यन्तर आसीत्, एतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात्। 27 पश्चात् थामै कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पयित्वा मम करौ पश्य करं प्रसार्य मम कुक्षावर्पय नाविश्वस्य। 28 तदा थोमा अवदत्, हे मम प्रभो हे मदीश्वर। 29 यीशुरकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति तएव धन्याः। 30 एतद्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिखितानि बहून्याश्र्वर्यकमर्माणि यीशुः शिष्याणां पुरस्ताद् अकरोत्। 31 किन्तु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः सुत एवेति यथा यूयं विश्वसिथ विश्वस्य च तस्य नाम्ना परमायुः प्राप्नुय तदर्थम् एतानि सर्वाण्यलिख्यन्त।

21 ततः परं तिबिरियाजलधेस्तरे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान् दर्शनस्याख्यानमिदम्। 2 शिमोन्पितरः यमजथोमा गालीलीयकान्नानगरनिवासी निथेनेल् सिवदेः पुत्रावन्यं द्वौ शिष्यौ चैतेष्वेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्स्यान् धर्तु यामि। 3 ततस्ते

व्याहरन् तर्हि वयमपि त्वया सार्द्धं यामः तदा ते बहिर्गताः सन्तः क्षिं प्रं नावम् आरोहन् किन्तु तस्यां रजन्याम् एकमपि न प्राप्नुवन्। 4 प्रभाते सति यीशुस्ते स्थितवान् किन्तु स यीशुरिति शिष्या ज्ञातुं नाशक्नुवन्। 5 तदा यीशुरपृच्छत्, हे वत्सा सनिधौ किञ्चित् खायदव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति। 6 तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षिणपार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लप्स्यद्ये, तस्मात् तै निक्षिप्ते जाले मतस्या एतावन्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः। 7 तस्माद् यीशोः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयत् एष प्रभु भवेत्, एष प्रभुरिति वाचं श्रुत्वैव शिमोन् न ग्रन्ताहेतो मर्त्यधारिण उत्तरीयवस्त्रं परिधाय हृदं प्रत्युदलम्फयत्। 8 अपरे शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन् क्षुद्रनौकां वाहयित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन् द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् इत्यनुमीयते। 9 तीरं प्राप्तैस्तैस्त्र प्रज्वलिताग्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः। 10 ततो यीशुरकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कतिपयान् आनयत। 11 अतः शिमोन्पितरः परावृत्य गत्वा बृहद्रिस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णं तज्जालम् आकृष्योदतोलयत् किन्त्वेतावद्दिः मर्त्यस्यैपि जालं नछिद्यत। 12 अनन्तरं यीशुस्तान् अवादीत यूयमागत्य भुव्यं; तदा सएव प्रभुरिति ज्ञातवात् त्वं कः? इति प्रष्टुं शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्। 13 ततो यीशुरागत्य पूपान् मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत्। 14 इत्थं शमशानादुत्थानात् परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान्। 15 भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् एतेभ्योधिकं मयि प्रीयसेः ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषगणं पालय। 16 ततः स द्वितीयवारं पृष्टवान् हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसेः? ततः स उक्तवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत तर्हि मम मेषगणं पालय। 17 पश्चात् स तृतीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसेः? एतद्वाक्यं तृतीयवारं पृष्टवान् तस्मात् पितरो दुःखितो भूत्वाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमप्यगोचरं नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद् भवान् जानाति; ततो यीशुरवदत् तर्हि मम मेषगणं पालय। 18 अहं तु यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बदुकटि यत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्त्वितः परं वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि, अन्यजनस्त्वां बद्धवा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति। 19 फलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं स इति वाक्यं प्रोक्तवान्। इत्युके सति स तमवोचत् मम पश्चाद् आगच्छ। 20 यो जनो रात्रिकाले यीशो र्वक्षोऽवलम्ब्य, हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्टवान्, तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं 21 पितरो मुखं परावर्त्य विलोक्य यीशुं पृष्टवान्, हे प्रभो एतस्य मानवस्य कीदृशी गति भविष्यति? 22 स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद् आगच्छ। 23 तस्मात् स शिष्यो न मरिष्यतीति भ्रातृगणमध्ये किंवदन्ती जाता किन्तु स न मरिष्यतीति वाक्यं यीशु नवदत् केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् इच्छामि तत्र तव किं? इति वाक्यम् उक्तवान्। 24 यो जन एतानि सव्वाणि लिखितवान् अत्र साक्ष्यज्य दत्तवान् सएव स शिष्यः, तस्य साक्ष्यं प्रमाणमिति वयं जानीमः। 25 यीशुरेतेभ्योऽपराण्यपि बहूनि कम्माणि कृतवान् तानि सव्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिख्यन्ते तर्हि ग्रन्था एतावन्तो भवन्ति तेषां धारणे पृथिव्या स्थानं न भवति। इति॥

प्रेरिता:

1 हे थियफिल, यीशु: स्वमनोनीतान् प्रेरितान् पवित्रेणात्मना समादिश्य यस्मिन् दिने स्वर्गमारोहत् यां यां क्रियामकरोत् यद्यद् उपादिशच्च तानि सर्वाणि पूर्व्यं मया लिखितानि। 2 स स्वनिधनदुःखभोगात् परम् अनेकप्रत्ययक्षप्रामाणौ: स्वं सीजीं दर्शयित्वा 3 चत्वारिंशद्विनानि यावत् ते भ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्त्वेष्यराज्यस्य वर्णनम् अकरोत्। 4 अनन्तरं तेषां सभां कृत्वा इत्याज्ञापयत्, यूयं यिरुशालमोऽन्यत्र गमनमकृत्वा यस्तिन् पित्राङ्गीकृते मम वदनात् कथा अशृणुत तत्प्राप्तिम् अपेक्ष्य तिष्ठत्। 5 योहन् जले मज्जितावान् किन्त्वल्पदिनमध्ये यूयं पवित्र आत्मनि मज्जिता भविष्यथ। 6 पश्चात् ते सर्वे मिलित्वा तम् अपृच्छन् हे प्रभो भवान् किमिदानीं पुनरपि राज्यम् इसायेलीयलोकानां करेषु समर्पीयिष्यति? 7 ततः सोवद् यान् सर्वान् कालान् समयांश्च पिता स्ववरेऽस्थापयत् तान् ज्ञातृं युष्माकम् अधिकारो न जायते। 8 किन्तु युष्मासु पवित्रस्थात्मन आविभवि सति यूयं शक्ति प्राप्य यिरुशालमि समस्तयिहूदाशोमिरोणदेशोः पृथिव्या: सीमां यावद् यावन्तो देशस्तेषु यव्येषु च मयि साक्ष्यं दास्यथ। 9 इति वाक्यमुक्त्वा स तेषां समक्षं स्वर्गं नीतोऽभवत्, ततो मेघमारुद्धा तेषां दृष्टेगोवरोऽभवत्। 10 यस्मिन् समये ते विहायसं प्रत्यनन्यदृष्ट्या तस्य तादृशम् ऊर्द्धवगमनम् अपश्यन् तस्मिन्नेव समये शुक्लवस्त्रौ द्वौ जनै तेषां सन्निधौ दण्डायमानौ कथितवन्तौ, 11 हे गालीलीयलोका यूयं किमर्थं गगाणं प्रति निरीक्ष्य दण्डायमानास्तिष्ठत? युष्माकं समीपात् स्वर्गं नीतो यो यीशुस्तं यूयं यथा स्वर्गम् आरोहन्तम् अदर्शम् तथा स पुनश्चागमिष्यति। 12 ततः परं ते जैतुनानाम्: पर्वताद् विश्रामवारस्य पथः परिमाणम् अर्थात् प्रायेणार्द्धक्रोशं दुरस्थं यिरुशालम्नगरं परावृत्यागच्छन्। 13 नगरं प्रविश्य पितरो याकूब् योहन् आन्द्रियः फिलिपः थोमा बर्थजमयो मथिरालीफीयपुत्रो याकूब् उद्योगी शिमोन् याकूबो भ्राता यिहूदा एते सर्वे यत्र स्थाने प्रवसन्ति तस्मिन् उपरितनप्रकोष्ठे प्राविशन्। 14 पश्चाद् इमे कियत्यः स्त्रियश्च यीशो मर्ता मरियम् तस्य भ्रातरश्चैते सर्वे एकचित्तीभूत सततं विनयेन विनयेन प्रार्थयन्त। 15 तस्मिन् समये तत्र स्थाने साकर्त्येन विंशत्यधिकशतं शिष्या आसन। ततः पितरस्तेषां मध्ये तिष्ठन् उक्तवान् 16 हे भ्रातुगण यीशुधारिणां लोकानां पथदर्शको यो यिहूदास्तस्मिन् दायूदा पवित्र आत्मा यां कथां कथयामास तस्याः प्रत्यक्षीभवनस्यावश्यकत्वम् आसीत्। 17 स जनोऽस्माकं मध्यवर्तीं सन् अस्याः सेवाया अंशम् अलभत। 18 तदनन्तरं कुकर्मणा लब्धं यन्मूल्यं तेन क्षेत्रमेकं क्रीतम् अपरं तस्मिन् अधोमुखे भूमौ पतिते सति तस्योदरस्य विदीर्णत्वात् सर्वा नाडो निरगच्छन्। 19 एतां कथां यिरुशालमिनवासिनः सर्वे लोका विदान्तिः तेषां निजभाषया तत्क्षेत्रज्यह कहलद्वामा, अर्थात् रक्तक्षेत्रमिति विष्ण्यातमास्ते। 20 अन्यच्च, निकेतनं तदीयन्तु शुभ्यमेव भविष्यति। तस्य दूधे निवासार्थं कोपि स्थास्यति नैव हि। अन्य एव जनस्तस्य पदं संप्राप्त्यत थ्रुवं। इत्थं गतिपुस्तके लिखितमास्ते। 21 अतो योहनो मज्जनम् आरभ्यास्माकं समीपात् प्रभो यीशोः स्वर्गारोहणदिनं यावत् सोस्माकं मध्ये यावन्ति दिनानि यापितवान् 22 तावन्ति दिनानि ये मानवा अस्माभिः सार्दू तिष्ठन्ति तेषाम् एकेन जनेनास्माभिः सार्दू यीशोरुत्थाने साक्षिणा भवितव्यं। 23 अतो यस्य रूढिं र्युषे यं बर्शब्बेत्युक्त्वाहूयन्ति स यूफः मतथिधं द्वावेतै पृथक् कृत्वा त ईश्वरस्य सन्निधौ प्रार्थ्य कथितवन्तः, 24 हे सर्वान्तर्यामिन् परमेश्वर, यिहूदाः सेवनप्रेरितत्वपदच्युतः 25 सन् निजस्थानम् अगच्छत्, तत्पदं लब्ध्यम् एनयो जनयो मध्ये भवता कोऽभिसंचितस्तदस्मान् दर्शयतां। 26 ततो गुटिकापाटे कृते मतथिर्निरचीयत तस्मात् सौन्येषाम् एकादशानां प्रेरितानां मध्ये गणितोभवत्।

2 अपरज्य निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमे दिने समुपस्थिते सति ते सर्वे एकाचित्तीभूय स्थान एकस्मिन् मिलिता आसन्। 2 एतस्मिन्नेव समयेऽक्षमाद् आकाशात् प्रचण्डात्युग्रवायोः शब्दवद् एकः शब्द अगत्य यस्मिन् गृहे त उपाविशन् तद् गृहं समस्तं व्याप्तोत्। 3 ततः परं वह्निशिखास्वरूपा जिह्वा: प्रत्यक्षीभूय विभक्ता: सत्यः प्रतिजनोर्ध्वे स्थगिता अभूवन्। 4 तस्मात् सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त आत्मा यथा वाचितवान् तदनुसोरणान्यदेशीयानां भाषा उक्तवन्तः। 5 तस्मिन् समये पृथिवीस्थसव्विदेशभ्यो यिहूदीयमतावलम्बिनो भक्तलोका यिरुशालमि प्रावसन्; 6 तस्या: कथायाः किंवदन्त्या जातत्वात् सर्वे लोकां मिलित्वा निजनिजभाषया शिष्याणां कथकथनं श्रुत्वा समुद्रिना अभवन्। 7 सर्वाएव विस्मयापन्ना आश्र्व्यान्विताश्च सन्तः परस्परं उक्तवन्तः पश्यत ये कथां कथयन्ति ते सर्वे गालीलीयलोकाः किं न भवन्ति? 8 तर्हि वयं प्रत्येकशः स्वस्वजन्मदेशीयभाषाभिः कथा एतेषां शृणुमः किमिदं? 9 पार्थी-मादी-अराम्नहरयिम्देशनिवासिमनो यिहूदा-कप्पदक्यिया-पन्त-अशिया- 10 फ्रुगिया-पम्कुलिया-मिसरनिवासिनः कुरीणीनिकटर्वित्तलूबीयप्रदेशनिवासिनो रोमनगराद् आगता यिहूदीयलोका यिहूदीयमप्राहिणः क्रीतीया अराबीयादयो लोकाश्च ये वयम् 11 अस्माकं निजनिजभाषाभिरेतेषाम् ईश्वरीयमहाकर्मव्याख्यानं शृणुमः। 12 इत्थं ते सर्वाएव विस्मयापन्ना: सन्दिग्धचित्ताः सन्तः परस्परमूचुः, अस्य को भावः? 13 अपरे केचित् परिहस्य कथितवन्त एते नवीनद्राक्षारसेन मत्ता अभवन्। 14 तदा पितर एकादशभिः जनैः साकं तिष्ठन् ताल्लोकान् उच्चैःकारम् अवदत्, हे यिहूदीया हे यिरुशालमिनवासिनः सर्वे, अवधानं कृत्वा मदीयवाक्यं बुध्यथ्वं। 15 इदानीम् एकादशामाद् अधिका वेला नास्ति तस्माद् यूयं यद् अनुमाथ मानवा इमे मध्यपानेन मत्तास्तन्न। 16 किन्तु योयेल्भविष्यद्वक्त्रैतद्वाक्यमुक्तं यथा, 17 ईश्वरः कथयामास युगान्तसमये त्वहम्। वर्षिष्यामि स्वमात्मानं सर्वप्राणयुपरि ध्रुवम्। भाविवाक्यं वदिष्यन्ति कन्या: पुत्राश्च वस्तुतः। प्रत्यादेशञ्च प्राप्त्यन्ति युष्माकं युवमानवाः। तथा प्राचीनलोकास्तु स्वप्नान् द्रक्ष्यन्ति निश्चितं। 18 वर्षिष्यामि तदात्मानं दासदासीजनोपरि। तेनैव

भाविवाकर्यं ते वदिष्यन्ति हि सर्वशः। 19 ऊर्द्धवस्थे गगणे चैव नीचस्थे पृथिवीतते। शोणितानि बृहद्वानून् घनधूमादिकानि च। चिह्नानि दर्शयिष्यामि महाशर्यक्रियास्तथा। 20 महाभयानकस्यैव तद्दिनस्य परेशितुः। पुरागमाद् रविः कृष्णो रक्तश्नद्वो भविष्यतः। 21 किन्तु यः परमेशस्य नाम्नि सम्प्रार्थीयिष्यते। सएव मनुजो नून् परित्रातो भविष्यति॥ 22 अतो हे इसायेल्वंशीयलोकाः सर्वे कथायामेतस्याम् मनो निधद्वं नासरतीयो यीशुरीश्वरस्य मनोनीतः पुमान् एतद् ईश्वरस्तकृतैरश्वर्यद्विकर्मभिं लक्षणैश्च युष्माकं साक्षादेव प्रतिपादितवान् इति यूयं जानीथ। 23 तस्मिन् यीशौ ईश्वरस्य पूर्वनिश्चितमन्त्रणानिरूपणानुसारेण मृत्यौ समर्पिते सति यूयं तं धृत्वा दुष्टोकानां हस्तैः क्रुशो विधिवाहत। 24 किन्त्वीश्वरस्तं निधनस्य बन्धनान्मोचयित्वा उदस्थापयत् यतः स मृत्युना बद्धस्तिष्ठतीति न सम्भवति। 25 एतस्तिन् दायूदृषि कथितवान् यथा, सर्वदा मम साक्षात् स्थापय परमेश्वरं। रिथते मदक्षिणे तस्मिन् स्खलिष्यामि त्वं नहि। 26 आनन्दिष्यति तद्देतो मामिकिनं मनस्तु वै। आहादिष्यति जिह्वापि मदीया तु तथैव च। प्रत्याशया शरीरन्तु मदीयं वैश्यिष्यते। 27 परलोके यतो हेतोस्त्वं मां नैव हि त्यक्ष्यसि। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितु नैव दास्यसि। एवं जीवनमार्गं त्वं मामेव दर्शयिष्यसि। (Hades g86) 28 स्वसम्मुखे य आनन्दो दक्षिणे स्वस्य यत् सुखं। अनन्तं तेन मां पूर्णं करिष्यसि न संशयः॥ 29 हे भ्रातरोऽस्माकं तस्य पूर्वपुरुषस्य दायूदः कथां स्पष्टं कथयितुं माम् अनुन्यध्वं, स प्राणान् त्यक्त्वा शमशाने स्थापितोभवद् अद्यापि तत् शमशानम् अस्माकं सन्निधौ विद्यते। 30 फलतो लौकिकभावेन दायूदो वंशे ख्रीष्टं जन्म ग्राहयित्वा तस्यैव सिंहासने सुमेरुष्टं तमुत्थापयिष्यति परमेश्वरः शपथं कुत्वा दायूदः समीप इमम् अड्गीकारं कृतवान्, 31 इति ज्ञात्वा दायूद् भविष्यद्वादी सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन ख्रीष्टोत्थाने कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरज्ञन क्षेष्यति; (Hades g86) 32 अतः परमेश्वर एनं यीशुं शमशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्वे साक्षिण आस्महे। 33 स ईश्वरस्य दक्षिणकरेणोन्नतिं प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता यमद्गीकारं कृतवान् तस्य फलं प्राप्य यत् पश्यथ शृणुथ च तदवर्षत्। 34 यतो दायूद् स्वर्णं नास्त्रोह किन्तु स्वयम् इमां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। 35 तव शत्रूनहं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षवार्ष उपाविश। 36 अतो यं यीशुं यूयं कुशेऽहत परमेश्वरस्तं प्रभुत्वाभिषिक्तवपदे न्युक्तेति इसायेलीया लोका निश्चितं जानन्तु। 37 एतादृशीं कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितराय तदन्यप्रेरितेभ्यश्च कथितवन्तः; हे भ्रातृणां वयं किं करिष्यामः? 38 ततः पितरः प्रत्यवदद् यूयं सर्वे स्वं स्वं मनः परिवर्त्यध्वं तथा पापमोचनार्थं यीशुखीष्यस्य नाम्ना मज्जिताश्च भवत, तस्माद् दानरूपं परित्रम् आत्मानं लप्यथ। 39 यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाज्व दूरस्थसर्वलोकानाज्व निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो यावतो लाकान् आहास्यति तेषां सर्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते। 40 एतदन्याभिं बहुकथाभिः प्रमाणं दत्वाकथयत् एतेभ्यो विपरथामिभ्यो वर्तमानलोकेभ्यः स्वान् रक्षत। 41 ततः परं ये सानन्दास्तां कथाम् अगृह्नन् ते मज्जिता अभवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सहस्राणि लोकास्तेषां सपक्षाः सन्तः 42 प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूर्णभज्जने प्रार्थनासु च मनःसःयोगं कृत्वातिष्ठन्। 43 प्रेरितैर्नानाप्रकारलक्षणेषु महाशर्यकर्मसम्मुच्च दशरितेषु सर्वलोकानां भयमुपस्थितां। 44 विश्वासकारिणः सर्वं च सह तिष्ठन्तः। स्वेषां सर्वाः सम्पत्तीः साधारयेन स्थापयित्वा भुज्जत। 45 फलतो गृहाणि द्रव्याणि च सर्वाणि विक्रीय सर्वेषां स्वस्वप्रयोजनानुसारेण विभज्य सर्वेभ्योऽददन्। 46 सर्वं एकचित्तीभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठमाना गृहे गृहे च पूपानभज्जन्त ईश्वरस्य धन्यवादं कुर्वन्तो लोकैः समादृताः परमानन्देन सरलान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्। 47 परमेश्वरो दिने दिने परित्राणभाजनै मण्डलीम् अवर्द्धयत्।

3 तृतीययमवेलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोहनौ सम्भूय मन्दिरं गच्छतः। 2 तस्मिन्नेव समये मन्दिरप्रवेशकानां समीपे भिक्षारणार्थं यं जन्मखज्जमानुषं लोका मन्दिरस्य सुन्दरनाम्नि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वहन्तस्तद्वारं आनयन्। 3 तदा पितरयोहनौ मन्तिरं प्रवेशुम् उद्यतौ विलोक्य स खज्जस्तौ किञ्चिद् भिक्षितवान्। 4 तस्माद् योहना सहितः पितरस्तम् अनन्यदृच्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टिं कुरु। 5 ततः स किञ्चित् प्राप्त्याशया तौ प्रति दृष्टिं कृतवान्। 6 तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्वर्णस्त्रियादि किमपि नास्ति किन्तु यदस्ते तद् ददामि नासरतीयस्य यीशुखीष्यस्य नाम्ना त्वमुत्थाय गमनागमने कुरु। 7 ततः परं स तस्य दक्षिणकरं धृत्वा ताम् उदतोलयत्; तेन तत्क्षणात् तस्य जनस्य पादगुल्फयोः सबलत्वात् स उल्लम्फ्य प्रोत्थाय गमनागमने ऽकरोत्। 8 ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लम्फन् ईश्वरं धन्यं वदन् ताभ्यां सार्द्धं मन्दिरं प्राविशत्। 9 ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्वन्तम् ईश्वरं धन्यं वदन्तज्य विलोक्य 10 मन्दिरस्य सुन्दरे द्वारे य उपविश्य भिक्षितवान् सएवायम् इति ज्ञात्वा तं प्रति तया घटनया चमत्कृता विस्मयापन्नाश्चभवन्। 11 यः खज्जः स्वस्थोभवत् तेन पितरयोहनोः करयोर्धर्टयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम् आगच्छन्। 12 तद् दृच्या पितरस्तेष्योऽकथयत्, हे इसायेलीयलोका यूयं कुतोऽनेनाशर्यं मन्यधेये? आवां निजशक्त्या यद्वा निजपुण्येन खज्जमनुष्यमेनं गमितवन्ताविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुतोऽनन्यदृष्टिं कुरुथ? 13 यं यीशुं यूयं परकरेषु समार्पयत ततो यं पीलातो मोचयितुम् ऐच्छत् तथापि यूयं तस्य साक्षान् नाड्गीकृतवन्त इब्राहीम इस्हाको याकूबशेश्वरोऽर्थाद् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो महिमानं प्राकाशयत्। 14 किन्तु यूयं तं प्रतिवं धार्मिकं पुमांसं नाड्गीकृत्य हत्याकरिणमेकं स्वेभ्यो दातुम् अयाच्चं। 15 पश्चात् तं जीवनस्याधिपतिम् अहत किन्त्वीश्वरः शमशानात् तम् उदस्थापयत तत्र वयं साक्षिण आस्महे। 16 इमं यं मानुषं यूयं पश्यथ परिचिनुथ च स तस्य नाम्नि विश्वासकरणात्

चलनशक्ति लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्पूर्णस्पेण स्वस्थम् अकार्षीत्। 17 हे भ्रातरो यूयं युष्माकम् अधिपत्यश्च अज्ञात्वा कर्माण्येतानि कृतवन्त इदानीं ममैष बोधो जायते। 18 किन्त्वीश्वरः ख्रीष्टस्य दुःखभोगे भविष्यद्वादिनां मुखेभ्यो यां यां कथां पूर्वमकथयत् ताः कथा इत्थं सिद्धा अकरोत्। 19 अतः स्वेषां पापमोचनार्थं खेदं कृत्वा मनांसि परिवर्त्तयेत्, तस्माद् ईश्वरात् सान्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थास्यति; 20 पुनश्च पूर्वकालम् अरभ्य प्रचारितो यो यीशुख्रीष्टस्तम् ईश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति। 21 किन्तु जगतः सृष्टिमार्भ्य ईश्वरो निजपित्रभविष्यद्वादिगणेन यथा कथितवान् तदनुसरेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपर्यन्तं तेन स्वर्गे वासः कर्तव्यः। (aiōn g165) 22 युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्वक्तारम् उत्पादियिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूयं मनांसि निधद्धवं। 23 किन्तु यः कक्षित् प्राणी तस्य भविष्यद्वादिनः कथां न ग्रहीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्स्यते, "इमां कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः केवलो मूसा: कथयामास इति नहि, 24 शिशूयेल्लभविष्यद्वादिनम् आरभ्य यावन्तो भविष्यद्वक्यम् अकथयन् ते सर्वाएव समयस्यैतस्य कथाम् अकथयन्। 25 यूयमपि तेषां भविष्यद्वादिनां सन्तानाः, "तव वंशोद्भवपुंसा सर्वदेशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", इत्राहीमे कथामेतां कथयित्वा ईश्वरोस्माकं पूर्वपुरुषैः सार्द्धं यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूयं भवेत्। 26 अत ईश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्थाप्य युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्य युष्मभ्यम् आशिषं दातुं प्रथमतस्तं युष्माकं निकटं प्रेषितवान्।

4 यस्मिन् समये पितरयोहनौ लोकान् उपदिशतस्तस्मिन् समये याजका मन्दिरस्य सेनापतयः सिदूकीगणश्च 2 तयोरु उपदेशकरणे ख्रीष्टस्योत्थानम् उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे च व्यग्राः सन्तस्तावुपागमन्। 3 तौ धृत्वा द्विवावसानकारणात् परदिनपर्यन्तं रुद्ध्वा स्थापितवन्तः। 4 तथापि ये लोकास्त्वयोरुपदेशम् अशृण्वन् तेषां प्रायेण पञ्चसहस्राणि जना व्यश्वसन्। 5 परेऽहनि अधिपतयः प्राचीना अथापकाश्च हाननामा महायाजकः 6 कियफा योहन् स्विकन्द्र इत्यादयो महायाजकस्य ज्ञातयः सर्वे यिरुशालाम्नागे मिलिताः। 7 अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापृच्छन् युवां कथा शक्त्या वा केन नामा कर्माण्येतानि कुरुथः? 8 तदा पितरः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् प्रत्यवादीत्, हे लोकानाम् अधिपतिगण हे इसायेलीयप्राचीनाः, 9 एतस्य दुर्बलमानुषस्य हितं यत् कर्माक्रियत, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोभवत् तच्चेद् अद्यावां पृच्छथ, 10 तर्हि सर्वे इसायेलीयलोका यूयं जानीत नासरतीयो यो यीशुख्रीष्टः कुशे युष्माभिरविधयत यशेश्वरेण शमशानाद् उत्थापितः, तस्य नामा जनोयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्मुखे प्रोत्षिष्ठति। 11 निचेतृभ्य युष्माभिरयं यः प्रस्तरोऽवजातोऽभवत् स प्रथानकोणस्य प्रस्तरोऽभवत्। 12 तद्विनादपरात् कस्मादपि परित्राणं भवितुं न शक्नोति, येन त्राणं प्रायेत भूमण्डलस्यलोकानां मध्ये तादृशं किमपि नाम नास्ति। 13 तदा पितरयोहनेरेतादृशीम् अक्षेभतां दृश्वा ताविद्वासौ नीचलोकाविति बुद्ध्वा आश्वर्यम् अमन्यन्त तौ च यीशोः सङ्गिनौ जाताविति ज्ञातुम् अशक्नुवन्। 14 किन्तु ताभ्यां सार्द्धं तं स्वस्थमानुवं तिष्ठन्तं दृश्वा ते कामप्यपराम् आपत्तिं कर्त्त नाशकनुन्। 15 तदा ते सभातः स्थानान्तरं गन्तु तान् आज्ञाप्य स्वयं परस्परम् इति मन्त्रणामकुर्वन्। 16 तौ मानवौ प्रति कि कर्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्वर्य्य कर्म्म कृतवन्तौ तद् यिरुशालम्निवासिनां सर्वेषां लोकानां समीपे प्राकाशत तच्य वयमपहोतुं न शक्नुमः। 17 किन्तु लोकानां मध्यम् एतद् यथा न व्याजोति तदर्थं तौ भयं प्रदर्शय तेन नामा कमपि मनुष्यं नोपदिशतम् इति दृढं निषेधामः। 18 ततस्ते प्रेरितावाहृय एतदाज्ञापयन् इतः परं यीशो नाम्ना कदापि कामपि कथां मा कथयतं किमपि नोपदिशञ्च। 19 ततः पितरयोहनौ प्रत्यवदताम् ईश्वरस्यान्नग्रहणं वा युष्माकम् आज्ञाग्रहणम् एतयो मध्ये ईश्वरस्य गोचरे किं विहितं? यूयं तस्य विवेचनां कुरुत। 20 वयं यद् अपश्याम यदशृणुम च तन्न प्रचारयिष्याम एतत् कदापि भवितुं न शक्नोति। 21 यदधित तद् दृश्टा सर्वे लोकां ईश्वरस्य गुणान् अन्वदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दण्डयितुं कमप्युपायं न प्राप्य ते पुनरपि तर्जयित्वा तावत्यजन्। 22 यस्य मानुषस्यैतत् स्वास्थ्यकरणम् आश्वर्य्य कर्माक्रियत तस्य वयश्वतारिंशद्वत्सरा व्यतीताः। 23 ततः परं तौ विसृष्टौ सन्तौ स्वसङ्गिनां सन्निधिं गत्वा प्रथानयाजकैः प्राचीनलोकैश्च प्रोत्काः सर्वाः कथा ज्ञापितवन्तौ। 24 तच्छुत्वा सर्वे एकवित्तीभ्यु ईश्वरुद्विष्य प्रोच्चरेतत् प्रार्थयन्त, हे प्रभो गणपृथिवीपौर्यीना तेषु च यद्यद् आस्ते तेषां स्नेषेश्वरस्त्वं। 25 त्वं निजसेवकेन दायूरा वाक्यमिदम् उवचिथ, मनुष्या अन्यदेशीया कुर्वन्ति कलहं कुतः। लोकाः सर्वे किमर्थं वा चिन्तां कुर्वन्ति निष्फलां। 26 परमेश्वर्य तेनैवाभिषिक्तस्य जनस्य च। विरुद्धमभितिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः। 27 फलतस्तव हस्तेन मन्त्रणया च पूर्वं यद्यत् रिशीकृतं तद् यथा सिद्धं भवति तदर्थं त्वं यम् अथिषिक्तवान् स एव पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन हेरोद् पन्तीयपीलातो 28 अन्यदेशीयलोका इसायेल्लोकाश्च सर्वं एते सभायाम् आतिष्ठन्। 29 हे परमेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शृणुः 30 तथा स्वास्थ्यकरणकर्मणा तव बाहुबलप्रकाशपूर्वकं तव सेवकान् निर्भयेन तव वाक्यं प्रचारयितुं तव पवित्रपुत्रस्य यीशो नाम्ना आश्वर्याण्यसम्भवानि च कर्माणि कर्तुञ्चाज्ञापय। 31 इत्थं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पत; ततः सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त ईश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्राचारयन्। 32 अपरञ्च प्रत्ययकारिलोकसमूहा एकमनस एकचित्तीभ्य रिथताः। तेषां केपि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजान् किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्त्यः साधारण्येन स्थिताः। 33 अन्यच्च प्रेरिता महाशक्तिप्रकाशपूर्वकं प्रभो यीशोरुस्त्वाने साक्ष्यम् अददु; तेषु सर्वेषु महानुग्रहोऽभवत्वा। 34 तेषां मध्ये कस्यापि द्रव्यन्यूनता नाभवद् यतस्तेषां गृहभूम्याद्या याः सम्पत्तय आसन् ता विक्रीय 35 तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां चरणेषु तैः स्थापितः; ततः प्रत्येकक्षः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्। 36

विशेषतः कुप्रोपद्वीपीयो योसिनामको लेविवंशजात एको जनो भूम्यधिकारी, यं प्रेरिता बर्णब्बा अर्थात् सान्त्वनादायक इत्युक्त्वा समाहूयन्, 37 स जनो निजभूमि विक्रीय तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां चरणेषु स्थापितवान्।

5 तदा अनानियनामक एको जनो यस्य भार्याया नाम सफिरा स स्वाधिकारं विक्रीय 2 स्वभार्या ज्ञापयित्वा तन्मूल्यस्यैकांशं सङ्घोप्य स्थापयित्वा तद्यांशमात्रमानीय प्रेरितानां चरणेषु समर्पितवान्। 3 तस्मात् पितरोकथयत् हे अनानिय भूमे मूल्यं किञ्चित् सङ्घोप्य स्थापयित्वा पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृषावाक्यं कथयितुञ्च शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमजनयत्? 4 सा भूमि यदा तव हस्तगता तदा किं तव स्वीया नासीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत एतादृशी कुकल्पना त्वया कृता? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृषावाक्यं नावादीः किन्त्वीश्वरस्य निकटेऽपि 5 एतां कथां श्रुत्वैव सोऽनानियो भूमौ पतनं प्राणान् अत्यजत्, तद्वृत्तान्तं यावन्तो लोका अशृणवन् तेषां सर्वेषां महाभयम् अजायत्। 6 तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणाच्छाद्य बहि नीत्वा शमशानेऽस्थापयन्। 7 ततः प्रहरैकानन्तरं किं वृत्तं तन्नावगात्य तस्य भार्यापि तत्र समुपस्थिता। 8 ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् एतावन्मुद्रभ्यो भूमि विक्रीता न वा? एतत्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् एतावद्भ्यो मुद्राभ्य एव। 9 ततः पितरोकथयत् युवां कथं परमेश्वरस्यात्मानं परीक्षितुम् एकमन्त्रावभवतां? पश्य ये तव परिं शमशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति त्वामपि बहिर्वेष्यन्ति। 10 ततः सापि तस्य चरणसन्निधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत्। पश्चात् ते युवानोऽभ्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृश्वा बहि नीत्वा तस्या: पत्युः पार्श्वे शमशाने स्थापितवन्तः। 11 तस्मात् मण्डल्याः सर्वे लोका अन्यलोकाश्च तां वार्तां श्रुत्वा साध्वसं गताः। 12 ततः परं प्रेरितानां हस्तै लोकानां मध्ये बहाश्चर्याण्यद्भुतानि कर्मण्यक्रियन्तः; तदा शिष्याः सर्वे एकचितीभूय सुलेमानोऽलिन्दे सम्भूयासन्। 13 तेषां सङ्घान्तर्गो भवितुं कोपि प्रगत्प्रतिभूतग्रस्तांश्च यिरुशालम् आनयन् ततः सर्वे स्वस्था अक्रियन्तः। 17 अनन्तरं महायाजकः सिद्धूकिनां मतग्राहिणस्तेषां संहचराश्च 18 महाक्रोधान्तिवातः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीचलोकानां कारायां बद्ध्वा स्थापितवन्तः। 19 किन्तु रात्रौ परमेश्वरस्य दूतः काराया द्वारं मोचयित्वा तान् बहिरानीयाकथयत्, 20 यूयं गत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तो लोकान् प्रतीमां जीवनदायिकां सर्वां कथां प्रचारयत्। 21 इति श्रुत्वा ते प्रत्यूषे मन्दिर उपस्थाय उपदिश्वन्तः। तदा सहवरणेन सहितो महायाजक आगत्य मन्त्रिगणम् इसायेल्वंशस्य सर्वान् राजसभासदः सभास्थान् कृत्वा कारायास्तान् आपयितुं पदातिगणं प्रेरितवान्। 22 ततस्ते गत्वा कारायां तान् अप्राप्य प्रत्यवात्य इति वार्ताम् अवादिषुः, 23 वयं तत्र गत्वा निर्विघ्नं काराया द्वारं रुद्धं रक्षकांश्च द्वारस्य बहिर्दृण्डायमानान् अदर्शम् एव किन्तु द्वारं मोचयित्वा तन्मध्ये कमपि द्रुदुं न प्राप्ताः। 24 एतां कथां श्रुत्वा महायाजको मन्दिरस्य सेनापतिः प्रधानयाजकाश्च, इत परं किमपरं भविष्यतीति चिन्तयित्वा सन्दिग्धचित्ता अभवन्। 25 एतस्मिन्नेव समये कश्चित् जन आगत्य वार्तामेताम् अवदत् पश्यत यूयं यान् मानवान् कारायाम् अस्थापयत ते मन्दिरे तिष्ठन्तो लोकान् उपदिशन्ति। 26 तदा मन्दिरस्य सेनापतिः पदात्यश्च तत्र गत्वा चेल्लोकाः पाषाणान् निक्षिप्यास्मान् मारयन्तीति भिया विनत्याचारं तान् आनयन्। 27 ते महासभाया मध्ये तान् अस्थापयन् ततः परं महायाजकस्तान् अपृच्छत्, 28 अनेन नामा समुद्देष्टुं वयं किं दृढं न न्यषेधाम? तथापि पश्यत यूयं स्वेषां तेनोपदेशेन यिरुशालमं परिपूर्णं कृत्वा तस्य जनस्य रक्तपातजनितापाराधम् अस्मान् प्रत्यानेतुं चेष्टध्वे। 29 ततः पितरोन्यप्रेरिताश्च प्रत्यवदन् मानुषस्याज्ञाग्रहणाद् ईश्वरस्याज्ञाग्रहणम् अस्माकमुवितम्। 30 यं वीशुं यूयं कृशे वेदित्वाहत तम् अस्माकं पैतृक ईश्वर उत्थाप्य 31 इसायेल्वंशानां मनः परिवर्त्तनं पापक्षमाज्य कर्तुं राजानं परित्रातरञ्च कृत्वा स्वदक्षिणपार्श्वं तस्यान्तिम् अकरोत्। 32 एतस्मिन् वयमपि साक्षिण आस्महे, तत् केवलं नहि, ईश्वर आज्ञाग्रहिभ्यो यं पवित्रम् आत्मनं दत्तवान् सोपि साक्ष्यस्ति। 33 एतद्वाक्ये श्रुते तेषां हृदयानि विद्वान्यभवन् ततस्ते तान् हन्तुं मन्त्रितवन्तः। 34 एतस्मिन्नेव समये तत्सभास्थानां सर्वलोकानां मध्ये सुख्यातो गमिलीयेल्वामक एको जनो व्यवस्थापकः फिरुशिलोक उत्थाय प्रेरितान् क्षणार्थं स्थानान्तरं गन्तुम् आदिश्य कथितवान्, 35 हे इसायेल्वंशीयाः सर्वे यूयम् एतान् मानुषान् प्रति यत् कर्तुम् उद्यतास्तस्मिन् सावधाना भवत्। 36 इतः पूर्वं थूदानामैको जन उपस्थाय स्वं कमपि महापुरुषम् अवदत्, ततः प्रायेण चतुःशतलोकास्तस्य मतग्राहिणोभवन् पश्चात् स हतोभवत् तस्याज्ञाग्रहणो यावन्तो लोकास्ते सर्वे विकीर्णाः सन्तोऽकृतकार्या अभवन्। 37 तस्माज्जनात् परं नामलेखनसमये गालीलीययिहूदानामैको जन उपस्थाय बहूललोकान् स्वमतं ग्राहीतवान् ततः सोपि व्यनश्यत् तस्याज्ञाग्रहणो यावन्तो लोका आसन् ते सर्वे विकीर्णा अभवन्। 38 अधुना वदामि, यूयम् एतान् मनुष्यान् प्रति किमपि न कृत्वा क्षान्ता भवत, यत एष सङ्घकल्प एतत् कर्म च यदि मनुष्यादभवत् तर्हि विफलं भविष्यति। 39 यदीश्वरादभवत् तर्हि यूयं तस्यान्यथा कर्तुं न शक्यथ, वरम् ईश्वरोधका भविष्यथ। 40 तदा तस्य मन्त्रणां स्वीकृत्य ते प्रेरितान् आहय प्रहृत्य यीशो नामा कामपि कथां कथयितुं निषिध्य व्यसर्जन्। 41 किन्तु तस्य नामार्थं वयं लज्जाभोगस्य योग्यत्वेन गणिता इत्यत्र ते सानन्दः सन्तः सभास्थानां साक्षाद् अगच्छन्। 42 ततः परं प्रतिदिनं मन्दिरे गृहे गृहे चाविशाम् उपदिश्य यीशुखीष्यस्य सुसंवादं प्रचारितवन्तः।

6 तस्मिन् समये शिष्याणां बाहुल्यात् प्रात्यहिकदानस्य विश्वाणनै भिन्नदेशीयानां विधवास्त्रीगण उपेक्षिते सति इत्रीयलोकैः सहान्यदेशीयानां विवाद उपातिष्ठत् । 2 तदा द्वादशप्रेरिताः सर्वान् शिष्यान् संगृह्याकथयन् ईश्वरस्य कथाप्रचारं परित्यज्य भोजनवेषणम् अस्माकम् उचितं नहि । 3 अतो हे भ्रातृगण वयम् एतत्कर्मणो भारं येभ्यो दातुं शक्नुम एतादृशान् सुख्यात्पापनान् पवित्रेणात्मना ज्ञानेन च पूर्णान् सप्तज्ञानान् यूयं स्वेषां मध्ये मनोनीतान् कुरुत, 4 किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रचारकर्मणि च नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यामः । 5 एतस्यां कथायां सर्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिफानः फिलिपः प्रखरो निकानोरे तीमन् पर्मिणा यिहूदिमतप्राही-अन्तियखियानगरीयो निकला एतान् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूर्णान् सप्त जनान् 6 प्रेरितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिरःसु हस्तान् आर्यन् । 7 अपरज्ज्व ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्तो त् विशेषतो विरुद्धालमि नगरे शिष्याणां संख्या प्रभूतरूपेणावर्द्धत याजकानां मध्येषि बहवः ख्रीष्मतप्राहिणोऽभवन् । 8 स्तिफानो विश्वासेन पराक्रमेण च परिपूर्णः सन् लोकानां मध्ये बहुविधम् अद्वृतम् आश्र्व्य कर्माकरोत् । 9 तेन लिबर्तिनीयानामा विख्यातसङ्घस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिकन्द्रीय-किलिकीयाशीयादेशीयाः कियन्तो जनाश्वेत्याथ स्तिफानेन सार्द्धं व्यवदन्त । 10 किन्तु स्तिफानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना च ईर्दृशीं कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्तिं कर्तुं नाशकनुवन् । 11 पश्चात् तै लोभिताः कतिपयजनाः कथामेनाम् अकथयन्, वयं तस्य मुखतो मूसा ईश्वरस्य च निन्दावाक्यम् अश्रौषम् । 12 ते लोकानां लोकप्राचीनानाम् अध्यापकानाज्व प्रवृत्तिं जनयित्वा स्तिफानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा महासभामध्यम् आनयन् । 13 तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तेऽकथयन् एष जन एतत्पुण्यस्थानव्यवस्थयो निन्दातः कदापि न निर्वर्तते । 14 फलतो नासरतीययीशुः स्थानमेतद् उच्छिन्नं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवहरणम् अन्यरूपं करिष्यति तत्यैतादृशीं कथां वयम् अशृणुम् । 15 तदा महासभास्थाः सर्वे तं प्रति स्थिरां दृष्टिं कृत्वा स्वर्गदूतमुखसदृशं तस्य मुखम् अपश्यन् ।

7 ततः परं महायाजकः पृष्ठवान्, एषा कथां किं सत्या? 2 ततः स प्रत्यवदत्, हे पितरो हे भ्रातरः सर्वे लाका मनांसि निधद्धूं अस्माकं पूर्वपुरुष पृष्ठाहीम् हारणगरे वासकरणात् पूर्व्य यदा अराम्-नहरयिमदेशे आसीत् तदा तेजोमय ईश्वरो दर्शनं दत्वा 3 तमवदत् त्वं स्वदेशज्ञातिमित्राणि परित्यज्य यं देशमहं दर्शयिष्यामि तं देशं ब्रज । 4 अतः स कर्दीयदेशं विहाय हारणगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि मृते यत्र देशे यूयं निवसथ स एन देशमागच्छत् । 5 किन्त्वीश्वरस्तस्मै कमप्यथिकारम् अर्थाद् एकपदपरिमितां भूमिपि नाददात; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि सन्तानैः सार्द्धम् एतस्य देशस्याथिकारी त्वं भविष्यसीति तमप्रत्यङ्गीकृतवान् । 6 ईश्वर इत्थम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परदेशे निवत्यन्ति ततस्तदेशीयलोकाश्वतःशतवत्सरान् यावत् तान् दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवहारं करिष्यन्ति । 7 अपरम् ईश्वर एनां कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति ताल्लोकान् अहं दण्डयिष्यामि, ततः परं ते बहिर्गताः सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्ते । 8 पश्चात् स तस्मै त्वक्छेदस्य नियमं दत्तवान्, अत इस्हाकनाम्नि इत्राहीम् एकपुत्रे जाते, अष्टमदिने तस्य त्वक्छेदम् अकरोत् । तस्य इस्हाकः पुत्रो याकूब्, ततस्तस्य याकूबोऽस्माकं द्वादश पूर्वपुरुषा अजायन्त । 9 ते पूर्वपुरुषा ईर्याया परिपूर्णा मिसरदेशं प्रेषयितुं यूषफं व्यक्त्रीणान् । 10 किन्त्वीश्वरस्तस्य सहयो भूत्वा सर्वस्या दुर्गति रक्षित्वा तस्मै बुद्धिं दत्त्वा मिसरदेशस्य राजःः फिरौणः प्रियपात्रं कृतवान् ततो राजा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य च शासनपदं तस्मै दत्तवान् । 11 तस्मिन् समये मिसर-किनानदेशयो दुर्भिक्षहेतोरतिकिलष्टत्वात् नः पूर्वपुरुषा भक्ष्यद्रव्यं नालभन्त । 12 किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याकूब् इमां वार्तां श्रुत्वा प्रथमम् अस्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरं प्रेषितवान् । 13 ततो द्वितीयवारागमे यूषफ् स्वभारृप्तिः परिचितोऽभवत्; यूषफो भ्रातरः फिरौण् राजेन परिचिता अभवन् । 14 अनन्तरं यूषफ् भ्रातृगणं प्रेष्य निजपितरं याकूबं निजान् पञ्चाधिकसप्ततिसंख्याकान् ज्ञातिजनांश्च समाहूतवान् । 15 तस्माद् याकूब् मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेऽप्रियन्त । 16 ततस्ते शिखिमं नीता यत् शमशानम् इत्राहीम् मुद्रादत्वा शिखिमः पितु हमोरः पुत्रेभ्यः क्रीतवान् तत्वशाने स्थापयाज्वक्रिरे । 17 ततः परम् ईश्वर इत्राहीमः सन्निधौ शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृत्वान् तस्याः प्रतिज्ञायाः फलनसमये निकटे सति इस्यायेल्लोका सिमरदेशे वर्द्धमाना बहुसंख्या अभवन् । 18 शेषे यूषफं यो न परिचिनोति तादृश एको नरपतिरूपस्थाय 19 अस्माकं ज्ञातिभिः सार्द्धं धूर्तां विधाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहरणपूर्वकं तेषां वंशनाशनाय तेषां नवजातान् शिशून् बहिं निरक्षेपयत् । 20 एतस्मिन् समये मूसा जन्मे, स तु परमसुन्दरोऽभवत् तथा पितृगृहे मासत्रयपर्यन्तं पालितोऽभवत् । 21 किन्तु तस्मिन् बहिर्निक्षिप्ते सति फिरौणराजस्य कन्या तम् उत्तोल्य नीता दत्तकपुत्रं कृत्वा पालितवती । 22 तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविद्यायाः पारदृष्ट्या सन् वाक्ये क्रियायाज्व शक्तिमान् अभवत् । 23 स सम्पूर्णचत्वारिंशद्वृत्सरवयस्को भूत्वा इसायेलीयवंशनिजभ्रातृन् साक्षात् कर्तु मतिं चक्रे । 24 तेषां जनमेकं हिसितं दृष्ट्वा तस्य सपक्षः सन् हिसितजनम् उपकृत्य मिसरीयजनं जघान । 25 तस्य हस्तेनेश्वरस्तान् उद्वरिष्यति तस्य भ्रातृगण इति ज्ञास्यति स इत्यनुमानं चकार, किन्तु ते न बुबुधिरे । 26 ततपरे ऽहनि तेषाम् उभयो जनयो र्वक्कलह उपस्थिते सति मूसाः समीपं गत्वा तयो मैलंन कर्तु मतिं कृत्वा कथयामास, हे महाशयौ युवां भ्रातरौ परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः? 27 ततः समीपवासिनं प्रति यो जनोऽन्यायं चकार स तं दूरीकृत्य कथयामास, अस्माकुमुपरि शास्त्रूत्वविचारयितृत्वपदयोः कस्त्वा नियुक्तवान्? 28 हो यथा मिसरीयं हतवान् तथा किं मामपि हनिष्यसि? 29 तदा मूसा एतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं चक्रे, ततो मिदियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्थै,

ततस्तत्र द्वौ पुत्रौ जज्ञाते । 30 अनन्तरं चत्वारिंशद्वात्सरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्तरे प्रज्ञलितस्तम्बरस्य वह्निशिखायां परमेश्वरदूतस्तम्बै दर्शनं ददौ । 31 मूसास्तम्भिन् दशनि विस्मयं मत्वा विशेषं ज्ञातुं निकटं गच्छति, 32 एतम्भिन् समये, अहं तव पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरोऽर्थात् इब्राहीम् ईश्वर इस्माक ईश्वरो याकूब् ईश्वरश्च, मूसामुद्दिश्य परमेश्वरस्यैतादृशी विहायसीया वाणी बृहूव, ततः स कम्पान्वितः सन् पुन निरीक्षितुं प्रगल्भो न बभूव । 33 परमेश्वरस्तं जगाद, तव पादयोः पादुके मोचय यत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः । 34 अहं मिसरदेशस्थानां निजलोकानां दुर्दशां नितान्तम् अपश्यं, तेषां कातर्योक्तिज्य श्रुतवान् तस्मात् तान् उद्गर्तुम् अवरुद्धागमम्, इदानीम् आगच्छ मिसरदेशं त्वा प्रेषयामि । 35 कस्त्वां शास्त्रत्वविचारयतृत्वपदयो नियुक्तवान्, इति वाक्यमुक्त्वा तैर्यो मूसा अवज्ञातस्तमेव ईश्वरः स्तम्बमध्ये दर्शनदात्रा तेन दूतेन शास्तरां मुक्तिदातरञ्ज्य कृत्वा प्रेषयामास । 36 स च मिसरदेशे सूफ्नामिन् समुद्रे च पश्चात् चत्वारिंशद्वात्सरान् यावत् महाप्रान्तरे नानाप्रकाराण्यद्वृतानि कम्माणिं लक्षणानि च दर्शयित्वा तान् बहिः कृत्वा समनिनाय । 37 प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणस्य मध्ये मादृशम् एकं भविष्यद्वृक्तारम् उत्पादयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो जन इसायेलः सन्तानेभ्य एनां कथां कथयामास स एष मूसा । 38 महाप्रान्तरस्थमण्डलीमध्येऽपि स एव सीनयपर्वतोपरि तेन सार्द्धं संलापिनो दूतस्य चास्मितपृष्ठगणस्य मध्यस्थः सन् अस्मभ्यं दातव्यनि जीवनदायकानि वाक्यानि लेभे । 39 अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं कत्वा स्वेष्यो दूरीकृत्य मिसरदेशं परावृत्य गन्तुं मनोभिरभिलष्य हारोणं जगदुः, 40 अस्माकम् अग्रेऽग्रे गन्तुम् अस्मदर्थं देवगणं निर्माहि यतो यो मूसा अस्मान् मिसरदेशाद् बहिः कृत्वानीतवान् तस्य किं जातं तदस्माभि न ज्ञायते । 41 तस्मिन् समये ते गोवत्साकृतिं प्रतिमां निर्माय तामुद्दिश्य नैवेद्यमुत्तम्युज्य स्वहस्तकृतवस्तुना आनन्दितवन्तः । 42 तस्माद् ईश्वरस्तेषां प्रति विमुखः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्गणं पूजयितुं तेष्योऽनुमतिं ददौ, यादुं भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितमास्ते, यथा, इसायेलीयवंशा रे चत्वारिंशत्समान् पुरा । महति प्रान्तरे संस्था यूनन्तु यानि च । बलिहोमादिकम्माणि कृतवन्तस्तु तानि किं । मां समुद्दिश्य युष्माभिः प्रकृतानीति नैव च । 43 किन्तु वो मोलकाख्यस्य देवस्य दूष्यमेव च । युष्माकं रम्फनाख्याया देवतायाश्च तारका । एतयोरुभ्यो र्मूर्ती युष्माभिः परिपूजिते । अतो युष्मांस्तु बाबेलः पारं नेष्यामि निश्चितं । 44 अपरञ्ज्य यन्निदर्शनम् अपश्यस्तदनुसारेण दूष्यं निर्माहि यस्मिन् ईश्वरो मूसाम् एतद्वाक्यं बभाषे तत् तस्य निरूपितं साक्ष्यस्वरूपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सह प्रान्तरे तस्यै । 45 पश्चात् यिहोशूयेन सहितस्तेषां वंशजातैरस्तपूर्वपुरुषैः स्वेषां सम्मुखाद् ईश्वरेण दूरीकृतानाम् अन्यदेशीयानां देशाधिकृतिकाले समानीतं तद् दूष्यं दायूदीक्षिकारं यावत् तत्र स्थान आसीत् । 46 स दायूद् परमेश्वरस्यानुग्रहं प्राप्य याकूब् ईश्वरार्थम् एकं दूष्यं निर्मातुं ववाज्ञः । 47 किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिरम् एकं निर्मितवान् । 48 तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्मिंश्चिद् हस्तकृते मन्दिरे निवसीतीति नहि, भविष्यद्वादी कथामेतां कथयति, यथा, 49 परेशो वदति स्वर्गो राजसिंहासनं मम । मदीयं पादपीठज्य पृथिवी भवति ध्रुवं । तर्हि यूयं कृते मे किं प्रनिर्मास्यथ मन्दिरं । विश्रामाय मदीयं वा स्थानं किं विद्यते त्विह । 50 सर्वाण्येतानि वस्त्रौनि किं मे हस्तकृतानि न । 51 हे अनाजाग्राहका अन्तःकरणे श्रवणे चापवित्रलोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकूल्यम् आचरथ, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा यूयमपि तादृशाः । 52 युष्माकं पूर्वपुरुषा: कं भविष्यद्वादिनं नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य जनस्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अन्धन् यूयम् अधूना विश्वासधातिनो भूत्वा तं धार्मिकं जनम् अहत । 53 यूयं स्वर्गीयदूतगणेन व्यवस्थां प्राप्यापि तां नाचरथ । 54 इमां कथां श्रुत्वा ते मनःसु बिद्धाः सन्तस्तं प्रति दन्तधर्षणम् अकुर्वन् । 55 किन्तु स्तिफानः पवित्रेणात्मना पूर्णो भूत्वा गमणं प्रति स्थिरदृष्टिं कृत्वा ईश्वरस्य दक्षिणे दण्डायमानं यीशुञ्ज्व विलोक्य कथितवान् । 56 पश्य, मेघद्वारं मुक्तम् ईश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतञ्च पश्यामि । 57 तदा ते प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा कर्णेष्वड्गुली निंदाय एकचित्तीभूय तम् आक्रमन् । 58 पश्चात् तं नगराद् बहिः कृत्वा प्रस्तरैराघ्नन् साक्षिणो लाकाः शैलनामो यूनश्वरणसनिधौ निजवस्त्राणि स्थापितवन्तः । 59 अनन्तरं हे प्रभो यीशी मदीयमात्मानं गृहाण स्तिफानस्येति प्रार्थनावाक्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराघ्नन् । 60 तस्मात् स जानुनी पातयित्वा प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा, हे प्रभे पापमेतद् एतेषु मा स्थापय, इत्युक्त्वा महानिद्रां प्राप्नोत् ।

8 तस्य हृत्याकरणं शौलोपि सममन्यत । तस्मिन् समये यिरुशालम्नगरस्थां मण्डलीं प्रति महाताडनायां जातायां प्रेरितलोकान् हित्वा सर्वेऽपरे यिहूदाशोमिरोणदेशयो नानास्थाने विकीर्णः सन्तो गताः । 2 अन्यच्च भक्तलोकास्तं स्तिफानं शमशाने स्थापयित्वा बहु व्यलपन् । 3 किन्तु शौलो गृहे गृहे भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बद्ध्वा मण्डल्या महोत्पातं कृतवान् । 4 अन्यच्च ये विकीर्ण अभवन् ते सर्वत्र भ्रमित्वा सुसंवादं प्राचारयन् । 5 तदा फिलिपः शोमिरोणनगरं गत्वा ख्याताख्यानं प्राचारयतः । 6 ततोऽसुचि-भृत्यस्तलोकेभ्यो भूताश्रीत्कृत्यागच्छन् तथा बहवः पक्षाधातिनः खञ्जा लोकाश्च स्वस्था अभवन् । 7 तस्मात् लाका इदृशं तस्याश्चर्यं कर्म विलोक्य निश्चयं च सर्वं एकचित्तीभूय तेनोक्ताख्याने मनासि न्यदधुः । 8 तस्मिन्नगरे महानन्दश्वाभवत् । 9 ततः पूर्वं तस्मिन्नगरे शिमोन्नामा कथिज्जनो बही मर्याक्रियाः कृत्वा स्वं कज्जनं महापुरुषं प्रोच्य शोमिरोणीयानां मोहं जनयामास । 10 तस्मात् स मानुष ईश्वरस्य महाशक्तिस्वरूपं इत्युक्त्वा बालवद्वृवनिताः सर्वे लाकास्तस्तिम् मनांसि न्यदधुः । 11 स बहुकालान् मायाविक्रियां सर्वान् अतीतं मोहयाज्वकार, तस्मात् ते तं मेनिरे । 12 किन्त्वीश्वरस्य राज्यस्य यीशुञ्ज्वस्य नामश्वाख्यानप्रचारिणः फिलिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरुषोभयलोका मजित्ता अभवन् । 13 शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत ततो मजित्तः सन् फिलिपेन कृताम् आश्र्यक्रियां लक्षणञ्च विलोक्यासम्भवं मन्यमानस्तेन सह स्थितवान् । 14 इत्थं शोमिरोणदेशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अग्नृन् इति वार्ता-

यिरुशालम्नगरस्थप्रेरिता: प्राय्य पितरं योहनञ्च तेषां निकटे प्रेषितवन्तः। 15 ततस्तौ तत् स्थानम् उपस्थाय लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन्ति तदर्थं प्रार्थयेतां। 16 यतस्ते पुरा केवलप्रभुयीशो नम्ना मज्जितमात्रा अभवन्, न तु तेषां मध्ये कमपि प्रति पवित्रस्यात्मन आविर्भावो जातः। 17 किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वपितेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्राप्नुवन्। 18 इत्थं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्नान् दृश्वा स शिमोन् तयोः: समीपे सुद्रा आनीय कथितवान्; 19 अहं यस्य गात्रे हस्तम् अर्पयिष्यामि तस्यापि यथेत्थं पवित्रात्मप्राप्ति र्भवति तादृशीं शक्तिं महां दत्तं। 20 किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तव मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्यं बुद्धवान्; 21 ईश्वराय तावन्तःकरणं सरलं नहि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति। 22 अत एतत्पापहेतोः खेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तव मनस एतस्याः कुकल्पनायाः क्षमा भवति, एतदर्थम् ईश्वरे प्रार्थनां कुरु; 23 यतस्त्वं तिक्तपिते पापस्य बन्धने च यदसि तन्मया बुद्धम्। 24 तदा शिमोन् अकथयत् तर्हि युवाभ्यामुदिता कथा मयि यथा न फलति तदर्थं युवां मन्मित्तिं प्रभौ प्रार्थनां कुरुतं। 25 अनेन प्रकारेण तौ साक्षयं दत्त्वा प्रभौः कथां प्रचारायन्ती शोमिरोणीयानाम् अनेकग्रामेषु सुसंवादञ्च प्रचारयन्तौ यिरुशालम्नगरं परावृत्य गतौ। 26 ततः परम् ईश्वरस्य दूतः फिलिप्पम् इत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षिणस्यां दिशि यो मार्गो प्रान्तरस्य मध्येन यिरुशालमो उसानगरं याति तं मार्गं गच्छ। 27 ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनामाः कूश्लोकानां राज्याः सर्वसम्पत्तेरधीशः कूशदेशीय एकः षण्डो भजनार्थं यिरुशालम्नगरम् आगत्य 28 पुनरपि रथमारुद्ध्य यिशयियनामो भविष्यद्वद्दिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति। 29 एतस्मिन् समये आत्मा फिलिप्पम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्द्धं मिल। 30 तस्मात् स धावन् तस्य सन्निधातुपस्थाय तेन पठन्यामानं यिशयियथिष्यद्वादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्ठवान् यत् पठसि तत किं बुध्यसे? 31 ततः स कथितवान् केनचिन्न बोधितोहं कर्त्य बुध्येय? ततः स फिलिप्पं रथमारोदुं स्वेन सार्द्धम् उपवेष्टुञ्च न्यवेदयत्। 32 स शास्त्रस्येतद्वाक्यं पठितवान् यथा, समानीयत धाताय स यथा मेषशावकः। लोमच्छेदकसाक्षाच्य मेषशं नीरवो यथा। आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत। 33 अन्यायेन विचारेण स उच्छिन्नोऽभवत् धूवं। 34 अनन्तरं स फिलिप्पम् अवदत् निवेदयामि, भविष्यद्वादी यामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्चिद् अन्यस्मिन्? 35 ततः फिलिप्पस्तप्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाख्यानं तस्याग्रे प्रासौत्। 36 इत्थं मार्गं गच्छन्तौ जलाशयस्य समीपं उपस्थितौ; तदा क्लीबोऽवादीत् पश्यात्र स्थाने जलमास्ते मम मज्जने का बाधा? 37 ततः फिलिप्प उत्तरं व्याहरत् स्वान्तःकरणेन साकं यदि प्रत्येषि तर्हि बाधा नास्ति। ततः स कथितवान् यीशुखीष्ट ईश्वरस्य पुत्र इत्यहं प्रयेमि। 38 तदा रथं स्थिगितं कर्त्तुम् आदिष्टे फिलिप्पक्लीबौ द्वौ जलम् अवारहतां; तदा फिलिप्पस्तम् मज्जयामास। 39 तत्पश्चात् जलमध्याद् उत्थितयोः सतोः परमेश्वरस्यात्मा फिलिप्पं हृत्वा नीतवान्, तस्मात् क्लीबः पुनस्तं न दृश्वान् तथापि हृष्टचित्तः सन् स्वमार्गेण गतवान्। 40 फिलिप्पशास्दोदनगरम् उपस्थाय तस्मात् कैसरियानगर उपस्थितिकालपर्यन्तं सर्वस्मिन्नगरे सुसंवादं प्रचारयन् गतवान्।

9 तत्कालपर्यन्तं शौलः प्रभोः शिष्याणां प्रातिकूल्येन ताडनाबधयोः कथां निःसारयन् महायाजकस्य सन्निधिं गत्वा 2 स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मतग्राहिणं यं कवित्यू पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिरुशालम् आनयतीत्याशेवेन दम्पेषकनगरीयं धर्मसमाजान् प्रति पत्रं याचितवान्। 3 गच्छन् तु दम्पेषकनगरनिकट उपस्थितवान्; ततोऽकस्माद् आकाशात् तस्य चतुर्दिक्षु तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपतत्। 4 पश्चात् हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? स्वं प्रति प्रोक्तम् एतं शब्दं श्रुत्वा 5 स पृष्ठवान्, हे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताडयसि स एवाहं; कण्टकस्य मुखे पदाधातकरणं तव कष्टम्। 6 तदा कम्पमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? भवत इच्छा का? ततः प्रभुराजापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत् कर्तव्यं तद् वदिष्यते। 7 तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृश्वा स्तव्याः सन्तः स्थितवन्तः। 8 अनन्तरं शौलो भूमित उत्थाय चक्षुषी उमील्य कमपि न दृश्वान्। तदा लोकास्तस्य हस्ती धृत्वा दम्पेषकनगरम् आनयन्। 9 ततः स दिनत्रयं यावद् अन्थो भूत्वा न भुक्तवान् पीतवांशं। 10 तदनन्तरं प्रभुस्तद्विषेषकनगरवासिन एकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्त्वा आहूतवान् हे अननिय। ततः स प्रत्यवादीत्, हे प्रभो पश्य शृणोमि। 11 तदा प्रभुस्तमाजापयत् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्ग गत्वा यिहूदानिवेशने तार्षनगरीयं शौलनामानं जनं गवेषयन् पृच्छ; 12 पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियानामक एको जनस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे हस्तार्पणं कृत्वा दृष्टिं ददातीत्यं स्वप्ने दृश्वान्। 13 तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् हे प्रभो यिरुशालमि पवित्रलोकान् प्रति सोऽनेकहिंसां कृतवान्; 14 अत्र स्थाने च ये लोकास्तव नाम्नि प्रार्थयन्ति तानपि बद्धुं स प्राधानयाजकेभ्यः शक्तिं प्राप्तवान्, इमां कथाम् अहम् अनेकेषां मुखेभ्यः श्रुतवान्। 15 किन्तु प्रभुरकथयत्, याहि भिन्नदेशीयलोकानां भूपतीनाम् इसायेल्लोकानाज्य निकटे मम नाम प्रचारयितुं स जनो मम मनोनीतप्रात्रमास्ते। 16 मम नामनिमित्तज्य तेन कियान् महान् क्लेशो भोक्तव्य एतत् तं दर्शयिष्यामि। 17 ततो उननियो गत्वा गृहं प्रविश्य तस्य गात्रे हस्तार्पणं कृत्वा कथितवान्, हे भ्रातः शौल त्वं यथा दृष्टिं प्राप्नोषि पवित्रेणात्मना परिपूर्णे भवसि च, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुर्येशुस्तुभ्यं दर्शनम् अददात् स मां प्रेषितवान्। 18 इत्युक्तमात्रे तस्य चक्षुभ्याम् मीनशल्कवद् वस्तुनि निर्गते तत्क्षणात् स प्रसन्नचक्षु भूत्वा प्रोत्थाय मज्जितोऽभवत् भुक्त्वा पीत्वा सबलोभवच्च। 19 ततः परं शौलः शिष्यैः सह कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्पेषकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं 20 सर्वभजनभवनानि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुत्र इमां कथां प्राचारयत्। 21 तस्मात् सर्वे श्रोतारश्मकृत्य

कथितवन्तो यो यिरुशालामनगर एतन्नाम्ना प्रार्थयितृलोकान् विनाशितवान् एवम् एतादृशलोकान् बद्ध्वा प्रधानयाजकनिकटं नयतीत्याशया एतत्प्रथानमप्यागच्छत् साएव किमयं न भवति? 22 किन्तु शौलः क्रमस उत्साहवान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो जन एतस्मिन् प्रमाणं दत्वा दम्पेषक-निवासियिहृदीयलोकान् निरुत्तरान् अकरोत्। 23 इत्थं बहुतिथे काले गते यिहृदीयलोकासं हन्तुं मन्त्रयामासुः 24 किन्तु शौलस्तेसामेतस्या मन्त्रनाया वर्त्ता प्राप्तवान्। ते तं हन्तुं तु दिवानिं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽतिष्ठन्; 25 तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रौ पिटके निधाय प्राचीरेणावारोह्यन्। 26 ततः परं शौलो यिरुशालमं गत्वा शिष्यगणेण सार्द्धं स्थातुम् ऐहत्, किन्तु सर्वे तस्मादिभ्युः स शिष्य इति च न प्रत्ययन्। 27 एतस्माद् बर्णबास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स च यथाक्षोभः सन् दम्पेषकनगरे यीशो नाम प्राचारयत् एतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्। 28 ततः शौलस्तैः सह यिरुशालमि कालं यापयन् निर्भयं प्रभो यीशो नाम प्राचारयत्। 29 तस्माद् अन्यदीर्घीयलोके: सार्द्धं विवादस्योपस्थितत्वात् ते तं हन्तुम् अचेष्टन्त। 30 किन्तु भ्रातृगणस्तज्जात्वा तं कैसरियानगरं नीत्वा तार्षनगरं प्रेषितवान्। 31 इत्थं सति यिहृदीयागालीश्वरोमिरेणदेशीयाः सर्वा मण्डल्यो विश्रामं प्राप्तास्तस्तासां निषाभवत् प्रभो र्भिर्या पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया च कालं क्षेपयित्वा बहुसंख्या अभवन्। 32 ततः परं पितरः स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोदूनगरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्। 33 तदा तत्र पक्षाधात्व्याधिनाशै वत्सरान् श्यायगतम् ऐनेयनामानं मनुष्यं साक्षत् प्राप्य तमवदत्, 34 हे ऐनेय यीशुख्रीष्टस्वां स्वस्थम् अकार्षीत्, त्वमुत्थाय स्वशर्यां निक्षिप, इत्युक्तमात्रे स उदतिष्ठत्। 35 एतादृशं दृष्ट्वा लोदूनशरोणनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्त्तन्त। 36 अपरञ्च भिक्षादानादिषु नानक्रियासु नित्यं प्रवृत्ता या याकोनगरनिवासिनी टाविथानामा शिष्या यां दर्कवा अर्थाद् हरिणीमयुक्त्वा आह्यन् सा नारी 37 तस्मिन् समये रुग्ना सती प्राणान् अत्यजत्, ततो लोकास्तां प्रक्षाल्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्। 38 लोदूनगरं याफीनगरस्य समीपस्थं तस्मात्तत्र पितर आस्ते, इति वर्त्ता श्रुत्वा तृष्णं तस्यागमनार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजौ प्रेषितवान्। 39 तस्मात् पितर उत्थाय ताह्यां सार्द्धम् आगच्छत्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठे समानीते च विधवाः स्वाभिः सह स्थितिकाले दर्कव्या कृतानि यान्युत्तरीयाणि परिधेयानि च तानि सर्वाणि तं दशयित्वा रुदत्यश्वतसृषु दिक्षविष्टन्। 40 किन्तु पितरस्ता: सर्वा बहिः कृत्वा जानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात् शवं प्रति दृष्टि कृत्वा कथितवान्, हे टाविथे त्वमुक्तिष्ठ, इति वाक्यं उक्ते सा स्त्री चक्षुषी प्रोन्नील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविश्ट्। 41 ततः पितरस्तस्या: करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्चाहूय तेषां निकटे सजीवां तां समार्पयत्। 42 एषा कथा समस्तयाकोनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोकाः प्रभौ व्यश्वसन्। 43 अपरञ्च पितरस्तद्याफोनगरीयस्य कस्यचित् शिमोनाम्नश्वर्मकारस्य गृहे बहुदिनानि न्यवसत्।

10 कैसरियानगर इतालियाख्यसैन्यान्तर्गतः कर्णालियनामा सेनापतिरासीत् 2 स सपरिवारो भक्त ईश्वरपरायणश्वासीत्; लोकेभ्यो बहूनि दानादीनि दत्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयाज्यक्रेत्। 3 एकदा तृतीयप्रहरवेलायां स दृष्ट्वान् ईश्वरस्यैको दूतः सप्रकाशं तस्मीपम् आगत्य कथितवान्, हे कर्णालिय। 4 किन्तु स तं दृष्ट्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं? तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि च साक्षिस्वरूपं भूत्वेश्वरस्य गोचरमभवत्। 5 इदानीं याकोनगरं प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोनाम्नश्वर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरानामा विष्यातो यः शिमोनं तम् आह्याय; 6 तस्मात् त्वया यद्यत कर्तव्यं तत्तत् स वदिष्यति। 7 इत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णालियः स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जनौ नित्यं स्वसङ्गिनां सैन्यानाम् एकां भक्तसेनाज्याहूय 8 सकलमेत् वृत्तान्तं विज्ञाप्य याकोनगरं तान् प्राहिणोत्। 9 परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीप उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रहरवेलायां प्रार्थयितुं गृहपृष्ठम् आरोहत्। 10 एतस्मिन् समये क्षुद्रार्थात् सन् किञ्चिद् भोक्तुम् ऐच्छत् किन्तु तेषाम् अन्नासादनसमये स मूर्च्छितः सन्नपतत्। 11 ततो मेघद्वारं मुक्तं चतुर्भिः कोणै लम्बितं बृहद्वस्त्रमिव किञ्चन भाजनम् आकाशात् पृथिवीम् अवारोहतीति दृष्ट्वान्। 12 तन्मध्ये नानप्रकारा ग्राम्यवन्यपश्वः खेचरोगेमाप्रभृतयो जन्तवथासन्। 13 अनन्तरं हे पितर उत्थाय हत्वा भुक्ष्व तम्प्रतीयं गणीया वाणी जाता। 14 तदा पितरः प्रत्यवदत्, हे प्रभो ईदृशं मा भवतु, अहम् एतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुक्तवान्। 15 ततः पुनरपि तादृशी विह्यसीया वाणी जाता यद् ईश्वरः शुचि कृत्वान् तत् त्वं निषिद्धं न जानीहि। 16 इत्थं त्रिः सति तत् पात्रं पुनराकृष्टं आकाशम् अगच्छत्। 17 ततः परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव इत्यत्र पितरो मनसा सदेविधि, एतस्मिन् समये कर्णालियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्धिधावुपस्थाय, 18 शिमोनो गृहमन्विच्छन्तः सम्पृच्छाहूय कथितवन्तः पितरानामा विष्यातो यः शिमोन् स किमत्र प्रवसति? 19 यदा पितरस्तदृश्वर्णस्य भावं मनसान्वेलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्त्वां मृगयन्ते। 20 त्वम् उत्थायावरुद्ध्वा निःसन्देहं तैः सह गच्छ मैयैव ते प्रेषिताः। 21 तस्मात् पितरोऽवरुद्ध्वा कर्णालियप्रेरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत यूयं यं मृगयधे स जनोहं, यूयं किन्निमित्तम् आगताः? 22 ततस्ते प्रत्यवदन् कर्णालियनामा शुद्धसत्त्वं ईश्वरपरायणो यिहृदीयदेशस्थानां सर्वेषां सन्निधौ सुख्यात्यापन् एकः सेनापति निजगृहं त्वामाहूय नेतुं त्वतः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समादिष्टः। 23 तदा पितरस्तानभ्यन्तरं नीत्वा तेषामातिथ्यं कृत्वान्, परेऽहिनैः सार्द्धं यात्रामकरोत्, याकोनिवासिनां भ्रातृणां कियन्तो जनाश्व तेन सह गताः। 24 परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णालियो ज्ञातिबन्धून् आह्यानीय तान् अपेक्ष्य र्थितः। 25 पितरे गृहे उपस्थिते कर्णालियस्तं साक्षात्कृत्य चरणयोः पतित्वा प्राणमत्। 26 पितरस्तमुत्थाप्य कथितवान्, उत्तिष्ठाहमपि मानुषः। 27 तदा कर्णालियेन साकम्

आलपन् गृहं प्राविशत् तत्मध्ये च बहुलोकानां समागमं दृष्ट्वा तान् अवदत्, 28 अन्यजातीयलोकैः महालपनं वा तेषां गृहमध्ये प्रवेशनं यिहूदीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथ; किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचिं वा ज्ञातुं मम नोचितम् इति परस्येश्वरो मां ज्ञापितवान्। 29 इति हेतोराहानश्रवणमात्रात् काञ्चनापत्तिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आहूयत? 30 तदा कर्णालियः कथितवान्, अद्य चत्वारि दिनानि जातानि एतावद्वेलां यावद् अहम् अनाहार आसन् तत्सतीत्यप्रहरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोमयवस्त्रभूद् एको जनो मम समक्षं तिष्ठन् एतां कथाम् अकथयत्, 31 हे कर्णालिय त्वदीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगोचरीभूता तव दानादि च साक्षिस्वरूपं भूत्वा तस्य दृष्टिगोचरमभवत्। 32 अतो याफोनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोन्नामः कस्यचिच्चर्माकरास्य गृहे प्रवासकारी पितरनामा विख्यातो यः शिमोन् तमाहूयय; ततः स आगत्य त्वाम् उपदेश्यति। 33 इति कारणात् तत्क्षणात् तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् इति भद्रं कृतवान्। ईश्वरो यान्याख्यानानि कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्वे साम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः। 34 तदा पितर इमां कथां कथयितुम् आरब्धवान्, ईश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन् 35 यस्य कस्यचिद् देशस्य यो लोकास्तस्माद्रित्वा सत्कर्मं करोति स तस्य ग्राहो भवति, एतस्य निश्चयम् उपलब्धवानहम्। 36 सर्वेषां प्रभु यों यीशुख्रीष्टस्तेन ईश्वर इसायेल्वंशानां निकटे सुसंवादं प्रेष्य सम्मेलनस्य यं संवादं प्राचारयत् तं संवादं यूयं श्रुतवन्तः। 37 यतो योहना मज्जने प्रचारिते सति स गालीलदेशमारभ्य समस्तयिहूदीयदेशं व्याप्तोत्; 38 फलत ईश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्त्या चाभिषिक्तो नासरतीययीशुः स्थाने स्थाने भ्रमन् सुक्रियां कुर्वन् शैताना क्लिष्टान् सर्वलोकान् स्वस्थान् अकरोत्, यत ईश्वरस्तस्य सहाय आसीत्; 39 वयञ्च यिहूदीयदेशे यिरूशालम्नगरे च तेन कृतानां सर्वेषां कर्मणां सक्षिणो भवामः। लोकास्तं कृशे विदूधा हतवन्तः, 40 किन्तु तृतीयदिवसे ईश्वरस्तमुत्थाप्य सप्रकाशम् अदर्शयत्। 41 सर्वलोकानां निकट इति न हि, किन्तु तस्मिन् शमशानादुत्थिते सति तेन सार्द्धं भोजनं पानञ्च कृतवन्त एतादृशं ईश्वरस्य मनोनीताः सक्षिणो ये वयम् अस्माकं निकटे तमदर्शयत्। 42 जीवितमृतोभ्यलोकानां विचारं कर्तुम् ईश्वरो यं नियुक्तवान् स एव स जनः; इमां कथां प्राचारयितुं तस्मिन् प्रमाणं दातुञ्च सोऽस्मान् आजापयत्। 43 यस्तस्मिन् विश्वसिति स तस्य नामा पापानुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्वे भविष्यद्वादिनोपि एतादृशं साक्षं ददति। 44 पितरस्यैतत्कथाकथनकाले सर्वेषां श्रोतृणामुपरि पवित्र आत्मावरोहत्। 45 ततः पितरेण सार्द्धम् आगतास्त्वकछेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयेभ्यः पवित्र आत्मनि दत्ते सति 46 ते नानाजातीयभाषाभिः कथां कथयन्त ईश्वरं प्रशंसन्ति, इति दृष्ट्वा श्रुत्वा च विस्मयम् आपद्यन्त। 47 तदा पितरः कथितवान्, वयमिव ये पवित्रम् आसानं प्राप्तास्तेषां जलमज्जनं किं कोपि निषेद्धं शक्नोति? 48 ततः प्रभो नामा मज्जिता भवतोति तानाजापयत्। अनन्तरं ते स्वैः सार्द्धं कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त।

11 इत्थं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अगृह्णन् इमां वार्ता यिहूदीयदेशस्थप्रेरिता भ्रातृगणश्च श्रुतवन्तः। 1 ततः पितरे यिरूशालम्नगरं गतवति त्वकछेदिनो लोकास्तेन सह विवदमाना अवदन्, 3 त्वम् अत्वकछेदिलोकानां गृहं गत्वा तैः सार्द्धं भुक्तवान्। 4 ततः पितर आदितः क्रमशस्तकार्यस्य सर्ववृत्तान्तमाख्यातुम् आरब्धवान्। 5 याफोनगर एकदाहं प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दशनिन चतुर्षु कोणेषु लम्बनमानं वृहद्वस्त्रमिव पात्रमेकम् आकाशदशवरुद्धा मन्निकटम् आगच्छद् अपश्यम्। 6 पश्चात् तद् अनन्यदृष्ट्या दृष्ट्वा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् ग्राम्यवन्यपशून् उरोगमिखेचरांश्च दृष्टवान्; 7 हे पितर त्वमुत्थाय गत्वा भूक्त्वं मां सम्बोध्य कथयन्तं शब्दमेकं श्रुतवांश्च। 8 ततोहं प्रत्यवदं, हे प्रभो नेत्रं भवतु, यतः किञ्चन निषिद्धम् अशुचि द्रव्यं वा मम मुखमध्यं कदापि न प्राविशत्। 9 अपरम् ईश्वरो यत शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न जानीहि द्वि मार्मारीतीदृशी विहायसीया वाणी जाता। 10 त्रिरिथं सति तत् सर्वं पुनराकाशम् आकृष्टं। 11 पश्चात् कैसरियानगरात् त्रयो जना मन्निकटं प्रेषिता यत्र निवेशने स्थितोहं तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्। 12 तदा निःसन्देहं तैः सार्द्धं यातुम् आत्मा मामादिष्टवान्; ततः परं मया सहैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वयं तस्य मनुजस्य गृहं प्राविशाम। 13 सोस्माकं निकटे कथामेताम् अकथयत् एकदा दूत एकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याफोनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य पितरनामा विख्यातं शिमोनम् आहूयय; 14 ततस्तव त्वदीयपरिवाराणाञ्च येन परित्राणं भविष्यति तत् स उपदेश्यति। 15 अहं तां कथामुत्थाप्य कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र आत्मावरुद्धवान् तथा तेषामप्युपरि समवरुद्धवान्। 16 तेन योह्न् जले मज्जितवान् इति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मज्जिता भविष्यथ, इति यद्वाक्यं प्रभुरुदितवान् तत् तदा मया स्मृतम्। 17 अतः प्रभा यीशुख्रीष्टै प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मभ्यम् ईश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि दत्तवान् ततः कोहं? किमहम् ईश्वरं वारायितुं शक्नोमि? 18 कथामेतां श्रुत्वा ते क्षान्ता ईश्वरस्य गुणान् अनुकृत्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम् ईश्वरोन्यदेशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्तनरूपं दानम् अदात्। 19 स्तिफानं प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अभवन् तै फैनीकीकुप्रान्तियखियासु भ्रमित्वा केवलयिहूदीयलोकान् विना कस्यायन्यस्य समीप ईश्वरस्य कथां न प्राचारयन्। 20 अपरं तेषां कुप्रीया: कुरीनीयाश्च कियन्तो जना आन्तियखियानगरं गत्वा यूनानीयलोकानां समीपेषि प्रभोर्योशोः कथां प्राचारयन्। 21 प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य प्रभुं प्रति परावर्तन्त। 22 इति वार्तायां यिरूशालमस्थमण्डलीयलोकानां कर्णिगोचरीभूतायाम् अनियत्यखियानगरं गन्तु ते बर्णबां प्रैरयन्। 23 ततो बर्णबास्त्रत उपस्थितः सन् ईश्वरस्यानुग्रहस्य फलं दृष्ट्वा सानन्दो जातः, 24 स स्वयं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना च परिपूर्णः सन् गनोनिष्या प्रभावास्थां कर्तुं सर्वान् उपदेशवान् तेन प्रभोः शिष्या अनेके बभूवः। 25 शेषे

शौलं मृगयितुं बर्णब्बास्तार्वनगरं प्रस्थितवान्। तत्र तस्योदेशं प्राप्य तम् आन्तियखियानगरम् आनयत्; 26 ततस्तौ मण्डलीस्थलोकैः सभां कृत्वा संवत्सरोके यावद् बहुलोकान् उपादिशतां; तस्मिन् आन्तियखियानगरे शिष्याः प्रथमं ख्रीषीयनामा विख्याता अभवत्। 27 ततः परं भविष्यद्वादिगाणे यिरुशालम् आन्तियखियानगरम् आगते सति 28 आगाबनामा तेषामेकं उत्थाय आत्मनः शिक्षया सव्वदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्; ततः क्लौदियकैसरस्याधिकारे सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्। 29 तस्मात् शिष्या एकैकशः स्वस्वशक्त्यनुसारतो यिहूदीयदेशनिवासिनां भ्रतृणां दिनयापनार्थं धनं प्रेषियितुं निश्चित्य 30 बर्णब्बाशौलयो द्वारा प्राचीनलोकानां समीपं तत् प्रेषितवन्तः।

12 तस्मिन् समये हेरोदूराजो मण्डल्याः कियज्जनेभ्यो दुःखं दातुं प्रारभत्। 2 विशेषतो योहनः सोदरं याकूबं करवालाघातेन् हतवान्। 3 तस्माद् यिहूदीयाः सन्तुष्टा अभवन् इति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्। 4 तदा किंवद्यन्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठत्; अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं तं बहिरानेव्यामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षणार्थम् येषाम् एकैकसंये चत्वारो जनाः सन्ति तेषां चतुर्णा रक्षकसंघानां समीपे तं समर्प्य कारायां स्थापितवान्। 5 किन्तु पितरस्य कारास्थितिकारणात् मण्डल्या लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त। 6 अनन्तरं हेरोदि तं बहिरानायितुं उद्यते सति तस्यां रात्रौ पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शृङ्खलद्वयैन बद्धवः सन् निद्रित आसीत्, दौवारिकाशं कारायाः सम्मुखे तिष्ठन्तो द्वारम् अरक्षिषु। 7 एतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपस्थिते कारा दीपितमती जाता; ततः स दूतः पितरस्य कुक्षावावातं कृत्वा तं जागरयित्वा भाषितवान् तूर्णमुत्तिष्ठत; ततस्तस्य हस्तस्थृङ्खलद्वयं गलत् पतितं। 8 स दूतस्तमवदत्, बद्धकटिः सन् पादयोः पादुके अर्पयत्; तेन तथा कृते सति दूतस्तम् उक्तवान् गात्रीयवस्त्रं गत्रे निधाय मम पश्चाद् एहि। 9 ततः पितरस्तस्य पश्चाद् व्रजन बहिरगच्छत्, किन्तु दूतेन कर्म्मतत् कृतमिति सत्यमज्ञात्वा स्वपन्दर्शनं ज्ञातवान्। 10 इत्थं तौ प्रथमां द्वितीयायाच्च कारां लङ्घित्वा येन लौहनिर्मितद्वरेण नगरं गम्यते तत्समीपं प्राप्नुतां; ततस्तस्य कवाटं स्वयं मुक्तमभवत् ततस्तौ तत्थानाद् बहि भूत्वा मार्गेकस्य सीमां यावद् गतौ; ततोऽकस्मात् स दूतः पितरं त्यक्तवान्। 11 तदा स चेतनां प्राप्य कथितवान् निजदूरं प्रहित्य परमेश्वरो हेरोदो हस्ताद् यिहूदीयलोकानां सर्ववाचायाश्च मां समुद्रतवान् इत्यहं निश्चयं ज्ञातवान्। 12 स विविच्य मार्कानाप्रा विख्यातस्य योहनो मातु मरियमो यस्मिन् गृहे बहवः सम्भूय प्रार्थयन्त तन्निवेशनं गतः। 13 पितरेण बहिर्द्वारा आहते सति रोदानामा बालिका द्रष्टुं गता। 14 ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा सा हर्षयुक्ता सती द्वारं न मोचयित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्ता वक्तुम् अऽन्यन्तरं धावित्वा गतवती। 15 ते प्रावोचन् त्वमुन्मत्ता जातासि किन्तु सा मुहुर्मुहुरुक्तवती सत्यमेवैतत्। 16 तदा ते कथितवन्तस्तर्हि तस्य दूतो भवेत्। 17 पितरो द्वारामहतवान् एतस्मिन्नन्तरे द्वारं मोचयित्वा पितरं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्ताः। 18 ततः पितरो निःशब्दं स्थातुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा परमेश्वरो येन प्रकारेण तं काराया उद्गुर्तानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तानजापयत्, यूयं गत्वा याकूबं भ्रातुरगञ्ज्च वात्मितां वदेत्युक्ता स्थानान्तरं प्रस्थितवान्। 19 प्रभाते सति पितरः क्व गत इत्यत्र रक्षकाणां मध्ये महान् कलहो जातः। 20 हेरोद् बहु मृगयित्वा तस्योदेशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संपृच्छ्य तेषां प्राणान् हन्तुम् आदिष्टवान्। 21 पश्चात् स यिहूदीयप्रदेशात् कैसरियानगरं गत्वा तत्रावातिष्ठत्। 22 सोरसीदीनदेशयो लोकेभ्यो हेरोदि युयुत्सौ सति ते सर्वं एकमन्त्रणाः सन्तस्तस्य समीप उपस्थाय ल्वास्तनामानं तस्य वस्त्रगृहीशं सहायं कृत्वा हेरोदा सार्दु सन्धिं प्रार्थयन्त यतस्तस्य राजो देशेन तेषां देशीयानां भरणम् अभवत्। 23 अतः कुत्रचिन् निरुपितदिने हेरोद् राजकीयं परिच्छदं परिधाय सिंहासने समुपविश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्। 24 ततो लोका उच्चैःकारां प्रत्यवदन्, एष मनुजरो न हि, ईश्वरीयरवः। 25 तदा हेरोद् ईश्वरस्य समामानं नाकरोत्; तस्माद्वेतोः परमेश्वरस्य दूतो हठात् तं प्राहरत् तेनैव स कीटैः क्षीणः सन् प्राणान् अजहात्। किन्त्वीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं बर्णब्बाशौलौ यस्य कर्मणो भारं प्राप्नुतां ताभ्यां तास्मिन् सम्पादिते सति मार्कानाम्ना विख्यातो यो योहन् तं सङ्ग्रहितं कृत्वा यिरुशालम्नगरात् प्रत्यागतौ।

13 अपरञ्च बर्णब्बाः, शिमोन् यं निग्रं वदन्ति, कुरीनीयलूकियो हेरोदा राजा सह कृतविद्याभ्यासो मिनहेम्, शौलश्चेते ये कियन्तो जना भविष्यद्वादिन उपदेशारान्तियखियानगरस्थमण्डल्याम् आसन्, 2 ते यदोपवासं कृत्वे श्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्रा आत्मा कथितवान् अहं यस्मिन् कर्मणी बर्णब्बाशौलौ नियुक्तवान् तत्कर्म कर्तुं तौ पृथक् कुरुत। 3 ततस्तैरुपवासप्रार्थनयोः कृतयोः सतोस्ते तयो गर्गत्रयो हर्सतार्पणं कृत्वा तौ व्यसृजन्। 4 ततः परं तौ पवित्रेणात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिल्कृयानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपदीप्यम् अगच्छतां। 5 ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिहूदीयानां भजनभवनानि गच्छेश्वरस्य कथां प्राचारयतां; योहनपि तत्सहचरोऽभवत्। 6 इत्थं ते तस्योपदीपस्य सर्वत्र भ्रमन्तः पाफनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविचेकेन सर्जियपौलनाम्ना तदेशाधिपतिना सह भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्योशनामा यो मायावी यिहूदी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः। 7 तदेशाधिप ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाच्छन् पौलबर्णब्बो न्यमन्त्रयत। 8 किन्त्वलुमा यं मायाविनं वदन्ति स देशाधिपतिं धर्ममार्गाद् बहिर्भूतं कर्तुम् अयतत। 9 तस्मात् शोलोऽर्थात् पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् तं मायाविनं प्रत्यन्यदृष्टिं कृत्वाकथयत्, 10 हे नरकिन् धम्मद्विषिन् कौटिल्यदुष्कर्मपरिपूर्ण, त्वं किं प्रभोः सत्यपथस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्त्तिष्यसे? 11 अधुना परमेश्वरस्तव समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूर्यमपि न द्रक्ष्यसि। तत्क्षणाद् रात्रिवद् अन्धकारस्तस्य दृष्टिं आच्छादितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तुं स लोकमन्विच्छन् इतस्तो भ्रमणं कृतवान्। 12 एनां घटनां दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं

कृतवान्। 13 तदनन्तरं पौलसत्सङ्गिनौ च पाफनगरात् प्रोतं चालयित्वा पम्फुलियादेशस्य पर्गीनगरम् अगच्छन् किन्तु योहन् तयोः समीपाद् एत्य यिरुशालमं प्रत्यागच्छत्। 14 पश्चात् तौ पर्गीतो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य अनितयखियानगरम् उपस्थाय विश्रामवरे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां। 15 व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः पठितयोः सतो हें भ्रातरौ लोकान् प्रति युवयोः काचिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदतं तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः कथाम् एतां कथयित्वा प्रैयन्। 16 अतः पौल उत्तिष्ठन् हस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् हे इसायेलीयमनुष्या ईश्वरपरायणः सर्वे लोका यूयम् अवधद्धं। 17 एतेषामिसायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषान् मनोनीतान् कृत्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसनकाले तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयबाहुवलेन तान् बहिः कृत्वा समानयत्। 18 चत्वारिंशद्वित्सरान् यावच्च महाप्रान्तरे तेषां भरणं कृत्वा 19 किनान्देशान्तवर्तीणि सप्तराज्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सर्वदिशेषु तेभ्योऽधिकारं दत्तवान्। 20 पञ्चाशदधिकचतुःशतेषु वत्सरेषु गतेषु च शिमूयेल्भविष्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयित्वा नियुक्तवान्। 21 तेश्च राज्ञि पार्थिते, ईश्वरो बिन्यामीनो वंशजातस्य कीर्तिः पुत्रं शौलं चत्वारिंशद्वृष्टपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्। 22 पश्चात् तं पदच्युतं कृत्वा यो मदिष्टक्रियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् एकं जनं यिशयः पुत्रं दायूदं प्राप्तवान् इदं प्रमाणं यस्मिन् दायूदि स दत्तवान् तं दायूदं तेषामुपरि राजत्वं कर्त्तुम् उत्पादितवान्। 23 तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाक्यस्यानुसारेण इसायेल्लोकानां निमित्तं तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर एकं यीशुं (त्रातारम्) उदपादयत्। 24 तस्य प्रकाशानात् पूर्वं योहन् इसायेल्लोकानां सन्निधौ मनःपरावर्तनरूपं मज्जनं प्राचारयत्। 25 यस्य च कर्मणो भारं प्रपत्वान् योहन् तन् निष्पादयन् एतां कथां कथितवान्, यूयं मां कं जनं जानीथ? अहम् अभिषिक्तत्राता नहि, किन्तु पश्यत यस्य पादयोः पादुकयो बन्धने मोचयितुमपि योग्यो न भवामि तादुशं एको जनो मम पश्चाद् उपतिष्ठति। 26 हे इद्राहीमो वंशजाता भ्रातरो हे ईश्वरभीता: सर्वलोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथैषा प्रेरिता। 27 यिरुशालम्भिन्वासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य यीशोः परिचयं न प्राप्य प्रतिविश्रामवारं पठयमानानां भविष्यद्वादिकथानाम् अभिप्रायम् अबुदृश्वा च तस्य वधेन ताः कथाः सफला अकुर्वन्। 28 प्राणहन्मनस्य कमपि हेतुम् अप्राप्यापि पीलातस्य निकटे तस्य वधं प्रार्थयन्त। 29 तस्मिन् याः कथा लिखिताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सम्पाद्य तं कुशाद् अवतार्य श्मशाने शायितवन्तः। 30 किन्त्वीश्वरः श्मशानात् तमुदस्थापयत्, 31 पुनश्च गालीलप्रदेशाद् यिरुशालमनगरं तेन सार्दू ये लोका आगच्छन् स बुद्धिनानि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त इदार्नीं लोकान् प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति। 32 अस्माकं पूर्वपुरुषाणां समक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि चाद्य त्वां समुत्थापितवानहम्। 33 इदं यद्वचनं द्वितीयगते लिखितमास्ते तद् यीशोरुल्थनेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् इमं सुसंवादं जापायामि। 34 परमेश्वरेण श्मशानाद् उत्थापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेष्यते, एतस्मिन् स च्वयं कथितवान् यथा दायूदं प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुभ्यं दास्यामि। 35 एतदन्यस्मिन् गीतेऽपि कथितवान्। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं न च दास्यसि। 36 दायूदा ईश्वराभिमतसेवायै निजायुषि व्ययिते सति स महानिद्रां प्राप्य निजैः पूर्वपुरुषैः सह मिलितः सन् अक्षीयतः; 37 किन्तु यमीश्वरः श्मशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत। 38 अतो हे भ्रातरः, अनेन जनेन पापमोचनं भवतीति युष्मान् प्रति प्रचारितम् आस्ते। 39 फलतो मूसाव्यवस्था यूयं येभ्यो दोषेभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्षयत तेभ्यः सर्वदोषेभ्य एतस्मिन् जने विश्वासिनः सर्वे मुक्ता भविष्यन्तीति युष्माभि ज्ञयितां। 40 अपरज्ञः। अवज्ञाकारिणो लोकाश्कुर्मील्य पश्यत। तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विलिज्जताः। यतो युष्मासु तिष्ठत्सु करिष्ये कर्म तादृशं। यैनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि हि। यूयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येष्यथ कदाचन॥ 41 येयं कथा भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिखितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न घटते। 42 यिहूदीयभजनभवनान् निर्वितोस्तयो र्भिन्नदेशीयै र्वक्ष्यमाणा प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्रामवारेऽपि कथैयम् अस्मान् प्रति प्रचारिता भवतिति। 43 सभाया भङ्गो सति बहवो यिहूदीयलोका यिहूदीयमतग्राहिणो भक्तलोकाश्च बर्णव्यापौलयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तौ तैः सह नानाकथाः कथयित्वेश्वरानुग्रहाश्रये स्थातुं तान् प्रावर्तयतां। 44 परविश्रामवारे नगरस्य प्रायेण सर्वे लोका ईश्वरीयां कथां श्रोतुं मिलिताः, 45 किन्तु यिहूदीयलोका जननिवं विलोक्य ईर्ष्या परिपूर्णाः सन्तो विपरीतकथाकथेनेनेश्वरनिन्दया च पौलेनोक्तां कथां खण्डयितुं चेष्टितवन्तः। 46 ततः पौलर्बण्बावक्षोभौ कथितवन्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उचितमासीत् किन्तु तदग्राह्यत्वकरणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दर्शयथ, एतकारणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः। (aiōnios g166) 47 प्रभुसमान् इत्थम् अदिवान् यथा, यावच्च जगतः सीमां लोकानां त्राणकारणात्। मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्॥ 48 तदा कथामीदूरीं श्रुत्वा भिन्नदेशीया आहादिताः सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्च परमायुः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन् ते व्यश्वसन्। (aiōnios g166) 49 इत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्तोऽ। 50 किन्तु यिहूदीया नगरस्य प्रधानपुरुषान् समान्याः कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा पौलर्बण्बावौ ताडयित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरीकृतवन्तः। 51 अतः कारणात् तौ निजपदधूलीस्तेषां प्रातिकूल्येन पातयित्वेकनियं नगरं गतौ। 52 ततः शिष्यगण आनन्देन पवित्रेणात्मना च परिपूर्णोभवत्।

14 तौ द्वौ जनौ युगपद् इकनियनगरस्थयिहूदीयानां भजनभवनं गत्वा यथा बहवो यिहूदीया अन्यदेशीयलोकान् कथां कथितवन्तौ। 2 किन्तु विश्वासहीना यिहूदीया अन्यदेशीयलोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा भ्रातृगणं प्रति तेषां वैरं जनितवन्तः। 3 अतः स्वानुग्रहकथाया: प्रमाणं

दत्वा तयो हस्तै व्युत्क्षणम् अद्भुतकर्म च प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्य तौ तत्र बहुदिनानि समवातिषेतां । 4 किन्तु कियन्तो लोका यिहूदीयानां सपक्षा: कियन्तो लोका: प्रेरितानां सपक्षा जाता: अतो नागरिकजननिवहमध्ये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत् । 5 अन्यदेशीया यिहूदीयास्तेषाम् अधिपतयश्च दौरात्म्यं कृत्वा तौ प्रस्तरैराहन्तुम् उद्यताः । 6 तौ तद्वार्ता प्राप्य पलायित्वा लुकायनिवादेशस्यान्तर्वर्तिलुस्त्रादर्बो 7 तत्सीमपस्थदेशज्ञ गत्वा तत्र सुसंवादं प्रचारयतां । 8 तत्रोभ्यपादयोश्वलनशक्तिहीनो जन्मारभ्य खज्जः कदापि गमनं नाकरोते एतादृशं एको मानुषो लुस्त्रानगर उपविश्य पौलस्य कथां श्रुतवान् । 9 एतसिमन् समये पौलस्तम्प्रति दृष्टिं कृत्वा तस्य स्वास्ये विश्वासं विदित्वा प्रोच्यै: कथितवान् 10 पद्भ्यामुक्तिष्ठन् त्रिष्ठु र्भवतः स उल्लम्फं कृत्वा गमनागमने कुतवान् । 11 तदा लोका: पौलस्य तत् कार्य्य विलोक्य लुकायनीयभाषया प्रोच्यै: कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यरूपं धृत्वास्माकं समीपम् अवारोहन् । 12 ते बर्णबां यूपितरम् अवदन् पौलश्च मुख्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुरियम् अवदन् । 13 तस्य नगरस्य सम्मुखे स्थापितस्य यूपितरविग्रहस्य याजको वृष्णान् पुष्पमालाश्च द्वारसमीपम् आनीय लोकै: सर्द्धं तावुदिष्य समुत्सृज्य दातुम् उद्यतः । 14 तद्वार्ता श्रुत्वा बर्णबापौलौ स्वीयवस्त्राणि छित्वा लोकानां मध्यं वेगेन प्रविश्य प्रोच्यै: कथितवन्तौ, 15 हे महेच्छा: कुत एतादृशं कर्म्म कुरुस्थ? आवामपि युष्मादृशौ सुखदुःखभोगिनौ मनुष्यौ, युयम् एताः सर्वा वृथाकल्पनाः परित्यज्य यथा गणगणवसुन्धराजलनिधीनां तम्भयस्थानां सर्वेषाज्ज्व साश्वरममरम् ईश्वरं प्रति परावर्त्तच्चे तदर्थम् आवां युष्माकं सन्निधौ सुसंवादं प्रचारयावः । 16 स ईश्वरः पूर्वकाले सर्वदेशीयलोकान् स्वस्वमार्गे चलितुमनुमतिं दत्तवान्, 17 तथापि आकाशात् तोयवर्षणेन नानाप्रकाराशस्योत्पत्या च युष्माकं हितैषी सन् भक्षैरैनानदेन च युष्माकम् अन्तःकरणानि तर्पयन् तानि दानानि निजसाक्षिस्वरूपाणि स्थपितवान् । 18 किन्तु तादृशायां कथायां कथितायामपि तयोः समीप उत्सर्जनात् लोकनिवं प्रायेण निवर्त्तयितुं नाशकनुताम् । 19 आन्तियखिया-इकनियनगराभ्यां कतिपययिहूदीयलोका आगत्य लोकान् प्रावर्त्तयन्त तस्मात् तै पौलैं प्रस्तरैराहन्त् तेन स मृत इति विज्ञाय नगरस्य बहिस्तम् आकृष्य नीतवन्तः । 20 किन्तु शिष्यगणे तस्य चतुर्दिशे तिष्ठति सति स स्वयम् उत्थाय पुनरपि नगरमध्यं प्राविश्ट तत्तरेऽहनि बर्णबासहितो दर्बर्णानगरं गतवान् । 21 तत्र सुसंवादं प्रचार्य बहुलोकान् शिष्यान् कृत्वा तौ लुस्त्राम् इकनियम् आन्तियखियाज्ज्व परावृत्य गतौ । 22 बहुदुःखानि भुक्त्वापीश्वराज्ज्वं प्रवेष्टव्यम् इति कारणाद् धर्ममार्गं स्थातुं विनयं कृत्वा शिष्यगणस्य मनःस्थैर्यम् अकुरुतां । 23 मण्डलीनां प्राचीनवर्गान् नियुज्य प्राथर्नोपवासौ कृत्वा यत्प्रभौ ते व्यश्वसन् तस्य हस्ते तान् समर्प्य 24 पिसिदियामयेन पाम्फुलियदेशं गतवन्तौ । 25 पश्चात् पर्गमनं गत्वा सुसंवादं प्रचार्य अत्तालियानगरं प्रस्थितवन्तौ । 26 तस्मात् समुद्रपथेन गत्वा ताभ्यां यत् कर्म्म सम्पन्नं तत्कर्म्म साधयितुं यन्नारे दयालोरीश्वरस्य हस्ते समर्पितौ जातौ तद् आन्तियखियानगरं गतवन्ता । 27 तत्रोपस्थाय तन्नगरस्थमण्डलीं संगृह्य स्वाभ्याम ईश्वरो यद्यत् कर्म्मकरोत् तथा यैन प्रकारेण भिन्नदेशीयलोकान् प्रति विश्वासरूपद्वारम् अमोचयद् एतान् सर्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवन्तो । 28 ततस्तौ शिर्यैः सार्द्धं तत्र बहुदिनानि न्यवसताम् ।

15 यिहूदादेशात् कियन्तो जना आगत्य भ्रातृगणमित्थं शिक्षितवन्तो मूसाव्यवस्थया यदि युष्माकं त्वक्छेदो न भवति तर्हि यूयं परित्राणं प्राप्तुं न शक्षयथ । 2 पौलबर्णबां तै: सह बहून् विचारान् विवादांश्च कृतवन्तौ, ततो मण्डलीयनोका एतस्या: कथायास्तत्त्वं ज्ञातुं यिस्शालम्नगरस्थान् प्रेरितान् प्राचीनांश्च प्रति पौलबर्णबाप्रभूतीन् कतिपयजनान् प्रेषयितुं निश्चयं कृतवन्तः । 3 ते मण्डल्या प्रेरिताः सन्तः फैणीकीशोमिरोदेशाभ्यां गत्वा भिन्नदेशीयानां मनःपरिवर्तनस्य वार्त्या भ्रातृणां परमाह्नादम् अजनयन् । 4 यिश्शालम्युपस्थाय प्रेरितगणेन लोकप्राचीनगणेन समाजेन च समुपगृहीताः सन्तः स्वैरीश्वरो यानि कर्म्मणि कृतवान् तेषां सर्ववृत्तान्तान् तेषां समक्षम् अकथयन् । 5 किन्तु विश्वसिनः कियन्तः फिरशिमतग्राहिणो लोका उत्थाय कथामेतां कथितवन्तो भिन्नदेशीयानां त्वक्छेदं कर्तुं मूसाव्यवस्थां पालयितुज्य समादेष्टव्यम् । 6 ततः प्रेरिता लोकप्राचीनाश्च तस्य विवेचयान् कर्तुं सभायां रिथतवन्तः । 7 बहुविचारेषु जाताषु पितर उत्थाय कथितवान्, हे भ्रातरो यथा भिन्नदेशीयलोका मम मुखात् सुसंवादं श्रुत्वा विश्वसन्ति तदर्थं बहुदिनात् पूर्वम् ईश्वरोस्माकं मध्ये मां वृत्वा नियुक्तवान् । 8 अन्तर्यामीश्वरो यथास्मध्यं तथा भिन्नदेशीयेभ्यः पवित्रमात्मानं प्रदाय विश्वासेन तेषाम् अन्तःकरणानि पवित्राणि कृत्वा 9 तेषाम् अस्माकज्ज्व मध्ये किमपि विशेषं न स्थापयित्वा तानधि स्वयं प्रमाणं दत्तवान् इति यूयं जानीथ । 10 अतएवास्माकं पूर्वपुरुषा वयज्ज्व स्वयं यद्युगस्य भारं सोदुं न शक्ता: सम्प्रति तं शिष्यगणस्य स्कन्धेषु न्यसितुं कुत ईश्वरस्य परीक्षां करिष्यथ? 11 प्रभो र्योश्वर्खीष्टस्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्तुम् आशां कुर्मः । 12 अनन्तरं बर्णबापौलाभ्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्वर्यम् अद्भुतज्ज्व कर्म्म कृतवान् तद्वृत्तान्तं तौ स्वमुखाभ्याम् अवर्णयितां सभास्थाः सर्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः । 13 तयोः कथायां समाप्तायां सत्यां याकूब् कथयितुम् आरब्धवान् 14 हे भ्रातरो मम कथायाम् मनो निधत्त । ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् एकं लोकसंघं ग्रहीतुं मतिं कृत्वा यैन प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलेकनं कृतवान् तं शिमोन् वर्णितवान् । 15 भविष्यद्वादिभिरुक्तानि यानि वाक्यानि तैः सार्द्धम् एतस्यैक्यं भवति यथा लिखितमास्ते । 16 सर्वेषां कर्म्मणां यस्तु साधकः परमेश्वरः । स एवेदं वदेद्वाक्यं शेषाः सकलमानवाः । भिन्नदेशीयलोकाश्च यावन्तो मम नामतः । भवन्ति हि सुविष्यातास्ते यथा परमेश्वितुः । 17 तत्वं सम्यक् समीहन्ते तनिमित्तमहं किल । परावृत्य समागत्य दायूदः पतितं पुनः । दूष्यमुत्थापयिष्यामि तदीयं सर्ववस्तु च । पतितं पुनरुथाप्य सज्जयिष्यामि सर्वथा ॥ 18 आ प्रथमाद् ईश्वरः स्वीयानि

सर्वकर्मणि जानाति। (aiōn g165) 19 अतएव मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जना ईश्वरं प्रति परावर्तन्त तेषामुपरि अन्यं कमपि भारं न न्यस्य 20 देवताप्रसादाशुचिभक्ष्यं व्यभिचारकर्म कण्ठसम्पीडनमारितप्राणिभक्ष्यं रक्तभक्ष्यज्ज्व एतानि परित्यकुं लिखामः। 21 यतः पूर्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रचारिणो लोका नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्रामवारज्ज्व भजनभवने तस्या: पाठो भवति। 22 ततः परं प्रेरितगणो लोकप्राचीनगणः सर्वा मण्डली च स्वेषां मध्ये बर्षब्बा नामा विख्यातो मनोनीती कृत्वा पौलबर्णब्बाभ्यां सार्द्धम् आन्तियखियानगरं प्रति प्रेषणम् उचितं बुद्ध्वा ताभ्यां पत्रं प्रैषयन्। 23 तस्मिन् पत्रे लिखितमिदं, आन्तियखिया-सुरिया-किलिकियदेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य लोकप्राचीनगणस्य भ्रातृगणस्य च नमस्कारः। 24 विशेषतोऽस्माकम् आज्ञाम् अप्राप्यापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वक्चेदो मूसाव्यवस्था च पालयितव्यविति युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्यैर्यं कृत्वा युष्मान् ससन्देहान् अकुर्वन् एतां कथां वयम् अशृन्म। 25 तत्कारणाद् वयम् एकमन्त्रणाः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो यीशुख्रीष्टस्य नामनिमित्तं मृत्युमुखगताभ्यामस्माकं 26 प्रियबर्णब्बापौलभ्यां सार्द्धं मनोनीतीलोकाना केषाज्जिद् युष्माकं सन्तिधौ प्रेषणम् उचितं बुद्धवन्तः। 27 अतो यिहूदासीलौ युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, एतयो मूर्खाभ्यां सर्वा कथां ज्ञास्यथ। 28 देवताप्रसादभक्ष्यं रक्तभक्ष्यं गलपीडनमारितप्राणिभक्ष्यं व्यभिचारकर्म चेमानि सर्वाणि युष्माभिस्त्वाज्यानि; एतत्प्रयोजनीयाज्ञाव्यतिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोऽस्माकञ्ज्व उचितज्ञानम् अभवत्। 29 अतएव तेभ्यः सर्वेभ्यः स्वेषु रक्षितेषु यूयं भद्रं कर्म करिष्यथ। युष्माकं मङ्गलं भूयात्। 30 ते विसृष्टाः सन्त आन्तियखियानगर उपस्थाय लोकनिवं संगृह्य पत्रम् अददन्। 31 ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सान्त्वनां प्राप्य सानन्दा अभवन्। 32 यिहूदासीलौ च स्वयं प्रचारकै भूत्वा भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्। 33 इत्थं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापित्वा पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधेः कल्याणेन विसृष्टावभवतां। 34 किन्तु सीलस्तत्र स्थातुं वाञ्छितवान्। 35 अपरं पौलबर्णब्बौ बहवः शिष्याश्च लोकान् उपदिश्य प्रभोः सुसंवादं प्रचारयन्त आन्तियखियायां कालं यापितवन्तः। 36 कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बर्णब्बाम् अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्वीश्वरस्य सुसंवादं प्रचारितवन्तो तानि सर्वनगराणि पुनर्नत्वा भ्रातरः कीदृशा: सन्तीति द्रष्टुं तान् साक्षात् कुर्वत्। 37 तेन मार्कनामा विख्यातं योहनं सङ्ग्रहिनं कर्तुं बर्णब्बा मतिमकरोत्, 38 किन्तु स पूर्वं ताभ्यां सह कार्यार्थं न गत्वा पाम्फूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलस्तं सङ्ग्रहिनं कर्तुम् अनुचितं ज्ञातवान्। 39 इत्थं तयोरतिशयविरोधस्योपस्थितत्वात् तौ परस्परं पृथगभवतां ततो बर्णब्बा मार्कं गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपद्वीपं गतवान्; 40 किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा भ्रातृभीरीश्वरानुग्रहे समर्पितः सन् प्रस्थाय 41 सुरियाकिलिकियदेशाभ्यां मण्डलीः स्थिरेकुर्वन् अगच्छत्।

16 पौलो दर्बीलुस्त्रानगरयोरुपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्य एक आसीत्; स विश्वासिन्या यिहूदीयाया योषितो गर्भजातः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः। 2 स जनो लुस्त्रा-इकनियनगरस्थानां भ्रातृणां समीपेषि सुख्यातिमान् आसीत्। 3 पौलस्तं स्वसङ्ग्रहिनं कर्तुं मतिं कृत्वा तं गृहीत्वा तदेशनिवासिनां यिहूदीयानाम् अनुरोधात् तस्य त्वक्चेदं कृत्वान् यतस्तस्य पिता भिन्नदेशीयलोक इति सर्वेज्ञायतः। 4 ततः परं ते नगरे नगरे भ्रमित्वा यिहूदालमस्थैः प्रेरितै लोकप्राचीनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापत्रं तदनुसारेणाचरितुं लोकेभ्यस्तद दत्तवन्तः। 5 तेनैव सर्वे धर्मसमाजाः ख्रीष्टधर्मे सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वर्दिता अभवन्। 6 तेषु फूगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सत्सु पवित्र आत्मा तान् अशियादेशे कथां प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्। 7 तथा मुसियादेश उपस्थाय विथुनियां गन्तुं तैर्योगे कृते आत्मा तान् नान्वमन्यतः। 8 तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरं गत्वा सुपुस्थिताः। 9 रात्रौ पौलः स्वप्ने दृष्टवान् एको माकिदनियलोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, माकिदनियादेशम् आगत्यास्मान् उपकुर्विति। 10 तस्येत्यं स्वप्नदर्शनात् प्रभुस्तदेशीयलोकान् प्रति सुसंवादं प्रचारयितुम् अस्मान् आहूयतीति निश्चितं बुद्ध्वा वयं तूर्ण माकिदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्मा। 11 ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाय ऋजुमार्गाण सामश्चाकियोपद्वीपेन गत्वा परेऽहनि नियापलिनगर उपस्थिताः। 12 तस्माद् गत्वा माकिदनियान्वर्वते रोमीयवसतिस्थानं यत् फिलिपीनामप्रधानगरं तत्रोपस्थाय कतिपयदिनानि तत्र स्थितवन्तः। 13 विश्रामवारे नगराद् बहिः गर्त्वा नदीतटे यत्र प्रार्थनाचार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्राचारयाम। 14 ततः थ्यातीरानगरीया धूषराम्बरविक्रायिणी लुदियानामिका या ईश्वरसेविका योषित् श्रोत्रीणां मध्य आसीत् तया पौलोक्त्वाक्यानि यद् गृह्यते तदर्थं प्रभुस्तस्या मनोद्वारं मुक्तवान्। 15 अतः सा योषित् सपरिवारा मज्जिता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचाराद् यदि प्रभो विश्वासीनी जाताहं तर्हि मम गृहम् आगत्य तिष्ठत। इत्थं सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत्। 16 यस्या गणनया तदधिपतीनां बहुधनोपार्जनं जातं तादृशी गणकभूतप्रस्ता काचन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती। 17 सास्माकं पौलस्य च पश्चाद् एत्य प्रोच्चैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या एते सर्वोपरिस्थस्येश्वरस्य सेवकाः सन्तोऽस्मान् प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति। 18 सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःखितः सन् मुखं परावर्त्य तं भूतमवद्, अहं यीशुख्रीष्टस्य नामा त्वाज्ञापयामि त्वमस्या बहिर्गच्छ; तेनैव तत्क्षणात् स भूतस्तस्या बहिर्गतः। 19 ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विफला जातेति विलोक्य तस्याः प्रभवः पौलं सीलज्य धृत्वाकृष्य विचारस्थानेऽधिपतीनां समीपम् आनयन्। 20 ततः शासकानां निकटं नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहरणं ग्रहीतुम् आचरितुज्ज्व निषिद्धं, 21 इमे यिहूदीयलोकाः सन्तोषिते तदेव शिष्यित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलहं कुर्वन्ति,

22 इति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदिष्टत् तथा शासकास्तयो वर्स्त्राणि छित्वा वेत्राघातं कर्तुम् आज्ञापयन्। 23 अपरं ते तौ बहु प्रहार्य त्वमेतौ कारां नीत्वा सावधानं रक्षयेति कारारक्षकम् आदिशन्। 24 इत्थम् आज्ञां प्राप्य स तावभ्यन्तरस्थकारां नीत्वा पादेषु पादपाशीभि बर्दधा स्थापितावान्। 25 अथ निशीथसमये पौलसीलावीश्वरमुद्दिश्य प्राथनां गानज्य कृतवन्तौ, कारास्थिता लोकाश्च तदशृण्वन् 26 तदाकस्मात् महान् भूमिकप्योऽभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत् तत्क्षणात् सर्वाणि द्वाराणि मुक्तानि जातानि सर्वेषां बन्धनानि च मुक्तानि। 27 अतएव कारारक्षको निद्रातो जागरित्वा काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा बन्दिलोकाः पलायिता इत्यनुमाय कोषात् खड्गं बहिः कृत्वात्मधातं कर्तुम् उद्यतः। 28 किन्तु पौलः प्रोच्चैस्तमाहूय कथितवान् पश्य वयं सर्वेऽत्रास्महे, त्वं निजप्राणहिसां माकार्षोः। 29 तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्त्वा स कम्पमानः सन् उल्लम्प्याभ्यन्तरम् आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्। 30 पश्चात् स तौ बहिरानीय पृथ्वीन् हे महेष्ठो परित्राणं प्राप्तुं मया किं कर्तव्यः? 31 पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्मुखे खाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीया: सर्वेषां परिवाराश्चेष्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्। 32 तस्मै तस्य गृहस्थितसर्वलोकेभ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ। 33 तथा रात्रेस्तस्मिन्नेव दण्डे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्वेषां परिजनाश्च मज्जिता अभवन्। 34 पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्मुखे खाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीया: सर्वेषां परिवाराश्चेष्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्। 35 दिन उपस्थिते तौ लोकौ मोचयेति कथां कथित्यातुं शासकाः पदातिगणं प्रेषितवन्तः। 36 ततः कारारक्षकः पौलाय तां वार्ता कथितवान् युवां त्याजयितुं शासका लोकान् प्रेषितवन्त इदानीं युवां बहि भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां। 37 किन्तु पौलस्तान् अवदृत् रेमिलोकयोरावयोः कमपि दोषम् न निश्चित्य सर्वेषां समक्षम् आवां कथशया तादृयित्वा काराया बद्धवन्त इदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्ष्यन्ति? तन्न भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु। 38 तदा पदातिभिः शासकेभ्य एतद्वार्तायां कथितायां तौ रोमिलोकविति कथां श्रुत्वा ते भीताः 39 सन्तस्तयोः सन्निधिमागत्य विनयम् अकुर्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः। 40 ततस्तौ काराया निर्गत्य लुदियाया गृहं गतवन्तौ तत्र भ्रातृणं साक्षात्कृत्य तान् सान्त्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

17 पौलसीलौ आम्फिपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिहूदीयानां भजनभवनमेकम् आस्ते तत्र थिषलनीकीनगर उपस्थितौ। 2 तदा पौलः स्वाचारानुसारेण तेषां समीपं गत्वा विश्रामवारत्रये तैः सार्द्धं धर्मपुस्तकायिकथाया विचारं कृतवान्। 3 फलतः ख्रीष्णेन दुःखभोगः कर्तव्यः शमशानदुष्टानज्य कर्तव्यं युष्माकं सन्निधौ यस्य यीशोः प्रस्तावं करोमि स ईश्वरेणाभिविक्तः स एता कथा: प्रकाश्य प्रमाणं दत्वा रिश्वरीकृतवान्। 4 तस्मात् तेषां कथितपयजना अन्यदेशीया बहवो भक्तलोका बह्यः प्रधाननार्थश्च विश्वस्य पौलसीलयोः पश्चाद्गमिनो जाताः। 5 किन्तु विश्वासहीना यिहूदीयलोका ईर्ष्यया परिपूर्णाः सन्तो हट्टस्य कतिनयलम्पत्लोकान् सङ्गमिनः कृत्वा जनतया नगरमध्ये महाकलहं कृत्वा यासोनो गृहम् आक्रम्य प्रेरितान् धृत्वा लोकनिवहस्य समीपम् आनेतुं चेष्टितवन्तः। 6 तेषामुद्देशम् अप्राप्य च यासोनं कथितपयान् भ्रातृश्च धृत्वा नगराधिपतीनां निकटमानीय प्रोच्यैः कथितवन्तो ये मनुष्या जगद्गुटितवन्तस्ते उत्त्राप्युपस्थिताः सन्ति, 7 एष यासोन् आतिथ्यं कृत्वा तान् गृहीत्वान्। यीशुनामक एको राजस्तीति कथयन्तस्ते कैसरस्याज्ञाविरुद्धं कर्म कुर्वति। 8 तेषां कथामिमां श्रुत्वा लोकनिवहो नगराधिपतयश्च समुद्दिग्ना अभवन्। 9 तदा यासोनस्तन्येषाज्य धनदण्डं गृहीत्वा तान् परित्यक्तवन्तः। 10 ततः परं भ्रातृणो रजन्यां पौलसीलौ शीश्रिं बिरयानगरं प्रेषितवान् तौ तत्रोपस्थाय यिहूदीयानां भजनभवनं गतवन्तौ। 11 तत्रस्था लोकाः थिषलनीकीस्थलोकेभ्यो महात्मान आसन् यत इत्थं भवति न वेति जातुं दिने दिने धर्मग्रन्थस्यालोचनां कृत्वा स्वैरं कथाम् अगृह्णन्। 12 तस्माद् अनेके यिहूदीया अन्यदेशीयानां मन्या स्त्रियः पुरुषाश्चानेके व्यश्वसन्। 13 किन्तु बिरयानगरे पौलेनेश्वरीया कथा प्रचार्यत इति थिषलनीकीस्था यिहूदीया ज्ञात्वा तत्स्थानमप्यागत्य लोकानां कुप्रवृत्तिम् अजनयन्। 14 अतएव तस्मात् स्थानात् समुद्रेण यान्तीति दशशित्वा भ्रातरः क्षिप्रं पौलं प्राहिष्वन् किन्तु सीलतीमथियौ तत्र स्थितवन्तौ। 15 ततः परं पौलस्य मार्गदर्शकास्तम् आथीनीनगर उपस्थापयन् पश्चाद् युवां तूर्पम् एतत् स्थानं आगमिष्यथः सीलतीमथियौ प्रतीमाम् आज्ञां प्राप्य ते प्रत्यागताः। 16 पौल आथीनीनगरे तावपेक्ष्य तिष्ठन् तन्नगरं प्रतिमाभिः परिपूर्णं दृष्ट्वा सन्तप्तहृदयो ऽभवत्। 17 ततः स भजनभवने यान् यिहूदीयान् भक्तलोकांश्च हृद्वृच्य यान् अपश्यत् तैः सह प्रतिदिनं विचारितवान्। 18 किन्त्वपिकूरीयमतग्रहिणः स्तोयिकीयमतग्राहिणश्च कियन्तो जनास्तेन सार्द्धं व्यवदन्त। तत्र केचिद् अकथयन् एष वाचालः किं वक्तुम् इच्छति? अपरे केचिद् एष जनः केषाचिद्यद्विदेशीयदेवानां प्रचारक इत्यनुमीयते यतः स यीशुम् उत्तिथितज्य प्रचारयत्। 19 ते तम् अरेयपागनाम विचारस्थानम् आनीय प्रावोचन् इदं यन्नवीनं मतं त्वं प्राचीकरश इदं कीदृशं एतद् अस्मान् श्वावयः 20 यामिमाम् असम्भवकथाम् अस्माकं कर्णगोचरीकृतवान् अस्या भावार्थः क इति वयं ज्ञातुम् इच्छामः। 21 तदाथीनीनिवासिनस्तन्नगरप्रवासिनश्च केवलं कस्याश्च नवीनकथायाः श्रवणेन प्रचाराणेन च कालम् अयापयन्। 22 पौलोऽरेयपागस्य मध्ये तिष्ठन् एतां कथां प्रचारितवान्, हे आथीनीयलोका यूयं सर्वथा देवपूजायाम् आसक्ता इत्यह प्रत्यक्षं पश्यामि। 23 यतः पर्यटनकाले युष्माकं पूजनीयानि पश्यन् 'अविज्ञातेश्वराय' एतलिपियुक्तां यज्ञवेदीमेकां दृष्टवान्; अतो न विदित्वा यं पूजयध्ये तस्यैव तत्वं युष्मान् प्रति प्रचारयामि। 24 जगतो जगत्स्थानां सर्ववस्तुनाज्य सप्ता य ईश्वरः स वर्गपृथिव्योरेकाधिपतिः सन् करनिर्मितमन्दिरेषु न निवसति; 25 स एव सर्वेषां यो जीवनं प्राणान् सर्वसामग्रीश्च प्रददाति; अतएव स कस्याश्चित्

सामग्रा अभावहेतो मनुष्याणां हस्तैः सेवितो भवतीति न। 26 स भूमण्डले निवासार्थम् एकस्मात् शोणितात् सर्वान् मनुष्यान् सृष्ट्वा तेषां पूर्वनिरूपितसमयं वसतिसीमाज्ज्व निरविनोत्; 27 तस्मात् लोकैः केनापि प्रकारेण मृगयित्वा परमेश्वरस्य तत्वं प्राप्तं तस्य गवेषणं करणीयम्। 28 किन्तु सोऽस्माकं कस्माच्चिदपि दूरे तिष्ठतीति नहि, वयं तेन निश्चसनप्रश्वसनगमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुनश्च युष्माकमेव कतिपया: कवयः कथयन्ति 'तस्य वंशा वयं स्मो हि' इति। 29 अतएव यदि वयम् ईश्वरस्य वंशा भवामस्तर्हि मनुष्यै विद्यया कौशलेन च तक्षितं सर्वपूर्वं रूप्यं दृष्ट् वैतेषामीश्वरत्वम् अस्माभिर्न ज्ञातव्यं। 30 तेषां पूर्व्यालोकानाम् अज्ञानां प्रतीश्वरो यद्यपि नावाधृत तथापीदानां सर्वत्र सर्वान् मनः परिवर्त्तयितुम् आज्ञापयति, 31 यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथिवीस्थानां सर्वलोकानां विचारं करिष्यति तदिनं न्यूरुपयत्; तस्य शमशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्वेभ्यः प्रमाणं प्रादात्। 32 तदा शमशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केचिद् उपाहमन्, केचिदवदन् एनां कथां पुनरपि त्वतः श्रोष्यामः। 33 ततः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्तिथातवान्। 34 तथापि केचिल्लोकास्तेन सार्दू मिलित्वा व्यश्वसन् तेषां मध्ये उरेयपाणीयदिनमुसियो दामारीनामा काचिन्नारी कियन्तो नराश्वासन्।

18 तद्वनातः परं पौल आर्थीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्थनगरम् आगच्छत्। 2 तस्मिन् समये कलौदियः सर्वान् यिहूदीयान् रोमानगरं विहाय

गन्तुम् आज्ञापयत् तस्मात् प्रिस्किल्लानामा जायया सार्दूम् इतालियादेशात् किञ्चित्पूर्वम् आगमत् यः पन्तदेशे जात आकिकलनामा यिहूदीयलोके: पौलस्तं सक्षात् प्राप्य तयोः समीपमितवान्। 3 तौ दूष्यनिमाणीजीविनौ, तस्मात् परस्परम् एकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सह उत्पत्त्वा तत् कर्माकरोत्। 4 पौलः प्रतिविश्रामवारं भजनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिहूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्ति ग्राहितवान्। 5 सीलतीमथिययो माकिदिनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्पत्तमना भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो भवतीति प्रमाणं यिहूदीयानां समीपे प्रादात्। 6 किन्तु ते ऽतीव विरोधं विधाय पाण्डियकथां कथितवन्तस्ततः पौलो वस्त्रं धुन्वन् एतां कथां कथितवान्, युष्माकं शोणितपातापराथो युष्मान् प्रत्येव भवतु, तेनाहं निरपराधो द्यारभ्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि। 7 स तस्मात् प्रस्थाय भजनभवनसीपस्थस्य युस्तनाम् ईश्वरभक्तस्य भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्। 8 ततः क्रीष्णानामा भजनभवनाधिपतिः सपरिवारः प्रभौ व्यश्वसीत्, करिन्थनगरीया बहवो लोकाश्च समाकर्ण्य विश्वस्य मज्जिता अभवन्। 9 क्षणदायां प्रभुः पौलं दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा भैषोः, मा निरसीः कथां प्रचारय। 10 अहं त्वया सार्दूम् आस हिंसार्थं कोपि त्वां स्प्रुष्टं न शक्षयति नगरेऽस्मिन् मदीया लोका बहव आसते। 11 तस्मात् पौलस्तन्नगरे प्रयोगे सार्दूवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपादिशत्। 12 गालिल्यानामा कश्चिद् आख्यायादेशस्य प्राङ्गिवाकः समभवत्, ततो यिहूदीया एकवाक्याः सन्तः पौलम् आक्रम्य विचारस्थानं नीत्वा 13 मानुष एष व्यवस्थाय विरुद्धम् ईश्वरभजनं कर्तुं लोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राह्यतीति निवेदितवन्तः। 14 ततः पौले प्रत्युत्तरं दातुम् उद्यते सति गालिल्या यिहूदीयान् व्याहरत्, यदि कस्यचिद् अन्यायस्य वातिशयदुष्टाचरणस्य विचारोऽविष्यत् तर्हि युष्माकं कथा मया सहनीयाभिष्यत्। 15 किन्तु यदि केवलं कथाया वा नाम्नो वा युष्माकं व्यवस्थाया विवादो भवति तर्हि तस्य विचारमहं न करिष्यामि, यूयं तस्य मीमांसां कुरुत। 16 ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्। 17 तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानाधिपतिं धूत्वा विचारस्थानस्य सम्मुखे प्राहरन् तथापि गालिल्या तेषु सर्वकर्मसु न मनो न्यदधात्। 18 पौलस्त्र पुनर्बुद्धिनानि न्यवसत्, ततो भ्रातृगणाद् विसर्जनं प्राप्य किञ्चनन्दनमित्तं किक्रियानगरे शिरो मुण्डयित्वा प्रिस्किल्लाकिलाभ्यां सहितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्। 19 तत इफिषनगर उपस्थाय तत्र तौ विसृज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिहूदीयैः सह विचारितवान्। 20 ते स्वैः सार्दू पुनः कतिपयदिनानि स्थानं तं व्यनयन्, स तदनुरीकृत्य कथामेतां कथितवान्, 21 यिस्शालमि आगाम्युत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् ईश्वरेच्छायां जातायां युष्माकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि। ततः परं स तैर्विसृष्टैः सन् जलपथेन इफिषनगरात् प्रस्थितवान्। 22 ततः कैसरियाम् उपरिथितः सन् नगरं गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियखियानगरं प्रस्थितवान्। 23 तत्र कियत्कालं यापयित्वा तस्मात् प्रस्थाय सर्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा क्रमशो गलातियाकुर्मियादेशयो भ्रमित्वा गतवान्। 24 तस्मिन्नेव समये सिकन्दरियानगरे जात आपल्लोनामा शास्त्रवित् सुवक्ता यिहूदीय एको जन इफिषनगरम् आगतवान्। 25 स शिक्षितप्रभुमार्गो मनसोद्योगी च सन् योहनो मज्जनमात्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्। 26 एष जनो निर्भयत्वेन भजनभवने कथयितुम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किल्लाकिलौ तस्योपदेशकथां निशम्य तं स्वयोः समीपम् आनीय शुद्धरूपेणेश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्। 27 पश्चात् स आख्यायदेशं गन्तुं मर्ति कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगणो यथा तं गृहाति तदर्थं भ्रातृगणेन समाश्वस्य पत्रे लिखिते सति, आपल्लास्तत्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बहूपकारान् अकरोत्, 28 फलतो यीशुरभिषक्तस्त्रातेति शास्त्रप्रमाणं दत्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिहूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

19 करिन्थनगर आपल्लसः रिथितिकाले पौल उत्तरप्रदेशैरगच्छन् इफिषनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य तान् अपृच्छत्,

2 यूयं विश्वस्य पवित्रामातामानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आत्मा दीयते इत्यस्माभिः श्रुतमपि नहि। 3 तदा साऽवदत् तर्हि यूयं केन मज्जिता अभवत्? तेऽकथयन् योहनो मज्जनेन। 4 तदा पौल उत्तरावान् इतः परं य उपस्थायति तस्मिन् अर्थत यीशुख्रीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा योहन् मनःपरिवर्त्तनसूचकेन मज्जनेन जले लोकान् अमज्जयत्। 5 तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना मज्जिता अभवन्। 6

ततः पौलेन तेषां गात्रेषु करेऽपिति तेषामुपरि पवित्र आत्मावरुद्धवान्, तस्मात् ते नानादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च कथितवन्तः। 7 ते प्रायेण द्रादशजना आसन्। 8 पौलो भजनभवनं गत्वा प्रायेण मासत्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोकान् प्रवर्त्य साहस्रेन कथामकथयत्। 9 किन्तु कठिनान्तःकरणत्वात् कियन्तो जना न विश्वस्य सर्वेषां समक्षम् एतत्पथस्य निन्दां कर्तुं प्रवृत्ताः; अतः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थाय शिष्यगणं पृथक्कृत्वा प्रत्यवं तुरान्नामः कस्यचित् जनस्य पाठशालायां विचारं कृतवान्। 10 इत्थं वत्सरद्वयं गतं तस्माद् आशियादेशनिवासिनः सर्वे यिहूदीया अन्यदेशीयलोकाश्च प्रभो यीशोः कथाम् अप्रौषन्। 11 पौलेन च ईश्वर एतादृशान्यद्गुतिनि कम्माणि कृतवान् 12 यत् परिधेये गात्रमार्जनवस्त्रे वा तस्य देहात् पीडितलोकानाम् समीपम् अनार्ते ते निरामया जाता अपवित्रा भूताश्च तेभ्यो बहिर्हतवन्तः। 13 तदा देशानकारिणः कियन्तो यिहूदीया भूतापसारिणो भूतप्रस्तनोकानां सन्निधौ प्रभे यीशो नाम जप्त्वा वाक्यमिदम् अवदन्, यस्य कथां पौलः प्रचारयति तस्य यीशो नामा युष्मान् आज्ञापयामः। 14 सिकवनाम्नो यिहूदीयानां प्रधानयाजकस्य सप्तभिः पुरुषस्था कृते सति 15 कश्छिद् अपवित्रो भूतः प्रत्युदितवान्, यीशुं जानामि पौलञ्च परिचिनोमि किन्तु के यूयं? 16 इत्युक्त्वा सोपवित्रभूतप्रस्तो मनुष्यो लम्फं कृत्वा तेषामुपरि पतित्वा बलेन तान् जितवान्, तस्माते नग्नाः क्षताङ्गाश्च सन्तस्तस्माद् गेहात् पलायन्त। 17 सा वाग् इफिषनगरनिवासिनः सर्वेषां यिहूदीयानां लोकानाज्च श्रवोगोचरीभूतः; ततः सर्वे भयं गताः प्रभो यीशो नामो यशो उवर्द्धत्। 18 येषामनेकेषां लोकानां प्रतीतिराजायत त आगत्य स्वैः कृताः क्रियाः प्रकाशरूपेणाङ्गीकृतवन्तः। 19 बहवो मायाकर्मकारिणः स्वस्वग्रन्थान् आनीय राशीकृत्य सर्वेषां समक्षम् अदाहयन्, ततो गणानां कृत्वाबुध्यन्त पञ्चायुतरूप्यमुद्रामूल्यपुस्तकानि दाधानि। 20 इत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्त प्रबला जाता। 21 सर्वेषेतेषु कर्मसु सम्पन्नेषु सत्यु पौलो माकिदनियाखायादेशाभ्यां यिरुशालमं गन्तुं मतिं कृत्वा कथितवान् तत्स्थानं यात्रायां कृतयां सत्यां मया रोमानगरं द्रवद्वयं। 22 स्वानुगतलोकानां तीमथियेरास्तौ द्वौ जनौ माकिदनियादेशां प्रति प्रहित्य स्वयम् आशियादेशे कतिपयदिनानि स्थितवान्। 23 किन्तु तस्मिन् समये मतेऽस्मिन् कलहो जातः। 24 तत्कारणमिदं, अर्तिमीदेव्या रूप्यमन्दिनिर्माणेन सर्वेषां शिल्पिनां यथेष्टलाभम् अजनयत् यो दीमीत्रियनामा नाडीन्धमः 25 स तान् तत्कर्मजीविनः सर्वलोकांश्च समाहूय भाषितवान् हे महेच्छा एतेन मन्दिरनिर्माणेनास्माकं जीविका भवति, एतद् यूयं वित्थः 26 किन्तु हस्तनिर्मितेश्वरा ईश्वरा नहि पौलनाम्ना केनचिज्जनेन कथामिमां व्याहृत्य केवलिषनगरे नहि प्रायेण सर्वस्मिन् आशियादेशे प्रवृत्तिं ग्राहित्वा बहुलोकानां शेषुषी परावर्तिता, एतद् युष्माभिः दृश्यते श्रूयते च। 27 तेनास्माकं वाणिज्यस्य सर्वथा हाने: सम्भवनं केवलमिति नहि, आशियादेशस्थै वर्त्सु सर्वजगत्स्थै लोकैः पूज्या यार्तिमी महादेवी तस्या मन्दिरस्यावज्ञानस्य तस्या ऐश्वर्यस्य नाशस्य च सम्भावना विद्यते। 28 एतादृशीं कथां श्रुत्वा ते महाक्रोधान्विताः सन्तु उच्चैःकारं कथितवन्त इफिषीयानाम् अर्तिमी देवी महती भवति। 29 ततः सर्वनगरं कलहेन परिपूर्णमभवत्, ततः परं ते माकिदनीयगायारिस्तार्खनामानौ पौलस्य द्वौ सहचरौ धृत्वैकवित्ता रङ्गाभूमिं जयेन धावितवन्तः। 30 ततः पौलो लोकानां सन्निधिं यातुम् उद्यतवान् किन्तु शिष्यगणस्तं वारितवान्। 31 पौलस्यत्मीया आशियादेशस्था: कतिपयः प्रधानलोकास्तस्य समीपं नरमेकं प्रेष्य तं रङ्गाभूमिं मागा इति न्यवेदयन्। 32 ततो नानालोकानां नानाकथाकथनात् सभा व्याकुला जाता किं कारणाद् एतावती जनताभवत् एतद् अधिकै लोकै नाज्ञायि। 33 ततः परं जनतामध्याद् यिहूदीयैर्हिष्कृतः सिकन्द्रो हस्तेन सङ्केतं कृत्वा लोकेभ्य उत्तरं दातुमुद्यतवान्। 34 किन्तु स यिहूदीयलोक इति निश्चिते सति इफिषीयानाम् अर्तिमी देवी महतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च दण्डान् यावद् एकस्वरेण लोकनिवहैः प्रोक्तं। 35 ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् हे इफिषायाः सर्वे लोका आकर्ण्यत, अर्तिमीहादेव्या महादेवात् पतितायास्तत्रितायाश्च पूजनम् इफिषनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, एतत् के न जानन्ति? 36 तस्माद् एतत्प्रतिकूलं केपि कथयितुं न शक्नुवन्ति, इति ज्ञात्वा युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्थातव्यम् अविविच्य किमपि कर्म न कर्तव्यज्यः। 37 यान् एतान् मनुष्यान् यूयमत्र समानयत ते मन्दिरद्रव्यापहारका युष्माकं देव्या निन्दकाश्च न भवन्ति। 38 यदि कञ्चन प्रति दीमीत्रियस्य तस्य सहायानाज्च काचिद् आपत्ति विद्यते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानज्च सन्ति, ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे कुर्वन्तु। 39 किन्तु युष्माकं काचिदपरा कथा यदि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्ति भविष्यति। 40 किन्त्वेतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातुं शक्नुम् एतादृशस्य कस्यचित् कारणस्याभावाद् अद्यतनयटनाहेतो राजद्रोहिणामिवास्माकम् अभियोगो भविष्यतीति शङ्का विद्यते। 41 इति कथित्वास सभास्थलोकान् विसृष्टवान्।

20 इत्थं कलहे निवृते सति पौलः शिष्यगणम् आहूय विसर्जनं प्राप्य माकिदनियादेशं प्रस्थितवान्। 2 तेन स्थानेन गच्छन् तद्वेशीयान् शिष्यान् बहूपदिश्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्। 3 तत्र मासत्रयं स्थित्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिहूदीयास्तं हन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि माकिदनियामार्गेण प्रत्यागन्तुं मतिं कृतवान्। 4 बिरयानगरीयसोपात्रः थिष्लनीकीयारिस्तार्खसिकुन्दौ दर्बोनगरारीयगायतीमथियो आशियादेशीयतुखिकत्रफिमौ च तेन सार्द्धं आशियादेशं यावद् गतवन्तः। 5 एते सर्वे उग्रसराः सन्तो उस्मान् अपेक्ष्य त्रोयानगरे स्थितवन्तः। 6 किणवशून्यपूपोत्स्वदिने च गते सति वयं फिलीपीनगरात् तोयपतेन गत्वा पञ्चभिः दैन्यस्त्रोयानगरम् उपस्थाय तत्र सप्तदिनान्यवातिष्ठाम। 7 सप्ताहस्य प्रथमदिने पूपान् भक्तु शिष्येषु मिलितेषु पौलः परदिने तस्मात् प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदिहि प्रायेण क्षपाया यामद्वयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्। 8 उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वासन् तत्र बहवः प्रदीपाः प्राज्जलन्। 9 उतुखनामा कक्षम् युवा च वातायन उपविशन्

घोरतरनिद्राग्रस्तोऽभूत् तदा पौलेन बहुक्षणं कथायां प्रचारितायां निद्रामग्नः स तस्माद् उपरिस्थृतृतीयप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकास्तं मृतकल्पं धृत्वोदत्तलयन्। 10 ततः पौलोऽरुद्य तस्य गात्रे पतित्वा तं क्रोडे निधाय कथितवान्, यूर्यं व्याकुला मा भूत नायं प्राणै वियुक्तः। 11 पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूपान् भंक्त्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थितवान्। 12 ते च तं जीवन्तं युवानं गृहीत्वा गत्वा परमाप्यायिता जाताः। 13 अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वास्मनगरम् उत्तीर्य पौलं ग्रहीतुं मतिम् अकुर्म यतः स तत्र पद्भ्यां व्रजितुं मतिं कृत्वेति निरुपितवान्। 14 तस्मात् तत्रास्माभिः सार्द्धं तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीत्वा मितुलीन्युपदीप्तं प्रापतवन्तः। 15 तस्मात् पोतं मोचयित्वा परेऽहनि खीयोपदीप्तय सम्मुखं लब्धवन्तस्तस्माद् एकेनाहा सामोपदीप्तं गत्वा पोतं लाग्यित्वा त्रोगुल्लिये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे मिलीतनगरम् उपातिष्ठाम। 16 यतः पौल आशीयदिशे कालं यापयितुम् नभिलष्ण इफिषनगरं त्यक्त्वा यातु मन्त्रणां स्थिरीकृतवान्; यस्माद् यदि साध्यं भवति तर्हि निस्तारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमिदिने स यिरुशालम्युपस्थातुं मतिं कृतवान्। 17 पौलो मिलीताद् इफिषं प्रति लोकं प्रहित्य समाजस्य प्राचीनान् आहूयानीतवान्। 18 तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेभ्य इमां कथां कथितवान्, अहम् आशीयादेशे प्रथमागमनम् आरभ्याद्य यावद् युष्माकं सन्निधौ स्थित्वा सर्वसमये यथाचरितवान् तद् यूर्यं जानीथ; 19 फलतः सर्वथा नप्रमानोः सन् बहुश्रुपातेन यिहूदीयानाम् कुमन्त्रणाजातनानापरीक्षाभिः प्रभोः सेवामकरं। 20 कामपि हितकथां न गोपयितवान् तां प्रचार्य सप्रकाशं गृहे गृहे समुपदेश्येश्वरं प्रति मनः परावर्त्तीन्यं प्रभौ यीशुख्तीष्टे विश्वसनीयं 21 यिहूदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाज्च समीप एतादृशं साक्ष्यं ददामि। 22 पश्यत साम्प्रतम् आत्मनाकृष्टः सन् यिरुशालम्नगरे यात्रां करोमि, तत्र माप्रति यद्यद् घटिष्यते तान्यहं न जानामि; 23 किन्तु मया बन्धनं कर्त्तेश्च भोक्तव्य इति पवित्र आत्मा नगरे नगरे प्रमाणं ददाति। 24 तथापि तं कलेशमहं तुणाय न मन्ये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवादस्य प्रमाणं दातुं, प्रभो यीशोः सकाशाद् यस्याः सेवायाः भारं प्राप्तवं तां सेवां साधयितुं सानन्दं स्वमार्गं समापयितुञ्च निजप्राणानपि प्रियान् न मन्ये। 25 अधुना पश्यत येषां समीपेऽहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादं प्रचार्यं भ्रमणं कृतवान् एतादृशा यूर्यं मम वदनं पुन दर्शु न प्राप्त्यथ एतदप्यहं जानामि। 26 युष्माभ्यम् अहम् ईश्वरस्य सर्वान् आदेशान् प्रकाशयितुं न न्यवर्त्ते। 27 अहं सर्वेषां लोकानां रक्तपातोषाद् यन्निर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि। 28 यूर्यं स्वेषु तथा यस्य व्रजस्याध्यक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय न्युद्क्त तत्सर्वमिन् सावधाना भवत, य समाजज्व प्रभु निर्जरक्तमूल्येन क्रीतवान तम् अवत, 29 यतो मया गमने कृतैव दुर्जया वृक्ता युष्माकं मध्यं प्रविश्य व्रजं प्रति निर्दयताम् आचरिष्यन्ति, 30 युष्माकमेव मध्यादपि लोका उत्थाय शिष्यगणम् अपहन्तुं विपरीतम् उपदेक्ष्यन्तीत्यहं जानामि। 31 इति हेतो यूर्यं सचैतन्याः सन्तस्तिष्ठत, अहञ्च साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् दिवानिंशं प्रतिजनं बोधयितुं न न्यवर्त्ते तदपि स्मरत। 32 इदानीं हे भ्रातरो हे युष्माकं निष्ठां जनयितुं पवित्रीकृतलोकानां मध्येऽथिकारञ्च दातुं समर्थो य ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वादश्च तयोरुभयो युष्मान् समार्पयम्। 33 कस्यापि स्वर्णं रूप्यं वस्त्रं वा प्रति मया लोभो न कृतः। 34 किन्तु मम मत्सहयरलोकानाज्ञावश्यकव्यायाय मटीयमिदं करद्यम् अश्राम्यद् एतद् यूर्यं जानीथ। 35 अनेन प्रकारेण ग्रहणद् दानं भद्रमिति यद्वाक्यं प्रभु यीशुः कथितवान् तत् समर्तु दरिद्रलोकानामुपकारार्थं श्रमं कर्तुञ्च युष्माकम् उचितम् एतत्सर्वं युष्मानहम् उपदिष्टवान्। 36 एतां कथां कथयित्वा स जानुनी पातित्वा सर्वेः सह प्रार्थयत। 37 तेन ते क्रन्दन्तः 38 पुन र्म मुखं न द्रक्ष्यथ विशेषत एषा या कथा तेनाकथि तत्कारणात् शोकं विलापञ्च कृत्वा कण्ठं धृत्वा चुम्बितवन्तः। पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

21 तै विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं बाहयित्वा ऋजुमार्गेण कोषम् उपदीप्तम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपदीप्तम् आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम् उपातिष्ठाम। 2 तत्र फैनीकियोदेशगमिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुद्धा गतवन्तः। 3 कुप्रोपदीप्तं दृश्वा तं सव्यादिशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पौत्रस्थद्रव्याण्यवरोहयितुं सोरनगरे लागितवन्तः। 4 तत्र शिष्यगणस्य साक्षात्करणाय वयं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चाते पते पवित्रेणात्मना पौलं व्याहरन् त्वं यिरुशालम्नगरं मा गमः। 5 ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वयं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः, तस्मात् ते सबालवृद्धवनिता अस्माभिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चात्युर्यं जलधितटे जानुपातं प्रार्थयामहि। 6 ततः परस्परं विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं गतास्ते तु स्वस्वगृहं प्रत्यागतवन्तः। 7 वयं सोरनगरात् नावा प्रस्थाय तलिमायिनगरम् उपातिष्ठाम तत्रास्माकं समुद्रीयमार्गस्यान्तोऽभवत् तत्र भ्रातृणं नमस्कृत्य दिनमेकं तैः सार्द्धम् उषतवन्तः। 8 परेऽहनि पौलस्तस्य सङ्गिनो वयञ्च प्रतिष्ठामानः कैसरियानगरम् आगत्य सुसंवादप्रचारकानां सप्तजनानां फिलिपानाम् एकस्य गृहं प्रविश्यावतिष्ठाम। 9 तस्य चतसो दुहितोऽनूढा भविष्यद्विन्द्य आसन्। 10 तत्रास्मासु बहुदिनानि प्रोषितेषु यिहूदीयदेशाद् आगत्यागाबनामा भविष्यद्वादी समुपस्थितवान्। 11 सोसमाकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धं गृहीत्वा निजहस्तापादान् बद्ध्वा भाषितवान् यस्येदं कटिबन्धं तं यिहूदीयलोका यिरुशालमनगर इत्थं बद्ध्वा भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्तीति वाक्यं पवित्र आत्मा कथयति। 12 एतादृशीं कथां श्रुत्वा वयं तन्नगरवासिनो भ्रातरश्च यिरुशालमं न यातुं पौलं व्यन्यामहि; 13 किन्तु स प्रत्यावादीत्, यूर्यं किं कुरुथ? किं क्रन्दनेन ममान्तःकरणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो यीशो नाम्नो निमित्तं यिरुशालमि बद्धो भवितुं केवल तन्न प्राणान् दातुमपि ससज्जोस्मि। 14 तेनास्माकं कथायाम् अगृहीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्चा तथैव भवतिव्युक्त्वा वयं निरस्याम। 15 परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिरुशालमं प्रति यात्राम् अकुर्म। 16 ततः कैसरियानगरनिवासिनः कतिपया: शिष्या अस्माभिः सार्द्धम् इत्वा कृप्रीयेन म्नासन्नामा येन प्राचीनशिष्येन सार्द्धम् अस्माभिः वर्षस्तव्यं तस्य

समीपम् अस्मान् नीतवन्तः। 17 अस्मासु यिरुशालम्युपस्थितेषु तत्रस्थभ्रातृगणोऽस्मान् आह्वादेन गृहीतवान्। 18 परस्मिन् दिवसे पौलेऽस्माभिः सह याकूबो गृहं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वे तत्र परिषदि संस्थिताः। 19 अनन्तरं स तान् नत्वा स्वीयप्रचाराणेन भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्मणाणि साधितवान् तदीयां कथाम् अनुक्रमात् कथितवान्। 20 इति श्रुत्वा ते प्रभुं धर्मं प्रोच्य वाक्यमिदम् अभाषन्त, हे भ्रात यिहूदीयानां मध्ये बहुसहस्राणि लोका विश्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थामाताचारिण एतत् प्रत्यक्षं पश्यसि। 21 शिशूनां त्वक्छेनाद्याचरणं प्रतिष्ठिय त्वं भिन्नदेशनिवासिनो यिहूदीयोकान् मूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपादिशसीति तैः श्रुतमस्ति। 22 त्वमत्रागतोसीति वार्ता समाकर्ण्य जननिवहो मिलित्वावश्यमेवाग्निष्ठाति; अतएव किं करणीयम्? अत्र वयं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वं वदामस्तं त्वमाचर। 23 व्रतं कर्तुं कृतसङ्कल्पायेऽस्माकं चत्वारो मानवाः सन्ति 24 तान् गृहीत्वा तैः सहितः स्वं शुचिं कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डने यो व्ययो भवति तं त्वं देहि। तथा कृते त्वदीयाचारे या जनश्रुति जायिते सालीका किन्तु त्वं विधि पालयन् व्यवस्थानुसारेणावाचरसीति ते भोत्सन्ते। 25 भिन्नदेशीयाना विश्वासिलोकानां निकटे वयं पंत्रं लिखित्वेत्थं स्थिरीकृतवन्तः, देवप्रसादभोजनं रक्तं गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभिचारश्चेत्भ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करणीयं न। 26 ततः पौलस्तान् मानुषानादाय परस्मिन् दिवसे तैः सह शुचि र्भूत्वा मन्दिरं गत्वा शौचकर्मणो दिनेषु सम्पूर्णेषु तेषाम् एकैकार्थं नैवेद्याद्युत्सर्गो भविष्यतीति ज्ञापितवान्। 27 तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकल्पेषु आशियादेशनिवासिनो यिहूदीयास्तं मध्येमन्दिरं विलोक्य जननिवहस्य मनःसु कुप्रवृत्तिं जनयित्वा तं धृत्वा 28 प्रोच्यैः प्रावोचन्, हे इसायेल्लोका: सर्वे साहाय्यं कुरुत। यो मनुज एतेषां लोकानां मूसाव्यवस्थाया एतस्य स्थानस्यापि विपरीतं सर्वत्र सर्वान् शिक्षयति स एषः; विशेषतः स भिन्नदेशीयोकान् मन्दिरम् आनीय विप्रत्रस्थानमेतद् अपवित्रमकरोत्। 29 पूर्वं ते मध्येनगरम् इफिषनगरीयं रफिमं पौलेन सहितं दृष्टवन्त एतस्मात् पौलस्तं मन्दिरमध्यम् आनयद् इत्यन्विमत। 30 अतएव सर्वस्मिन् नगरे कलहोत्पन्नत्वात् धावन्तो लोका आगत्य पौलं धृत्वा मन्दिरस्य बहिराकृष्णानयन् तत्क्षणाद् द्वाराणि सर्वाणि च रुद्धानि। 31 तेषु तं हन्तुमुद्यतेषु यिरुशालम्नगरे महानुपद्रवो जात इति वार्तायां सहस्रसेनापते: कर्णगोचरीभूतायां सत्यां स तत्क्षणात् सैन्यानि सेनापतिगणञ्च गृहीत्वा ज्वेनागतवान्। 32 ततो लोकाः सेनागणेन सह सहस्रसेनापतिम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा पौलताडनातो न्यवर्तन्त। 33 स सहस्रसेनापतिः सन्निधावागम्य पौलं धृत्वा शृङ्खलद्रव्येन बद्धम् आदिश्य तान् पृष्ठवान् एष कः? किं कर्म चायं कृतवान्? 34 ततो जनसमूहस्य कश्चिद् एकप्रकारं कश्चिद् अन्यप्रकारं वाक्यम् अरौत् स तत्र सत्यं ज्ञातुम् कलहकरणाद् अशकः सन् तं दुर्गं नेतुम् आज्ञापयत्। 35 तेषु सोपानस्योपरि प्राप्तेषु लोकानां साहसकारणात् सेनागणः पौलमुत्तोल्य नीतवान्। 36 ततः सर्वे लोकाः पश्चाद्वामिनः सन्त एन दुरीकुरुतेति वाक्यम् उच्चैरवदन्। 37 पौलस्य दुर्गानयनसमये स तस्मै सहस्रसेनापतये कथितवान्, भवतः पुरस्तात् कथां कथयितुं किम् अनुमन्यते? स तमपृच्छत् त्वं किं यूनानीयां भाषां जानासि? 38 यो मिसरीयो जनः पूर्वं विरोधं कृत्वा चत्वारि सहस्राणि घातकान् सङ्गिनेन कृत्वा विपिनं गतवान् त्वं किं साएव न भवसि? 39 तदा पौलोऽकथयत् अहं किलिकियादेशस्य तार्षनगरीयो यिहूदीयो, नाहं सामान्यनगरीयो मानवः; अतएव विनयेऽहं लाकानां समक्षं कथां कथयितुं मामनुजानीष्व। 40 तेनानुजातः पौलः सोपानोपरि तिष्ठन् हस्तनेङ्गितं कृतवान्, तस्मात् सर्वे सुस्थिरा अभवन्। तदा पौल इब्रीयभाषया कथयितुम् आरभत,

22 हे पितृगणा हे भ्रातृगणाः, इदानीं मम निवेदने समवधत्त। 2 तदा स इब्रीयभाषया कथां कथयतीति श्रुत्वा सर्वे लोका अतीव निःशब्दा सन्तोऽतिष्ठन्। 3 पश्चात् सोऽकथयद् अहं यिहूदीय इति निश्चयः किलिकियादेशस्य तार्षनगरं मम जन्मभूमिः, एतन्नगरीयस्य गमिलीयेलनानोऽध्यापकस्य शिष्यो भूत्वा पूर्वपुरुषाणां विद्यवस्थानुसारेण सम्पूर्णरूपेण शिक्षितोऽभवम् इदानीनिना यूं यादृशा भवथ तादृशोऽध्यमीश्वसेवायाम् उद्योगी जातः। 4 मतमेतद् द्विष्ट्वा तद्ग्राहिनीरुपुरुषान् कारायां बद्ध्वा तेषां प्राणनाशपर्यन्तां विपक्षताम् अकरवम्। 5 महायाजकः सभासदः प्राचीनलोकाश्च ममैतस्याः कथायाः प्रमाणं दातुं शक्नुवन्ति, यस्मात् तेषां समीपाद् दम्मेषकनगरनिवासिभ्रातृगणार्थम् आज्ञापत्राणि गृहीत्वा ये तत्र स्थितास्तान् दण्डियितुं यिरुशालम्भम् आनयनार्थं दम्मेषकनगरं गतोस्मि। 6 किन्तु गच्छन् तन्नगरस्य समीपं प्राप्तवान् तदा द्वितीयप्रहरवेलायां सत्याम् अकस्माद् गणणान्निर्गत्य महती दीप्तिं र्म चतुर्दिशि प्रकाशितवती। 7 ततो मयि भूमौ पतिते सति, हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? मामप्रति भाषित एतादृशं एको रवोपि मया श्रुतः। 8 तदाहं प्रत्यवदं, हे प्रभे को भवान्? ततः सोऽवादीत् यं त्वं ताडयसि स नासरतीयो यीशुहं। 9 मम सङ्गिनो लोकास्तां दीपितं दृष्ट्वा भियं प्राप्ताः, किन्तु मामप्रत्युदितं तद्वाक्यं ते नाबुध्यन्त। 10 ततः परं पृष्ठवानहं, हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? ततः प्रभुरकथयत्, उत्थाय दम्मेषकनगरं याहि त्वया यद्यत् कर्तव्यं निरूपितमास्ते तत् तत्र त्वं ज्ञापयिष्यसे। 11 अनन्तरं तस्याः खरतरदीप्ते: कारणात् किमपि न दृष्ट्वा सङ्गिनेण धृतहस्तः सन् दम्मेषकनगरं ब्रजितवान्। 12 तन्नगरनिवासिनां सर्वेषां यिहूदीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण भक्तश्च हनानीयनामा मानव एको 13 मम सन्निधिम् एत्य तिष्ठन् अकथयत्, हे भ्रातः शौल सुदृष्टि र्भव तस्मिन् दण्डेऽहं सम्यक् तं दृष्टवान्। 14 ततः स मद्यं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्यभिप्रायं वेत्सि तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमुखस्य वाक्यं शौणिषि तन्निमित्तम् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्त्वां मनोनीतं कृतवान्। 15 यतो यद्यद् अद्राक्षीश्वरीषीश सर्वेषां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि। 16 अतएव कुतो विलम्बसे? प्रभो नाम्ना प्रार्थ्य निजपापप्रक्षालनार्थं मज्जनाय समुक्तिष्ठ। 17 ततः परं यिरुशालम्भगं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् एकदा

प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभूं साक्षात् पश्यन्, 18 त्वं त्वरया यिरुशालमः प्रतिष्ठस्व यतो लोकामयि तव साक्षयं न ग्रहीष्यन्ति, मामप्रत्युदितं तस्येदं वाक्यम् अश्रौषम्। 19 ततो हं प्रत्यवादिषम् हे प्रभो प्रतिभजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्धवा प्रदृशवान्, 20 तथा तव साक्षिणः स्तिफानस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं सम्मन्य सन्निधौ तिष्ठन् हन्तूलोकानां वासांसि रक्षितवान्, एतत् ते विदुः। 21 ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थभिन्देशीयानां समीपं प्रेषयिष्ये। 22 तदा लोका एतावत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रोच्चरकथयन्, एन भूमण्डलाद् दूरीकुरुत, एतादृशजनस्य जीवनं नोचितम्। 23 इत्युच्चैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गगणं प्रति धूलीरक्षिप्न 24 ततः सहस्रसेनापतिः पौलं दुर्गाभ्यन्तर नेतुं समादिशत्। एतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् एतावदुच्चैःस्वरम् अकुर्वन्, एतद् वेतुं तं कशया प्रहृत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्। 25 पदातयश्वर्मनिर्भिरत्जुभिस्तस्य बन्धनं कर्तुमुद्यतास्तास्तदार्नीं पौलः सम्मुखस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् दण्डज्ञायाम् अप्राप्तायां किं रोमिलोकं प्रहर्तुं युज्माकम् अथिकारोस्ति? 26 एनां कथां श्रुत्वा स सहस्रसेनापतिः सन्निधिं गत्वा तां वार्तामवदत् स रोमिलोकं एतस्मात् सावधानः सन् कर्म्म कुरु। 27 तस्मात् सहस्रसेनापतिः गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? इति मां ब्रूहि। सोऽकथयत् सत्यम्। 28 ततः सहस्रसेनापतिः कथितवान् बहुद्रविणं दत्त्वाहं तत् पौरसख्यं प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्तोऽस्मि। 29 इत्थं सति ये प्रहरेण तं परीक्षितुं समुद्यता आसन् ते तस्य समीपात् प्रतिष्ठन्तः सहस्रसेनापतिः रोमिलोकं विज्ञाय स्वयं यत् तस्य बन्धनम् अकार्षीत् तत्कारणाद् अविभेत्। 30 यिहूदीयलोकाः पौलं कुतोऽपवदन्ते तस्य वृत्तान्तं ज्ञातुं वाज्ञन् सहस्रसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् मोचयित्वा प्रधानयाजकान् महासभायाः सर्वलोकाश्च समुपस्थातुम् अदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोद्या स्थापितवान्।

23 सभासद्वलोकान् प्रति पौलोऽनन्यदृष्ट्या पश्यन् अकथयत्, हे भ्रातृगणा अद्य यावत् सरलेन सर्वान्तःकरणेनेश्वरस्य साक्षात् आचरामि।

2 अनेन हनानीयनामा महायाजकस्तं कपोले चपेटेनाहन्तुं समीपस्थलोकान् आदिष्वान्। 3 तदा पौलस्तमवदत्, हे बहिष्परिष्कृत, ईश्वरस्त्वां प्रहर्तुम् उद्यतोस्ति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लङ्घित्वा मां प्रहर्तुम् आज्ञापयसि। 4 ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य महायाजकं निन्दसि? 5 ततः पौलः प्रतिभाषितवान् हे भ्रातृगण महायाजक एष इति न बुद्धं मया तदन्यच्च स्वलोकानाम् अथिपति प्रति दुर्व्वाक्यं मा कथय, एतादृशी लिपिरस्ति। 6 अनन्तरं पौलस्तेषाम् अर्द्धं सिदूकिलोका अर्द्धं फिरुशिलोका इति दृष्ट्वा प्रोच्यैः सभास्थलोकान् अवदत् हे भ्रातृगण अहं फिरुशिमतावलम्बी फिरुशिनः सत्त्वानश्च, मृतलोकानाम् उत्थाने प्रत्याशकरणाद् अहमपवादितोस्मि। 7 इति कथायां कथितायां फिरुशिसिदूकिनोः परस्परं भिन्नवाक्यत्वात् सभाया मध्ये द्वौ संघौ जातौ। 8 यतः सिदूकिलोका उत्थानं स्वर्गीयदूता आत्मानश्च सर्वेषाम् एतेषां कमपि न मन्यन्ते, किन्तु फिरुशिनः सर्वम् अङ्गीकुर्वन्ति। 9 ततः परस्परम् अतिशयकोलाहले समुपस्थिते फिरुशिनां पक्षीयाः सभास्थ अथ्यापकाः प्रतिपक्षा उत्तिष्ठन्तो ऽकथयन्, एतस्य मानवस्य कमपि दोषं न पश्यामः; यदि कश्चिद् आत्मा वा कश्चिद् द्रूत एन प्रत्यादिशत् तर्हि वयम् ईश्वरस्य प्रतिकूल्येन न योत्स्यामः। 10 तस्माद् अतीव भिन्नवाक्यत्वे सति ते पौलं खण्डं खण्डं करिष्यन्तीत्याशङ्कया सहस्रसेनापतिः सेनागणं तत्स्थानं यातुं सभातो बलात् पौलं धृत्वा दुर्गं नेतज्ज्ञापयत्। 11 रात्रो प्रभुस्तस्य समीपे तिष्ठन् कथितवान् हे पौल निर्भयो भव यथा यिरुशालमनगरे मयि साक्ष्यं दत्तवान् तथा रोमानगरेपि त्वया दातव्यम्। 12 दिने समुपस्थिते सति कियन्तो यिहूदीयलोका एकमन्त्राणाः सन्तः पौलं न हत्वा भोजनपाने करिष्याम इति शपथेन स्वान् अवधन्। 13 चत्वारिंशज्जनेभ्योऽधिकालोका लोका इति पाणम् अकुर्वन्। 14 ते महायाजकानां प्राचीनलोकानाज्य समीपं गत्वा कथयन्, वर्यं पौलं न हत्वा किमपि न भोक्ष्यमहे दृढेनानेन शपथैन बद्धवा अभवाम। 15 अतएव साम्प्रतं सभासद्वलोकैः सह वर्यं तस्मिन् कञ्चिद् विशेषविचारं करिष्यामस्तदर्थं भवान् श्वोऽस्माकं समीपं तम् आनयत्वित सहस्रसेनापतये निवेदनं कुरुत तेन युज्मां समीपं उपस्थिते: पूर्वं वर्यं तं हन्तु सज्जिष्याम। 16 तदा पौलस्य भागिनेयस्तेषामिति मन्त्राणां विज्ञाय दुर्गं गत्वा तां वार्तां पौलम् उक्तवान्। 17 तस्मात् पौल एकं शतसेनापतिम् आहूय वाक्यमिदम् भाषितवान् सहस्रसेनापते: समीपेऽस्य युवमनुष्टस्य किञ्चनिन्वेदनम् आस्ते, तस्मात् तत्सविधम् एनं नय। 18 ततः स तमादाय सहस्रसेनापते: समीपम् उपस्थाय कथितवान्, भवतः समीपेऽस्य किमपि निवेदनमास्ते तस्मात् बन्दिः पौलो मामाहूय भवतः समीपम् एनम् आनेतुं प्रार्थितवान्। 19 तदा सहस्रसेनापतिस्तस्य हस्तं धृत्वा निर्जनस्थानं नीत्वा पृष्ठवान् तव किं निवेदनं? तत् कथय। 20 ततः सोकथयत्, यिहूदीयलोकाः पौले कमपि विशेषविचारं छलं कृत्वा तं सभां नेतुं भवतः समीपे निवेदयितु अमन्त्रयन्। 21 किन्तु मवता तन्न स्वीकर्तव्यं यतस्तेषां मध्येवर्त्तिनश्वत्वारिंशज्जनेभ्यो ऽधिकलोका एकमन्त्रणा भूत्वा पौलं न हत्वा भोजनं पानज्य न करिष्याम इति शपथेन बद्धाः सन्तो धातका इव सज्जिता इदार्नीं केवलं भवतो ऽनुमतिम् अपेक्षन्ते। 22 यामिमां कथां त्वं निवेदितवान् तां कस्मैचिदपि मा कथयेत्युक्त्वा सहस्रसेनापतिस्तस्य युवानं विसृष्टवान्। 23 अनन्तरं सहस्रसेनापती द्वीँ शतसेनापती आदूयेदम् आदिशत्, युवां रात्रो प्रहरैकावशिष्याणां सत्यां कैसरियानगरं यातुं पदातिसैन्यानां द्वे शते घोटकारोहिसैन्यानां सप्तां शक्तिधारिसैन्यानां द्वे शते च जनान् सज्जितान् कुरुतं। 24 पौलम् आरोहयितुं फिलिक्षाधिपतये: समीपं निर्विघ्नं नेतुञ्च वाहनानि समुपस्थायतं। 25 अपरं स पत्रं लिखित्वा दत्तवान् तत्त्विलिखितमेतत्, 26 महाराहिमश्रीयुक्तफिलिक्षाधिपतये कलौदियलुषियस्य नमस्कारः। 27 यिहूदीयलोकाः पूर्वम् एनं मानवं धृत्वा स्वहस्ते हन्तुम् उद्यता एतस्मिन्नन्तरे सैन्योहं तत्रोपस्थाय एष जनो

रोमीय इति विज्ञाय तं रक्षितवान्। 28 किन्निमित्तं ते तमपवदन्ते तज्जातुं तेषा सभां तमानायितवान्। 29 ततस्तेषां व्यवस्थाया विरुद्धया कयाचन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शृङ्खलबन्धनार्हो वा प्राणनाशार्हो भवतीदृशः कोप्यपराधो मयास्य न दृष्टः। 30 तथापि मनुष्यस्यास्य वर्धार्थं यिहूदीया घातकाइव सज्जिता एतां वार्ता श्रुत्वा तक्षणात् तव समीपेन प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवदितुम् आज्ञापयम्। भवतः कुशलं भूयात्। 31 सैन्यगण आज्ञानुसारेण पौलं गृहीत्वा तस्यां रजन्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्। 32 पेरेऽहनि तेन सह यातुं घोटकासूर्धसैन्यगणं स्थापयित्वा परावृत्य दुर्गं गतवान्। 33 ततः पेरे घोटकारोहिसैन्यगणः कैसरियानगरम् उपस्थाय तत्पत्रम् अधिपते: करे समर्थं तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्। 34 तदधिपतिस्तत्पत्रं पंथिता पृष्ठवान् एष किम्प्रदेशीयो जनः? स किलिकियाप्रदेशीय एको जन इति ज्ञात्वा कथितवान्, 35 तवापवादकगण आगते तव कथां श्रोव्यामि। हेरोद्राजगृहे तं स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

24 पञ्चभ्यो दिनेभ्यः परं हनानीयनामा महायाजकोऽधिपते: समक्षं पौलस्य प्रातिकूल्येन निवेदयितुं तरुल्लनामानं कञ्चन वक्तारं प्राचीनजनांश्च सङ्गिनः कृत्वा कैसरियानगरम् आगच्छत्। 2 ततः पौले समानीते सति तरुल्लस्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत हे महामहिमफिलिक्ष भवतो वथम् अतिनिर्विक्षनं कालं यापयामो भवतः परिणामदर्शित्या एतदेशीयानां बहूनि मङ्गलानि घटितानि, 3 इति हेतो वर्यमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्वत्र सर्वदा भवतो गुणान् गायमः। 4 किन्तु बहुभिः कथाभिः र्वन्वन्तं येन न विरज्जयामि तस्माद् विनये भवान् बनुकम्य मदल्पकथां शृणोतु। 5 एष महामारीस्वरूपो नासरतीयमतग्राहिसंघातस्य मुख्यो भूत्वा सर्वदेशेषु सर्वेषां यिहूदीयानां राजद्रोहावरणप्रवृत्तिं जनयतीत्यस्माभिः निश्चितं। 6 स मन्दिरमपि अशुचि कर्तुं चैषितवान्; इति कारणाद् वयम् एनं धृत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावर्त्तामि; 7 किन्तु लुषियः सहस्रसेनापतिरागत्य बलाद् अस्माकं करेभ्य एनं गृहीत्वा 8 एतस्यापवादकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयत्। वयं यस्मिन् तमपवादामो भवता पदपवादकथायां विचारितायां सत्यां सर्वं वृत्तान्तं वेदितुं शक्ष्यते। 9 ततो यिहूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त एषा कथा प्रमाणम्। 10 अधिपतौ कथां कथयितुं पौलं प्रतीङ्गितं कृतवति स कथितवान् भवान् बहून् वत्सरान् यावद् एतदेशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरं दातुम् अक्षोभोऽभवम्। 11 अद्य केवलं द्वादश दिनानि यातानि, अहम् आराधनां कर्तुं यिरुशालमनगरं गतवान् एषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते; 12 किन्त्वभे मां मध्येमन्दिरं केनापि सह वितण्डां कुर्वन्तं कुत्रिपि भजनभवने नगरे वा लोकान् कुप्रवृत्तिं जनयन्तु न दृष्टवन्तः। 13 इदानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदते तस्य किमपि प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्ति। 14 किन्तु भविष्यद्वाक्यग्रन्थे व्यवस्थाग्रन्थे च या या कथा लिखितास्ते तासु सर्वासु विश्वस्य यन्मतम् इमे विधमर्म्म जानन्ति तन्मतानुसारेणाहं निजपितृपुरुषाणाम् ईश्वरम् आराधयामीत्यहं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि। 15 धार्मिकाणाम् अधार्मिकाणाऽच्य प्रमीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिमे स्वीकृत्वन्ति तथाहमपि तस्मिन् ईश्वरे प्रत्याशां करोमि; 16 ईश्वरस्य मानवानाऽच्य समीपे यथा निर्देषो भवामि तर्दर्थं सततं यत्नवान् अस्मि। 17 बहुषु वत्सरेषु गतेषु स्वदेशीयलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेद्यानि च समादाय पुनरागमनं कृतवान्। 18 ततोहं शुचि भूत्वा लोकानां समागमं कलहं वा न करितवान् तथायाशयादेशीयाः कियन्तो यिहूदीयलोका मध्येमन्दिरं मां धृतवन्तः। 19 ममोपरि यदि कविदपवादकथास्ति तर्हि भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्षयानम् उचितम्। 20 नोचेत् पूर्वे महासभास्थानान् लोकानां सन्मितौ मम दण्डायमानत्वसमये, अहमद्य मृतानामुत्थाने युष्माभिः विंचारितोस्मि, 21 तेषां मध्ये तिष्ठन्ह यामिमां कथामुच्चैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कोपी दोषोऽलभ्यत न वेति वरम् एते समुपस्थितलोका वदन्तु। 22 तदा फीलिक्ष एतां कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थिगितं कृत्वा कथितवान् लुषिये सहस्रसेनापतौ समायाते सति युष्माकं विचारम् आहं निष्पादयिष्यामि। 23 अनन्तरं ब-स्थनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्करणाय वा तदीयात्मीयबन्धुजनान् न वारयितुच शमसेनापतिम् आदिष्टवान्। 24 अल्पदिनात् परं फीलिक्षोऽधिपतिः द्वीपिल्लानामा यिहूदीयया स्वभार्यया सहागत्य पौलमाहूय तस्य मुख्यात् ख्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रौषीत्। 25 पौलेन न्यायस्य परिमितभोगस्य चरमविचारस्य च कथायां कथितायां सत्यां फीलिक्षः कम्पमानः सन् व्याहरद् इदानीं याहि, अहम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आहूस्यामि। 26 मुक्तिप्रप्तर्थं पौलेन महां मुद्रादास्यन्ते इति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाहूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्। 27 किन्तु वत्सरद्वयात् परं पर्कियफीष फालिक्षस्य पदं प्राप्ते सति फीलिक्षो यिहूदीयान् सन्तुष्टान् चिकीर्षन् पौलं बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

25 अनन्तरं फीषो निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं कैसरियातो यिरुशालम्नगरम् आगमत्। 2 तदा महायाजको यिहूदीयानां प्रधानलोकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त। 3 भवान् तं यिरुशालम्म आनेतुम् आज्ञापयत्विति विनीय ते तस्माद् अनुग्रहं वाञ्छितवन्तः। 4 यतः पथिमध्ये गोपनेन पौलं हन्तुं तै धर्तका नियुक्तः। फीष उत्तरं दत्तवान् पौलः कैसरियायां स्थास्यति पुनरल्पदिनात् परम् अहं तत्र यास्यामि। 5 ततस्तस्य मानुषस्य यदि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युष्माकं ये शक्नुवन्ति ते मया सह तत्र गत्वा तमपवदन्तु स एतां कथां कथितवान्। 6 दशदिवसेभ्योऽधिकं विलम्ब्य फीषस्तस्मात् कैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे विचारासन उपदिश्य पौलम् आनेतुम् आज्ञापयत्। 7 पौले समुपस्थिते सति यिरुशालम्नगराद् आगता यिहूदीयलोकास्तं चतुर्दिशीं संबेष्ट्य तस्य विरुद्धं बहून् महादोषान् उत्थिपातवन्तः किन्तु तेषां किमपि

प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्तः। ८ ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरमिदम् उदितवान्, यिहूदीयानां व्यवस्थाया मन्दिरस्य कैसरस्य वा प्रतिकूलं किमपि कर्म नाहं कृतवान्। ९ किन्तु फीषो यिहूदीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अभिलषन् पौलम् अभाषत त्वं कि यिरूशालमं गत्वास्मिन् अभियोगे मम साक्षात् विचारितो भविष्यत्सि? १० ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम विचारो भवितुं योग्यः कैसरस्य तत्र विचारासन एव सुमुपस्थितोस्मि; अहं यिहूदीयानां कामपि हानिं नाकार्षम् इति भवान् यथार्थतो विजानाति। ११ कञ्जिदपराधं किञ्चन वर्धाह कर्म वा यद्यहम् अकरिष्यं तर्हि प्राणहननदण्डमपि भोक्तुम् उद्यतोऽभविष्यं, किन्तु ते मम समपवादं कुर्वन्ति स यदि कल्पितमात्रो भवति तर्हि तेषां करेषु मां समर्पयितुं कर्त्याप्यथिकरो नास्ति, कैसरस्य निकटे मम विचारो भवतु। १२ तदा फीषो मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्व्य पौलाय कथितवान्, कैसरस्य निकटे कि तव विचारो भविष्यति? कैसरस्य समीपं गमिष्यसि। १३ कियद्विनेभ्यः परम् आग्रिप्पराजा बर्णीकी च फीषं साक्षात् कर्तुं कैसरियानगरम् आगतवन्तौ। १४ तदा तौ बहुदिनानि तत्र स्थितौ ततः फीषस्तं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाय कथयितुम् आरभत पौलनामानम् एक बन्दिं फीलिक्षो बद्धं संस्थाय गतवान्। १५ यिरूशालमि मम स्थितिकाले महाराजाको यिहूदीयानां प्राचीनलोकाश्च तम् अपोद्य तम्प्रति दण्डाश्चां प्रार्थयन्त। १६ ततोहम् इत्युत्तरम् अवर्द यावद् अपोदितो जनः स्वापवादकान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योऽपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणनाशाज्ञापनं रोमिलोकानां रीति नहि। १७ ततस्तेष्वत्रागतेषु परस्मिन् दिवसेऽहम् अविलम्बं विचारासन उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयम्। १८ तदनन्तरं तस्यापवादका उपस्थाय यादृशम् अहं चिन्तितवान् तादृशं कञ्जन महापवादं नोत्थाप्य १९ स्वेषां मते तथा पौलो यं सजीवं वदति तरिम्न् यीशुनामनि मृतजने च तस्य विरुद्धं कथितवन्तः। २० ततोहं तादृग्विचारे संशयानः सन् कथितवान् त्वं यिरूशालमं गत्वा कि तत्र विचारितो भवितुम् इच्छसि? २१ तदा पौलो महाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शक्नोमि तावत्कालं तमत्र स्थापयितुम् आदिष्वान्। २२ तत आग्रिप्पः फीषम् उक्तवान्, अहमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अभिलषामि। तदा फीषो व्याहरत् भस्तर्दीयां कथां त्वं श्रोष्यसि। २३ परस्मिन् दिवसे आग्रिप्पो बर्णीकी च महासमागमं कृत्वा प्रथानवाहिनीपतिभिं नरगरस्थप्रधानलोकैकैश्च सह मिलित्वा राजगृहमागत्य सम्पुस्थितौ तदा फीषस्याज्ञाया पौल आनीतोऽभवत्। २४ तदा फीषः कथितवान् हे राजन् आग्रिप्प हे उपस्थिताः सर्वे लोका यिरूशालम्नगरे यिहूदीयलोकसमूहो यस्मिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोच्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य जीवनं नोचितं तमेतं मानुषं पश्यत। २५ किन्त्वेष जनः प्राणनाशार्हं किमपि कर्म न कृतवान् इत्यजानां तथापि स महाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत तस्मात् तस्य समीपं तं प्रेषयितुं मतिमकरवम्। २६ किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् एतस्मिन् कि लेखनीयम् इत्यस्य कस्यचिन् निर्णयस्य न जातत्वाद् एतस्य विचारे सति यथाहं लेखितुं किञ्जन निश्चितं प्राप्नोमि तदर्थं युज्माकं समक्षं विशेषतो हे आग्रिप्पराज भवतः समक्षम् एतम् आनये। २७ यतो बन्दिप्रेषणसमये तस्याभियोगस्य किञ्जिदलेखनम् अहम् अयुक्तं जानामि।

२६ तत आग्रिप्पः पौलम् अवादीत्, निजां कथां कथयितुं तुभ्यम् अनुमति दीर्घयते। तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्। २ हे आग्रिप्पराज यत्कारणादर्दं यिहूदीयैरपवादितोऽभवं तस्य वृत्तान्तम् अद्य भवतः साक्षान् निवेदयितुमनुमतोहम् इदं स्वीयं परमं भायं मन्ये; ३ यतो यिहूदीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचाराश्च सन्ति तेषु भवान् विज्ञतमः; अतएव प्रार्थये धैर्य्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणोतु। ४ अहं यिरूशालम्नगरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्यप्तम् आचरितवान् तद् यिहूदीयलोकाः सर्वे विदन्ति। ५ अस्माकं सर्वेभ्यः शुद्धतमं यत् फिर्स्तीयमतं तदवलम्बी भूत्वाहं कालं यापितवान् ये जना आ बाल्यकालान् मां जामानित ते एतादृशं साक्षयं यदि ददाति तर्हि दातुं शक्नुवन्ति। ६ किन्तु हे आग्रिप्पराज ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाहेतोरहम् इदानीन् विचारस्थाने दण्डायमानोस्मि। ७ तस्याङ्गीकारस्य फलं प्राप्तुम् अस्माकं द्वादशवंशा दिवानिशं महायत्नाद् ईश्वरसेवनं कृत्वा यां प्रत्याशां कुर्वन्ति तस्याः प्रत्याशाया हेतोरहं यिहूदीयैरपवादितोऽभवत्। ८ ईश्वरो मृतान् उत्थापयिष्यतीति वाक्यं युज्माकं निकटेऽसम्भवं कुतो भवेत्? ९ नासरतीयशीर्षो नाम्नो विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलाचरणम् उचितम् इत्यहं मनसि यथार्थं विज्ञाय १० यिरूशालम्नगरे तदकर्वं फलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य बहून् पवित्रलोकान् कारायां बद्धवान् विशेषतस्तेषां हननसमये तेषां विस्त्रिं निजां सम्मतिं प्रकाशितवान्। ११ वारं वारं भजनभवेषु तेभ्यो दण्डं प्रदत्तवान् बलात् तं धर्मं निन्दयितवांश्च पुनश्च तान् प्रति महाक्रोधाद् उन्मत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान्। १२ इत्थं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आज्ञापत्रज्य लब्ध्वा दम्पेषकन्गरं गतवान्। १३ तदाहं हे राजन् मार्गमध्ये मध्याह्नकाले मम मदीयसङ्गिनां लोकानाज्य चतसृषु दिक्षु गगणात् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वर्तीं दीपिं दृष्टवान्। १४ तस्माद् अस्मासु सर्वेषु भूमौ पौत्रेषु सत्सु हे शैलं कुतो मां ताडयसि? कण्टकानां मुखे पादाहननं तव दुःसाध्यम् इत्यीयभाषया गदित एतादृश एकः शब्दो मया श्रुतः। १५ तदाहं पृष्ठवान् हे प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशु त्वं ताडयसि सोहं, १६ किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृष्टवान् इतः पुनञ्च यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्वेषां कार्याणां त्वां साक्षिणं मम सेवकज्य कर्तुम् दर्शनम् अदाम्। १७ विशेषतो यिहूदीयलोकेभ्यो भिन्नजातीयेभ्यश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोचनं भवति १८ यथा ते मयि विश्वस्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्रायेण तेषां ज्ञानचक्षुषी प्रसन्नानि कर्तुं तथान्धकाराद् दीपिं प्रति शैतानाधिकाराच्च ईश्वरं प्रति मतीः

परावर्त्तयितुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि। 19 हे आग्रिप्पराज एतादृशं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अग्राह्यम् अकृत्वाहं 20 प्रथमतो दम्भेषकन्नगरे ततो यिरुशालमि सर्वस्मिन् यिहूदीयदेशे अन्येषु देशेषु च येन लोका मतिं परावर्त्य ईश्वरं प्रति परावर्त्तयन्ते, मनःपरावर्त्तनयोग्यानि कम्माणि च कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान्। 21 एतत्काराणाद् यिहूदीया मध्येमन्दिरं मां धृत्वा हन्तुम् उद्यताः। 22 तथापि ख्रीष्टो दुःखं भुक्त्वा सर्वेषां पूर्वं शमशानाद् उत्थाय निजदेशीयानां भिन्नदेशीयानाच्च समीपे दीपितं प्रकाशयिष्यति 23 भविष्यद्वादिगणो मूसाश्च भाविकार्यस्य यदिदं प्रमाणम् अद्दुरेतद् विनान्यां कथां न कथित्वा ईश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्वा महतां क्षुद्राणाच्च सर्वेषां समीपे प्रमाणं दत्त्वाय यावत् तिष्ठामि। 24 तस्यां कथां निशम्य फीष्ट उच्चैः स्वेण कथित्वान् हे पौल त्वम् उन्मत्तोसि बुविद्याभ्यासेन त्वं हतजानो जातः। 25 स उक्तवान् हे महामहिम फीष्ट नाहम् उन्मत्तः किन्तु सत्यं विवेचनीयज्ञवाक्यं प्रस्तौमि। 26 यस्य साक्षाद् अक्षोभः सन् कथां कथयामि स राजा तदृतान्तं जानाति तस्य समीपे किमपि गुर्वं नेति मया निश्चितं बुध्यते यतस्तद् विजने न कृतं। 27 हे आग्रिप्पराज भवान् कि भविष्यद्वादिगणोक्तानि वाक्यानि प्रत्येति? भवान् प्रत्येति तदेव जानामि। 28 तत आग्रिप्पः पौलम् अभिहितवान् त्वं प्रवृत्ति जनयित्वा प्रायेण मामपि ख्रीष्टीयं करोषि। 29 ततः सोऽवादीत् भवान् ये ये लोकाश्च मम कथाम् अद्य शृणवन्ति प्रायेण इति नहि किन्त्वेतत् शृङ्खलबन्धनं विना सर्वथा ते सर्वे मादृशा भवन्त्वतीश्वस्य समीपे प्रार्थयेहम्। 30 एतस्यां कथायां कथितायां स राजा सोऽधिपति र्बण्की सभास्था लोकाश्च तस्माद् उत्थाय 31 गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्त एष जनो बन्धनाहं प्राणहननाहं वा किमपि कर्म नाकरोत्। 32 तत आग्रिप्पः फीष्टम् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तर्हि मुक्तो भवितुम् अशक्यत्।

27 जलपथेनास्माकम् इतोलियादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्यां ते यूलियानामो महाराजस्य संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः समीपे पौलं तदन्यान् कतिनयजनांश्च समारप्यन्। 2 वयम् आद्रामुतीयं पोतमेकम् आरुद्य आशियादेशस्य तटसमीपेन यातुं मतिं कृत्वा लङ्घरम् उत्थाय पोतम् अमोचयामः माकिदनियादेशस्थथिषलनीकिनिवास्यारिस्तार्खनामा कश्चिद् जनोऽस्माभिः सार्द्धम् आसीत्। 3 परस्मिन् दिवसे ऽस्माभिः सीदोन्नगरे पोते लागिते तत्र यूलिये सेनापतिः पौलं प्रति सौजन्यं प्रदर्थ्य बन्धुबान्धवान् उपयातुम् अनुजज्ञौ। 4 तस्मात् पोते मोर्चिते सति सम्मुखवायोः सम्भवाद् वयं कुप्रोपदीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः। 5 किलिकियायाः पाम्फूलियायाश्च समुद्रस्य पारं गत्वा लूकियादेशान्तर्गतं मुरानगरम् उपातिष्ठाम। 6 तत्थानाद् इतालियादेशं गच्छति यः सिकन्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम् अस्मान् अरोहयत्। 7 ततः परं बहूनि दिनानि शनैः शनैः गत्वा क्नीदपाश्चोपस्थितेः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्मोन्याः समुखम् उपस्थाय क्रीत्युपदीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः। 8 कष्टेन तमुतीर्यं लासेयानगरस्याधः सुन्दरनामकं खातम् उपातिष्ठाम। 9 इत्थं बहुतिथः कालो यापित उपवासदिनञ्चातीतं, तत्कारणात् नौकर्त्तनी भयङ्करे सति पौलो विनयेन कथित्वान्, 10 हे महेष्ठा अहं निश्चयं जानामि यात्रायामस्याम् अस्माकं क्लेशा बहुनामपचायाश्च भविष्यन्ति, ते केवलं पोतसामग्र्योरिति नहि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि। 11 तदा शतसेनापतिः पौलोक्त्वाक्यतोपि कर्णधारस्य पोतवणिजश्च वाक्यं बहुमंस्त। 12 तत् खातं शीतकाले वासार्हस्थानं न तस्माद् अवाचीप्रतीचोर्दिष्ठोः क्रीत्याः फैर्नीकियखातं यातुं यदि शक्नुवन्तस्तर्हि तत्र शीतकालं यापयितुं प्रायेण सर्वे मन्त्रयामासुः। 13 ततः परं दक्षिणवायु मन्दं वहतीति विलोक्य निजाभिप्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्वा पोतं मोचयित्वा क्रीत्युपदीपस्य तीरसमीपेन चलितवन्तः। 14 किन्त्वल्पक्षणात् परमेव उरक्लुदोन्नामा प्रतिकूलः प्रचण्डो वायु र्वह्न् पोतेऽलगीत् 15 तस्याभिमुखं गन्तुम् पोतस्याशक्तवाद् वयं वायुना स्वयं नीताः। 16 अनन्तरं क्लौदीनाम्न उपदीपस्य कूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बहुना कष्टेन क्षुद्रानाम् अरक्षाम। 17 ते तामारुद्य रज्ज्वा पोतस्याधोभागम् अबर्थन् तदनन्तरं चेत् पौतो सैकते लगातीति भयाद् वातवसनायमोचयन् ततः पौतो वायुना चालितः। 18 किन्तु क्रमशो वायोः प्रबलत्वात् पौतो दोलायमानोऽभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि द्रव्याणि तोये निक्षिप्तानि। 19 तृतीयदिवसे वयं स्वहस्तैः पोतसज्जनद्रव्याणि निक्षिपत्वन्तः। 20 ततो बहुदिनानि यावत् सूर्यनक्षत्रादीनि समाच्छन्नानि ततो ऽतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायाः कापि प्रत्याशा नातिष्ठत्। 21 बहुदिनेषु लोकैरनाहरेण यापितेषु सर्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्ठन् अकथयत्, हे महेष्ठा: क्रीत्युपदीपात् पोतं न मोचयितुम् अहं पूर्वं यद् अवदं तदग्रहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् एषा विपद् एषोऽपचयश्च नाघिष्यतेताम्। 22 किन्तु साम्प्रतं युष्मान् विनीय ब्रीम्यहं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् एकस्यापि प्राणिनो हानि न भविष्यति, केवलस्य पोतस्य हानि भविष्यति। 23 यतो यस्येश्वरस्य लोकोऽहं यज्याहं परिचरामि तदीय एको दूतो ह्यो रात्रौ ममान्तिके तिष्ठन् कथित्वान्, 24 हे पौल मा भैषीः कैसरस्य समुखे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतन् सङ्गिनो लोकान् ईश्वरस्तुऽयं दत्तवान्। 25 अतएव हे महेष्ठा यूयं स्थिरमनसो भवत मह्यं या कथाकथि सावश्यं घटिष्यते ममैतादृशी विश्वास ईश्वरे विद्यते, 26 किन्तु कस्यचिद् उपदीपस्योपरि पतितव्यम् अस्माभिः। 27 ततः परम् आद्रियासमुदे पोतस्तथैव दोलायमानः सन् इतस्तो गच्छन् चर्तुदशदिवसस्य रात्रे द्वितीयप्रहरसमये कस्यचित् स्थलस्य समीपमुपतिष्ठतीति पोतीयलोका अन्वमन्यन्त। 28 ततस्ते जलं परिमाय तत्र विंशति व्यामा जलानीति ज्ञातवन्तः। किञ्चिद्यद्युं गत्वा पुनरपि जलं परिमतवन्तः। तत्र पञ्चदश व्यामा जलानि दृश्वा 29 चेत् पाषाणे लगातीति भयाद् पोतस्य पश्चाद्गतश्चतुरो लङ्घरान् निक्षिप्य दिवाकरम् अपेक्षय सर्वे स्थितवन्तः। 30 किन्तु पोतीयलोका: पोताग्रभागे लङ्घरनिक्षेपं छलं कृत्वा जलधौ क्षुद्रानाम् अवरोद्य पलायितुम् अचेष्टन्त। 31 ततः पौलः सेनापतये सैन्यगणाय च कथित्वान्, एते यदि पोतमध्ये न तिष्ठन्ति तर्हि युष्माकं रक्षणं न शक्यं। 32 तदा

सेनागणो रज्जून् छित्वा नावं जले पतितुम् अददात्। 33 प्रभातसमये पौलः सर्वान् जनान् भोजनार्थं प्रार्थ्य व्याहरत्, अद्य चतुर्दशिदिनानि यावद् यूयम् अपेक्षमाना अनाहारा: कालम् अयापयत किमपि नाभुंधं। 34 अतो विनयेऽहं भक्ष्यं भुज्यतां ततो युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, युष्माकं कस्यचिज्जनस्य शिरसः केशैकोपि न नक्ष्यति। 35 इति व्याहृत्य पौलं पूपं गृहीत्वेश्वरं धन्यं भाषमाणसं भक्तवा भोक्तुम् आरब्धवान्। 36 अनन्तरं सर्वे च सुस्थिरा: सन्तः खायानि पर्यगृह्णन्। 37 अस्माकं पोते षट्सप्तत्यधिकशतद्वयलोका आसन्। 38 सर्वेषु लोकेषु यथेष्ट भुक्तवत्सु पोतस्थन् गोधूमान् जलधौ निक्षिप्य तैः पोतस्य भारो लघूकृतः। 39 दिने जातेऽपि स को देश इति तदा न पर्यचीयत; किन्तु तत्र समतटम् एकं खातं दृश्वा यदि शक्वनुमस्तर्हि वर्यं तस्याभ्यन्तरं पोतं गमयाम इति मतिं कृत्वा ते लङ्घारान् छित्वा जलधौ त्यक्तवन्तः। 40 तथा कर्णबन्धनं मोचित्वा प्रधानं वातवसनम् उत्तोल्य तीरसमीपं गतवन्तः। 41 किन्तु द्वयोः समुद्रयोः सङ्गमस्थाने सैकतोपरि पोते निक्षिप्ते उग्रभागे बाधिते पश्चाद्गागे प्रबलतरङ्गोऽलगत् तेन पोतो भग्नः। 42 तस्माद् बन्द्यश्वेद् बाहुभिस्तरन्तः पलायन्ते इत्याशङ्कया सेनागणस्तान् हन्तुम् अमन्त्रयत्; 43 किन्तु शतसेनापतिः पौलं रक्षितुं प्रयत्नं कृत्वा तान् तच्चेष्टाया निवर्त्य इत्यादिष्वान्, ये बाहुतरणं जानन्ति तेऽप्रे प्रोलम्प्य समुद्रे पतित्वा बाहुभिस्तीर्त्वा कूलं यान्तु। 44 अपरम् अवशिष्टा जनाः काषां पोतीयं द्रव्यं वा येन यत् प्राप्यते तदवलम्ब्य यान्तु; इत्थं सर्वे भूमि प्राप्य प्राणे जीविताः।

28 इत्थं सर्वेषु रक्षां प्राप्तेषु तत्रत्योपदीपस्य नाम मिलीतेति ते ज्ञातवन्तः। 2 असभ्यलोका यथेष्टम् अनुकम्पां कृत्वा वर्तमानवृष्टेः शीताच्च वहिं प्रज्जात्यास्माकम् अतिथ्यम् अकुर्वन्। 3 किन्तु पौल इन्धनानि संगृह्य यदा तस्मिन् अग्रौ निरक्षिपत, तदा वहैः प्रतापात् एकः कृष्णसर्पे मिर्त्यं तस्य हस्ते द्रष्टवन्। 4 तेऽसभ्यलोकास्तस्य हस्ते सर्पम् अवलम्बमानं दृश्वा परस्परम् उत्तरवन्त एष जनोऽवश्यं नरहा भविष्यति, यतो यद्यपि जलधे रक्षां प्राप्तवान् तथापि प्रतिफलदायक एनं जीवितुं न ददाति। 5 किन्तु स हस्तं विधुन्वन् तं सर्पम् अग्निमध्ये निक्षिप्य कामपि पीडां नाप्तवान्। 6 ततो विषज्वालया एतस्य शरीरं स्फितं भविष्यति यद्वा हठादयं प्राणान् त्यक्ष्यतीति निश्चित्य लोका बहुक्षणानि यावत् तद् द्रष्टुं स्थितवन्तः किन्तु तस्य कस्याश्चिद् विपदोऽधटनात् ते तद्विपरीतं विज्ञाय भाषितवन्त एष कश्चिद् देवो भवेत्। 7 पुलियानामा जन एकस्तस्योपदीपस्याधिपतिरासीत् तत्र तस्य भूम्यादि च स्थितं। स जनोऽस्मान् निजगृहं नीत्वा सौजन्यं प्रकाश्य दिनत्रयं यावद् अस्माकं आतिथ्यम् अकरोत्। 8 तदा तस्य पुलियस्य पिता ज्वरातिसारेण पीड्यमानः सन् शय्यायाम् आसीत्; ततः पौलस्तस्य समीपं गत्वा प्रार्थनां कृत्वा तस्य गात्रे हस्तं समर्प्य तं स्वस्थं कृतवान्। 9 इत्थं भूते तद्वीपिनिवासिन इतेरपि रोगिलोका आगत्य निरामया अभवन्। 10 तस्मातेऽस्माकम् अतीव सत्कारं कृतवन्तः, विशेषतः प्रस्थानसमये प्रयोजनीयानि नानद्रव्याणि दत्तवन्तः। 11 इत्थं तत्र त्रिषु मासेषु गतेषु यस्य चिह्नं दियस्कूरी तादृश एकः सिकन्दरीयनगरस्य पोतः शीतकालं यापयन् तस्मिन् उपदीपे ऽतिष्ठृतं तमेव पोतं वयम् आरुह्य यात्राम् अकुर्मा। 12 ततः प्रथमतः सुराकूसनगरम् उपस्थाय तत्र त्रीणि दिनानि स्थितवन्तः। 13 तस्माद् आवृत्य रीगियनगरम् उपस्थितः दिनैकस्मात् परं दक्षिणवयौ सानुकूल्ये सति परस्मिन् दिवसे पतियलीनगरम् उपातिष्ठाम। 14 ततोऽस्मासु तत्रत्यं भ्रातृगणं प्राप्तेषु ते स्वैः सार्द्धम् अस्मान् सप्त दिनानि स्थापयितुम् अयतन्त, इत्थं वयं रोमानगरम् प्रत्यगच्छाम। 15 तस्मात् तत्रत्याः भ्रातोऽस्माकम् आगमनवार्ता श्रुत्वा आप्यियफरं त्रिईर्वार्णज्य यावद् अग्रेसराः सन्तोऽस्मान् साक्षात् कर्तुम् आगमन्; तेषां दर्शनात् पौल इश्वरं धन्यं वदन् आश्वासम् आप्तवान्। 16 अस्मासु रोमानगरं गतेषु शतसेनापतिः सर्वान् बन्दीन् प्रधानसेनापते: समीपे समार्पयत् किन्तु पौलाय स्वरक्षकपदातिना सह पृथग् वस्तुम् अनुमति दत्तवान्। 17 दिनत्रयात् परं पौलस्तदेशस्थान् प्रधानयिहूदिन आहृतवान् ततस्तेषु समुपस्थितेषु स कथितवान्, हे भ्रातृगण निजलोकानां पूर्वपुरुषाणां वा रीते विपरीतं किञ्चन कर्माहं नाकरवं तथापि यिरुशालमनिवासिनो लोका मां बन्दिं कृत्वा रोमिलोकानां हस्तेषु समर्पितवन्तः। 18 रोमिलोका विचार्य मम प्राणहननार्ह किमपि कारणं न प्राप्य मां मोचयितुम् ऐच्छन्; 19 किन्तु यिहूदिलोकानाम् आपत्या मया कैसराजस्य समीपे विचारस्य प्रार्थना कर्तव्या जाता नोचेत् निजदेशीयलोकान् प्रति मम कोप्यभियोगो नास्ति। 20 एतत्कारणाद् अहं युष्मान् द्रष्टुं संलपितुञ्चाहूयम् इसायेल्वशीयानां प्रत्याशाहेतोहम् एतेन शुद्धखलेन बद्धोऽभवम्। 21 तदा ते तम् अवादिषु, यिहूदीयदेशाद् वयं तामधि किमपि पत्रं न प्राप्ता ये भ्रातरः समायातासेषां कोपि तव कामपि वार्ता नावदत् अभद्रमपि नाकथयच्च। 22 तव मतं किमिति वयं त्वतः श्रोतुमिच्छामः। यद् इदं नवीनं मतमुत्थितं तत् सर्वत्र सर्वेषां निकटे निन्दितं जातम इति वयं जानीमः। 23 तैस्तदर्थम् एकस्मिन् दिने निरूपिते तस्मिन् दिने बहव एकत्र मिलित्वा पौलस्य वासगृहम् आगच्छन् तस्मात् पौल आ प्रातःकालात् सन्ध्याकालं यावन् मूसाव्यवस्थाग्रन्थाद् भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेष्यश्च यीशोः कथाम् उत्थाप्य ईश्वरस्य राज्ये प्रमाणं दत्वा तेषां प्रवृत्तिं जनयितुं चेष्टितवान्। 24 केचित्तु तस्य कथां प्रत्यायन् केचित्तु न प्रत्यायन्; 25 एतत्कारणात् तेषां परस्परम् अनैक्यात् सर्वे चलितवन्तः; तथापि पौल एतां कथामेकां कथितवान् पवित्र आत्मा यिशयियस्य भविष्यद्वक्तु वर्दनाद् अस्माकं पितृपुरुषेभ्य एतां कथां भद्रं कथयामास, यथा, 26 "उपगत्य जनानेतान् त्वं भाषस्व वचस्त्वदं। कर्णः श्रोप्यथ यूयं हि किन्तु यूयं न भोत्स्यथ। नेत्रै द्रृक्ष्यथ यूयज्व ज्ञातुं यूयं न शक्यथ। 27 ते मानुषा यथा नेतैः परिषयन्ति नैव हि। कर्णः यथा न शृणवन्ति बुध्यन्ते न च मानसैः। व्यावृत्यत्सु वित्तानि काले कुत्रिपि तेषु वै। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति च। तथा तेषां मनुष्याणां सन्ति स्थूला हि बुद्धयः। बधिरीभूतकर्णाश्च जाताश्च मुद्रिता दृशः॥ 28 अत ईश्वराद् यत् परित्राणं तस्य वार्ता भिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषिता तएव तां ग्रहीत्यन्तीति यूयं

जानीत। 29 एतादृश्यां कथायां कथितायां सत्यां यिहूदिनः परस्परं बहुविचारं कुर्वन्तो गतवन्तः। 30 इत्थं पौलः सम्पूर्ण वत्सरद्वयं यावद् भाटकीये वासगृहे वसन् ये लोकास्तस्य सन्निधिम् आगच्छन्ति तान् सव्यनिव परिगृहन्, 31 निर्विद्धम् अतिशयनिःक्षोभम् ईश्वरीयराजत्वस्य कथां प्रचारयन् प्रभौ यीशौ स्त्रीष्टे कथाः समुपादिशत्। इति॥

रोमिणः

१ ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादं भविष्यद्वादिभि धर्मर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो यीशुखीष्टस्य सेवको यः पौलः २ स रोमानगरस्थान ईश्वरप्रियान् आहूतांश्च पवित्रलोकान् प्रति पत्रं लिखति । ३ अस्माकं स प्रभु यीशुः ख्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायूदो वंशोद्भवः ४ पवित्रस्यात्मनः सम्बन्धेन चेश्वरस्य प्रभाववान् पुत्र इति श्मशानात् तस्योत्थानेन प्रतिपन्नं । ५ अपरं येषां मध्ये यीशुना ख्रीष्टेन यूयमप्याहूतास्ते इन्यदेशीयलोकास्तस्य नाम्नि विश्वस्य निर्देशग्राहिणो यथा भवन्ति ६ तदभिप्रायेण वयं तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितवपदञ्च प्राप्ताः । ७ तातेनास्माकम् ईश्वरेण प्रभुणा यीशुखीष्टेन च युष्माभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयेतां । ८ प्रथमतः सर्वस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य प्रकाशितत्वाद् अहं युष्माकं सर्वेषां निमित्तं यीशुखीष्टस्य नाम गृह्णन् ईश्वरस्य धन्यवादं करोमि । ९ अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बहुकालात् परं साम्प्रतं युष्माकं समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, एतदर्थं निरन्तरं नामान्युच्चारयन् निजासु सर्वप्रार्थनासु सर्वदा निवेदयामि, १० एतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादप्रचारणेन मनसा परिचारणिं स ईश्वरो मम साक्षी विद्यते । ११ यतो युष्माकं मम च विश्वासेन वयम् उभये यथा शान्तियुक्ता भवाम इति कारणाद् १२ युष्माकं स्वैर्यकरणार्थं युष्मभ्यं किञ्चित्परमार्थदानदानाय युष्मान् साक्षात् कर्तुं मदीया वाज्ञा । १३ हे भ्रातृगण भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यद्यत् तद्वद् युष्माकं मध्येपि यथा फलं भुज्जे तदभिप्रायेण मुहुर्मुहु युष्माकं समीपं गन्तुम् उद्यतोऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् गमने मम विघ्नो जात इति यूयं यद् अज्ञातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न बुध्ये । १४ अहं सृज्यासभ्यानां विद्वद्विद्वताज्च सर्वेषाम् ऋणी विद्ये । १५ अतएव रोमानिवासिनां युष्माकं समीपेऽपि यथाशक्ति सुसंवादं प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोस्मि । १६ यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादो मम लज्जास्पदं नहि स ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् आ यिहूदीयेभ्यो इन्यजातीयान् यावत् सर्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति तस्यैव त्राणं जनयति । १७ यतः प्रत्ययस्य समपरिमाणम् ईश्वरदत्तं पुण्यं तत्सुसंवादे प्रकाशते । तदथि धर्मपुस्तकेपि लिखितमिदं "पुण्यवान् जनो विश्वासेन जीविष्यति" । १८ अतएव ये मानवाः पापकर्मणा सत्यतां रूप्त्वात् तेषां सर्वस्य दुराचरणस्याधर्मस्य च विरुद्धं स्वर्गाद् ईश्वरस्य कोपः प्रकाशते । १९ यत ईश्वरमधि यद्यद् ज्ञेयं तद् ईश्वरः स्वयं तान् प्रति प्रकाशितवान् तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि । २० फलतस्तस्यानन्तशक्तीश्वरत्वादीन्यदृश्यान्प्यपि सृष्टिकालम् आरभ्य कर्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते तस्मात् तेषां दोषप्रक्षालनस्य पन्था नास्ति । (aiōdios g126) २१ अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि ते तम् ईश्वरज्ञानेन नाद्रियन्त कृतज्ञा वा न जाताः; तस्मात् तेषां सर्वे तर्का विफलीभूताः, अपरञ्च तेषां विवेकशून्यानि मनासि तिमिरे मग्नानि । २२ ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानीहीना अभवन् २३ अनश्वरस्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्यपशुष्यक्ष्योरागमिप्रृतेराकृतिविशिष्टप्रतिमास्तैराश्रिताः । २४ इत्थं त ईश्वरस्य सत्यतां विहाय मृषामतम् आश्रितवन्तः सच्चिदानन्दं सृष्टिकर्तारं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुः पूजां सेवाञ्च कृतवन्तः; (aiōn g165) २५ इति हेतोरीश्वरस्तान् कुक्रियायां समर्थं निजनिजकुचिन्ताभिलाषाभ्यां स्वं स्वं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्तुम् अददात् । २६ ईश्वरेण तेषु क्वचिलापे समर्पितेषु तेषां योषितः स्वाभाविकाचारणम् अपहाय विपरीतकृत्ये प्रावर्त्तन्तः २७ तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गामं विहाय परस्परं कामकृशानुना दधाः सन्तः पुमांसः पुष्पिः साकं कुकृत्यै समासउज्ज निजनिजभ्रान्ते: समुचितं फलम् अलभन्त । २८ ते स्वेषां मनःस्वीश्वाराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दुष्टमनस्कत्वम् अविहितक्रियत्वञ्च दत्तवान् । २९ अतएव ते सर्वे इन्यायो व्यभिचारो दुष्टत्वं लोभो जिधांसा ईर्ष्या वथो विवादशातुरी कुमतिरित्यादिभि दुष्कर्मभिः परिपूर्णाः सन्तः ३० कर्णेजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अहङ्कारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्मात्पादकाः पित्रोजालङ्घकाः ३१ अविचारका नियमलङ्घिनः स्नेहरहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च जाताः । ३२ ये जना एतादृशं कर्म कुर्वन्ति तएव मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त एतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते ।

२ हे परदूषक मनुष्य यः कक्षन् त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्वद् आचरसि । २ किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थं इति वयं जानीमः । ३ अतएव हे मानुष त्वं यादृगाचारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगाचरसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे? ४ अपरं तव मनसः परिवर्त्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तन्न बुद्ध्वा त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमाचिरसहिष्णुत्वनिधिं तुच्छीकरोषि? ५ तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् खेदराहित्याच्चेश्वरस्य न्याय्यविचारप्रकाशनस्य क्रोधस्य च दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनेषि? ६ किन्तु स एकैकमनुजाय तत्कर्मानुसारेण प्रतिफलं दास्यति; ७ वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्मं कुर्वन्तो महिमा सत्कारोऽमरत्वञ्चतानि मृगयन्ते तेभ्योऽनन्तायु दर्शयति। (aiōnios g166) ८ अपरं ये जनाः सत्यर्थम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृहन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं क्रोधञ्च भोक्ष्यन्ते । ९ आ यिहूदिनोऽन्यदेशिनः पर्यन्तं यावत्तः कुकर्मकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति; १० किन्तु आ यिहूदिनो भिन्नदेशिपर्यन्ता यावत्तः सत्कर्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति महिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति । ११ ईश्वरस्य विचारे पक्षपातो नास्ति । १२ अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै यैः पापानि कृतानि

व्यवस्थाशास्त्रालब्धत्वानुरूपस्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारादेव तेषां विचारो भविष्यति। 13 व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थाचारिण एव सपुण्या भविष्यन्ति। 14 यतो इलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्थानुरूपान् आचारान् कुर्वन्ति तर्द्धलब्धशास्त्राः सन्तोऽपि ते स्वेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति। 15 तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु च कदा तान् दोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्लिखितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव ददति। 16 यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवादस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुख्तीष्ठेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिग्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशिष्यते। 17 पश्य त्वं स्वयं यिहूदीति विचायातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि, 18 ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थया शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं जानासि, सर्वासां कथानां सारं विविक्षे, 19 अपरं जानस्य सत्यतायाश्वकरस्वरूपं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो इन्धलोकानां मार्गदर्शयिता 20 तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीपित्स्वरूपोऽज्ञानलोकेभ्यो ज्ञानदाता शिशूनां शिक्षयिताहमेवेति मन्यसे। 21 परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि? वस्तुतश्चैर्यनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव चोरयसि? 22 तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्रेषी सन् किं मन्दिरस्य द्रव्याणि हरसि? 23 यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मन्यसे? 24 शास्त्रे यथा लिखति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नामो निन्दा भवति।" 25 यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वक्छेदक्रिया सफला भवति; यति व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वक्छेदोऽत्वक्छेदो भविष्यति। 26 यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्ठर्मकर्मचारी पुमान् अत्वक्छेदी सन्नपि किं त्वक्छेदिनां मध्ये न गणिष्यते? 27 किन्तु लब्धशास्त्रिश्छन्तवक्तु च त्वं यदि व्यवस्थालङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः स्वाभाविकाच्छिन्नात्वचो लोकास्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति? 28 तस्माद् यो बाह्ये यिहूदी स यिहूदी नहि तथाङ्गस्य यस्त्वक्छेदः स त्वक्छेदो नहि; 29 किन्तु यो जन आन्तरिको यिहूदी स एव यिहूदी अपरज्ज्व केवललिखितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वक्छेदो यस्य च प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स एव त्वक्छेदः।

3 अपरज्ज्व यिहूदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वक्छेदस्य वा किं फलं? 2 सर्वथा बहूनि फलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयत। 3 कैश्चिद् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्यताया हानिरुपत्स्यते? 4 केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्वे मनुष्या मिथ्यावादिनस्तथापीश्वरः सत्यवादी। शास्त्रे यथा लिखितमास्ते, अतस्त्वन्तु स्ववाक्येन निर्दोषो हि भविष्यसि। विचारे चैव निष्पापो भविष्यसि न संशयः। 5 अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदिष्यामः? अंहं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति? 6 इत्थं न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगतो विचारयिता भविष्यति? 7 मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य महिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं विचारेऽपराधित्वेन गणयो भवामि? 8 मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति; तथापि तद्वाक्यम् अस्माभिरप्युच्यते इत्यस्माकं ग्लानिं कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति। 9 अन्यलोकेभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदाचन नहि यतो यिहूदिनोऽन्यदेशिनश्च सर्वाएव पापस्यायत्ता इत्यस्य प्रमाणं वयं पूर्वम् अददाम। 10 लिपि र्यथास्ते, नैकोपि धार्मिको जनः। 11 तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि नास्ति हि। 12 विमार्गगामिनः सर्वे सर्वे दुष्कर्मकारिणः। एको जनोपि नो तेषां साधुकर्म करोति च। 13 तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतश्मशानवत्। स्तुतिवादं प्रकुर्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलान्। तेषामोष्टस्य निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्पवत्। 14 मुखं तेषां हि शापेन कपटेन च पूर्यते। 15 रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रगानि च। 16 पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः। 17 ते जना नहि जानन्ति पन्थानं सुखदायिनं। 18 परमेशाद् भयं यत्तत् तच्चक्षुषोरागचरं। 19 व्यवस्थायां यद्यलिलखिति तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उदिश्य लिखतीति वयं जानीमः। ततो मनुष्यामात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी भवति। 20 अतएव व्यवस्थानुरूपैः कर्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थया पापज्ञानमात्रं जायते। 21 किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वागिनस्य च वचनैः प्रमाणीकृतं सद् इदानीं प्रकाशते। 22 यीशुख्तीष्ठेन विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्वान् विश्वासिनः प्रति वर्तते। 23 तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वाएव पापिन् ईश्वरीयतेजोहीनाश्च जाताः। 24 त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना ख्याएकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति। 25 यस्मात् स्वशोणितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवितुं स एव पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, इत्थम् ईश्वरीयसहिष्णुत्वात् पुराकृतपापानां मार्जनकरणे स्वीययाथार्थ्यं तेन प्रकाशयते, 26 वर्त्मानकालीयमपि स्वयाथार्थ्यं तेन प्रकाशयते, अपरं यीशो विश्वासिनं सपुण्यीकुर्वन्नपि स याथार्थिकस्तिष्ठति। 27 तर्हि कुत्रात्मश्लाघाः सा दूरीकृता; क्या व्यवस्थया? किं क्रियारूपव्यवस्थया? इत्थं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति। 28 अतएव व्यवस्थानुरूपाः क्रिया विना केवलेन विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य राद्वान्तं दर्शयामः। 29 स किं केवलयिहूदिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति; 30 यस्माद् एक ईश्वरो विश्वासात् त्वक्छेदिनो विश्वासेनात्क्वलेनश्च सपुण्यीकरिष्यति। 31 तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुम्पाम? इत्थं न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम एव।

4 अस्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम् कायिकक्रिया किं लब्धवान् एतदधि किं वदिष्यामः? 2 स यदि निजक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मश्लाघां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्त्वीश्वरस्य समीपे नहि। 3 शास्त्रे किं लिखति? इब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव। 4 कर्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य फलं नहि किन्तु तेनोपार्जितं मन्त्रव्यम्। 5 किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गण्यो भवति। 6 अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवादं दायदू वर्णयामास, यथा, 7 स धन्योऽधानि मृष्टानि यस्यांस्यावृतानि च। 8 स च धन्यः परेशन पापं यस्य न गण्यते। 9 एष धन्यवादस्त्वक्छेदिनम् अत्वक्छेदिनं वा कं प्रति भवति? इब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणित इति वयं वदामः। 10 स विश्वासस्तस्य त्वक्छेदित्वावस्थायां किम् अत्वक्छेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वक्छेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वत्वक्छेदित्वावस्थायां। 11 अपरज्य स यत् सर्वेषाम् अत्वक्छेदिनां विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते च पुण्यवत्त्वेन गणयेन्; 12 ये च लोकाः केवल छिन्नत्वयो न सन्तोऽस्मत्पूर्वपुरुष इब्राहीम् अछिन्नत्वक् सन् येन विश्वासमार्गेण गतवान् तेनैव तस्य पादचिह्ने गच्छन्ति तेषां त्वक्छेदिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्वक्छेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पव्यत इति प्रमाणस्वरूपं त्वक्छेदचिह्नं स प्राप्नोत्। 13 इब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशज्य प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्यपुण्यमूलिका। 14 यतो व्यवस्थावलम्बिनो व्यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विफलो जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव। 15 अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो ऽविद्यमानायां व्यवस्थायाम् आज्ञालङ्घनं न सम्भवति। 16 अतएव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य फलं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्वशसम्पुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थाया तद्वशसम्भवाः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य इब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भवास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थानुर्भवति। 17 यो निर्जीवान् सजीवान् अविद्यमानानि वस्तूनि च विद्यमानानि करोति इब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा लिखितं विद्यते, अहं त्वां बहुजातीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्। 18 त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यदिदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तदनुसाराद् इब्राहीम् बहुदेशीयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमप्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान्। 19 अपरज्य क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कत्वात् स्वशरीरस्य जरां सारानामः स्वभार्याया रजोनिवृत्तिज्य तृणाय न मेने। 20 अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावच्चे कमपि संशयं न चकार; 21 किन्त्वीश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत इति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयाज्यकार। 22 इति हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव गणयाज्यक्रे। 23 पुण्यमिवागण्यत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिखितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि, 24 यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्यर्थज्योत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु र्योशुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे 25 यदि वयं विश्वसामस्तर्द्धस्माकमपि सएव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

5 विश्वासेन सपुण्यीकृत वयम् ईश्वरेण सार्द्धं प्रभुणास्माकं यीशुखीष्टेन मेलनं प्राप्ताः। 2 अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वासमार्गेण तेनैवानीता वयम् ईश्वरीयविभवप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दामः। 3 तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभेगेऽप्यानन्दामो यतः क्लेशाद् धैर्यं जायत इति वयं जानीमः, 4 धैर्यर्थाच्च परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा जायते, 5 प्रत्याशातो त्रीडितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मध्यं दत्तेन पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि। 6 अस्मासु निरुपायेषु सत्सु ख्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत्। 7 हितकारिणो जनस्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साहसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्राणान् न त्यजति। 8 किन्त्वस्मासु पापिषु सत्त्वपि निमित्तमस्माकं ख्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत् ईश्वरेस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणं दर्शितवान्। 9 अतएव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं नितान्तं तेन कोपाद् उद्घारिष्यामहे। 10 फलतो वयं यदा रिपव आस्म तदेश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन सार्द्धं यद्यस्माकं मेलनं जातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं तस्य जीवनेन रक्षां लप्त्यामहे। 11 तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुखीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दामश्च। 12 तथा सति, एकेन मानुषेण पापं पापेन च मरणं जगतीं प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वे मानुषा मृते निंद्या अभवत्। 13 यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते। 14 तथाप्यादमा यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यै नकारि आदमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्यु राजत्वम् अकरोत् स आदम् भाव्यादमो निर्दशनमेवास्ते। 15 किन्तु पापकर्मणो यादृशो भावस्तादृग् दानकर्मणो भावो न भवति यत एकस्य जनस्यापराधेन यदि बहूनां मरणम् अघटत तथापीश्वानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानज्ञैकेन जनेनार्थाद् यीशुना ख्रीष्टेन बहुषु बाहुल्यातिबाहुल्येन फलति। 16 अपरम् एकस्य जनस्य पापकर्म यादृक् फलयुक्तं दानकर्म तादृक् न भवति यतो विचारकर्मैकं पापम् आरभ्य दण्डजनकं बभूव, किन्तु दानकर्म बहुपापान्यारभ्य पुण्यजनकं बभूव। 17 यत एकस्य जनस्य पापकर्मतस्तेनैकेन यदि मरणस्य राजत्वं जातं तर्हि ये जना अनुग्रहस्य बाहुल्यं पुण्यदानज्य प्राप्नुवन्ति त एकेन जनेन, अर्थात् यीशुखीष्टेन, जीवने राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति। 18 एकोऽपराधो यद्यत् सर्वमानवानां दण्डगामी मार्गोऽभवत् तद्वद् एकं पुण्यदानं सर्वमानवानां जीवनयुक्तपुण्यगामी मार्गं एव। 19 अपरम् एकस्य जनस्याज्ञालङ्घनाद् यथा बहवो उपराधिनो जातासद्वद् एकस्याज्ञाचरणाद् बहवः सपुण्यीकृता

भवन्ति। 20 अधिकन्तु व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु यत्र पापस्य बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम् अभवत्। 21 तेन मृत्युना यद्वृत् पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्वृत् अस्माकं प्रभुयीशुख्नीष्टारानन्तर्जीवनदायिपुण्येनानुग्रहस्य राजत्वं भवति। (aiōnios g166)

6 प्रभूतस्पेण यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठाम इति वाक्यं किं वर्यं वदिष्यामः? तन्न भवतु। 2 पापं प्रति मृता वर्यं पुनस्तस्मिन् कथम् जीविष्यामः? 3 वर्यं यावन्तो लोका यीशुख्नीष्टे मज्जिता अभवाम तावन्त एव तस्य मरणे मज्जिता इति किं यूयं न जानीथ? 4 ततो यथा पितुः पराक्रमेण श्मशानात् खीष्ट उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनजीविन इवाचारामस्तदर्थं मज्जनेन तेन सार्द्धं मृत्युरूपे श्मशाने संस्थापिताः। 5 अपरं वर्यं यदि तेन संयुक्ता: सन्तः स इव मरणभागिनो जातास्तर्हि स इवोत्थानभागिनोऽपि भविष्यामः। 6 वर्यं यत् पापस्य दासाः पुन न भवामस्तदर्थम् अस्माकं पापस्पर्शरास्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरानपुरुषस्तेन साकं कृशेऽहन्यते विवर्यं यानीमः। 7 यो हतः स पापात् मुक्त एव। 8 अतएव यदि वर्यं खीष्टेन सार्द्धम् अहन्यामहि तर्हि पुनरपि तेन सहिता जीविष्याम इत्यत्रास्माकं विश्वासो विद्यते। 9 यतः श्मशानाद् उत्थापितः खीष्टो पुन न विद्यत इति वर्यं जानीमः। 10 तस्मिन् कोप्यथिकारो मृत्यो नर्सिता। 11 अपरञ्च स यद् अप्रियत तेनैकदा पापम् उद्धश्याप्रियत, यच्च जीवति तेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवति; 12 तद्वृत् यूष्मापि स्वान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा यीशुख्नीष्टेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवन्तो जानीत। 13 अपरञ्च स्वं स्वम् अङ्गम् अर्धमस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत, किन्तु श्मशानाद् उत्थिताग्निव स्वान् ईश्वरे समर्पयत स्वान्यङ्गानि च धर्मास्त्रस्वरूपाणीश्वरम् उद्दिश्य समर्पयत। 14 युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुन न भविष्यति, यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवत। 15 किन्तु वर्यं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवाम, इति कारणात् किं पापं करिष्यामः? तन्न भवतु। 16 यतो मृत्यजनकं पापं पुण्यजनकं निदेश्वाचरणज्ञैत्यौर्ध्वयो यस्मिन् आज्ञापालनार्थं भृत्यानिव स्वान् समर्पयथ, तस्यैव भृत्या भवथ, एतत् किं यूयं न जानीथ? 17 अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु यस्यां शिक्षारूपायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत तस्या आकृति मनोभिलं लंब्धवन्त इति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवादो भवतु। 18 इत्थं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य भृत्या जाताः। 19 युष्माकं शारीरिक्या दुर्बलताया हेतो मनववद् अहम् एतद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्मकरणार्थं यद्वृत् पूर्वं पापामेधयो भृत्यत्वे निजाङ्गानि समर्पयत तद्वृत् इदानीं साधुकर्मकरणार्थं धर्मस्य भृत्यत्वे निजाङ्गानि समर्पयत। 20 यदा यूयं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्मस्य नायत्ता आस्त। 21 तर्हि यानि कर्माणि यूयम् इदानीं लज्जाजनकानि बुध्यत्वे पूर्वं तै युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्मणां फलं मरणमेव। 22 किन्तु साम्रांत यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याऽभवत तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वरूपं लभ्यम् अनन्तर्जीवनरूपञ्च फलम् आस्ते। (aiōnios g166) 23 यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुख्नीष्टेनानन्तर्जीवनम् ईश्वरदत्तं परितोषिकम् आस्ते। (aiōnios g166)

7 हे भ्रातृगण व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं। विधिः केवलं यावज्जीवं मानवोपर्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न जानीथ? 2 यावत्कालं पति जीवति तावत्कालम् ऊढा भार्या व्यवस्थाया तस्मिन् बद्वा तिष्ठति किन्तु यदि पति विंश्यते तर्हि सा नारी पत्यु व्यवस्थातो मुच्यते। 3 एतत्कारणात् पत्युर्जीवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहाति तर्हि सा व्यभिचारिणी भवति किन्तु यदि स पति विंश्यते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्यूढापि व्यभिचारिणी न भवति। 4 हे मम भ्रातृगण, ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं फलं जायते तदर्थं श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं खीष्टस्य शरीरणं यूयं व्यवस्थां प्रति मृत्वन्तः। 5 यतोऽस्माकं शारीरिकाचरणसमये मरणनिमित्तं फलम् उत्पादयितुं व्यवस्थाया दूषितः पापाभिलाषोऽस्माकम् अङ्गोषु जीवन् आसीत्। 6 किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्रांत तां प्रति मृत्वाद् वर्यं तस्या अर्थीनत्वात् मुक्ता इति हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिखितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावेनैव सेवितव्यः 7 तर्हि वर्यं किं ब्रूमः? व्यवस्था किं पापजनिका भवति? नेतर्थं भवतु। व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् इत्यहं नावेदं; किञ्च लोभं मा कार्षीरिति चेद् व्यवस्थाग्रन्थे लिखितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः किम्भूतस्तदहं नाज्ञास्यं। 8 किन्तु व्यवस्थाया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अजनयत्; यतो व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं। 9 अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अजीवं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अजीवत् तदाहम् अप्रिये। 10 इत्थं संति जीवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजिनिकाभवत्। 11 यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वज्जयित्वा तेन माम् अहन्। 12 अतएव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्यायो हितकारी च भवति। 13 तर्हि यत् स्वयं हितकृत् तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत्? नेतर्थं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम् अजनयत्। 14 व्यवस्थात्मबोधिकेति वर्यं जानीमः किन्त्वहं शारीरताचारी पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये। 15 यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तन्न करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि। 16 तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूत्तमेति स्वीकरोमि। 17 अतएव सम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत इति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते। 18 यतो मयि, अर्थो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति, एतद् अहं जानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठत्यामप्यहम् उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि। 19 यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमहं वाज्ञामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि। 20 अतएव यद्यत् कर्म कर्तुम् ममेच्छा न भवति तद् यदि

करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्त्तिना पापेनैव क्रियते। 21 भद्रं कर्तुम् इच्छुकं मां योऽभद्रं कर्तुं प्रवर्त्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि। 22 अहम् अन्तरिकपुरुषेणश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे; 23 किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गास्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्गस्थितपापस्वभावस्यायत्तं मां कर्तुं चेष्टते। 24 हा हा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् एतस्मान् मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति? 25 अस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्णेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि। अतएव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

8 ये जनाः ख्रीष्णं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नाचरन्त अतिमिकमाचरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति। 2 जीवनदायकस्यात्मनो व्यवस्था ख्रीष्टायीशुना पापमरणयो व्यवस्थातो माममोचयत्। 3 यस्माच्छारीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकबलिपञ्च ग्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्। 4 ततः शारीरिकं नाचरित्वास्माभिरातिमिकम् आचारद्विव्यवस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यकर्माणि सर्वाणि साध्यन्ते। 5 ये शारीरिकाचारिणस्ते शारीरिकान् विषयान् भावयन्ति ये चात्मिकाचारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति। 6 शारीरिकभावस्य फलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य फले जीवनं शान्तिंश्च। 7 यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति। 8 एतस्मात् शारीरिकाचारिणु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं। 9 किन्त्वीश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिकाचारिणो न सन्त आत्मिकाचारिणो भवतः। यस्मिन् तु ख्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि। 10 यदि ख्रीष्टो युष्मान् अथितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दिश्य शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा जीवति। 11 मृतगणाद् यीशु येनोत्थापितस्तस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् ख्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्यवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुनः जीवयिष्यति। 12 हे भ्रातृणं शरीरस्य वयमधमर्णा न भवामोऽतः शारीरिकाचारोऽस्माभिन् कर्तव्यः। 13 यदि यूयं शरीरिकाचारिणो भवेत तर्हि युष्माभि मर्तव्यमेव किन्त्वात्मना यदि शरीरकर्माणि धायतेत तर्हि जीविष्यथ। 14 यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाकृष्ट्यते ते सर्वे ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति। 15 यूयं पुनरपि भयजनकं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्नुत। 16 अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना एतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्दू प्रमाणं ददाति। 17 अतएव वयं यदि सन्तानास्ताहृष्टिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्त्वाधिकारिणः ख्रीष्णेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्दू यदि दुःखभागिनो भवामस्त्वर्हि तस्य विभवस्यापि भगिनो भविष्यामः। 18 किन्त्वसामु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमहं तृणाय मन्ये। 19 यतः प्राणिणण ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते। 20 अपरञ्च प्राणिणणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो नाभवत्। 21 किन्तु प्राणिणणोऽपि नश्रताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्त्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्त्रा वशीक्रेते। 22 अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् इदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिणण आर्तस्वरं करोतीति वयं जानीमः। 23 केवलः स इति नहि किन्तु प्रथमजातफलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्वपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणास्तद्वद् अन्तरार्तावं कुर्मः। 24 वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुरुतः करिष्यति? 25 यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्वीमहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे। 26 तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलत्वायाः सहायतं करोति, यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्पष्टैरार्त्तरावैरात्मा स्वयम् अस्मन्निमित्तं निवेदयति। 27 अपरम् ईश्वराभिमतस्तुपेण पवित्रलोकानां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना ज्ञायते। 28 अपरम् ईश्वरीयनिरूपणानुसारेणाहूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साध्यन्ति, एतद् वयं जानीमः। 29 यत ईश्वरो बहुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् इच्छन् यान् पूर्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिमूर्त्या: सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्युक्तं। 30 अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहूता अपि ये च तेनाहूतास्ते सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः। 31 इत्यत्र वयं किं ब्रूमः? ईश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं? 32 आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते ते प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्मभ्यम् अन्यानि सर्वाणि न दास्यति? 33 ईश्वरस्याभिरुचितेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत इव गणयति किं तेन? 34 अपरं तेभ्यो दण्डदानाज्ञा वा केन करिष्यते? योऽस्मन्निमित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि चेश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन् अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत एवम्भूतो यः ख्रीष्टः किं तेन? 35 अस्माभिः सह ख्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्भिक्षं वा स्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा खड्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति? 36 किन्तु लिखितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्त्रेऽखिलं दिनं। बलिदेयो यथा मेषो वयं गणयामहे तथा। 37 अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विजयामहे। 38 यतोऽस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्णेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्युं जीवनं वा दिव्यदूता वा बलवन्तो मुख्यदूता वा वर्तमानो वा भविष्यन् कालो वा उच्चपदं वा नीचपदं वापरं किमपि सृष्टवस्तु 39 वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।

9 अहं काञ्चद् कल्पितां कथां न कथयामि, ख्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन एतत् साक्षयं ददाति। 2 ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं खेदश्च 3 तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं ख्रीष्टाच्छापाक्रान्तो भवितुम् ऐच्छम्। 4 यतस्त इस्यायेलस्य

वंशा अपि च दत्तकपुत्रत्वं तेजो नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे भजनं प्रतिज्ञाः पृथृपुरुषगणश्वेतु सर्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति । ५ तत् केवलं नहि किन्तु सर्वाध्यक्षः सर्वदा सच्चिदानन्दं ईश्वरो यः ख्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्भवः । (aiōn g165) ६ ईश्वरस्य वाक्यं विफलं जातम् इति नहि यत्कारणाद् इसायेलो वंशे ये जातास्ते सर्वे वस्तुत इसायेलीया न भवन्ति । ७ अपरम् इब्राहीमो वंशे जाता अपि सर्वे तस्यैव सन्ताना न भवन्ति किन्तु इस्हाको नामा तव वंशो विख्याते भविष्यति । ८ अर्थात् शारीरिकसंसार्गात् जाता: सन्ताना यावन्तस्तावन्त एवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये जायन्ते तएवेश्वरवंशो गणयते । ९ यतस्तत्रिति श्वेते वर्क्यमेतत्, एतादृशे समये उहं पुनरागमिष्यामि तत्पूर्वं साराया: पुत्र एको जनिष्यते । १० अपरमपि वदामि स्वमनोऽभिलाषत ईश्वरेण यन्निरुपितं तत् कर्मातो नहि किन्त्वाहयितु जर्तिमेतद् यथा सिद्ध्यति । ११ तदर्थं रिब्कानामिकया योषिता जनैकस्माद् अर्थात् अस्माकम् इस्हाकः पूर्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्या: सन्तानयोः प्रसवात् पूर्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्मणः करणात् पूर्वं १२ तां प्रतीदं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते, १३ यथा लिखितम् आस्ते, तथायेषावि न प्रतीवा याकूबि प्रीतवान् अहं । १४ तर्हि वयं किं ब्रूः? ईश्वरः किम् अन्यायकरी? तथा न भवतु । १५ यतः स स्वयं मूसाम् अवदत्; अहं यस्मिन् अनुग्रहं चिकिरीमि तमेवानुगृहामि, यज्ञ दयितुम् इच्छामि तमेव दये । १६ अतएवेच्छता यतमानेन वा मानवेन तन्न साध्यते दयाकारिणेश्वरेणैव साध्यते । १७ फिरौणि शास्त्रे लिखति, अहं त्वद्वारा मत्पराक्रमं दर्शयितुं सर्वपृथिव्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां स्थापितवान् । १८ अतः स यम् अनुग्रहीतुम् इच्छति तमेवानुगृहाति, यज्ञ निग्रहीतुम् इच्छति तं निगृहाति । १९ यदि वदसि तर्हि स दोषं कुतो गृहाति? तदीवेच्छायाः प्रतिबन्धकत्वं कर्त्तव्य सामर्थ्यं विद्यते? २० हे ईश्वरस्य प्रतिपक्षं मर्त्यं त्वं कः? एतादृशं मां कुतः सृष्टवान्? इति कथां सृष्टवस्तु सृष्टे किं कथयिष्यति? २१ एकस्मान् मृत्यिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टै द्विविधौ कलशौ कर्तुं किं कुलालस्य सामर्थ्यं नास्ति? २२ ईश्वरः कोपं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन् यदि विनाशस्य योग्यानि क्रोधभाजनानि प्रति बहुकालं दीर्घसहिष्णुताम् आश्रयति; २३ अपरज्ञ विभवप्राप्त्यर्थं पूर्वं नियुक्तान्यनुग्रहपात्राणि प्रति निजविभवस्य बाहुल्यं प्रकाशयितुं केवलयिहूदिनां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद् २४ अस्मानिव तान्याहयति तत्र तव किं? २५ होशेयग्रन्थे यथा लिखितम् आस्ते, यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं । या जाति मैदप्रिया चासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां । २६ यूं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यत । अमरेशस्य सन्ताना इति ख्यास्यन्ति तत्र ते । २७ इसायेलीयलोकेषु यिशायियोऽपि वाचमेतां प्राचारयत्, इसायेलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चितं । समुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि जायते । तथापि केवलं लोकैकरलैस्त्राणां व्रिजिष्यते । २८ यतो न्यायेन स्वं कर्म परेशः साधयिष्यति । देशे सएव संक्षेपान्निंजं कर्म करिष्यति । २९ यिशायियोऽपरमपि कथयामास, सैन्याध्यक्षपरेशेन चेत् किञ्चिच्चन्नोदशिष्यत । तदा वयं सिदोमेवाभविष्याम विनिश्चितं । यद्वा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां । ३० तर्हि वयं किं वक्ष्यामः? इतरदेशीया लोका अपि पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्तः । ३१ किन्त्वसायेलोका व्यवस्थापालनेन पुण्यार्थं यतमानास्तन् नालभन्त । ३२ तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया चेष्टिवा तस्मिन् स्खलनजनके पाषाणे पादस्खलनं प्राप्ताः । ३३ लिखितं यादृशम् आस्ते, पश्य पादस्खलार्थं हि सीयोनि प्रस्तरन्तथा । बाधाकारज्ञ पाषाणं परिस्थापितवानहम् । विश्विष्यति यस्तत्र स जनो न त्रपिष्यते ।

10 हे भ्रातर इसायेलीयलोका यत् परित्राणं प्राप्नुवन्ति तदहं मनसाभिलाषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थये। 2 यत ईश्वरे तेषां चेष्टा विद्यत इत्यत्राहं साक्षयस्मि; किन्तु तेषां सा चेष्टा सज्जाना नहि, 3 यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयित्म् चेष्टामाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निष्ठवतं न स्वीकुर्वन्ति। 4 खीष्ट एकैकविश्वसिजनाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः फलस्वरूपो भवति। 5 व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् मूसा वर्णयामास, यथा, यो जनस्तां पालयिष्यति स तद्वारा जीविष्यति। 6 किन्तु प्रत्ययेन यत् पुण्यं तद् एतादृशं वाक्यं वदति, कः स्वर्गम् आरुह्य खीष्टम् अवरोहयिष्यति? 7 को वा प्रेतलोकम् अवरुह्य खीष्टं मृगानमस्थायाद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या। (Abyssos g12) 8 तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तत्र समीपस्थम् अर्थात् तत्र वदने मनसि चास्ते, तच्य वाक्यम् अस्माभिः प्रचार्यमाणं विश्वासस्य वाक्यमेव। 9 वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीकरोषि, तथेश्वरस्तं शमशानाद् उदस्थापयद् इति यद्यन्तःकरणेन विश्वसिषि तर्हि परित्राणं लप्स्यसे। 10 यस्मात् पुण्यप्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परित्राणार्थज्य वदनेन स्वीकर्तव्यं। 11 यास्त्रे यादृशं लिखति विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न त्रपिष्यते। 12 इत्यत्र यूहीदिनि तदन्यलोके च कोपि विशेषो नास्ति यस्माद् यः सर्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निजायाचकान सर्वान् प्रति वदान्यो भवति। 13 यतः, यः कश्चित् परमेश्वरस्य नामा हि प्रार्थयिष्यते। स एव मनुजो नूनं प्रतिरातो भविष्यति। 14 यं ये जना न प्रत्यायन् ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते? ये वा यस्याख्यानं कदापि न श्रुतवन्तास्ते तं कथं प्रत्येष्यन्ति? अपरं यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति? 15 यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति? यादृशं लिखितम् आस्ते, यथा, माडग़लिकं सुसंवादं ददत्यानीय ये नराः। प्रचारयन्ति शान्तेश्व्र सुसंवादं जनास्तु ये। तेषां चरणपद्मानि कीदृक् शोभान्वितानि हि। 16 किन्तु ते सर्वे तं सुसंवादं न गृहीतवन्तः। यिशायियो यथा लिखितवान्। अस्मत्प्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्दिकः। 17 अतएव श्रवणाद् विश्वास ऐश्वरवाक्यप्रचाराश्च श्रवणञ्च भवति। 18 तर्हीहं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दे मर्ही व्याप्तोद् वाक्यञ्च निखिलं जगत्। 19 अपरमपि वदामि, इसायेलीयलोकाः किम् एतां कथां न बध्यन्ते? प्रथमतो मसा इदं

वाक्यं प्रोवाच, अहमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्लेश्यामि जातिम् एताज्य प्रोन्मत्तभिन्नजातिभिः। 20 अपरज्य यिशायियोऽतिशयाक्षोभेण कथयामास, यथा, अथ मां यैस्तु नाचेष्टि सम्प्राप्तस्तै जनैरहं। अथ मां यै न सम्पृष्टं विजातस्तै जनैरेहं। 21 किन्त्वसायेलीयलोकान् अथ कथयाज्यकार, यैराज्ञालङ्घयिभि लोकै विरुद्धं वाक्यमुच्यते। तान् प्रत्येव दिनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारायम्यहं।

11 ईश्वरेण स्वीकीयलोका अपसारिता अहं किम् ईदृशं वाक्यं ब्रवीमि? तन्न भवतु यतोऽहमपि बिन्यामीनगोत्रीय इत्त्राहीमवंशीय इसायेलीयलोकोऽस्मि। 2 ईश्वरेण पूर्वं ये प्रदृष्टास्ते स्वकीयलोका अपसारिता इति नहि। अपरम् एलियोपाख्याने शास्त्रे यत्तिष्ठितम् आस्ते तद् यूयं किं न जानीथ? 3 हे परमेश्वर लोकास्त्वदीया: सर्वा यज्ञवेदीरभज्जन् तथा तव भविष्यद्वदिनः सर्वान् अघन् केवल एकोऽहम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं चेष्टनते, एतां कथाम् इसायेलीयलोकानां विरुद्धम् एलिय ईश्वराय निवेदयामास। 4 ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं जातं? बाल्नाम्नो देवस्य साक्षात् यै जन्मनि न पातितानि तादृशाः सप्त सहस्राणि लोका अवशेषिता मया। 5 तद्वद् एतस्मिन् वर्तमानकालेऽपि अनुग्रहेणाभिस्थितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः सन्ति। 6 अतएव तद् यद्यनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति नो चेद् अनुग्रहोऽनुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति तर्हि नुग्रहेण न भवति नो चेत् क्रिया क्रियैव न भवति। 7 तर्हि किं? इसायेलीयलोका यद् अमृग्यन्त तन्न प्रापुः। किन्त्वभिस्थितलोकास्तत् प्रापुस्तदये सर्वं अन्धीभूताः। 8 यथा लिखितम् आस्ते, घोरनिद्रालुताभावं दृष्टिहीने च लोचने। कर्णो श्रुतिविहीनौ च प्रददौ तेष्य ईश्वरः। 9 एतेस्मिन् दायूदपि लिखितवान् यथा, अतो भुक्त्यासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति। वा वंशयन्त्रवद् बाधा दण्डवद् वा भविष्यति। 10 भविष्यन्ति तथान्धास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा। वेष्यः करिदेश्वर्य तेषां नित्यं भविष्यति। 11 पतनार्थं ते स्खलितवन्त इति वाचं किमां वदामि? तन्न भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनाद् इतरदेशीयलोकैः परित्राणं प्राप्तं। 12 तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां लाभजनकम् अभवत् तेषां ह्यासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां लाभजनकोऽभवत् तर्हि तेषां वृद्धिः कति लाभजनिका भविष्यति? 13 अतो हे अन्यदेशिनो युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धूनां मनःसूद्योगं जनयन् तेषां मध्ये कियतां लोकानां यथा परित्राणं साधयामि 14 तानिमित्तम् अन्यदेशिनां निकटे प्रेरितः सन् अहं स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि। 15 तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह जगतो जनानां मेलनं जातं तर्हि तेषाम् अनुग्रहीतवत् मृतदेहे यथा जीवनलाभस्तद्वत् किं न भविष्यति? 16 अपरं प्रथमजातं फलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्वमेव फलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शाखा अपि तथैव भविष्यन्ति। 17 कियतीनां शाखानां छेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शाखा भूत्वा यदि तच्छाखानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं भुक्षेः, 18 तर्हि तासां भिन्नशाखानां विरुद्धं मां गर्वीः; यदि गर्वसि तर्हि त्वं मूलं त्वं यन्न धारयसि किन्तु मूलं त्वं धारयतीति संस्मर। 19 अपरज्य यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शाखा विभन्ना अभवनः; 20 भद्रम्, अप्रत्ययकारणात् ते विभिन्ना जातास्तथा विश्वासकारणात् त्वं रोपितो जातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भव। 21 यत ईश्वरो यदि स्वाभाविकीः शाखा न रक्षति तर्हि सावधानो भव चेत् त्वामपि न स्थापयति। 22 इत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वज्य यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्ष्यते; नो चेत् त्वमपि तद्वत् छिन्नो भविष्यसि। 23 अपरज्य ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् ईश्वरस्य शक्तिरास्ते। 24 वन्यजितवृक्षस्य शाखा सन् त्वं यदि ततश्चिन्नो रोपित्वयेनोत्तमजितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया या: शाखास्ता: किं पुनः स्ववृक्षे संलग्नितुं न शक्नुवन्ति? 25 हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभिमानो यन्न जायते तदर्थं ममेदृशी वाज्ञा भवति यूयं एतनिगृह्यतत्त्वम् अजानन्तो यन्न तिष्ठथ, वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णरूपेण भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन इसायेलीयलोकानाम् अन्धता स्थास्यति; 26 पश्चात् ते सर्वे परित्रास्यन्ते; एतादृशं लिखितमप्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् एको यस्त्राणदायकः। अथर्म याकुबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति। 27 तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा। तदा तैरैव सादृशं मै नियमोऽयं भविष्यति। 28 सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन् किन्त्वभिस्थितास्तै ते पितृलोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति। 29 यत ईश्वरस्य दानाद् आहानाज्य पश्चात्तापो न भवति। 30 अतएव पूर्वम् ईश्वरोऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्वत् सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् ईश्वरस्य कृपापात्राणि जातास्तद्वद् 31 इदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिर्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लप्स्यते। 32 ईश्वरः सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वान् अविश्वासित्वेन गणयति। (eleēēē g1653) 33 अहो ईश्वरस्य ज्ञानबुद्धिरूपयो धनयोः कीदृश् प्राचुर्याणि। तस्य राजसासनस्य तत्त्वं कीदृश् अप्राच्यं। तस्य मार्गांश्च कीदृश् अनुपलक्ष्याः। 34 परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्? 35 को वा तस्योपकारी भूत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्तव्यः? 36 यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै चाभवत् तदीयो महिमा सर्वदा प्रकाशितो भवतु। इति। (aiōn g165)

12 हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपयाहं युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरं सजीवं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् ईश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत, एषा सेवा युष्माकं योग्या। 2 अपरं यूयं सांसारिका इव माचरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं परावर्त्य नूतनाचारिणो भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः कीदृश् उत्तमो ग्रहीयोः सम्पूर्णश्रेति युष्माभिस्तुभाविष्यते। (aiōn g165) 3 कश्चिदपि जनो योग्यत्वादिकं स्वं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यरूपं स्वं मनुष्याम्, ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् एककं जनम् इत्याज्ञापयामि। 4 यतो यद्वद्स्माकम् एकस्मिन् शरीरे

बहून्यङ्गानि सन्ति किन्तु सर्वेषामङ्गानां कार्यं समानं नहि; 5 तद्वद्स्माकं बहुचेऽपि सर्वे वयं खीष्टे एकशरीरा: परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः। 6 अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु सत्सु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः: स तद् वदतु; 7 यद्या यदि कक्षित् सेवनकारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु; अथवा यदि कक्षिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु; 8 तथा य उपदेशा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु यस्त्वथिपतिः स यत्नेनाधिपतिवं करोतु यश्च दयालुः स हृष्टमनसा दयताम्। 9 अपरज्य युष्माकं प्रेम कापत्यवर्जितं भवतु यद् अभद्रं तद् ऋतीयचं यच्च भद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम्। 10 अपरं भ्रातृत्प्रेमा परस्परं प्रीयचं समादारद् एकोऽपरजनं श्रेष्ठं जानीध्वम्। 11 तथा कार्यं निरालस्य मनसि च सोयोगाः सन्तः प्रभृत्यु सेवध्वम्। 12 अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःखसमये च धैर्ययुक्ता भवतः प्रार्थनायां सततं प्रवर्त्त्वां। 13 पवित्राणां दीनतां दीर्घकुरुध्वम् अतिथिसेवायाम् अनुरज्यध्वम्। 14 ये जना युष्मान् ताडवर्तितान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा ददध्वमाशिषम्। 15 ये जना आनन्दन्ति तैः सादृम् आनन्दत ये च रुदिति तैः सह रुदित। 16 अपरज्य युष्माकं मनसां परस्परम् एकोभावो भवतु; अपरम् उच्चपदम् अनाकाङ्क्ष्य नीचलोकैः सहापि मार्दवम् आचरत; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं। 17 परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापुरुत। सर्वेषां दृष्टिते यत् कर्मोत्तमं तदेव कुरुत। 18 यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्वलोकैः सह निर्विरोधेन कालं यापयत। 19 हे प्रियबन्धवः, कर्मचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न ददृधं, किन्त्वीश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो लिखितमासते परमेश्वरः कथयति, दानं फलस्य मत्कर्म्म सूचितं प्रददाम्यहं। 20 इतिकारणाद् रिपु यदि क्षुधार्त्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोजय। तथा यदि तृषार्तः स्यात् तर्हि तं परिपायय। तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि। 21 कुक्रियया पराजिता न सन्ता उत्तमक्रियया कुक्रियां पराजयत।

13 युष्माकम् एकैकजनः शासनपदस्य निष्ठो भवतु यतो यानि शासनपदानि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति। 2 इति हेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरीयनिरूपणस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते सर्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते। 3 शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छासि? तर्हि सत्कर्माचर, तस्माद् यशो लप्यस्ये, 4 यतस्तव सदाचरणाय स ईश्वरस्य भूत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्म्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं खड्गं न धारयति; कुकर्म्माचारिणं समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डभूत्य एव। 5 अतएव केवलदण्डभयान्हि किन्तु सदसद्व्यादपि तस्य वशयेन भवितव्यं। 6 एतस्माद् युष्माकं राजकरदानमप्युचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् एतस्मिन् कर्मणि निविष्टास्तिष्ठन्ति। 7 अस्मात् करग्राहिणे करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणे शुल्कं दत्त, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् विभीत, यश्च समादरणीयस्तं समाद्रियवधम्; इत्थं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त। 8 युष्माकं परस्परं प्रेम विना इन्यत् किमपि देयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति। 9 वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षीः, चैर्यं मा कार्षीः, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, लोभं मा कार्षीः, एताः सर्वा आज्ञा एताभ्यो भिन्ना या काचिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वचनेन वेदिता। 10 यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेमा सर्वा व्यवस्था पाल्यते। 11 प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् इदानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः समयं विविच्यास्माभिः साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जागर्तव्यं। 12 बहुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिः वासीरीया सज्जा परिधातव्या। 13 अतो हेतो र्यं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः। इडगरसो मत्तत्वं लम्पटत्वं कामुकत्वं विवाद ईर्ष्या चैतानि परित्यक्ष्यमः। 14 यूर्यं प्रभुयीशुखीष्टरूपं परिच्छदं परिधृद्वं सुखाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचरणं माचरत।

14 यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहविचारार्थं नहि। 2 यतो निषिद्धं किमपि खाद्यद्रव्यं नास्ति, कस्यचिज्जनस्य प्रत्यय एतादृशो विद्यते किन्त्वदृढविश्वासः कक्षिपते जनः केवलं शांकं भुद्गकं। 3 तर्हि यो जनः साधारणं द्रव्यं भुद्गके स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधारणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृहात्। 4 हे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदच्युतेन वा भवितव्यं स च पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति। 5 अपरज्य कक्षिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कक्षित्तु सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, एकैको जनः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु। 6 यो जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरज्य यः सर्वाणि भक्ष्यद्रव्याणि भुडके स प्रभुभक्त्या तानि भुद्गके यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न भुडके सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न भुज्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते। 7 अपरम् अस्माकं कक्षित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं प्रियते वा तन्न; 8 किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि च प्राणान् त्यजामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतएव जीवने मरणे वा वयं प्रभोरेवास्महे। 9 यतो जीवन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं खीष्टो मृत उत्थितः पुनर्जीवितश्च। 10 किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं जानासि? खीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्मुखे सर्वेषामाभिलाषपूरणाय स्वीकरिष्यति। 11 यादृशं लिखितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत्। सर्वो जनः समीपे मे जानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निघत्वं स्वीकरिष्यति। 12 अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् एकैकजनेन निजा कथा कथयितव्या। 13 इत्थं सति वयम् अद्यारभ्य

परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातु विष्णो व्याघातो वा यन्न जायेत तादृशीमीहां कुम्हि। 14 किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यहं जाने तथा प्रभुना यीशुखीष्णैरापि निश्चितं जाने, किन्तु यो जनो यद् द्रव्यम् अपवित्रं जानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते। 15 अतएव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकान्वितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेमा नाचरसि। ख्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजेन भक्ष्यद्रव्येण तं न नाशय। 16 अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्मण् निन्दितं न भवतु। 17 भक्ष्यं पेयज्ञेश्वराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्व पवित्रेणात्मना जात आनन्दश्च। 18 एते यों जनः ख्रीष्टं सेवते, स एवेश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्येश्व सुखातः। 19 अतएव येनास्माकं सर्वेषां परस्परम् एक्यं निषा च जायते तदेवास्माभि यीतितव्यं। 20 भक्ष्यार्थम् ईश्वरस्य कर्मणो हानि मा जनयत; सर्वं वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो जनो यद् भुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि। 21 तव मांसभक्षणसुरापानादिभिः क्रियाभि यदि तव भ्रातुः पादस्खलनं विष्णो वा चाच्चल्यं वा जायते तर्हि तद्वेजनपानयोस्त्यागो भद्रः। 22 यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे स्वान्तरे तं गोपय; यो जनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स एव धन्यः। 23 किन्तु यः कथित् संशय भुद्गतेऽर्थात् न प्रतीत्य भुद्गते, स एवावश्यं दण्डार्हो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि तदेव पापमयं भवति।

15 बलवद्विरस्माभि दुर्बुलानां दौर्बल्यं सोढव्यं न च स्वेषाम् इष्टाचार आचरितव्यः। 2 अस्माकम् एकैको जनः स्वसमीपवासिनो हितार्थं निष्ठार्थज्ञ तस्यैवेषाचारम् आचरतु। 3 यतः ख्रीष्टोऽपि निजेषाचारं नाचरितवान्, यथा लिखितम् आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्यैव निन्दाभि निन्दितोऽस्यहं। 4 अपरज्ञ वयं यत् समिष्णुतासान्त्वनयो जनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेत्वा हितनिमित्तं पूर्वकाले लिखितानि सर्ववचनान्यस्माकम् उपदेशार्थमव लिलित्वे। 5 सहिष्णुतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स एवं करोतु यत् प्रभु यीशुखीष्ट इव युष्माकम् एकजनोऽन्यजनेन सार्वं मनस ऐक्यम् आचरेत्; 6 यूयज्ञ सर्वं एकवित्ता भूत्वा मुखैकेनेवास्त्रभूयीशुखीष्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्तयेत। 7 अपरम् ईश्वरस्य महिम्नः प्रकाशार्थं ख्रीष्टो यथा युष्मान् प्रत्यगृहात् तथा युष्माकमप्येको जनोऽन्यजनं प्रतिगृहातु। 8 यथा लिखितम् आस्ते, अतोऽहं सम्मुखे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर। 10 अपरमपि लिखितम् आस्ते, हे अन्यजातयो यूयं समं नन्दत तज्जनैः। 11 पुनश्च लिखितम् आस्ते, हे सर्वदेशिनो यूयं धन्यं ब्रूत परेश्वरं हे तदीयनरा यूयं कुरुत्वं तत्प्रशंसनं। 12 अपर यीशायियोऽपि लिलेख, यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशिष्यते तदा। सर्वजातीयनृत्याज्व शासकः समुदेष्यति। तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते। 13 अतएव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णा प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाजनक ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्पूर्णान् करोतु। 14 हे भ्रातरो यूयं सद्गावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन च सम्पूर्णाः परस्परोपदेशे च तत्परा इत्यहं निश्चितं जानामि, 15 तथाप्यहं यत् प्रगल्भतरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं। 16 भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावित्रनैवेद्यूपा भूत्वा यद् ग्राह्या भवेयुस्तानिमित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवादं प्रचारायितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुखीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरत् लब्ध्यवानस्मि। 17 ईश्रं प्रति यीशुखीष्णेन मम श्लाघाकरणस्य कारणम् आस्ते। 18 भिन्नदेशिन आजाग्राहिणः कर्तु ख्रीष्टो वाक्येन क्रियाच, आश्र्व्यर्थलक्षणैश्चित्रक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन च यानि कर्मणां मया साधितवान्, 19 केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्मणो वर्णनां कर्तुं प्रगल्भो न भवामि। तस्मात् आ यिरुशालम् इल्लूरिकं यावत् सर्वत्र ख्रीष्टस्य सुसंवादं प्राचारायं। 20 अन्येन निचितायां भित्तिवाहं यन्न निचिनोमि तन्निमित्तं यत्र यत्र स्थाने ख्रीष्टस्य नामं कदापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवादं प्रचारायितुम् अहं यते। 21 यादृशं लिखितम् आस्ते, यै वर्त्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रूतं किञ्चित् बोद्धं शक्षयन्ति ते जनाः। 22 तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं मुहुर्मुहु निर्वारितोऽभवत्। 23 किन्त्वदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं बहुत्सरानारभ्य मामकीनाकाङ्क्षाच च विद्यत इति हेतोः। 24 स्पानियादेशगमनकालेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिष्य, ततः परं युष्मत्समाप्तेन तृप्तिं परिलभ्य तदेशगमनार्थं युष्माभि विसर्जयिष्य, ईदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते। 25 किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिरुशालमस्थानार्थं व्रजामि। 26 यतो यिरुशालमस्थपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आखायादेशीयाश्च लोका ऐच्छन्। 27 एषा तेषां सदिच्छा यतस्ते तेषाम् ऋणिनः सन्ति यतो हेतो भिन्नजातीया येषां परमार्थस्यानो जाता ऐहिकविषये तेषामुपकारस्तैः कर्तव्यः। 28 अतो मया तत् कर्म साधित्वा तस्मिन् फले तेष्यः समर्पिते युष्मन्मध्येन स्पानियादेशो गमिष्यते। 29 युष्मत्समीपे ममागमनसमये ख्रीष्टस्य सुसंवादस्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम् आगमिष्यामि इति मया ज्ञायते। 30 हे भ्रातृगणं प्रभो यीशुखीष्टस्य नाम्ना पवित्रस्यात्मनः प्रेमा च विनयेऽहं 31 यिहूदादेशस्थानाम् अविश्वासिलोकानां करेभ्यो यदहं रक्षां लभेय मदीयतेन सेवनकर्मणा च यद् यिरुशालमस्थाः पवित्रलोकास्तुष्येत्; 32 तदर्थं यूयं मत्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं तेनाहम् ईश्वरेच्छया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सहितः प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि। 33 शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात् इति।

16 किंक्रियाननगरीयर्थार्थसमाजस्य परिचारिका या फैबीनामिकास्माकं धर्मभगिनी तस्या: कृतेऽहं युष्मान् निवेदयामि, 2 यूयं ता प्रभुमाश्रितां विज्ञय तस्या आतिथ्यं पवित्रलोकार्हं कुरुत्वं, युष्मत्सत्स्या य उपकारो भवितुं शक्नोति तं कुरुत्वं, यस्मात् तया बहूनां मम चोपकारः कृतः।

3 अपरज्ज्व ख्रीष्टस्य यीरोः कर्मणि मम सहकारिणौ मम प्राणरक्षार्थज्ज्व स्वप्राणान् पणीकृतवन्तौ यै प्रिष्किल्लाकिलौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 4 ताभ्याम् उपकाराप्तिः केवलं मया स्वीकर्तव्येति नहि भिन्नदेशीयैः सर्वधर्मसमाजैरपि । 5 अपरज्ज्व तयो गृहे स्थितान् धर्मसमाजलोकान् मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। तद्वत् आशियादेशे ख्रीष्टस्य पक्षे प्रथमजातफलस्वरूपे य इपेनितानामा मम प्रियबन्धस्तमपि मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 6 अपरं बहुश्रेमणस्मान् असेवत या मरियम् तामपि नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 7 अपरज्ज्व प्रेरितेषु ख्यातकीर्त्ती मदद्वे ख्रीष्टाश्रितौ मम स्वजातीयौ सहबन्दिनौ च यावान्द्रनीकयूनियौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 8 तथा प्रभौ मत्प्रियमपि मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 9 अपरं ख्रीष्टसेवायां मम सहकारिणम् ऊर्बाणं मम प्रियतमं स्ताख्यज्ज्व मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 10 अपरं ख्रीष्टेन परीक्षितम् आपिलिं मम नमस्कारं वदत, आरिष्वूलस्य परिजनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 11 अपरं मम ज्ञातिं हेरोदियोनं मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणी या प्रिया परिष्टां नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 13 अपरं प्रभोरभिरुचिं रूफं मम धर्ममाता या तस्य माता तामपि नमस्कारं वदत। 14 अपरम् असुंकृतं फिलगोनं हर्म्म पात्रबं हर्मिम् एतेषां सङ्गिग्रातृगणज्ज्व नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 15 अपरं फिललगो यूलिया नीरियस्तस्य भगिन्यलुम्पा चैतान् एतैः सार्द्धं यावन्तः पवित्रलोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयथ्वं। 16 यूयं परस्परं पवित्रचुम्बनेन नमस्कुरुथ्वं। ख्रीष्टस्य धर्मसमाजगणो युष्मान् नमस्कुरुते। 17 हे भ्रातरो युष्मान् विनयेऽहं युष्माभिर्या शिक्षा लब्धा ताम् अतिक्रम्य ये विच्छेदान् विघ्नांश्च कुर्वन्ति तान् निश्चिनुत तेषां सङ्गं वर्जयत च। 18 यतस्तादुशा लोका अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य दासा इति नहि किन्तु स्वोदरस्त्यैव दासाः; अपरं प्रणयवचनै र्मधुरवाक्यैश्च सरललोकानां मनासि मोहयन्ति। 19 युष्माकम् आजाग्राहित्वं सर्वत्र सर्वैः ज्ञातं ततोऽहं युष्मासु सानन्दोऽभवं तथापि यूयं यत् सत्त्वानेन ज्ञानिनः कुजाने चातपरा भवेतेति ममाभिलाषः। 20 अधिकन्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं पदानाम् अथो मर्हिष्यति। अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टो युष्मासु प्रसादं क्रियात्। इति। 21 मम सहकारी तीमथियो मम ज्ञातयो लूकियो यासोन् सोसिपात्रश्चेमे युष्मान् नमस्कुर्वन्ते। 22 अपरम् एतत्प्रलेखकस्तर्त्तियनामाहमपि प्रभो नाम्ना युष्मान् नमस्करोमि। 23 तथा कृत्स्नधर्मसमाजस्य मम चातिथ्यकारी गायो युष्मान् नमस्करोति। अपरम् एतन्नगरस्य धनरक्षक इरास्तः क्वार्त्तनामकश्चैको भ्राता तावपि युष्मान् नमस्कुरुतः। 24 अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टा युष्मासु सर्वेषु प्रसादं क्रियात्। इति। 25 पूर्वकालिकयुगेषु प्रच्छन्ना या मन्त्रणाधुना प्रकाशिता भूत्वा भविष्यद्वादिलिखितग्रन्थगणस्य प्रमाणाद् विश्वासेन ग्रहणार्थं सदातनस्येश्वरस्याज्ञया सर्वदेशीयलोकान् ज्ञाप्यते, (aiōnios g166) 26 तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं लब्ध्वा मया यः सुसंवादो यीशुख्रीष्टमधि प्रचार्यते, तदनुसाराद् युष्मान् धर्मं सुस्थिरान् कर्तुं समर्थो योऽद्वितीयः (aiōnios g166) 27 सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य धन्यवादो यीशुख्रीष्टेन सन्ततं भूयात्। इति। (aiōnios g165)

१ करिन्थिनः

१ यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेष्वस्माकं प्रभो यीशोः ख्रीष्टस्य नामा प्रार्थयन्ते तैः सहाहूतानां ख्रीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य ईश्वरीयथर्मसामाजः करिन्थनगरे विद्यते २ तं प्रतीश्वरस्येच्छाहूतो यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिनिनामा भ्राता च पत्रं लिखति । ३ अस्माकं पित्रेष्वरेण प्रभुना यीशुख्रीष्टेन च प्रसादः शान्तिश्वयुष्मभ्य दीयतां । ४ ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मनिमित्तं सर्वदा मदीयेश्वरं धन्यं वदामि । ५ ख्रीष्टसम्बन्धीयं साक्ष्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत् ६ तेन यूयं ख्रीष्टात् सर्वविधवकृताज्ञानादीनि सर्वधनानि लब्धवन्तः । ७ ततोऽस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति । ८ अपरम् अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्देषा भवेत तदर्थं सएव यावदन्तं युष्मान् सुस्थिरान् करिष्यति । ९ य ईश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्यांशः कर्तुं युष्मान् आहूतवान् स विश्वसनीयः । १० हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुख्रीष्टस्य नामा युष्मान् विनयेऽहं सर्वे युष्माभिरेकरूपाणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये भिन्नसङ्घाता न भवन्तु मनोविचारयोरैकयेन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु । ११ हे मम भ्रातरो युष्मन्मध्ये विवादा जाता इति वार्तामहं क्लोय्या: परिजनै ज्ञापितः । १२ ममाभिप्रेतमिदं युष्माकं कश्चित् कश्चिद् वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आपल्लोः शिष्योऽहं कैफः शिष्योऽहं ख्रीष्टस्य शिष्योऽहमिति च । १३ ख्रीष्टस्य कि विभेदः कृतः? पौलः किं युष्मत्कृते कुशे हतः? पौलस्य नामा वा यूयं किं मज्जिताः? १४ किष्पगायौ विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मज्जित इति हेतोरहम् ईश्वरं धन्यं वदामि । १५ एतेन मम नामा मानवा मया मज्जिता इति वकुं केनापि न शक्यते । १६ अपरं स्तिफानस्य परिजना मया मज्जितास्तदन्यः कश्चिद् यन्मया मज्जितस्तदहं न वेद्यि । १७ ख्रीष्टेनाहं मज्जनार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवादस्य प्रचारार्थमेव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रचारितव्यः, यतस्तथा प्रचारिते ख्रीष्टस्य क्रुशे मृत्युः फलहीनो भविष्यति । १८ यतो हेतो यें विनश्यन्ति ते तां क्रुशस्य वार्ता प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च वित्राणं लभमानेष्वस्मासु सा ईश्वरीयशक्तिस्वरूपा । १९ तस्मादित्थं लिखितमास्ते, ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते । विलोपयिष्यते तद्वद् बुद्धिं बद्धिमतां मया ॥ २० ज्ञानी कुत्र? शास्त्री वा कुत्र? इहलोकस्य विचारतपरो वा कुत्र? इहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोहीकृतं नहिं? (aiōn g165) २१ ईश्वरस्य ज्ञानाद् इहलोकस्य मानवाः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् ईश्वरः प्रचाररूपिणा प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोचितवान् । २२ यहूदीयलोका लक्षणानि दिदृक्षन्ति भिन्नदेशीयलोकास्तु विद्यां मृगयन्ते, २३ वयज्च क्रुशे हतं ख्रीष्टं प्रचारयामः । तस्य प्रचारो यिहूदीयै विद्यन् इव भिन्नदेशीयैश्वर प्रलाप इव मन्यते, २४ किन्तु यिहूदीयानां भिन्नदेशीयानां युष्मन्मध्ये ये आहूतास्तेषु स ख्रीष्ट ईश्वरीयशक्तिरेश्वरीयज्ञानमिव च प्रकाशते । २५ यत् ईश्वरे यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यच्च दौर्बल्यम् ईश्वर आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव । २६ हे भ्रातरः, आहूतयुष्मद्वाणो युष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बहवो न विद्यन्ते । २७ यत् ईश्वरो ज्ञानवतस्त्रप्रयितुं मूर्खलोकान् रोचितवान् बलानि च त्रपयितुम् ईश्वरो दुर्बलान् रोचितवान् । २८ तथा वर्तमानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्तुम् ईश्वरो जगतोऽपकृष्टान् हेयान् अवर्तमानांशाभिरोचितवान् । २९ तत् ईश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्मश्लाघा न कर्तव्या । ३० यूयञ्च तस्मात् ख्रीष्टे यीशो संस्थितिं प्राप्तवन्तः स ईश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्च जाता । ३१ अतएव यद्वद् लिखितमास्ते तद्वत् यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि ।

२ हे भ्रातरो युष्मत्सम्पीडे ममागमनकालेऽहं वकृताया विद्याया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रचारितवान् तन्नहि; २ यतो यीशुख्रीष्टं तस्य कुशे हतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं विहितं बुद्धवान् । ३ अपरञ्चातीव दौर्बल्यभीतिकम्पयुक्तो युष्माभिः सार्द्धमासां । ४ अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य फलं न भवेत् किन्त्वीश्वरीयशक्तेः फलं भवेत्, ५ तदर्थं मम वकृता मदीयप्रचारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलितौ नास्तां किन्त्वात्मनः शक्तेश्च प्रमाणयुक्तावस्तां । ६ वयं ज्ञानं भाषामहे तच्च सिद्धलोकै ज्ञानमिव मन्यते, तदिहलोकस्य ज्ञानं नहि, इहलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नहि; (aiōn g165) ७ किन्तु कालावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् ईश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्निगूढम् ईश्वरीयज्ञानं प्रभाषामहे । (aiōn g165) ८ इहलोकस्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविश्वाप्तं प्रभुं कुशे नाहनिष्यन् । (aiōn g165) ९ तद्वलिलिखितमास्ते, नेत्रेण कक्षापि नो दृष्टं कर्णेनापि च न श्रुतं । मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत् । ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं । १० अपरमीश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्रकाशयत्; यत् आत्मा सर्वमेवानुसन्धत्ते तेन चेश्वरस्य मर्मतत्त्वमपि बुध्यते । ११ मनुजस्यान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्वदीश्वरस्यात्मानं विना केनापीश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते । १२ वयञ्चेहलोकस्यात्मानं लब्धवन्तस्तन्हि किन्त्वीश्वरस्यैवात्मानं लब्धवन्तः, ततो हेतोरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दत्तं तत्सर्वम् अस्माभिः ज्ञातुं शक्यते । १३ तच्चास्माभिः मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथ्यत इति नहि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकै वर्कपैरात्मिकं भावं प्रकाशयद्दिः कथ्यते । १४ प्राणी मनुष्य ईश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृह्णाति यत् आत्मिकविचारेण सा विचार्येति हेतोः स तां

प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति। 15 आत्मिको मानवः सर्वाणि विचारयति किन्तु स्वयं केनापि न विचार्यते। 16 यत ईश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टु कः शक्नोति? किन्तु ख्रीष्टस्य मनोऽस्माभि लंब्धं।

3 हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरिव युष्माभिः सम सम्भाषितु नाशकनवं किन्तु शारीरिकाचारिभिः ख्रीष्टधर्मेण शिशुतुल्यैश्च जनैरिव युष्माभिः सह समभाषे। 2 युष्मान् कठिनभक्ष्यं न भोजयन् दुग्धम् अपाययं यतो यूयं भक्ष्यं ग्रहीतुं तदा नाशकनुत इदानीमपि न शक्नुथ, यतो हेतोरधुनापि शारीरिकाचारिण आध्ये। 3 युष्मन्मध्ये मात्स्यविवादभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्ये मानुषिकमार्गेण च न चरथ? 4 पौलस्याहमित्यापल्लोरहमिति वा यद्वाक्यं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिकाचारिण न भवथ? 5 पौलः कः? आपल्लो वा कः? तौ परिचारकमात्रौ तयोरैकैकमै च प्रभु र्यादृक् फलमदादात तद्वत् तयोद्विरा यूयं विश्वासिनो जाताः। 6 अहं रोपितवान् आपल्लोश्च निषिक्तवान् ईश्वरशावद्वयतः। 7 अतो रोपितृसेक्तारावसारौ वर्द्धयितेश्वर एव सारः। 8 रोपितृसेक्तारौ च समौ तयोरैकैकश्च स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लप्पयते। 9 आवामीश्वरेण सह कर्मकारिणौ, ईश्वरस्य यत् क्षेत्रम् ईश्वरस्य या निर्मितिः सा यूयमेव। 10 ईश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लंब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणेव मया भित्तिमूलं स्थापितं तदपरि चान्तेन निर्वियते। किन्तु येन यन्निर्वियते तत् तेन विविच्यतां। 11 यतो यीशुख्रीष्टरूपं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं स्थापितुं केनापि न शक्यते। 12 एतद्वित्तिमूलस्योपरि यदि केचित् स्वर्णरूप्यमणिकाष्ठतृणनलान् निचिन्वन्ति, 13 तद्वैकैकस्य कर्म प्रकाशिष्यते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशिष्यति। यतो हतोस्तन दिवसेन वह्मयेनोदेतव्यं तत एकैकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा बहिना भविष्यति। 14 यस्य निचयनरूपं कर्म स्थानु भविष्यति स वेतनं लप्पयते। 15 यस्य च कर्म धक्ष्यते तस्य क्षति भविष्यति किन्तु वह्म निर्मितजन इव स स्वयं परित्राणं प्राप्यति। 16 यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये चेश्वरस्यात्मा निवसतीति किं न जानीथ? 17 ईश्वरस्य मन्दिरं येन विनाशयते सोऽपीश्वरेण विनाशिष्यते यत ईश्वरस्य मन्दिरं पवित्रमेव यूयं तु तन्मन्दिरम् आध्ये। 18 कोपि स्वं न वज्चयतां। युष्माकं कक्षन् चेदिहलोकस्य ज्ञानेन ज्ञानवान्हमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु। (aiōn g165) 19 यस्मादिहलोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव। एतस्मिन् लिखितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तया तान् धरतीश्वरः। 20 पुनश्च ज्ञानिनां कल्पना वेत्ति परमेशो निरर्थकाः। 21 अतएव कोऽपि मनुजैरात्मानं न श्लाघतां यतः सर्वाणि युष्माकमेव, 22 पौल वा आपल्लो वा कैफा वा जगद् वा जीवनं वा मरणं वा वर्तमानं वा भविष्यद्वा सर्वाण्येव युष्माकं, 23 यूयञ्च ख्रीष्टस्य, ख्रीष्टश्वेश्वरस्य।

4 लोका अस्मान् ख्रीष्टस्य परिचारकान् ईश्वरस्य निगूठवाक्यधनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्तां। 2 किञ्च धनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवितव्यमेतदेव लोकैर्याच्यते। 3 अतो विचारयद्वा युष्माभिरन्यैः कैश्चिन् मनुजै वा मम परीक्षाणं मयातीव लघु मन्यते इहमप्यात्मानं न विचारयामि। 4 मया किमप्यपराद्विमत्यहं न वेद्यि किन्त्वेतेन मम निरपराधत्वं न निश्रीयते प्रभुरेव मम विचारयितास्ति। 5 अत उपयुक्तसमयात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरागमनात् पूर्वं युष्माभि विचारो न क्रियतां। प्रभुरागत्य तिमिरेण प्रच्छन्नानि सर्वाणि दीपयिष्यति मनसां मन्त्रणाश्च प्रकाशिष्यति तस्मिन् समय ईश्वराद् एकैकस्य प्रशंसा भविष्यति। 6 हे भ्रातरः सर्वाणेतानि मयात्मानम् आपल्लवज्चोद्दिश्य कथितानि तस्यैतत् कारणं यूयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम् अतीव नादरिष्यत्वं ईत्थञ्जैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न श्लाघिष्यत्वं एतादृशीं शिक्षामावयोर्दृष्टान्तात् लप्पयद्यते। 7 अपरात् कस्त्वां विशेषयति? तु भृयं यन्न दत्त तादृशं किं धारयसि? अदत्तेनेव दत्तेन वस्तुना कुतः श्लाघसे? 8 इदानीमेव यूयं किं तृप्ता लंब्धधना वा? अस्मास्वविद्यमानेषु यूयं किं राजत्वपदं प्राप्ताः? युष्माकं राजत्वं मयाभिलषितं यतस्तेन युष्माभिः सह वयमपि राज्याशिनो भविष्यामः। 9 प्रेरिता वयं शेषा हन्तव्याश्वेश्वरेण निर्दर्शिताः। यतो वयं सर्वलोकानाम् अर्थतः स्वर्गीयदूतानां मानवानाज्य कौतुकास्पदानि जाताः। 10 ख्रीष्टस्य कृते वयं मूढाः किन्तु यूयं ख्रीष्टेन ज्ञानिनः, वयं दुर्बला यूयञ्च सबलाः, यूयं सम्मानिता वयज्ञापामानिताः। 11 वयमद्यापि क्षुधात्तर्स्तुष्णार्त्ता वस्त्रहीनास्ताडिता आश्रमरहिताश्च सन्तः। 12 कर्मणि स्वकरान् व्यापारयन्तश्च दुःखैः कालं यापयामः। गर्हितैरस्माभिराशीः कथ्यते दूरीकृतैः सद्यते निन्दितैः प्रसाद्यते। 13 वयमद्यापि जगतः समाजनीयोग्या अवकरा इव सर्वे मन्यामहे। 14 युष्मान् त्रपयितुमहेतानि लिखामीति नहि किन्तु प्रियात्मजानिव युष्मान् प्रबोधयामि। 15 यतः ख्रीष्टधर्मेण यद्यपि युष्माकं दशसहस्राणि विनेतारो भवन्ति तथापि बहवो जनका न भवन्ति यतोऽहमेव सुसंवादेन यीशुख्रीष्टे युष्मान् अजनयं। 16 अतो युष्मान् निययेद्वह्म यूयं मदनुगमिनो भवत। 17 इत्यर्थं सर्वेषु धर्मसमाजेषु सर्वत्र ख्रीष्टधर्मयोग्या ये विधयो मयोपदिश्यन्ते तान् यो युष्मान् स्मारयिष्यत्वेवभूतं प्रभोः कृते प्रियं विश्वासिनञ्च मदीयतनयं तीमथियं युष्माकं समीपं प्रेषितवानहं। 18 अपरमहं युष्माकं समीपं न गमिष्यामीति बुद्ध्या युष्माकं कियन्तो लोका गर्वन्ति। 19 किन्तु यदि प्रभेरिच्छा भवति तद्विमिलम्बं युष्मत्समीपुपस्थाय तेषां दर्पधातानां लोकानां वाचं ज्ञास्यामीति नहि सामर्थ्यमेव ज्ञास्यामि। 20 यस्मादीश्वरस्य राजत्वं वाग्युक्तं नहि किन्तु सामर्थ्युक्तं। 21 युष्माकं का वाज्ञा? युष्मत्समीपे मया किं दण्डपाणिना गन्तव्यमुत प्रेमनप्रतात्मयुक्तेन वा?

5 अपरं युष्माकं मध्ये व्यभिचारो विद्यते स च व्यभिचारस्तादृशो यद् देवपूजकानां मध्येऽपि तत्तुल्यो न विद्यते फलतो युष्माकमेको जनो विमातृगमनं कृतु इति वार्ता सर्वत्र व्याप्ता। 2 तथाच यूयं दर्पधाता आध्वे, तत् कर्म्म येन कृतं स यथा युष्मन्मध्याद् दूरीक्रियते तथा शोको युष्माभिर्न क्रियते किम् एतत्? 3 अविद्यमाने मदीयशरीरे ममात्मा युष्मन्मध्ये विद्यते अतोऽहं विद्यमान इव तत्कर्मकारिणो विचारं निश्चितवान्, 4 अस्मत्प्रभो र्यौशुख्वीष्य नामा युष्माकं मदीयात्मनश्च मिलने जाते उस्मत्प्रभो र्यौशुख्वीष्य शक्ते: साहाय्येन 5 स नरः शरीरनाशार्थमस्माभिः शयतानो हस्ते समर्पयितव्यस्तोऽस्माकं प्रभो र्यौशो दिंवसे तस्यात्मा रक्षां गन्तुं शक्ष्यति। 6 युष्माकं दर्पो न भद्राय यूयं किमेतन्न जानीथ, यथा, विकारः कृत्नशक्तून् स्वल्पकिंवेन जायते। 7 यूयं यत् नवीनशक्तुस्वरूपा भवेत् तदर्थं पुरातनं किंवम् अवमार्ज्जत यतो युष्माभिः किंवशून्यै भवितव्यं। अपरम् अस्माकं निस्तारोत्सवीयमेषशावको यः ख्वाषः सोऽस्मदर्थं बलीकृतोऽभवत्। 8 अतः पुरातनकिंवेनार्थतो दुष्टाजिधांसारूपेण किंवेन तन्नहि किन्तु सारल्यसत्यत्वरूपया किंवशून्यतयास्माभिरुत्सवः कर्तव्यः। 9 व्यभिचारिणां संसर्गो युष्माभिः विहातव्य इति मया पत्रे लिखितं। 10 किन्त्वैहिकलोकानां मध्ये ये व्यभिचारिणो लोभिन उपद्रविणो देवपूजको वा तेषां संसर्गः सर्वथा विहातव्य इति नहि, विहातव्ये सति युष्माभिः जगतो निर्मन्तव्यमेव। 11 किन्तु भ्रातृत्वेन विच्छातः कश्चिज्जनो यदि व्यभिचारी लोभी देवपूजको निन्दको मध्यप उपद्रवी वा भवेत् तर्हि तादृशेन मानवेन सह भोजनपानेऽपि युष्माभिः न कर्तव्ये इत्यधुना मया लिखितं। 12 समाजबहिस्थितानां लोकानां विचारकरणे मम कोऽधिकारः? किन्तु तदत्तर्गतानां विचारणं युष्माभिः किं न कर्तव्यं भवेत्? 13 बहिस्थानां तु विचार ईश्वरेण कारिष्यते। अतो युष्माभिः स पातकी स्वमध्याद् बहिष्क्रियतां।

6 युष्माकमेकस्य जनस्यापरेण सह विवादे जाते स पवित्रलोकै र्विचारमकारयन् किम् अधार्मिकलोकै र्विचारायितुं प्रोत्सहते? 2 जगतोऽपि विचारणं पवित्रलोकै: करिष्यत एतद् यूयं किं न जानीथ? अतो जगद् यदि युष्माभिः विचारयितव्यं तर्हि क्षुद्रतमविचारेषु यूयं किमसमर्थाः? 3 दूता अप्यस्माभिः विचारयिष्यन्त इति किं न जानीथ? अत ऐहिकविषयाः किम् अस्माभिः न विचारयितव्या भवेयुः? 4 ऐहिकविषयस्य विचारे युष्माभिः कर्तव्ये ये लोकाः समितो भ्रुद्रमास्त एव नियुज्यन्तां। 5 अहं युष्मान् त्रपयितुमिष्ठन् वदामि यूष्मन्मध्ये किमेतोऽपि मनुष्यस्तादृग् बुद्धिमान्हि यो भ्रातृविवादविवाचारणे समर्थः स्यात्? 6 किञ्च्यकौ भ्राता भ्रात्रान्येन किमविश्वासिनां विचारकाणां साक्षाद् विवदते? यूष्मन्मध्ये विवादा विद्यन्त एतदपि युष्माकं दोषः। 7 यूयं कुतोऽन्यायसहनं क्षतिसहनं वा श्रेयो न मन्यव्येद? 8 किन्तु यूयमपि भ्रातृनेव प्रत्यन्यायं क्षतिज्य कुरुथ किमेतत्? 9 ईश्वरस्य राज्येऽन्यायकारिणां लोकानामधिकारो नास्त्येतद् यूयं किं न जानीथ? मा वज्च्यध्वं, ये व्यभिचारिणो देवार्चिनः पारदारिकाः स्त्रीवदाचारिणः पुमैथुनकारिणस्तस्करा 10 लोभिनो मध्यापा निन्दका उपद्रविणो वा त ईश्वरस्य राज्यभागिनो न भविष्यन्ति। 11 यूयञ्ज्वैवंविधा लोका आस्त किन्तु प्रभो र्यौशो नामास्मदीश्वरस्यात्मना च यूयं प्रक्षालिताः पाविता: सुपुणीकृताश्च। 12 मदर्थं सर्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं हितजनकं। मदर्थं सर्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न भविष्यामि। 13 उदराय भक्ष्याणि भक्ष्येभ्यश्चोदरं, किन्तु भक्ष्योदरे ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभिचाराय किन्तु प्रभवे प्रभुश्च देहाय। 14 यशेश्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मानप्युत्थापिष्यति। 15 युष्माकं यानि शरीरणि तानि खीष्यस्याङ्गानीति किं यूयं न जानीथ? अतः खीष्यस्य यान्यद्गानि तानि मयापहृत्य वेश्याया अङ्गानि किं कारिष्यन्ते? तन्न भवतु। 16 यः कश्चिद् वेश्यायाम् आसज्ज्यते स तया सहैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न जानीथ? यतो लिखितमास्ते, यथा, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः। 17 मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वते तानि वपु न् समाविशन्ति किन्तु व्यभिचारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं कलमधं क्रियते। 18 मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वते तानि वपु न् समाविशन्ति किन्तु व्यभिचारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं कलमधं क्रियते। 19 युष्माकं यानि वपूसि तानि युष्मदन्तःस्थितस्येश्वरालब्धस्य पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूयञ्ज्य स्वेषां स्वामिनो नाथ्वे किमेतद् युष्माभिः न जायते? 20 यूयं मूल्यैन ग्रीता अतो वपुमनोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर एव तयोः स्वामी।

7 अपरञ्च युष्माभिः मां प्रति यत् पत्रमलेखि तस्योत्तरमेतत्, योषितोऽस्पर्शनं मनुजस्य वरं; 2 किन्तु व्यभिचारभयाद् एकैकस्य पुंसः स्वकीयभार्या भवतु तद्वद् एकैकस्य योषितोऽपि स्वकीयभर्ता भवतु। 3 भार्यायै भर्त्रा यद्यद् वितरणीयं तद् वितीर्यर्थात् तद्वद् भर्त्रोऽपि भार्याय वितरणीयं वितीर्यर्थात्। 4 भार्यायाः स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भर्तुष्येव, तद्रु भर्तुष्येव स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भार्याया एव। 5 उपोषणग्राथान्ययोः सेवनार्थम् एकमन्त्रणानां युष्माकं कियत्कालं यावद् या पृथकिस्थिति भर्तवित तद्वयो विच्छेदो युष्मन्मध्ये न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अथैर्यात् शयतान् यद् युष्मान् परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत। 6 एतद् आदेशतो नहि किन्त्वनुज्ञात एव मया कथ्यते, 7 यतो ममावस्थेव सर्वमानवानामवस्था भवतिविति मम वाज्ञा किन्त्वैश्वराद् एकेनैको वरोऽन्येन चान्यो वर इत्थमेत्कैकेन स्वकीयवरो लब्धः। 8 अपरम् अकृतविवाहान् विधवाश्च प्रति ममैतन्वेदनं ममेव तेषामविस्थिति भर्त्रा; 9 किञ्च्य यदि तैरिन्द्रियाणि नियन्तु न शक्यन्ते तर्हि विवाहः क्रियतां यतः कामदहनाद् यूद्धवत्वं भद्रं। 10 ये च कृतविवाहास्ते मया नहि प्रभुनैवेतद् आज्ञाप्यन्ते। 11 भार्या भर्तृतः पृथक् न भवतु। यदि वा पृथग्भूता स्यात् तर्हि निर्विवाहा तिष्ठतु स्वीयपतिना वा सन्दधातु भर्ताप्यि भार्या न त्यजतु। 12 इतरान् जनान् प्रति प्रभु न ब्रवीति किन्त्वन्वै ब्रवीमि; कस्यचिद् भ्रातुर्योषिद् अविश्वासिनी सत्यपि यदि तेन सहवासे तुष्यति तर्हि

सा तेन न त्यज्यतां। 13 तद्वृत् कस्याश्चिद् योषितः पतिरविश्वासी सन्नपि यदि तया सहवासे तुष्यति तर्हि स तया न त्यज्यतां। 14 यतोऽविश्वासी भर्ता भार्यया पवित्रीभूतः, तद्वदिविश्वासिनी भार्या भर्त्रा पवित्रीभूता; नोचेद् युष्माकमपत्यान्यशुचीन्यभविष्यन् किन्त्वधनुा तानि पवित्राणि सन्ति। 15 अविश्वासी जनो यदि वा पृथग् भवति तर्हि पृथग् भवतु; एतेन भ्राता भगिनी वा न निवध्यते तथापि वयमीश्वरेण शान्तये समाहृताः। 16 हे नारि तव भर्तुः परित्राणं त्वतो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? हे नर तव जायाया: परित्राणं त्वतो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? 17 एकको जनः परमेश्वराल्लब्धं यद् भजते यस्याज्वावस्थायाम् ईश्वरेणाहायि तदनुसारेणौवाचरतु तदहं सर्वसमाजस्थान् आदिशामि। 18 छिन्नत्वग् भूत्वा य आहृतः स प्रकृष्टत्वक् न भवतु, तद्वृद् अछिन्नत्वग् भूत्वा य आहृतः स छिन्नत्वक् न भवतु। 19 त्वक्लेषः सारो नहि तद्वदत्वक्लेषोऽपि सारो नहि किन्त्वीश्वरस्याज्ञानां पालनमेव। 20 यो जनो यस्यामवस्थायामाहायि स तस्यामेवावतिष्ठतां। 21 दासः सन् त्वं किमाहूतोऽसि? तन्मा चिन्तय, तथाच यदि स्वतन्त्रो भवितु शक्नुयास्तर्हि तदेव वृणु। 22 यतः प्रभुनाहूतो यो दासः स प्रभो मौचितजनः। तद्वृद् तेनाहृतः स्वतन्त्रो जनोऽपि ख्रीष्टस्य दास एव। 23 यूयं मूल्येन क्रीता अतो हेतो मनवानां दासा मा भवत। 24 हे भ्रातरो यस्यामवस्थायां यस्याहानमभवत् तया स ईश्वरस्य साक्षात् तिष्ठतु। 25 अपरम् अकृतविवाहान् जनान् प्रति प्रभोः कोऽप्यादेशो मया न लब्धः किन्तु प्रभोरुकम्प्या विश्वास्यो भूतोऽहं यद् भद्रं मये तद् वदामि। 26 वर्तमानात् क्लेशसमयात् मनुष्यस्यानूढत्वं भद्रमिति मया बुध्यते। 27 त्वं किं योषिति निबद्धोऽसि तर्हि मोचनं प्राप्तुं मा यतस्व। किं वा योषितो मुक्तोऽसि? तर्हि जायां मा गवेषय। 28 विवाहं कुर्वता त्वया किमपि नापराध्यते तद्वृद् व्यूहामानया युवत्यापि किमपि नापराध्यते तथाच तादृशौ द्वौ जनौ शारीरिकं क्लेशं लप्येते किन्तु युष्मान् प्रति मम करुणा विद्यते। 29 हे भ्रातोऽहमिदं ब्रवीमि, इति: परं समयोऽतीव संक्षिप्तः, 30 अतः कृतदारैकृतदारैरिव रुद्दिश्वासुददिरिव सानन्दैश्च निरानन्दैरिव क्रेतृभिश्वाभागिभिरिवाचरितव्यं 31 ये च संसारे चरन्ति तै नन्तिचरितव्यं यत इहलोकस्य कौतुको विचलति। 32 किन्तु यूयं यन्निश्चिन्ता भवेतेति मम वाज्ञा। अकृतविवाहो जनो यथा प्रभुं परितोषयेत् तथा प्रभुं चिन्तयति, 33 किन्तु कृतविवाहो जनो यथा भार्या परितोषयेत् तथा संसारं चिन्तयति। 34 तद्वृद् ऊङ्योषितो उन्डावा विशिष्यते। यानूदा सा यथा कायमनसोः पवित्रा भवेत् तथा प्रभुं चिन्तयति या चोढा सा यथा भर्तरं परितोषयेत् तथा संसारं चिन्तयति। 35 अहं यद् युष्मान् मृगबन्धन्या परिक्षिपेयं तदर्थं नहि किन्तु यूयं यदनिन्दिता भूत्वा प्रभोः सेवेन्डाबाधम् आसक्ता भवेत तदर्थमेतानि स्ववर्णाणि युष्माकं हिताय मया कथन्ते। 36 कस्यचित् कन्मायां यौवनप्रापायां यदि स तस्या अनूढत्वं निन्दीयं विवाहश्च साधयितव्य इति मन्यते तर्हि यथाभिलाषं करोतु, एतेन किमपि नापरात्य्यति विवाहः क्रियतां। 37 किन्तु दुःखेनाकिलाः कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषसाधने समर्थश्च स्यात् मम कन्या मया रक्षितव्येति मनसि निश्चिनोति च तर्हि स भद्रं कर्म करोति। 38 अतो यो विवाहं करोति स भद्रं कर्म करोति यश्च विवाहं न करोति स भद्रतं कर्म करोति। 39 यावत्कालं पति जीवति तावद् भार्या व्यवस्थया निबद्धा तिष्ठति किन्तु पत्यौ महानिद्रां गते सा मुक्तीभूय यमभिलाषति तेन सह तस्या विवाहो भवितु शक्नोति, किन्त्वेतत् केवलं प्रभुक्तानां मध्ये। 40 तथाच सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्या: क्षेमं भविष्यतीति मम भावः। अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममायन्त विद्यत इति मया बुध्यते।

8 देवप्रसादे सर्ववैष्णवाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तद्वृद् विद्वा:। तथापि ज्ञानं गर्वं जनयति किन्तु प्रेमतो निष्ठा जायते। 2 अतः कश्चन यदि मन्यते मम ज्ञानमास्त इति तर्हि तेन यादृशं ज्ञानं चेष्टितव्यं तादृशं किमपि ज्ञानमध्यापि न लब्धं। 3 किन्तु य ईश्वरे प्रीयते स ईश्वरेणापि ज्ञायते। 4 देवताबिलिप्रसादभक्षणे यविमिदं विद्वा यत् जगन्मये कोऽपि देवो न विद्यते, एकशेषरो द्वितीयो नास्तीति। 5 स्वर्गं पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर इति नामारोप्यते तादृशं बहव ईश्वरा बहवश्च प्रभवो विद्यन्ते 6 तथाप्यस्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यदर्थज्ञाचास्माकं सृष्टि जाता, अस्माकञ्जाद्वितीयः प्रभुः स यीशुः ख्रीष्टो येन सर्ववस्तुनां येनास्माकमपि सृष्टिः कृता। 7 अधिकन्तु ज्ञानं सर्वेषां नास्ति यतः केचिदद्यापि देवतां सम्मान्य देवप्रसादमिव तद् भक्ष्यं भुजते तेन दुर्बलतया तेषां स्वान्तानि मलीमसानि भवन्ति। 8 किन्तु भक्ष्यद्वयाद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तन्नहि यतो भुड्कत्वा वयमुक्तृष्टा न भवामस्तद्वभुड्कत्वाप्यपकृष्टा न भवामः। 9 अतो युष्माकं या क्षमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वरूपा यन्न भवेत् तदर्थं सावधाना भवत। 10 यतो ज्ञानविशिष्टस्त्वं यदि देवालये उपविष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि कि प्रसादभक्षण उत्साहो न जनिष्यते? 11 तथा सति यस्य कृते ख्रीष्टो ममार तव स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनंश्यति? 12 इत्येन प्रकारेण भ्रातृणां विरुद्धम् अपराध्यद्विषेषां दुर्बलानि मनासि व्याधातयद्विश्व युष्माभिः ख्रीष्टस्य वैपरीत्यनापराध्यते। 13 अतो हेतोः पिशिताशनं यदि मम भ्रातु विघ्नस्वरूपं भवेत् तर्हाहं यत् स्वभातु विघ्नजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जीवनं पिशितं न भोक्ष्येत्। (aiōn g165)

9 अहं किम् एकः प्रेरितो नास्मि? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि? अस्माकं प्रभु यीशुः ख्रीष्टः किं मया नादर्शिः? यूयमपि किं प्रभुना मदीयश्रमफलस्वरूपा न भवथ? 2 अन्यलोकानां कृते यद्यप्यहं प्रेरितो न भवेयं तथाच युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम प्रेरितत्वपदस्य मुद्रास्वरूपा यूयमेवाव्याप्ते। 3 ये लोका मयि दोषमारोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत्। 4 भोजनपानयोः किमस्माकं क्षमता नास्ति? 5 अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ कैपाश्च यत् कुर्वन्ति तद्वृत् काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूहा तया सार्द्धं पर्याटितुं वयं किं न शक्नुमः? 6 सांसारिकश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं बर्णब्बाश्च निवारितौ? 7 निजधनव्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षक्षेत्रं कृत्वा तत्पक्लानि न भुड्केत्? को वा पशुव्रजं पालयन् तत्पयो न पिवति? 8

किमहं केवलां मानुषिकां वाचं वदामि? व्यवस्थायां किमेतादृशं वचनं न विद्यते? 9 मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिखितमास्ते, त्वं शस्यमर्द्दकवृषस्यास्यं न भृत्यसीति। ईश्वरेण बलीवद्दानामेव चिन्ता किं क्रियते? 10 किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्वचनं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तल्लिखितं। यः क्षेत्रं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्षयं, यश्च शस्यानि मर्द्यति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्द्यतव्यं। 11 युष्माकृतेऽस्माभिः पारत्रिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकैहिकफलानां वयम् अंशिनो भविष्यामः किमेतत् महत् कर्म? 12 युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्द्वास्माभिस्तोऽधिकं किं तस्य भागिभिर्न भवितव्यं? अधिकत्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु ख्रीष्टीयसुसंवादस्य कोउपि व्याधातोऽस्माभिर्यन्न जायेत तदर्थं सर्वं सहामहे। 13 अपरं ये पवित्रस्तूनां परिचर्या कुर्वन्ति ते पवित्रस्तुतो भक्ष्याणि लभन्ते, ये च वेद्या: परिचर्या कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम् अंशिनो भवन्त्येतद् यूयं किं न विद? 14 तद्वद् ये सुसंवादं घोषयन्ति तैः सुसंवादेन जीवितव्यमिति प्रभुनादिदृष्टिः। 15 अहमेतेषां सर्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचारितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिदं मया न लिख्यते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम मरणं वरं। 16 सुसंवादधेषणात् मम यशो न जायते यतस्तद्वोषणं ममावश्यकं यद्यहं सुसंवादं न घोषयेयं तर्हि मां थिक्। 17 इच्छुकेन तत् कुर्वता मया फलं लाप्यते किन्त्वनिच्छुकेऽपि मयि तत्कर्मणो भारोऽर्पितोऽस्ति। 18 एतेन मया लभ्यं फलं किं? सुसंवादेन मम योऽधिकार आस्ते तं यदभद्रभावेन नाचरेयं तदर्थं सुसंवादधोषणसमये तस्य ख्रीष्टीयसुसंवादस्य निर्व्यक्तीकरणमेव मम फलं। 19 सर्वेषाम् अनायातोऽहं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं सर्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान्। 20 यिहूदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिहूदीयिवाभवां। ये च व्यवस्थायत्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थायत्तायो योऽहं सोऽहं व्यवस्थायत्ताभवां। 21 ये चालब्धव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा ख्रीष्टेन लब्धव्यवस्थो योऽहं सोऽहम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थ इवाभवं। 22 दुर्बलान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमहं दुर्बलानां कृते दुर्बलिवाभवं। इत्थं केनापि प्रकारेण कतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नयुस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते ऽहं तादृशावाभवं। 23 इदृशा आचारः सुसंवादार्थं मया क्रियते यतोऽहं तस्य फलानां सहभागी भवितुमिच्छामि। 24 पण्यलाभार्थं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्वेषां केवल एकः पण्यं लभते युष्माभिः किमेतन्न ज्ञायते? अतो यूयं यथा पण्यं लाप्यत्वे तथैव धावत। 25 मल्ला अपि सर्वभोगे परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु म्लानां सजं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अम्लानां लिप्सामहे। 26 तसमाद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुद्दिश्य धावामि तन्नहि। अहं मल्लइव युद्धामि च किन्तु छायामाधातयन्निव युद्धामि तन्नहि। 27 इतरान् प्रति सुसंवादं घोषयित्वाहं यत् स्वयमग्राह्यो न भवामि तदर्थं देहम् आहन्मि वरीकुर्वे च।

10 हे भ्रातरः, अस्मितिपृषुपुरुषानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठतेति मम वाज्ञा, ते सर्वे मेघाधःस्थिता बभूवुः सर्वे समुद्रमध्येन वव्रजुः, 2 सर्वे

मूसामुद्दिश्य मेघसमुद्रयो मज्जिता बभूवुः 3 सर्वं एकम् आत्मिकं भक्ष्यं बुभुजिएकम् आत्मिकं पेयं पुश्च 4 यतस्तेऽनुचरत आत्मिकाद् अचलात् लब्धं तोयं पुपुः सोऽचलः ख्रीष्टएव। 5 तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीक्ष्ये न सन्तुतोषेति हेतोस्ते प्रन्तरे निपातिताः। 6 एतस्मिन् ते ऽस्माकं निर्दर्शनस्वरूपा बभूवुः; अतस्ते यथा कुत्सिताभिलाषिणो बभूरस्माभिस्तथा कुत्सिताभिलाषिभिर्न भवितव्यं। 7 लिखितमास्ते, लोका भोक्तुं पातुज्योपविविशुस्तातः क्रीडितुमुत्थिता इत्यनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्वद् देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्वत् न क्रियतां। 8 अपरं तेषां कैश्चिद् यद्वद् व्यभिचारः कृतस्तेन चैकस्मिन् दिवे त्रयोविंशतिसहस्राणि लोका निपातितास्तद्वद् अस्माभिर्व्यभिचारो न कर्त्तव्यः। 9 तेषां कैश्चिद् यद्वत् ख्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुजङ्गै नर्शाश्च तद्वद् अस्माभिः ख्रीष्टो न परीक्षितव्यः। 10 तेषां कैश्चिद् यथा वाक्कलहं कृतवन्तस्तत्कारणात् हन्त्रा विनाशिताश्च युष्माभिस्तद्वद् वाक्कलहो न क्रियतां। 11 तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निर्दर्शनानि जगतः शेषयुगे वर्तमानानाम् अस्माकं शिक्षार्थं लिखितानि च बभूवुः। (aiōn g165) 12 अतएव यः कैश्चिद् सुस्थिरमन्यः स यन्हं पतेत् तत्र सावधानो भवतु। 13 मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् नाक्रामत् ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्यां परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा च यद् युष्माभिः सोऽहं शक्यते तदर्थं तया सह निस्तारस्य पन्थानं निरूपयिष्यति। 14 हे प्रियभ्रातः, देवपूजातो दूरम् अपसरत। 15 अहं युष्मान् विज्ञान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथयते तद् युष्माभिर्विविच्यतां। 16 यद् धन्यवादपात्रम् अस्माभिर्धन्यं गद्यते तत् किं ख्रीष्टस्य शोणितस्य सहभागित्वं नहि? यश्च पूरोऽस्माभिर्भज्यते स किं ख्रीष्टस्य वपुषः सहभागित्वं नहि? 17 वयं बहवः सन्तोऽप्यैकपूरपस्वरूपा एकवपुः स्वरूपाश्च भवामः, यतो वयं सर्वं एकपूरपस्य सहभागिनः। 18 यूयं शारीरिकम् इस्यायेलीयवंशं निरीक्ष्यत्वं। ये बलीनां मांसानि भुज्यते ते किं यज्ञवेद्याः सहभागिनो न भवन्ति? 19 इत्यनेन मया किं कथयते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्? 20 तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभिर्ये बलयो दीयते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्यएव दीयते तस्माद् यूयं यद् भूतानां सहभागिनो भवत्येत्यहं नाभिलषामि। 21 प्रभोः कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो भौज्यस्य भूतानामपि भौज्यस्य सहभागिनो भवितुं न शक्नुय। 22 वयं किं प्रभुं स्पर्द्धिष्यामहे? वयं किं तसमाद् बलवन्तः? 23 मां प्रति सर्वं कर्माप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं हितजनकं सर्वम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं निष्ठाजनकं। 24 आत्महितः केनापि न चेष्टितव्यः किन्तु सर्वे: परहितश्चेष्टितव्यः। 25 आपाणे यत् क्रत्यं तद् युष्माभिः संवेदस्थार्थं किमपि न पृथ्वा भुज्यतां 26 यतः पृथिवी तन्मध्यस्थज्य सर्वं परमेश्वरस्य। 27 अपरम् अविश्वासिलोकानां केनचित् निमन्त्रिता

यूंयं यदि तत्र जिगमिषथ तर्हि तेन यद् यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः: संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ठ्वा भुज्यतां। 28 किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् भक्ष्यमेतद् देवतायाः प्रसाद इति तर्हि तस्य ज्ञापयितुरुग्रेभात् संवेदस्यार्थज्य तद् युष्माभिः न भोक्तव्यं। पृथिवी तन्मध्यस्थज्य सर्वं परमेश्वरस्य, 29 सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिष्यते स तव नहि परस्यैव। 30 अनुग्रहपात्रेण मया धन्यवादं कृत्वा यद् भुज्यते तत्कारणाद् अहं कुतो निन्दिष्ये? 31 तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म कुर्वद्वि युष्माभिः: सर्वमवेश्वरस्य महिम्नः प्रकाशार्थं क्रियतां। 32 यिहूदीयानां भिन्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विघ्नजनकैर्युष्माभिः न भवितव्यं। 33 अहमप्यात्माहितम् अचेष्टमानो बहूनां परित्राणार्थं तेषां हिंतं चेष्टमानः सर्वविषये सर्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्येनाहं यद्वत् खीष्यस्यानुगमी तद्वद् यूंयं ममानुगामिनो भवत।

11 हे भ्रातरः, यूंयं सर्वस्मिन् कार्ये मां स्मरथ मया च याद्युपदिष्टास्तादुगाचरथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आच्छे। 2 तथापि ममैषा वाज्ञा यद्

यूमिदम् अवगता भवथ, 3 एकैकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्वरूपः ख्रीष्टः, योषितशेत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, ख्रीष्यस्य चोत्तमाङ्गस्वरूप ईश्वरः। 4 अपरम् आच्छादितोत्तमाङ्गेन येन पुंसा प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते। 5 अनाच्छादितोत्तमाङ्गया यया योषिता च प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तयापि स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते यतः सा मुण्डितशिरःसदृशा। 6 अनाच्छादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डनीयमेव किन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जाजनकं भवेत् तर्हि तया स्वशिर आच्छायतां। 7 पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो नाच्छादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिबिम्बस्वरूपा। 8 यतो योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि। 9 अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टि न बभूव किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टि र्बभूव। 10 इति हेतो दूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनतासूचकम् आवरणं धर्त्यव्यं। 11 तथापि प्रभ्रो विधिना पुमांसं विना योषिन्न जायते योषितज्य विना पुमान् न जायते। 12 यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, सर्वस्तून चेश्वराद् उत्पव्यन्ते। 13 युष्माभिरेवैतद् विविच्यतां, अनावृत्या योषिता प्रार्थनं किं सुदृश्यं भवेत्? 14 पुरुषस्य दीर्घक्षित्वं तस्य लज्जाजनकं, किन्तु योषितो दीर्घक्षित्वं तस्या गौरवजनकं 15 यत आच्छादनाय तस्यै केशा दत्ता इति किं युष्माभिः स्वभावते न शक्यते? 16 अत्र यदि कश्चिद् विवदितम् इच्छेत् तर्व्यस्माकम् ईश्वरीयसमितीनाच्य तादृशी रीति न विद्यते। 17 युष्माभिः न भद्राय किन्तु कुत्सिताय समागम्यते तस्माद् एतानि भाषमाणेन मया यूंयं न प्रशंसनीयाः। 18 प्रथमतः समितौ समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्ता मया श्रूयते तम्भ्ये ये किञ्चित् सत्यं मन्यते च। 19 यतो हेतो युष्मन्मध्ये ये परीक्षितास्ते यत् प्रकाशन्ते तर्दध्य भेदै भवितव्यमेव। 20 एकत्र समागतैर्युष्माभिः प्रभावं भोज्यं भुज्यत इति नहि; 21 यतो भोजनकाले युष्माकमेकैकेन स्वकीयं भक्ष्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् एको जनो बुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति। 22 भोजनपानार्थं युष्माकं किं वेशमानि न सन्ति? युष्माभिः वा किम् ईश्वरस्य समितिं तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते? इत्येनेन मया किं वक्तव्यं? यूंयं किं मया प्रशंसनीयाः? एतस्मिन् यूंयं न प्रशंसनीयाः। 23 प्रभ्रुतो य उपदेशो मया लब्ध्ये युष्मासु समर्पितश्च स एषः। 24 परकरसमर्पणक्षपायां प्रभु यीशुः पूपमादयेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं भद्रक्षत्वा भाषितवान् युष्माभिरेतद् गृह्यतां भुज्यताच्य तद् युष्मत्कौ भानं मम शरीरं; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् क्रियतां। 25 पुनश्च भेजनात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कंसोऽयं मम शोणितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां। 26 यतिवारं युष्माभिरेष पूपो भुज्यते भाजनेनानेन पीयते च ततिवारं प्रभोरागमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाशयते। 27 अपरञ्जय यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभ्रोरिमं पूपम् अशनाति तस्यानेन भाजनेन पिवति च स प्रभोः कायरुधिरयो दण्डदारी भविष्यति। 28 तस्मात् मानवेनाग्र आत्मान परीक्ष्य पश्चाद् एष पूपो भुज्यतां कंसेनानेन च पीयतां। 29 येन चार्नहवेन भुज्यते पीयते च प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दण्डप्राप्तये भुज्यते पीयते च। 30 एतत्कारणाद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्बला रोगिणश्च सन्ति बहवश महानिद्रां गताः। 31 अस्माभिः यद्यात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दण्डो नालप्स्यत; 32 किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगतो जनैः समं यद् दण्डं न लभामहे तदर्थं प्रभुना शास्ति भुज्महे। 33 हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् एकेनेतरोऽनुगृह्यतां। 34 यश्च बुधुक्षितः स स्वगृहे भुड्कां। दण्डप्राप्तये युष्माभिः न समागम्यतां। एतद्विन्नं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेक्ष्यते।

12 हे भ्रातरः, यूंयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठ तद्वहं नाभिलषामि। 2 पूर्वं भिन्नजातीया यूंयं यद्वद् विनीतास्तद्वद् अवाक्प्रतिमानाम्

अनुगामिन आध्यम् इति जानीय। 3 इति हेतोरं युष्मभ्यं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशुं शप्त इति न व्याहरति, पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विनान्यः कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याहर्तु न शक्नोति। 4 दाया बहुविधाः किन्त्वेक आत्मा 5 परिचर्याश्च बहुविधाः किन्त्वेकः प्रभुः। 6 साधनानि बहुविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वसाधक ईश्वर एकः। 7 एकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते। 8 एकस्मै तेनात्मना ज्ञानवाक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विद्यावाक्यम्, 9 अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिः, 10 अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै चेश्वरीयादेशः, अन्यस्मै चातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै च भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते। 11 एकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् एकैकस्मै जनायैकैकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साथ्यन्ते। 12 देह एकः सन्नपि यद्वद् बहुग्युक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषोऽङ्गानां बहुत्वेन यद्वद् एकं वपु भवति, तद्वत् ख्रीष्टः। 13 यतो हेतो र्यिहूदिभिन्नजातीयदासस्वतन्त्रा

वर्यं सर्वे मज्जनैनैकेनात्मनैकदेहीकृताः सर्वे चैकात्मभुक्ता अभवाम। 14 एकेनाङ्गेन वपु न भवति किन्तु बहुभिः। 15 तत्र चरणं यदि वदेत् नाहं हस्तस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्मीति तद्विनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 16 श्रोत्रं वा यदि वदेत् नाहं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति तद्विनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 17 कृत्स्नं शरीरं यदि दशनिन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि ग्रणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? 18 किन्त्वदानीम् ईश्वरेण यथाभिलिषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् एकैकं शरीरे स्थापितं। 19 तत् कृत्स्नं यद्यकाङ्गरूपि भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति? 20 तस्माद् अङ्गानि बहूनि सन्ति शरीरं त्वेकमेव। 21 अतएव त्वया मम प्रयोजनं नास्मीति वाचं पाणिं विदितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्मीति मूर्द्धं चरणो विदितुं न शक्नोतिः; 22 वस्तुतःस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभि दुर्बलानि बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति। 23 यानि च शरीरमध्येऽवमन्यानि बुध्यते तान्यस्माभिरधिकं शोध्यन्ते। यानि च कुदृश्यानि तानि सुधृश्यतराणि क्रियन्ते 24 किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं। 25 शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वाण्यङ्गानि यद् ऐक्यभावेन सर्वेषां हितं चिन्तयन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरचितं। 26 तस्माद् एकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वाण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, एकस्य समादरे जाते च सर्वाणि तेन सह संहृष्टान्ति। 27 यूज्वच ख्रीष्टस्य शरीरं, युष्माकम् एकैकश्च तस्यैकम् अङ्गां। 28 केचित् केचित् समितावीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयत ईश्वरीयादेशवक्तारसृतीयत उपदेशारो नियुक्ताः, ततः परं केभ्योऽपि चित्रकार्यसाधनसामर्थ्यम् अनामयकरणशक्तिरूपकृतौ लोकशासने वा नैपुण्यं नानाभाषाभाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतारि। 29 सर्वे किं प्रेरिताः? सर्वे किम् ईश्वरीयादेशवक्ताः? सर्वे किम् उपदेशाः? सर्वे किं चित्रकार्यसाधकाः? 30 सर्वे किम् अनामयकरणशक्तियुक्ताः? सर्वे किं परभाषावादिनः? सर्वे वा किं परभाषार्थप्रकाशकाः? 31 यूर्यं श्रेष्ठदयान् लब्धुं यतध्वं। अनेन यूर्यं मया सर्वोत्तममार्गं दर्शयितव्याः।

13 मर्त्यस्वर्गीयाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि वादकतालस्वरूपो निनादकारिभेरीस्वरूपश्च भवामि। 2 अपरञ्च यद्यहम्

ईश्वरीयादेशाङ्गः स्यां सर्वाणि गुप्तवाक्यानि सर्वविद्याज्य जानीयां पूर्णप्रिव्यासः सन् शैलान् स्थानान्तरीकर्तुं शक्नुयाज्य किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हाणनीय एव भवामि। 3 अपरं यद्यहम् अन्नदानेन सर्वस्वं त्यजेयं दाहनाय स्वशरीरं समर्पयेयज्य किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि तत्सर्वं मर्द्य निष्फलं भवति। 4 प्रेम चिरसहिषु हितैषि च, प्रेम निर्देषम् अशठं निर्गर्वज्य। 5 अपरं तत् कुत्सितं नाचरति, आत्मचेषां न कुरुते सहसा न कुरुते परानिष्ठं न चिन्तयति, 6 अथर्में न तुष्यते सत्य एव सन्तुष्यति। 7 तत् सर्वं तितिक्षते सर्वत्र विश्वसिति सर्वत्र भद्रं प्रतीक्षते सर्वं सहते च। 8 प्रेमो लोपः कदापि न भविष्यति, ईश्वरीयादेशकथनं लोप्यते परभाषाभाषणं निवर्तिष्यते ज्ञानमपि लोपं यास्यति। 9 यतोऽस्माकं ज्ञानं खण्डमात्रम् ईश्वरीयादेशकथनमपि खण्डमात्रं। 10 किन्त्वस्मासु सिद्धान्तां गतेषु तानि खण्डमात्राणि लोपं यास्यन्ते। 11 बाल्यकालेऽहं बाल इवाभाषे बाल इवाचिन्तयज्य किन्तु यौवने जाते तत्सर्वं बाल्याचरणं परित्यक्तवान्। 12 इदानीम् अभ्रमध्येनास्पदं दर्शनम् अस्माभि लर्भ्यते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं लप्यते। अथुना मम ज्ञानम् अल्पिष्ठं किन्तु तदाहं यथावगम्यस्तथैवावगते भविष्यामि। 13 इदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम च त्रीयेतानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये च प्रेम श्रेष्ठं।

14 यूर्यं प्रेमाचारणे प्रयत्नश्वम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं प्राप्तुं चेष्टव्यं। 2 यो जनः परभाषां भाषते स मानुषान् न सम्भाषते किन्त्वीश्वरमेव यतः केनापि किमपि न बुध्यते स चात्मना निगूढवाक्यानि कथयति; 3 किन्तु यो जन ईश्वरीयादेशं कथयति स परेषां निष्ठायै हितोपदेशाय सान्त्वनायै च भाषते। 4 परभाषावाद्यात्मन एव निष्ठां जनयति किन्त्वीश्वरीयादेशवादी समिते निष्ठां जनयति। 5 युष्माकं सर्वेषां परभाषाभाषणम् इच्छाम्यहं किन्त्वीश्वरीयादेशकथनम् अधिकमपीच्छामि। यतः समिते निष्ठायै येन स्वावाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात् परभाषावादित ईश्वरीयादेशवादी श्रेयान्। 6 हे भ्रातरः, इदानीं मया यदि युष्मतस्मीपं गम्यते तर्हि ईश्वरीयादर्शनस्य ज्ञानस्य वेश्वरीयादेशस्य वा शिक्षाया वा वाक्यानि न भाषित्वा परभाषां भाषमाणेन मया यूर्यं किमुपकारिष्यत्वे? 7 अपरं वंशीवल्लक्यादिषु निष्प्राणिषु वाद्ययन्त्रेषु यदि क्वकणा न विशिष्यन्ते तर्हि किं वाद्यं किं वा गानं भवति तत् केन बोद्धुं शक्यते? 8 अपरं रणतूर्यां निस्वर्पो यद्यव्यक्तो भवेत् तर्हि युद्धाय कः सज्जिष्यते? 9 तद्रूपं जिह्वाभिर्यदि सुगम्या वाक् युष्माभिर्न गद्यते तर्हि यद् गद्यते तत् केन भोत्यते? 10 स्तुतो यूर्यं विगालापिन इव भविष्यत्वा। 10 जगति कतिप्रकारा उक्तयो विद्यन्ते? तासामेकापि निरर्थिका नहि; 11 किन्तुक्तेरर्थो यदि मया न बुध्यते तर्हि वक्त्रा म्लेच्छ इव मंस्ये वक्तापि मया म्लेच्छ इव मंस्यते। 12 तस्माद् आत्मिकादायालिप्सवो यूर्यं समिते निष्ठार्थं प्राप्तवहवरा भवितुं यतध्वं, 13 अतएव परभाषावादी यद् अर्थकरोडपि भवेत् तत् प्रार्थयतां। 14 यद्यहं परभाषया प्रथनां कुर्यां तर्हि मदीय आत्मा प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धिर्मिष्टला तिष्ठति। 15 इत्पनेन किं करणीयं? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्ये बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्ये; अपरं आत्मना गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि। 16 त्वं यदात्मना धन्यवादं करोषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनोपस्थितेन जनेन न बुद्ध्यते तर्हि तव धन्यवादस्यान्ते तथास्तिवति तेन वक्तं कथं शक्यते? 17 त्वं सम्यग् ईश्वरं धन्यं वदसीति सत्यं तथापि तत्र परस्य निष्ठा न भवति। 18 युष्माकं सर्वेभ्योऽहं परभाषाभाषणे समर्थोऽस्मीति कारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि; 19 तथापि समितौ परोपदेशार्थं मया कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न च लक्ष्मं परभाषीयानि वाक्यानि। 20 हे भ्रातरः, यूर्यं बुद्ध्या बालकाइव मा भूत परन्तु दुष्टतया शिशवङ्व

भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवत। 21 शास्त्र इदं लिखितमास्ते, यथा, इत्यवोचत् परेशोऽहम् आभाषिष्य इमान् जनान्। भाषाभिः परकीयाभिः वर्कत्रैश्च परदेशिभिः। तथा मया कृतेषीमे न ग्रहीष्यन्ति मद्भूचः। 22 अतएव तत् परभाषाभाषणं अविश्वासिनः प्रति चिद्वरुपं भवति न च विश्वासिनः प्रति; किन्त्वीश्वरीयादेशकथनं नाविश्वासिनः प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येव। 23 समितिभुक्तेषु सर्वेषु एकस्मिन् स्थाने मिलित्वा परभाषां भाषमाणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासिनो वा तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उम्मत्तान् किं न वदिष्यन्ति? 24 किन्तु सर्वेषीश्वरीयादेशं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा कश्चित् तत्रागच्छति तर्हि सर्वैरव तस्य पापज्ञानं परीक्षा च जायते, 25 ततस्तस्यान्तःकरणस्य गुप्तकल्पनासु व्यक्तिभूतासु सोऽधोमुखः पतनं ईश्वरमाराध्य युष्मन्मध्य ईश्वरो विद्यते इति सत्यं कथामेतां कथयिष्यति। 26 हे भ्रातरः, सम्मिलितानां युष्माकम् एकेन गीतम् अन्येनोपदेशोऽन्येन परभाषायेन ऐश्वरिकदर्शनम् अन्येनार्थबोधकं वाक्यं लभ्यते किमेतत्? सर्वमेव परनिष्ठार्थं युष्माभिः क्रियतां। 27 यदि कश्चिद् भाषान्तरं विवक्षति तद्वैकस्मिन् दिने द्विजनेन त्रिजनेन वा परभाषाकथयतां तां दधिकैर्न कथयतां तैरपि पर्यायानुसारात् कथयतां, एकेन च तदर्थो बोध्यतां। 28 किन्त्वार्थभिधायकः कोऽपि यदि न विद्यते तर्हि स समितौ वाचयमः स्थित्वेश्वरायात्मने च कथां कथयतु। 29 अपरं द्वौ त्रयो वेश्वरीयादेशवक्तारः स्वं स्वमादेशं कथयन्तु तदस्ये च तं विचारयन्तु। 30 किन्तु तत्रापरेण केनचित् जनेनेश्वरीयादेशे लब्धे प्रश्मेन कथनात् निवर्त्तिव्यं। 31 सर्वे यत् शिक्षां सान्त्वनाज्य लभन्ते तदर्थं यूयं सर्वे पर्यायेणेश्वरीयादेशं कथयितुं शक्नुन्तु। 32 ईश्वरीयादेशवक्तृणां मनांसि तेषाम् अधीनानि भवन्ति। 33 यत ईश्वरः कुशासनजनको नहि सुशासनजनक एवेति पवित्रलोकानां सर्वसमितिषु प्रकाशते। 34 अपरज्ञ युष्माकं वनिताः समितिषु तृष्णीम्भूतस्तिष्ठन्तु यतः शास्त्रलिखितेन विधिना ताः कथाप्रचारणात् निवारितास्ताभिः निश्चिप्ति भवितव्यं। 35 अतस्ता यदि किमपि जिज्ञासन्ते तर्हि गेहेषु पतीन् पृच्छन्तु यतः समितिमध्ये योषितां कथाकथनं निन्दनीयं। 36 ऐश्वरं वचः किं युष्मतो निरगमत? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं? 37 यः कश्चिद् आत्मानम् ईश्वरीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिख्यते तत्प्रभुनाज्ञापितम् ईत्युर्री करोतु। 38 किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति सोऽज्ञ एव तिष्ठतु। 39 अतएव हे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं लब्ध्युं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्माभिः न निवार्यतां। 40 सर्वकर्माणि च विध्यनुसारतः सुपरिपाठ्या क्रियतां।

15 हे भ्रातरः, यः सुसंवादो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयज्ञ यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि। 2 युष्माकं विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवादयुक्तानि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवादेन परित्राणं जायते। 3 यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुख्यां यां शिक्षां समार्पयं सेयं, शास्त्रानुसारात् ख्रीष्टोऽस्माकं पापमोचनार्थं प्राणान् त्यक्तवान्, 4 शमशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः। 5 स चाग्रे कैफै ततः परं द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्। 6 ततः परं पञ्चशताधिकसंख्यके भ्यो भ्रातृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् तेषां केचित् महानिद्रां गता बहुतराश्राद्यापि वर्त्तन्ते। 7 तदनन्तरं याकूबाय तत्पश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्। 8 सर्वशेषेऽकलाजातुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्। 9 ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्याचरणाद् अहं प्रेरितानाम धर्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्वासिम। 10 यादृशोऽस्मि तादृश ईश्वरस्यानुग्रहेणैवास्मिः; अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहो निष्कलो नाभवत्, अन्येभ्यः सर्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तन्नहि मत्स्वकारिणेश्वरस्यानुग्रहेणैव। 11 अतएव मया भवेत् तै वा भवेत् अस्माभिस्तादृशी वार्ता घोष्यते सैव च युष्माभिः विश्वासेन गृहीता। 12 मृत्युदशातः ख्रीष्ट उत्थापित इति वार्ता यदि तमधि घोष्यते तर्हि मृतलोकानाम् उत्थिति नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित् कुतः कथयते? 13 मृतानाम् उत्थिति यदि न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽपि नोत्थापितः 14 ख्रीष्टश्च यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्ह्यस्माकं घोषणं वित्थं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः। 15 वयज्ञेश्वरस्य मृषासाक्षिणो भवामः, यतः ख्रीष्ट स्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरीश्वरमधि दत्तं किन्तु मृतानामुत्थिति यदि न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः। 16 यतो मृतानामुत्थिति यति न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न गतः। 17 ख्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपाणेषु मनास्तिष्ठत। 18 अपरं ख्रीष्टाश्रिता ये मानवा महानिद्रां गतास्तेऽपि नाशं गताः। 19 ख्रीष्टो यदि केवलमिहलोके ऽस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः। 20 इदानीं ख्रीष्टो मृत्युदशात उत्थापितो महानिद्रागतानां मध्ये प्रथमफलस्वरूपो जातश्च। 21 यतो यद्यत् मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद्वत् मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूता। 22 आदमा यथा सर्वे मरणाधीना जातास्तथा ख्रीष्टेन सर्वे जीवयिष्यन्ते। 23 किन्त्वैकैकेन जनेन निजे निजे पर्याय उत्थापितं प्रथमतः प्रथमजातफलस्वरूपेन ख्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये ख्रीष्टस्य लोकैः। 24 ततः परम् अन्तो भविष्यति तदानीं स सर्वं शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमज्ञ लुप्त्वा स्वपितरीश्रे राजत्वं समर्पयिष्यति। 25 यतः ख्रीष्टस्य रिपवः सर्वे यावत् तेन स्वपादयोरथो न निपातिष्यन्ते तावत् तेनैव राजत्वं कर्त्तव्यं। 26 तेन विजेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेव। 27 लिखितमास्ते सर्वाणि तस्य पादयो वर्शीकृतानि। किन्तु सर्वाणियेव तस्य वर्शीकृतानीत्युक्ते सति सर्वाणि येन तस्य वर्शीकृतानि स स्वयं तस्य वर्शीभूतो न जात इति व्यक्तं। 28 सर्वेषु तस्य वर्शीभूतेषु सर्वाणि येन पुत्रस्य वर्शीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वर्शीभूतो भविष्यति तत ईश्वरः सर्वेषु सर्वं एव भविष्यति। 29 अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मज्जन्ते तैः किं लाप्यते? येषां परेतलोकानाम् उत्थितिः केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनिमयेन कुतो मज्जनमपि तैरङ्गीक्रियते? 30 वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणभीतिम् अङ्गीकुम्ही? 31

अस्मत्प्रभुना यीशुख्रीष्णेन युष्मतो मम या श्लाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि। 32 इकिष्वानगरे वन्यपशुभिः सार्द्धं यदि लौकिकभावात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उत्थिति यदि न भवेत् तर्हि, कुर्मो भोजनपनेऽय श्वस्तु मृत्यु भविष्यति। 33 इत्यनेन धर्मात् मा भ्रंशध्वं। कुसंसर्गेण लोकानां सदाचारो विनश्यति। 34 यूयं यथोचितं सचैतन्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं मध्य ईश्वरीयज्ञानीहीना: केऽपि विद्यन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्यते। 35 अपरं मृत्युलोका: कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्वा पुनरेष्यन्तीति वाक्यं कश्चित् प्रक्ष्यति। 36 हे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उप्यते तद् यदि न भ्रियेत तर्हि न जीविष्यते। 37 यथा मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोप्यते किन्तु शुष्कं बीजमेव; तच्च गोधूमादीनां किमपि बींजं भवितुं शक्नोति। 38 ईश्वरेण यथाभिलाषं तस्मै मूर्ति दीयते, एकैकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्तिरिव दीयते। 39 सर्वाणि पललानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां भिन्नरूपाणि पललानि सन्ति। 40 अपरं सर्वाण्या मूर्त्यः पर्थिवा मूर्त्यश्च विद्यन्ते किन्तु स्वर्गीयानाम् एकरूपं तेजः पर्याप्तिः। 41 सूर्यस्य तेज एकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ताराणां ज्युतेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजस्तारातम्यं विद्यते। 42 तत्र लिखितमास्ते यथा, 'आदिपुरुष आदम् जीवत्प्राणी बभूव,' किन्त्वन्तिम आदम् (खीष्टो) जीवनदायक आत्मा बभूव। 43 यद् उप्यते तत् तुच्छं यच्चोत्थास्यति तद् गौरवान्वितः; यद् उप्यते तनिर्बलं यच्चोत्थास्यति तत् शक्तिसुकं। 44 यत् शरीरम् उप्यते तत् प्राणानां सद्य, यच्च शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सद्य। प्राणसद्वस्वरूपं शरीरं विद्यते, आत्मसद्वस्वरूपमपि शरीरं विद्यते। 45 तत्र लिखितमास्ते यथा, आदिपुरुष आदम् जीवत्प्राणी बभूव, किन्त्वन्तिम आदम् (खीष्टो) जीवनदायक आत्मा बभूव। 46 आत्मसद्वा न प्रथमं किन्तु प्राणसद्वैत तत्पश्चाद् आत्मसद्वा। 47 आद्यः पुरुषे मृदु उत्पन्नतावत् मृणमयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः। 48 मृणमयो यादुश आसीत् मृणमयोः: सर्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गीयश्च यादूर्शोऽस्ति स्वर्गीयाः: सर्वे तादृशा भवन्ति। 49 मृणमयस्य रूपं यद्वद् अस्माभि धारितं तद्वत् स्वर्गीयस्य रूपमपि धारिष्यते। 50 हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याहरामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरथिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वे क्षयस्याधिकारो न भविष्यति। 51 पश्यताहं युष्मभ्यं निगृहं कथां निवेदयामि। 52 सर्वेऽस्माभि महानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने तद्वायाम् एकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्वे रूपान्तरं गमिष्यते, यतस्तूरी वादिष्यते, मृत्युलोकाश्काशीभूता उत्थास्यन्ति वयज्य रूपान्तरं गमिष्यामः। 53 यतः क्षयीयनेतैन शरीरणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणाधीनेतैन देहेन चामरत्वं परिहितव्यं। 54 एतस्मिन् क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, एतस्मन् मरणाधीने देहे चामरत्वं गते शास्त्रे लिखितं वचनमिदं सेत्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः। 55 मृत्यो ते कण्टकं कुत्र परलोक जयः क्व ते॥ (Hades g86) 56 मृत्योः कण्टकं पापमेव पापस्य च बलं व्यवस्था। 57 ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्णानाम् जययुक्तान् विधापयति। 58 अतो हे मम प्रियभ्रातरः; यूयं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः कार्ये सदा तत्परा भवत।

16 पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गालातीयदेशस्य समाजा मया यद् आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां। 2 ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तन्मिमांसं युष्माकमेकैकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा सप्ताहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्तयां। 3 ततो ममागमनसमये यूयं यनेव विश्वास्या इति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्वानस्य यिरुशालमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि। 4 किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेत् तर्हि ते मया सह यास्यन्ति। 5 साम्प्रतं माकिदनियादेशमहं पर्यटामि तं पर्यट्य युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि। 6 अनन्तरं किं जानामि युष्मत्सन्धिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापिष्यामि च पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेरयितव्यः। 7 यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रुं नेच्छामि किन्तु प्रभु यद्यनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् इच्छामि। 8 तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् इकिष्वपुर्या स्थास्यामि। 9 यस्माद् अत्र कार्यसाधनार्थं ममान्तिके वृहद् द्वारां मुक्तं बहवो विपक्षा अपि विद्यन्ते। 10 तिमथि यदि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्तेत तत्र युष्माभि मनो निर्धीयतां यस्माद् अहं यादृक् सोऽपि तादृक् प्रभोः कम्मणे यतते। 11 कोऽपि तं प्रत्यनादरं न करोतु किन्तु स ममान्तिके यद् आगन्तु शक्नुयात् तदर्थं युष्माभि: सकुशलं प्रेष्यतां। भ्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीक्षेत्। 12 आपल्लुं भ्रातरमध्यहं निवेदयामि भ्रातृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्याचितः किन्त्वदार्तीं गमनं सर्वथा तस्मै नारेचत्, इतः परं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति। 13 यूयं जागृत विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत। 14 युष्माभिः सर्वाणि कम्मणी प्रेम्ना निष्पाद्यन्तां। 15 हे भ्रातरः, अहं युष्मान् इदम् अभियाचे स्तिफानस्य परिजना आख्यादेशस्य प्रथमजातफलस्वरूपाः, पवित्रलोकानां परिचर्यायै च त आत्मनो न्यवेदयन् इति युष्माभि ज्ञायते। 16 अतो यूयमपि तादृशलोकानाम् अस्मत्सहायानां श्रमकारिणां ज्युष्माकं सर्वेषां वश्या भवत। 17 स्तिफानः फर्तुनात आख्यायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आनन्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्पूरितं। 18 तैः युष्माकं मम च मनांस्याप्यायितानि। तस्मात् तादृशा लोका युष्माभिः सम्मन्तव्याः। 19 युष्मभ्यम् आशियादेशस्थसमाजानां नमस्कृतिम् आकिलप्रिस्किललयोस्तन्मण्डपस्थसमितेश्व बहुनमस्कृति प्रजानीत। 20 सर्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कुर्वन्ते। यूयं पवित्रचुम्बने मिथो नमतः। 21 पौलोऽहं स्वकरलिखितं नमस्कृतं युष्मान् वेदये। 22 यदि कश्चिद् यीशुख्रीष्णे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवेत् प्रभुरायाति। 23 अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्णस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्। 24 खीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। इति॥

२ करिन्थिनः

१ ईश्वरस्येच्छया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमथिर्भाता च द्वावेतौ करिन्थनगरस्थायै ईश्वरीयसमितय आखायादेशस्थेभ्यः सर्वेभ्यः पवित्रलोकेभ्यश्च पत्रं लिखतः। १ अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभोर्यीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां। ३ कृपातुः पिता सर्व्वसान्त्वनाकारीधरश्च योऽस्मत्प्रभोर्यीशुख्रीष्टस्य तात ईश्वरः स धन्यो भवतु। ४ यतो वयम् ईश्वरात् सान्त्वनां प्राप्य तया सान्त्वनया यत् सर्व्वविधिक्लिष्टान् लोकान् सान्त्वयितुं शक्नुयाम तदर्थं सोऽस्माकं सर्व्वक्लेशसमयेऽस्मान् सान्त्वयति। ५ यतः ख्रीष्टस्य क्लेशा यद्गद् बाहुल्येनास्मासु वर्तन्ते तद्गद् वयं ख्रीष्टेन बहुसान्त्वनाद्या अपि भवामः। ६ वयं यदि किलश्यामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते किलश्यामहे यतोऽस्माभिर्यादृशानि दुःखानि सद्व्यन्ते युष्माकं तादृशदुःखानां सहनेन तौ साधयिष्येते इत्यसिमन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति। ७ यदि वा वयं सान्त्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते तामपि लभामहे। यतो यूयं यादृग् दुःखानां भागिनोऽभवत तादृक् सान्त्वनाया अपि भागिनो भविष्यते वयं जानीमः। ८ हे भ्रातरः, आशियादेशे यः क्लेशोऽस्मान् आक्राम्यत् तं यूयं यद् अनवगतास्तिष्ठत तन्मया भद्रं न मन्यते। तेनातिशक्तिक्लेशेन वयमतीव पीडितास्तस्मात् जीवनरक्षणे निरुपाया जाताश्च, ९ अतो वयं स्वेषु न विश्वस्य मृतलोकानाम् उत्थापयितरीश्वरे यद् विश्वासं कुर्मस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो भोक्तव्य इति स्वमनसि निश्चितं। १० एतादृशभयङ्करात् मृत्यो योऽस्मान् अत्रायतेदानीमपि त्रायते स इतः परमप्यस्मान् त्रास्यते ऽस्माकम् एतादृशी प्रत्याशा विद्यते। ११ एतदर्थस्मस्त्कृते प्रार्थनया वयं युष्माभिरुपकर्त्तव्यास्तथा कृते बहुभिर्याचितो योऽनुग्रहोऽस्मासु वर्तिष्यते तत्कृते बहुभिरीश्वरस्य धन्यवादेऽपि कारिष्यते। १२ अपरञ्ज्य संसारमध्ये विशेषतो युष्ममन्धे वयं सांसारिक्या धिया नहि किन्त्वीश्वरस्यानुग्रहेणाकुटिलताम् ईश्वरीयसारल्यज्वाचरितवन्तोऽत्रास्माकं मनो यत् प्रमाणं ददाति तेन वयं श्लाघामहे। १३ युष्माभिर्यद् यत् पठ्यते गृह्यते च तदन्यत् किमपि युष्मभ्यम् अस्माभिर्न लिख्यते तच्चान्तं यावद् युष्माभिर्ग्रीष्यत इत्यस्माकम् आशा। १४ युष्मितः पूर्वमप्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो यीशुख्रीष्टस्य दिने यद्गद् युष्मास्वस्माकं श्लाघा तद्गद् अस्मासु युष्माकमपि श्लाघा भविष्यति। १५ अपरं यूयं यद् द्वितीयं वरं लभ्यते तदर्थमितः पूर्वं तया प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि १६ युष्मदेशेन माकिदनियादेशं ब्रजित्वा पुनस्तस्मात् माकिदनियादेशात् युष्मसमीपम् एत्य युष्माभिर्यहृदादेशं प्रेषयिष्ये चेति मम वाच्छासीति। १७ एतादृशी मन्त्रणा मया किं चाच्चल्येन कृतः? यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं विशयिलोकइव मन्त्रयाण आदौ स्वीकृत्य पश्चाद् अस्वीकुर्वेत्? १८ युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्ये स्वीकृतानि शेषेऽस्वीकृतानि नाभवन् एनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते। १९ मया सिल्वानेन तिमथिना चेश्वरस्य पुत्रो यो यीशुख्रीष्टो युष्ममन्धे घोषितः स तेन स्वीकृतः पुनरस्वीकृतश्च तन्हि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वरूपएव। २० ईश्वरस्य महिमा यद् अस्माभिः प्रकाशेत तदर्थम् ईश्वरेण यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्वं ख्रीष्टेन स्वीकृतं सर्वीभूतज्व। २१ युष्मान् अस्मांश्चभिषिद्य यः ख्रीष्टे स्थास्नून् करोते स ईश्वर एव। २२ स चास्मान् मुद्राङ्कितान् अकार्णीत् सत्याङ्कारस्य पणख्यपूम् आत्मानं अस्माकम् अन्तः करणेषु निरक्षिपच्य। २३ अपरं युष्मासु करुणां कुर्वन् अहम् एतावत्कालं यावत् करिन्थनगरं न गतवान् इति सत्यमेतस्मिन् ईश्वरं साक्षिणं कृत्वा मया स्वप्राणानां शपथः क्रियते। २४ वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तराणो न भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः, यसमाद् विश्वासे युष्माकं स्थिति भवति।

२ अपरञ्ज्याहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्धिं न गमिष्यामीति मनसि निरचैषं। २ यस्माद् अहं यदि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि तर्हि मया यः शोकयुक्तिकृतस्त विना केनापेणां हर्षयिष्ये? ३ मम यो हर्षः स युष्माकं सर्वेषां हर्ष एवेति निश्चितं मयाबोधिः अतएव यैरहं हर्षयितव्यस्तैर्मदुपस्थितिसमये यन्म म शोको न जायेत तदर्थमेव युष्मभ्यम् एतादृशं पत्रं मया लिखितं। ४ वस्तुतस्तु बहुक्लेशस्य मनः पीडायाश्च समयेऽहं बहुश्रूपातेन पत्रमेकं लिखितवान् युष्माकं शोकार्थं तन्हि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबाहुल्यस्य ज्ञापनार्थ। ५ येनाहं शोकयुक्तीकृततरेन केवलमहं शोकयुक्तिकृतस्तन्हि किन्त्वंशतो यूयं सर्वेऽपि योऽहमत्र करिमिश्वद् दोषमारोपयितु नेच्छामि। ६ बहूनां यत् तज्जनां तेन जनेनालभित तत् तदर्थं प्रचुरं। ७ अतः स दुःखसागरे यन्न निमज्जति तदर्थं युष्माभिः स क्षन्तव्यः सान्त्वयितव्यश्च। ८ इति हेतोः प्रथयेऽहं युष्माभिस्तस्मिन् दया क्रियतां। ९ यूयं सर्वकर्मणि ममादेषां गृहीथ न वेति परीक्षितुम् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान्। १० यस्य यो दोषे युष्माभिः क्षम्यते तस्य स दोषे मयापि क्षम्यते यश्च दोषो मया क्षम्यते स युष्माकं कृते ख्रीष्टस्य साक्षात् क्षम्यते। ११ शयतानः कल्पनास्माभिरजाता नहि, अतो वयं यत् तेन न वज्यामहे तदर्थम् अस्माभिः सावधानै भर्वितव्यं। १२ अपरञ्ज्य ख्रीष्टस्य सुसंवादघोषणार्थं मयि त्रोयानगरमागते प्रभोः कर्मणे च मदर्थं द्वारे मुक्ते १३ सत्यपि स्वभ्रातुस्तीतस्याविद्यमानत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्तिर्न बधूत, तस्माद् अहं तान् विसर्जनं याचित्वा माकिदनियादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकर्वं। १४ य ईश्वरः सर्वदा ख्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र चास्माभिस्तदीयज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः। १५ यस्माद् ये त्राणं लप्यन्ते ये च विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण ख्रीष्टस्य सौगन्ध्यं भवामः। १६ वयम् एकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्ज्य जीवनाय जीवनगन्धा भवामः, किन्त्वेतादृशकर्मसाधने कः समर्थोऽस्ति? १७ अन्ये बहवो लोका यद्गद् ईश्वरस्य वाक्यं मृषाशक्षिया मिश्रयन्ति वयं तद्गद् तन्म मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद् ईश्वरस्यादेशात् ख्रीष्टेन कथां भाषामहे।

3 वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारभामहे? युष्मान् प्रति युष्मत्तो वा परेषां केषाजिचद् इवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम् आस्ते? 2 यूष्मेवास्माकं प्रशंसापत्रं तच्चास्माकम् अन्तःकरणेषु लिखितं सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयज्ज्वा। 3 यतो उस्माभिः सेवितं ख्रीष्टस्य पत्रं यूष्मेव, तच्च न मस्या किन्त्वमरस्येश्वरस्यात्मना लिखितं पाषाणपत्रेषु तन्नहि किन्तु क्रव्यमयेषु हृतपत्रेषु लिखितमिति सुस्पष्टं। 4 ख्रीष्टेनेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईदृशो दृढविश्वासो विद्यते; 5 वयं निजगुणेन किमपि कल्पयितुं समर्था इति नहि किन्त्वीश्वरादस्माकं सामर्थ्यं जायते। 6 तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो उक्तसंस्थानस्य तन्नहि किन्त्वात्मन एव सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः। अक्षरसंस्थानं मृत्युजनकं किन्त्वात्मा जीवनदायकः। 7 अक्षरै विलिखितपाषाणरूपिणी या मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेजस्विनी जाता यत्स्याचिरस्थायनसेजसः कारणात् मूससो मुखम् इसायेलीयलोकैः संद्रुद्धं नाशक्यत, 8 तद्वात्मनः सेवा किं ततोऽपि बहुतेजस्विनी न भवेत्? 9 दण्डजनिका सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि पुण्यजनिका सेवा ततोऽधिकं बहुतेजोयुक्ता भविष्यति। 10 उभयोऽस्तुलानायां कृतायाम् एकस्यास्तेजो द्वितीयायाः प्रखरतरेण तेजसा हीनतेजो भवति। 11 यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि यत् चिरस्थायि तद् बहुतरतेजोयुक्तमेव भविष्यति। 12 ईदृशीं प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महर्तीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः। 13 इसायेलीयलोका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न विलोक्येयुस्तदर्थं मूसा यादृग् आवरणेन स्वमुखम् आच्छादयत् वयं तादृक् न कुर्मः। 14 तेषां मनांसि कठिनाभूतानि यतस्तेषां पठनसमये सुपुरात्मो नियमस्तेनावरणेनाद्यापि प्रच्छन्नस्तिष्ठति। 15 तच्च न दूरीभवति यतः ख्रीष्टेनैव तत् लुप्यते। मूससः शास्त्रस्य पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि तेनावरणेन प्रच्छाद्यन्ते। 16 किन्तु प्रभुं प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते। 17 यः प्रभुः स एव स आत्मा यत्र च प्रभोरात्मा तत्रै मुक्तिः। 18 वयञ्च सर्वेऽनाच्छादितेनास्येन प्रभोस्तेजसः प्रतिबिम्बं गृह्णन्त आत्मस्वरूपेण प्रभुना रूपान्तरीकृता वर्द्धमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिमूर्तिं प्राप्नुमः।

4 अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् एतत् परिचारकपदम् अलभामहि नात्र क्लाम्यामः, 2 किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय कुटिलात्तराणमकुर्वन्त ईश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैर्मिश्रयन्तः सत्यधर्मस्य प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदोग्चरे स्वान् प्रशंसनीयान् दर्शयामः। 3 अस्माभिः योंपितः सुसंवादो यदि प्रच्छन्नः; स्यात् तर्हि ये विनंक्षयन्ति तेषामेव दृष्टिः स प्रच्छन्नः; 4 यत ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः यः ख्रीष्टस्तस्य तेजसः सुसंवादस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् इह लोकस्य देवोऽविश्वासिनां जाननयनम् अन्थीकृतवान् एतस्योदाहरणं ते भवन्ति। (aiōnios g165) 5 वयं स्वान् घोषयाम इति नहि किन्तु ख्रीष्टं यीशुं प्रभुमेवास्मांश्च यीशोः कृते युष्माकं परिचारकान् घोषयामः। 6 य ईश्वरो मध्येतिमिरं प्रभां दीपनायादिशत् स यीशुख्रीष्टस्यास्य ईश्वरीयतेजसो जानप्रभाया उदयार्थम् अस्माकम् अन्तःकरणेषु दीपितवान्। 7 अपरं तद् धनम् अस्माभि र्मृण्येषु भाजनेषु धार्यते यतः सादृता शक्ति नास्माकं किन्त्वीश्वरस्यैवेति ज्ञातव्यं। 8 वयं पदे पदे पीड्यामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया न भवामः; 9 वयं प्रद्राव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न विनश्यामः। 10 अस्माकं शरीरे ख्रीष्टस्य जीवनं यत् प्रकाशेत तदर्थं तस्मिन् शरीरे यीशो मर्णरणमपि धारयामः। 11 यीशो जीवनं यद् अस्माकं मत्त्यदिहे प्रकाशेत तदर्थं जीवन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यौ समर्प्यामहे। 12 इत्थं वयं मृत्याक्रान्ता यूष्यञ्च जीवनाक्रान्ताः। 13 विश्वासकारणादेव समभाषि मया वचः। इति यथा शास्त्रे लिखितं तथैवासमाभिरपि विश्वासजनकम् आत्मानं प्राप्य विश्वासः क्रियते तस्माच्च वचांसि भाष्यन्ते। 14 प्रभु यीशु येनोत्थापितः स यीशुनास्मानप्युत्थापयिष्यति युष्माभिः सार्द्धं स्वसमीप उपस्थापयिष्यति च, वयम् एतत् जानीमः। 15 अतएव युष्माकं हिताय सर्वमेव भवति तस्माद् बहूनां प्रयुक्तानुग्रहप्राप्ते बहुलोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिष्यते। 16 ततो हेतो वयं वयं वेशमैकं स्वर्गं किन्तु बाह्यपुरुषो यद्यपि क्षीयते तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते। 17 क्षणमात्रस्थायि यदेतत् लघिष्ठं दुःखं तद् अतिबाहुल्येनास्माकम् अनन्तकालस्थायिं गरिष्ठसुखं साधयति, (aiōnios g166) 18 यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्दिश्याप्रत्यक्षान् उद्दिशामः। यतो हेतोः प्रत्यक्षिविषयाः क्षणमात्रस्थायिनः किन्त्वप्रत्यक्षा अनन्तकालस्थायिनः। (aiōnios g166)

5 अपरम् अस्माकम् एतस्मिन् पार्थिवे दूष्यरूपे वेशमनि जीर्णे सतीश्वरेण निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थायि वेशमैकं स्वर्गं विद्यत इति वयं जानीमः। (aiōnios g166) 2 यतो हेतोरेतस्मिन् वेशमनि तिष्ठन्तो वयं तं सर्वार्थं वासं परिधातुम् आकाङ्क्ष्यमाणा निःश्वासामः। 3 तथापीदानीमपि वयं तेन न नग्ना: किन्तु परिहितवसना मन्यामहे। 4 एतस्मिन् दूष्ये तिष्ठन्तो वयं क्लिश्यमाना निःश्वासामः यतो वयं वासं त्यक्तुम् इच्छामस्तन्हि किन्तु तं द्वितीयं वासं परिधातुम् इच्छामः, यतस्तथा कृते जीवनेन मर्त्यं ग्रसिष्यते। 5 एतदर्थं वयं येन सृष्टाः स ईश्वर एव स चासमर्थं सत्यङ्कारस्य पणस्वरूपम् आत्मानं दत्तवान्। 6 अतएव वयं सर्वदोत्सुका भवामः किञ्च शरीरे यावद् अस्माभि न्युष्यते तावत् प्रभुतो दूरे प्रोष्यत इति जानीमः, 7 यतो वयं दृष्टिमार्गं न चारामः किन्तु विश्वासमार्गं। 8 अपरञ्च शरीराद् दूरे प्रवस्तुं प्रभोः सन्निधी निवसन्तुञ्चाकाङ्क्ष्यमाणा उत्सुका भवामः। 9 तस्मादेव कारणाद् वयं तस्य सन्निधी निवसन्तस्तस्माद् दूरे प्रवसन्तो वा तस्मै रोचितुं यतामहे। 10 यस्मात् शरीरावस्थायाम् एकैकेन कृतानां कर्माणां शुभाशुभफलप्राप्तये सर्वेस्माभिः ख्रीष्टस्य विचारासनसम्मुख उपस्थापयत्वं। 11 अतएव प्रभो र्भयानकत्वं विश्वाय वयं मनुजान् अनुनयामः किञ्च विश्वरस्य गोचरे सप्रकाशा भवामः, युष्माकं संवेदगोचरेऽपि सप्रकाशा भवाम इत्याशंसामहे। 12 अनेन वयं युष्माकं सन्निधी पुनः

स्वान् प्रशंसाम इति नहि किन्तु ये मनो विना मुखैः श्लाघन्ते तैःयः प्रत्युत्तरदानाय यूर्यं यथास्माभिः श्लाघितुं शक्नुथ तादृशम् उपायं युष्मायं वितरामः। 13 यदि वयं हतज्ञाना भवामस्तर्हि तद् ईश्वरार्थकं यदि च सज्जाना भवामस्तर्हि तद् युष्मदर्थकं। 14 वयं ख्रीष्टस्य प्रेमा समाकृष्यामहे यतः सर्वेषां विनिमयेन यद्येको जनोऽप्रियत तर्हि ते सर्वे मृता इत्यास्माभि बुध्यते। 15 अपरज्ज्य ये जीवन्ति ते यत् स्वार्थं न जीवन्ति किन्तु तेषां कृते यो जनो मृतः पुनरुत्थापितश्च तमुद्दिश्य यत् जीवन्ति तदर्थमेव स सर्वेषां कृते मृतवान्। 16 अतो हेतोरितः परं कोऽप्यस्माभि जातितो न प्रतिज्ञातव्यः। यद्यपि पूर्वं ख्रीष्टो जातितोऽस्माभिः प्रतिज्ञातस्तथापीदार्नं जातितः पुन नं प्रतिज्ञायते। 17 केनचित् ख्रीष्ट आप्तिते नूतना सृष्टि भवति पुरातनानि लुप्यन्ते पश्य निखिलानि नवीनानि भवन्ति। 18 सर्वज्ज्वतद् ईश्वरस्य कर्म यतो योशुख्रीष्टेन स एवास्मान् स्वेन सार्द्धं सन्धानसम्बन्धीयां परिचर्याम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 19 यतः ईश्वरः ख्रीष्टम् अधिष्ठाय जगतो जनानाम् आगांसि तेषाम् ऋणमिव न गणयन् स्वेन सार्द्धं तान् सहितवान् सन्धिवार्ताम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 20 अतो वयं ख्रीष्टस्य विनिमयेन दौत्यं कर्म सम्पादयामहे, ईश्वरश्चास्माभि युष्मान् यायाच्यते ततः ख्रीष्टस्य विनिमयेन वयं युष्मान् प्रार्थयामहे यूर्यमीश्वरेण सन्धत्त। 21 यतो वयं तेन यद् ईश्वरीयपुण्यं भवामस्तर्दर्थं पापेन सह यस्य जातेयं नासीत् स एव तेनास्माकं विनिमयेन पापाः कृतः।

6 तस्य सहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्यानुग्रहो युष्माभि वृथा न गृह्यतां। 2 तेनोक्तमेतत्, संश्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम् अहं। उपकारं करिष्यामि परित्राणदिने तव। पश्यतायं शुभकालः पश्यतेदं त्राणदिनं। 3 अस्माकं परिचर्या यन्निष्कलङ्का भवेत् तदर्थं वयं कुत्रापि विघ्नं न जनयामः, 4 किन्तु प्रचुरसहिष्णुता कलेशो दैत्यै विपत् ताडना कारबन्धनं निवासहीनत्वं परिश्रमो जागरणम् उपवसनं 5 निर्मलत्वं ज्ञानं मृदुशीलता हितैषिता 6 पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यालाप ईश्वरीयशक्तिः 7 दीक्षिणवामाभ्यां कराभ्यां धर्मास्त्रधाराणं 8 मानापामानयोरख्यातिसुख्यात्पो भागित्वम् एतैः सर्ववैश्वरस्य प्रशंस्यान् परिचारकान् स्वान् प्रकाशयामः। 9 भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपारिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्पा वयं जीवामः, दण्डयमाना वयं न हन्यामहे, 10 शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दामः, दरिद्रा वयं बहून् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चनाश्च वयं सर्वं धारयामः। 11 हे करिन्थिनः, युष्माकं प्रति ममास्य मुक्तं ममान्तःकरणाज्ज्व विकसितं। 12 यूर्यं ममान्तरे न सङ्कोचितः किञ्च्च यूर्यमेव सङ्कोचितचित्ताः। 13 किन्तु मह्यं न्याय्यफलदानार्थं युष्माभिरपि विकसितैः भवितव्यम् इत्यहं निजबालकानिव युष्मान् वदामि। 14 अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं यूर्यम् एकयुगे बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्माधर्मयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिमिरेण सर्द्धं प्रभाया वा का तुलनास्ति? 15 बिलीयालदेवेन साकं ख्रीष्टस्य वा का सन्धिः? अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलोकस्यांशः कः? 16 ईश्वरस्य मन्दिरेण सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरं यूर्यमेव। ईश्वरेण तदुक्तं यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधास्यामि तेषां मध्ये च यातायातं कुर्वन् तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते च मल्लोका भविष्यन्ति। 17 अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति यूर्यं तेषां मध्याद् बहिर्भूय पृथग् भवत, किमप्यमेध्यं न स्पृशतः; तेनाहं युष्मान् ग्रहीष्यामि, 18 युष्माकं पिता भविष्यामि च, यूर्यज्ज्व मम कन्पापुत्रा भविष्यथेति सर्वशक्तिमता परमेश्वरेणोक्तं।

7 अतएव हे प्रियतमाः, एतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तैरस्माभिः शरीरास्मनोः सर्वमालिन्यम् अपमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्राचारः साध्यतां। 2 यूर्यम् अस्मान् गृहीता। अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न वज्जितः। 3 युष्मान् दोषिणः कर्त्तमहं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्माभिः सह जीवनाय मरणाय वा वयं युष्मान् स्वान्तःकरणी धारयाम इति पूर्वं मयोक्तं। 4 युष्मान् प्रति मम महेत्साहो जायते युष्मान् अध्यहं बहु श्लाघे च तेन सर्वकलेशसमयेऽहं सान्त्वन्याया पूर्णो हर्षेण प्रफुल्लितश्च भवामि। 5 अस्मासु माकिदनायादेशम् आगतेष्वस्माकं शरीरस्य काचिदपि शान्ति नीभवत् किन्तु सर्वतो बहि विर्षेधेनान्तश्च भीत्या वयम् अपीड्यामहि। 6 किन्तु नग्राणां सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतस्यागमनेनास्मान् असान्त्वयत्। 7 केवलं तस्यागमनेन तन्नहि किन्तु युष्मत्तो जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हाद्यविलापासक्तवेष्वस्माकं समीपे वर्णितेषु मम महानन्दो जातः। 8 अहं पत्रेण युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् इत्यस्माद् अन्वत्ये किन्त्वधुना नानुत्प्ये। तेन पत्रेण यूर्यं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता इति मया दृश्यते। 9 इत्यस्मिन् युष्माकं शोकेनाहं हृष्यामि तन्नहि किन्तु मनः परिवर्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् इत्यनेन हृष्यामि यतोऽस्मत्तो युष्माकं कापि हानि यन्न भवेत् तदर्थं युष्माकम् ईश्वरीयः शोको जातः। 10 स ईश्वरीयः शोकः परित्राणजनकं निरनुतापं मनः परिवर्तनं साध्यति किन्तु सांसारिकः शोको मृत्युं साध्यति। 11 पश्यत तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितं? यत्नो दोषप्रक्षालनम् असन्तुष्टत्वं हाद्यम् आसक्तत्वं फलदानज्ज्वैतानि सर्वाणि। तस्मिन् कर्माणि यूर्यं निर्मला इति प्रमाणं सर्वेण प्रकारेण युष्माभि दर्तं। 12 येनापराद्दं तस्य कृते किंवा यस्यापराद्दं तस्य कृते मया पत्रम् अलेखि तन्नहि किन्तु युष्मानध्यस्माकं यत्नो यद् ईश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्समीपे प्रकाशेत तदर्थमेव। 13 उक्तकरणाद् वयं सान्त्वनां प्राप्ताः ताज्ज्व सान्त्वनां विनावरो महाहादस्तीतस्याहादादस्माभि लर्ण्धः, यतस्तस्यात्मा सर्वं युष्माभिस्तृप्तः। 14 पूर्वं तस्य समीपेऽहं युष्माभिर्यद् अश्लाघे तेन नालज्जे किन्तु वयं यद्यद् युष्मान् प्रति सत्यभावेन सकलम् अभावामहि तद्वत् तीतस्य समीपेऽस्माकं श्लाघनमपि सत्यं जातं। 15 यूर्यं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्पाभ्यां तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणाद् युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्तते। 16 युष्मास्वहं सर्वमालासे, इत्यस्मिन् ममाहादो जायते।

8 हे भ्रातरः, माकिदनियादेशस्थासु समितिषु प्रकाशितो य ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञापयामि। 2 वस्तुतो बहुक्लेशपरीक्षासमये तेषां महानन्दोऽतीवदीनता च वदान्यतायः प्रचुरफलम् अफलयतां। 3 ते स्वेच्छाया यथाशक्ति किञ्चातिशक्ति दान उद्युक्ता अभवन् इति मया प्रमाणीक्रियते। 4 वयर्ज्य यत् पवित्रलोकेभ्यस्तेषां दानम् उपकारार्थकम् अंशनज्य गृह्णामस्तद् बहुनयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः। 5 वयं यादृक् प्रत्यैक्षमाहि तादृग् अकृत्वा तेऽग्रे प्रभवे ततः परम् ईश्वरस्येच्छायास्म्यमपि स्वान् न्यवेदयन्। 6 अतो हेतोस्त्वं यथारव्वान् तथैव करिन्थिनां मध्येऽपि तद् दानग्रहणं साधयेति युष्मान् अधि वयं तीतं प्रार्थयामहि। 7 अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्वोत्साहो इस्मासु प्रेम चैतै गुणे यूयं यथापरान् अतिशेषधे तथैवैतेन गुणेनाप्यतिशेषधं। 8 एतद् अहम् आज्ञाय कथयामीति नहि किन्त्वन्येषाम् उत्साहकारणाद् युष्माकमपि प्रेमः सारल्यं परीक्षितुमिच्छता मयैतत् कथ्यते। 9 यूयज्वास्मत्रभो र्येशुद्वाइस्यानुग्रहं जानीय यतस्तस्य निर्धनवेन यूयं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी सन्नपि युष्मत्कृते निर्धनोऽभवत्। 10 एतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञापयामि। गतं संवत्सरम् आरभ्य यूयं केवलं कर्म कर्त्ता तन्नहि किन्त्वच्छुकतां प्रकाशयितुमप्युपाक्राभ्यधं ततो हेतो युष्मत्कृते मम मन्त्रणा भद्रा। 11 अतोऽधुना तत्कर्मसाधनं युष्माभिः क्रियतां तेन यद्वद् इच्छुकतायाम् उत्साहस्तद्वद् एकैकस्य सम्पदनुसारेण कर्मसाधनम् अपि जनिष्यते। 12 यस्मिन् इच्छुकता विद्यते तेन यन्धार्थते तस्मात् सोऽनुगृह्यत इति नहि किन्तु यद् धार्थ्यते तस्मादेव। 13 यत इतेराणं विशेषण युष्माकञ्ज्य क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयै। 14 वर्तमानसमये युष्माकं धनाधिक्येन तेषां धनन्यूनता पूरयितव्या तस्मात् तेषामप्याधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते। 15 तदेव शास्त्रेऽपि लिखितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संगृहीतं तस्याधिकं नाभवत् येन चाल्यं संगृहीतं तस्याल्यं नाभवत्। 16 युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर इमम् उद्योगं जनितवान् स धन्यो भवतु। 17 तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च्य स्वयम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छाया युष्मत्समीपं गतवान्। 18 तेन सह योऽपर एको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुख्यात्या सर्वाः समितयो व्याप्ताः। 19 प्रभो गौरवाय युष्माकम् इच्छुकतायै च स समितिभिरेतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्गमित्वे न्ययोज्यत। 20 यतो या महोपायनसेवास्माभिः विश्वीयते तामधि वयं यत् केनापि न निन्द्यामहे तदर्थं यतामहे। 21 यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्तुम् आलोचामहे। 22 ताभ्यां सहापर एको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिः बहुविषयेषु बहवारान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु ववृद्धे। 23 यदि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सहभागी युष्मनमध्ये सहकारी च, अपरयो भ्रात्रोत्सत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तौ समितीनां द्वौ ख्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ चेति तेन ज्ञायतां। 24 अतो हेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्रेमोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यं।

9 पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं। 2 यत आख्यादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्य्य उद्यताः सन्तीति वाक्येनाहं माकिदनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् इच्छुकतामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्साहाच्चापरेण बहूनाम् उद्योगो जातः। 3 किञ्चैतस्मिन् युष्मान् अध्यस्माकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयज्व यम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतासितिष्ठेत तदर्थेव ते भ्रातरो मया प्रेषिताः। 4 यस्मात् मया सार्द्धं कैश्चित् माकिदनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता इति यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जा जनिष्यत इत्यस्माभिः न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जा जनिष्यते। 5 अतः प्राक् प्रतिज्ञातां युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तत्त्वं यद् ग्राहकतायाः फलम् अभूत्वा दानशीलताया एव फलं भवेत् तदर्थं ममाग्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय च तान् भ्रातृन् आदेषुमहं प्रयोजनम् अमन्ये। 6 अपरमपि व्याहरामि केनचित् क्षुद्रभावेन बीजेषूप्रेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्तिष्यन्ते, किञ्च्य केनचिद् बहुद्भवेन बीजेषूप्रेषु बहूनि शस्यानि कर्तिष्यन्ते। 7 एकैकेन स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत ईश्वरो हृष्टमानसे दातरि प्रीयते। 8 अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधं बहुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अहंति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्ट प्राप्य सर्वेण सत्कर्मणा बहुफलकन्तो भविष्यत्। 9 एतस्मिन् लिखितमास्ते, यथा, व्ययते स जनो रायं दुर्गतिभ्यो ददाति च। नित्यस्थायी च तद्धर्मः (aiōn g165) 10 वीजं भेजनीयम् अननज्य वत्रे येन विश्वायते स युष्मभ्यम् अपि बीजं विश्राण्य बहुलीकरिष्यति युष्माकं धर्मफलानि वद्धयिष्यति च। 11 तेन सर्वविषये सधनीभूतै युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरीश्वरस्य धन्यवादः साधयिष्यते। 12 एतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत इति केवलं नहि किन्त्वीश्वरस्य धन्यवादोऽपि बाहुल्येनोत्पाद्यते। 13 यत एतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षिततत्वं बुद्ध्या बहुभिः ख्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वात् तद्वागित्वे च तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातृत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवादः कारिष्यते, 14 युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा च युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्रहाद् युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते। 15 अपरम् ईश्वरस्यानिर्वचनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

10 युष्मत्प्रत्यक्षे नमः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोऽहं ख्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या च युष्मान् प्रार्थये। 2 मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकाचारिणो मन्यमहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतेन मयाचरितव्या न भवतु। 3 यतः शरीरे चरन्तोऽपि वयं शरीरिकं युद्धं न कुर्मः। 4 अस्माकं युद्धास्त्राणि च न शारीरिकानि किन्त्वीश्वरेण दुर्भज्जनाय प्रबलानि भवन्ति, 5 तैश्च वयं विरक्तान् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबिन्दिकां सर्वां चित्तसमुन्नतिज्ञ निपातयामः सर्वसङ्कल्पज्य बन्दिनं कृत्वा ख्रीष्टस्याग्राहिणां कुर्माः, 6 युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वे सिद्धे सति

सर्वस्याज्ञालङ्घनस्य प्रतीकारं कर्तुम् उद्यता आस्महे च । 7 यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभि दृश्यतां । अहं ख्रीष्टस्य लोक इति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा ख्रीष्टस्य भवति वयम् अपि तथा ख्रीष्टस्य भवाम इति पुनर्विविच्य तेन बुध्यतां । 8 युष्माकं निपाताय तन्नहि किन्तु निषायै प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे तथापि तस्मान्त्र त्रपिष्ये । 9 अहं पत्रै युष्मान् त्रासयामि युष्माभिरत्नं मन्यतां । 10 तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि च भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय इति कैश्चिद् उच्यते । 11 किन्तु परोक्षे पत्रै भाष्मामाणा वयं यादृशा: प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा एव प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वाचालेन ज्ञायतां । 12 स्वप्रशंसकानां केषाज्जन्मध्ये स्वान् गणयितुं तैः स्वान् उपमातुं वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान् परिमिते स्वैश्च स्वान् उपमिभते तस्मात् निर्बोधा भवन्ति च । 13 वयम् अपरिमितेन न श्लाघिष्यामहे किन्त्वीश्वरेण स्वरज्जचा युष्मदेशगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे । 14 युष्माकं देशोऽस्माभिरग्नात्वस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादेगापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः । 15 वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च्य युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मदेशोऽस्माकं सीमा युष्माभिर्दीर्घं विस्तारायिष्यते, 16 तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्ष्येषु स्थानेषु सुसंवादं घोषयिष्यामः, इत्थं परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न श्लाघिष्यामहे । 17 यः कश्चित् श्लाघामानः स्यात् श्लाघात् प्रभुना स हि । 18 स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुना यः प्रशंस्यते स एव परीक्षितः ।

11 यूयं ममाज्ञानतं क्षणं यावत् सोढुम् अर्हथ, अतः सा युष्माभिः सहायतां । 2 ईश्वरे ममासक्तवाद् अहं युष्मानधि तपे यस्मात् सर्तीं कन्यामिव युष्मान् एकस्मिन् वरेऽर्थतः ख्रीष्टे समर्पयितुम् अहं वागदानम् अकार्षा । 3 किन्तु सर्पेण स्वखलतया यद्वृद् हवा वज्चयाज्यके तद्रूपं ख्रीष्टं प्रति सर्तीत्वाद् युष्माकं भ्रंशः सम्भविष्यतीति विभेमि । 4 अस्माभिरनाख्यापितोऽपरः कश्चिद् यशी यैदि केनचिद् आगन्तुकेनाख्याप्ते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागग्नीतः सुसंवादो वा यदि गृह्यते तर्हि मये यूयं सम्यक् सहिष्यद्ये । 5 किन्तु मुख्येभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनचित् प्रकारेण न्यूनो नास्मीति बुद्ध्ये । 6 मम काक्पतुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्वाचरे प्रकाशमहे । 7 युष्माकम् उन्नत्यै मया नप्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवादो विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यत तेन मया किं पापम् अकारि? 8 युष्माकं सेवनायाहम् अन्यसमितिभ्यो भृति गृह्णन् धनमपहतवान्, 9 यदा च युष्मन्मध्येऽवर्त्तेन तदा ममार्थाभावे जाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः; यतो मम सोऽर्थाभावो माकिदनियदेशाद् आगतै भ्रातृभि न्यवार्यत, इत्थमहं क्वापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्मरक्षा कृता कर्तव्या च । 10 ख्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा श्लाघा निखिलाखायादेशे केनापि न रोत्स्यते । 11 एतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येतत् किं तत्कारण? तद ईश्वरो वेति । 12 ये छिद्रमनिष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न लभन्ते तर्थमिव तत् कर्म्म मया क्रियते कारिष्यते च तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति । 13 तादृशा भाक्तप्रेरिताः प्रवज्चकाः कारवो भूत्वा ख्रीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति । 14 तच्चाश्र्वर्यं नहि; यतः स्वयं शयतानपि तेजस्विरूपस्य वेशं धारयति, 15 ततस्तस्य परिचारका अपि धर्मपरिचारकाणां वेशं धारयन्तीत्यद्वृत्तं नहि; किन्तु तेषां कम्पणी यादृशानि फलान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति । 16 अहं पुन वर्दापि कोऽपि मां निर्बोधं न मन्यतां किञ्च्य यद्यपि निर्बोधो भवेयं तथापि यूयं निर्बोधमिव मामनुगृह्य क्षणैकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीत । 17 एतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिदेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु निर्बोधेनेव । 18 अपे बहवः शारीरिकश्लाघां कुर्वते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये । 19 बुद्धिमन्तो यूयं सुखेन निर्बोधानाम् आचारं सहस्रे । 20 कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभिमानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आहान्ति तर्हि तदपि यूयं सहस्रे । 21 दौर्बल्याद् युष्माभिरवामनिता इव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद् येन प्रगल्भता जायते तेन ममापि प्रगल्भता जायत इति निर्बोधेनेव मया वक्तव्यं । 22 ते किम् इन्द्रिलोकाः? अहमपीत्री । ते किम् इस्यायेलीयाः? अहमपीसायेलीयाः । ते किम् इद्राहीमो वंशाः? अहमपीत्रीहीमो वंशाः । 23 ते किं ख्रीष्टस्य परिचारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य महापरिचारकः; किन्तु निर्बोधं इव भाषे, तेभ्योऽप्यहं बहुपरिश्रमे बहुप्रहारे बहुवारं कारायां बहुवारं प्राणनाशसंशये च पतितवान् । 24 यिहूदीयैरहं पञ्चकृत्व ऊनचत्वारिंशत्प्रहरैराहतस्त्रिवैत्रायातम् एककृत्वः प्रस्तराघातज्वरं प्रपतवान् । 25 वारत्रयं पोतभज्जनेन किलष्टोऽहम् अगाधसलिले दिनमेकं रात्रिमेकाज्य यापितवान् । 26 बहुवारं यात्राभि नदीनां सङ्कृतै दर्श्यूनां सङ्कृतैः स्वजातीयानां सङ्कृतै र्भिन्जातीयानां सङ्कृतै नगरस्य सङ्कृतै मरुभूमे: सङ्कृतै सागरस्य सङ्कृतै र्भक्तभ्रातृणां सङ्कृतैश्च 27 परिश्रमक्लेशाभ्यां वारं वारं जागरणेन क्षुधातृष्णाभ्यां बहुवारं निराहारेण शीतनगताभ्याज्याहं कालं यापितवान् । 28 तादृशं नैमित्तिं दुःखं विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वासां समितीनां चिन्ता च मयि वर्तते । 29 येनाहं न दुर्बलीभवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पापोति? 30 यदि मया श्लाघितव्यं तर्हि स्वदुर्बलतामधि श्लाघिष्ये । 31 मया मृतावाक्यं न कथ्यत इति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य तात ईश्वरो जानाति । (aiōn g165) 32 दम्मेषकनगरेऽरिताराजस्य कार्याध्यक्षो मां धर्तुम् इच्छन् यदा सैन्यस्तद् दम्मेषकनगरम् अरक्षयत् 33 तदाहं लोकैः पिटकमध्ये प्राचीरगवाक्षेणावरोहितस्तस्य करात् त्राणं प्राप्तं ।

12 आत्मश्लाघा ममानुपयुक्ता किन्त्वं प्रभो दर्शनादेशानाम् आख्यानं कथयितुं प्रवर्तो । 2 इतश्चतुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परिचित एको

जनसृतीयं सर्वमनीयत, स सशरीरण निःशरीरण वा तत् स्थानमनीयत तदहं न जानामि किन्त्वीश्वरो जानाति । 3 स मानवः स्वर्गं नीतः सन् अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि च वाक्यानि श्रुतवान् । 4 किन्तु तदानीं स सशरीरो निःशरीरो वासीत् तन्मया न ज्ञायते तद् ईश्वरेणैव ज्ञायते । 5 तमध्यं हृष्टान्धिष्ये मामधि नान्येन केनचिद् विषयेण श्लाघिष्ये केवलं स्वदौर्बल्येन श्लाघिष्ये । 6 यद्यहम् आत्मश्लाघां कर्तुम् इच्छेण तथापि निर्बोध इव न भविष्यमि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यते तस्मात् श्रेष्ठं मां यन्न गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरस्यामि । 7 अपरम् उत्कृष्टदर्शनप्राप्तितो यदहम् आत्माभिमानी न भवामि तदर्थं शरीरवेधकम् एकं शूलं मह्यम् अदायि तत् मदीयात्माभिमाननिवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो द्रूः । 8 मत्तस्तस्य प्रस्थानं याचितुमहं त्रिस्तमधि प्रभुपुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान् । 9 ततः स मामुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यात् मम शक्तिः पूर्णांगं गच्छतीति । अतः खीटस्य शक्तिं यन्माम् आश्रयति तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम श्लाघनं सुखदं । 10 तस्मात् खीष्टहेतो दौर्बल्यनिन्दादिरिद्रतविपक्षताकषादिषु सन्तुष्याम्यहं । यदाहं दुर्बलोऽस्मि तदैव सबलो भवामि । 11 एतेनात्मश्लाघनेनाहं निर्बोध इवाभवं किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिरेव कर्तव्यासीत् । यद्यप्यम् अगण्यो भवेयं तथापि मुख्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽस्मि । 12 सर्वथाद्युतक्रियाशक्तिलक्ष्याः प्रेरितस्य चिह्नानि युष्माकं मध्ये सधैर्य मया प्रकशितानि । 13 मम पालनार्थं यूयं मया भाराक्रान्ता नाभवतैतद् एकं न्यूनत्वं विनापराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं जातं? अनेन मम दोषं क्षमाद्वयं । 14 पश्यत तृतीयवारं युष्मत्समीपं गन्तुमुद्योऽस्मि तत्राप्यहं युष्मान् भाराक्रान्तान् न करिष्यामि । युष्माकं सम्पत्तिमहं न मृग्ये किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः किन्तु सन्तानानां कृते पित्रो धनसञ्चय उपयुक्तः । 15 अपरज्य युष्मासु बहु प्रीयमाणोऽप्यहं यदि युष्मत्तोऽल्पं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं बहु व्ययं सर्वव्ययज्य करिष्यामि । 16 यूयं मया किञ्चिदपि न भाराक्रान्ता इति सत्यं, किन्त्वं धूर्तः सन् छलेन युष्मान् वज्रितवान् एतत् किं केनचिद् वक्तव्यं? 17 युष्मत्समीपं मया ये लोकाः प्रहितास्तेषामेकेन किं मम कोऽप्यर्थलाभो जातः? 18 अहं तीतं विनीय तेन सार्द्धं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्स्तीतेन किम् अर्थो लब्धः? एकस्मिन् भाव एकस्य पदविद्युषु चावां किं न चरितवन्तौ? 19 युष्माकं समीपे वयं पुन दोषक्षालनकथां कथयाम इति किं बुध्यद्वेषो? हे प्रियतमाः, युष्माकं निश्चार्थं वर्यांश्वस्य समक्षं खीष्टेन सर्वाण्येतानि कथयामः । 20 अहं यदागमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रुण्डं नेच्छामि तादृशान् द्रक्ष्यामि, यूयमपि मां यादृशं द्रुण्डं नेच्छ तादृशं द्रक्ष्यथ, युष्मन्थये विवाद ईर्ष्या क्रोधो विपक्षता परापवादः कर्णेजपनं दर्पः कलहश्चैते भविष्यन्ति; 21 तेनाहं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्वीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटताचरणाद् अनुतापम् अकृतवन्तो दृश्वा च तानधि मम शोको जनिष्यत इति विभेषि ।

13 एतत्तीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा द्वयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां मुखेन निश्चेष्यते । 2 पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योऽन्येभ्यश्च

सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनेवदानीम् अविद्यमानेन मया कथयते, यदा पुनरागमिष्यामि तदहं न क्षमिष्ये । 3 खीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणं यूयं मृगयद्वेषो, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल एव । 4 यद्यपि स दुर्बलतया क्रुश आरोप्यत तथापीश्वरीयशक्तया जीवति; वयमपि तस्मिन् दुर्बला भवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशितयेश्वरीयशक्तया तेन सह जीविष्यामः । 5 अतो यूयं विश्वासयुक्ता आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुव्यं स्वानेवानुसर्थत् । यीशु खीष्टो युष्मन्थये विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीथ? तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवथ । 6 किन्तु वयं निष्प्रमाणा न भवाम इति युष्माभिं भौत्यत्येतत्र मम प्रत्याशा जायते । 7 यूयं किमपि कुत्सितं कर्मयन्ह कुरुथ तदहम् ईश्वरमुद्दिश्य प्रार्थये । वयं यत् प्रामाणिका इव प्रकाशामहे तदर्थं तत् प्रार्थयामह इति नहि, किन्तु यूयं यत् सदाचारं कुरुथ वयज्य निष्प्रमाणा इव भवामस्तदर्थं । 8 यतः सत्पताया विपक्षतां कर्तुं वयं न समर्थः किन्तु सत्पतायाः साहाय्यं कर्तुमेव । 9 वयं यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सबलान् दृश्वानन्दामो युष्माकं सिद्धत्वं प्रार्थयामहे च । 10 अतो हेतोः प्रभु युष्माकं विनाशय नहि किन्तु निष्प्रायै यत् सामर्थ्यम् अस्मभ्यं दत्तवान् तेन यद् उपस्थितिकाले काठिन्यं मयाचरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन मया सर्वाण्येतानि लिख्यन्ते । 11 हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयम् आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, एकमन्सो भवत प्रणयभावम् आचरत् । प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो भूयात् । 12 यूयं पवित्रिचुम्बनेन परस्परं नमस्कुरुथ । 13 पवित्रलोकाः सर्वे युष्मान् नमन्ति । 14 प्रभो यीशुखीष्टस्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम पवित्रस्यात्मनो भागित्वज्य सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात् । तथास्तु ।

गालातिनः

1 मनुष्येभ्यो नहि किन्तु यीशुखीर्णेन मृतगणममध्यात् तस्योत्थापयित्रा पित्रेश्वरेण च प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं २ मत्सहवर्त्तिनो भ्रातरश्च वयं गालातीयदेशस्था: समितीः प्रति पत्रं लिखामः। ३ पित्रेश्वरेणास्मांकं प्रभुना यीशुना ख्रीष्णेन च युष्माभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां। ४ अस्माकं तातेश्वरेस्येच्छानुसारेण वर्तमानात् कुत्सितसंसाराद् अस्मान् निस्तारयितुं यो (aiōn g165) ५ यीशुरस्माकं पापहेतोरात्मोत्पर्म् कृतवान् स सर्वदा धन्यो भूयात्। तथास्तु। (aiōn g165) ६ ख्रीष्णस्यानुग्रहेण यो युष्मान् आहूतवान् तस्मान्निवृत्य यूगम् अतितूर्णम् अन्यं सुसंवादम् अन्वर्वत्त तत्राहं विस्मयं मन्ये। ७ सोऽन्यसुसंवादः सुसंवादो नहि किन्तु केचित् मानवा युष्मान् चञ्चलीकुर्वन्ति ख्रीष्णेयसुसंवादस्य विपर्ययं कर्तुं चेष्टन्ते च। ८ युष्माकं सन्निधौ यः सुसंवादोऽस्माभिः धोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवादोऽस्माकं स्वर्गीयदूतानां वा मध्ये केनचिद् यदि धोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु। ९ पूर्व्य यद्दृ अकथायाम, इदानीमहं पुनस्तद्रृत कथयामि यूयं यं सुसंवादं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनचिद् युष्मासन्निधौ धोष्यते स शप्तो भवतु। १० साम्प्रतं कमहम् अनुनयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोचितुं यते? यद्यहम् इदानीमपि मानुषेभ्यो रुचिषेय तर्हि ख्रीष्णस्य परिचारको न भवामि। ११ हे भ्रातरः, मया यः सुसंवादो धोषितः स मानुषान्न लब्धस्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि। १२ अहं कस्माच्चित् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः ख्रीष्णस्य प्रकाशानादेव। १३ पुरा यिहूदिमताचारी यदाहम् आसं तदा यादृशम् आचरणम् अकरवम् ईश्वरस्य समितिं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् यादृक् तां व्यनाशयं तदवशं श्रुतं युष्माभिः। १४ अपरज्ज्व पूर्व्यपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिहूदिधर्मते मम समवयस्कान् बहून् स्वजातीयान् अत्यशयि। १५ किञ्च्य य ईश्वरो मातृगृहस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेणाहूतवान् १६ स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितुं भिन्नदेशीयानां समीपे भया तं धोषितुञ्चाभ्यलष्ट तदाहं क्रव्यशोणिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा १७ पूर्व्यनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिरुशालमं न गत्वावदेशं गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् दम्पेषकनगरं परावृत्यागतवान्। १८ ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिरुशालमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठ। १९ किन्तु तं प्रभो भ्रातिरं याकूबज्व विना प्रेरितानां नार्यं कमप्यपश्यं। २० यान्येतानि वाक्यानि मया लिख्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो जानाति। २१ ततः परम् अहं सुरियां किलिकियाज्ज्व देशौ गतवान्। २२ तदानीं यिहूदादेशस्थानां ख्रीष्णस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिचयमप्राप्य केवलं जनश्रुतिमां लब्धवन्तः; २३ यो जनः पूर्व्यम् अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्ममनाशयत् तमेवादार्नीं प्रचारयतीति। २४ तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन्।

2 अनन्तरं चतुर्थशसु वत्सरेषु गतेष्वहं बर्णब्बा सह यिरुशालमनगरं पुनरगच्छं, तदानों तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं। २ तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्फलो न भवेत् तदर्थं भिन्नजातीयानां मध्ये मया धोष्यमाणः सुसंवादस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो नरेभ्यो मया न्यवेद्यत। ३ ततो मम सहचरस्तीते यद्यपि यूनानीय आसीत् तथापि तस्य त्वक्छेदोऽप्यावश्यको न बभूव। ४ यतश्छलेनागता अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया भाक्तभ्रातरः ख्रीष्णेन यीशुनास्मभ्यं दत्तं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं चारा इव समाजं प्राविशन्। ५ अतः प्रकृते सुसंवादे युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहेण तेषां वश्या नाभवाम। ६ परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केचिद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत् ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये च मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन्। ७ किन्तु छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवादप्रचारणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवादप्रचारणस्य भारो मयि समर्पित इति तै बुद्धुये। ८ यतश्छिन्नत्वयां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणे यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्ति भिन्नजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणे मामप्याश्रितवती। ९ अतो मद्यां दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा इव गणिता ये याकूब् कैफा योहन् चैते सहायतासूचकं दक्षिणहस्तग्रहां विधाय मां बर्णब्बाज्ज्व जगदुः, युवां भिन्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वयां सन्निधिं गच्छामः; १० केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणीया इति। अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्म। ११ अपरम् आन्तियत्यन्नागरं पितर आगतेऽहं तस्य दोषितावात् समक्षं तम् अभर्त्संयं। १२ यतः स पूर्व्यम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं याकूबः समीपात् कतिपयजेष्वागतेषु स छिन्नत्वद्भूमनुष्येभ्यो भयेन निवृत्य पृथग् अभवत्। १३ ततोऽपरे सर्वे यिहूदिनोऽपि तेन सार्द्धं कपटाचारम् अकुर्वन् बर्णब्बा अपि तेषां कापट्येन विष्टग्राम्यभवत्। १४ ततस्ते प्रकृतसुसंवादरूपे सरलपर्यं न चर्नर्तीति दृष्टवाहं सर्वेषां साक्षात् पितरम् उक्तवान् त्वं यिहूदी सन् यदि यिहूदिमतं विहाय भिन्नजातीय इवाचरसि तर्हि यिहूदिमताचरणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्त्यसि? १५ आवां जन्मना यिहूदिनौ भवावो भिन्नजातीया पापिनौ न भवावः १६ किन्तु यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुण्यो न भवति केवलं यीशो ख्रीष्णे यो विश्वासस्तेनैव सपुण्यो भवतीति बुद्ध्वावामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं ख्रीष्णे विश्वासेन पुण्यप्राप्तये ख्रीष्णे यीशो व्यश्वसिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्तुं न शक्नोति। १७ परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानावप्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? ख्रीष्णः पापस्य परिचारक इति? तन्न भवतु। १८ मया यद् भग्नं तद् यदि मया पुनर्निर्मियते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाशयते। १९ अहं यद् ईश्वराय जीवामि तदर्थं व्यवस्थाय व्यवस्थायै अप्रिये। २० ख्रीष्णेन सार्द्धं कृशे हतोऽस्मि तथापि जीवामि किन्त्वहं जीवामीति नहि ख्रीष्ण एव मदन्त जीवति। साम्प्रतं सशरीरण मया यज्जीवितं धार्यते तत् मम

दयाकरिणि मर्दर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि चेश्वरपुत्रे विश्वसता मया धार्यते। 21 अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थया यदि पुण्यं भवति तर्हि ख्रीष्टो निरर्थकमप्रियत।

3 हे निर्बोधा गालातिलोकाः; युष्माकं मध्ये कुशे हत इव यीशुः ख्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूर्यं यथा सत्यं वाक्यं न गृहीथ तथा केनामुद्दितः? 2 अहं युष्मतः कथामेकां जिज्ञासे यूर्यम् आत्मानं केनालभवं? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन? 3 यूर्यं किम् ईदृग् अबोधा यद् आत्माना कर्मारभ्य शरीरण तत् साधियितुं यतद्वे? 4 तर्हि युष्माकं गुरुतरो दुःखभोगः किं निष्फलो भविष्यति? कुफलयुक्तो वा किं भविष्यति? 5 यो युष्मभ्यम् आत्मानं दत्तवान् युष्मन्मध्य आश्रव्याणि कर्माणि च साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्? 6 लिखितमास्ते, इब्राहीम ईश्वरे व्यश्वसीत् स च विश्वासस्तरस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूत्, 7 अतो ये विश्वासाश्रितास्ते एवेब्राहीमः सन्ताना इति युष्माभिः ज्ञायतां। 8 ईश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्वम् इब्राहीमं सुसंवादं श्रावयन जगाद, त्वत्तो भिन्नजातीयाः सर्वं आशीषं प्राप्यन्तीति। 9 अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासेनेब्राहीमा सार्द्धम् आशीषं लभन्ते। 10 यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्मण्याश्रयन्ति ते सर्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिखितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् एतस्य व्यवस्थाग्रमध्यस्य सर्ववाक्यानि निश्चिदं न पालयति स शप्त इति।" 11 ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थया सपुण्यो न भवति तद व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन जीविष्यतीति" शास्त्रीयं चतः। 12 व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्त्वतानि यः पालयिष्यति स एव तै जीविष्यतीतिनियमसम्बन्धिनी। 13 ख्रीष्टोऽस्मान् परिक्रीय व्यवस्थायाः शापात् मोचितवान् यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं शापास्पदमभवत् तदधि लिखितमास्ते, यथा, "यः कश्चित् तरावुल्लम्ब्यते सोऽभिष्ठाप्त इति।" 14 तस्माद् ख्रीष्टेन यीशुनेब्राहीम आशी भिन्नजातीयलोकेषु वर्तते तेन वयं प्रतिज्ञातम् आत्मानं विश्वासेन लब्धुं शक्नुमः। 15 हे भ्रातृगण मानुषाणां रीत्यनुसारेणाहं कथयामि केनचित् मानवेन यो नियमो निरचायि तस्य विकृतं वृद्धिं वृद्धि वा केनापि न क्रियते। 16 परन्त्विब्राहीमे तस्य सन्तानाय च प्रतिज्ञाः प्रति शुश्रुविरे तत्र सन्तानशब्दं बहुवचनान्तम् अभूत्वा तत्र सन्तानायेत्येकवचनान्तं बभूत् स च सन्तानः ख्रीष्ट एव। 17 अतेवाह वदामि, ईश्वरेण यो नियमः पुरा ख्रीष्टमधिं निरचायि ततः परं विशदधिकचतुःशतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरर्थकीकृत्य तदीयप्रतिज्ञा लोप्तुं न शक्नोति। 18 यस्मात् सम्पदधिकारो यदि व्यवस्थया भवति तर्हि प्रतिज्ञया न भवति किन्त्वीश्वः प्रतिज्ञया तदधिकारित्वम् इब्राहीमे उद्दादत्। 19 तर्हि व्यवस्था किम्भूता? प्रतिज्ञा यस्मै प्रतिश्रुता तस्य सन्तानस्यागमनं यावद् व्यभिचारनिवारणार्थं व्यवस्थापि दत्ता, सा च दूतैराजापिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता च। 20 नैकस्य मध्यस्थो विद्यते किन्त्वीश्व एक एव। 21 तर्हि व्यवस्था किम् ईश्वरस्य प्रतिज्ञाना विरुद्धः? तन्न भवतु। यस्माद् यदि सा व्यवस्था जीवनदानेसमर्थभविष्यत् तर्हि व्यवस्थयैव पुण्यलाभोऽभविष्यत्। 22 किन्तु पौशुख्रीष्टो यो विश्वासस्तस्मान्बन्धियाः प्रतिज्ञायाः फलं यद् विश्वासिलोकेष्वो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता सर्वान् पापाधीनान् गणयति। 23 अतएव विश्वासस्यानागतसमये वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा इवारक्षयामहे। 24 इत्थं वयं यद् विश्वासेन सपुण्यीभवामस्तर्दर्थं ख्रीष्टस्य समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रथोऽस्माकं विनेता बभूत्। 25 किन्त्वधनुगते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरन्धीना अभवाम। 26 ख्रीष्टे यीशौ विश्वसनात् सर्वे यूर्यम् ईश्वरस्य सन्ताना जाताः। 27 यूर्यं यावन्तो लोकाः ख्रीष्टे मज्जिता अभवत सर्वे ख्रीष्टं परिहितवन्तः। 28 अतो युष्मन्मध्ये यिहूदियूनानिनो दर्सस्वतन्त्रयो योषापुरुषोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति; सर्वे यूर्यं ख्रीष्टे यीशावेक एव। 29 किञ्च यूर्यं यदि ख्रीष्टस्य भवथ तर्हि सुतराम् इब्राहीमः सन्तानाः प्रतिज्ञा सम्पदधिकारिणश्चाधे।

4 अहं वदामि सम्पदधिकारी यावद् बालस्तिष्ठति तावत् सर्वस्वस्याधिपतिः सन्त्वपि स दासात् केनापि विषयेण न विशिष्यते 2 किन्तु पित्रा निरूपितं समयं यावत् पालकानां धनाध्यक्षाणां च निष्ठस्तिष्ठति। 3 तद्वद् वयमपि बाल्यकाले दासा इव संसारस्याक्षरमालाया अधीना आस्महे। 4 अनन्तरं समये सम्पूर्णतां गतवति व्यवस्थाधीनानां मोचनार्थम् 5 अस्माकं पुत्रत्वाप्त्यर्थज्ञेश्वः स्त्रिया जातं व्यवस्थाया अधिनीभूतज्ञ स्वपुत्रं प्रेषितवान्। 6 यूर्यं सन्ताना अभवत तत्कारणाद् ईश्वः स्वपुत्रस्यात्मानं युष्माकम् अन्तःकरणानि प्रहितवान् स चात्मा पितः पितरित्याहानं कारयति। 7 अत इदानीं यूर्यं न दासाः किन्तुः सन्ताना एव तस्मात् सन्तानात्वाच्य ख्रीष्टेनेश्वरीयसम्पदधिकारिणोऽप्याच्वे। 8 अपरज्य पूर्वं यूर्यम् ईश्वरं न जात्वा ये स्वभावोऽनीश्वरास्तेषां दासत्वेतिष्ठत। 9 इदानीम् ईश्वरं जात्वा यदि वेश्वरेण ज्ञाता यूर्यं कथं पुनस्तानि विफलानि तुच्छानि चाक्षराणि प्रति परावर्तितुं शक्नुथ? यूर्यं किं पुनस्तेषां दासा भवितुमिच्छथ? 10 यूर्यं दिवसान् मासान् तिथीन् संवत्सरांश्च समान्यध्ये। 11 युष्मदर्थं मया यः परिश्रमोऽकारि स विफलो जात इति युष्मान्धयं विभेमि। 12 हे भ्रातरः, अहं यादृशोऽस्मि यूर्यमपि तादृशा भवते ती प्रार्थये यतोऽहमपि युष्मतुल्योऽभवं युष्माभि मम किमपि नापराद्वा। 13 पूर्वमहं कलेवरस्य दौर्बल्येन युष्मान् सुसंवादम् अज्ञापयमिति यूर्यं जानीथ। 14 तदानीं मम परीक्षकं शारीरकलेषां दृष्ट्वा यूर्यं माम् अवज्ञाय ऋतीयितवन्तस्तन्नहि किन्त्वीश्वरस्य दूतमिव साक्षात् ख्रीष्टं यीशुमिव वा मां गृहीतवन्तः। 15 अतस्तदानीं युष्माकं या धन्यताभवत् स वक्त गता? तदानीं यूर्यं यदि स्वेषां नयनान्युत्पात्य महां दातुम् अशक्यत तर्हि तदद्यकरिष्यते ति प्रमाणम् अहं ददामि। 16 साम्प्रतमहं सत्यवादित्वात् किं युष्माकं रिपु जातोऽस्मि? 17 ते युष्मत्कृते स्पद्धते किन्तु सा स्पद्धा कुत्सिता यतो यूर्यं तानधि यत् स्पद्धध्वं तदर्थं ते युष्मान् पृथक् कर्तुम् इच्छन्ति। 18 केवलं युष्मत्समीपे ममोपस्थितिसमये तन्नहि, किन्तु सर्वदेव भद्रमधि स्पद्धनं भद्रं। 19 हे मम

बालकाः, युष्मदन्त यर्वत् खीष्टो मूर्तिमान् न भवति तावद् युष्मत्कारणात् पुनः प्रसववेदनेव मम वेदना जायते । 20 अहमिदार्नीं युष्माकं सन्निधिं गत्वा स्वरान्तरेण युष्मान् सम्भाषितुं कामये यतो युष्मानधि व्याकुलोऽस्मि । 21 हे व्यवस्थाधीनताकाङ्क्षिणः यूयं किं व्यवस्थाया वचनं न गृहीथ? 22 तन्मा वदत् । लिखितमास्ते, इत्राहीमो द्वौ पुत्रावासाते तयोरेको दास्यां द्वितीयश्च पत्यां जातः । 23 तयो यों दास्यां जातः स शारीरिकनियमेन जज्ञे यश पत्यां जातः स प्रतिज्ञा जज्ञे । 24 इदमाख्यानं दृष्टन्तस्वरूपं । ते द्वे योषितावीश्वरीयसन्धी तयोरेका सीनयपर्वताद् उत्पत्ना दासजनयित्री च सा तु हाजिरा । 25 यस्माद् हाजिराशब्देनावदेशस्थीनयपर्वतो बोध्यते, सा च वर्तमानाया यिरुशालम्पुर्याः सदृशी । यतः स्वबालैः सहिता सा दासत्व आस्ते । 26 किन्तु स्वर्गीया यिरुशालम्पुरी पत्नी सर्वेषाम् अस्माकं माता चास्ते । 27 यादृशं लिखितम् आस्ते, "वन्ध्ये सन्तानहीने त्वं स्वरं जययं कुरु । अप्रसूते त्वयोल्लासो जयाशब्दश्च गीयतां । यत एव सनाथाया योषितः सन्ताते गणात् । अनाथा या भवेन्नारी तदपत्यानि भूरिशः॥" 28 हे भ्रातृगण, इम्हाक् इव वयं प्रतिज्ञया जाताः सन्तानाः । 29 किन्तु तदार्नीं शारीरिकनियमेन जातः पुत्रो यद्यद् आत्मिकनियमेन जातं पुत्रम् उपाद्रवत् तथाधुनापि । 30 किन्तु शास्त्रे किं लिखितं? "त्वम् इमां दासीं तस्याः पुत्रञ्चापसारय यत एष दासीपुत्रः पत्नीपुत्रेण समं नोत्तराधिकारी भविष्यतीति ।" 31 अतएव हे भ्रातरः, वयं दास्या: सन्ताना न भूत्वा पापत्या: सन्ताना भवामः ।

5 खीष्टोऽस्मध्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तवान् यूयं तत्र स्थिरास्तिष्ठत दासत्वयुगेन पुन न निबध्यध्वं । 2 पश्यताहं पौलो युष्मान् वदामि यदि छिन्नत्वचो भवत तर्हि खीष्टेन किमपि नोपकारिष्यध्वे । 3 अपरं यः कश्चित् छिन्नत्वग् भवति स कृत्स्नव्यवस्थायाः पालनम् ईश्वर्याय धारयतीति प्रमाणं ददामि । 4 युष्माकं यावन्तो लोका व्यवस्थया सपुण्यीभवितुं चेष्टने ते सर्वे खीष्टाद् भ्रष्टा अनुग्रहात् पतिताश्च । 5 यतो वयम् आत्मना विश्वासात् पुण्यलाभाशासिद्धं प्रतीक्षामहे । 6 खीष्टे यीशौ त्वक्छेदात्वक्छेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेम्ना सफलो विश्वास एव गुणयुक्तः । 7 पूर्वं यूयं सुन्दरम् अथावत किन्त्वदार्नीं केन बाधां प्राप्य सत्यतां न गृहीथ? 8 युष्माकं सा मति युष्मदाहानकारिण ईश्वरान्न जाता । 9 विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिंवनेन जसयते । 10 युष्माकं मति विकारं न गमिष्यतीत्यां युष्मानधि प्रभुनासंसे; किन्तु यो युष्मान् विचारलयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं दण्डं प्राप्यति । 11 परन्तु हे भ्रातरः, यद्यम् इदानीम् अपि त्वक्छेदं प्रचारयेत् तर्हि कुत उपद्रवं भुजिय? तत्कृते क्रुशं निर्बाध्यम् अभविष्यत् । 12 ये जना युष्माकं चाज्चल्यं जनयन्ति तेषां छेदनमेव मयाभिलष्यते । 13 हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आहूता आध्ये किन्तु तत्स्वातन्त्र्यद्वारेण सारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशत् । यूयं प्रेम्ना परस्परं परिचर्यां कुरुध्वं । 14 यस्मात् त्वं समीपवासिनि स्वत्वं प्रेम कुर्याद् इत्येकाज्ञा कृत्स्नाया व्यवस्थयाः सारासंग्रहः । 15 किन्तु यूयं यदि परस्परं दंदश्यध्वे दशाश्यध्वे च तर्हि युष्माकम् एकोऽन्येन यन्न ग्रस्यते तत्र युष्माभिः सावधानै भवितव्यं । 16 अहं ब्रैविमि यूयम् आत्मिकाचारं कुस्त शारीरिकाभिलाषां मा पूरयत । 17 यतः शारीरिकाभिलाष आत्मनो विपरीतः, आत्मिकाभिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोरुभयोः परस्परं विरोधो विद्यते तेन युष्माभि यद् अभिलष्यते तन्न कर्तव्यं । 18 यूयं यद्यात्मना विनीयध्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवथ । 19 अपरं परदारगमनं वेश्यागमनम् अशुचिता कामुकता प्रतिमापूजनम् 20 इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्वलनं क्रोधः कलहोडैनैकम्यं 21 पार्थक्यम् ईर्ष्या वधो मत्तत्वं लम्पट्टवमित्यादीनि स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कर्माणि सन्ति । पूर्वं यद्यत् मया कथितं तद्वत् पुनरपि कथ्यते ये जना एतादृशानि कर्माण्याचरन्ति तैरीश्वरस्य राज्येऽधिकारः कदाच न लप्यते । 22 किञ्च प्रेमानन्दः शान्तिश्वरसहिष्णुता हितैषिता भद्रत्वं विश्वास्यता तितिक्षा 23 परिमितभोजित्वमित्यादीन्यात्मनः फलानि सन्ति तेषां विश्वद्वा कापि व्यवस्था नहि । 24 ये तु खीष्टस्य लोकास्ते रिपुभिरभिलाषैश्च सहितं शारीरिकभावं कुशे निहतवन्तः । 25 यदि वयम् आत्मना जीवामस्तह्यात्मिकाचारोऽस्माभिः कर्तव्यः, 26 दर्पः परस्परं निर्भर्त्सनं द्रेषश्वास्माभि न कर्तव्यानि ।

6 हे भ्रातरः, युष्माकं कश्चिद् यदि कस्मिंश्चित् पापे पतति तद्विष्मिकभावयुक्तैर्युष्माभिस्तितिक्षाभावं विधाय स पुनरुत्थाप्यतां यूयमपि यथा तादृकपरीक्षायां न पतथ तथा सावधाना भवत । 2 युष्माकम् एकैको जनः परस्य भारं वहत्वनेन प्रकारेण खीष्टस्य विधिं पालयत । 3 यदि कक्ष्म क्षुद्रः सन् स्वं महान्तं मन्यते तर्हि तस्यात्मवज्ज्वना जायते । 4 अत एकैकेन जनेन स्वकीयकर्मणः परीक्षा क्रियतां तेन परं नालोक्य केवलम् आत्मालोकनात् तस्य श्लधा सम्भविष्यति । 5 यत एकैको जनः स्वकीयं भारं वक्ष्यति । 6 यो जनो धर्मोपदेशं लभते स उपदेशारं स्वीयसर्वसम्पत्ते भागिनं करोतु । 7 युष्माकं भ्रान्ति न भवतु, ईश्वरो नोपहसितव्यः, येन यद् बीजम् उप्यते तेन तज्जातं शस्यं कर्तिष्यते । 8 स्वशरीरार्थ येन बीजम् उप्यते तेन शरीराद् विनाशरूपं शस्यं लप्यते । 10 अतो यावत् समयसितिष्ठति तावत् सर्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेशमवासिनः प्रत्यस्माभिः हिताचारः कर्तव्यः । 11 हे भ्रातरः, अहं स्वहस्तेन युष्मान् प्रति कियद्यूत् पत्रं लिखितवान् तद् युष्माभि दृश्यतां । 12 ये शारीरिकविषये सुदृश्या भवितुमिच्छन्ति ते यत् खीष्टस्य कुशस्य कारणादुपद्रवस्य भागिनो न भवन्ति केवलं तदर्थं त्वक्छेदे युष्मान् प्रवर्त्यन्ति । 13 ते त्वक्छेदग्राहिणोऽपि व्यवस्थां न पालयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् श्लाधालाभार्थं युष्माकं त्वक्छेदम् इच्छन्ति । 14 किन्तु येनाहं संसाराय हतः संसारोऽपि मह्यं हतस्तदस्मत्प्रभो योशुखीष्टस्य कुशं विनान्यत्र कुत्रापि मम श्लाघनं कदापि न भवतु । 15 खीष्टे यीशौ

त्वक्छेदात्वक्छेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव गुणयुक्ता। 16 अपरं यावन्तो लोका एतस्मिन् मार्गे चरन्ति तेषाम् ईश्वरीयस्य कृत्स्नस्येसायेलश्च शान्तिं दर्यालाभश्च भूयात्। 17 इतः परं कोऽपि मां न क्लिश्नातु यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चिह्नानि धारये। 18 हे भ्रातरः अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्थेयात्। तथास्तु।

इफिषिण:

1 ईश्वरस्येच्छया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौल इफिषनगरस्थान् पवित्रान् ख्रीष्टीयौ विश्वासिनो लोकान् प्रति पत्रं लिखति। 2 अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहः शान्तिश्व युष्मासु वर्ततां। 3 अस्माकं प्रभो यीशोः ख्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यो भवतुः यतः स ख्रीष्टानास्मभ्यं सर्वम् अध्यात्मिकं सर्वार्थयर्वदं दत्तवान्। 4 वयं यत् तस्य समक्षं प्रेमा पवित्रा निष्कलडकाश्च भवामस्तदर्थं स जगतः सृष्टे पूर्वं तेनास्मान् अभिरोचितवान्, निजाभिलिषितानुरोधाच्च 5 यीशुना ख्रीष्टेन स्वस्य निमित्तं पुत्रत्वपदेऽस्मान् स्वकीयानुग्रहस्य महत्वस्य प्रशंसार्थं पूर्वं नियुक्तवान्। 6 तस्माद् अनुग्रहात् स येन प्रियतमेन पुत्रेणास्मान् अनुगृहीतवान्, 7 वयं तस्य शोणितेन मुक्तिम् अर्थतः पापक्षमां लब्धवन्तः। 8 तस्य य ईदृशेऽनुग्रहानिधिस्तमात् सोऽस्मभ्यं सर्वविधं ज्ञानं बुद्धिच्च बाहुल्यस्पेण वितरितवान्। 9 स्वर्गपृथिव्यो र्यद्वद् विद्यते तत्सर्वं स ख्रीष्टे संग्रहीष्यतीति हितैषिणा 10 तेन कृतो यो मनोरथः सम्पूर्णतां गतत्वसु समयेषु साधयितव्यस्तमधि स स्वकीयाभिलासस्य निगृहं भावम् अस्मान् ज्ञापितवान्। 11 पूर्वं ख्रीष्टे विश्वासिनो ये वयम् अस्मतो यत् तस्य महिमः प्रशंसा जायते, 12 तदर्थं यः स्वकीयेच्छायाः मन्त्रणातः सर्वाणि साधयति तस्य मनोरथाद् वयं ख्रीष्टेन पूर्वं निरूपिताः सन्तोऽधिकारिणो जाताः। 13 यूयमपि सत्यं वाक्यम् अर्थतो युष्मत्परित्राणस्य सुसंवादं निशम्य तस्मिन्नेव ख्रीष्टे विश्वसितवन्तः प्रतिज्ञातेन पवित्रेणात्मना मुद्रयेवाङ्किताश्च। 14 यतस्तस्य महिमः प्रकाशाय तेन क्रीतानां लोकानां मुक्ति र्यावन्न भविष्यति तावत् स आत्मास्माकम् अधिकारित्वस्य सत्यङ्कारस्य पणस्वरूपो भवति। 15 प्रभौ यीशौ युष्माकं विश्वासः सर्वेषु पवित्रलोकेषु प्रेम चास्त इति वार्ता श्रुत्वाहमपि 16 युष्मानाथि निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदन् प्रार्थनासमये च युष्मान् स्मरन् वरमिमं याचामि। 17 अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य तातो यः प्रभावाकर ईश्वरः स स्वकीयतत्त्वज्ञानाय युष्मभ्यं ज्ञानजनकम् प्रकाशितवाक्यबोधकञ्चात्मानं देयात्। 18 युष्माकं ज्ञानचक्षुषि च दीप्तियुक्तानि कृत्वा तस्याह्नानं कीदृश्या प्रत्याशया सम्बलितं पवित्रलोकानां मध्ये तेन दत्तोऽधिकारः कीदृशः प्रभावनिधि विश्वासिषु चास्मासु प्रकाशामानस्य 19 तदीयमहापराक्रमस्य महत्वं कीदृश् अनुपमं तत् सर्वं युष्मान् ज्ञापयतु। 20 यतः स यस्याः शर्के: प्रबलतां ख्रीष्टे प्रकाशयन् मृतगणमध्यात् तम् उत्थापितवान्, 21 अधिपतित्वपदं शासनपदं पराक्रमो राजत्वञ्चेतिनामानि यावन्ति पदानीह लोके परलोके च विद्यन्ते तेषां सर्वेषाम् ऊर्ध्वे सर्वो निजदक्षिणार्थे तम् उपवेशितवान् (aiōn g165) 22 सर्वाणि तस्य चरणयोरधो निहितवान् या समितिस्तस्य शरीरं सर्वत्र सर्वेषां पूरयितुः पूरकञ्च भवति तं तस्या मूर्द्धनं कृत्वा 23 सर्वेषाम् उपर्युपरि नियुक्तवांश्च सैव शक्तिरस्मास्वपि तेन प्रकाशयते।

2 पुरा यूयम् अपराधैः पापैश्च मृताः सन्तस्तान्याचरन्त इहलोकस्य संसारानुसारेणाकाशराज्यस्याधिपतिम् (aiōn g165) 2 अर्थतः साम्प्रतम् आज्ञालङ्घिवंशेषु कर्मकारिणम् आत्मानम् अन्वन्वजत। 3 तेषां मध्ये सर्वे वयमपि पूर्वं शरीरस्य मनस्कामनायाज्येहां साधयन्तः स्वशरीरस्याभिलाषान् आचराम सर्वेऽन्य इव च स्वभावतः क्रोधभजनान्यभवाम। 4 किन्तु करुणानिधिरीश्वरो येन महाप्रेमास्मान् दयितवान् 5 तस्य स्वप्रेमो बाहुल्याद् अपराधै मृतनायस्मान् ख्रीष्टेन सह जीवितवान् योऽनुग्रहाद् यूयं परित्राणं प्राप्ताः। 6 स च ख्रीष्टेन यीशुनास्मान् तेन सार्वदम् उत्थापितवान् सर्वं उपवेशितवांश्च। 7 इत्थं स ख्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भावियुगेषु स्वकीयानुग्रहस्यानुपमं निधिं प्रकाशयितुम् इच्छति। (aiōn g165) 8 यूयम् अनुग्रहाद् विश्वासेन परित्राणं प्राप्ताः, तच्य युष्मन्मूलकं नहि किन्त्वीश्वरस्यैव दानं, 9 तत् कर्मणां फलम् अपि नहि, अतः केनापि न श्लाघितव्यं। 10 यतो वयं तस्य कार्य्यं प्राग् ईश्वरेण निरूपिताभिः सक्तियाभिः कालयापानाय ख्रीष्टे यीशौ तेन मृताश्च। 11 पुरा जन्मना भिन्नजातीया हस्तकृतं त्वक्छेदं प्राप्तै लोकेश्वाच्छिन्नत्वय इतिनामा ख्याता ये यूयं तै युष्माभिरिदं सर्वत्वं 12 यत् तस्मिन् समये यूयं ख्रीष्टाद् भिन्ना इस्यायेललोकानां सहवासाद् दूरस्था: प्रतिज्ञासम्बलितनियमानां बहिः स्थिताः सन्तो निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्वम् इति। 13 किन्त्वधुना ख्रीष्टे यीशावाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्तिनो यूयं ख्रीष्टस्य शोणितेन निकटवर्तिनोऽभवत। 14 यतः स एवास्माकं सन्धिः स द्वयम् एकीकृतवान् शत्रुतारूपिणीं मध्यवर्तिनीं प्रभेदकभित्तिं भग्नवान् दण्डाज्ञायुक्तं विधिशस्त्रं स्वशरीरेण लुप्तवांश्च। 15 यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् एकं नुतनं मानवं कर्तुं 16 स्वकीयकुशे शत्रुतां निहत्य तेनैवेकस्मिन् शरीरे तयो द्वौपोरीश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चितवान्। 17 स चागत्य दूरवर्तिनो युष्मान् निकटवर्तिनोऽस्मांश्च सन्धे मंडगलवार्तां ज्ञापितवान्। 18 यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वयम् एकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवत्तः। 19 अत इदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकैः सहवासिन ईश्वरस्य वेशमवासिनश्चाद्यते। 20 अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिमूलस्वरूपास्तत्र यूयं तस्मिन् मूले निचीयत्वे तत्र च स्वयं यीशुः ख्रीष्टः प्रधानः कोणस्थप्रस्तरः। 21 तेन कृत्स्ना निमित्तिः संग्रथमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वद्धते। 22 यूयमपि तत्र संग्रथमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथ।

3 अतो हेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य बन्दी यः सोऽहं पौलो ब्रवीमि। 2 युष्मदर्थम् ईश्वरेण महां दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिश्वारीति मन्ये। 3 अर्थतः पूर्वं मया संक्षेपेण यथा लिखितं तथाह प्रकाशितवाक्येनेश्वरस्य निगृहं भावं ज्ञापितोऽभवं। 4 अतो युष्माभिस्तत् पठित्वा ख्रीष्टमधि तस्मिन्निगृहे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोत्स्यते। 5 पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्त ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स

भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्; 6 अर्थत ईश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेण यो वरो महाम् अदायि तेनाहं यस्य सुसंवादस्य परिचारकोऽभवं, 7 तद्वारा ख्रीष्णेन भिन्नजातीया अन्यैः सार्द्धम् एकाधिकारा एकशरीरा एकस्या: प्रतिज्ञाया अंशिनश्च भविष्यन्तीति। 8 सर्वेषां पवित्रलोकानां क्षुद्रतमाय महां वरोऽयम् अदायि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणनिधेः ख्रीष्णस्य मङ्गलवार्ता प्रचारयामि, 9 कालावस्थातः पूर्वसामाच यो निगृहभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वान् ज्ञापयामि। (aiōn g165) 10 यत ईश्वरस्य नानारूपं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या सर्वे प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाशयते तदर्थं स यीशुना ख्रीष्णेन सर्वाणि सृष्टवान्। 11 यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यञ्च 12 प्राप्तवन्तस्तमस्माकं प्रभुभूयीशु ख्रीष्मदिष्टि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनोरथं कृतवान्। (aiōn g165) 13 अतोऽहं युष्मनिमित्तं दुःखभोगेन क्लान्तिं यन्न गच्छामीति प्रारथये यतस्तदेव युष्माकं गौरवं। 14 अतो हेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नामा विख्यातस्तम् 15 अस्मत्प्रभो यींशुख्रीष्मदिष्ट्याहं जानुनी पातायित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रारथये। 16 तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां। 17 ख्रीष्णस्तु विश्वासेन युष्माकं हृदयेषु निवसतु। प्रेमणि युष्माकं बद्ममूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च भवतु। 18 इत्थं प्रस्थताया दीर्घताया गभीरताया उच्चतायाश्च बोधाय सर्वे: पवित्रलोकैः प्राप्यं सामर्थ्यं युष्माभि लभ्यतां, 19 ज्ञानातिरिक्तं ख्रीष्मदिष्ट्य प्रेम ज्ञायताम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धि भवतु च। 20 अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तया सर्वातिरिक्तं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनाज्यातिक्रमितुं यः शक्नोति 21 ख्रीष्णीशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवादो भवतु। इति। (aiōn g165)

4 अतो बन्दिरहं प्रभो नामा युष्मान् विनये यूयं येनाह्नानेनाहृतास्तदुपयुक्तरूपेण 2 सर्वथा नग्रातां मृदुतां तितिक्षां परस्परं प्रम्ना सहिष्णुताज्याचरत। 3 प्रणयबन्धनेन चात्मन ऐक्यं रक्षितुं यतथ्वं। 4 यूयम् एकशरीरा एकात्मानश्च तद्वद् आह्नानेन यूयम् एकप्रत्याशाप्राप्तये समाहूताः। 5 युष्माकम् एकः प्रभुरेको विश्वास एकं मज्जनं, सर्वेषां तातः 6 सर्वोपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती चैक ईश्वर आस्ते। 7 किन्तु ख्रीष्मदिष्ट्य दानपरिमाणानुसाराद् अस्माकम् एकेकस्मै विशेषो वरोऽदायि। 8 यथा लिखितम् आस्ते, "ऊर्द्ध्वम् आरुह्य जेतृन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत्। ततः स मनुजेऽयोऽपि स्वीयान् व्यश्राणयद् वरान्॥" 9 ऊर्द्ध्वम् आरुह्येतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीरूपं सर्वाधिःस्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्; 10 यश्वावतीर्णवान् स एव स्वर्गाणाम् उपर्युपर्यारुद्धवान् यतः सर्वाणि तेन पूरयितव्यानि। 11 स एव च कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवादप्रचारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान्। 12 यावद् वयं सर्वे विश्वासस्येश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य चैक्यं सम्पूर्णं पुरुषर्थज्यार्थतः ख्रीष्मदिष्ट्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्नुमस्तावत् 13 स परिचर्याकर्मसाधनाय ख्रीष्मदिष्ट्य शरीरस्य निष्ठायै च पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम् उपायं निश्चितवान्। 14 अतएव मातुरुषाणां चातुरीते भ्रमकथूर्तायाश्चलाच्य जातेन सर्वेण शिक्षावायुना वयं यद् बालका इव दोलायमाना न भ्राम्याम इत्यस्माभि यतितव्यं, 15 प्रेम्ना सत्यताम् आचारद्धिः सर्वविषये ख्रीष्म उद्दिश्य वर्दितव्यञ्च, यतः स मूर्धा, 16 तस्माच्चैकैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरिमाणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वे: सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्मिलने च जाते प्रेम्ना निष्ठां लभमानं कृत्स्नं शीरं वृद्धिं प्राप्नोति। 17 युष्मान् अहं प्रभुनेदं ब्रीम्यादिशामि च, अन्ये भिन्नजातीया इव यूयं पून् मर्चिरत। 18 यतस्ते स्वमनोमायाम् आचरन्त्यान्तरिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्याच्च तिमिरावृतबुद्ध्य ईश्वरीयजीवनस्य बगीभूताश्च भवन्ति, 19 स्वान् चैतन्यशून्यान् कृत्वा च लोभेन सर्वविधाशौचाचरणाय लम्पटतायां स्वान् समर्पितवन्तः। 20 किन्तु यूयं ख्रीष्णं न तादृशं परिचितवन्तः, 21 यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुरुो लभ्या तद्वुसारात् तर्दीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति मन्ये। 22 तस्मात् पूर्वकलिकाचारकरी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषै नैश्यति तं त्यक्त्वा युष्माभि मानसिकभावो नूतनीकर्त्तव्यः, 23 यो नवपुरुष ईश्वरानुरूपेण पुण्येन सत्यतासहितेन 24 धार्मिकत्वेन च सृष्टः स एव परिथातव्यश्च। 25 अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह सत्यालापं कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गाप्रत्यङ्गा भवामः। 26 अपरं क्रोधे जाते पापं मा कुरुध्वम् अशान्ते युष्माकं रोषेसूर्योऽस्तं न गच्छतु। 27 अपरं शयताने स्थानं मा दत्त। 28 चोरः पुनश्चैर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां सदृक्त्या परिश्रमं करोतु। 29 अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदालापे न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो जायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठायै फलदायक आलापो युष्माकं भवतु। 30 अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणात्मना मुद्रयाङ्किता अभवत तं शोकान्वितं मा कुरुत। 31 अपरं कुटुम्बयां रोषः कोषः कलहो निन्दा सर्वविधद्वैष्टतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु। 32 यूयं परस्परं हृतैषिणः कोमलान्तःकरणाश्च भवत। अपरम् ईश्वरः ख्रीष्णेन यद्वद् युष्माकं दोषान् क्षमितवान् तद्वद् यूयमपि परस्परं क्षमध्वं।

5 अतो यूयं प्रियबालका इवैश्वरस्यानुकारिणो भवत, 2 ख्रीष्ण इव प्रेमाचारं कुरुत च, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं विनिमयेन चात्मनिवेदनं कृत्वा ग्राह्यसुगन्धार्थकम् उपहारं बलिज्येश्वराच दत्तवान्। 3 किन्तु वेश्यागमनं सर्वविधाशौचक्रिया लोभशैतेषाम् उच्चारणमपि युष्माकं मध्ये न भवत, एतदेव पवित्रलोकानाम् उचितं। 4 अपरं कुत्सितालापः प्रलापः लोषोक्तिश्च न भवतु यत एतान्यनुचितानि किन्त्यैश्वरस्य धन्यवादो भवतु। 5 वेश्यागम्यशौचाचारी देवपूजक इव गणयो लोभी चैतेषां कोषि ख्रीष्मस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये कमप्याधिकारां न प्राप्त्यर्थीति युष्माभि: सम्यक् ज्ञातां। 6 अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न वज्चयतु यतस्तादृगाचारहेतोरनाज्ञाग्रहिषु लोकेष्वीश्वरस्य कोपो वर्तते। 7 तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो

न भवत। ८ पूर्व्यूयम् अन्थकारस्वरूपा आध्यं किन्त्वदार्नीं प्रभुना दीप्तिस्वरूपा भवथ तस्माद् दीप्तेः सन्ताना इव समाचरत। ९ दीप्ते यत् फलं तत् सर्वविधिहैषितायां धर्मे सत्यालापे च प्रकाशते। १० प्रभवे यद् रोचते तत् परीक्षाध्वं। ११ यूयं तिमिरस्य विफलकर्मणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां दोषित्वं प्रकाशयत। १२ यतस्ते लोका रहमि यद् यद् आचरन्ति तदुच्चारणम् अपि लज्जाजनकं। १३ यतो दीप्त्या यद् यत् प्रकाशयते तत् तया चकास्यते यच्च चकास्ति तद् दीप्तिस्वरूपं भवति। १४ एतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, "हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यश्चेत्थितं कुरु। तत्कृते सूर्यवत् ख्रीष्टः स्वयं त्वं द्योतयिष्यति।" १५ अतः सावधाना भवत, अज्ञाना इव माचरत किन्तु ज्ञानिन इव सतर्कम् आचरत। १६ समयं बहुमूल्यं गणयध्यं यतः काला अभद्राः। १७ तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तदवगता भवत। १८ सर्वनाशजनकेन सुरापानेन मत्ता मा भवत किन्त्वात्मना पूर्यध्वं। १९ अपरं गीतै गनैः पारमार्थिककीत्वैश्च परस्परम् आलपन्तो मनसा सार्द्धं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वादयत च। २० सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्भो यीशोः ख्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वरं धन्यं वदत। २१ यूयम् ईश्वराद् भीता: सन्त अन्येऽपरेषां वर्शीभूता भवत। २२ हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशङ्गता भवत। २३ यतः ख्रीष्टो यद्वत् समिते मूर्द्धा शरीरस्य त्राता च भवति तद्वत् स्वामी योषितो मूर्द्धा। २४ अतः समिति यद्वत् ख्रीष्टस्य वर्शीभूता तद्वद् योषिद्विरपि स्वस्वस्वामिनो वशता स्वीकर्त्तव्या। २५ अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं ख्रीष्ट इव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं। २६ स ख्रीष्टेऽपि समिती प्रीतवान् तस्याः कृते च स्वप्राणान् त्यक्तवान् यतः स वाक्ये जलमज्जनेन तां परिष्कृत्य पावयितुम् २७ अपरं तिलकवल्यादिविहीनां पवित्रां निष्कलडकाज्च तां समिति तेजस्विनीं कृत्वा स्वहस्ते समर्पयितुञ्चाभिलषितवान्। २८ तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषिति प्रेमकरणं पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते तेनात्प्रेमे क्रियते। २९ कोऽपि कदपि न स्वकीयां तनुम् ऋतीयितवान् किन्तु सर्वें तां विभ्रति पुष्णन्ति च। श्रीष्टेऽपि समितिं प्रति तदेव करोति, ३० यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि च भवामः। ३१ एतदर्थं मानवः स्वमातापितरौ परित्यज्य स्वभार्यायाम् आसंक्षयति तौ द्वौ जनावेकाङ्गानि भविष्यतः। ३२ एतन्निगृहावाक्यं गुरुतरं मया च ख्रीष्टसमिती अथि तद् उच्यते। ३३ अतएव युष्माकम् एकैको जन आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भार्यापि स्वामिनं समादर्तु यततां।

६ हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराजाग्राहिणो भवत यतस्तत् न्यायं। २ तं निजपितरं मातरञ्च सम्मन्यस्वेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः ३ फलतस्तस्मात् तव कल्याणं देशे च दीर्घकालम् आयु भविष्यतीति। ४ अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्यादेशभायां तान् विनयत। ५ हे दासाः, यूयं ख्रीष्टम् उद्दिश्य सभया: कम्पान्विताश्च भूत्वा सरलान्तःकरणैरैहिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत। ६ दृष्टिगोचरीयपरिचर्य्या मानुषेभ्यो रोचितुं मा यतध्वं किन्तु ख्रीष्टस्य दासा इव निविष्टमनोभिरीश्वरस्येच्छां साधयत। ७ मानवान् अनुद्दिश्य प्रभुमेवोदिश्य सद्ग्रावेन दास्यकर्म कुरुध्वं। ८ दासमुक्तयो यैन यत् सत्कर्म क्रियते तेन तस्य फलं प्रभुतो लप्स्यत इति जानीत च। ९ अपरं हे प्रभवः, युष्माभि भर्त्सनं विहाय तान् प्रति न्यायाचरणं क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृश एकः प्रभुः स्वर्गे विद्यत इति ज्ञायतां। १० अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या च बलवन्तो भवत। ११ यूयं यत् शयतानश्छलानि निवारयितुं शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जां परिधद्धृत्यां। १२ यतः केवलं रक्तमांसाभ्याम् इति नहि किन्तु कर्तृत्वप्राक्रमयुक्तस्तिमिरराज्यस्येहलोकस्याधिपतिभिः स्वर्गोद्ग्रावै दुष्टात्मभिरेव सार्द्धम् अस्माभि युर्द्धं क्रियते। (aiōn g165) १३ अतो हेतो यूयं यथा संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि पराजित्य दृढाः स्थातुञ्च शक्षयथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जां गृहीत। १४ वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृद्धेलेन कटिं बद्धवा पुण्येन वर्मणा वक्ष आच्छाद्य १५ शान्तेः सुवार्त्या जातम् उत्साहं पादुकायुग्लं पदे समर्प्य तिष्ठत। १६ येन च दुष्टात्मनोऽग्निबाणान् सर्वान् निर्वापयितुं शक्यथ तादृशं सर्वाच्छादकं फलकं विश्वासं धारयत। १७ शिरस्त्रं परित्राणम् आत्मनः खड्गञ्ज्वेश्वरस्य वाक्यं धारयत। १८ सर्वसमये सर्वव्याचनेन सर्वप्रार्थनेन चात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाकाड़क्षया जाग्रतः सर्वेषां पवित्रलोकानां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं। १९ अहञ्च यस्य सुसंवादस्य शृद्धेलब्दः प्रचारकदूतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन प्रचारयितुं यथा शक्नुयां २० तथा निर्भयेन स्वरेणोत्साहेन च सुसंवादस्य निगृहावक्यप्रचाराय वक्तृता यत् मह्यं दीयते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वास्यः परिचारकश्च तुखिको युष्मान् तत् ज्ञापयिष्यति। २२ यूयं यद् अस्माकम् अवस्थां जानीथ युष्माकं मनांसि च यत् सान्त्वनां लभते तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्निधि तं प्रेषितवान। २३ अपरम् ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टश्च सर्वेभ्यो भ्रातृभ्यः शान्तिं विश्वाससहितं प्रेम च देयात्। २४ ये केचित् प्रभौ यीशुख्रीष्टेऽक्षयं प्रेम कुर्वन्ति तान् प्रति प्रसादो भूयात् तथास्तु।

फिलिपिन:

1 पौलीमथिनामानौ यीशुख्रीष्ट्य दासौ फिलिपिनगरस्थान् ख्रीष्टीयीशोः सर्वान् पवित्रलोकान् समितेरध्यक्षान् परिचारकांश्च प्रति पत्रं लिखतः । 2 अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्ट्य युष्मभ्यं प्रसादस्य शान्तेश्च भोगं देयास्तां । 3 अहं निरस्तरं निजसर्वार्थानासु युष्माकं सर्वेषां कृते सानन्दं प्रार्थनां कुर्वन् । 4 यति वारान् युष्माकं स्मरामि तति वारान् आ प्रथमाद् अद्य यावद् 5 युष्माकं सुसंवादभागित्वकारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि । 6 युष्मन्मध्ये येनोत्तमं कर्म कर्तुम् आरभ्मि तेनैव यीशुख्रीष्ट्य दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते । 7 युष्मान् सर्वान् अथि मम तादृशो भावो यथार्थो यतोऽहं कारावस्थायां प्रत्युत्तरकरणे सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणे च युष्मान् सर्वान् मया सार्द्धम् एकानुग्रहस्य भागिनो मत्वा स्वहृदये धारयामि । 8 अपरम् अहं ख्रीष्टीयीशोः स्नेहवत् स्नेहेन युष्मान् किदृशं काङ्क्षामि तदधीश्वरो मम साक्षी विद्यते । 9 मया यत् प्रार्थ्यते तद् इदं युष्माकं प्रेम नित्यं वृद्धिं गत्वा 10 ज्ञानस्य विशिष्टानां परीक्षिकायाश्च सर्वविधुबुद्धे बर्हलुल्यं फलतु, 11 ख्रीष्टस्य दिनं यावद् युष्माकं सारल्यं निर्विघ्नत्वज्च भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय प्रशंसायै च यीशुना ख्रीष्णेन पुण्यफलानां पूर्णता युष्मभ्यं दीयताम् इति । 12 हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् घटितं तेन सुसंवादप्रचारस्य बाधा नहि किन्तु वृद्धिरेव जाता तद् युष्मान् ज्ञापयितु कामयेऽहं । 13 अपरम् अहं ख्रीष्टस्य कृते बद्धोऽस्मीति राजपुर्याम् अन्यस्थानेषु च सर्वेषां निकटे सुस्पष्टम् अभवत्, 14 प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरश्च मम बन्धनाद् आश्वासं प्राप्य वर्द्धमानेनोत्साहेन निःक्षोभं कथां प्रचारयन्ति । 15 केचिद् द्वेषाद् विरोधाच्चापरे केचिच्च सद्दावात् ख्रीष्णं घोषयन्ति; 16 ये विरोधात् ख्रीष्णं घोषयन्ति ते पवित्रभावात् तन्न कुर्वन्तो मम बन्धनानि बहुतरलोशादीयानि कर्तुम् इच्छन्ति । 17 ये च प्रेमा घोषयन्ति ते सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा तत् कुर्वन्ति । 18 किं बहुना? कापट्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन केनचित् प्रकारेण ख्रीष्टस्य घोषणा भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दाम्यानन्दिष्यामि च । 19 युष्माकं प्रार्थनया यीशुख्रीष्टस्यात्मनश्चोपकरणे तत् मन्मिस्तारजनकं भविष्यतीति जानामि । 20 तत्र च ममाकाङ्क्षा प्रत्याशा च सिद्धिं गमिष्यति फलतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु गते सर्वस्मिन् काले यद्यत् तद्वद् इदानीमपि सम्पूर्णोत्साहद्वारा मम शरीरेण ख्रीष्टस्य महिमा जीवने मरणे वा प्रकाशिष्यते । 21 यतो मम जीवनं ख्रीष्टाय मरणञ्च लाभाय । 22 किन्तु यदि शरीरे मया जीवितव्यं तर्हि तत् कर्मफलं फलिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं तन्मया न ज्ञायते । 23 द्वाभ्याम् अहं सम्पीडये, देहवास्त्यजनाय ख्रीष्णेन सहवासाय च ममाभिलाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं । 24 किन्तु देहे ममावस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं । 25 अहम् अवस्थास्ये युष्माभिः सर्वेः सार्द्धम् अवस्थितिं करिष्ये च तया च विश्वासे युष्माकं वृद्यानन्दौ जनिष्येते तदहं निश्चितं जानामि । 26 तेन च मत्तोऽर्थतो युष्मात्समीपे मम पुनरुपस्थितत्वात् यूयं ख्रीष्णेन यीशुना बहुतरम् आहादं लप्यथ्वे । 27 यूयं सावधाना भूत्वा ख्रीष्टस्य सुसंवादस्पोषयुक्तम् आचारं कुरुत्वं यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् कि वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्ता श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् एकात्मानस्तिष्ठत, एकमनसा सुसंवादसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतधे, विपक्षैश्च केनापि प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्वं इति । 28 तत् तेषां विनाशस्य लक्षणं युष्माकञ्चेश्वरदत्तं परित्राणस्य लक्षणं भविष्यति । 29 यतो येन युष्माभिः ख्रीष्णे केवलविश्वासः क्रियते तन्हि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सह्यते तादृशो वरः ख्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि, 30 तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदर्शिं साम्प्रतं श्रूयते च तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति ।

2 ख्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो हर्षः किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं काचिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूयं ममाहादं पूरयन्त एकभावा एकप्रेमाण एकमनस एकवेषाश्च भवत । 3 विरोधाद् दर्पाद् वा किमपि मा कुरुत किन्तु नग्रहितया स्वेभ्योऽपरान् विशिष्टान् मन्यध्वं । 4 केवलम् आत्महिताय न चेष्टानाः परहितायापि चेष्टव्यं । 5 ख्रीष्टस्य यीशो यदृशः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु । 6 स ईश्वररूपी सन् स्वकीयम् ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्पदं नामन्त्यत, 7 किन्तु स्वं शूयं कृत्वा दासरूपी बभूव नराकृतिं लेभे च । 8 इत्थं नरमूर्तिम् आश्रित्य नग्रतां स्वीकृत्य मृत्योर्थतः क्रशीयमृत्योरेव भोगायाग्राही बभूव । 9 तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्तं चकार यच्च नाम सर्वेषां नामां श्रेष्ठं तदेव तस्मै दौ, 10 ततस्तस्मै यीशुनामे स्वर्गमर्त्यपातालस्थितैः सर्वेः जानुपातः कर्तव्यः, 11 तातस्थेश्वरस्य महिने च यीशुख्रीष्टः प्रभुरिति जिह्वाभिः स्वीकर्तव्यं । 12 अतो हे प्रियतमाः, युष्माभिः यद्यत् सर्वदा क्रियते तद्वत् केवले ममोपस्थितिकाले तन्हि किन्तिवदानीम् अनुपस्थितेऽपि मयि बहुतरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा भयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणं साध्यतां । 13 यत ईश्वर एव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्कामनां कर्मसिद्धिज्य विदधाति । 14 यूयं कलहविवादर्विजतम् आचारं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकुटिला 15 ईश्वरस्य निष्कलङ्काश्च सन्तानाइव वक्रभावानां कुटिलाचारिणञ्च लोकानां मध्ये तिष्ठत, 16 यतस्तेषां मध्ये यूयं जीवनवाक्यं धारयन्तो जगतो दीपका इव दीप्यध्वे । युष्माभिस्तथा कृते मम यत्तः परिश्रमो वा न निष्फलो जात इत्यहं ख्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्षयामि । 17 युष्माकं विश्वासार्थकाय बलिदानाय सेवनाय च यद्यप्यहं निवेदितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दामि सर्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी भवामि च । 18 तद्वद् यूयमप्यानन्दत मदीयानन्दस्याशिनो भवत च । 19 युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनां प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभौ प्रत्याशां कुर्वे । 20 यः सत्यरूपेण युष्माकं हितं चिन्तयति तादृशः

एकभावस्तस्मादन्यः कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति । 21 यतोऽपे सर्वे यीशोः ख्रीष्टस्य विषयान् न चिन्तयन्त आत्मविषयान् चिन्तयन्ति । 22 किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभि ज्ञायते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सहकारी भवति तथैव सुसंवादस्य परिचय्यायां स मम सहकारी जातः । 23 अतएव मम भाविदशां ज्ञात्वा तत्क्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्वे 24 स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना कुर्वे । 25 अपरं य इपाक्रदीतो मम भ्राता कर्मयुद्धाभ्यां मम सहाय्य युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्चास्ति युष्मत्समीपे तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमन्ये । 26 यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत युष्माभिस्तस्य रोगस्य वार्ताश्रावीति बुद्ध्या पर्यशेच्च । 27 स पीडया मृतकल्पोऽभवदिति सत्यं किन्त्वीश्वरसं ददित्यवान् मम च दुःखात् परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं केवलं त न ददित्वा मामपि ददित्वान् । 28 अतएव यूयं तं विलोक्य यत् पुनरानन्देत ममापि दुःखस्य ह्लासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयं । 29 अतो यूयं प्रभोः कृते सम्पूर्णनानन्देन तं गृहीत तादृशान् लोकांशादरणीयान् मन्यथं । 30 यतो मम सेवने युष्माकं त्रुटिं पूरयितु स प्राणान् पर्णीकृत्य ख्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽभवत् ।

3 हे भ्रातः, शेषे वदामि यूयं प्रभावानन्दतः पुनः पुनरेकस्य वचो लेखनं मम कलेशदं नहि युष्मदर्थज्व भ्रमनाशकं भवति । 2 यूयं कुकुरेभ्यः सावधाना भवत टुकर्मकारिभ्यः सावधाना भवत छिन्मलैभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत । 3 वयमेव छिन्नत्वचो लोका यतो वयम् आत्मनेश्वरं सेवामहे ख्रीष्णेन यीशुना श्लाघामहे शरीरेण च प्रगल्भतां न कुर्वमहे । 4 किन्तु शरीरे मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां चिकिर्षित तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया गुरुतरं कारणं विद्यते । 5 यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वक्छेदप्राप्त इसायेल्वंशीयो बिन्यामीनगोष्ठीय इव्रिकुलजात इव्रियो व्यवस्थाचारणे फिर्ली 6 धर्मोत्साहकारणात् समितेरुपद्रवकारी व्यवस्थातो लभ्ये पुण्ये चानन्दनीयाः । 7 किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत् सर्वम् अहं ख्रीष्यानुरोधात् क्षतिम् अमन्ये । 8 किञ्चाधुनाप्य हं तत्रभोः ख्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्योक्तृष्टां बुद्ध्या तत् सर्वं क्षतिं मन्ये । 9 यतो हेतोरहं यत् ख्रीष्टं लभेय व्यवस्थातो जातं स्वकीयपुण्यज्व न धारयन् किन्तु ख्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् पुण्यम् ईश्वरेण विश्वासं दृश्वा दीयते तदेव धारयन् यत् ख्रीष्टे विद्येय तदर्थं तस्यानुरोधात् सर्वेषां क्षतिं स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकरानिव मन्ये । 10 यतो हेतोरहं ख्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य दुःखानां भागित्वज्व ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिज्व गृहीत्वा 11 येन केनचित् प्रकारेण मृतानां पुनरुत्थितिं प्राप्नु यते । 12 मया तत् सर्वम् अधुना प्राप्ति सिद्धता वालमिभं तन्हि किन्तु यदर्थम् अहं ख्रीष्णेन धारितस्तद् धारयितुं धावामि । 13 हे भ्रातः, मया तद् धारितम् इति न मन्यते किन्त्वेतदैकमात्रं वदामि यानि पश्चात् स्थितानि तानि विस्मृत्याहम् अग्रस्थितान्युद्दिश्य 14 पूर्णयत्नेन लक्ष्यं प्रति धावन् ख्रीष्टीयशुरोद्धवात् माम् आह्यत ईश्वरात् जेतृपृणं प्राप्तुं चेष्टे । 15 अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्वेस्तदेव भाव्यतां, यदि च कज्जन विषयम् अथि युष्माकम् अपरो भावो भवति तर्हीश्वरस्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति । 16 किन्तु वयं यद्यत् अवगता आस्मत्त्रास्माभिरेको विधिचरितव्य एकभावै भवितव्यज्व । 17 हे भ्रातः, यूयं ममानुगमिनो भवत वयज्व यादृगाचरणस्य निर्दर्शनस्वरूपा भवामस्तादृगाचारिणो लोकान् आलोकयथं । 18 यतोऽपेके विषये चरन्ति ते च ख्रीष्टस्य कृशस्य शत्रव इति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अधुनापि रुदता मया कथ्यते । 19 तेषां शेषद्वासा सर्वानाश उदरशेश्वरो लज्जा च श्लाघा पृथिव्याज्व लग्नं मनः । 20 किन्त्वस्माकं जनपदः सर्वे विद्यते तस्माच्चागमिष्यन्तं त्रातारं प्रभुं यीशुख्रीष्टं वयं प्रतीक्षामहे । 21 स च यया शक्त्या सर्वाण्येव स्वस्य वशीकर्तुं पारयति तयास्माकम् अथमं शरीरं रूपान्तरकृत्य स्वकीयतेजोमयशरीरस्य समाकारं करिष्यति ।

4 हे मदीयानन्दमुकुटस्वरूपाः प्रियतमा अभीष्टतमा भ्रातः, हे मम स्नेहपात्राः, यूयम् इत्थं पभौ स्थिरास्तिष्ठत । 2 हे इवदिये हे सुन्तुखि युवां प्रभौ एकभावे भवतम् एतद् अहं प्रार्थये । 3 हे मम सत्यं सहकारिन् त्वामपि विनीय वदामि एतयोरुपकारस्त्वया क्रियतां यतस्ते क्लीमिनादिभिः सहकारिभिः सार्दुं सुसंवादप्रचारणाय मम साहाय्यार्थं परिश्रमम् अकुर्वतां तेषां सर्वेषां नामानि च जीवनपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते । 4 यूयं प्रभौ सर्वदानन्दतः पुन वदामि यूयम् आनन्दतः । 5 युष्माकं विनीतत्वं सर्वमानवै ज्ञायतां, प्रभुः सनिध्यो विद्यते । 6 यूयं किमपि न चिन्तयत किन्तु धन्यवादयुक्ताभ्यां प्रार्थनायाज्वाभ्यां सर्वविषये स्वप्रार्थनीयम् ईश्वराय निवेदयत । 7 तथा कृत ईश्वरिया या शान्तिः सर्वा बुद्धिम् अतिशेतो सा युष्माकं चित्तानि मनासि च ख्रीष्टे यीशो रक्षिष्यति । 8 हे भ्रातः, शेषे वदामि यद्यत् सत्यम् आदरणीयं न्यायं साधु प्रियं सुख्यातम् अन्येण येन केनचित् प्रकारेण वा गुणयुक्तं प्रशंसनीयं वा भवति तत्रैव मनासि निष्ठथं । 9 यूयं मां दृश्वा श्रुत्वा च यद्यत शिक्षितवन्तो गृहीतवन्तश्च तदेवाचरत तस्मात् शान्तिदायक ईश्वरो युष्माभिः सार्दुं स्थास्यति । 10 ममोपकाराय युष्माकं या चिन्ता पूर्वम् आसीत् किन्तु कर्मद्वारं न प्राप्नोत इदानीं सा पुनरफलत् इत्यस्मिन् प्रभौ मम परमाहादेऽजायत । 11 अहं यद् दैन्यकारणाद् इदं वदामि तन्हि यतो मम या काचिद् अवस्था भवेत् तस्यां सन्तोषुम् अशिक्षयं । 12 दारिद्रतां भोक्तुं शक्नोमि धनाळयताम् अपि भोक्तुं शक्नोमि सर्वथा सर्वविषयेषु विनीतोऽहं प्रचुरतां क्षुधाज्व धनं दैन्यज्वावगतोऽस्मि । 13 मम शक्तिदायकेन ख्रीष्णेन सर्वमेव मया शक्यं भवति । 14 किन्तु युष्माभि दैन्यनिवारणाय माम् उपकृत्य सत्कर्माकारि । 15 हे फिलीपीयलोकाः, सुसंवादस्योदयकाले यदाहं माकिदिनयिदेशात् प्रतिष्ठे तदा केवलान् युष्मान् विनापरया क्यापि समित्या सह दानादानयो र्मम कोऽपि सम्बन्धो नासीद् इति यूयमपि जानीय । 16 यतो युष्माभि र्मम प्रयोजनाय थिषलनीकीनगरमपि मां प्रति पुनः पुनर्दानं प्रेषितं । 17 अहं यद् दानं मृगये तन्हि किन्तु

युष्माकं लाभवर्द्धकं फलं मृगये। 18 किन्तु मम कस्याप्यभावो नास्ति सर्वं प्रचुरम् आस्ते यत ईश्वरस्य ग्राहां तुष्टिजनकं सुगाथिनैवेद्यस्वरूपं युष्माकं दानं इपाप्फदिताद् गृहीत्वाहं परितृप्तोऽस्मि। 19 ममेश्वरोऽपि ख्रीष्णं यीशुना स्वकीयविभवनिधितः प्रयोजनीयं सर्वविषयं पूर्णरूपं युष्मश्यं देयात्। 20 अस्माकं पितुरीश्वरस्य धन्यवादोऽनन्तकालं यावद् भवतु। आमेन्। (aön g165) 21 यूयं यीशुख्रीष्टस्यैकैकं पवित्रजनं नमस्कुरुत। मम सङ्गिभ्रातरो यूष्मान् नमस्कुर्वते। 22 सर्वे पवित्रलोका विशेषतः कैसरस्य परिजना युष्मान् नमस्कुर्वते। 23 अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य प्रसादः सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात्। आमेन्।

कलसिनः

1 ईश्वरस्येच्छया यीशुखीष्यस्य प्रेरितः पौलसीमथियो भ्राता च कलसीनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्तान् ख्रीष्टाश्रितभ्रातृन् प्रति पत्रं लिखतः । 2 अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुखीष्यश्च युष्मान् प्रति प्रसादं शान्तिज्व त्रियास्तां । 3 ख्रीष्टे यीशौ युष्माकं विश्वासस्य सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति प्रेमन्श्च वार्तां श्रुत्वा 4 वर्यं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः सर्वे निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो यीशुखीष्यस्य तातम् ईश्वरं धन्यं वदामः । 5 यूयं तस्या भाविसम्पदो वार्तां यथा सुसंवादपिण्या सत्यवाण्या ज्ञापिता: 6 सा यद्वत् कृन्तं जगद् अभिगच्छति तद्वद् युष्मान् अप्यभ्यगमत्, यूयज्व यद् दिनम् आरभ्येश्वरस्यानुग्रहस्य वार्ता श्रुत्वा सत्यपूर्णेण ज्ञातवन्तस्तदारभ्य युष्माकं मध्येऽपि फलति वर्द्धते च । 7 अस्माकं प्रियः सहदासो युष्माकं कृते च ख्रीष्टस्य विश्वस्तपरिचारको य इप्रकास्तद् वाक्यं 8 युष्मान् आदिष्वान् स एवस्मान् आत्मना जनितं युष्माकं प्रेम ज्ञापितवान् । 9 वर्यं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्ता श्रुतवन्तस्तदारभ्य निरन्तरं युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः फलतो यूयं यत् पूर्णभ्याम् आत्मिकज्ञानवुद्धिभ्याम् ईश्वरस्याभितम् सम्पूर्णरूपेणावगच्छेत्, 10 प्रभो योंगं सर्वथा सन्तोषजनकज्ञाचारं कुर्यातार्थं ईश्वरज्ञाने वर्द्धमानाः सर्वसत्कर्मरूपं फलं फलेत, 11 यथा वेश्वरस्य महिमयुक्त्या शक्त्या सानन्देन पूर्णां सहिष्णुतां तितिक्षाज्ञाचारितुं शक्षयथ तादृशेन पूर्णबिलेन यद् बलवन्तो भवेत, 12 यश्च पिता तेजोवासिनां पवित्रलोकानाम् अधिकारस्यांशितवायास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धन्यं वदेत वरम् एनं याचामहे । 13 यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्तृत्वाद् उद्भूत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ये स्थापितवान् । 14 तस्मात् पुत्राद् वर्यं परित्राणम् अर्थतः पापमोचनं प्राप्तवन्तः । 15 स चादृश्यस्येश्वरस्य प्रतिमूर्तिः कृत्यान्याः सृष्टेरादिकर्ता च । 16 यतः सर्वमेव तेन ससृजे सिंहासनराजत्वपराक्रमादीनि सर्वगम्तर्यस्थितानि दृश्यादृश्यानि वस्तुनि सर्वाणि तेनैव तस्मै च ससृजिरे । 17 स सर्वेषाम् आदि: सर्वेषां स्थितिकारकश्च । 18 स एव समितिरूपायास्तनो मूर्द्धा किञ्च ते सर्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स एव मृतानां मध्यात् प्रथमत उर्थितोऽप्रश्न । 19 यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णतं तमेवावासयितुं 20 कृशे पातितेन तस्य रक्तेन सर्थिं विधाय तेनैव सर्वगम्तर्यस्थितानि सर्वाणि स्वेन सह सन्धापयितुञ्चेश्वरेणाभिलेषे । 21 पूर्वं दूरस्था दुष्क्रियारतमनस्कत्वात् तस्य रिपवशास्त ये यूयं तान् युष्मान् अपि स इदानीं तस्य मांसलशरीरे मरणेन स्वेन सह सन्धापितवान् । 22 यतः स स्वसम्मुखे पवित्रान् निष्कलङ्कान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् स्थापयितुम् इच्छति । 23 किन्त्वेतदर्थं युष्माभिर्बद्धमूलैः सुरिथ्रैश्च भवितव्यम्, आकाशमण्डलस्याधःस्थितानां सर्वलोकानां मध्ये च घुष्यमाणो यः सुसंवादो युष्माभिरश्चावि तज्जातायां प्रत्याशायां युष्माभिरचलै भवितव्यं । 24 तस्य सुसंवादस्यैकः परिचारको योऽहं पौलः सोऽहम् इदानीम् आनन्देन युष्मदर्थं दुःखानि सहे ख्रीष्टस्य क्लेशभोगस्य योंशेऽपूर्णस्तमेव तस्य तनोः समितेः कृते स्वशरीरे पूर्यामि च । 25 यत ईश्वरस्य मन्त्रणया युष्मदर्थम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रचारस्य भारो मयि समापितस्तस्माद् अहं तस्याः समितेः परिचारकोऽभवत् । 26 तत् निगूढं वाक्यं पूर्वयुगेषु पूर्वपुरुषेभ्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किन्त्वादानीं तस्य पवित्रलोकानां सन्निधौ तेन प्राकाशयत । (aiōn g165) 27 यतो भिन्नजातीयानां मध्ये तत् निगूढवाक्यं कीदूग्मौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान् ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽऽयलषत् । युष्मन्मध्यवर्तीं ख्रीष्ट एव स निधि गैरवाशाभूमिश्व । 28 तस्माद् वर्यं तमेव घोषयन्तो यद् एकेकं मानवं सिद्धीभूतं ख्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमेकेकं मानवं प्रबोधयामः पूर्णज्ञानेन चैकेकं मानवं उपदिशामः । 29 एतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण मम मध्ये प्रकाशते तयाहं यतमानः श्राभ्यामि ।

2 युष्माकं लायदिकेयास्थभ्रातृनां ख्रीष्टे याकन्तो भ्रातरश्च मम शारीरिकमुखं न दृश्वन्तस्तेषां कृते मम कियान् यन्तो भवति तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि । 2 फलतः पूर्णुबुद्धिरूपन्थनभोगाय प्रेम्ना संयुक्तानां तेषां मनांसि यत् पितुरीश्वरस्य ख्रीष्टस्य च निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयोरित्यर्थमहं यते । 3 यतो विद्याज्ञानयोः सर्वे निधयः ख्रीष्टे गुप्ताः सन्ति । 4 कोऽपि युष्मान् विनयवाक्येन यन्न वज्चयेत् तदर्थम् एतानि मया कथन्ते । 5 युष्मत्सन्निधौ मम शरीरेऽवर्तमानेऽपि ममात्मा वर्तते तेन युष्माकं सुरीतिं ख्रीष्टविश्वासे स्थिरत्वञ्च दृश्वाहम् आनन्दामि । 6 अतो यूयं प्रभुं यीशुखीष्टं यादृग् गृहीतवन्तस्तादृक् तम् अनुचरत । 7 तस्मिन् बद्धमूलाः स्थापिताश्च भवत या च शिक्षा युष्माभि लर्ण्वा तदनुसाराद् विश्वासे सुस्थिराः सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवादं कुरुत । 8 सावधाना भवत मानुषिकशिक्षात इहलोकस्य वर्णमालातश्चोत्पन्ना ख्रीष्टस्य विपक्षा या दर्शनविद्या मिथ्याप्रतारणा च तया कोऽपि युष्माकं क्षतिं न जनयतु । 9 यत ईश्वरस्य कृत्स्ना पूर्णां मूर्तिमिती ख्रीष्टे वसति । 10 यूयज्व तेन पूर्णा भवथ यतः स सर्वेषां राजत्वकर्तृत्वपदानां मूर्द्धस्ति, 11 तेन च यूयम् अहस्तकृतत्वक्छेदेनार्थतो येन शारीरपापानां विग्रसत्यज्यते तेन ख्रीष्टस्य त्वक्छेदेन छिन्नत्वयो जाता 12 मज्जने च तेन सार्द्धं शमशानं प्राप्ताः पुन मृतानां मध्यात् तस्योत्थापयितुरीश्वरस्य शक्तेः फलं यो विश्वासस्तद्वारा तस्मिन्नेव मज्जने तेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत । 13 स च युष्मान् अपराधैः शारीरिकात्वक्छेदेन च मृतान् दृश्वा तेन सार्द्धं जीवितवान् युष्माकं सर्वान् अपराधान् क्षमितवान्, 14 यच्च दण्डाज्ञारूपं ऋणपत्रम् अस्माकं विलुद्धम् आसीत् तत् प्रमार्जित्वान् शलाकाभिः कुशे बद्ध्वा दूरीकृतवांश्च । 15 किञ्च तेन राजत्वकर्तृत्वपदानि निस्तेजासि कृता पराजितान् रिपुनिव प्रगल्भतया सर्वेषां दृष्टिगोचरे हेपितवान् । 16 अतो हेतोः खाद्याखाद्ये पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्रामवारश्चेषु सर्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिरूपं कमपि मा गृहीत । 17 यत एतानि छायास्वरूपाणि किन्तु सत्या मूर्तिः ख्रीष्टः । 18

अपरज्ज्य नम्रता स्वर्गदूतानां सेवा चैतादृशम् इष्टकर्माचरन् यः कश्चित् परोक्षविषयान् प्रविशति स्वकीयशारीरिकभावेन च मुधा गर्वितः सन् 19 सन्धिभिः शिराभिश्चोपकृतं संयुक्तज्ज्य कृतस्नं शरीरं यस्मात् मूर्द्धत ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धनं न धारयति तेन मानवेन युष्मत्तः फलापहरणं नानुजानीता। 20 यदि यूयं ख्रीष्टेन सार्द्धं संसारस्य वर्णमालायै मृता अभवत तर्हि यै द्रव्यै भौंगेन क्षयं गन्तव्यं 21 तानि मा स्पृश मा भुंक्व मा गृहाणेति मानवैरादिटान् शिक्षितांश्च विधीन् 22 आचरन्तो यूयं कुतः संसारे जीवन्त इव भवथ? 23 ते विधयः स्वेच्छाभक्त्या नम्रतया शरीरक्लेशनेन च ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्या: शारीरिकभाववर्द्धकाश्च सन्मतिः।

3 यदि यूयं ख्रीष्टेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत तर्हि यस्मिन् स्थाने ख्रीष्ट ईश्वरस्य दक्षिणपाश्च उपविष्ट आस्ते तस्योर्दृध्वस्थानस्य विषयान् चेष्ट्वं। 2 पार्थिवविषयेषु न यतमाना ऊर्द्ध्वस्थविषयेषु युतव्यं। 3 यतो यूयं मृतवन्तो युष्माकं जीवितज्ज्य ख्रीष्टेन सार्द्धम् ईश्वरे गुप्तम् अस्ति। 4 अस्माकं जीवनस्वरूपः ख्रीष्टो यदा प्रकाशिष्यते तदा तेन सार्द्धं यूयमपि विभवेन प्रकाशिष्यत्वे। 5 अतो वेश्यागमनम् अशुचिक्रिया रागः कुत्सिताभिलाषो देवपूजात्मल्यो लोभश्चेतानि पिरिथवपुष्टस्याद्यग्नानि युष्माभिः निर्हन्यन्ताः। 6 यत एतेभ्यः कर्म्भ्य आज्ञालङ्घिनो लोकान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो वर्तते। 7 पूर्वं यदा यूयं तान्युपाजीवत तदा यूयमपि तान्वेवाचरतः; 8 किनित्वदार्तीं क्रोधो रोषो जिहिसिषा दुर्मुखता वदननिर्गतकदालपश्चैतानि सर्वाणि दूरीकुरुच्वं। 9 यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत यतो यूयं स्वकर्मसहितं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः 10 स्वस्रष्टुः प्रतिमूर्त्या तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिहितवन्तश्च। 11 तेन च यिहूदिभिन्नजातीयोश्चिन्नत्वगच्छिन्नत्वचो मर्लेच्छस्कुथीयो दर्शसमुक्तोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति किन्तु सर्वेषु सर्वः ख्रीष्ट एवास्ते। 12 अतएव यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलिषितः पवित्रः प्रियाश्र लोका इव स्नेहयुक्ताम् अनुकम्पां हितैषितां नम्रां तितिक्षां सहिष्णुताज्ज्य परिधद्ध्वं। 13 यूयम् एकैकस्याचरणं सहस्रं येन च यस्य किमप्यपराध्यते तस्य तं दोषं स क्षमतां, ख्रीष्टो युष्माकं दोषान् यद्यद् क्षमितवान् यूयमपि तद्रुतं कुरुच्वं। 14 विशेषतः सिद्धिजनकेन प्रेमबन्धनेन बद्धा भवत। 15 यस्याः प्राप्तये यूयम् एकस्मिन् शरीरे समाहूता अभवत सेश्वरीया शान्तिं युष्माकं मनास्यथितिष्ठतु यूयज्ज्य कृतज्ञा भवत। 16 ख्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविज्ञानाय सम्पूर्णरूपेण युष्मदन्तरे निवमतु, यूयज्ज्य गीतै गर्वैः पारमार्थिकसङ्कीर्तनैश्च परस्परम् आदिशत प्रबोधयत च, अनुगृहीतत्वात् प्रभुम् उदिश्य स्वमनोभिः गर्वित च। 17 वाचा कर्मणा वा यद् यत् कुरुत तत् सर्वं प्रभो योशो नम्नामा कुरुत तेन पतिरम् ईश्वरं धन्यं वदत च। 18 हे योषितः, यूयं स्वामिनां वश्या भवत यतस्तदेव प्रभवे रोचते। 19 हे स्वामिनः, यूयं भार्यासु प्रीयध्वं ताः प्रति परुषालापं मा कुरुच्वं। 20 हे बालाः, यूयं सर्वविषये पित्रोजाग्राहिणो भवत यतस्तदेव प्रभवोः सन्तोषजनकं। 21 हे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् कातरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयत। 22 हे दासाः, यूयं सर्वविषये ऐहिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राहिणो भवत दुष्टिगच्छरीयसेवया मानवेभ्यो रोषितुं मा यतव्यं किन्तु सरलान्तःकरणैः प्रभो भार्त्या कार्यं कुरुच्वं। 23 यच्च कुरुच्वे तत् मानुषमनुदिश्य प्रभुम् उदिश्य प्रफुल्लमनसां कुरुच्वं, 24 यतो वयं प्रभुतः स्वगार्थिकाररूपं फलं लप्स्यामह इति यूयं जानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः ख्रीष्टस्य दासा भवथ। 25 किन्तु यः कश्चिद् अनुचितं कर्म करोति स तस्यानुचितकर्मणः फलं लप्स्यते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति।

4 अपरज्ज्य हे अधिपतयः, यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थज्ञाचारणं कुरुच्वं युष्माकमप्येकोऽधिपतिः स्वर्गे विद्यत इति जानीता। 2 यूयं प्रार्थनायां नित्यं प्रवर्त्तन्धं धन्यवादं कुर्वन्तस्तत्र प्रबुद्धस्तिष्ठत च। 3 प्रार्थनाकाले ममापि कृते प्रार्थनां कुरुच्वं, 4 फलतः ख्रीष्टस्य यन्निगृहाव्यक्तकारणाद् अहं बद्धोऽभवं तत्प्रकाशायेश्वरो यत् मदर्थं वागद्वारं कुर्यात्, अहज्ज्य यथोचितं तत् प्रकाशियतुं शक्नुयाम् एतत् प्रार्थयध्वं। 5 यूयं समयं बहुमूल्यं ज्ञात्वा बहिःस्थान् लोकान् प्रति ज्ञानाचारं कुरुच्वं। 6 युष्माकम् आलापः सर्वदानुग्रहसूचको लवणेन सुस्वादुश्च भवतु यस्मै युद्धतरं दातव्यं तद् युष्माभिरवगम्यतां। 7 मम या दशाक्ति तां तुष्टिकनामा प्रभौ प्रियो मम भ्राता विश्वसनीयः परिचारकः सहदासश्च युष्मान् ज्ञापयिष्यति। 8 स यद् युष्माकं दशां जानीयात् युष्माकं मनासि सान्त्वयेच्च तदर्थमेवाहं 9 तम् ओर्नीषिमानाज्ज्य युष्मद्वेशीयं विश्वस्तं प्रियज्ज्य भ्रातरं प्रेषितवान् तौ युष्मान् अत्रत्यां सर्ववार्तां ज्ञापयिष्यतः। 10 अरिष्टार्खनामा मम सहबन्दी बर्णब्बा भागिनेयो मार्कों युष्मानामा विख्यातो यीशुश्वेते छिन्नत्वचो भ्रातरो युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयन्ति, तेषां मध्ये मार्कमधि यूयं पूर्वम् आज्ञापिताः स यदि युष्मत्समीपम् उपतिषेत् तर्हि युष्माभिः गृह्णतां। 11 केवलमेत ईश्वराज्ये मम सान्त्वनाजनकाः सहकारिणोऽभवन्। 12 ख्रीष्टस्य दासो यो युष्मद्वेशीय इपचारः स युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयति यूयज्ज्वेश्वरस्य सर्वस्मिन् मनोऽभिलाषे यत् सिद्धाः पूर्णाश्च भवेत तदर्थं स नित्यं प्रार्थनया युष्माकं कृते यतते। 13 युष्माकं लायदिकेयास्थितानां हियरापलिस्थितानाज्ज्य भ्रातृणां हिताय सोऽतीव चेष्टत इत्यस्मिन् अहं तस्य साक्षी भवामि। 14 लूकनामा प्रियश्चिकित्सको दीमाश्च युष्मध्यं नमस्कुर्वते। 15 यूयं लायदिकेयास्थान् भ्रातृन् नुम्फां तद्वृहस्थितां समितिज्ज्य मम नमस्कारं ज्ञापयत। 16 अपरं युष्मत्सन्धियै प्रत्रस्यास्य पाठे कृते लायदिकेयास्थसमितावपि तस्य पाठो यथा भवेत् लायदिकेयाज्ज्य यत् पत्रं मया प्रहितं तद् यथा युष्माभिरपि पठन्ते तथा चेष्ट्वं। 17 अपरम् आर्खिण्यं वदत प्रभो यर्त् परिच्यापदं त्वयाप्रापि तत्साधनाय सावधानो भव। 18 अहं पौलः स्वहस्ताक्षरेण युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयामि यूयं मम बन्धनं स्मरत। युष्मान् प्रत्यनुग्रहो भूयात्। आमेन।

१ थिषलनीकिनः

१ पौलः सिल्वानस्तीमथियश्च पितुरीश्वरस्य प्रभो र्यौशुख्रीष्टस्य चाश्रयं प्राप्ता थिषलनीकीयसमितिं प्रति पत्रं लिखन्ति। अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु र्यौशुख्रीष्टश्च युष्मान् प्रत्यनुग्रहं सान्तिज्ज्व क्रियास्तां। २ वयं सर्वेषां युष्माकं कृते ईश्वरं धन्यं वदामः प्रार्थनासमये युष्माकं नामोच्चारयामः, ३ अस्माकं तातस्येश्वरस्य साक्षात् प्राप्तो यौशुख्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेम्ना यः परिश्रमः प्रत्याशया च या तितिक्षा जायते ४ तत् सर्वं निरन्तरं स्मरामश्च। हे पियभ्रातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिस्थिता लोका इति वयं जानीमः। ५ यतोऽस्माकं सुसंवादः केवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शक्त्या पवित्रेणात्मना महोत्साहेन च युष्मान् प्राविशत्। वयन्तु युष्माकं कृते युष्मन्मध्ये कीदृशा अभवाम तद् युष्माभि ज्ञायते। ६ यूयमपि बहुक्लेशभोगेन पवित्रेणात्मना दत्तेनानन्देन च वाक्यं गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगमिनोऽभवत्। ७ तेन माकिदनियाखायादेशयो र्यावन्तो विश्वासिनो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्वेषां निर्दर्शनस्वरूपा जाताः। ८ यतो युष्मतः प्रतिनादित्या प्रभो वर्णया माकिदनियाखायादेशयो व्याप्तो केवलमेतन्महि किन्त्वीश्वरे युष्माकं यो विश्वासस्तस्य वार्ता सर्वत्राश्रावि, तस्मात् तत्र वाक्यकथनम् अस्माकं निष्प्रयोजनं। ९ यतो युष्मन्मध्ये वयं कीदृशं प्रवेशं प्राप्ता यूयज्ज्व कथं प्रतिमा विहायेश्वरं प्रत्यावर्त्तधम् अमरं सत्यमीश्वरं सेवितु १० मूलगणमध्याच्च तेनोत्थापितस्य पुत्रस्यार्थत आगमिक्रोधाद् अस्माकं निस्तारयित र्यौशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आरभध्वम् एतत् सर्वं ते लोकाः स्वयम् अस्मान् ज्ञापयन्ति।

२ हे भ्रातरः, युष्मन्मध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्फलो न जात इति यूयं स्वयं जानीथ। २ अपरं युष्माभि र्यथाश्रावि तथा पूर्वं फिलिपीनगरे क्लिष्टा निन्दिताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साहं लब्ध्वा बहुयन्नेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवादम् अबोधयाम। ३ यतोऽस्माकम् आदेशो भ्रातोरेशुचिभावाद् वोत्पन्नः प्रवज्जनायुक्तो वा न भवति। ४ किन्त्वीश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वसनीयान् मत्त्वा च यद्यत् सुसंवादोऽस्मासु समार्प्त तद्वद् वयं मानवेभ्यो न स्वेच्छियमाणः किन्त्वस्तमदन्तःकरणानां परीक्षकायेश्वरस्य रुपेचियमाणा भाषामहे। ५ वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभवामेति यूयं जानीथ कदापि छलवस्त्रेण लोभं नाच्छादयामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी विद्यते। ६ वयं ख्रीष्टस्य प्रेरिता इव गौरवान्विता भवितुम् अशक्याम किन्तु युष्मतः परस्माद् वा कस्मादपि मानवाद् गौरवं न लिप्समाना युष्मन्मध्ये मृदुभावा भूत्वावर्त्तमहि। ७ यथा काचिन्माता स्वकीयशिशून् पालयति तथा वयमपि युष्मान् काङ्क्षमाणा ८ युष्मध्यं केवलम् ईश्वरस्य सुसंवादं तन्नाहि किन्तु स्वकीयप्राणान् अपि दातुं मनोभिरभ्यलाम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहप्राप्ताण्यभवत्। ९ हे भ्रातरः, अस्माकं श्रमः क्लेशश्च युष्माभिः समर्प्ते युष्माकं कोऽपि यद् भारग्रस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिं परिश्राम्यन्तो युष्मन्मध्य ईश्वरस्य सुसंवादमधोषयाम। १० अपरज्ज्व विश्वासिनो युष्मान् प्रति वयं कीदृक् पवित्रत्यर्थत्वनिर्दोषत्वाचारिणोऽभवामेत्यस्मिन् ईश्वरो यूयज्ज्व साक्षिण आध्ये। ११ अपरज्ज्व यद्यत् पिता स्वबालकान् तद्वद् वयं युष्माकम् एकैकं जनम् उपदृष्टवन्तः सान्तिवत्वन्तश्च, १२ य ईश्वरः स्वीयराज्याय विभवाय च युष्मान् आहृतवान् तदुपयुक्ताचरणाय युष्मान् प्रवर्तितवन्तश्चेति यूयं जानीथ। १३ यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुखाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न मत्त्वेश्वरस्य वाक्यं मत्त्वा गृहीतवन्त इति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् इति सत्यं विश्वासिनो युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते च। १४ हे भ्रातरः, ख्रीष्टाश्रितवत्य ईश्वरस्य याः समित्यो यिहूदादेशो सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽभवत्, तद्दक्षा लोकाश्च यद्वद् यिहूदिलोकेभ्यस्तद्वद् यूयमपि स्वजातीयलोकेभ्यो दुःखम् अलभध्वं। १५ ते यिहूदीयाः प्रभुं यौशु भविष्यद्विदिनश्च हतवन्तोऽस्मान् दरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न रोचन्ते सर्वेषां मानवानां विषेषता भवन्ति च; १६ अपरं भिन्नजातीयलोकानां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवादयोषणाद् अस्मान् प्रतिषेधन्ति चेत्यं स्वीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपक्रमते। १७ हे भ्रातरः मनसा नहि किन्तु वदेनेन कियत्कालं युष्मत्तोऽस्माकं विच्छेदे जाते वयं युष्माकं मुखानि द्रष्टम् अत्याकाङ्क्षया बहु यतिवत्वन्तः। १८ द्विरेककृत्वो वा युष्मत्समीपगमनायास्माकं विशेषतः पौलस्य ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु शयतानोऽस्मान् निवारितवान्। १९ यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्दः किं वा श्लाघ्यकिरीटं? अस्माकं प्रभो र्यौशुख्रीष्टस्यागमनकाले तत्समुखस्था यूयं किं तन्न भविष्यथ? २० यूयम् एवास्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथ।

३ अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोऽु नाशकनुवं तदानीम् आथीनीनगर एकाकी स्थानुं निश्चित्य २ स्वभातरं ख्रीष्टस्य सुसंवादे सहकारिणज्ज्वेश्वरस्य परिचारकं तीमथियं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं। ३ वर्त्मानैः क्लेशैः कस्यापि चाज्वल्यं वया न जायते तथा ते त्वया स्थिरक्रियन्तां स्वकीयधर्मर्ममधि समाश्रास्यन्ताज्ज्वेति तम् आदिशं। ४ वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्मह इति यूयं स्वयं जानीथ, यतोऽस्माकं दुर्गतिं भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिकालेऽपि युष्मान् अबोधयाम, तादृशमेव चाभवत् तदपि जानीथ। ५ तस्मात् परीक्षकेण युष्मासु परीक्षितेष्वस्माकं परिश्रमो विफलो भविष्यतीति भयं सोऽु यदाहं नाशकनुवं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं। ६ किन्त्वधुना तीमथियो युष्मत्समीपाद् अस्मात्सन्निधिम् अगत्य युष्माकं विश्वासप्रेमणी अथ्यस्मान् सुवार्ता ज्ञापितवान् वयज्ज्व यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्वदा प्रणयेन स्मरथ द्रष्टम् आकाङ्क्षये चेति कथितवान्। ७ हे भ्रातरः, वात्तमिमां प्राप्य युष्मानधि विशेषतो युष्माकं क्लेशदुःखान्यधि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं

सान्त्वनाजायत; 8 यतो यूयं यदि प्रभाववतिष्ठथ तद्विनिवयम् अधुना जीवामः। 9 वयज्ञास्मदीयेश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्तो जातेन येनानन्देन प्रफुल्ला भवामस्तस्य कृत्स्नस्यानन्दस्य योग्यस्तपेष्ठरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः? 10 वर्यं येन युष्माकं वदनानि द्रुष्टुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विद्यते तत् सिद्धीकर्तुज्व शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थयामहे। 11 अस्माकं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुख्रीष्टेन च युष्मत्समीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां। 12 परस्परं सर्वश्च प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति चास्माकं प्रेम प्रभुना वद्धर्तां बहुफलं क्रियताज्ज्व। 13 अपरमस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टः स्वकीयैः सर्वैः पवित्रलोकैः सार्द्धं यदागमिष्ठित तदा यूयं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य सम्मुखे पवित्रतया निर्देषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनासि स्थिरक्रियन्तां।

4 हे भ्रातरः, युष्माभिः कीदृग् आचरितव्यं ईश्वराय रोचितव्यज्ज्व तदध्यस्मत्तो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यतः क्रियतामिति वर्यं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिशामः। 2 यतो वर्यं प्रभुयीशुना कीदृशीराजा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं जानीथ। 3 ईश्वरस्यायम् अभिलाषो यद् युष्माकं पवित्रता भवेत्, यूयं व्यभिचाराद् दूरे तिष्ठत। 4 युष्माकम् एकैको जनः स्वकीयं प्राणाधारं पवित्रं मान्यज्ज्व रक्षतु, 5 ये च भिन्नजातीया लोका ईश्वरं न जानन्ति त इव तत् कामाभिलाषस्याधीनं न करोतु। 6 एतस्मिन् विषये कोऽप्यत्याचारी भूत्वा स्वभातरं न वज्ज्यतु यतोऽस्माभिः पूर्वं यथोक्तं प्रमाणीकृतज्ज्व तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्मणां समुचितं फलं दास्यति। 7 यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाहूतवान् किन्तु पवित्रत्वायैवाहूतवान्। 8 अतो हेतो र्यः कश्चिद् वाक्यमेतत्न गृहाति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदन्तरे समर्पितस्तम् ईश्वरम् एवावजानाति। 9 भ्रातृषु प्रेमकरणमधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकरणायेश्वरशिक्षिता लोका आश्वे। 10 कृत्स्ने माकिदिनयादेशे च यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वर्यं युष्मान् विनयामहे यूयं पुन र्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत। 11 अपरं ये बहिरित्थातस्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चाभावो युष्माकं यन्भवेत्, 12 एतदर्थं यूयम् अस्त्वो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकर्मणि मनामि निधातुं निजकरैश्च कार्यं साधयितुं यतयां। 13 हे भ्रातरः निराशा अन्ये लोका इव यूयं यन्न शोचेद्यं तदर्थं महानिद्रागतान् लोकानाधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलम्ब्यते। 14 यीशु मृत्वान् पुनरुथितवांश्वेति यदि वर्यं विश्वासमस्तर्हि यीशुम् आश्रितान् महानिद्राप्राप्तान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन सार्द्धम् आनेष्यति। 15 यतोऽहं प्रभो वर्कयेन युष्मान् इदं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये जनाः प्रभोरागमनं यावत् जीवन्तोऽवशेष्यते ते महानिद्रितानाम् अग्रामिनोन न भविष्यन्ति; 16 यतः प्रभुः सिंहानदेन प्रथानसर्वांगदूतस्योच्चैः शब्देनेश्वरीयतूरीवादेन च स्वयं स्वगाद् अवरोक्ष्यति तेन ख्रीष्टाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति। 17 अपरम् अस्माकं मध्ये ये जीवन्तोऽवशेष्यक्षन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्द्धं मैथवाहनेन हरिष्यन्ते; इत्यज्ज्व वर्यं सर्वदा प्रभुना सार्द्धं स्थास्यामः। 18 अतो यूयम् एताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत।

5 हे भ्रातरः, कालान् समयांश्चाधि युष्मान् प्रति मम लिखनं निष्प्रयोजनं, 2 यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो दिनम् उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् जानीथ। 3 शान्ति निर्विन्यत्वज्ज्व विद्यत इति यदा मानवा वदिष्वन्ति तदा प्रसवेदेना यद्वद् गर्भिनीम् उपतिष्ठति तद्वद् अकरस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तैरुद्धारो न लप्यते। 4 किन्तु हे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता न भवथ तस्मात् तद्विनं तस्कर इव युष्मान् न प्राप्यति। 5 सर्वे यूयं दीप्ते: सन्ताना दिवायाश्च सन्ताना भवथ वर्यं निशांशास्तिरिवंशा वा न भवामः। 6 अतोऽपरे यथा निद्रागताः सन्ति तद्वद् अस्माभिर्भवितव्यं किन्तु जागरितव्यं सचेतनैश्च भवितव्यं। 7 ये निद्रनिति ते निशायामेव निद्रनिति ते च मत्ता भवन्ति ते रजन्यामेव मत्ता भवन्ति। 8 किन्तु वर्यं दिवसस्य वंशा भवामः; अतोऽस्माभिर्भवितव्यं कुरुते शिरसि प्रत्ययप्रेमरूपं कवचं शिरसि च परित्राणाशास्त्रं शिरस्त्रं परिधाय सचेतनै भीवितव्यं। 9 यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्टेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्, 10 जाग्रतो निद्रागता वा वर्यं यत् तेन प्रभुना सह जीवामस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्। 11 अतएव यूयं यद्वद् कुरुते तद्वद् परस्परं सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्यज्ज्व। 12 हे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नामा युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति च तान् यूयं सम्मन्यध्यं। 13 स्वकर्महितुना च प्रेम्ना तान् अतीवादृयधमिति मम प्रार्थना, यूयं परस्परं निर्विरोधा भवत। 14 हे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे यूयम् अविहिताचारिणो लोकान् भर्त्स्वयंच, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सहिष्णवो भवत च। 15 अपरं कमपि प्रत्यनिष्ठस्य फलम् अनिष्टं केनापि यन्न क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं हिताचारिणो भवत। 16 सर्वदानन्दत। 17 निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं। 18 सर्वाविषये कृतज्ञातां स्वीकुरुध्वं यत एतदेव ख्रीष्टयीशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं। 19 पवित्रम् आत्मानं न निर्वापयत। 20 ईश्वरीयादेशं नावजानीत। 21 सर्वाणि परीक्ष्य यद् भद्रं तदेव धारयत। 22 यत् किमपि पापरूपं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठत। 23 शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्पूर्णत्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराणि च निखिलानि निर्दोषवेन रक्ष्यन्ताः। 24 यो युष्मान् आहयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति। 25 हे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं। 26 पवित्रचुम्बनेन सर्वान् भ्रातृन्

प्रति सत्कुरुध्वं । 27 पत्रमिदं सर्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठ्यतामिति प्रभो नर्मना युष्मान् शपयामि । 28 अस्माकं प्रभो यीशुख्वीष्टस्यानुग्रते युष्मासु भूयात् । आमेन् ।

२ थिष्ठलनीकिनः

१ पौलः सिल्वानस्तीमथियश्वेतिनामानो वयम् अस्मदीयतात् ईश्वरं प्रभुं यीशुख्वीष्टज्ञाश्रितां थिष्ठलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिखामः । २ अस्माकं तात ईश्वरः प्रभुं यीशुख्वीष्ट युष्मास्वनुग्रहं शान्तिज्ञ क्रियास्तां । ३ हे भ्रातरः, युष्माकं कृते सर्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवादोऽस्माभिः कर्तव्यः, यतो हेतो युष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् एकैकर्यं प्रेमं च बहुफलं भवति । ४ तस्माद् युष्माभिः यावन्त उपद्रवकलेशाः सह्यन्ते तेषु यद् धैर्य्यं यश्व विश्वासः प्रकाश्यते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघामहे । ५ तच्चेश्वरस्य न्यायविचारस्य प्रमाणं भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सहृदयं तस्येश्वरीयारज्यस्य योग्या भवथ । ६ यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां बलैः सहितस्य प्रभो यीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं क्लेशकेभ्यः क्लेशेन फलदानं सार्धमस्माभिश्च ७ विलशयमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम् ईश्वरेण न्यायं भोत्स्यते; ८ तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्यो ऽस्मत्प्रभो यीशुख्वीष्टस्य सुसंवादाग्रहकेभ्यश्च लोकेभ्यो जाज्वल्यमानेन वहिना समुचितं फलं यीशुना दास्यते; ९ ते च प्रभो वर्दनात् पराक्रमयुक्तविभवाच्च सदातनविनाशरूपं दण्डं लप्स्यन्ते, (aiōnios g166) १० किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितुं युष्मान् अपरांश्च सर्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स आगमिष्यति यतो ऽस्माकं प्रमाणे युष्माभिः विश्वासोऽकारि । ११ अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याहानस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभफलं विश्वासस्य गुणज्ञं पराक्रमेण साधयत्विति प्रार्थनास्माभिः सर्वदा युष्मनिमित्तं क्रियते, १२ यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्वीष्टस्य चानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो यीशुख्वीष्टस्य नाम्नो गौरवं युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते ।

२ हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो यीशुख्वीष्टस्यागममनं तस्य समीपे ऽस्माकं संस्थितिज्ञाधि वयं युष्मान् इदं प्रार्थयामहे, २ प्रभेस्तद् दिनं प्रायेणोपस्थितम् इति यदि कश्चिद् आत्मना वाचा वा पत्रेण वास्माकम् आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन चञ्चलमनस उद्विनाश्च न भवत । ३ केनापि प्रकरणे कोऽपि युष्मान् न वज्चयतु यतस्तस्माद् दिनात् पूर्वं धर्मलोपेनोपस्यातव्यं, ४ यश्व जनो विपक्षतां कुर्वन् सर्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुश्चोन्नास्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिर उपवेक्ष्यति च तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोदेतव्यं । ५ यदाहं युष्माकं सन्निधावासं तदानीम् एतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ? ६ साम्प्रतं स यैन निवार्यं तद् यूयं जानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोदेतव्यं । ७ विधमर्मस्य निगृहो गुण इदानीमपि फलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवत् । ८ तस्मिन् दूरीकृते स विधम्युदिष्यति किन्तु प्रभु यीशुः स्वमुखपवनेन तं विधवसयिष्यति निजोपस्थितेस्तेजसा विनाशयिष्यति च । ९ शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाश्यमानानां मध्ये सर्वीविधाः पराक्रमा भ्रमिका आश्वर्यक्रिया लक्षणान्यधर्मजाता सर्वविधप्रतारणा च तस्योपस्थितेः फलं भविष्यति; १० यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये सत्यधर्मस्यानुरागं न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद् ११ ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मृषावाक्ये विश्वसिष्यन्ति । १२ यतो यावन्तो मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मेण तुष्णिति तैः सर्वे दंडभाजै भर्तिव्यतं । १३ हे प्रभोः प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृतं ईश्वरस्य धन्यवादोऽस्माभिः सर्वदा कर्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मं विश्वासेन च परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान् १४ तदर्थज्ञास्माभिः धोषितेन सुसंवादेन युष्मान् आहूयास्माकं प्रभो यीशुख्वीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति । १५ अतो हे भ्रातरः यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्वां शिक्षां धारयन्तः सुष्ठिरा भवत । १६ अस्माकं प्रभु यीशुख्वीष्टस्तात् ईश्वरश्वार्थतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याज्य चान्त्वनाम् अनुग्रहेणोत्तमप्रत्याशाज्ञं युष्मभ्यं दत्तवान् (aiōnios g166) १७ स स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्वाक्ये सत्कर्मणि च सुस्थिरीकरतु च ।

३ हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयव्यं यत् प्रभो वर्क्यं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रचरेत् मान्यज्ञ भवेत्; २ यच्च वयम् अविवेकेभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नुयाम यतः सर्वेषां विश्वासो न भवति । ३ किन्तु प्रभु विश्वास्यः स एव युष्मान् स्थिरीकरिष्यति दुष्टस्य कराद् उदरिष्यति च । ४ यूयम् अस्माभिः यैदौ आदिश्यच्छ्वे तत् कुरुस्थ करिष्यथ चेति विश्वासो युष्मानयिः प्रभुनास्माकं जायते । ५ ईश्वरस्य प्रेमिण्य ख्वीष्टस्य सहिष्णुतायाज्य प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि विनयतु । ६ हे भ्रातरः, अस्मत्प्रभो यीशुख्वीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् इदम् आदिशामः, अस्मत्तो युष्माभिः या शिक्षलम्भिः तां विहाय कश्चिद् भ्राता यद्यविहिताचारां करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवत । ७ यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्तव्यास्तद् यूयं स्वयं जानीथ । युष्माकं मध्ये वयम् अविहिताचारिणो नाभवाम, ८ विनामूल्यं कस्याप्यनं नाभुज्महि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभिः भर्त्र्यस्तो न भवेत् तदर्थं श्रमेण क्लेशेन च दिवानिशं कार्यम् अकुर्मा । ९ अत्रास्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् इच्छन्तस्तद् अकुर्मा । १० यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाहारोपयि न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीप उपस्थितिकालेऽपि युष्मान् अदिशाम । ११ युष्ममध्ये ऽविहिताचारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते च कार्यम् अकुर्वन्त आलस्यम् आचरत्तीत्यस्माभिः श्रूयते । १२ तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो यीशुख्वीष्टस्य नाम्ना वयम् इदम् आदिशाम आज्ञापयामश्च, ते शान्तभावेन कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमनं भुज्जतां । १३ अपरं हे भ्रातरः, यूयं

सदाचरणे न क्लाम्यत। १४ यदि च कश्चिदेतत्पत्रे लिखिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति तर्हि यूयं तं मानुषं लक्ष्यत तस्य संसर्गं त्यजत च तेन स त्रपिष्यते। १५ किन्तु तं न शत्रुं मन्यमाना भ्रातरमिव चेतयत। १६ शान्तिदाता प्रभुः सर्वत्र सर्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात्। प्रभु युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्। १७ नमस्कार एष पौलस्य मम करेण लिखितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्र एतन्मम चिह्नम् एतादृशैरक्षरै मर्या लिख्यते। १८ अस्माकं प्रभो यीशुख्तीष्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु भूयात्। आमेन्।

१ तीमथियः

१ अस्माकं त्राणकर्तुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमे: प्रभो योशुखीष्टस्य चाज्ञानुसारतो योशुखीष्टस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखति। २ अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु योशुखीष्टश्च त्वयि अनुग्रहं दयां शान्तिज्व कुर्यास्तां। ३ माकिदिनियादेशे मम गमनकाले त्वम् इक्षिष्णगरे तिष्ठन् इतरशिक्षा न ग्रहीतव्या, अनन्तेषपाख्यानेषु वंशावलिषु च युष्माभिं मर्नो न निवेशितव्यम् ४ इति कांश्चित् लोकान् यद् उपदिशेतत् मयादिष्टोऽभवः, यतः सर्वैरतै विश्वासयुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते किन्तु विवादो जायते। ५ उपदेशस्य त्वभिप्रेतं फलं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदेन निष्कपटविश्वासेन च युक्तं प्रेम। ६ केचित् जनाश्च सर्वाण्येतानि विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगामिनोऽभवन् ७ यद् भाषन्ते यच्च निश्चन्वन्ति तन्न बुध्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति। ८ सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्णते तद्वृत्तमा भवतीति वयं जानीमः। ९ अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिको ऽवाध्यो दुष्टः पापिष्ठोऽपवित्रोऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता १० वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्यविक्रेता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी च सर्वेषामेतेषां विरुद्धा, ११ तथा सच्चिदानन्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवादो मयि समर्पितस्तदनुयायीहितोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धासा व्यवस्थेति तद्याहिना जातव्य। १२ महा शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः ख्रीष्टयीशुस्तमहं धन्यं वदामि। १३ यतः पुरा निन्दक उपद्रवी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वास्योऽमन्ये परिचारकत्वे न्ययुज्ये च। तद् अविश्वासाचरणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हेतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवन्। १४ अपरं ख्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेमभ्यां सहितोऽस्मत्प्रभोरुग्रहोऽतीव प्रचुरोऽभत्। १५ पापिनः परित्रातुं ख्रीष्टो यीशु र्जगति समवतीर्णोऽभवत्, एषा कथा विश्वासनीया सर्वे ग्रहणीया च। १६ तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम आसं किन्तु ये मानवा अनन्तजीवनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे योशुना ख्रीष्टेन स्वकीया कृत्स्ना चिरसहिष्णुता यत् प्रकाशयते तदर्थमेवाहम् अनुकम्पां प्राप्तवान्। (aiōnios g166) १७ अनादिरक्ष्योऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा चानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्। (aiōn g165) १८ हे पुत्र तीमथियं त्वयि यानि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तदनुसाराद् अहम् एनमादेशं त्वयि समर्पयामि, तस्याभिप्रायोऽयं यत्त्वं तैर्वाक्यैरुत्तमयुद्धं करोषि १९ विश्वासं सत्संवेदज्ज्व धारयसि च। अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वासतरी भग्नाभवत्। २० हुमिनायसिकन्दरौ तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्मनिन्दां पुन नं कर्तुं शिक्षेते तदर्थं मया शयतानस्य करे समर्पितौ।

२ मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्तव्याः, २ सर्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तत्वेन निर्विरोधत्वेन चेश्वरभक्तिं विनीतत्वज्याचरन्तः कालं यापायामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्चपदस्थानाज्ज्व कृते ते कर्तव्याः। ३ यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यज्व भवति, ४ स सर्वेषां मानवानां परित्राणं सत्यज्ञानप्राप्तिज्येच्छति। ५ यत एकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते किञ्च्चेश्वरे मानवेषु चैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः ६ स नरावतारः ख्रीष्टो यीशु विद्यते यः सर्वेषां मुक्ते मूल्यम् आत्मदानं कृतवान्। एतेन येन प्रमाणेनोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं, ७ तद्वयितादूतो विश्वासे सत्यधर्मं च भिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययुज्ये, एतद्वाहं ख्रीष्टस्य नामा यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि। ८ अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः क्रोधसन्देहै विना पवित्रकरान् उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां। ९ तद्वत् नार्योऽपि सलज्जाः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाच्छादनं परिदृष्टु किञ्च्च केशसंक्षारैः कणकमुक्ताभिं र्महार्घपरिच्छेदश्वात्मभूषणं न कुर्वत्यः १० स्वीकृतेश्वरभक्तीनां योजितां योग्यैः सत्यपर्माणिभिः स्वभूषणं कुर्वतां। ११ नारी सप्त्युर्णविनीतत्वेन निर्विरोधं शिक्षतां। १२ नार्याः शिक्षादानं पुरुषायाज्ञादानं वाहं नानुजानामि तया निर्विरोधत्वम् आचरितव्यं। १३ यतः प्रथमम् आदमस्ततः परं हवायाः सृष्टि बृहूव। १४ किञ्चादम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्याचारिणी बृहूव। १५ तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवित्रतायां संयतमनसि च तिष्ठति तद्वृपत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्स्यति।

३ यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत इति सत्यं। २ अतोऽध्यक्षेणानिन्देनैकस्या योजितो भर्ता परिमितभोगेन संयतमनसा सभ्येनातिथिसेवकेन शिक्षणे निपुणेन ३ न मध्यपेन न प्रहारकेण किन्तु मृदुभावेन निर्विवादेन निर्लोभेन ४ स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णविनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां नियन्त्रा च भवितव्यं। ५ यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोते तेनेश्वरस्य समितेसत्त्वावधारणं कथं करिष्यते? ६ अपरं स गर्वितो भूत्वा यत् शयतान इव दण्डयोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं। ७ यच्च निन्दायां शयतानस्य जाले च न पतेत् तदर्थं तेन बहिःस्थलोकानामपि मध्ये सुख्यातियुक्तेन भवितव्यं। ८ तद्वत् परिचारकैरपि विनीतै द्विविधवाक्यरहितै र्बहुमध्यापाने ऽनासकै निर्लोभैश्च भवितव्यं, ९ निर्मलसंवेदेन च विश्वासस्य निगृद्धवाक्यं धातिव्यज्ज्व। १० अग्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परिचर्या कुर्वन्तु। ११ अपरं योषिद्विरपि विनीताभिरनपवादिकाभिः सतकार्भिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं। १२ परिचारका एकैकर्योजितो भर्तारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिजनानाज्ज्व सुशासनं कुर्युश्च। १३ यतः सा परिचर्या यै भ्रद्रूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति ख्रीष्टे यीशौ विश्वासेन महोत्सुका भवन्ति च। १४ त्वां प्रत्येतत्पत्रलेखनसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्यते। १५ यदि वा विलम्बये तर्हीश्वरस्य गृहे दर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भित्तिमूलस्वरूपायाम् अमरेश्वरस्य समितौ त्वया कीदृशा आचारः कर्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते। १६

अपरं यस्य महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् ईश्वरभक्तेस्तत् निगृहवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना सपुण्यीकृतो दौतैः सन्दृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति।

4 पवित्र आत्मा स्पष्टम् इदं वाक्यं वदति चरमकाले कतिपयलोका वहिनाइकितत्वात् २ कठोरमनसां कापट्याद् अनृतवादिनां विवाहनिषेधकानां भक्ष्यविशेषनिषेधकानाऽच ३ भूतस्वरूपाणां शिक्षायां भ्रमकात्मनां वाक्येषु च मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशिष्यन्ते। तानि तु भक्ष्याणि विश्वासिनां स्वीकृतसत्यधर्माणाऽच धन्यवादसहिताय भोगायेश्वरेण ससृजिरे। ४ यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्वम् उत्तमं यदि च धन्यवादेन भुज्यते तर्हि तस्य किमपि नाग्राह्यं भवति, ५ यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया च तत् पवित्रीभवति। ६ एतानि वाक्यानि यदि त्वं भ्रातृन् जापयेस्तर्हि यीशुख्वीष्टस्योत्तमः परिचारको भविष्यसि यो विश्वासो हितोपदेशश्च त्वया गृहीतस्तदीयवाक्यैवाप्यविष्यसे च। ७ यान्युपाख्यानानि दुर्भावानि वृद्धयोषितामेव योग्यानि च तानि त्वया विसृज्यन्ताम् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताऽच। ८ यतः शारीरिको यत्नः स्वल्पफलदो भवति किन्त्वीश्वरभक्तिरैहिकपारत्रिकजीवनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्वत्र फलदा भवति। ९ वाक्यमेतद् विश्वसनीयं सर्वे ग्रंहणीयज्य वयज्य तदर्थमेव श्राम्यामो निन्दां भुज्यमहे च। १० यतो हेतोः सर्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां त्राता योऽपर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वसामः। ११ त्वम् एतानि वाक्यानि प्रचारय समुपदिश च। १२ अल्पवयष्टक्त्वात् केनाप्यवज्ञेयो न भव किन्त्वालापेनाचरणेन प्रेमा सदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन च विश्वासिनाम् आदर्शो भव। १३ यावन्नाहम् आगमिष्यामि तावत् त्व पाठे चेतयने उपदेशे च मनो निधत्स्व। १४ प्राचीनगणहस्तार्पणसहितेन भविष्यद्वाक्येन यद्यनं तुभ्यं विश्वाणितं तवान्तःस्थे तस्मिन् दाने शिथिलमना मा भव। १५ एतेषु मनो निवेश्य, एतेषु वर्तस्व, इत्थज्य सर्वविषये तव गुणवृद्धिः प्रकाशातां। १६ स्वस्मिन् उपदेशे च सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व तत् कृत्वा त्वयात्मपरित्राणं श्रोतृणाऽच परित्राणं साधयिष्यते।

5 त्वं प्राचीनं न भर्त्यय किन्तु तं पितरमिव यूनश्च भ्रातृनिव २ वृद्धाः स्त्रियश्च मातृनिव युवतीश्च पूर्णश्चित्वेन भगिनीरिव विनयस्व। ३ अपरं सत्यविधावः सम्मन्यस्व। ४ कस्याश्चिद् विधवाया यदि पुत्राः पौत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्वीयपरिजनान् सेवितुं पित्रोः प्रत्युपकर्तुज्य शिक्षनां यतस्तदेवेश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ग्राह्यज्य कर्म्म। ५ अपरं या नारी सत्यविधावा नाथहीना चास्ति सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती दिवानिशं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं यापयति। ६ किन्तु या विधवा सुखभेगासक्ता सा जीवत्यपि मृता भवति। ७ अतएव ता यद् अनिन्दिता भवेयस्तर्थम् एतानि त्वया निदिश्यन्तां। ८ यदि कश्चित् स्वजातीयान् लोकान् विशेषतः स्वीयपरिजनान् न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टो उप्यथमश्च भवति। ९ विधवार्वो यस्या गणना भवति तथा षष्ठित्वस्तेभ्यो न्यूनवयस्क्या न भवितव्यं; अपरं पूर्वम् एकस्वामिका भूत्वा १० सा यत् शिशुपोषणेनातिथिसेवेन पवित्रलोकानां चरणप्रक्षालनेन विलक्षणाम् उपकारेण सर्वविधस्तक्मार्चरणेन च सकलमर्मकरणात् सुख्यातिप्राप्ता भवेत् तदप्यावश्यकं। ११ किन्तु युवती विंधवा न गृहाण यतः खीरस्य वैपरीत्येन तासां दर्पे जाते ता विवाहम् इच्छन्ति। १२ तस्माच्च पूर्वधर्मम् परित्यज्य दण्डनीया भवन्ति। १३ अनन्तरं ता गृहाद् गृहं पर्यटन्त्य आलस्यं शिक्षन्ते केवलमालस्यं नहि किन्त्वनर्थकालापं पराधिकारच्चर्चायापि शिक्षमाणा अनुचितानि वाक्यानि भाषन्ते। १४ अतो ममेच्छेयं युवत्यो विधवा विवाहं कुर्वताम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्म्म कुर्वताज्येत्यं विपक्षाय किमपि निन्दाद्वारं न ददतु। १५ यत इतः पूर्वम् अपि काश्चित् शयतानस्य पश्चाद्गमिन्यो जाताः। १६ अपरं विश्वासिन्या विश्वासिनो वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते तर्हि स ता: प्रतिपालयतु तस्मात् समितौ भारे उनारोपिते सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तथा शक्यते। १७ ये प्राज्यः समितिं सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वरवाक्येनोपदेशेन च ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादरस्य योग्या मान्यन्तां। १८ यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं स्यमर्द्धकृष्टस्यास्यं मा बधनेति, अपरमपि कार्यकृद् वेतनस्य योग्यो भवतीति। १९ द्वौ त्रीन् वा साक्षिणो विना कस्याचित् प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्त्वया न गृह्यतां। २० अपरं ये पापमाचरन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्यस्य तेनापेरेषामपि भीति जनिष्यते। २१ अहम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्वीष्टस्य मनोनीतदिव्यदूतानाऽच गोचरे त्वाम् इदम् आज्ञापायमि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन्ति विनापक्षपातम् एतानि विधीन् पालय। २२ कस्यापि मूर्दिं हस्तार्पणं त्वया माकार्षीः। परपापानाऽचांशी मा भव। स्वं शुचिं रक्ष। २३ अपरं तवोदरपीडायाः पुनः पुन दुर्बलतायाश्च निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् मध्यं पिव। २४ केषज्चित् मानवानां पापानि विचारात् पूर्वं केषज्चित् प्रश्नात् प्रकाशन्ते। २५ तथैव सत्कर्माण्यपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थातुं न शक्नुवन्ति।

6 यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिनं पूर्णसमादरयोग्यं मन्यन्तां नो चेद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य च निन्दा सम्भविष्यति। २ येषाऽच्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मफलभोगिनो विश्वासिनः प्रियाश्च भवन्तीति हेतोः सेवनीया एव, त्वम् एतानि शिक्षय समुपदिश च। ३ यः कश्चिद् इतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो यीशुख्वीष्टस्य हितवाक्यानीश्वरभक्ते योग्यां शिक्षाऽच न स्वीकरोति ४ स दर्पधातः सर्वथा ज्ञानीनश विवाहादै वर्गयुद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति। ५ तादृशाद् भ्रातृवाद् ईश्वर्याविरोधापवाददुष्टासूर्या भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानीहानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम् इव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठ। ६ संयतेच्छया युक्ता येश्वरभक्तिः सा

महालाभोपायो भवतीति सत्यं। 7 एतज्जगत्प्रवेशनकालेऽस्माभिः किमपि नानायि तत्यजनकालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत इति निश्चितं। 8 अतएव खाद्यान्याच्छादनानि च प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टे भवितव्यं। 9 ये तु धनिनो भवितुं चेष्टन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये चाभिलाषा मानवान् विनाशे नरके च मज्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाहितभिलाषेष्वपि पतन्ति। 10 यतोऽर्थस्पृहा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद् अभ्रंशन्त नानाकलेश्वै स्वान् अविध्यन्। 11 हे ईश्वरस्य लोक त्वम् एतेभ्यः पलाय्य धर्मं ईश्वरभक्ति विश्वासः प्रेम सहिष्णुता क्षान्तिश्वैतान्याचर। 12 विश्वासरूपम् उत्तमयुद्धं कुरु, अनन्तजीवनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आहूतोऽभवः, बहुसाक्षिणां समक्षज्योत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान्। (aiōnios g166) 13 अपरं सर्वेषां जीवयितुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च खीषो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम् इदम् आज्ञापयामि। 14 ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो योशुद्वाष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन निर्देष्टत्वेन च विद्यी रक्षयात्। 15 स ईश्वरः सच्चिदानन्दः, अद्वितीयसप्राट, राजा राजा, प्रभूना प्रभुः, 16 अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मत्त्यनां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्च। तस्य गौरवपराक्रमौ सदातनौ भूयास्तां। आमेन्। (aiōnios g166) 17 इहलोके ये धनिनस्ते चित्तसमुन्नति चपले धने विश्वासज्य न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मद्यं प्रचुरत्वेन सर्वदाता (aiōn g165) 18 योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् विश्वसन्तु सदाचारं कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु, 19 यथा च सत्यं जीवनं पापयुस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्वेति त्वयादिश्यन्तां। 20 हे तीमधिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काल्पनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधेक्तिज्च त्यज च, 21 यतः कतिपया लोकास्तां विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन। प्रसादस्तव सहायो भूयात्। आमेन्।

२ तीमथियः

१ ख्रीष्णेन यीशुना या जीवनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः ख्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखामि। २ तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टश्च त्वयि प्रसादं दयां शान्तिज्ञं क्रियास्तां। ३ अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्वं वदनं कथयामि, अहम् अभोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरं स्मरामि। ४ यश्च विश्वासः प्रथमे लोयीनामिकायां तव मातामह्याम् उनीकीनामिकायां मातरि चातिष्ठृत् तवान्तरेऽपि तिष्ठतीति मन्ये ५ तव तं निष्कपटं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मरन् यथानन्देन प्रफल्लो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षेः। ६ अतो हेतो र्म महस्तार्पणे लब्ध्ये य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वालयितुं त्वां स्मारामि। ७ यत ईश्वरोऽस्मभ्यं भयजनकम् आमानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसर्तर्कतानाम् आकरम् आमानं दत्तवान्। ८ अतेवास्माकं प्रभुमधितस्य वन्दिदासं मामिधि च प्रमाणं दातुं न त्रपस्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवादस्य कृते दुःखस्य सहभागी भव। ९ सोऽस्मान् परित्राणापात्राणि कृतवान् पवित्रेणाहात्मनेनाहृतवांशः; अस्मत्कर्महितुनेति नहि स्वीयनिरूपाणस्य प्रसादस्य च कृते तत् कृतवान्। स प्रसादः सृष्टे: पूर्वकाले ख्रीष्णेन यीशुनास्मभ्यम् अदायि, (aiōnios g166) १० किन्त्वशुनास्माकं परित्रात् यीशोः ख्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशत। ख्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन च जीवनम् अमरताज्ञं प्रकाशितवान्। ११ तस्य घोषयिता दूतश्चान्यजातीयानां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि। १२ तस्मात् कारणात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि महादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यते इति निश्चितं जानामि। १३ हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शरूपेण मत्तः श्रुताः ख्रीष्टे यीशो विश्वासप्रेमोः कथा धारय। १४ अपरम् असमदन्तर्वासिना पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोपय। १५ आशियादेशीयाः सर्वे मां त्यक्तवन्त इति त्वं जानासि तेषां मध्ये फूगिल्लो हर्मागिनिश्च विद्यते। १६ प्रभुर्नीषिफरस्य परिवारान् प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन मार्म आप्यायितवान् १७ मम शुद्धखलेन न प्रतिप्त्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यन्तेन मां मुग्यित्वा ममोदैशां प्राप्तवान्। १८ अतो विचारदिने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात्। इकिष्वनगरेऽपि स कति प्रकारै मार्म उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि।

२ हे मम पुत्र, ख्रीष्टीयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य बलेन त्वं बलवान् भव। २ अपरं बहुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्येषु परस्मै शिक्षादाने निपुणेषु च लोकेषु समर्पय। ३ त्वं यीशुख्रीष्टस्योत्तमो योद्देव क्लेशं सहस्व। ४ यो युद्धं करोति स सांसारिके व्यापारे मग्नो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्रे रोचितुं चेष्टते। ५ अपरं यो मल्ले युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्धयति तर्हि किरीटं न लप्यते। ६ अपरं यः कृषीवलः कर्म करोति तेन प्रथमेन फलभागिना भवितव्यं। ७ मया यदुच्यते तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्वत्र बुद्धिं दास्यति। ८ मम सुसंवादस्य वचनानुसाराद् दायद्वूशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितज्य यीशुं ख्रीष्टं स्मर। ९ तत्सुसंवादकाराणाद् अहं दुष्कर्मेव बन्धनदशापर्यंतं क्लेशं भुज्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबद्वं तिष्ठति। १० ख्रीष्णेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचितै लोकैरपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वाण्येतानि सहे। (aiōnios g166) ११ अपरम् एषा भारती सत्या यदि वर्यं तेन सार्दू प्रियामहे तर्हि तेन सार्दू जीविवामः, यदि च क्लेशं सहामहे तर्हि तेन सार्दू राजत्वमपि करिष्यामहे। १२ यदि वर्यं तम् अनङ्गीकुर्मस्तर्हि सोऽस्मानप्यनङ्गीकीरिष्यति। १३ यदि वर्यं न विश्वासामस्तर्हि स विश्वास्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपहोतुं न शक्नोति। १४ त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्कलं श्रोतृणां भ्रंशजनकं वाग्युद्धं न कुर्यस्तथा प्रभोः समक्षं दृढं विनीयादिश। १५ अपरं त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परिक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणज्ञ सत्यमतस्य वाक्यानां सद्विभजने निपुणज्ञ दश्यतीतुं यतस्व। १६ किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदालम्बिन उत्तरोत्तरम् अधर्मे वर्दिष्यन्ते, १७ तेषाज्ज्य वाक्यं गलितक्षतवत् क्षयवर्द्धको भविष्यति तेषां मध्ये हुमिनायः फिलीतश्चेतानामानौ द्वौ जनौ सत्यमताद् भ्रातृ जातौ, १८ मृतानां पुनरुत्थिति वृत्तीतेति वदन्तो केषाज्जिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च। १९ तथापीश्वरस्य भित्तिमूलम् अचलं तिष्ठति तस्मिंश्चेयं लिपि मुद्राङ्किता विद्यते। यथा, जानाति परमेश्वरस्तु स्वकीयान् सर्वमानवान्। अपगच्छेद् अधर्माच्य यः कश्चित् ख्रीष्टानामकृत्। २० किन्तु बृहन्निकेतने केवल सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि च भाजनानि विद्यन्त इति तर्हि काष्ठमयानि मृणमयान्यपि विद्यन्ते तेषाज्ज्य कियन्ति सम्मानाय कियन्तपमानाय च भवन्ति। २१ अतो यदि कश्चिद् एतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्यायोपयुक्तं सम्मानार्थकज्ज्य भाजनं भविष्यति। २२ यौवनावस्थाया अभिलाषास्त्वया परित्यज्यन्तां धर्मो विश्वासः प्रेम ये च शुचिमनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वते तैः सार्दूम् ऐक्यभावश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां। २३ अपरं त्वम् अनर्थकान् अज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्पादकान् ज्ञात्वा दूरीकुरु। २४ यतः प्रभो दर्सनं युद्धम् अकर्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादानेच्छुकेन सहिष्णुना च भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन नप्रत्येन चेतितव्याः। २५ तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो मनः परिवर्तनरूपं वरं दद्यात्, २६ तर्हि ते येन शयतानेन निजाभिलाषसाधनाय धृतास्तस्य जालात् चेतनां प्राप्योद्धारं लब्ध्यं शक्षयन्ति।

३ चरमदिनेषु क्लेशजनकाः समया उपस्थास्यन्तीति जानीहि। २ यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणो उर्थप्रेमिण आत्मश्लाघिनो उभिमानिनो निन्दकाः पित्रोरनाज्ञाग्राहिणः कृतध्वा अपवित्रा: ३ प्रीतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनो उजितेन्द्रिया: प्रचण्डा भद्रदेविषिणो ४ विश्वासघातका

दुःसाहसिनो दर्पधाता ईश्वराप्रेमिणः किन्तु सुखप्रेमिणो ५ भक्तवेशः किन्त्वस्वीकृतभक्तिमुणा भविष्यन्ति; एतादृशानां लोकानां संमर्मा परित्यज । ६ यतो ये जनाः प्रच्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापै र्भाग्यस्ता नानाविधाभिलापैश्चलिता या: कामिन्यो ७ नित्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्तं कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वते च ते तादृशा लोकाः। ८ यान्नि याम्बिश्च यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये ऽग्राह्याशैते लोका अपि सत्यमतं प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति । ९ किन्तु ते बहुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्तये मूढता यद्वत् तद्वद् एतेषामपि मूढता सर्वदृश्या भविष्यति । १० ममोदेशः शिष्टाभिप्रायो विश्वासो धर्य्यं प्रेम सहिष्णुतोपद्रवः क्लेशा ११ आन्तियखियायाम् इकनिये लूस्त्रायाज्व मां प्रति यद्यद् अघटत यांशोपद्रवान् अहम् असहे सर्वमैतत् त्वम् अवगतोऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु र्माम् उद्धृतवान् । १२ परन्तु यावन्तो लोकाः ख्रीष्ण योशुनेश्वरभक्तिम् आचरितुम् इच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति । १३ अपरं पापिष्ठाः खलाश्च लोका भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चैतरोत्तरं दुष्टत्वेन वर्दिष्यन्ते । १४ किन्तु त्वं यद् यद् अशिक्षाथाः, यच्च त्वयि समर्पितम् अभूत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिक्षां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सिः १५ यानि च धर्मशास्त्राणि ख्रीष्ण यीशौ विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं कर्तु शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद् अवगतोऽसि । १६ तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषबोधाय शोधनाय धर्मविनयाय च फलयूक्तं भवति १७ तेन चेश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्मणे सुसज्जश्च भवति ।

४ ईश्वरस्य गोचरे यश्च यीशुः ख्रीष्णः स्वीयागमनकाले स्वराजत्वेन जीवतां मृतानाज्व लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे ९ हं त्वाम् इदं दृढम् आज्ञापयामि । २ त्वं वाक्यं धोषय कालेऽकाले चोत्सुको भव पूर्णया सहिष्णुतया शिक्षया च लोकान् प्रबोधय भर्त्सय विनयस्व च । ३ यत एतादृशः समय आयाति यस्मिन् लोका यथार्थम् उपदेशम् असहायामानः कर्णकण्डूयनविशिष्ठा भूत्वा निजाभिलाषात् शिक्षान् संग्रहीष्यन्ति ४ सत्यमताच्च श्रोत्राणि निवर्त्य विपथगामिनो भूत्वोपाख्यानेषु प्रवर्त्तिष्यन्ते; ५ किन्तु त्वं सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसंवादप्रचारकस्य कर्म्म साधय निजपरिच्छाय्या पूर्णत्वेन कुरु च । ६ मम प्राणानाम् उत्सर्गं भवति मम प्रस्थानकालश्चोपातिष्ठत् । ७ अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्यान्तं यावद् धावितवान् विश्वासञ्ज रक्षितवान् । ८ शेषं पुण्यमुकुर्तं मदर्थं रक्षितं विद्यते तच्च तस्मिन् महादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना महां दायिष्यते केवलं महाम् इति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्योऽपि दायिष्यते । ९ त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तु यतस्व, १० यतो दीमा ऐहिकसंसारम् ईहामानो मां परित्यज्य थिष्टलनीकीं गतवान् तथा क्रीष्णिकं गर्लातियां गतवान् तीतश्च दाल्मातियां गतवान् । (aiōn g165) ११ केवलो लूको मया सार्द्धं विद्यते । त्वं मार्कं सङ्गमिनं कृत्वागच्छ यतः स परिचर्यया ममोपकारी भविष्यति, १२ तु खिकज्वाहम् इफिषनगरं प्रेषितवान् । १३ यद् आच्छादनवस्त्रं त्रोयानगरे कार्पस्य सन्निधौ मया निष्क्रिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि च विशेषतश्चम्ग्रन्थान् आनय । १४ कांस्यकारः सिक्कन्दरो मम बहुनिष्ठं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितफलं ददातु । १५ त्वमपि तस्मात् सावधानास्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो जातः । १६ मम प्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्वे मां पर्यत्यजन् तान् प्रति तस्य दोषस्य गणना न भूयात्; १७ किन्तु प्रभु र्मम सहायो ऽभवत् यथा च मया धोषणा साध्येत भिन्नजातीयाश्च सर्वे सुसंवादं शृण्युस्तथा महां शक्तिम् अददात् ततो ९ हं सिंहस्य मुखाद् उद्धृतः। १८ अपरं सर्वस्माद् दुष्कर्मतःः प्रभु र्माम् उद्धरिष्यति निजसर्वार्थाज्यं नेतुं मां तारयिष्यति च । तस्य धन्यवादः सदाकालं भूयात् । आमेन् । (aiōn g165) १९ त्वं प्रिष्ठाम् आकिलम् अनीषिफरस्य परिजनांश्च नमस्कुरु । २० इरास्तः करिन्थनगरे उतिष्ठृत् त्रफिमश्च पीडितत्वात् मिलीतनगरे मया व्यहीयत । २१ त्वं हेमन्तकालात् पूर्वम् आगन्तु यतस्व । उबूलः पूदि लीनः क्लौदिया सर्वे भ्रातरश्च त्वां नमस्कुर्वते । २२ प्रभु र्यौशुः ख्रीष्णस्तवात्मना सह भूयात् । युष्मास्वनुग्रहो भूयात् । आमेन् ।

तीतः

1 अनन्तजीवनस्याशातो जाताया ईश्वरभक्ते योग्यस्य सत्यमतस्य यत् तत्वज्ञानं यश्च विश्वास ईश्वरस्याभिरुचितलोकै लंभ्यते तदर्थं (aiōnios g166)

2 यीशुख्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोऽहं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुत्रं तीतं प्रति लिखिमि। 3 निष्कपट ईश्वर आदिकालात् पूर्व्यं तत् जीवनं प्रतिज्ञातवान् स्वनिरुपितसमये च घोषणाया तत् प्रकाशितवान्। 4 मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञया च तस्य घोषणं मयि समर्पितम् अभूत्। अस्माकं तात ईश्वरः परित्राता प्रभु यीशुख्रीष्टश्च तुभ्यम् अनुग्रहं दयां शान्तिज्ञ वितरतु। 5 त्वं यद् असम्पूर्णकार्याणि सम्पूर्ये मंदीयादेशाच्च प्रतिनगरं प्राचीनगाणान् नियोजयेस्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्वीपे स्थापयित्वा गतवान्। 6 तस्माद् यो नरो ऽनिदित एकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपचयस्यावाध्यतस्य वा दोषेणालिप्तानाज्ञ सन्तानानां जनको भवति स एव योग्यः। 7 यतो हेतोद्यक्षेणेश्वरस्य गृहाद्यक्षेणेवानिन्दनीयेन भवितव्यं। तेन स्वेच्छाचारिणा क्रोधिना पानासकेन प्रहारकेण लोभिना वा न भवितव्यं 8 किन्त्वतिथिसेवेकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्यायेन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण च भवितव्यं, 9 उपदेशे च विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं शक्नुयात् तद् आवश्यकं। 10 यतस्ते बते बहवोऽवाद्या अनर्थकवाक्यवादिनः प्रवञ्चकाश्च सन्ति विशेषतश्छन्नत्वयां मध्ये केवित् तादृशा लोकाः सन्ति। 11 तेषाज्ञ वाग्रोध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याशयानुचितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निखिलपरिवाराणां सुमति नाशयन्ति। 12 तेषां स्वदेशीय एको भविष्यद्वादी वचनमिदमुक्तवान्, यथा, क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापट्यवादिनः। हिंस्जन्तुसमानास्ते ऽलसाश्चोदरभारतः॥ 13 साक्ष्यमेतत् तथ्यं, अतो हेतोस्त्वं तान् ग्रादं भर्त्यर्थं ते च यथा विश्वासे स्वस्था भवेयु 14 यिंहूदीयोपाख्यानेषु सत्यमत्भ्रष्टानां मानवानाम् आज्ञासु च मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिश। 15 शुचीनां कृते सर्वाण्येव शुचीनि भवन्ति किन्तु कलड़कितानाम् अविश्वासिनाज्ञ कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्यः संवेदाश्च कलड़किताः सन्ति। 16 ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्मभिस्तद् अनङ्गीकुर्वते यतस्ते गर्हिता अनाज्ञाग्राहिणः सर्वसत्कर्मणश्चायोग्याः सन्ति।

2 यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां 2 विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेमिनि सहिष्णुतायाज्ञ स्वस्था भवेयुस्तद्वत्

3 प्राचीनयोधितोऽपि यथा धर्मर्थोग्यम् आचारं कुर्युः परनिन्दका बहुमध्यापानस्य निष्ठाश्च न भवेयुः 4 किन्तु सुशीक्षाकारिण्यः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्द्येत तदर्थं युवतीः सुशीलताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपत्यस्नेहं 5 विनीतिं शुचित्वं गृहिणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिष्ठज्ञादिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां। 6 तद्वद् यूनोऽपि विनीतये प्रबोधय। 7 त्वज्ञ सर्वविषये स्वं सत्कर्मणां दृष्टान्तं दर्शय शिक्षायाज्ञाविकृतत्वं धीरतां यथार्थं 8 निर्दोषज्ञ वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रिपित्यते। 9 दासाश्च यत् स्वप्रभूनां निष्ठाः सर्वविषये तु उष्जनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः 10 किमपि नापहरेयुः किन्तु पूर्णा सुविश्वस्तां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिश। यत एवम्प्रकारेणास्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्वविषये तै भूषितव्या। 11 यतो हेतोस्त्राणजनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान् प्रत्युदितवान् 12 स चास्मान् इदं शिक्ष्यति यद् वयम् अधर्मं सांसारिकभिलाषांश्चाङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या चेहलोके आयु र्यापयामः, (aiōn g165) 13 परमसुखस्याशाम् अर्थतो ऽस्माकं महत ईश्वरस्य त्राणकर्तुं यीशुख्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीक्षामहो। 14 यतः स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्मात् मोचयित्वा निजाधिकारस्वरूपं सत्कर्मसूत्युक्म् एकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्। 15 एतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन चादिश प्रबोधय च, कोऽपि त्वां नावमन्यतां।

3 ते यथा देशाधिपानां शासकानाज्ञ निष्ठा आज्ञाग्राहिणश्च सर्वस्मै सत्कर्मणे सुसज्जाश्च भवेयुः 2 कमपि न निन्द्येयु निव्विरोधिनः क्षान्ताश्च भवेयुः

सर्वान् प्रति च पूर्ण मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिश। 3 यतः पूर्व्यं वर्यमपि निर्बोधा अनाज्ञाग्राहिणो भ्रान्ता नानाभिलाषाणां सुखानाज्ञ दासेया दुष्टत्वेष्यचारिणो धृषिणाः परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः। 4 किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या दया मर्त्यानां प्रति च या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे जाते 5 वयम् आत्मकृतेभ्यो धर्मकर्मभ्यस्तन्हि किन्तु तस्य कृपातः पुर्जन्मरुपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्यात्मो नूतनीकरणेन च तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः 6 स चास्माकं त्रात्रा यीशुख्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रचुरत्वेन वृष्टवान्। 7 इत्थं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तजीवनस्याधिकारिणो जाताः। (aiōnios g166) 8 वाक्यमेतद् विश्वसनीयम् अतो हेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्मण्यनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति ममाभिमतं। तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः फलदानि च भवन्ति। 9 मृदेभ्यः प्रश्नवंशावलिविवादेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाभ्यश्च निवर्त्तस्व यतस्ता निष्फला अनर्थकाश्च भवन्ति। 10 यो जनो विभित्सुस्तम् एकवारं द्विर्वा प्रबोध दूरीकुरु, 11 यतस्तादृशो जनो विपथगामी पापिष्ठ आत्मदोषेकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां। 12 यदाहम् आर्तिमां तुखिं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्त्रैवाहं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षं। 13 व्यवस्थापकः सीना आपल्लुश्चेत्योः कस्याप्यभावो यन् भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां। 14 अपरम्

अस्मदीयलोका यन्निष्फला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोपकाराया सत्कर्मण्यनुष्ठातुं शिक्षन्तां। १५ मम सङ्गिनः सव्वे त्वां नमस्कुर्वते। ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरु; सर्वेषु युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आमेन्।

फिलोमोनः

१ ख्रीष्टस्य यीशो बन्दिदासः पौलस्तीथियनामा भ्राता च प्रियं सहकरिणं फिलीमोने २ प्रियाम् आप्पियां सहसेनाम् आर्खिप्पं फिलीमोनस्य गहे रिथ्तां समितिज्व प्रति पत्रं लिखतः । ३ अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टश्च युष्मान् प्रति शान्तिम् अनुग्रहज्व क्रियास्तां । ४ प्रभुं यीशुं प्रति सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति च तत्र प्रेमविश्वासयो वृत्तान्तं निशम्याहं ५ प्रार्थनासमये तत्र नामोच्चारयन् निरन्तरं ममेश्वरं धन्यं वदामि । ६ अस्मासु यद्यत् सौजन्यं विद्यते तत् सर्वं ख्रीष्टं यीशुं यत् प्रति भवतीति ज्ञानाय तत्र विश्वासमूलिका दानशीलता यत् सफला भवेत् तदहम् इच्छामि । ७ हे भ्रातः, त्वया पवित्रलोकानां प्राण आप्यायिता अभवन् एतस्मात् तत्र प्रेमास्माकं महान् आनन्दः सान्त्वना च जातः । ८ त्वया यत् कर्तव्यं तत् त्वाम् आज्ञापयितुं यद्यप्यहं ख्रीष्टेनातीवोत्सुको भवेयं तथापि वृद्धं ९ इदानीं यीशुख्रीष्टस्य बन्दिदासश्चैवभूतो यः पौलः सोउहं त्वां विनेतुं वरं मन्ये । १० अतः शृङ्खलबद्धोऽहं यमजनयं तं मदीयतनयम् ओर्नीषिम् अथि त्वां विनये । ११ स पूर्वं तवानुपकारक आसीत् किन्त्वदानीं तत्र मम चोपकारी भवति । १२ तमेवाहं तत्र समीपं प्रेषयामि, अतो मदीयप्राणस्वरूपः स त्वयानुगृह्यतां । १३ सुसंवादस्य कृते शृङ्खलबद्धोऽहं परिचारकमिव तं स्वसन्निधौ कर्त्तयितुम् ऐच्छ । १४ किन्तु तत्र सौजन्यं यद् बलेन न भूत्वा स्वेच्छायाः फलं भवेत् तदर्थं तत्र सम्मतिं विना किमपि कर्तव्यं नामन्ये । १५ को जानाति क्षणकालार्थं त्वत्स्तस्य विच्छेदोऽभवद् एतस्यायम् अभिप्रायो यत् त्वम् अनन्तकालार्थं तं लप्स्यसे (aiōnios g166) १६ पुन दर्शसमिव लप्स्यसे तन्नहि किन्तु दासात् श्रेष्ठं मम प्रियं तत्र च शारीरिकसम्बन्धात् प्रभुसम्बन्धाच्च ततोऽधिकं प्रियं भ्रातरमिव । १७ अतो हेतो यदि मां सहभागिनं जानासि तर्हि मामिव तमनुगृह्णाण । १८ तेन यदि तत्र किमप्यपराद्दं तुभ्यं किमपि धार्यते वा तर्हि तत् ममेति विदित्वा गणय । १९ अहं तत् परिशोत्स्यामि, एतत् पौलोऽहं स्वहस्तेन लिखामि, यतस्त्वं स्वप्राणान् अपि मह्यं धारयसि तद् वकुं नेच्छामि । २० भो भ्रातः, प्रभोः कृते मम वाज्ञां पूरय ख्रीष्टस्य कृते मम प्राणान् आप्यायय । २१ तवाज्ञाहित्वे विश्वस्य मया एतत् लिख्यते मया यदुच्यते ततोऽधिकं त्वया कारिष्यत इति जानामि । २२ तत्करणसमये मदर्थमपि वासगृहं त्वया सज्जीक्रियतां यतो युष्माकं प्रार्थनानां फलरूपो वर इवाहं युष्मायं दायिष्ये ममेति प्रत्याशा जायते । २३ ख्रीष्टस्य यीशाः कृते मया सह बन्दिरिपाप्रा २४ मम सहकारिणो मार्क आरिषार्खो दीमा लूकश्च त्वां नमस्कारं वेदयन्ति । २५ अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहो युष्माकम् आत्मना सह भूयात् आमेन ।

इब्रिणः

- 1** पुरा य ईश्वरो भविष्यद्वादिभिः पितृलोकेभ्यो नानासमये नानाप्रकारं कथितवान् 2 स एतस्मिन् शेषकाले निजपुत्रेणास्मभ्यं कथितवान्। स तं पुत्रं सर्वाधिकारिणं कृतवान् तैनैव च सर्वजगन्ति सृष्टवान्। (aiōn g165) 3 स पुत्रस्तस्य प्रभावस्य प्रतिबिम्बस्तस्य तत्त्वस्य मूर्तिश्चास्ति स्वीयशक्तिवाक्येन सर्वं धर्ते च स्वप्राप्नौरस्माकं पापमार्जनं कृत्वा ऊर्ध्वस्थाने महामहिमो दक्षिणपार्श्वे समुपाविष्टवान्। 4 दिव्यदूतगणाद् यथा स विशिष्टानाम्नो उधिकारी जातस्तथा तेभ्योऽपि श्रेष्ठो जातः। 5 यतो दूतानां मध्ये कदाचिदीश्वरेणोदं क उक्तः? यथा, "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनितो मया।" पुनश्च "अहं तस्य पिता भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति।" 6 अपरं जगति स्वकीयाद्वितीयपुत्रस्य पुनरनयनकाले तेऽनुकूलं, यथा, "ईश्वरस्य सकलै दूतैरेष एव प्रणायतां।" 7 दूतान् अधितेनेदम् उक्तं, यथा, "स करोति निजान् दूतान् गन्धवाहस्वरूपकान्। वह्निशिखास्वरूपांश्च करोति निजसेवकान्।" 8 किन्तु पुत्रुमिद्विष्य तेनोक्तं, यथा, "हे ईश्वर सदा स्थायि तव सिंहासनं भवेत्। याथार्थस्य भवेद्विष्णो राजदण्डस्त्वदीयकः।" (aiōn g165) 9 पुण्ये प्रेम करेषि त्वं किञ्चाधर्मम् कृतीयसे। तस्माद् य ईश्वरस्ते स ते मित्रगणादपि। अधिकाहादतैलेन सेचनं कृतवान् तव।" 10 पुनश्च, यथा, "हे प्रभो पृथिवीमूलम् आदौ संस्थापितं त्वया। तथा त्वदीयहस्तेन कृतं गगनमण्डलं। 11 इमे विनृक्षयतस्त्वन्तु नित्यमेवावर्तिष्ठसे। इदन्तु सकलं विश्वं संजरिष्यति वस्त्रवत्। 12 सङ्कोचितं त्वया तत्तु वस्त्रवत् परिवर्त्यते। त्वन्तु नित्यं स एवासी निरन्तास्तव वत्सराः।" 13 अपरं दूतानां मध्ये कः कदाचिदीश्वरेणोदमुक्तः? यथा, "तवारीन् पापदीपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। मम दक्षिणदिग्भागे तावत् त्वं समुपाविश॥" 14 ये परित्राणस्याधिकारिणो भविष्यन्ति तेषां परिचर्यार्थं प्रेष्यमाणाः सेवनकारिण आत्मानः किं ते सर्वे दूता नहि?
- 2** अतो वयं यद् भ्रमसोत्सा नापनीयामहे तदर्थमस्मामि र्यद्यु अश्रिति तस्मिन् मनांसि निधातव्यानि। 2 यतो हेतो दूतैः कथितं वाक्यं यद्यमोघम् अभ्रद् यदि च तल्लङ्घनकारिणे तस्याग्राहकाय च सर्वस्मै समुचितं दण्डम् अदीयत, 3 तर्हम्भिस्तादृशं महापरित्राणम् अवज्ञाय कथं रक्षा प्राप्यते, यत् प्रथमतः प्रभुना प्रोक्तं ततोऽस्मान् यावत् तस्य श्रोतृभिः स्थिरीकृतं, 4 अपरं लक्षणैरद्दूतकर्माभिः विविधशक्तिप्रकाशेन निजेच्छातः पवित्रस्यात्मनो विभागेन च यद् ईश्वरेण प्रमाणीकृतम् अभूत्। 5 वयं तु यस्य भाविराज्यस्य कथां कथयामः, तत् तेन् दिव्यदूतानाम् अधीनीकृतमिति नहि। 6 किन्तु कुत्रापि कश्चित् प्रमाणम् ईदृशं दत्तवान्, यथा, "किं वस्तु मानवो यत् स नित्यं संस्मर्यते त्वया। किं वा मानवसन्तानो यत् स आलोच्यते त्वया। 7 दिव्यदत्तगणेभ्यः स किञ्चिन् न्यूनः कृतस्त्वया। तेजोगौरवस्पेण किरीटेन विभूषितः। सृष्टं यत् ते कराभ्यां स तत्प्रभुत्वे नियोजितः। 8 चरणाधश्च तस्यैव त्वया सर्वं वशीकृतं।" तेन सर्वं यस्य वशीकृतं तस्यावशीभूतं किमपि नावशेषितं किन्त्वधुनापि वयं सर्वाणि तस्य वशीभूतानि न पश्यामः। 9 तथापि दिव्यदूतगणेभ्यो यः किञ्चिन् न्यूनीकृतोऽभवत् तं यीशुं मृत्युभोगेहोत्सेजोगौरवस्पेण किरीटेन विभूषितं पश्यामः, यत् ईश्वरस्यानुग्रहात् स सर्वेषां कृते मृत्युम् अस्वदत। 10 अपरञ्च यस्मै येन च कृत्स्नं वस्तु सृष्टं विद्यते बहुसन्तानानां विभवायानयनकाले तेषां परित्राणाग्रसरस्य दुःखभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत्। 11 यतः पावकः पूयमानाश्च सर्वे एकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, इति हेतोः स तान् भ्रातृन् वदितुं न लज्जते। 12 तेन स उक्तवान्, यथा, "द्योतिष्यामि ते नाम भ्रातृणां मध्यतो मम। परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनं।" 13 पुनरपि, यथा, "तस्मिन् विश्वस्य स्थाताहं।" पुनरपि, यथा, "पश्याम् अपत्यानि च दत्तानि महाम् ईश्वरात्।" 14 तेषाम् अपत्यानां सृधिरपललविशिष्टत्वात् सोऽपि तद्वत् तद्विशिष्टोऽभूत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् स मृत्युबलाधिकारिणं शयतानं मृत्युना बलहीनं कुर्यात् 15 ये च मृत्युभयाद् यावज्जीवनं दासत्वस्य निधान आसन् तान् उद्धरयेत्। 16 स दूतानाम् उपकारी न भवति किन्त्विनाहीमो वंशश्वैवोपकारी भवती। 17 अतो हेतोः स यथा कृपावान् प्रजानां पापशोधनार्थम् ईश्वरोदेश्यविषये विश्वास्यो महायाजको भवेत् तदर्थं सर्वविषये स्वभ्रातृणां सदृशीभवनं तस्योचितम् आसीत्। 18 यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं दुःखभोगम् अवगतस्तेन परीक्षकान्तान् उपर्कुर्तु शक्नोति।
- 3** हे स्वर्गीयस्याहानस्य सहभागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं धर्मप्रतिज्ञाया दूतोऽग्रसरश्च यो यीशुस्तम् अलोच्यव्यं। 2 मूसा यद्वत् तस्य सर्वपरिवारमध्ये विश्वास्य आसीत्, तद्वत् अयमपि स्वनियोजकस्य समीपे विश्वास्यो भवति। 3 परिवाराच्च यद्वत् तत्स्थापयितुरधिकं गौरवं भवति तद्वत् मूससोऽयं बहुतरगौरवस्य योग्यो भवति। 4 एकैकस्य निवेशनस्य परिजनानां स्थापयिता कश्चिद् विद्यते यश्च सर्वस्थापयिता स ईश्वर एव। 5 मूसाश्च वक्ष्यमाणानां साक्षी भूत्य इव तस्य सर्वपरिजनमध्ये विश्वास्योऽभवत् किन्तु खीष्टस्तस्य परिजनानामध्यक्ष इव। 6 वयं तु यदि विश्वासस्योत्साहं श्लाघनञ्च शेषं यावद् धारयामस्तर्हि तस्य परिजना भवामः। 7 अतो हेतोः पवित्रेणात्मना यद्वत् कथितं, तद्वत्, "अद्य यूर्यं कथां तस्य यदि संशोतुमिच्छथ। 8 तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः। मदाज्ञानिग्रहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा। तथा मा कुरुतेदार्नं कठिनानि मनांसि वः। 9 युष्माकं पितरस्तत्र मत्परीक्षाम् अकुर्वत्। कुर्व्यद्दिं मैऽनुसन्धानं तैरदृश्यन्त मत्क्रियाः। चत्वारिंशत्समा यावत् कुरुद्वाहान्तु तदन्वये। 10 अवादिषम् इमे लोका भ्रान्तान्तःकरणाः सदा। मामकीनानि वर्त्तानि परिजनन्ति नो इमे। 11 इति हेतोरहं कौपात् शपथं कृतवान् इमः। प्रेवेक्ष्यते जनैरेतै न विश्वामस्थलं मम॥" 12 हे भ्रातरः सावधाना भवत, अमरेश्वरात् निवर्त्तको योऽविश्वासस्तद्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्माकं कस्यापि न भवतु। 13

किन्तु यावद् अद्यनामा समये विद्यते तावद् युष्मन्मध्ये कोऽपि पापस्य वज्चनया यत् कठोरीकृतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम् उपदिशत। 14 यतो वयं ख्रीष्टस्यांशिनो जाता: किन्तु प्रथमविश्वासस्य दृढत्वम् अस्माभिः: शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं। 15 अय यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तद्वाज्ञालङ्घनस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा, तथा मा कुरुतेदार्नीं कठिनानि मनांसि व इति तेन यदुक्तं, 16 तदनुसाराद् ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते के? किं मूसासा मिसरदेशाद् आगतः: सर्वे लोका नहि? 17 केभ्यो वा स चत्वारिंशद्वृष्णि यावद् अकृध्यत्? पापं कुर्वतां येषां कुणपाः प्रान्तरे उपतन् किं तेभ्यो नहि? 18 प्रवेश्यते जनैरेतै नं विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेनाकारि? किम् अविश्वासिनां विरुद्धं नहि? 19 अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अविश्वासात् नाशकन्वन् इति वयं वीक्षामहे।

4 अपरं तद्विश्वामप्राप्ते: प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तद्विश्वामाकं कश्चित् चेत् तस्याः फलेन वज्चितो भवेत् वयम् एतस्माद् बिभीमः। 2 यतो उस्माकं समीपे यद्वृत् तद्वृत् तेषां समीपेऽपि सुसंवादः: प्रचारितो उभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्फलम् अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन सार्दू तन्नामिश्रयन्। 3 तद् विश्रामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविश्यते यतस्तेनोर्कं, "अहं कोपात् शपथं कृतवान् इम्, प्रवेश्यते जनैरेतै नं विश्रामस्थलं मम।" किन्तु तस्य कर्मणीं जगतः सृष्टिकालात् समाप्तानि सन्ति। 4 यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधिते तेनेदम् उत्तं, यथा, "ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृतेभ्यः सर्वकर्मभ्यो विशश्राम।" 5 किन्त्वेतरिम्न् स्थाने पुनस्तेनोच्यते, यथा, "प्रवेश्यते जनैरेतै नं विश्रामस्थलं मम।" 6 फलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेश्यते यत्नु ये पुरा सुसंवादं श्रुतवन्तस्तैरविश्रामात् तन्न प्रविष्टम्, 7 इति हेतोः स पुनरयनामकं दिनं निरूप्य दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वाचं दायूदा कथयति, यथा, "अय यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदार्नीं कठिनानि मनांसि वः।" 8 अपरं यिहोशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत। 9 अत ईश्वरस्य प्रजाभिः कर्तव्यं एको विश्रामस्तिष्ठति। 10 अपरम् ईश्वरो यद्वृत् स्वकृतकर्मभ्यो विशश्राम तद्वृत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो जनोऽपि स्वकृतकर्मभ्यो विश्राम्यति। 11 अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टु यतामहै, तदविश्वासोदाहरणेन कोऽपि न पततु। 12 ईश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधारखण्डापितीक्ष्णः, अपरं प्राणात्मनो ग्रन्थिमज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकारी मनस्थ सङ्कल्पानाम् अभिप्रेतानाज्य विचारकः। 13 अपरं यस्य समीपे स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानावृतं प्रकाशितज्जास्ते। 14 अपरं य उच्चतमं स्वर्गं प्रविष्ट एतादृशं एको व्यक्तिरर्थत ईश्वरस्य पुत्रो यीशुरस्माकं महायाजकोऽस्ति, अतो हेतो वर्यं धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आलम्बामहै। 15 अस्माकं यो महायाजको उस्मिति सोऽस्माकं दुःखे दुःखितो भवितुम् अशक्तो नहि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः। 16 अतएव कृपां ग्रहीतुं प्रयोजनीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्रादुर्ज्जव वयम् उत्साहेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

5 यः कश्चित् महायाजको भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत ईश्वरोद्देश्यविषयेऽर्थत उपहाराणां पापार्थकबलीनाज्य दान नियुज्यते। 2 स चाज्ञानां भ्रान्तानाज्य लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो हेतोः स स्वयमपि दौर्बल्यवेष्टितो भवति। 3 एतस्मात् कारणाच्च यद्वृत् लोकानां कृते तद्वृत् आत्मकृतेऽपि पापार्थकबलिदानं तेन कर्तव्यं। 4 स घोच्यपदः स्वेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु हारोण इव य ईश्वरेणाहृयते तेनैव गृह्यते। 5 एवमप्रकारेण ख्रीष्टोऽपि महायाजकत्वं ग्रहीतुं स्वीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनितो मयेति" वाचं यस्तं भाषितवान् स एव तस्य गौरवं कृतवान्। 6 तद्वृत् अन्यगीतेऽपीदमुक्तं, त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याजकोऽसि सदातनः। (aiōn g165) 7 स च देहासकाले बहुकृद्नेनाश्रुपातेन च मृत्युत उद्धरणे समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनतिं प्रथनाज्य कृत्वा तत्परलूपिणीं शङ्कातो रक्षां प्राप्य च 8 यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि पैरविलश्यत तैराजाग्रहणम् अशिक्षित। 9 इत्थं सिद्धीभूय निजाज्ञाग्राहिणां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणस्वरूपो उभवत्। (aiōnios g166) 10 तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभुक्तो महायाजक ईश्वरेणाख्यातः। 11 तमध्यस्माकं बहुकथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णे युष्माभिः दुर्मियाः। 12 यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्वरस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णमाला तामधि शिक्षाप्राप्ति युष्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दुधे युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते। 13 यो दुर्धापायी स शिशुरोत्तिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति। 14 किन्तु सदसद्विचारे येषां चेतांसि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु प्रयोजनमस्ति।

6 वयं मृतिजनककर्मभ्यो मनःपरावर्तनम् ईश्वरे विश्वासो मज्जनशिक्षणं हस्तार्पणं मृतलोकानाम् उत्थानम् 2 अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा चैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः ख्रीष्टविषयकं प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम। (aiōnios g166) 3 ईश्वरस्यानुमत्या च तद् अस्माभिः कारिष्यते। 4 य एककृत्वो दीपितमया भूत्वा सर्वार्थावररसम् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽशिनो जाता 5 ईश्वरस्य सुवाक्यं भाविकालस्य शक्तिज्ञास्वदितवन्तश्च ते भ्रष्टवा यदि (aiōn g165) 6 स्वमनोभिरीश्वरस्य पुत्रं पुनः कृशो घन्ति लज्जास्पदं कुर्वते च तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तान् नवीनीकर्तुं कोऽपि न शक्नोति। 7 यतो या भूमिः स्वोपरि भूयः पतिं वृष्टिं पिवती तत्परलाधिकारिणां निमित्तम् इष्टानि शाकादीन्युत्पादयति सा

ईश्वराद् आशिषं प्राप्ता । 8 किन्तु या भूमि गोंधूरकण्टकवृक्षान् उत्पादयति सा न ग्राहा शापार्हा च शेषे तस्या दाहे भविष्यति । 9 हे प्रियतमा:, यद्यपि वर्यम् एतादृशं वाक्यं भासमहे तथापि यूयं तत उत्कृष्टः परित्राणपथस्य पथिकाश्चाध इति विश्वसामः । 10 यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारो उकारि क्रियते च तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम श्रमज्ज्व विस्मर्तुम् ईश्वरोऽन्यायकारी न भवति । 11 अपरं युष्माकम् एकैको जनो यत् प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्यम् इच्छामि । 12 अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सहिष्णुतया च प्रतिज्ञानां फलाधिकारिणो जातास्तेषाम् अनुगमिनो भवत । 13 ईश्वरो यदा इब्राहीमे प्रत्यजानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्यापरस्य नाम्ना शपथं कर्तु नशक्नोतु अतो हेतोः स्वनामा शपथं कृत्वा तेनोक्तं यथा, 14 "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं वर्द्धयिष्यामि च ।" 15 अनेन प्रकरेण स सहिष्णुतां विधाय तस्या: प्रत्याशायाः फलं लब्धवान् । 16 अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्वविवादान्तको भवति । 17 इत्यस्मिन् ईश्वरः प्रतिज्ञायाः फलाधिकारिणोः स्वीयमन्त्रणाया अमोदयात् बाहुल्यतो दर्शयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरैकृतवान् । 18 अतएव यस्मिन् अनृतकथनम् ईश्वरस्य न साध्यं तादृशेनाचलेन विषयद्वयेन सम्मुखस्थरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना जायते । 19 सा प्रत्याशास्माकं मनोनैकाया अचलो लङ्घणे भूत्वा विच्छेदकवस्त्रस्याभ्यन्तरं प्रविष्टा । 20 तत्रैवास्माकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेष्ठां नित्यस्थायी याजकोऽभवत् । (aiōn g165)

7 शालमस्य राजा सर्वोपरिस्थित्येश्वरस्य याजकश्च सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् इब्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्, 2 यस्मै चेब्राहीम् सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदक् स्वनामोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शालमस्य राजार्थतः शान्तिराजो भवति । 3 अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णय आयुष आरम्भो जीवनस्य शेषश्चेषाम् अभावो भवति, इत्थं स ईश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याजकस्तिष्ठति । 4 अतएवास्माकं पूर्वपुरुष इब्राहीम् यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीदृक् महान् तद् आलोचयत । 5 याजकत्वप्राप्ता लेवे: सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत इब्राहीमो जातेभ्यः स्वीयप्रातृभ्यो दशमांशं श्रापण्यादेशं लब्धवन्तः । 6 किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नस्तथापीब्राहीमो दशमांशं गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणम् आशिषं गदितवांश्च । 7 अपरं यः श्रेयान् स क्षुद्रतरायाशिषं ददातीत्यत्र कोऽपि सन्देहो नास्ति । 8 अपरम् इदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरधीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स जीवतीतिप्रमाणप्राप्तः । 9 अपरं दशमांशग्राही लेविरपीब्राहीम्द्वारा दशमांशं दत्तवान् एतदपि कथयितुं शक्यते । 10 यतो यदा मल्कीषेदक् तस्य पितरं साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितुरुस्यासीत् । 11 अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाजकवर्गेण यदि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारोणस्य श्रेण्या मध्याद् याजकं न निरूप्येश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याजकस्योत्थापनं कृत आवश्यकम् अभविष्यत्? 12 यतो याजकवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो जायते । 13 अपरज्ज्व तद् वाक्यं यस्योदैश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य च कोऽपि कदापि वेद्याः कर्म न कृतवान् । 14 वस्तुतस्तु यं वंशमधि मूसा याजकत्वरैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिहूदावर्शेऽस्माकं प्रभु जर्मनं गृहीतवान् इति सुस्पष्टं । 15 तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवापरेण तादृशैन याजकेनोदेतत्वं, 16 यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्त्या व्यवस्थाया न भवति किन्त्वक्षयजीवनयुक्त्या शक्त्या भवति । 17 यत ईश्वर इदं साक्ष्यं दत्तवान् यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेष्ठां याजकोऽसि सदातनः ।" (aiōn g165) 18 अनेनाग्रवित्तिनो विधे दुर्बलताया निष्फलतायाश्च हेतोरर्थतो व्यवस्थाया किमपि सिद्धं न जातमिति हेतोस्तस्य लोपो भवति । 19 या च वयम् ईश्वरस्य निकटवर्तिनो भवाम एतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थापते । 20 अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तमादपि स श्रेष्ठिनयमस्य मध्यस्थो जातः । 21 यतस्ते शपथं विना याजका जाताः किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स इदमुक्तः, यथा, 22 "परमेश इदं शेषे न च तस्मान्निवत्यते । त्वं मल्कीषेदकः श्रेष्ठां याजकोऽसि सदातनः ।" (aiōn g165) 23 ते च बहवो याजका अभवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थायित्वात् निवारिताः, 24 किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याजकत्वं न परिवर्त्तनीयं । (aiōn g165) 25 ततो हेतो यं मानवास्तेनेश्वरस्य सन्निधिं गच्छन्ति तान् स शेषं यावत् परित्रातुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तु स सततं जीवति । 26 अपरम् अस्माकं तादृशमहायाजकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो उहिंसको निष्कलाङ्कः पापिभ्यो भिन्नः स्वर्गादप्युच्चीकृतश्च स्यात् । 27 अपरं महायाजकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः परं लोकानां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत आत्मबलिदानं कृत्वा तद् एककृत्वस्तेन सम्पादितं । 28 यतो व्यवस्थाया ये महायाजका निरूप्यन्ते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन यो महायाजको निरूपितः सो ऽनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र एव । (aiōn g165)

8 कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽयम् अस्माकम् एतादृश एको महायाजकोऽस्ति यः स्वर्गे महामहिमः सिंहासनस्य दक्षिणपाश्चो समुपविष्वान् 2 यच्च दूष्यं न मनुजैः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदूष्यस्य पवित्रवस्तूनाऽच्च सेवकः स भवति । 3 यत एकैको महायाजको नैवेद्यानां बलीनाऽच्च दाने नियुज्यते, अतो हेतोरेतस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विद्यत इत्यावश्यकं । 4 किञ्च च यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याजको

नाभविष्यत्, यतो ये व्यवस्थानुसारात् नैवेद्यानि ददत्येतादृशा याजका विद्यन्ते। ५ ते तु स्वर्गीयवस्तुनां दृष्टान्तेन छायया च सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मूसिस दूष्यं साधयितुम् उद्यते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्वान् फलतः स तमुक्तवान्, यथा, "अवधेहि गिरौ त्वा यद्यन्तिदर्शनं दर्शितं तद्वृत् सर्वाणि त्वया क्रियन्तां।" ६ किन्त्वदानीम् असौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थोऽभवत्। ७ स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभविष्यत तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्। ८ किन्तु स दोषमारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, "परमेश्वर इदं भाषते पश्य यस्मिन् समयेऽहम् इस्यायेलवंशेन यिहूदावंशेन च सार्द्धम् एकं नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येतादृशः समय आयति। ९ परमेश्वरोऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् आनयनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तद्विनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तैः र्मम नियमे लङ्घितेऽहं तान् प्रति चिन्तां नाकरवं। १० किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्विनात् परमहं इस्यायेलवंशीयैः सार्द्धम् इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां चित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे च तान् लेखिष्यामि, अपरमहं तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते च मम लोका भविष्यन्ति। ११ अपरं त्वं परमेश्वरं जानीहीतिवाक्येन तेषामेकैको जनः स्वं स्वं समीपवासिनं भ्रातरञ्ज्यं पुन न शिक्षयिष्यति यत आक्षुद्रात् महान्तं यावत् सर्वे मां ज्ञास्यन्ति। १२ यतो हेतोरहं तेषाम् अथर्मान् क्षिम्ब्ये तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।" १३ अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान्; यच्च पुरातनं जीणांज्यं जातं तस्य लोपो निकटोऽभवत्।

९ स प्रथमो नियम आराधनाया विविधरीतिभैरहिकपवित्रस्थानेन च विशिष्ट आसीत्। २ यतो दूष्यमेकं निरमीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत् तत्र दीपवृक्षो भोजनासनं दर्शनीयपूपानां श्रेणी चासीत्। ३ तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरक्षरिण्या अभ्यन्तरे उत्पवित्रस्थानमित्यासीत्, ४ तत्र च सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमणिडता नियममञ्जूषा चासीत् तन्मध्ये मानानाः सुवर्णघटो हारोणस्य मञ्जरितदण्डस्तक्षितौ नियमप्रस्तरौ, ५ तदुपरि च करुणासने छायाकारिणौ तेजोमयौ किरुबावास्ताम् एतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः। ६ एतेष्वीदृक् निर्मितिषु याजका ईश्वरसेवाम् अनुत्तिष्ठनतो दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति। ७ किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रतिवर्षम् एककृत्व एकाकिना महायाजकेन प्रविश्यते किन्त्वात्मनिमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाज्यं निमित्तम् उत्सर्जनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते। ८ इत्यनेन पवित्र आत्मा यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् महापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति। ९ तच्य दूष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संशोधनकालं यावद् यन्निरूपितं तद्विनात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणोऽसमर्थाभिः १० केवलं खाद्यपेयेषु विविधमज्जनेषु च शारीरिकरीतिभि युक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि च भवन्ति। ११ अपरं भाविमङ्गलानां महायाजकः ख्रीष्ट उपस्थायाहस्तनिर्मितेनार्थत एतत्स्वेच्छेभिर्भूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन च दूष्येण गत्वा १२ छागानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैककृत्व एव महापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्तवान्। (aiōnios g166) १३ वृष्णागानां रुधिरेण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण च यद्यशुचिलोका: शारीरिशुचित्वाय पूर्यन्ते, १४ तर्हि किं मन्यध्ये यः सदातनेनात्माना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्तवान्, तस्य ख्रीष्टस्य रुधिरेण युष्माकं मनान्स्यमरेश्वरस्य सेवायै किं मृत्युजनकेभ्यः कर्मभ्यो न पवित्रीकारिष्यन्ते? (aiōnios g166) १५ स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् प्रथमनियमलङ्घनरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ जातायाम् आहूतलोका अनन्तकालीयसम्पदः प्रतिज्ञाफलं लभेन्। (aiōnios g166) १६ यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं। १७ यतो हेतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बलि र्यावत् जीवति तावत् नियमो निरर्थकस्तिष्ठति। १८ तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न साधितः। १९ फलतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सर्वा आज्ञाः कथयित्वा मूसा जलेन सिन्दूरवर्णलोमा एषोवत्तेन च सार्द्धगोवत्सानां छागानाज्यं रुधिरं गृहीत्वा प्रन्थे सर्वलोकेषु च प्रक्षिप्य बधाषे, २० युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निरूपितवान् तस्य रुधिरमेतत्। २१ तद्वृत् स दूष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वापत्रेषु च रुधिरं प्रक्षिप्तवान्। २२ अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सर्वाणि रुधिरेण परिष्क्रियन्ते रुधिरपातं विना पापमोचनं न भवति च। २३ अपरं यानि स्वर्गीयवस्तुनां दृष्टान्तास्तेषाम् एतैः पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तुनाम् एतेभ्यः श्रेष्ठे बलिदानैः पावनमावश्यकं। २४ यतः ख्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं हस्तकृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्वान् किन्त्वस्मनिमित्तम् इश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः। २५ यथा च महायाजकः प्रतिवर्षं परशोणितमादाय महापवित्रस्थानं प्रविशति तथा ख्रीष्टेन पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः, २६ कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकालमारभ्यं बहुवारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवत्; किन्त्वदानीं स आत्मोत्सर्गेण पापानाशार्थम् एककृत्वो जगतः शेषकाले प्रचकाशे। (aiōn g165) २७ अपरं यथा मानुषस्यैककृत्वो मरणं तत् पश्चाद् विचारो निरूपितोऽस्ति, २८ तद्वृत् ख्रीष्टोऽपि बहूनां पापवहनार्थं बलिरूपेणैककृत्वं उत्ससुजे, अपरं द्वितीयवारां पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दास्यति।

१० व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां छायास्वरूपा न च वस्तुनां मूर्तिस्वरूपा ततो हेतो नित्यं दीयमानैकविधै वर्षिकबलिभिः शरणागतलोकान् सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति। २ यद्यशक्षयत् तर्हि तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्तिष्यत? यतः सेवाकारिष्वैककृत्वः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुन नाभविष्यत्। ३ किन्तु तै बलिदानैः प्रतिवत्सरं पापानां स्मारणं जायते। ४ यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरेण पापमोचनं न

सम्भवति। ५ एतत्कारणात् खीष्णेन जगत् प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया। ६ न च तं बलिभि हृव्यैः पापानै वा प्रतुष्यसि। ७ अवादिष्वं तदैवाहं पश्य कुर्व्वे समागमं। धर्मग्रन्थस्य सर्वे मे विद्यते लिखिता कथा। ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्पूर्यिष्यते।" ८ इत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यथि तेनेदमुक्तं यथा, बलिनैवेद्यहृव्यानि पापानञ्चोपचारकं, नेमानि वाज्ञसि त्वं हि न चैतेषु प्रतुष्यसीति। ९ ततः परं तेनोक्तं यथा, "पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्व्वे समागमं;" द्वितीयम् एतद् वाक्यं स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुप्तति। १० तेन मनोऽभिलाषेण च वयं यीशुख्चीष्ट्यैककृत्वः स्वशरीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अभवाम। ११ अपरम् एकैको याजकः प्रतिदिनम् उपासानां कुर्व्वन् यैश्च पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् एकरूपान् बलीन् पुनः पुनरुत्सृजन् तिष्ठति। १२ किन्त्वसौ पापानाशकम् एकं बलिं दत्वानन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिण उपविश्य १३ यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पादपीठं न भवन्ति तावत् प्रतीक्षमाणस्तिष्ठति। १४ यत् एकैन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् साधितवान्। १५ एतस्मिन् पवित्रां आत्माप्यस्माकं पक्षे प्रमाणयति १६ "यतो हेतोस्तदिनात् परम् अहं तैः साद्वृम् इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणदं कथितं, तेषां चित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु च तान् लेखिष्यामि च, १७ अपरञ्च तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मारिष्यामि।" १८ किन्तु यत्र पापमोचनं भवति तत्र पापार्थकबलिदानं पुनः न भवति। १९ अतो हे भ्रातरः, यीशो रुधिरेण पवित्रस्थानप्रवेशायास्माकम् उत्साहो भवति, २० यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिण्यार्थतः स्वशरीरेण नवीनं जीवनयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मितवान्, २१ अपरञ्चेश्वरीयपरिवारस्याध्यक्ष एको महायाजकोऽस्माकमस्ति। २२ अतो हेतोस्माभिः सरलान्तःकरणै दृढविश्वासैः पापबोधात् प्रक्षालितमनोभि निर्मलजले स्नातशरीरेश्वरम् उपागत्य प्रत्याशाया: प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्य। २३ यतो यस्ताम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः। २४ अपरं प्रेम्नि सत्क्रियासु चैकैकस्योत्साहवृद्धर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं। २५ अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति तथास्माभिः सभाकराणं न परित्यक्त्वं परस्परम् उपदेष्टव्यञ्च यतस्तत् महादिनम् उत्तरोत्तरं निकटवर्त्ति भवतीति युष्माभि दृश्यते। २६ सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्ते: परं यदि वयं स्वच्छया पापाचारं कुर्मस्तर्हि पापानां कृते इन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते २७ किन्तु विचारस्य भ्यानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्चावशिष्यते। २८ यः कश्चित् मूससो व्यवस्थाम् अवमन्यते स दयां विना द्वयोस्तिसृणां वा साक्षिणां प्रमाणेन हन्यते, २९ तस्मात् किं बुध्यथ्वे यो जन ईश्वरस्य पुत्रम् अवजानाति येन च पवित्रीकृतोऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं जानाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते च, स किन्यमहाघोरतदण्डस्य योग्यो भविष्यति? ३० यतः परमेश्वरः कथयति, "दानं फलस्य मत्कर्म सूचितं प्रददाय्महं" पुनरपि, "तदा विचारयिष्यन्ते परेशेन निजाः प्रजाः।" इदं यः कथितवान् तं वयं याजीमाः। ३१ अमरेश्वरस्य करयोः पतनं महाभयानकं। ३२ हे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीपिं प्राप्य बहुदुर्गतिरूपं संग्रामं सहमाना एकतो निन्दाकलेशैः कौतुकीकृता अभवत, ३३ अन्यतश्च तद्वोगिनां समांशिनोऽभवत। ३४ यूयं मम बन्धनस्य दुःखेन दुःखिनोऽभवत, युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत। ३५ यतो यूयं येनेश्वरस्येच्छां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः फलं लभ्यते तदर्थं युष्माभि धैर्यविलम्बनं कर्तव्यं। ३७ येनान्तव्यं स स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न च विलम्बिष्यते। ३८ "पुण्यवान् जनो विश्वासेन जीविष्यति किन्तु यदि निर्वर्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति।" ३९ किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात् निवृत्तिं न कुर्वाणा आत्मनः परित्राणाय विश्वासं कुर्वामहे।

११ विश्वास आशांसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति। २ तेन विश्वासेन प्राज्ञो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः। ३ अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्यसृज्यन्त, दृष्टवस्तूनि च प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदपद्यन्तैतद् वयं विश्वासेन बुध्यामहे। (aīoñ g10) ४ विश्वासेन हाबिल् ईश्वरमुद्दिश्य काबिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्माचेश्वरेण तस्य दानान्यथि प्रमाणे दत्ते स धर्मिकं इत्यस्य प्रमाणं लब्धवान् तेन विश्वासेन च स मृतः सन् अद्यापि भाषते। ५ विश्वासेन हनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरं नीतः, तस्योद्देशश्च केनापि न प्राप्य यत ईश्वरस्तं लोकान्तरं नीतवान्, तत्प्रमाणमिदं तस्य लोकान्तरीकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोचितवान् इति प्रमाणं प्राप्तवान्। ६ किन्तु विश्वासं विना कौटीश्वराय रोचितुं न शक्नोति यत ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेलिलोकेभ्यः पुरस्कारं ददाति चेतिकथायाम् ईश्वरशरणागतै विश्वसितव्यं। ७ अपरं तदानीं यान्यद्यश्यान्यासन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोहो विश्वासेन भीत्वा स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन च जगज्जनानां दोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी बभूव च। ८ विश्वासेन्नाम् आहूतः सन् आजां गृहीताय यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रसिद्धतवान् किन्तु प्रस्थानसमये कक्ष यामीति नाजानात्। ९ विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशिभ्याम् इस्हाका याकूवा च सह दृश्यवास्यभवत्। १० यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रत्यैक्षत। ११ अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोत्क्रान्ता सन्त्ययि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्यम् अमन्यत। १२ ततो हेतो मृतकल्पाद् एकस्मात् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणनातीताः समुद्रीरस्थसिकता इव चासंख्या लोका उत्पेदिरे। १३ एते सर्वे प्रतिज्ञायाः फलान्यप्राप्य केवलं दूरात् तानि निरीक्ष्य वन्दित्वा च, पृथिव्यां वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चास्मह इति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यजः। १४ ये तु जना इत्यं कथयन्ति तैः पैतृकदेशोऽस्माभिरन्विष्यत इति प्रकाशयते। १५ ते यस्माद् देशात् निर्गतास्तं यद्यस्मरिष्यन् तर्हि परावर्तनाय समयम् अलप्स्यन्त। १६ किन्तु ते सर्वोत्कृष्टम् अर्थतः स्वर्गीयं देशम् आकाङ्क्षन्ति

तस्माद् ईश्वरस्तानथि न लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तैषां कृते नगरमेकं संस्थापितवान्। 17 अपरम् इब्राहीमः परीक्षायां जातायां स विश्वासेनेस्हाकम् उत्सर्ज, 18 वस्तुत इस्हाकि तव वंशो विश्वास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्वितीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्राप्तः स उत्सर्ज। 19 यत ईश्वरो मृतानप्युत्थापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमासूपं तं लेभे। 20 अपरम् इस्हाक् विश्वासेन याकूब् एषावे च भाविविषयानन्धाशिषं ददौ। 21 अपरं याकूब् मरणकाले विश्वासेन यूषफः पुत्रोयेरैकक्षमै जनायाशिषं ददौ यष्ट्या अग्रभागे समालम्ब्य प्रणनाम च। 22 अपरं यूषफ् चरमकाले विश्वासेनेसायेल्वंशीयानां मिसरदेशाद् बर्हिमनस्य वाचं जगाद् निजास्थीनि चाधि समादिदेश। 23 नवजातो मूसाश्च विश्वासात् त्रीन् मासान् स्वपृथ्याम् अगोच्यत यतस्तौ स्वशिशुं परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाज्ञाज्ञ न शङ्कितवन्तौ। 24 अपरं यथःप्राप्तो मूसा विश्वासात् फिरौणो दौहित्र इति नाम नाङ्गीचकार। 25 यतः स क्षणिकात् पापजसुखभोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः सार्द्धं दुःखभोगं वत्रे। 26 तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः ख्याटिनिमित्तां निन्दां महतीं सम्पत्तिं मेने यतो हेतोः स पुरस्कारदानम् अपैक्षत। 27 अपरं स विश्वासेन राजः क्रोधात् न भीत्या मिसरदेशं परितत्याज, यतस्तेनादृशं वीक्षमाणेनेव धैर्यम् आलम्बित। 28 अपरं प्रथमजातानां हन्ता यत् स्वीयलोकान् न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तारपर्व्ययबलिच्छेदनं रुधिरसेचनञ्चानुषितावान्। 29 अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूफ्सागरेण जग्मुः किन्तु मिसीयलोकास्तत् कर्तुम् उपक्रम्य तोयेषु ममज्जुः। 30 अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताहं यावद् यिरिहोः प्राचीरस्य प्रदक्षिणे कृते तत् निपापत। 31 विश्वासाद् राहब्नामिका वेश्यापि प्रीत्या चारान् अनुगृह्याविश्वासिभिः सार्द्धं न विननाश। 32 अधिकं किं कथियष्यामि? गिदियोनो बारकः शिशोनो यित्ताहो दायूद् शिमूयेलो भवियद्वादिनश्चैतेषां वृत्तान्तकथनाय मम समयाभावो भविष्यति। 33 विश्वासात् ते राज्यानि वरीकृतवन्तो धर्मकर्माणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां फलं लब्धवन्तः सिंहानां मुखानि रुद्धवन्तो 34 वहेदर्हं निर्वापितवन्तः खड्गधाराद् रक्षां प्रापतवन्तो दोर्बल्ये सबलीकृता युद्धे पराक्रमिणो जाताः परेषां सैन्यानि दवयितवन्तश्च। 35 योषितः पुनरुत्थानेन मृतान् आत्मजान् लेभिरे, अपरे च श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अग्रहीत्वा ताडनेन मृतवन्तः। 36 अपरे तिरस्कारैः कशाभि र्बन्धूनैः कारया च परीक्षिताः। 37 बहवश्च प्रस्तराशातै हर्ता: करपत्रै वा विदीर्णा यन्त्रै वा किलशः खड्गधारै वा व्यापादिताः। ते मेषाणां छागानां वा चर्माणिं परिधाय दीना: पीडिता दुःखार्त्तश्चाभ्राम्यन्। 38 संसारो येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गहरेषु पृथिव्याशिष्ठेषु च पर्यटन्। 39 एतैः सर्वे विश्वासात् प्रमाणं प्रापि किन्तु प्रतिज्ञायाः फलं न प्राप्ति। 40 यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुस्तथैवेश्वरणास्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिशिरे।

12 अतो हेतोरैतावत्साक्षिमेयै वैष्टिताः सन्तो यथमपि सर्वभारम् आशुबाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते मार्गं धैर्येण धावाम। 2 यश्वासाकं विश्वासस्याग्रेसरः सिद्धिकर्त्ता चास्ति तं यीशुं वीक्षामै हृतः स स्वसम्मुखस्थितानन्दस्य प्राप्त्यर्थम् अपमानं तुच्छीकृत्य कुशस्य यातानां सोढवान् ईश्वरीयसिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वे समुपविष्टवांश्च। 3 यः पापिभिः स्वविरुद्धम् एतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोचयत तेन यूयं स्वमनःसु श्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथ। 4 यूयं पापेन सह युथ्यन्तोऽयापि शोणितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत। 5 तथा च पुत्रान् प्रीतीव युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्तिं है मत्पुत्र न तुच्छय। तेन संभर्तितव्यापि नैव क्लाम्य कदाचन। 6 परेषः प्रीयते यस्मिन् तरमै शास्तिं ददाति यत्। यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रहरत्यपि।" 7 यदि यूयं शास्तिं सहव्यं तर्हीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः सार्द्धं व्यवहरति यतः पिता यस्मै शास्तिं न ददाति तादशः पुत्रः कः? 8 सर्वे यस्या शास्तेरंशिनो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति तर्हि यूयम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे। 9 अपरम् अस्माकं शरीरिकजन्मदातारोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् ते चास्माभिः सम्पानितास्तस्माद् य आत्मानां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न जीविष्यामः? 10 ते त्वल्पदिनानि यावत् स्वमनोऽमतानुसारेण शास्तिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं हिताय तस्य पवित्रताया अंशित्वा य चास्मान् शास्ति। 11 शास्तिश्च वर्त्तमानसमये केनापि नानन्दजनिका किन्तु शोकजनिकैव मन्यते तथापि ये तया विनीयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मफलं ददाति। 12 अताएव यूयं शिथिलान् हस्तान् दुर्बलानि जानूनि च सबलानि कुरुध्वं। 13 यथा च दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न भजेते स्वस्थं तिषेत् तथा स्वचरणार्थं सरलं मार्गं निर्माति। 14 अपरञ्च सर्वे: सार्थम् एऽपेक्यभावं यच्च विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लप्यते तत् पवित्रत्वं चेष्ट्वां। 15 यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानुग्रहात् न पतेत, यथा च तिक्तताया मूलं प्रस्तु बाधाजनकं न भवेत् तेन च बहवोऽपवित्रा न भवेयुः; 16 यथा च कश्चित् लम्पटो वा एककृत्व आहारार्थं स्वीज्येषाथिकारिकेता य एषोस्तद्वद् अथर्माचारी न भवेत् तथा सावधाना भवत। 17 यतः स एषौः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् इच्छन्नपि नानुगृहीत इति यूयं जानीथ, स चाश्रुपातेन मत्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तदुपायं न लेभे। 18 अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्जलितो वह्निः कृष्णावर्णो मेघोऽन्धकारोऽङ्गेष्वां तूरीवाद्यं वाक्यानां शब्दश्च नैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः। 19 तं शब्दं श्रुत्वा श्रोतास्तादृशं सम्भाषणं यत् पुन न जायते तत् प्रार्थितवन्तः। 20 यतः पशुरपि यदि धराधरं स्पृशति तर्हि स पाषाणाधातै हन्तव्य इत्यादेशं सोऽनु ते नाशक्नुवन्। 21 तच्च दर्शनम् एवं भयानकं यत् मूससोकं भीतस्त्रासयुक्तश्चास्पीति। 22 किन्तु सीयोन्पर्वतोऽमरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थियस्थालम् अयुतानि दिव्यदूताः 23 स्वर्गे लिखितानां प्रथमजातानाम् उत्सवः समितिश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरीश्वरः सिद्धीकृतधार्मिकानाम् आत्मानो 24 नूतननियमस्य मध्यस्थो यीशुः, अपरं हाबिलो रक्तात् श्रेयः प्रचाराकं प्रोक्षणस्य रक्तञ्चैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः। 25 सावधाना भवत तं वक्तारं

नावजानीत यतो हेतोः पृथिवीस्थितः स वक्ता वैरवज्ञातस्ते यदि रक्षा नाप्रापि तर्हि स्वर्गीयवक्तुः पराङ्मुखीभूयास्माभिः कथं रक्षा प्राप्त्यते? 26 तदा तस्य रवात् पृथिवी कमिता किन्त्वदानीं तेनेदं प्रतिज्ञातं यथा, "अहं पुनरेककृत्वः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नहि गगनमपि कम्पयिष्यामि।" 27 स एककृत्वः शब्दो निश्चलविषयाणां स्थितये निर्मितानामिव चञ्चलवस्तूनां स्थानान्तरीकरणं प्रकाशयति। 28 अतएव निश्चलराज्यप्राप्तैरस्माभिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं सादरं सभयज्य तुष्टिजनकरूपेणेश्वरं सेवितुं शक्नुयाम। 29 यतोऽस्माकम् ईश्वरः संहारको वहिः।

13 भ्रातृषु प्रेम तिष्ठतु। अतिथिसेवा युष्माभिः न विस्मर्यतां 2 यतस्तया प्रच्छन्नरूपेण दिव्यदूताः केषाच्चिद् अतिथयोऽभवन्। 3 बन्दिनः सहबन्दिभिरिव दुःखिनश्च देहवासिभिरिव युष्माभिः स्मर्यन्तां। 4 विवाहः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयशश्या च शुचिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकश्चेश्वरेण दण्डयिष्यन्ते। 5 यूयम् आचारे निर्लोभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्यत च यस्माद् ईश्वर एवेदं कथितवान् यथा, "त्वां न त्यक्ष्यामि न त्वां हास्यामि।" 6 अतएव वयम् उत्साहेनेदं कथयितुं शक्नुमः, "मत्पक्षे परमेशोऽस्ति न भेष्यामि कदाचन। यस्मात् मां प्रति किं कर्तुं मानवः पारयिष्यति॥" 7 युष्माकं ये नायका युष्मभ्यम् ईश्वरस्य वाक्यं कथितवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारास्य परिणामम् आलोच्य युष्मभिस्तेषां विश्वासोऽनुक्रियतां। 8 यीशुः खीष्टः श्वोऽद्य सदा च च स एवाचते। (aiōn g165) 9 यूयं नामाविधनूत्तमशक्षाभिः न परिवर्त्तथं यतोऽनुग्रहेणान्तःकरणस्य सुरिशरीभवनं क्षेमं न च खाद्यद्रव्यैः। यतस्तदाचारिणस्तै नैंपकृताः। 10 ये दष्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या द्रव्यभोजनस्यानधिकारिणस्तादृशी यज्ञवेदिरस्माकम् आस्ते। 11 यतो येषां पश्चूनां शोणितं पापनाशाय महायाजकेन महापवित्रस्थानस्याभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि शिविराद् बहिः दद्यन्ते। 12 तस्माद् यीशुरापि यत् स्वस्थिरेण प्रजाः पवित्रीकुर्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य बहिः मृति भुक्तवान्। 13 अतो हेतोरस्माभिरपि तस्यापामानं सहमानैः शिविराद् बहिस्तस्य समीपं गन्तव्यं। 14 यतोऽत्रास्माकं स्थायि नारां न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते। 15 अतएव यीशुनास्माभिः निर्त्यं प्रशंसारूपो बलिरर्थतस्तस्य नामाङ्गीकुर्वताम् ओषाधराणां फलम् ईश्वराय दातव्यं। 16 अपरज्य परोपकारो दानञ्च युष्माभिः न विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोचते। 17 यूयं स्वनायकानाम् आज्ञाग्राहिणो वश्याश्च भवत यतो यैरूपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका इव ते युष्मदीयात्मनां रक्षणार्थं जाग्रति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्यु न च सार्तस्वरा अत्र यतध्वं यतस्तेषाम् आर्तस्वरो युष्माकम् इष्टजनको न भवेत्। 18 अपरज्य यूयम् अस्मन्निमित्तिं प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तममनोविशिष्टाः सर्वत्र सदाचारं कर्तुम् इच्छुकाश्च भवाम इति निश्चितं जानीमः। 19 विशेषतोऽहं यथा त्वरया युष्मभ्यं पुन दीये तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिकं विनये। 20 अनन्तनियमस्य रुधिरेण विशिष्टो महान् मेषपालको येन मृतगणमध्यात् पुनरानायि स शान्तिदायक ईश्वरो (aiōnios g166) 21 निजाभिमतसाधनाय सर्वस्मिन् सत्कर्मीणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य दृष्टौ च यद्यत् तुष्टिजनकं तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना खीष्टेन साधयतु। तस्मै महिमा सर्वदा भूयात् आमेन। (aiōn g165) 22 हे भ्रातरः, विनयेऽहं यूयम् इदम् उपदेशवाक्यं सहध्वं यतोऽहं संक्षेपेण युष्मान् प्रति लिखितवान्। 23 अस्माकं भ्राता तीमथियो मुक्तोऽभवद् इति जानीत, स च यदि त्वरया समागच्छति तर्हि तेन साद्मुङ्म् अहं युष्मान् साक्षात् करिष्यामि। 24 युष्माकं सर्वान् नायकान् पवित्रलोकांश्च नमस्कुरुत। अपरम् इतालियादेशीयानां नमस्कारं ज्ञास्यथ। 25 अनुग्रहो युष्माकं सर्वेषां सहायो भूयात् आमेन।

याकूबः

1 ईश्वरस्य प्रभो योशुख्नीष्टस्य च दासो याकूब् विकिर्णीभूतान् द्वादशं वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिखति । 2 हे मम भ्रातरः, यूयं यदा बहुविधपरीक्षाषु निपतत तदा तत् पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यथ्वं । 3 यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितत्वेन थैर्य्यं सम्पादयत इति जानीथ । 4 तच्च थैर्य्यं सिद्धफलं भवतु तेन यूयं सिद्धाः सम्पूर्णश्च भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावश्च युष्माकं न भविष्यति । 5 युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावो यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः सरलभावेन तिरस्कारज्ज्व विना सर्वेभ्यो ददाति ततः स याचतां ततस्तस्मै दायिष्यते । 6 किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन याचतां यतः सन्दिधो मानवो वायुना चालितस्योत्पलवमानस्य च समुद्रतरङ्गस्य सदृशो भवति । 7 तादृशो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्त्यर्तीति न मन्यतां । 8 द्विमना लोकः सर्वगतिषु चञ्चलो भवति । 9 यो भ्राता नमः स निजोन्नत्या श्लाघत । 10 यश्च धनवान् स निजनम्रतया श्लाघतांयतः स तृणपुष्पवत् क्षयं गमिष्यति । 11 यतः सतापेन सूर्योणोदित्य तृणं शोष्यते तत्पुष्पज्य भ्रश्यति तेन तस्य रूपस्य सौन्दर्यं नशयति तद्वद् धनिलोकोऽपि स्वीयमूढतया म्लास्यति । 12 यो जनः परीक्षां सहते स एव धन्यः, यतः परीक्षितत्वं प्राप्य स प्रभुना स्वप्रेमकारिभ्यः प्रतिज्ञातं जीवनमुकुर्तं लप्स्यते । 13 ईश्वरो मां परीक्षत इति परीक्षासमये कोऽपि न वदतु यतः पापायेश्वरस्य परीक्षा न भवति स च कमपि न परीक्षते । 14 किन्तु यः कक्षित् स्वीयमनोवाज्ञायाकृष्ट्यते लोभ्यते च तस्यैव परीक्षा भवति । 15 तस्मात् सा मनोवाज्ञा सगर्भा भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं जनयति । 16 हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं न भ्राप्यत । 17 यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णो वरश्च तत् सर्वम् ऊर्ध्वाद् अर्थतो यस्मिन् दशान्तरं परिवर्त्तनाजात्चाया वा नास्ति तस्माद् दीप्त्याकरात् पितुरवोहति । 18 तस्य सृष्टवस्तुनां मध्ये वयं यत् प्रथमफलस्वरूपा भवामस्तर्दधे स स्वेच्छातः सत्यमतस्य वाक्येनासामान् जनयामास । 19 अतएव हे मम प्रियभ्रातरः, युष्माकम् एकैको जनः श्रवणे त्वरितः कथने धीरः क्रोधेऽपि धीरो भवतु । 20 यतो मानवस्य क्रोधं ईश्वरीयधर्मं न साधयति । 21 अतो हेतो यूयं सर्वामि अशुचिक्रियां दृष्टबाहुल्यज्य निक्षिप्य युष्मन्मनसां परित्राणे समर्थं रोपितं वाक्यं नम्रभावेन गृह्णीत । 22 अपरज्ज्व यूयं केवलम् आत्मवञ्चयितारो वाक्यस्य श्रोतारो न भवति किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवति । 23 यतो यः कक्षिद् वाक्यस्य कर्मकारी न भूत्वा केवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पणे स्वीयशारीरिकवदनं निरीक्षमानस्य मनुजस्य सदृशः । 24 आत्माकारे दृष्टे स प्रस्थाय कीदृश आसीत् तत् तत्क्षणाद् विस्मरति । 25 किन्तु यः कक्षित् नवता मुक्ते: सिद्धां व्यवस्थाम् आलोक्य तिष्ठति स विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकर्त्त्वं सन् स्वकार्ये धन्यो भविष्यति । 26 अनायत्तरसनः सन् यः कक्षित् स्वमनो वज्चयित्वा स्वं भक्तं मन्यते तस्य भक्ति मुंधा भवति । 27 क्लेशकाले पितृहीनानां विधवानाज्ज्व यद् अवेक्षणं संसाराच्च निष्कलङ्केन यद् आत्मरक्षणं तदेव पितुरीश्वरस्य साक्षात् शुचि निर्मला च भक्तिः ।

2 हे मम भ्रातरः, यूयम् अस्माकं तेजस्विनः प्रभो योशुख्नीष्टस्य धर्मम् मुखापेक्षया न धारयत । 2 यतो युष्माकं सभायां स्वर्णाङ्गुरीयकयुक्ते भ्राजिष्णुपरिच्छदे पुरुषे प्रविष्टे मलिनवस्त्रे कस्मिन्श्च दरिद्रेऽपि प्रविष्टे 3 यूयं यदि तं भ्राजिष्णुपरिच्छदवसानं जनं निरीक्ष्य वदेत भवान् अत्रोत्तमस्थान उपविशत्विति किञ्च्च तं दरिद्रं यदि वदेत त्वम् अमुस्मिन् स्थाने तिष्ठ यद्वात्र मम पादपीठ उपविशेति, 4 तर्हि मनःसु विशेष्य यूयं किं कुतकैः कुविचारका न भवथ? 5 हे मम प्रियभ्रातरः, शृणुत, संसारे ये दरिद्रास्तान् ईश्वरो विश्वासेन धनिनः स्वप्रेमकारिभ्यश्च प्रतिश्रुतस्य राज्यस्याधिकारिणः कर्तुं किं न वरीतवान्? किन्तु दरिद्रो युष्माभिरवजायते । 6 धनवन्त एव किं युष्मान् नोपद्रवन्ति बलाच्च विचारासनानां समीपं न नयन्ति? 7 युष्मदुपरि परिकीर्तिं परमं नाम किं तैरेव न निन्यते? 8 किञ्च्च तं स्वसमीपवासिनि स्वात्मवत् प्रीयस्व, एतच्छास्त्रीयवचनासुरातो यदि यूयं राजकीयव्यवस्थां पालयथ तर्हि भद्रं कुरुथ । 9 यदि च मुखापेक्षां कुरुथ तर्हि पापम् आचरथ व्यवस्थया चाज्ञालङ्घिन इव दूष्यधे । 10 यतो यः कक्षित् कृत्स्नां व्यवस्थां पालयति स यद्यक्सिमन् विधौ स्खलति तर्हि सर्वेषाम् अपराधी भवति । 11 यतो हेतोस्त्वं परदारान् मा गच्छेति यः कथितवान् स एव नरहत्यां मा कुर्या इत्यपि कथितवान् तस्मात् त्वं परदारान् न गत्वा यदि नरहत्यां करोषि तर्हि व्यवस्थालङ्घी भवसि । 12 मुक्ते व्यवस्थातो येषां विचारेण भवितव्यं तादृशा लोका इव यूयं कथां कथयत कर्मम् कुरुत च । 13 यो दयां नाचरति तस्य विचारो निर्देयेन कारिष्यते, किन्तु दया विचारम् अभिभविष्यति । 14 हे मम भ्रातरः, मम प्रत्ययोऽस्तीति यः कथयति तस्य कर्माणि यदि न विद्यन्त तर्हि तेन किं फलं? तेन प्रत्ययेन किं तस्य परित्राणं भवितु शक्नोति? 15 केषुचिद् भ्रातृषु भगिनीषु वा वसनहीनेषु प्रात्यहिकाहारीनेषु च सत्सु युष्माकं कोऽपि तेऽयः शरीरार्थं प्रयोजनीयानि द्रव्याणि न दत्वा यदि तान् वदेत्, 16 यूयं सकुशलं गत्वोष्णगात्रा भवत तृप्तय चेति तद्विनेन किं फलं? 17 तद्वद् प्रत्ययो यदि कर्मभी युक्तो न भवेत् तद्वेकाकित्वात् मृत एवास्ते । 18 किञ्च्च कक्षिद् इदं वदिष्यति तव प्रत्ययो विद्यते मम च कर्माणि विद्यन्ते, त्वं कर्महीनं स्वप्रत्ययं मां दर्शय तर्हीहमपि मत्कर्मभ्यः स्वप्रत्ययं त्वां दर्शयिष्यामि । 19 एक ईश्वरो उस्तीति त्वं प्रत्येषि भद्रं करोषि । भूता अपि तत् प्रतिवन्ति कर्मन्ते च । 20 किन्तु हे निब्बोधमानव, कर्महीनः प्रत्ययो मृत एवास्त्येतद् अवगन्तु किम् इच्छसि? 21 अस्माकं पूर्वपुरुषो य इड्वाहीम् स्वपुत्रम् इस्हाकं यज्ञवेद्याम् उत्सृष्टवान् स किं कर्मभ्यो न सपुण्यीकृतः? 22 प्रत्यये तस्य कर्मणां सहकारिण जाते कर्मभीः प्रत्ययः सिद्धोऽभवत् तत् किं पश्यसि? 23 इथञ्चयेदं शास्त्रीयवचनं सफलम् अभवत्, इड्वाहीम् परमेश्वरे विश्वसितवान् तच्च तस्य पुण्यायागण्यत स चेश्वरस्य मित्र इति नाम लब्ध्यवान् । 24

पश्यत मानवः कर्मभ्यः सपुण्यीक्रियते न चैकाकिना प्रत्ययेन। 25 तद्वद् या राहन्नामिका वाराङ्गना चारान् अनुगृह्यापरेण मार्गेण विसर्ज सापि किं कर्मभ्यो न सपुण्यीकृता? 26 अतएवात्महीनो देहो यथा मृतोऽस्ति तथैव कर्महीनः प्रत्ययोऽपि मृतोऽस्ति।

3 हे मम भ्रातरः, शिक्षकैरस्माभि गुरुतरदण्डो लप्यत इति ज्ञात्वा यूयम् अनेके शिक्षका मा भवत। 2 यतः सर्वे वयं बृहुविषयेषु स्खलामः; यः कश्चिद् वाक्ये न स्खलति स सिद्धपुरुषः कृत्स्नं वशीकर्तुं समर्थश्चास्ति। 3 पश्यत वयम् अश्वान् वशीकर्तुं तेषां वक्त्रेषु खलीनान् निधाय तेषां कृत्स्नं शरीरम् अनुवर्त्तयामः। 4 पश्यत ये पोता अतीव बृहदाकारा: प्रवण्डवातैश्च चालितास्तेऽपि कर्णधारस्य मनोऽभिमताद् अतिक्षुद्रेण कर्णेन वाज्जितं स्थानं प्रत्यनुवर्त्तते। 5 तद्वद् रसनापि क्षुद्रतराङ्गां सन्ती दर्पवाक्यानि भाषते। पश्य कीदृग्महारण्यं दद्वते उल्पेन वहिना। 6 रसनापि भवेद् वहिरर्थम् रूपपिष्ठेषे। असमद्गेषु रसना तादृशं सन्तिष्ठिति सा कृत्स्नं देहं कलडक्यति सुषिरथस्य चक्रं प्रज्जलयति नरकानलेन ज्वलति च। (Geenna g1067) 7 पशुपक्ष्युरोगजलचाराणां सर्वेषां स्वभावो दमियितुं शक्यते मानुषिकस्वभावेन दमयाज्यक्रे च। 8 किन्तु मानवानां केनापि जिह्वा दमयितुं न शक्यते सा न निवार्यम् अनिष्टं हलाहलविषेण पूर्णा च। 9 तया वयं पितरम् ईश्वरं धन्वं वदामः, तया चेश्वरस्य सादृश्ये सृष्टान् मानवान् शपामः। 10 एकस्माद् वदनाद् धन्यवादशापौ निर्गच्छतः। हे मम भ्रातरः, एतादृशं न कर्तव्यं। 11 प्रस्ववणः किम् एकस्मात् छिद्रात् मिष्टं तिक्तज्य तोयं निर्मायिति? 12 हे मम भ्रातरः, उडुम्बरतसः किं जितफलानि द्राक्षालता वा किम् उडुम्बरफलानि फलितुं शक्नोति? तद्वद् एकः प्रस्ववणो लवणमिष्टे तोये निर्मायितुं न शक्नोति। 13 युष्माकं मध्ये जानी सुबोधश्च का आस्ते? तस्य कर्माणि जानमूलकमृदूतायुक्तानीति सदाचारात् स प्रमाणयतु। 14 किन्तु युष्मदन्तःकरणमध्ये यदि तिक्तेष्वा विवादेच्छा च विद्यते तर्हि सत्यमतस्य विलुप्तं न श्लाघधं नवानृतं कथयत। 15 तादृशं जानम् ऊर्ध्वाद् आगतं नहि किन्तु पार्थिवं शरीरि भौतिकज्य। 16 यतो हेतोरीष्वा विवादेच्छा च यत्र वेवेते तत्रैव कलहः सर्वं दुष्कृतज्य विद्यते। 17 किन्तुर्दूधाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं शुचि ततः परं शान्तं क्षान्तम् आशुसन्धेयं दयादिसत्फलैः परिपूर्णम् असन्दिधं निष्कपटज्य भवति। 18 शान्त्याचाराभिः शान्त्या धर्मफलं रौप्यते।

4 युष्माकं मध्ये समरा रणश्च कुत उत्पद्यन्ते? युष्मदङ्गशिबिराश्रिताभ्यः सुखेच्छाभ्यः किं नोत्पद्यन्ते? 2 यूयं वाज्ज्यथ किन्तु नाप्नुथ, यूयं नरहत्याम् ईर्ष्याज्य कुरुथ किन्तु कृतार्था भवितुं न शक्यतु, यूयं युध्यथ राणं कुरुथ च किन्त्वप्राप्तास्तिष्ठ, यतो हेतोः प्रार्थनां न कुरुथ। 3 यूयं प्रार्थ्यध्ये किन्तु न लभ्यते यतो हेतोः स्वसुखभेषु व्यायार्थं कुरुर्थ्यथे। 4 हे व्यभिचारिणो व्यभिचारिण्यश्च, संसारस्य यत् मैत्रं तद् ईश्वरस्य शात्रवमिति यूयं किं न जानीथ? अत एव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषति स एवेश्वरस्य शत्रुं भवति। 5 यूयं किं मन्यध्ये? शास्त्रस्य वाक्यं किं फलहीनं भवेत्? अस्मदन्तर्वासी य आत्मा स वा किम् ईर्ष्यार्थं प्रेम करोति? 6 तन्नाहि किन्तु स प्रतुलं वरं वितरति तस्माद् उत्तमास्ते यथा, आत्माभिमानलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नप्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः॥ 7 अतएव यूयम् ईश्वरस्य वश्या भवत शयतानं संरुन्ध तेन स युष्मतः पलायिष्यते। 8 ईश्वरस्य समीपवर्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्ती भविष्यति। हे पापिनः, यूयं स्वकरान् परिष्कुरुर्थं। हे द्विमनोलोकाः, यूयं स्वान्तःकरणानि शुचीनि कुरुर्थं। 9 यूयम् उद्विजधं शोचत विलपत च, युष्माकं हासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्तेतां। 10 प्रभोः समक्षं नप्रा भवत तस्मात् स युष्मान् ऊचीकरिष्यति। 11 हे भ्रातरः, यूयं परस्परं मा दूषयत। यः कश्चिद् भ्रातं दूषयति भ्रातु विचारज्य करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करोति। त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करोषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि। 12 अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता च स एवास्ते यो रक्षितुं नाशयितुज्य पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि? 13 अद्य श्वो वा वयम् अमुकनगरं गत्वा तत्र वर्षमिकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः लाभं प्राप्त्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम् इदानीं शृणुत। 14 शः किं घटिष्यते तद् यूयं न जानीथ यतो जीवनं वो भवेत् कीदृक् तत्तु बाष्पस्वरूपकं, क्षणामात्रं भवेद् दृश्यं लुप्यते च ततः परं। 15 तदनुकृत्वा युष्माकम् इदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि जीवामस्तर्हेतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम इति। 16 किन्त्वदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुर्थवे तादृशं सर्वं श्लाघनं कुत्सितमेव। 17 अतो यः कश्चित् सत्कर्म र्त्त विदिता तन्न करोति तस्य पापं जायते।

5 हे धनवन्तः, यूयम् इदानीं शृणुत युष्माभिरामिष्यत्वत्तेशहेतोः क्रन्द्यतां विलप्यताज्य। 2 युष्माकं द्रविणं जीर्णं कीटभुक्ताः सुचेलकाः। 3 कनकं रजतज्यापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलडक्ष्य युष्माकं पापं प्रमाणयिष्यति, हुताशवच्य युष्माकं पिशितं खादयिष्यति। इत्थम् अन्तिमध्येषु युष्माभिः सञ्चितं धनं। 4 पश्यत यैः कृषीवलै युष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्माभि यद् वेतनं छिन्नं तद् उच्चै धर्वनि करोति तेषां शस्यच्छेदकानाम् आर्तारावः सेनापते: परमेश्वरस्य कर्णकुरुर्प्रविष्टः। 5 यूयं पृथिव्यां सुखभेगं कामुकताज्यारितवन्तः, महाभोजस्य दिन इव निजान्तःकरणानि परितपितवन्तश्च। 6 अपरज्य युष्माभि धर्मिकस्य दण्डाजा हत्या चाकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिरुद्धवान्। 7 हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमालमध्यं। पश्यत कृषीवलो भूमे र्भुमल्यं फलं प्रतीक्षमाणो यावत् प्रथमम् अन्तिमज्य वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते। 8 यूयमपि धैर्यमालमध्य स्वान्तःकरणानि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीपवर्त्यन्यभवत्। 9 हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्डया न भवेत्

तदर्थं परस्परं न ग्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे तिष्ठति। 10 हे मम भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो नम्ना भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःखसहनस्य धैर्यस्य च दृष्टान्तान् जानीत। 11 पश्यत धैर्यशीला अस्माभि धन्या उच्यन्ते। आयूबो धैर्यं युष्माभिरश्रावि प्रभोः परिणामशादार्थं यतः प्रभु बृहुकृपः सकरुणश्चास्ति। 12 हे भ्रातरः विशेषत इदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्डया न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्नहि चेतिवाक्यं यथेष्ट भवतु। 13 युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीतं गायतु। 14 युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्राचीनान् आहातु ते च पभो नम्ना तं तैलेनाभिष्यच्य तत्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु। 15 तस्माद् विश्वासजातप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि च कृतपापे भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते। 16 यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थञ्चैकजनोऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बहुशक्तिविशिष्टा भवति। 17 य एलियो वयमिव सुखदुःखभोगी मर्त्त्वं आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टे याचितवान् तेन देशे साद्विवत्सरत्रयं यावद् वृष्टे नं बभूव। 18 पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षीत् पृथिवीं च स्वफलानि प्रारोहयत्। 19 हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परावर्त्यति 20 तर्हि यो जनः पापिनं विपथभ्रमणात् परावर्त्यति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बहुपापान्यावरिष्यति चेति जानातु।

१ पितरः

१ पन्त-गालातिया-कप्पदकिया-आशिया-बिथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकाः २ पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्णयाद् आत्मनः पावनेन यीशुख्खीष्याज्ञाग्रहणाय शोणितप्रोक्षणाय चाभिरुचितास्तान् प्रति यीशुख्खीष्यस्य प्रेरितः पितरः पत्रं लिखति। युष्मान् प्रति बाहुल्येन शान्तिरनुग्रहश्च भूयास्तां ३ अस्माकं प्रभो यीशुख्खीष्यस्य तात ईश्वरो थन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुख्खीष्यस्योत्थानेन जीवनप्रत्याशार्थम् अर्थतो ४ इक्षयनिष्कलङ्काम्लानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुन जन्यामास। सा सम्पत्तिः स्वर्गे उस्माकं कृते सञ्चिता तिष्ठति, ५ यूर्यज्वेश्वरस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाशयपरत्रिआणार्थं विश्वासेन रक्षय्येत् ६ तस्माद् यूर्यं यद्यपायानन्देन प्रफुल्ला भवत्थ तथापि साम्प्रतं प्रयोजनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यत्वे ७ यतो वाहिना यस्य परीक्षा भवति तम्मात् नश्वरसुवर्णादिपि बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासस्वरूपं यत् परीक्षितं स्वर्णं तेन यीशुख्खीष्यास्यागमनसमये प्रशंसायाः समादरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या ८ यूर्यं तं खीष्टम् अदृष्टवापि तस्मिन् प्रीयथ्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वसन्तो उनिवृचनीयेन प्रभावयुक्तेन चानन्देन प्रफुल्ला भवत्थ, ९ स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परित्राणं लभत्वे च १० युष्मासु यो उन्यग्रहो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानञ्च कृतवन्तः ११ विशेषतस्तेषामन्तव्यसीयः खीष्टे वर्तिष्यमाणानि दुःखानि तदनुगामिप्रभावज्व पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं कृतवन्तः १२ ततस्ते विषयैस्ते यन्न स्वान् किन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयत् यांश्च तान् विषयान् दिव्यदूता अप्यवनतशिशरसो निरीक्षितुम् अभिलक्षिति ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः सहाय्याद् युष्मत्समीपे सुसंवादप्रचारयितृभिः प्राकाशयन्त १३ अतएव यूर्यं मनःकटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुख्खीष्यस्य प्रकाशसमये युष्मासु वर्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णा प्रत्याशां कुरुत १४ अपरं पूर्व्यायाज्ञानतावस्थायाः कुसित्साभिलालाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाहानकारी यथा पवित्रोऽस्ति १५ यूर्यमप्याज्ञाग्रहिसन्ताना इव सर्वस्मिन् आचारे तादृक् पवित्रा भवत १६ यतो लिखितम् आस्ते, यूर्यं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादहं पवित्रः १७ अपरज्व यो विनापक्षपातम् एकैकमानुषस्य कर्मानुसाराद् विचारं करोति स यदि युष्माभिस्तात आख्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभि र्भीत्या याप्तां १८ यूर्यं निरर्थकात् पैतृकाचारात् क्षयणीयै रूप्यसुवर्णादिभि मुक्तिं न प्राप्य १९ निष्कलङ्कनिर्मलमेषाशवकर्येव खीष्टस्य बहुमूल्येन स्थिरेण मुक्तिं प्राप्तवन्त इति जानीथ २० स जगतो भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु चरमदिनेषु युष्मदर्थं प्रकाशितोऽभवत् २१ यतस्तेनैव मृतगणात् तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि चेश्वरे विश्वसिथ तस्माद् ईश्वरे युष्माकं विश्वाः प्रत्याशा चास्ते २२ यूर्यम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञाग्रहणद्वारा निष्कपटाय भ्रातृप्रेमे पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत २३ यस्माद् यूर्यं क्षयणीयवीर्यात् नहि किन्त्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य जीवनदायकेन नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः १ (aiōn g165) २४ सर्वप्राणी तृणस्तुल्यस्ततेजस्तृणपुष्पवत् तृणाणि परिशुष्टिः पुष्पाणि निपतन्ति च २५ किन्तु वाक्यं परेशस्यानन्तकालं वितिष्ठते। तदेव च वाक्यं सुसंवादेन युष्माकम् अन्तिके प्रकाशितं । (aiōn g165)

२ सर्वान् द्वेषान् सर्वाश्च छलान् कापट्यानीर्थाः समस्तगालानिकथाश्च दूरीकृत्य २ युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्राप्त्यर्थं नवजातशिशुभिरिव प्रकृतं वागदुग्धं पिपास्यतां ३ यतः प्रभु मंधुर एतस्यास्वादं यूर्यं प्राप्तवन्तः ४ अपरं मानुषैरवज्ञातस्य किन्त्वीश्वरेणाभिसुचितस्य बहुमूल्यस्य जीवत्प्रस्तरस्येव तस्य प्रभोः सन्निधिम् आगता ५ यूर्यमपि जीवत्प्रस्तरा इव निचीयमाना आत्मिकमन्दिरं खीष्टेन यीशुना चेश्वरोत्थकाणाम् आत्मिकबलीनां दानार्थं पवित्रो याजकवर्गो भवत ६ यतः शास्त्रे लिखितमास्ते, यथा, पश्य पाषाण एको ऽस्ति सीयोनि स्थापितो मया। मुख्यकोणस्य योग्यः स तृश्वातीव मूल्यवान् यो जनो विश्वसेत् तस्मिन् स लज्जां न गमिष्यति ७ विश्वासिनां युष्माकमेव समीपे स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनां कृते निवेतृभिरवज्ञातः स पाषाणः कोणस्य भित्तिमूलं भूत्वा बाधाजनकः पाषाणः स्खलनकारकश्च शैलो जातः ८ ते चाविश्वासाद् वाक्येन स्खलन्ति स्खलने च नियुक्ताः सन्ति ९ किन्तु यूर्यं येनान्धकारमध्यात् स्वकीयाश्वर्यदीपित्मध्यम् आहृतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुचितो वंशो राजकीयो याजकवर्गः पवित्रा जातिरथिकर्त्तव्याः प्रजाश्च जाताः १० पूर्वं यूर्यं तस्य प्रजा नाभवत किन्त्वदानीम् ईश्वरस्य प्रजा आध्ये ११ हे प्रियतमाः, यूर्यं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका इव मनसः प्रातिकूल्येन योधिभ्यः शारीरिकसुखाभिसेष्यो निरवर्त्थम् इत्यहं विनये १२ देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार एवम् उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दुष्कर्मकारिलोकानिव पुन न निन्दनः कृपादृष्टिदेने स्वचक्षुर्गोर्चरीयसत्क्रियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसां कुर्युः १३ ततो हेतो यूर्यं प्रभोरुनरोधात् मानवसृष्टानां कर्तृत्वपदानां वशीभवत विशेषतो भूपालस्य यतः स श्रेष्ठः, १४ देशाध्यक्षाणाज्ञ यतस्ते दुष्कर्मकारिणां दण्डदानार्थं सत्कर्मकारिणां प्रशंसार्थञ्च तेन प्रेरिताः १५ इथं निर्बोधमानुषाणाम् अज्ञानत्वं यत् सदाचारिभि युष्माभि निरुत्तरीक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं १६ यूर्यं स्वाधीना इवाचरत तथापि दुष्टत्याय वेषस्वरूपां स्वाधीनतां धारयन्त इव नहि किन्त्वीश्वरस्य दासा इव १७ सर्वान् समाद्रियञ्च भ्रातृवर्गे प्रीयव्यम् ईश्वराद् विभीत भूपालं सम्मन्यञ्च १८ हे दासाः यूर्यं सम्पूर्णादरेण प्रभूनां वश्या भवत केवलं भद्राणां दयालूनाज्ञ नहि किन्त्वनृजूनामपि १९ यतो इन्यायेन

दुःखभोगकाल ईश्वरचिन्तया यत् क्लेशसहनं तदेव प्रियं । 20 पापं कृत्वा युष्माकं चपेटाधातसहनेन का प्रशंसा? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहनं तदेवेश्वरस्य प्रियं । 21 तदर्थमेव यूयम् आहूता यतः ख्रीष्टोऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं भुक्त्वा यूयं यत् तस्य पदचिह्ने र्वजेत तदर्थं दृष्टान्तमेकं दर्शितवान् । 22 स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने कापि छलस्य कथा नासीत् । 23 निन्दितोऽपि सन् स प्रतिनिन्दां न कृतवान् दुःखं सहमानोऽपि न भर्त्सितवान् किन्तु यथार्थविचारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान् । 24 वर्यं यत् पापेभ्यो निवृत्य धर्मार्थं जीवामस्तदर्थं स स्वशरीरणास्माकं पापानि क्रुश ऊद्वान् तस्य प्रहारे यूयं स्वस्था अभवत् । 25 यतः पूर्वं यूयं भ्रमणकरिमेषा इवाध्वं किन्त्वधुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य च समीपं प्रत्यावर्त्तिः ।

३ हे योषितः, यूयमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यदि केचिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि 2 ते विनावाक्यं योषिताम् आचारेणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारेणाक्रान्तं शक्ष्यन्ते । 3 अपरं केशरचनया स्वर्णालङ्कारधारणोन परिच्छदपरिधानेन वा युष्माकं वाहाभूषा न भवतु, 4 किन्त्वीश्वरस्य साक्षाद् बहुमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयरत्नेन सुक्तो गुप्त आन्तरिकमानव एव । 5 यतः पूर्वकाले या: पवित्रस्त्रिय ईश्वरे प्रत्याशामकुर्वन् ता अपि तादृशीमेव भूयां धारयन्त्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन् । 6 ततैव सारा द्वाराहीमो वश्या सतीं तं पतिमाख्यातवती यूयज्य यदि सदाचारिण्यो भवथ व्याकुलतया च भीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या आच्वे । 7 हे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजनैरिव योषिद्दिः सहवासं कुरुत, एकस्य जीवनवरस्य सहभागीनीभ्यताभ्यः समादरं वितरत च न चेद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते । 8 विशेषतो यूयं सर्वं एकमनसः परदुःखे दुखिता भ्रातृप्रिमिणः कृपावन्तः प्रीतिभावाश्च भवत । 9 अनिष्टस्य परिशोधेनानिष्टं निन्दाया वा परिशोधेन निन्दा न कुर्वन्त आशिषं दत्त यतो यूयम् आशिरविधिकारिणो भवितुमाहूता इति जानीथ । 10 अपरज्य, जीवने प्रीयमाणो यः सुदिनानि दिदृक्षते । पापात् जिह्वां मृषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्त्येत् । 11 स त्यजेद् दुष्टात्मार्गं सक्रियाज्वं समाचरेत् । मृगयाणश्च शनिं स नित्यमेवानुधावतु । 12 लोचने परमेशस्योन्मीलिते धार्मिकान् प्रति । प्रार्थनायाः कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा । क्रोधास्यज्यं परेशस्य कदाचारिषु वर्तते । 13 अपरं यदि यूयम् उत्तमस्यानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान् हिंसिष्यते? 14 यदि च धर्मार्थं क्लिश्यत्वं तर्हि धन्या भविष्यथ । तेषाम् आशङ्कक्या यूयं न बिभीत न विडक्त वा । 15 मनोभिः किन्तु मन्यद्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं । अपरज्य युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशायास्तत्त्वं यः कश्चित् पृच्छति तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं दातुं सदा सुसज्जा भवत । 16 ये च ख्रीष्टधर्मेण युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्मकारिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तदर्थं युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु । 17 ईश्वरस्याभिमताद् यदि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि सदाचारिभिः क्लेशसहनं वरं न च कदाचारिभिः । 18 यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अथार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः ख्रीष्टोऽप्येककृत्वः पापानां दण्डं भुक्त्वान्, स च शरीरसम्बन्धे मारितः किन्त्वात्मनः सम्बन्धे पुन जीवितोऽभवत् । 19 तस्मबन्धे च स यात्रां विधाय काराबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं धोषितवान् । 20 पुरा नोहस्य समये यावत् पोतो निरमीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसहिष्णुता यदा व्यलम्बत तदा तेऽनाज्ञाग्राहिणोऽभवन् । तेन पोतोनाल्पेऽर्थाद् अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णः । 21 तनिदर्शनज्ञावगाहनं (अर्थतः शरीरिकमतिनाया यस्त्यागः स नहि किन्त्वीश्वरायोत्तमसंवेदस्य या प्रतज्ञा सैव) योशुखीष्टस्य पुनरुत्थानेनेदानीम् अस्मान् उत्तारयति, 22 यतः स स्वर्गं गत्वेश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गयदूताः शासका बलानि च तस्य वशीभूता अभवन् ।

४ अस्माकं विनिमयेन ख्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं भुक्त्वान् अतो हेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं भुक्त्वान् स पापात् मुक्त 2 इति भावेन यूयमपि सुसज्जीभ्यू देहवासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् इच्छासाधनार्थं यापयत । 3 आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्माभि यद् देवपूजकानाम् इच्छासाधनं कामकुत्सिताभिलाषमध्यापानरङ्गरसमत्ताधृणाहृदिवपूजावरणज्याकारि तेन बाहुल्यं । 4 यूयं तैः सह तस्मिन् सर्ववानशपद्के मज्जितुं न धावथ, इत्यनेनाश्वर्यं विज्ञाय ते युष्मान् निन्दन्ति । 5 किन्तु यो जीवतां मृतानाज्य विचारं कर्तुम् उद्यतोऽस्ति तस्मै तैरुत्तरं दायिष्यते । 6 यतो हेतो ये मृतास्तेषां यत् मानवोद्देश्यः शरीरिकविचारः किन्त्वीश्वरोद्देश्यम् आत्मिकजीवनं भवत् तदर्थं तेषामपि सन्निधौ सुसमाचारः प्रकाशितोऽभवत् । 7 सर्वेषाम् अन्तिमकाल उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुबुद्यः प्रार्थनार्थं जाग्रतश्च भवत । 8 विशेषतः परस्परं गाढं कुरुत, यतः पापानामपि बाहुल्यं प्रेमैवाच्छादयिष्यते । 9 कातरोत्तिं विना परस्यरम् आतिथं कुरुत । 10 येन यो वरो लब्धस्नेहैव स परम् उपकरोत्, इत्थं यूयम् ईश्वरस्य बहुविधप्रसादस्योत्तमा भाणडागारायिषा भवत । 11 यो वाक्यं कथयति स ईश्वरस्य वाक्यमिव कथयतु यश्च परम् उपकरोति स ईश्वरदत्सामथ्यादिवौपकरोतु । सर्वविषये यीशुखीष्टेनेश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव गौरवं पराक्रमश्च सर्वदा भूयात् । आमेन। (aiōn g165) 12 हे प्रियतमा, युष्माकं परीक्षार्थं यस्तापो युष्मासु वर्तते तम् असम्भवघटितं मत्वा नाश्र्यं जानीत, 13 किन्तु ख्रीष्टेन क्लेशानां सहभागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशेऽप्यानन्देन प्रफुल्ला भविष्यथ । 14 यदि ख्रीष्टस्य नामहेतुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वविधितिष्ठिति तेषां मध्ये स निन्दये किन्तु युष्मन्मध्ये प्रशस्यते । 15 किन्तु युष्माकं कोऽपि हन्ता वा चैरै वा दुष्कर्मकृद् वा पराधिकारचर्चक इव दण्डं न भुडक्तां । 16 यदि च ख्रीष्टीयान इव दण्डं भुडक्ते तर्हि स न लज्जामानस्तत्कारणाद् ईश्वरं प्रशंसतु । 17 यतो विचारस्यारम्भसमये ईश्वरस्य मन्दिरे युज्यते यदि चास्मत्स्वारभते तर्हि श्रीरायसुसंवादग्राहिणां शेषदशा का भविष्यति? 18 धार्मिकिनापि चेत्

त्राणम् अतिकृच्छ्रेण गम्यते। तर्ह्यधार्मिकपापिभ्याम् आश्रयः कुत्र लप्स्यते। 19 अत ईश्वरेच्छातो ये दुःखं भुज्जते ते सदाचारेण स्वात्मानो विश्वास्यसषुरीश्वर्य कराभ्यां निदधतां।

5 ख्रीष्टस्य क्लेशानां साक्षी प्रकाशिष्यमाणस्य प्रतापस्यांशी प्राचीनशाहं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेदं वदामि। 2 युष्माकं मध्यवर्तीं य ईश्वरस्य मेषवृन्दे यूयं तं पालयत तस्य वीक्षणं कुरुत च, आवश्यकत्वेन नहि किन्तु स्वेच्छातो न व कुलोभेन किन्त्वच्छुकमनसा। 3 अपरम् अंशानाम् अधिकारिण इव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य दृष्टान्तस्वरूपा भवत। 4 तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अम्लानं गौरवकिरीटं लप्स्यद्वे। 5 हे युवानः, यूयमपि प्राचीनलोकानां वश्या भवत सर्वे च सर्वेषां वशीभूय नग्रताभरणेन भूषिता भवत, यतः, आत्माभिमानिलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नग्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः। 6 अतो यूयम ईश्वरस्य बलवत्करस्याद्ये नग्रीभूय तिष्ठत तेन स उचितसमये युष्मान् उच्चीकरिष्यति। 7 यूयं सर्वचिन्तां तस्मिन् निक्षिपत यतः स युष्मान् प्रति चिन्तयति। 8 यूयं प्रबुद्धा जाग्रतश्च तिष्ठत यतो युष्माकं प्रतिवादी यः शयतानः स गर्जनकारी सिंह इव पर्यटन् कं ग्रसिष्यामीति मृगयते, 9 अतो विश्वासे सुस्थिरास्तिष्ठन्तसेन सार्द्धं युध्यत, युष्माकं जगन्निवासिभ्रातृष्पि तादृशाः क्लेशा वर्तन्त इति जानीत। 10 क्षणिकदुःखभौगात् परम् अस्मभ्यं ख्रीष्णेन यीशुना स्वकीयानन्तगौरवदानार्थं योऽस्मान् आहृतवान् स सर्वानुग्राहीश्वरः स्वयं युष्मान् सिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलांश्च करोतु। (aiōnios g166) 11 तस्य गौरवं पराक्रमश्वानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्। (aiōn g165) 12 यः सिल्वानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्यो भ्राता भवति तद्वाराहं संक्षेपेण लिखित्वा युष्मान् विनीतवान् यूयज्वयस्मिन् अधितिष्ठ स एवेश्वरस्य सत्योऽनुग्रह इति प्रमाणं दत्तवान्। 13 युष्माभिः सहाभिरुचिता या समिति बाबिलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेदयति। 14 यूयं प्रेमचुम्बनेन परस्परं नमस्कुरुत। यीशुख्रीष्टान्तिनां युष्माकं सर्वेषां शान्तिं भूयात्। आमेन्।

२ पितरः

१ ये जना अस्माभिः सार्द्धम् अस्तदीश्वरे त्रातरि यीशुखीष्टे च पुण्यसम्बलितविश्वासधनस्य समानांशित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशुखीष्टस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिखति । २ ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशुश्वेत तत्वज्ञानेन युष्मास्वनुग्रहशान्त्यो बहुत्तुल्यं वर्ततां । ३ जीवनार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थज्यव्यद्यु आवश्यकं तत् सर्ववृग्गौरवसदृणाभ्याम् अस्मदाहानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मृत्यं दत्तवती । ४ तत्सर्वेण चास्मृत्यं तादृशा बहुमूल्या महाप्रतिज्ञा दत्ता याभि यूर्यं संसारव्याप्तात् कुत्सिताभिलाषमूलात् सर्वनाशाद् रक्षां प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनो भवितुं शक्नुथ । ५ ततो हेतो यूर्यं सम्पूर्णं यत्नं विधाय विश्वासे सौजन्ये ज्ञानं ६ ज्ञान आयतेन्द्रियताम् आयतेन्द्रियतायां धैर्य्यं धैर्य्यं ईश्वरभक्तिम् ७ ईश्वरभक्तौ भ्रातृस्नेहे च प्रेम युड्क्त । ८ एतानि यदि युष्मासु विद्यन्ते वर्द्धन्ते च तद्वास्मत्रभो यीशुखीष्टस्य तत्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्फलांश्च न स्थापयिष्यन्ति । ९ किन्वतेनानि यस्य न विद्यन्ते सोऽन्यो मुद्रितलोचनः स्वकीयपूर्वपापानां मार्जनस्य विस्मृतिं गतश्च । १० तस्माद् हे भ्रातरः, यूर्यं स्वकीयाहानवरणयो दृढकरणे बहु यत्थं, तत् कृत्वा कदाच न स्खलिष्यथ । ११ यतोऽनेन प्रकारेणास्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुखीष्टस्यानन्तराज्यस्य प्रवेशेन यूर्यं सुकलेन योजयिष्यथे । (aiōnios g166) १२ यद्यपि यूर्यम् एतत् सर्वं जानीय वर्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ च तथापि युष्मान् सर्वदा तत् स्मारयितुम् अहम् अयत्नवान् न भविष्यामि । १३ यावद् एतस्मिन् दूष्ये तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मारयन् प्रबोधयितुं विहितं मन्ये । १४ यतोऽस्माकं प्रभु यीशुखीष्टो मां यत् ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्त्यव्यम् इति जानामि । १५ मम परलोकगमनात् परमपि यूर्यं यदेतानि स्मर्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्वथा यतिष्ये । १६ यतोऽस्माकं प्रभो यीशुखीष्टस्य पराक्रमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापन्तो वयं कल्पितान्युपाख्यानान्यन्वगच्छामेति नहि किन्तु तस्य महिमः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा भाषितवन्तः । १७ यतः स पितुरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाज्व प्राप्तवान् विशेषतो महिमयुक्तेजोमध्याद् एतादृशी वाणी तं प्रति निर्गतवती, यथा, एष मम प्रियपुत्र एतस्मिन् मम परमसन्तोषः । १८ स्वर्गात् निगतियं वाणीं पवित्रप्रवृत्ते तेन सार्द्धं विद्यमानैरस्माभिरावि । १९ अपरम् अस्मत्समीपे दृढतं भविष्यद्वाक्यं विद्यते यूर्यञ्च यदि दिनारम्भं युष्मन्मनः सु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिरमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं समन्यथे तर्हि भद्रं करिष्यथ । २० शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नहि, एतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां । २१ यतो भविष्यद्वाक्यं पुरा मानुषाणाम् इच्छातो नोत्पन्नं किन्त्वीश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रेणात्मना प्रवर्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त ।

२ अपरं पूर्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्ठन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां क्रेतारं प्रभुम् अनुगृहीकृत्य सत्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्यन्ति विनाशकवैधमर्म्यं गुरुं युष्मन्मध्यम् अनेष्यन्ति । २ ततोऽनेकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेष्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविष्यति । ३ अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै युष्मतो लाभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनदण्डाज्ञा न विलम्बते तेषां विनाशश्च न निद्राति । ४ ईश्वरः कृतापापान् दूतान् न क्षमित्वा तिमिरशूद्ध्यतैः पाताले रुदृध्वा विचारार्थं समर्पितवान् । (Tartaroō g5020) ५ पुरातनं संसारमपि न क्षमित्वा तं दुष्टानां संसारं जलाप्लावनेन मज्जयित्वा सप्तजैः सहितं धर्मप्रचारकं नोहं रक्षितवान् । ६ सिद्धेमम् अमोरा चेतिनामके नगरे भविष्यतां दुष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डितवान् । ७ किन्तु तैः कुत्सितव्यभिचारिभिः दुष्टात्मभिः विलम्बं धार्मिकं लोटं रक्षितवान् । ८ स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदृष्टिश्रोत्रोग्वरेभ्यस्तेषाम् अधर्माचारोभ्यः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान् । ९ प्रभु र्भक्तान् परीक्षाद् उद्दृद्धुं विचारदिनञ्च यावद् दण्डवामानान् अधार्मिकान् रोद्दुं पारयति, १० विशेषतो ये ऽसेष्याभिलाषात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति कर्तृत्वपदानि चावजानन्ति तानेव (रोद्दुं पारयति) ते दुःसाहस्रिनः प्रगल्भाश्च । ११ अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्धिधौ येषां वैपैरित्येन निन्दासूक्ष्मं विचारान् कुर्वन्ति तेषाम् उच्चपदस्थानां निन्दनाद् इमे न भीताः । १२ किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्तव्यतायै विनाशयतायै च जायन्ते तत्सदृशा इमे यन्न बुद्ध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाशयत्या विनंक्षयन्ति स्वीयार्थमस्य फलं प्राप्यन्ति च । १३ ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुखं मन्यन्ते निजछलैः सुखभोगिनः सन्तो युष्माभिः सार्द्धं भोजनं कुर्वन्तः कलङ्किनो दोषिणश्च भवन्ति । १४ तेषां लोचनानि परदाराकाङ्क्षीणि पापे चाश्रान्तानि ते चञ्चलानि मनांसि मोहयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति च । १५ ते शापग्रस्ता वंशाः सरलमार्गं विहाय बियोरपुत्रस्य बिलियमस्य विपथेन ब्रजन्तो भ्रान्ता अभवन् । स बिलियमोऽप्यथर्मात् प्राप्ये पारितेषिकेऽप्रीयत, १६ किन्तु निजापाराधाद् भर्त्सनाम् अलभत यतो वचनशक्तिहीनं वाहनं मानुषिकगिरम् उच्चार्थं भविष्यद्वादिन उन्मत्तताम् अबाधत । १७ इमे निर्जलानि प्रस्ववणानि प्रचण्डवायुना चालिता मेघाश्व तेषां कृते नित्यस्थायी घोरतरान्धकारः सञ्चितोऽस्ति । (questioned) १८ ये च जना भ्रान्त्याचारिणात् कृच्छ्रेणोद्भूतास्तान् इमे ऽपरिमितदर्पकथा भाषमाणा: शारीरिकसुखाभिलाषैः कामक्रिडाभिश्च मोहयन्ति । १९ तेष्यः स्वाधीनात् प्रतिज्ञाय स्वयं विनाशयताया दासा भवन्ति, यतः, यो येनैव पराजिग्ये स जातस्तस्य किङ्करः । २० त्रातुः प्रभो यीशुखीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्भूत ये पुनस्तेषु निमज्ज्य पराजीयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुत्सिता भवति । २१ तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्तिं वरं न च निर्दिष्टात् पवित्रविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां पराकर्त्तनं । २२ किन्तु येयं सत्या दृष्टान्तकथा सैव तेषु फलितवती, यथा, कुक्कुरः स्वीयवान्ताय व्याकर्त्तते पुनः पुनः । लुठितुं कद्दमे तद्वत् क्षालितश्चैव शूकरः ॥

3 हे प्रियतमा:, यूयं यथा पवित्रभविष्यद्वकृभिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि त्रात्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान् स्मारयित्वा 2 युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अहं द्वितीयम् इदं पत्रं लिखामि। 3 प्रथमं युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् शेषे काले स्वेच्छाचारिणो निन्दका उपस्थाय 4 वदिष्यन्ति प्रभोरागमनस्य प्रतिज्ञा कुत्र? यतः पितॄलोकानां महानिद्रागमनात् परं सर्वाणि सृष्टेरारम्भकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते। 5 पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना च पृथिव्यविद्यतैतद् अनिच्छुकतातस्ते न जानान्ति, 6 ततस्तात्कालिकसंसारो जलेनाप्लावितो विनाशं गतः। 7 किन्तव्यधुना वर्तमाने आकाशभूमण्डले तेनैव वाक्येन वहन्यर्थं गुणे विचारदिनं दुष्टमानवानां विनाशज्च याद् रक्षयते। 8 हे प्रियतमा:, यूयम् एतदेकं वाक्यम् अनवगता मा भवत यत् प्रभोः साक्षाद् दिनमेकं वर्षसहस्रवद् वर्षसहस्रञ्च दिनैकवत्। 9 केचिद् यथा विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नहि किन्तु कोऽपि यन्न विनश्येत् सर्वं एव मनः परार्तनं गच्छेयुरित्यभिलषन् सोऽस्मान् प्रति दीर्घसहिष्णुतां विदधाति। 10 किन्तु क्षपायां चौर इव प्रभो दिनम् आगमिष्यति तस्मिन् महाशब्देन गगनमण्डलं लोप्यते मूलवस्तूनि च तापेन गलिष्यन्ते 12 तस्येश्वरदिनस्यागमनं प्रतीक्षमाणैराकाङ्क्षमाणैश्य यूष्माभि धर्माचारेश्वरभक्तिभ्यां कीदृशै लोकै भवितव्यं? 13 तथापि वयं तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं भूमण्डलञ्च प्रतीक्षामहे। 14 अतएव हे प्रियतमा:, तानि प्रतीक्षमाणा यूयं निष्कलङ्का अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठथैतस्मिन् यतध्वं। 15 अस्माकं प्रभो दीर्घसहिष्णुताञ्च परित्राणजनिकां मन्यध्वं। अस्माकं प्रियभात्रे पौलाय यत् ज्ञानम् अदायि तदनुसारेण सोऽपि पत्रे युष्मान् प्रति तदेवालिखत्। 16 स्वकीयसर्वपत्रेषु चैतान्यथि प्रस्तुत्य तदेव गदति। तेषु पत्रेषु कतिपयानि दुरुद्याणि वाक्यानि विद्यन्ते ये च लोका अज्ञानाश्रव्यलाश्च ते निजविनाशार्थम् अन्यशास्त्रीयवचनानीव तान्यपि विकारयन्ति। 17 तस्माद् हे प्रियतमा:, यूयं पूर्वं बुद्ध्वा सावधानास्तिष्ठत, अधार्मिकाणां भ्रान्तिसोतसापहृताः स्वकीयसुस्थिरत्वात् मा भ्रश्यत। 18 किन्त्वस्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुद्वीष्ट्यानुग्रहे जाने च वर्द्धत्वं। तस्य गौरवम् इदानीं सदाकालञ्च भूयात्। आमेन। (aiōn g165)

१ योहनः

१ आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरश्रावि यज्च वयं स्वनेत्रै दृष्टवन्तो यज्च वीक्षितवन्तः स्वकैः स्पृष्टवन्तश्च तं जीवनवादं वयं ज्ञापयामः। २ स जीवनस्वरूपः प्रकाशत वयज्च तं दृष्टवन्तस्तमधि साक्षं दद्वश्च, यश्च पितुः सन्निधावर्ततास्माकं समीपे प्रकाशत च तम् अनन्तजीवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः। (aiōnios g166) ३ अस्माभिः यद् दृष्टं श्रुतज्च तदेव युष्मान् ज्ञापयते तेनास्माभिः सहाशित्वं युष्माकं भविष्यति। अस्माकज्च सहाशित्वं पित्रा ततुत्रेण यीशुख्वीष्टेन च सार्दू भवति। ४ अपरज्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णो भवेद् तदर्थं वयम् एतानि लिखामः। ५ वयं यां वार्ता तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्। ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति। ६ वयं तेन सहाशिन इति गदित्वा यद्यन्धाकारे चरामस्तर्हि सत्याचारिणो न सन्तो उन्नतवादिनो भवामः। ७ किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि चरामस्तर्हि परस्परं सहभागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य यीशुख्वीष्टस्य रुधिरज्ञास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्धयति। ८ वयं निष्पापा इति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वज्चयामः सत्यमतज्ञास्माकम् अन्तरे न विद्यते। ९ यदि स्वपापानि स्वीकृमहि तर्हि स विश्वास्यो याथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्मच्चास्मान् शुद्धयिष्यति। १० वयम् अकृतपापा इति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाक्यज्ञास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

२ हे प्रियबालकाः, युष्माभिः यर्त् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिख्यन्ते। यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे उस्माकं एकः सहायो उर्थतो धार्मिको यीशुः ख्रीष्टो विद्यते। २ स चास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं नहि किन्तु लिखिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं। ३ वयं तं जानीम इति तदीयायापालनेनावगच्छामः। ४ अहं तं जानीमीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो उन्नतवादी सत्यमतज्च तस्यान्तरे न विद्यते। ५ यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यस्पेण सिद्ध्यति वयं तस्मिन् वर्त्तमाहे तद् एतेनावगच्छामः। ६ अहं तस्मिन् तिष्ठामीति यो गदति तस्येदम् उचितं यत् ख्रीष्टो यादृग् आचरितवान् सो उपि तादृग् आचरेत्। ७ हे प्रियतामाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिखामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभिः लर्ब्धां पुरातनामाज्ञां लिखामि। आदितो युष्माभिः यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा। ८ पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनामाज्ञा मया लिख्यत एतदपि तस्मिन् युष्मासु च सत्यं, यतो उन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्वेदार्णं प्रकाशते; ९ अहं ज्योतिषि वर्ता इति गदित्वा यः स्वभातरं द्वेष्टि सो ईश्वरपि तमिसे वर्तते। १० स्वभातरि यः प्रीयते स एव ज्योतिषि वर्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते। ११ किन्तु स्वभातरं यो द्वेष्टि स तिमिरे वर्तते तिमिरे चरति च तिमिरेण च तस्य नयने उन्धीक्रियेते तस्मात् क्क यामीति स ज्ञातुं न शक्नोति। १२ हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिखामि। १३ हे पितरः, य आदितो वर्तमानस्तं यूयं जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखामि। हे युवानः यूयं पापत्मानं जितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। हे बालकाः, यूयं पितरं जानीथ तस्मादहं युष्मान् प्रति लिखितवान्। १४ हे पितरः, आदितो यो वर्तमानस्तं यूयं जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। हे युवानः, यूयं बलवन्त आध्वे, ईश्वरस्य वाक्यज्च युष्मदन्तरे वर्तते पापात्मा च युष्माभिः पराजिये तस्माद् युष्मान् प्रति लिखितवान्। १५ यूयं संसारे संसारस्थविषये च मा प्रीयध्वं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न तिष्ठति। १६ यतः संसारे यद्यत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो दर्शनिन्द्रियस्याभिलाषो जीवनस्य गर्वश्च सर्वमेतत् पितृतो न जायते किन्तु संसारदेव। १७ संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु य ईश्वरस्येष्ट करोति सो उन्नतकालं यावत् तिष्ठति। (aiōn g165) १८ हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं ख्रीष्टारिणोपस्थाव्यमिति युष्माभिः यथा श्रुतं तथा बहवः ख्रीष्टार्य उपस्थितास्तस्मादयं शेषकालोऽस्तीति वयं जानीमः। १९ ते उस्मन्मध्यान् निर्मातवन्तः किन्त्वस्मदीया नासन् यद्यस्मदीया अभविष्यन् तर्हास्तस्मिंगे उस्थास्यन्, किन्तु सर्वे उस्मदीया न सन्त्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत्। २० यः पवित्रस्तस्माद् यूयम् अभिषेकं प्राप्तवन्तस्तेन सर्वाणि जानीथ। २१ यूयं सत्यमतं जानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् तन्नहि किन्तु यूयं तत् जानीथ सत्यमताच्च किमप्यनृतवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव। २२ यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यो नाड्गीकरोति तं विना को उपरो उन्नतवादी भवेत्? स एव ख्रीष्टार्यः पितरं पुत्रज्च नाड्गीकरोति। २३ यः कश्चित् पुत्रं नाड्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यश्च पुत्रमङ्गीकरोति स पितरमपि धारयति। २४ आदितो युष्माभिः यर्त् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठतु, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि पुत्रे पितरि च स्थास्यथ। २५ स च प्रतिज्ञायास्मध्यं यत् प्रतिज्ञातवान् तद् अनन्तजीवनं। (aiōnios g166) २६ ये जना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यहम् इदं लिखितवान्। २७ अपरं यूयं तस्माद् यम् अभिषेकं प्राप्तवन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोऽपि यद् युष्मान् शिक्षयेत् तद् अनावश्यकं, स चाभिषेको युष्मान् सर्वाणि शिक्षयति सत्यश्च भवति न चातथ्यः, अतः स युष्मान् यद्यद् अशिक्षयत् तद्वद् तत्र स्थास्यथ। २८ अतएव हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत, तथा सति स यदा प्रकाशिष्यते तदा वयं प्रतिभान्विता भविष्यामः, तस्यागमनसमये च तस्य सक्षान्त त्रपिष्यामहे। २९ स धार्मिको उस्तीति यदि यूयं जानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्मचारं करोति स तस्मात् जात इत्यपि जानीत।

3 पश्यत वयम् ईश्वरस्य सन्ताना इति नाम्नाख्यामहे, एतेन पितास्मभ्यं कीदृक् महाप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्तं नाजानात् तत्कारणादस्मान्

अपि न जानाति। 2 हे प्रियतमा:, इदानीं वयम् ईश्वरस्य सन्ताना आस्महे पश्चात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्यप्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं तस्य सदृशा भविष्यामि इति जानीमः, यतः स यादृशो उस्ति तादृशो उस्माभिर्दीर्शिष्यते। 3 तस्मिन् एषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भवति स स्वं तथा पवित्रं करोति यथा स पवित्रो उस्ति। 4 यः कश्चित् पापम् आचरति स व्यवस्थालङ्घनं करोति यतः पापमेव व्यवस्थालङ्घनं। 5 अपरं सो उस्माकं पापान्यपर्हर्तु प्राकाशतैतद् यूयं जानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते। 6 यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वागतवान्। 7 हे प्रियबालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तादृशं धार्मिको भवति यादृक् स धार्मिको उस्ति। 8 यः पापाचारं करोति स शयतानात् जातो यतः शयतान आदितः पापाचारी शयतानस्य कर्मणां लोपार्थमेवेश्वरस्य पुत्रः प्राकाशत। 9 यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य वीर्यं तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुज्य न शक्नोति यतः स ईश्वरात् जातः। 10 इत्यनेनेश्वरस्य सन्तानाः शयतानस्य च सन्ताना व्यक्ता भवन्ति। यः कश्चिद् धर्माचारं न करोति स ईश्वरात् जातो नहि यश्च स्वभातरि न प्रीयते सो उपीश्वरात् जातो नहि। 11 यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स एष एव यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं। 12 पापात्मतो जातो यः काबिल् स्वभातरं हत्वान् तत्सदृशैरस्माभिर्न भवितव्यं। स कस्मात् कारणात् तं हत्वान्? तस्य कर्मणां दुष्टानि तद्भ्रातुश्च कर्माणि धर्माण्यासन् इति कारणात्। 13 हे मम भ्रातरः, संसारो यदि युष्मान् द्वेष्टि तर्हि तद् आश्चर्यं न मन्यथ्वं। 14 वयं मृत्युम् उत्तीर्य जीवनं प्राप्तवन्तस्तद् भ्रातृषु प्रेमकरणात् जानीमः। भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यौ तिष्ठति। 15 यः कश्चित् स्वभातरं द्वेष्टि सं नरघाती किञ्चानन्तजीवनं नरघातिनः कस्याप्यन्तरे नावतिष्ठते तद् यूयं जानीथ। (aiōnios g166) 16 अस्माकं कृते स स्वप्राणांस्त्यक्तवान् इत्यनेन वयं प्रेम्नास्तत्त्वम् अवगताः, अपरं भ्रातृणां कृते उस्माभिरपि प्राणास्त्यक्तव्याः। 17 सांसारिकजीविकाप्राप्तो यो जनः स्वभातरं दीनं दृष्ट्वा तस्मात् स्वीयदयां रुणद्वि तस्यान्तरं ईश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठेत्? 18 हे मम प्रियबालकाः, वाक्येन जिह्या वास्माभिः प्रेम न कर्तव्यं किन्तु कार्येण सत्यतया चैव। 19 एतेन वयं यत् सत्यमत्सम्बन्धीयास्तत् जानीमस्तस्य साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्यामश्च। 20 यतो उस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् दूषयति तर्ह्यस्मदन्तः करणाद् ईश्वरो महान् सर्वज्ञश्च। 21 हे प्रियतमा:, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दूषयति तर्हि वयम् ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिभान्विता भवामः। 22 यच्च प्रार्थामहे तत् तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वयं तस्याज्ञा: पालयामस्तस्य साक्षात् तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्च। 23 अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वयं पुत्रस्य यीशुर्खीष्यस्य नाम्नि विश्वसिमस्तस्याज्ञानुसारेण च परस्परं प्रेम कुर्मः। 24 यश्च तस्याज्ञा: पालयति स तस्मिन् तिष्ठति तस्मिन् सोऽपि तिष्ठति; स चास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात् सो उस्मासु तिष्ठतीति जानीमः।

4 हे प्रियतमा:, यूयं सर्वेषाम्बत्मसु न विश्वसित किन्तु ते ईश्वरात् जाता न वेत्यात्मनः परीक्षाध्वं यतो बहवो मृषाभविष्यद्वादिनो जगन्मध्यम् आगतवन्तः। 1 ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन परिचीयतां, यीशुः ख्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत एतद् येन केनचिद् आत्मना स्वीक्रियते स ईश्वरीयः। 3 किन्तु यीशुः ख्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत एतद् येन केनचिद् आत्मना नाङ्गीक्रियते स ईश्वरीयो नहि किन्तु ख्रीष्टरात्मा, तेन चागन्तव्यमिति युष्माभिः श्रुतं, स चेदानीमपि जगति वर्तते। 4 हे बालकाः, यूयम् ईश्वरात् जातास्तान् जितवन्तश्च यतः संसाराधिष्ठानकारिणो उपि युष्मदधिष्ठानकारी महान्। 5 ते संसारात् जातास्तो हेतोः संसाराद् भाषन्ते संसारश्च तेषां वाक्यानि गृह्णाति। 6 वयम् ईश्वरात् जाताः, ईश्वरं यो जानाति सोऽस्मद्वाक्यानि गृह्णाति यश्वेश्वरात् जातो नहि सोऽस्मद्वाक्यानि न गृह्णाति; अनेन वयं सत्यात्मानं भ्रामकात्मानज्ञ परिचिनुमः। 7 हे प्रियतमा:, वयं परस्परं प्रेम करवाम, यतः प्रेम ईश्वरात् जायते, अपरं यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वरात् जात ईश्वरं वेत्ति च। 8 यः प्रेम न करोति स ईश्वरं न जानाति यत ईश्वरः प्रेमस्वरूपः। 9 अस्मास्वीश्वरस्य प्रेमैतेन प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणास्मभ्यं जीवनदानार्थम् ईश्वरः स्वीयम् अद्वितीयं पुरुं जगन्मध्यं प्रेषितवान्। 10 वयं यद् ईश्वरे प्रीतवन्त इत्यत्र नहि किन्तु स यदस्मासु प्रीतवान् अस्मत्पापानां प्रायश्चित्तार्थं स्वपुत्रे प्रेषितवांश्चेत्यत्र प्रेम सन्तिष्ठते। 11 हे प्रियतमा:, अस्मासु यदीश्वरेणैतादृशं प्रेम कृतं तर्हि परस्परं प्रेम कर्तुम् अस्माकमप्युचितं। 12 ईश्वरः कदाच केनापि न दृशः यद्यस्माभिः परस्परं प्रेम क्रियते तर्हीश्वरो उस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य प्रेम चास्मासु सेत्यते। 13 अस्मभ्यं तेन स्वकीयात्मनोऽशो दत्त इत्यनेन वयं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स च यद् अस्मासु तिष्ठतीति जानीमः। 14 पिता जगत्रातारं पुत्रं प्रेषितवान् एतद् वयं दृष्ट्वा प्रमाणायामः। 15 यीशुरीश्वरस्य पुत्र एतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरसितष्ठति स चेश्वरे तिष्ठति। 16 अस्मास्वीश्वरस्य यत् प्रेम वर्तते तद् वयं जातवन्तस्तस्मिन् विश्वासितवन्तश्च। ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेमी यस्तिष्ठति स ईश्वरे तिष्ठति तस्मिंश्चेश्वरसितष्ठति। 17 स यादृशो उस्ति वयमप्येतस्मिन् जगति तादृशा भवाम एतस्माद् विचारदिने उस्माभिर्या प्रतिभा लभ्यते सास्मत्सम्बन्धीयस्य प्रेमः सिद्धिः। 18 प्रेमिन् भीति न वर्तते किन्तु सिद्धं प्रेम भीतिं निराकरोति यतो भीतिः सयातनास्ति भीतो मानवः प्रेमिन् सिद्धो न जातः। 19 अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान् इति कारणाद् वयं तस्मिन् प्रीयामहे। 20 ईश्वरे उपरं प्रीय इत्युक्त्वा यः कश्चित् स्वभातरं द्वेष्टि सो उत्तरवदी। स यं दृष्टवान् तस्मिन् स्वभातरि यदि न प्रीयते तर्हि वयम् ईश्वरं न दृष्टवान् कथं तस्मिन् प्रेम कर्तु शक्नुयात्? 21 अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वीयभ्रातराय्यपि प्रीयताम् इयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभिर्लभ्या।

५ यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यः कश्चिद् विश्वासिति स ईश्वरात् जातः; अपरं यः कश्चित् जनयितरि प्रीयते स तस्मात् जाते जने उपि प्रीयते । २ वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन जानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञाः पालयामश्च । ३ यत् ईश्वरे यत् प्रेम तत् तदीयाज्ञापालनेनास्माभिः प्रकाशयितव्यं, तस्याज्ञाश्च कठोरा न भवन्ति । ४ यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स संसारं जयति किञ्चास्माकं यो विश्वासः स एवास्माकं संसारजयियज्यः । ५ यीशुरीश्वरस्य पुत्र इति यो विश्वसिति तं विना कोऽपरः संसारं जयति? ६ सोऽभिषिक्तस्त्राता यीशुस्तोयरुधिराभ्याम् आगतः केवलं तोयेन नहि किन्तु तोयरुधिराभ्याम् आत्मा च साक्षी भवति यत् आत्मा सत्यतास्वरूपः । ७ यतो हेतोः स्वर्गं पिता वादः पवित्र आत्मा च त्रय इमे साक्षिणः सन्ति, त्रय इमे चैको भवन्ति । ८ तथा पृथिव्याम् आत्मा तोयं रुधिरञ्ज त्रीयेतानि साक्ष्यं ददाति तेषां त्रयाणाम् एकत्वं भवति च । ९ मानवानां साक्ष्यं यद्यस्माभि गृह्यते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः स्वपुत्रमधीश्वरेण दत्तं साक्ष्यमिदं । १० ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वसिति स निजान्तरे तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरे यो न विश्वसिति स तम् अनृतवादिनं करोति यत् ईश्वरः स्वपुत्रमधी यत् साक्ष्यं दत्तवान् तस्मिन् स न विश्वसिति । ११ तच्च साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरो उस्माभ्यम् अनन्तजीवनं दत्तवान् तच्च जीवनं तस्य पुत्रे विद्यते । (aiōnios g166) १२ यः पुत्रं धारयति स जीवनं धारियति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स जीवनं न धारयति । १३ ईश्वरपुत्रस्य नाम्नि युज्ञान् प्रत्येतानि मया लिखितानि तस्याभिप्रायो उयं यद् यूयम् अनन्तजीवनप्राप्ता इति जानीयात तस्येश्वरपुत्रस्य नाम्नि विश्वसेत च । (aiōnios g166) १४ तस्यान्तिके उस्माकं या प्रतिभा भवति तस्या: कारणमिदं यद् वयं यदि तस्याभिमतं किमपि तं याचामहे तर्हि सो उस्माकं वाक्यं शृणोति । १५ स चास्माकं यत् किञ्चन याचनं शृणोतीति यदि जानीमस्तर्हि तस्माद् याचिता वरा अस्माभिः प्राप्यन्ते तदपि जानीमः । १६ कश्चिद् यदि स्वभातरम् अमृत्युजनकम् एकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्यहं न वदामि । १७ सर्वं एवाथर्मः: पापं किन्तु सर्वपापं मृत्युजनकं नहि । १८ य ईश्वरात् जातः स पापाचारं न करोति किन्त्वीश्वरात् जातो जनः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं जानीमः । १९ वयम् ईश्वरात् जाताः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतो उस्तीति जानीमः । २० अपरम् ईश्वरस्य पुत्र आगतवान् वयञ्च यया तस्य सत्यमयस्य ज्ञानं प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मभ्यं दत्तवान् इति जानीमस्तस्मिन् सत्यमये उर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुख्वाणे तिष्ठामश्च; स एव सत्यमय ईश्वरो उनन्तजीवनस्वरूपश्चास्ति । (aiōnios g166) २१ हे प्रियबालाकाः, यूयं देवमूर्तिभ्यः स्वान् रक्षत । आमेन् ।

२ योहनः

१ हे अभिरुचिते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्राचीनोऽहं पत्रं लिखामि। २ सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नहि किन्तु सत्यमतज्ञानं सर्वेषामेव। यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावच्चास्मासु स्थास्यति। (aiōn g165) ३ पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो यर्षीश्व्रीश्वाच्च प्राप्यो उनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यतप्रेमभ्यां सार्दुं युष्मान् अथितिष्ठु। ४ वयं पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसरेण तव केचिद् आत्मजाः सत्यमतम् आचरन्त्येतस्य प्रमाणं प्राप्याहं भृशम् आनन्दितवान्। ५ साम्प्रतज्य हे कुरिये, नवीनां काञ्चिद् आज्ञां न लिखन्नहम् आदितो लब्धाम् आज्ञां लिखन् त्वाम् इदं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं। ६ अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा आचरेम। आदितो युष्माभिर्या श्रुता सेयम् आज्ञा सा च युष्माभिराचरितव्या। ७ यतो बहवः प्रवज्यका जगत् प्रविश्य यीशुख्वीषो नरावतारो भूत्वागत एतत् नाङ्गीकुर्वन्ति स एव प्रवज्यकः खीष्टारिश्वास्ति। ८ अस्माकं श्रमो यत् पण्डश्रमो न भवेत् किन्तु सम्पूर्णं वेतनमस्माभिर्लभ्येत तदर्थं स्वानधि सावधाना भवतः। ९ यः कश्चिद् विपथगमी भूत्वा खीष्टस्य शिक्षायां न तिष्ठति स ईश्वरं न धारयति खीष्टस्य शिजायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रज्व धारयति। १० यः कश्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति स युष्माभिः स्ववेशमनि न गृद्यतां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि तस्मै न कथ्यतां। ११ यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वाचं यः कश्चित् तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्मणाम् अंशी भवति। १२ युष्मान् प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि किन्तु पत्रमसीभ्यां तत् कर्तु नेच्छामि, यतो उस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णो भविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्मुखीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्य इति प्रत्याशा ममास्ते। १३ तवाभिरुचिताया भगिन्या बालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति। आमेन्।

३ योहनः

१ प्राचीनोऽहं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीये तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं लिखामि । २ हे प्रिय, तवात्मा यादृक् शुभान्वितस्तादृक् सर्वविषये तव शुभं स्वास्थ्यञ्च भूयात् । ३ भ्रातृभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थतस्त्वं कीदृक् सत्यमतमाचरस्येतस्य साक्ष्ये दर्ते मम महानन्दो जातः । ४ मम सन्तानाः सत्यमतमाचरन्तीतिवार्तातो मम य आनन्दो जायते ततो महत्तरो नास्ति । ५ हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् विदेशिनो भृतृन् प्रति त्वया यद्यत् कृतं तत् सर्वं विश्वासिनो योग्यं । ६ ते च समितेः साक्षात् तव प्रम्नः प्रमाणं दत्तवन्तः, अपरम् ईश्वरयोग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता त्वया सत्कर्मं कारिष्यते । ७ यतस्ते तस्य नामा यात्रां विधाय भिन्नजातीयेभ्यः किमपि न गृहीतवन्तः । ८ तस्माद् वयं यत् सत्यमतस्य सहाया भवेम तदर्थमेतादृशा लोका अस्माभिरनुग्रहीतव्याः । ९ समितिं प्रत्यहं पत्रं लिखितवान् किन्तु तेषां मध्ये यो दियत्रिकिः प्रधानायते सोऽस्मान् न गृह्णाति । १० अतोऽहं यदोपस्थास्यामि तदा तेन यद्यत् क्रियते तत् सर्वं तं स्मारयिष्यामि, यतः स दुर्ब्बक्यैरस्मान् अपवदति, तेनापि तृप्तिं न गत्वा स्वयमपि भ्रातृन् नानुगृह्णाति ये चानुग्रहीतुमिच्छन्ति तान् समितिर्तोऽपि बहिष्करोति । ११ हे प्रिय, त्वया दुष्कर्मं नानुक्रियतां किन्तु सत्कर्मवै । यः सत्कर्माचारी स ईश्वरात् जातः, यो दुष्कर्माचारी स ईश्वरं न दृष्टवान् । १२ दीर्घित्रियस्य पक्षे सर्वैः साक्ष्यम् अदायि विशेषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्षयं दद्वा:, अस्माकञ्च साक्ष्यं सत्यमेवेति यूयं जानीथ । १३ त्वां प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि किन्तु मसीलेखनीभ्यां लेखितुं नेच्छामि । १४ अचिरेण त्वां द्रक्ष्यामीति मम प्रत्याशास्ते तदावां सम्मुखीभूय परस्परं सम्भाषिष्यावहे । तव शान्तिं भूयात् । अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति त्वमप्यैकस्य नाम प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्कुरु । इति ।

यिहूदा:

१ यीशुख्रीष्टस्य दासो याकूबे भ्राता यिहूदास्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान् यीशुख्रीष्टेन रक्षितांश्चाहूतान् लोकान् प्रति पत्रं लिखति। २ कृपा शान्तिः प्रेम च बाहुल्यस्पेण युष्मास्वयितिष्ठतु। ३ हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमधि युष्मान् प्रति लेखितुं मम बहुत्यले जाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं यूयं प्राणव्ययेनापि सर्वेषा भवतेर्ति नियार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेखनमावश्यकम् अमन्ये। ४ यस्माद् एतद्वृपदण्डप्राप्तये पूर्वं लिखिताः केचिज्जना अस्मान् उपसृप्तवत्तः, ते उधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं ध्वजीकृत्य लम्पटताम् आचरन्ति, अद्वितीयो उधिपति यों उस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टसं नाड्गीकुर्वन्ति। ५ तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुन युष्मान् स्मारयितुम् इच्छामि, फलतः प्रभुरेककृत्वः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार यत् ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्। ६ ये च स्वर्गदूतः स्वीयकर्तृत्वपदे न रित्थत्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महादिनस्य विचारार्थम् अन्धकारमये उधार्मिकस्थाने सदास्थायिभि र्बन्धनैरबन्धात्। (aiōnios g126) ७ अपरं सिदोमम् अमोरा तनिकटस्थनगराणि चैतेषां निवासिनस्तस्मरूपं व्यभिचारं कृतवन्तो विषममैथुनस्य चेष्या विपर्थं गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदातनवह्निना दण्डं भुज्जते। (aiōnios g166) ८ तथैवेमे स्वप्रजायारिणोऽपि स्वशरीराणि कलङ्कयन्ति राजाधीनतां न स्वीकुर्वन्त्युच्चपदस्थान् निन्दन्ति च। ९ किन्तु प्रधानदिव्यदूतो मीखायेलो यदा मूससो देहे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्मन् निन्दारूपं दण्डं समर्पयितुं साहसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वा भर्त्सयतां। १० किन्त्वमे यन्न बुध्यन्ते तनिन्दन्ति यच्च निर्बोधपश्चव इवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन नश्यन्ति। ११ तान् धिक्, ते काबिलो मार्गे चरन्ति पारितोषिकस्याशातो बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरहस्य दुर्मुखवत्वेन विनश्यन्ति च। १२ युष्माकं प्रेमभोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मम्भरयश्च भूत्वा निर्लज्जया युष्माभिः सार्द्धं भुज्जते। ते वायुभिश्चालिता निस्तोयमेघा हेमन्तकालिका निषफला द्वि रूप्ता उन्मूलिता वृक्षाः, १३ स्वकीयलज्जाफेणोद्भुक्ताः प्रचण्डाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् धोरतिमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि च भवन्ति। (aiōn g165) १४ आदमतः सप्तमः पुरुषो यो होकः स तानुदिश्य भविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान्, यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुतै वैष्टिः प्रभुः। १५ सर्वान् प्रति विचाराज्ञासाधनायागमिष्यति। तदा चाधार्मिकाः सर्वे जाता यैरपराधिनः। विधर्मकर्मणां तेषां सर्वेषामेव कारणात्। तथा तदौपरित्वेनाप्यधर्माचारिपापिनां। उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात्। परमेशेन देषित्वं तेषां प्रकाशयिष्यते॥ १६ ते वाक्कलहकारिणः स्वभाग्यनिन्दकाः स्वेच्छायारिणो दर्पतादिमुखविशिष्टा लाभार्थं मनुष्यस्तावकाशं सन्ति। १७ किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य प्रेरित र्यद् वाक्यं पूर्वं युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत, १८ फलतः शेषसमये स्वेच्छातो उधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति। १९ एते लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च सन्ति। २० किन्तु हे प्रियतमाः, यूयं स्वेषाम् अतिपवित्रविश्वासे निचीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त २१ ईश्वरस्य प्रेम्ना स्वान् रक्षत, अनन्तजीवनाय चास्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षिष्वं। (aiōnios g166) २२ अपरं यूयं विविच्य काश्चिद् अनुकम्पय्वं २३ काश्चिद् अग्नित उद्भूत्य भयं प्रदशर्य रक्षत, शारीरिकभावेन कलङ्कितं वस्त्रमपि ऋतीयव्वं। २४ अपरञ्च युष्मान् स्खलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो २५ यो उस्माकम् अद्वितीयस्त्राणकर्त्ता सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदानीम् अनन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्। (aiōn g165)

प्रकाशितं

1 यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थायन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुखीषे समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योहनं जपितवान् । 2 स चेश्वरस्य वाक्ये ख्रीष्टस्य साक्षये च यद्यद् दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान् । 3 एतस्य भविष्यद्वृक्तग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिखिताज्ञाग्राहिणश्च धन्या यतः स कालः सन्निकटः । 4 योहन् आशियदेशस्था: सप्त समितीः प्रति पत्रं लिखति । यो वर्तमानो भूतो भविष्यन्ते ये च सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्मुखे तिष्ठन्ति 5 यश्च यीशुखीषे विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमजातो भूमप्तउलस्थराजानाम् अथिपतिश्च भवति, एतेभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां । 6 यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वस्थिरेणास्मान् स्वपापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गे नियुक्तवांश्च तस्मिन् महिमा पराक्रमश्चानन्तकालं यावद् वर्ततां । आमेन् । (aiōn g165) 7 पश्यत स मेघरागच्छति तेनैकैकस्य चक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये च तं विद्वन्तस्ते उपि तं विलोक्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्था: सर्वे वंशा विलपिष्यन्ति । सत्यम् आमेन् । 8 वर्तमानो भूतो भविष्यन्ते यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेति कः क्षशार्थत आदिरन्तश्च । 9 युष्माकं भ्राता यीशुखीष्टस्य क्लेशराज्यतिक्षाणां सहभागी चाहं योहन् ईश्वरस्य वाक्यहेतो यीशुखीष्टस्य साक्ष्यहेतोश्च पात्मनामक उपद्वीप आस । 10 तत्र प्रभो दिने आत्मनाविष्टो ऽहं स्वपश्चात् तूरीध्वनिवत् महारबम् अश्रौषं, 11 तेनोक्तम्, अहं कः क्षशार्थत आदिरन्तश्च । त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्रन्थे लिखित्वादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् इफिषं स्मुर्णा थुयातीरां साहिं फिलादिलिफयां लायदीकेयाज्च प्रेषय । 12 ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्वर्णार्थं मुखं परावर्तिं तत् परावर्त्य स्वर्णमया: सप्त दीपवृक्षा दृश्याः । 13 तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिहितः सुवर्णशृङ्खलेन वेष्टिवक्षश्च मनुष्यपुत्राकृतिरेको जनस्तिष्ठति, 14 तस्य शिरः केशश्च श्रेतमेषलोमानीव हिमवत् श्रेतौ लोचने वह्निशिखासमे 15 चरणो वह्निकुण्डेतापितसुपित्तलसदूशौ रवश्च बहुतोयानां रवतुल्यः । 16 तस्य दक्षिणहस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्राच्च तीक्ष्णो द्विधारः खड्गो निर्गच्छति मुखमण्डलज्ज्वलं वेष्टिवक्षश्च स्वतेजसा देवीयमानस्य सूर्यस्य सदृशाः । 17 तं दृश्वाहं मृतकल्पस्तच्चरणे पतितस्तः स्वदक्षिणकरं मयि निधाय तेनोक्तम् मा भैषीः; अहम् आदिरन्तश्च । 18 अहम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्याहम् अनन्तकालं यावत् जीवामि । आमेन् । मृत्योः परलोकस्य च कुञ्जिका मम हस्तगताः । (aiōn g165, Hadēs g86) 19 अतो यद् भवति यच्चेतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिख्यतां । 20 मम दक्षिणहस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये च स्वर्णमया: सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृश्यस्तत्तात्पर्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमया: सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति ।

2 इफिषस्थसमिते दूरं प्रति त्वम् इदं लिखः; यो दक्षिणकरेण सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने करोति च तेनेदम् उच्यते । 2 तव क्रिया: श्रमः सहिष्णुता च मम गोचराः, त्वं दुष्टान् सोऽुं न शक्नोपि ये च प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभाषणो विज्ञातवान्, 3 अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बहु सोढवानसि तथापि न पर्यक्लाम्यस्तदपि जानामि । 4 किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यहीयत । 5 अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्वीयक्रियाः कुरु न चेत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूर्णम् आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारियत्वामि । 6 तथापि तवेष गुणो विद्यते यत् नीकलायतीयलोकानां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयमे । 7 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जनो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्यारामस्थजीवनतरोः फलं भोक्तुं दास्यामि । 8 अपरं स्मुर्णास्थसमिते दूरं प्रतीदं लिखः य आदिरन्तश्च यो मृतवान् पुनर्जीवितवांश्च तेनेदम् उच्यते, 9 तव क्रिया: क्लेशो दैन्यज्ज्व मम गोचराः किन्तु त्वं धनवानसि ये च यहूदीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् यिहूदीयान् वदन्ति तेषां निदामप्यहं जानामि । 10 त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्तिष्यते च । त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वास्यो भव तेनाहं जीवनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि । 11 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जयति स द्वितीयमृत्युना न हिसिष्यते । 12 अपरं पर्गामिस्थसमिते दूरं प्रतीदं लिख, यस्तीक्ष्णं द्विधारं खड्गं धारयति स एव भाषते । 13 तव क्रिया मम गोचराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वसासि तदपि जानामि । त्वं मम नाम धारयसि मद्दक्तेरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्यास्क्षिण आनिपाः समये ऽपि न कृतः । स तु युष्मान्मध्ये ऽधानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति । 14 तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादानाय परदारगमनाय चेसायेलः सन्तानानां समुख उन्माथं स्थापयितुं बालाकं येनाशिक्षयत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केवित् जनास्तत्र सन्ति । 15 तथा नीकलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केवित् जना अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये । 16 अतो हेतोस्त्वं मनः परिवर्त्य न चेदहं त्वया तव समीपमुपस्थाय मद्वृक्तस्थखड्गेन तैः सह योत्स्यामि । 17 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जनो जयति तस्मा अहं गुप्तमानां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरे नूतनं नाम लिखितं तच्च ग्रहीतारं विना नान्यने केनाप्यवगम्यते । 18 अपरं युष्मातीरास्थसमिते दूरं प्रतीदं

लिख। यस्य लोचने वहिशिखासदृशे चरणौ च सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो भाषते, 19 तव क्रिया: प्रेम विश्वासः परिचर्या सहिष्णुता च मम गोचराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि जानामि। 20 तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईश्वरल्नामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशनाय च मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति च सा त्वया न निवार्यते। 21 अहं मनःपरिवर्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनःपरिवर्तयितुं नाभिलषति। 22 पश्याहं तां शयायां निक्षेप्यामि, ये तया सार्द्धं व्यभिचारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनासि न परावर्तयन्ति तर्हि तानपि महाकलेशे निक्षेप्यामि 23 तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि। तेनाहम् अन्तःकरणानां मनसाज्वानुसन्धानकारी युष्माकमेकक्षमै च स्वक्रियाणां फलं मया दातव्यमिति सर्वा: समितयो ज्ञास्यन्ति। 24 अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो यावन्तास्तां शिक्षां न धारयन्ति ये च कैश्चित् शयतानस्य गम्भीरार्था उच्यते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु कमप्यपरं भारं नारोपयिष्यामि; 25 किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत। 26 यो जनो जयति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति च तस्मा अहम् अन्यजातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि; 27 पितृतो मया यद्वत् कर्तृत्वं लब्धं तद्वत् सोऽपि लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति तेन मृदाजानानीव ते चूर्णा भविष्यन्ति। 28 अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि। 29 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

3 अपरं सार्विस्थसमिते दूरं प्रतीदं लिख, यो जन ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स एव भाषते, तव क्रिया मम गोचराः, त्वं जीवदाख्यो उसि तथापि मृतो उसि तदपि जानामि। 2 प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यथैत् मृतकल्पं तदपि सबलीकुरु यत् ईश्वरस्य साक्षात् तव कम्मणि न सिद्धानीति प्रमाणं मया प्राप्तं। 3 अतः कीदूर्णीं शिक्षां लब्धवान् श्रुतवाश्चासि तत् स्मर्न् तां पालय स्वमनः परिवर्त्य च। चेत् प्रबुद्धो न भवेस्तर्वैर्हं स्तेन इव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामि तन्न ज्ञास्यसि। 4 तथापि यैः स्ववासांसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः सार्विनगरे ऽपि तव विद्यन्ते ते शुभ्रपरिच्छदै र्म मसङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः। 5 यो जनो जयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यन्ते, अहज्च जीवनग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मतिपुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षाच्च तस्य नाम स्वीकरिष्यामि। 6 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। 7 अपरञ्च फिलादिलिप्यास्थसमिते दूरं प्रतीदं लिख, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायूदः कुञ्जिकां धारयति च येन मोचिते ऽपरः कोऽपि न रुणद्वि रुद्धे चापरः कोऽपि न मोचयति स एव भाषते। 8 तव क्रिया मम गोचराः पश्य तव समीपे ऽहं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोदुं न शक्यते यतस्तवालं बलमास्ते तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्याकारं न कृतवांश्च। 9 पश्य यिहूदीया न सन्तो ये मृतावादिनः स्वान् यिहूदीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाजीयानां कांश्चिद् अहम् आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव चरणयोः प्रणास्यन्ति त्वञ्च मम प्रियो ऽसीति ज्ञास्यन्ति। 10 त्वं मम सहिष्णुतासूचकं वाक्यं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाक्रमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रक्षिष्यामि। 11 पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को ऽपि तव किरीटं नापहरतु। 12 यो जनो जयति तम्हं मर्दीयेश्वरस्य मन्दिरे स्तम्भं कृत्वा स्थापयिष्यामि स पुन न निर्गमिष्यति। अपरञ्च तस्मिन् मर्दीयेश्वरस्य नाम मर्दीयेश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिरुशानम् पुरी स्वर्गात् मर्दीयेश्वरस्य समीपाद् अवरोक्ष्यति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेखिष्यामि। 13 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। 14 अपरञ्च लायदिकेयास्थसमिते दूरं प्रतीदं लिख, य आमेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स एव भाषते। 15 तव क्रिया मम गोचराः त्वं शीतो नासि तपो ऽपि नासीति जानामि। 16 तव शीतत्वं तपत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तपो ऽपि न भूत्वा त्वमेवभूतः कटूष्णो उसि तत्कारणाद् अहं स्वमुखात् त्वाम् उद्गमिष्यामि। 17 अहं धनी समृद्धश्चास्मि मम कस्याप्यभावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःखार्तो दुर्गतो ऽन्धो नग्नश्चासि तत् त्वया नावगम्यते। 18 त्वं यद् धनी भवेस्तर्दर्थं मत्तो वहौ तौपितं सुवर्णं क्रीणीहि नग्नत्वात् तव लज्जा यन्न प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रवासांसि क्रीणीहि यच्च तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तर्दर्थं चक्षुर्लेपनायाज्जनं मत्तः क्रीणीहीति मम मन्त्रणा। 19 येष्वां प्रीये तान् सर्वान् भर्त्ययामि शास्मि च, अतस्त्वम् उद्यमं विद्याय मनः परिवर्त्य। 20 पश्याहं द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कैश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं मोचयति तर्हयं तस्य सनिधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं भोक्ष्यते सो ऽपि मया सार्द्धं भोक्ष्यते। 21 अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा च सह तस्य सिंहासन उपविष्टश्चास्मि, तथा यो जयति तम्हं मया सार्द्धं मत्सिहासन उपर्वेशयिष्यामि। 22 यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

4 ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गे मुक्तं द्वारम् एकं दृष्टं मया सहभाषमाणस्य च यस्य तूरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोचत् स्थानमेतद् आरोह्य, इतः परं येन येन भवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये। 2 तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गे सिंहासनं उपविष्टपरिहितास्तेषां शिरांसि च सुवर्णकिरीटै भूषितानि। 3 तस्य सिंहासने उपविष्टस्य तस्य जनस्य रूपं सूर्यकान्तमणेः प्रवालस्य च तुल्यं तत् सिंहासनज्ज्वलं चरकत्मणिवद्वपिविश्येन मेधधनुषा वेष्टितं। 4 तस्य सिंहासने चतुर्दक्षिण्यं चतुर्विंशतिसिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु चतुर्विंशतिः प्राचीनलोका उपविष्टस्ते शुभ्रवासः परिहितास्तेषां शिरांसि च सुवर्णकिरीटै भूषितानि। 5 तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवः स्तनितानि च निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके च सप्त दीपा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः। 6 अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फटिकतुल्यः काचमयो जलाशयो विद्यते,

अपरम् अग्रतः पश्चाच्च बहुचक्षुष्मन्तश्त्वारः प्राणिनः सिंहसनस्य मध्ये चतुर्दिक्षु च विद्यन्ते । 7 तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्वदनविशिष्टश्वर्थश्व प्राणी उड्हीयमानकुररोपमः । 8 तेषां चतुर्णाम् एकैकस्य प्राणिनः षट् पक्षा: सन्ति ते च सर्वाङ्गोष्वभ्यन्तरे च बहुचक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिंशं न विश्राम्य गदन्ति पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्तमानो भूतो भविष्यन्श्व प्रभुः परमेश्वरः । 9 इत्थं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तर्जीविनः सिंहासनोपविष्टस्य जनस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे च प्रकीर्तिर्वाच् (aiōn g165) 10 ते चतुर्विशिष्टप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यानिके प्रणिनत्य तम् अनन्तर्जीविनं प्रणमन्ति स्वीयकीरीटांश्च सिंहासनस्यानिके निष्क्रिय वदन्ति, (aiōn g165) 11 हे प्रभो ईश्वरासामांकं प्रभावं गौरवं बलं । त्वमेवाहसि समप्राप्तं यत् सर्वं सम्भूय निर्ममे ॥

5 अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणस्ते उन्त बहिश्च लिखितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्गकितं । 2 तत्पश्चाद् एको बलवान् दूतो दृष्टः स उच्चैः स्वरेण वाचमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तमुद्रा मोचयितुञ्चार्हति? 3 किन्तु स्वर्गमत्तर्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत् । 4 अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चार्हति तादृशजनस्याभावाद् अहं बहु रोदितवान् । 5 किन्तु तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मामवद् मा रोदीः पश्य यो यिहूदावंशीयः सिंहो दायूदो मूलस्वरूपश्वासित स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणां च मोचनाय प्रमूतवान् । 6 अपरं सिंहासनस्य चतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य च मध्य एको मेषशावको मया दृष्टः स छेदित इव तस्य सप्तशृङ्गाणि सप्तलोचनानि च सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः । 7 स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणकरात् तत् पत्रं गृहीते चत्वारः प्राणिनश्चतुर्विशिष्टप्राचीनाश्च तस्य मेषशावकस्यानिके प्रणिपतन्ति तेषाम् एकैकत्य करयो वीर्णां सुगाथ्यद्रव्यैः परिपूर्णं स्वर्णमयपात्रञ्ज्व तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वरूपाणि । 9 अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, ग्रहीतुं पत्रिकां तस्य मुद्रा मोचयितुं तथा । त्वमेवाहसि यस्मात् त्वं बलिवत् छेदनं गतः । सर्वाभ्यो जातिभाषाभ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः । ईश्वरस्य कृते उस्मान् त्वं स्वीयरकेन क्रीतवान् । 10 अस्मदीश्वरपक्षे उस्मान् नृपतीन् याजकानापि । कृतवास्तेन राजतं करिष्यामो महीतलै । 11 अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणिचतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य च परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या अयुतायुतानि सहस्रसहस्राणि च । 12 तैरुच्चैरिदम् उक्तं, पराक्रमं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमादं । प्रशंसान्नाज्वाहर्ति प्राप्तुं छेदितो मेषशावकः ॥ 13 अपरं स्वर्गमत्तर्यपातालसागरेषु यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेषां सृष्टवस्तुनां वागियं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्यम् आधिपत्यं सनातनं । सिंहासनोपविष्टमेषवत्सश्च गच्छतां । (aiōn g165) 14 अपरं ते चत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विशिष्टप्राचीना अपि प्रणिपत्य तम् अनन्तकालजीविनं प्राणमन् ।

6 अनन्तरं मयि निरीक्षमाणे मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् एका मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां चतुर्णाम् एकस्य प्राणिन आगत्य पश्येतिवाचको मेघार्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः । 2 ततः परम् एकः शुक्लाश्च दृष्टः, तदारुद्धो जनो धनु धर्षयिति तस्मै च किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविष्यन्श्व निर्गतवान् । 3 अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोचितायां द्वितीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । 4 ततो उरुणवर्णो उपर एको उश्वो निर्गतवान् तदारोहिणि पृथिवीतः शान्त्यपहरणस्य लोकानां मध्ये परस्परं प्रतिघातोत्पादनस्य च सामर्थ्यं समर्पितम्, एको बृहत्खड्गो उपि तस्मा अदायि । 5 अपरं तृतीयमुद्रायां तन मोचितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण एको उश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो हस्ते तुला तिष्ठति 6 अनन्तरं प्राणिचतुष्टयस्य मध्याद् वागियं श्रुता गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाज्व सेटकत्रयं मुद्रापादैकमूल्यं तैलद्राक्षाराश्च त्वया मा हिसितव्याः । 7 अनन्तरं चतुर्थमुद्रायां तेन मोचितायां चतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । 8 ततः पाण्डुरवर्णं एको उश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुचरति खड्गेन दुर्भिक्षेण महामार्या वन्यपशुभिश्च लोकानां बधाय पृथिवीश्चतुर्विश्वार्थस्याधिपत्यं तस्मा अदायि । (Hades g86) 9 अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोचितायाम् ईश्वराक्यहेतोस्तत्र साक्षयानाच्च छेदितानां लोकानां देहिनो वेद्या अथो मयादृश्यन्त । 10 त उच्चैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते पृथिवीनिवासिभि विवदितुं तस्य फल दातुञ्च कति कालं विलम्बसे? 11 ततस्तेषाम् एकैकस्मै शुभ्रः परिच्छदो उदायि वागियञ्चाकथयत यूयमल्पकालम् अर्थतो युष्माकं ये सहादासा भ्रातरो यूयमिव धानिष्यन्ते तेषां संख्या यावत् सम्पूर्णां न गच्छति तावद् विरमत । 12 अनन्तरं यदा स षष्ठमुद्रामोचयत तदा मयि निरीक्षमाणे महान् भूकम्पो उभवत् सूर्यश्च उष्ट्रलोमजवस्त्रवत् कृष्णवर्णश्वन्द्रमाश्च रक्तसङ्काशो उभवत् । 13 गगनस्थताराश्च प्रबलवायुना चालिताद् उडुम्बरवृक्षात् निपातितान्यपकक्फलानीव भूतले न्यपतन् । 14 आकाशमण्डलञ्ज्वलं सङ्कुच्यमानग्रन्थङ्गवान्तर्धानम् अगमत् गिरय उपद्वीपाश्च सर्वे स्थानान्तरं चालिताः । 15 पृथिवीस्था भूपाला महालोकाः सहस्रपतयो धनिनः पराक्रमिणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्वे उपि गुहासु गिरिस्थरौलेषु च स्वान् प्राचादयन् । 16 ते च गिरीन् शैलांश्च वदन्ति यूयम् अस्मदुपरि पतित्वा सिंहासनोपविष्टजनस्य दृष्टितो मेषशावकस्य कोपाच्चास्मान् गोपायतः । 17 यतस्तस्य क्रोधस्य महादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति?

7 अनन्तरं चत्वारो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्तुर्षु कोणेषु तिष्ठनतः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु च वायु यथा न वहेत् तथा पृथिव्याश्तुरो वायून् धारयन्ति । 2 अनन्तरं सूर्योदयस्थानाद् उद्यन् अपर एको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु चर्तुष्व दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो हिंसनस्य भारो दत्तस्तान् स उच्चैरिदं अवदत् । 3 ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभि भर्लेषु मुद्राङ्किताना न भविष्यन्ति तावत् पृथिवीं समुद्रे तरवश्च युष्माभिर्न हिंस्यन्ताः । 4 ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संख्या मया श्रावावि । इसायेलः सर्ववंशीयाश्वतुश्वत्वांशिंशत्सहस्राधिकलक्ष्मोका मुद्राङ्किता अभवन्, 5 अर्थतो यिहूदावंशे द्वादशसहस्राणि रुबेणवंशे द्वादशसहस्राणि गदवंशे द्वादशसहस्राणि, 6 आशेवंशे द्वादशसहस्राणि नप्तालिवंशे द्वादशसहस्राणि मिनश्विंशे द्वादशसहस्राणि, 7 शिमियोवंशे द्वादशसहस्राणि लेविंशे द्वादशसहस्राणि इषाखरवंशे द्वादशसहस्राणि, 8 सिवूलूनवंशे द्वादशसहस्राणि यूषफवंशे द्वादशसहस्राणि बिन्यामीनवंशे च द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः । 9 ततः परं सर्वजातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वदीशीयानां सर्वभाषावादिनाज्य महालोकारण्यं मया दृष्टं, तान् गणयितु केनापि न शक्यं, ते च शुभ्रपरिच्छदपरिहिताः सन्तः: कर्तैश्च तालवृत्तानि वहन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य चान्तिके तिष्ठन्ति, 10 उच्चैःस्वरैरिदं कथयन्ति च, सिंहासनोपविष्ट्य परमेश्वरस्य नः स्तवः। स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात् । 11 ततः सर्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणिंचतुष्यस्य च परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूज्ञीभूयेश्वरं प्रणम्य वदन्ति, 12 तथात् धन्यवादश्व तेजो ज्ञानं प्रशंसनं । शौर्यं पराक्रमश्चापि शक्तिश्च सर्वमवत् ततः। वर्त्तामीश्वरेऽस्माकं नित्यं नित्यं तथास्तिष्वति । (aion g165) 13 ततः परं तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मां सम्भाष्य जगाद् शुभ्रपरिच्छदपरिहिता इमे के? कुतो वागताः? 14 ततो मयोक्तं है महेच्छ भवोनेव तत् जानाति । तेन कथितं, इमे महाकलेशमध्याद् आगत्य मेषशावकस्य रुद्धिरेण स्वीयपरिच्छदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च । 15 तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो दिवारात्रं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टे जनश्च तान् अधिस्थास्यति । 16 तेषां क्षुधा पिपासा वा पुन र्न भविष्यति रौद्रं कोप्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति, 17 यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी मेषशावकस्तान् चारिष्यति, अमृतोत्यानां प्रसवणानां सन्निधिं तान् गमयिष्यति च, ईश्वरोऽपि तेषां नयनश्चः सर्वमश्रु प्रमाद्यति ।

8 अनन्तरं सप्तमुद्रायां तेन मोचितायां सार्द्दण्डकालं स्वर्गे निःश्वोऽभवत् । 2 अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान् अपश्यं तेभ्यः सप्ततूर्योऽदीयन्ता । 3 ततः परम् अन्य एको दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स च यत् सिंहासनस्यान्तिके रिथतायाः सुवर्णविद्या उपरि सर्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान् योजयेत् तदर्थं प्रचुरधूपास्तस्मै दत्ता । 4 ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत् । 5 पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निं पूरयित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगर्जनानि विद्युते भूमिकम्पश्वभवन् । 6 ततः परं सप्तदूतस्तूरी धर्यन्यतः सप्तदूतस्तूरी वर्दयितुम् उद्यता अभवन् । 7 प्रथमेन तूर्यां वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावही सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तां तेन पृथिव्यास्तृतीयांशो दग्धः, तरुणामपि तृतीयांशो दग्धः, हरिदूर्घटानानि च सर्वाणि दग्धानि । 8 अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्यां वादितायां दीप इव ज्वलन्ती एका महती तारा गगणात् निपत्य नदीनां जलप्रसवणानाज्योपर्यावरीर्णा । 11 तस्यास्ताराया नाम नागदमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशे नागदमनकीभूते तोयानां तिक्तवात् बहवो मानवा मृताः । 12 अपरं चतुर्थदूतेन तूर्यां वादितायां सूर्यस्य तृतीयांशन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाज्य तृतीयांशः प्रहृतः, तेन तेषां तृतीयांशे ८न्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवास्थां गच्छति । 13 तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत एकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्चैः गर्दति, अपरै यैस्त्रिभि दूतैस्तूर्यो वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतूरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति ।

9 ततः परं सप्तमदूतेन तूर्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित एकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुञ्जिकादायि । (Abyssos g12) 2 तेन रसातलकूपे मुके महाग्निकुण्डस्य धूम इव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्धतः। तस्मात् कूपधूमात् सूर्याकाशौ तिमिरावृतौ । (Abyssos g12) 3 तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत् बलं तेष्योऽदायि । 4 अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिदूर्घटशाकादयो वृक्षाश्च तै न सिहितव्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अडको नास्ति केवलं ते मानवस्ते हिसितव्या इदं त आदिष्टाः । 5 परन्तु तेषां बधाय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमदायि । वृश्चिकेन दृष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना जायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते । 6 तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगायिष्यन्ते किन्तु प्राप्तुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेष्यो दूरं पलायिष्यते । 7 तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुराज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुवर्णाकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुखमण्डलानि च मानुषिकमुखतुल्यानि, 8 केशाश्र योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिंहदन्ततुल्याः, 9 लौहकवचवत् तेषां कवचानि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः । 10 वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः । 11 तेषां राजा च रसातलस्य दूतस्तस्य नाम इत्रीयभाष्या अबद्वेन् यूनानीयभाष्या च अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक इति । (Abyssos g12) 12 प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य इतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यं । 13 ततः परं षष्ठदूतेन

तूर्या वादितायाम् ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णविद्याश्चतुश्छूडातः कस्यचिद् रवो मयाश्रावि । 14 स तूरीधारिणं षष्ठदूतम् अवदत्, फराताख्यै महानन्दे ये चत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोचय । 15 ततस्तद्दण्डस्य तदिनस्य तन्मासस्य तद्वत्सरस्य च कृते निरुपितास्ते चत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य बधार्थं मोचिताः । 16 अपरम् अश्वारोहिसैन्यानां संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन् । 17 मया ये उश्वा अश्वारोहिणश्च दृष्टास्त एतादृशः, तेषां वहिस्वरूपाणि नीलप्रस्तरस्वरूपाणि गन्धकस्वरूपाणि च वर्माण्यासन्, वजिनाज्यं सिंहमूर्द्धसदृशा मूर्द्धनः, तेषां मुखेभ्यो वहिधूमगन्धका निर्गच्छन्ति । 18 ऐतेस्त्रिभि दृष्टैरर्थतस्तेषां मुखेभ्यो निर्गच्छद्वि वहिधूमगन्धकै मनुषाणां तुरीयांशो उधानि । 19 तेषां वजिनां बलं मुखेषु लाङ्गूलेषु च स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि च तैरेव ते हिसन्ति । 20 अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तै दर्शणे न हतास्ते यथा दृष्टिश्रवणगमनशक्तिहीनान् स्वर्णरौप्यपितलप्रस्तरकाष्मयान् विग्रहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्तितवन्तः । 21 स्वबद्धकुहकव्यभिचारचौर्योभ्यो उपि मनासि न परावर्तितवन्तः ।

10 अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर एको महाबलो दूतो मया दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं मुखमण्डलज्व सूर्यतुल्यं चरणौ च वहिस्तम्भसमौ । 2 स स्वकरेण विस्तीर्णमिकं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणचरणेन समुद्रे वामचरणेन च स्थले तिष्ठति । 3 स सिंहार्जनवद् उच्चैःस्वरेण न्यनदत् निनादे कृते सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्राकाशयन् । 4 तैः सप्त स्तनितै वर्कये कथिते उहं तत् लेखितुम् उद्यत आसं किन्तु स्वर्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्कय मा लिख । 5 अपरं समुद्रमेदियोस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणकरमुत्थाय 6 अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन र्मा सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदियोस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो उसौ दीयतां । (aion g165) 7 किन्तु तूर्णे वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमय ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्रणा तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति । 8 अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन र्मा सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदियोस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, 9 तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो उसौ दीयतां । स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स तिक्तरसो भविष्यति किन्तु मुखे मधुवत् स्वादु भविष्यति । 10 तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिलितश्च। स तु मम मुखे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वदनात् परं ममोदरस्तिक्तानं गतः । 11 ततः स माम् अवदत् बहून् जातिवंशभाषावदिराजान् अधित्वया पुन भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं ।

11 अनन्तरं परिमाणदण्डवद् एको नलो मह्यमदायि, स च दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं तत्रत्यसेवकांश्च मिमीष्वा । 2 किन्तु मन्दिरस्य बाहिःप्राङ्गणं त्यज न मिमीष्व यतस्तद् अन्यजातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरज्य द्विचत्वारिंशन्मासान् यावत् तेषां चरणैः मर्मिष्यते । 3 पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावृष्टलोमजवस्त्रपरिहृतौ षष्ठ्यधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्यतः । 4 तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तै जितवृक्षौ दीपवृक्षौ च । 5 यदि केचित् तौ हिसितुं चेष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति । यः कश्चित् तौ हिसितुं चेष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं । 6 तयो भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि न जायते तथा गगनं रोदुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि शोणितरूपाणि कर्तुं निजाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः पृथिवीम् आहन्तुज्य तयोः सामर्थ्यमस्ति । 7 अपरं तयोः साक्षये समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्धवा तौ जेष्यति हनिष्यति च । (Abyssos g12) 8 ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुर्या क्रुशे हतो उर्धतो यस्या: पारमार्थिकनामनी सिदीमं मिसरश्चेति तस्या महापुर्याः सन्निवेशे तयोः कुणपे स्थास्यतः । 9 ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुणपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुणपयोः शमशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति । 10 पृथिवीनिवासिनश्च तयो हेतोरानन्दिष्यन्ति सुखभेगां कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति च यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः । 11 तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्वरात् जीवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ चरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते उतीव त्रासयुक्ता अभवन् । 12 ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्चरिदं कथयन्तं रवम् अशणुतां युवां स्थानम् एतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ । 13 तद्विष्टे महाभूमिकप्ये जाते पुर्या दशमांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन हताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गीयेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्त्यन् । 14 द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् आगच्छति । 15 अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्या वादितायां स्वर्गं उच्चैः स्वरैवगीयं कीर्तिता, राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत् । अस्मत्प्रभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य च । तेन चानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते ॥ (aion g165) 16 अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयासिंहासनेषु पविष्टाश्चतुर्विंशतिप्राचीना भुवि न्यृभूया भूत्वेश्वरं प्रणम्यावदन् । 17 हे भूत वर्तमानापि भविष्यन्ते परेश्वर । हे सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुम्हि स्तवं । यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते महाबलं । 18 विजातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव क्रुधा । मृतानामपि कालो उसौ विचारो भविता यदा । भूत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्वादिसाधवः । ये च क्षुद्रा महान्तो वा नामतस्ते हि

विध्यति। यदा सर्वेभ्य एतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते। गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाशकैः॥ 19 अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरस्थये च नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवः स्तनितानि भूमिकम्पो गुरुतरशिलावृष्टैतानि समभवन्।

12 ततः परं सर्वे महाचित्रं दृष्टं योषिदेकासीत् सा परिहितसूर्या चन्द्रश्च तस्याश्रणयोरथो द्वादशताराणां किरीटज्व शिरस्यासीत्। 2 सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्ताराम् अकरोत्। 3 ततः सर्वे उपरम् एकं चित्रं दृष्टं महानाग एक उपातिष्ठत् स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु च सप्त किरीटान्यासन्। 4 स स्वलाङ्गूलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स एव नागो नवजातं सन्तानं ग्रसितुम् उदयस्तस्या: प्रसविष्माणाया योषितो उन्तिके उतिष्ठत्। 5 सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स एव लौहमयराजदण्डेन सर्वजातीश्वरयिष्यति, किञ्च्च तस्या: सन्तान ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्तस्य च सन्निधिम् उद्दृतः। 6 सा च योषित प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मित आश्रमे षष्ठ्यधिकशतद्वयाधिकशहस्रदिनानि तस्या: पालनेन भवितव्यं। 7 ततः परं सर्वे संग्राम उपापिष्ठत् मीखायेलस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सहाय्युध्यन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशकन्वन्। 8 यतः सर्वे तेषां स्थानं पुन नविद्यत। 9 अपरं स महानागो उर्थतो दियावलः (अपवादकः) शयतानश्च (विपक्षः) इति नाम्ना विष्णवातो यः पुरातनः सर्वः कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः। 10 ततः परं सर्वे उच्चै भाष्माणो रवो उयं मयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः। तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराक्रमो उभवत्। यतो निपातितो उस्माकं भ्रातृणां सो उभियोजकः। येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते उद्भूतं दिवानिंशः। 11 मेषवत्सस्य रक्तेन स्वसाक्ष्यवचनेन च। ते तु निर्जितवन्तस्तं न च स्नेहम् अकुर्वत्। प्राणोष्पि स्वकीयेषु मरणस्यैव सङ्कटे। 12 तस्माद् आनन्दतु सर्वे हृष्णन्तां तन्निवामिनः। हा भूमिसागरौ तापो युवामेवाक्रमिष्यति। युवयोरवतीर्णो यत् शैतानो उतीव कापनः। अल्पो मे समयो उस्त्येत्तचापि तेनावगम्यते॥ 13 अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्। 14 ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्त्युतात् तदर्थं महाकुररस्य पक्षद्वयं तस्यै दत्तं, सा तु तत्र नागतो दूरे कालैकं कालार्द्धज्वय यावत् पालयते। 15 किञ्च्च तस्यान्तां योषित सोतसा प्लावयितुं स्वमुखात् नदीवत् तोयानि तस्या: पश्चात् प्राक्षिप्त्। 16 किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्यादाय नागमुखाद् उद्दीर्णीं नदीम् अपिवत्। 17 ततो नागो योषिते कुरुद्धवा तद्वंशस्यावशिष्टलोकैरर्थतो य ईश्वरस्याज्ञा: पालयन्ति यीशोः साक्ष्यं धारयन्ति च तैः सह योद्धुं निर्गतवान्।

13 ततः परमहं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्धच्छन्तम् एकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि च दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरःसु चेश्वरनिन्दासूक्षकानि नामानि विद्यन्ते। 2 मया दृष्टः स पशुश्चित्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य चरणौ भल्लूकस्येव वदनञ्च सिंहवदनमिव। नागेन तस्मै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासमं महाधिपत्यज्ञादायि। 3 मयि निरीक्षमाणे तस्य शिरसाम् एकम् अन्तकाशातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारो उक्रियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमध्यं चमत्कारं गतः, 4 यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्वे तं प्राणमन् पशुमपि प्रणमन्तो उक्थयन्, को विद्यते पशोस्तुल्यस्तेन को योद्दुमहीति। 5 अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्विचत्वारिंशन्मासान् यावद् अवस्थिते: सामर्थ्यज्ञादायि। 6 ततः स ईश्वरनिन्दार्थं मुखं व्यादाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितम् आरभत। 7 अपरं धार्मिकैः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य चानुमतिः सर्वजातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वभाषावादिनां सर्वदीशीयानाज्ञाधिपत्यमपि तस्मा अदायि। 8 ततो जगतः सृष्टिकालात् छेदितस्य मेषवत्सस्य जीवनपुस्तके याकतां नामानि लिखितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्वे तं पशुं प्रणास्यन्ति। 9 यस्य श्रोत्रं विद्यते स शृणोतु। 10 यो जनो उपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च खड्गेन हन्ति स स्वयं खड्गेन धानिष्यते। अत्र पवित्रलोकानां सहिष्णुतया विश्वासेन च प्रकाशितव्यं। 11 अनन्तरं पृथिवीत उद्धच्छन् अपर एकः पशुं मर्या दृष्टः स मेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवच्चाभाषत। 12 स प्रथमपशोरन्तिके तस्य सर्वं पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवीं तन्निवासिनश्च कारयति। 13 अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशातो भुवि वह्निवर्षणादीनि महाचित्राणि करोति। 14 तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्मणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति, विशेषतो यः पशुः खड्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाप्यजीवत् तस्य प्रतिमानिर्माणं पृथिवीनिवासिन आदिशति। 15 अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते यावनश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा हन्यन्ते तथा पशुप्रतिमाया: प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अदायि। 16 अपरं क्षुद्रमहद्वनिदरिद्रमुक्तदासान् सर्वान् दक्षिणकरे भाले वा कलङ्कं ग्राहयति। 17 तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशो नाम तस्य नामः संख्याद्वयं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रयविक्रये कर्तुं न शक्यते। 18 अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं। यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संख्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संख्या भवति। सा च संख्या षट्षष्ठ्यधिकप्रशतानि।

14 ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तवितुश्च नाम लिखितमास्ते तदुशाश्वत्श्वारिंशत्सहस्राधिका लक्षलोकास्तेन सार्द्धम् आसन्। 2 अनन्तरं बहुतोयानां रव इव गुरुतरस्तनितस्य च रव इव एको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि। मया श्रुतः स रवो वीणावादकानां वीणावादनस्य सदृशः। 3 सिंहसनस्यानितके प्राणिचतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य चान्तिके उपि ते नवीनमेक

गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिक्रीतान् तान् चतुर्थत्वार्थिंशत्यहसाधिकलक्षलोकान् विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते। 4 इमे योषितां सद्गेन न कलङ्किता यतस्ते उमैशुना मेषशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमफलानीवेश्वरस्य मेषशावकस्य कृते परिक्रीताः। 5 तेषां वदेषु चानृतं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति। 6 अनन्तरम् आकाशमध्येनोद्दीयमानोऽपर एको दूतो मया दृष्टः सोऽनन्तकालीयं सुसंवादं धारयति स च सुसंवादः सर्वजातीयान् सर्ववंशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदीशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः। (aiōnios g166) 7 स उच्चैःस्वरेणदं गदति यूयमीश्वराद् बिभीत तस्य स्तवं कुरुत च यतस्तदीयविचारस्य दण्ड उपातिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रसवणाज्ज्व चक्षा युष्माभिः प्रणम्यतां। 8 तत्पश्चाद् द्विरीय एको दूत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा महाबाबिल् या सर्वजातीयान् स्वकीयं व्यभिचाररूपं क्रोधमदम् अपाययत्। 9 तत्पश्चाद् तृतीयो दूत उपस्थायोच्चरवदत् यः कक्षित तं शशुं तस्य प्रतिमाज्ज्व प्रगमति स्वभाले स्वकरे वा कलडङ्क गृहाति च 10 सोऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अमिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य च साक्षाद् वहिगन्धकयो र्यातनां लप्यते च। 11 तेषां यातनाया धूमोऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये च पशुं तस्य प्रतिमाज्ज्व पूजयन्ति तस्य नाम्नोऽङ्कं वा गृहन्ति ते दिवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्यन्ति। (aiōn g165) 12 ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशौ विश्वासज्ज्व पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सहिष्णुतायात्र प्रकाशितव्याः। 13 अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाण एको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं त्वं लिख, इदानीमारभ्य ये प्रभौ ग्रियन्ते ते मृता धन्या इति; आत्मा भाषते सत्यं स्वश्रेष्ठस्तै विरामः प्राप्तव्यः तेषां कम्माणि च तान् अनुगच्छन्ति। 14 तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्णं एको मेघो दृष्टस्तमेघारुदो जनो मानवपुत्राकुतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकीरीं करे च तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति। 15 ततः परम् अन्य एको दूतो मन्दिरात् निर्गत्योच्चैःस्वरेण तं मेघारुदं सम्भाष्यावदत् त्वया दात्रं प्रसार्य शस्यच्छेदनं क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिया: शस्यानि परिपक्कानि। 16 ततस्तेन मेघारुदेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्य पृथिव्याः शस्यच्छेदनं कृतं। 17 अनन्तरम् अपर एको दूतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सोऽपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति। 18 अपरम् अन्य एको दूतो वेदितो निर्गतः स वह्नेरपितः स उच्चैःस्वरेण तं तीक्ष्णदात्रधारिणं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां यतस्तत्फलानि परिणतानि। 19 ततः स दूतः पृथिव्यां स्वदात्रं प्रसार्य पृथिव्या द्राक्षाफलच्छेदनम् अकरोत् तत्फलानि चेश्वरस्य क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निरक्षिपत्। 20 तत्कुण्डस्थफलानि च बहि र्मद्वितानि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम् अश्वानां खलीनान् यावद् व्याप्तोत्।

15 ततः परम् अहं स्वर्गे ऽपरम् एकम् अद्भुतं महाचिह्नं दृष्टवान् अर्थतो यै दण्डैरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दण्डान् धारयन्तः

सप्त दूता मया दृष्टः। 2 वहिमिश्रितस्य काचमयस्य जलाशयस्याकृतिरपि दृष्टा ये च पशोस्तत्प्रतिमायास्तनामोऽङ्कस्य च प्रभूतवन्तस्ते तस्य काचमयजलाशयस्य तीरं तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति, 3 ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य च गीतं गायन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर। त्वदीयसर्वकर्माणि महान्ति चादुतानि च। सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्व ते। 4 हे प्रभो नामधेयाते को न भीतिं गमिष्यति। को वा त्वदीयनामश्च प्रशंसां न करिष्यति। केवलस्त्वं पवित्रोऽसि सर्वजातीयमानवाः। त्वामेवभिप्राणस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं। यस्मात्तव विचाराज्ञा: प्रादुर्भावं गता: किल। 5 तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणे सति स्वर्गे साक्षावासस्य मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं। 6 ये च सप्त दूताः सप्त दण्डान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्। तेषां परिच्छादा निर्मलशूभ्रवर्णस्त्रनिर्मिता वक्षांसि च सुवर्णशृङ्खलै वैष्टिन्यासन्। 7 अपरं चतुर्णां प्राणिनाम् एकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तसुवर्णकंसान् अददात्। (aiōn g165) 8 अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावकारणात् मन्दिरं धूमेन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतैः सप्तदण्डानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यतः।

16 ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तदूतान् सम्भाषमाण एष महारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं पृथिव्यां सावयत।

2 ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् असावयत् तस्मात् पशोः कलडङ्कधारिणां तत्प्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दृष्टव्रणा अभवन्। 3 ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रे ऽसावयत् तेन स कुणपस्थशोणितरूप्यभवत् समुद्रे स्थिताश्व सर्वे प्राणिनो मृत्युं गताः। 4 अपरं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं नदीषु जलप्रस्वरणेषु चासावयत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं तोयानाम् अधिष्पस्य दूतस्य वागियं मया श्रुता। 5 वर्तमानश्च भूतश्च भविष्यन्तं परमेश्वरः। त्वमेव न्याय्यकारी यद् एतादृक् त्वं व्यचारयः। 6 भविष्यद्विदिसाधूनां रक्तं तैरेव पापितां। शोणितं त्वन्तु तेभ्यो ऽदास्तत्पानं तेषु युज्यते॥ 7 अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्यचिद् अयं रवो मया श्रुतः, हे परश्वर सत्यं तत् हे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्च सर्वा हि विचाराज्ञास्त्वदीयकाः॥ 8 अनन्तरं चतुर्थो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं सूर्येऽसावयत् तस्मै च वहिना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदाय। 9 तेन मनुष्या महातपेन तापितस्तेषां दण्डानाम् अधिष्पत्यविशिष्टेश्वरस्य नामानिन्दन् तत्प्रशंसार्थज्ञमः परिवर्तनं नाकुर्वन्। 10 ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं पशोः सिंहासने ऽसावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्व वेदानाकारणात् स्वरसना अदंदेश्यत। 11 स्वकीयव्याधानाकारणाच्च स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनसि

न परावर्त्तयन्। 12 ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं फराताख्यो महानदे इस्वावयत् तेन सूर्योदयदिश आगमिष्यतां राज्ञां मार्गसुगार्थं तस्य तोयानि पर्यथश्च्यन्। 13 अनन्तरं नामस्य वदनात् पशो वर्दनात् मिथ्याभिष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो इशुचय आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डुकाकाराः। 14 त आश्र्वर्यकर्म्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्वशक्तिम ईश्वरस्य महादिने येन युद्धेन भवितव्यं तत्कृते कृत्सजगतो राजा: संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति। 15 अपरम् इन्द्रिभाषया हमर्मिग्नेनामकस्थने ते स दृग्गृहीताः। 16 पश्याहं चैरवद् आगच्छामि यो जनः प्रबुद्धस्तिष्ठति यथा च नगः सन् न पर्यटीत तस्य लज्जा च यथा दृश्या न भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः। 17 ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वम् आकाशे इस्वावयत् तेन सर्वार्थमन्दिरमध्यस्थिसिंहासनात् महारवो ५४ यं निर्गतः समाप्तिरभवदिति। 18 तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि चाभवन् यस्मिन् काले च पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आश्र्य यादृग्महाभूमिकम्पः कदापि नाभवत् तादृग् भूकम्पो इभवत्। 19 तदानीं महानारी त्रिखण्डा जाता भिन्नजातीयानां नगराणि च न्यपतन् महाबाबिल् चेश्वरेण स्वकीयप्रचण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता। 20 द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तहिताः। 21 गगनमण्डलाच्च मनुष्याणाम् उपर्येकैकद्रोणपरिमितशिलानां महावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टैः क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दम् यतस्तज्जातः क्लेशो इतीव महान्।

17 तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तदूतानाम् एक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यया वेश्यया सार्द्धं व्यभिचारकर्म्म कृतवन्तः, 2 यस्या व्यभिचारमदेन च पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन् तस्या बहुतोयेषु पविष्यामा महावेश्याया दण्डम् अहं त्वां दर्शयामि। 3 ततो इहम् आत्मनाविष्टोन दूतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र निन्दानामधिः परिपूर्णं सप्तशिरोधिं दर्शशृग्नैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णं पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा। 4 सा नारी कृष्णलोहितवर्णं सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छदं धारयति सर्वार्थमणिमुक्ताभिश्च विशिष्टं दर्शशृग्नैश्च पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा। 5 सा नारी कृष्णलोहितवर्णं सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छदं धारयति सर्वार्थमणिमुक्ताभिश्च विशिष्टं दर्शशृग्नैश्च पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा। 6 मम दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेण यीशोः साक्षिणां रुधिरेण च मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम् आश्र्वयेन्नां जातां। 7 ततः स दूतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्यानां जायते? अस्या योषितसद्वाहनस्य सप्तशिरोधिं दर्शशृग्नैश्च युक्तस्य पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां जापयामि। 8 त्वया दृष्टो इसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातलात् तेनोदेतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आश्र्य जीवनपुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्त्तमानमुपस्थास्यन्तञ्च तं पशुं दृष्टवाश्चर्यं मंस्यन्ते। (Abyssos g12) 9 अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यं। तानि सप्तशिरांसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरियः सप्त राजानश्च सन्ति। 10 तेषां पञ्च पतिता एकश्च वर्तमानः शेषश्चाद्याप्नुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं स्थातव्यं। 11 यः पशुरासीत् किन्त्वदानीं न वर्तते स एवाष्मः, स सप्तानाम् एको इस्ति विनाशं गमिष्यति च। 12 त्वया दृष्टानि दशशृग्नाण्यपि दश राजानः सन्तिः, अद्यापि तै राज्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्तमेकं यावत् पशुना सार्द्धं ते राजान इव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति। 13 त एकमन्त्रणा भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पश्वे दास्यन्ति च। 14 ते मेषशावकेन सार्द्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभुनां प्रभु राज्ञां राजा चास्ति तस्य सङ्घर्णिनो इप्याहूता अभिरुचिता विश्वास्याश्च। 15 अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका जनता जातयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति। 16 त्वया दृष्टानि दश शृग्नाणि पशुश्चेमे तां वेश्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नगनाज्य करिष्यन्ति तस्या मांसानि भोक्ष्यन्ते वहिना तां दाहयिष्यन्ति च। 17 यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् एकां मन्त्रणां कृत्वा तस्मै पश्वे स्वेषां राज्यं दातुञ्च तेषां मनासीश्वरेण प्रवर्तितानि। 18 अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा महानगरी या पृथिव्या राजाम् उपरि राजत्वं कुरुते।

18 तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर एको दूतो मया दृष्टः स महापराक्रमविशिष्टस्तस्य तेजसा च पृथिवी दीप्ता। 2 स बलवता स्वरेण वाचमिमाम् अघोषयत् पतिता पतिता महाबाबिल्, सा भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुच्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुचीनां धृण्यानाज्य पक्षिणां पित्तजरश्चाभवत्। 3 यतः सर्वजातीयास्तस्या व्यभिचारजातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तया सह व्यभिचारं कृतवन्तः पृथिव्या वणिजश्च तस्या: सुखभोगाबहुल्याद् धनाद्वयात् गतवन्तः। 4 ततः परं स्वर्गात् मयापर एष रवः श्रुतः, हे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डैश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत। 5 यतस्तस्याः पापानि गगनस्पर्शान्यभवन् तस्या अधर्माक्रियाश्चेश्वरेण संस्मृताः। 6 परान् प्रति तया यद्यद् व्यवहृतं तद्वत् तां प्रति व्यवहरत, तस्याः कर्मणां द्विगुणफलानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मद्यम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमध्येन पूरयत। 7 तया यात्मश्लाघा यश्च सुखभोगः कृतस्तयो द्विगुणो यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति, राजीवद् उपविशाहं नानाथा न च शोकवित्। 8 तस्माद् दिवस एकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः, सा समाप्तोष्यते नारी ध्यक्ष्यते वहिना च सा; यद् विचाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः, 9 व्यभिचारस्या सार्द्धं सुखभोगश्च यैः कृतः, ते सर्वं एव राजानस्तद्वाहृद्यमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि चाहनिष्यन्ति बाहुभिः। 10 तस्यास्तै र्यातनाभीते दूरे स्थितेदमुच्यते, हा हा बाबिल् महास्थान हा प्रभावान्विते पुरि, एकस्मिन् आगता दण्डे विचाराज्ञा त्वदीयका। 11 मेदिन्या वणिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोचन्ति च यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते। 12 फलतः

सुवर्णरौप्यमणिमुक्ता: सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोहितवासांसि पट्टवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि चन्दनादिकाष्ठानि गजदन्तेन महार्घकाषेन पित्तललौहाभ्यां मर्मरप्रस्तरेण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि 13 त्वोला धूपः सुगच्छिद्रव्यं गन्धरसो द्राक्षारसस्तैतं शस्यचूर्णं गोधूमो गावो मेषा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणाश्वैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते । 14 तव मनोऽभिलासस्य फलानां समयो गतः, त्वतो दूरीकृतं यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदाचन तदुद्देशो न पुन लाप्यते त्वया । 15 तद्विक्रेतारो ये वणिजस्तया धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भयाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 हा हा महापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चाछादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासीः, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद् लुप्ताः। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दाहस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्चैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्याः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरः सु मृतिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चोच्चैःस्वरेणेदं वदन्ति हा हा यस्या महापुर्यां बाहुल्यधनकारणात्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्वैः सामुद्रपोतानायकैः, एकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूर्णोच्छन्तां गता । 20 हे स्वर्गवासिनः सर्वे पवित्राः प्रेरिताश्च है । हे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रहर्षत्। युष्माकं यत् तया सार्द्धं यो विवादः पुराभवत्। दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरीश्वरः ॥ 21 अनन्तरम् एको बलवान् दूतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान् ईदृग्बलप्रकाशेन बाबिल् महानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुन न लाप्यते । 22 वल्लकीवादिनां शब्दं पुन न श्रोष्यते त्वयि । गाथाकानाज्च शब्दो वा वंशीतूर्यादिवादिनां । शिल्पकर्मकरः को उपि पुन न द्रक्ष्यते त्वयि । पेषणीप्रस्तरध्वानः पुन न श्रोष्यते त्वयि । 23 दीपस्यापि प्रभा तद्वत् पुन न द्रक्ष्यते त्वयि । न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संशोष्यते त्वयि । यस्मान्मुखाः पृथिव्या ये वणिजस्तेऽभवन् तव । यस्माच्च जातयः सर्वा मोहितास्तव मायाया । 24 भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च हता भुवि । सर्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे ॥

19 ततः परं स्वर्गस्थानां महाजनताया महाशब्दो उयं मया श्रूतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः। तस्याभवत् परित्राणां प्रभावश्च प्राक्रमः। 2 विचाराजाश्च तस्यैव सत्या न्याया भवन्ति च । या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं । तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा । शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीत्वान् ॥ 3 पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, ब्रूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव च । तस्या दाहस्य धूमो उसौ दिशमूर्ध्वमुदेष्यति ॥ (aiōn g165) 4 ततः परं चतुर्विंशतिप्राचीनाश्वत्वारः प्राणिनश्च प्रणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्वैरेव प्रशस्यतां ॥ 5 अनन्तरं सिंहासनमध्याद् एष रवो निर्गतो, यथा, हे ईश्वरस्य दासेयास्तद्रूपाः सकला नराः। यूयं क्षुद्रा महान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं ॥ 6 ततः परं महाजनतायाः शब्द इव बहुतोयानाज्च शब्द इव गृहतरस्तनिनानाज्च शब्द इव शब्दो उयं मया श्रूतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यं राजतं प्राप्तवान् यतः। 7 स परमेश्वरो उस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः। 7 कीर्त्यामः स्वतं तस्य हृष्टाश्वोल्लासिता वयं । यन्नेषाश्वाकस्यैव विवाहसमयो उभवत् । वागदता चाभवत् तस्मै या कन्या सा सुसज्जिता । 8 परिधानाय तस्यै च दत्तः शुभ्रः सुचेलकः ॥ 9 स सुचेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि । ततः स माम् उक्तवान् त्विमिदं लिख्य मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमन्त्रितास्ते धन्या इति । पुनरपि माम् अवदत, इमानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि । 10 अनन्तरं अहं तस्य चरणयोरनिके निपत्य तं प्रणन्तुमृद्यतः । ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः साक्ष्यविशिष्टस्त्व भ्रातुभिस्त्वया च सहदासो उहं । ईश्वरमेव प्रणम यस्माद् यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्वाक्यस्य सारं । 11 अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृशः, एकः श्वेतवर्णो उशो उपि दृष्टस्तदारुढो जनो विश्वास्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना ख्यातः स याथार्थेन विचारं युद्धज्य करोति । 12 तस्य नेत्रे उग्निशिखातुल्ये शिरसि च बहुकीरीटानि विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिखितमास्ति तमेव विना नापरः को उपि तन्नाम जानाति । 13 स रुधिरमनेन परिच्छदेनाच्छादित ईश्वरवाद इति नामाभिधीयते च । 14 अपरं स्वर्गस्थैर्यन्यानि श्वेताश्वारुढानि परिहितनिर्मलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि च भूत्वा तमनुगच्छन्ति । 15 तस्य वक्त्राद् एकस्तीक्ष्णः खड्गो निर्गच्छति तेन खड्गेन सर्वजातीयास्तेनायातितव्याः स च लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य प्रचण्डकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे यद्यत् तिष्ठति तत् सर्वं स एव पदाभ्यां पिनष्टि । 16 अपरं तस्य परिच्छद उरसि च राजां राजा प्रभूनां प्रभुश्चिति नाम निखितमस्ति । 17 अनन्तरं सूर्यो तिष्ठन् एको दूतो मया दृशः, आकाशमध्य उडीयमानान् सर्वान् पक्षिणः प्रति स उच्चैःस्वरेणेदं घोषयति, अत्रागच्छत । 18 ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राजां क्रव्याणि सेनापतीनां क्रव्याणि वीराणां क्रव्याण्यश्वानां तदारुढानाज्च क्रव्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमहतां सर्वेषामेव क्रव्याणि च युष्माभि भक्षितव्यानि । 19 ततः परं तेनाश्वारुढजनेन तदीयसैयैश्च सार्द्धं युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि च समागच्छन्तीति मया दृश्टः । 20 ततः स पशु धूर्तो यश्च मिथ्याभविष्यद्वक्ता तस्यान्तिके चित्रकर्माणि कुर्वन् तैरेव पश्चडकधारिणस्तत्रातिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सो उपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ च वहिंगान्धकज्वलितहृदे जीवन्तौ निक्षिप्तौ । (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 अवशिष्याश्च तस्याश्वारुढस्य वक्त्रनिर्गतखड्गेन हताः, तेषां क्रव्यैष्टिकाणि सर्वे तृप्तिं गताः ।

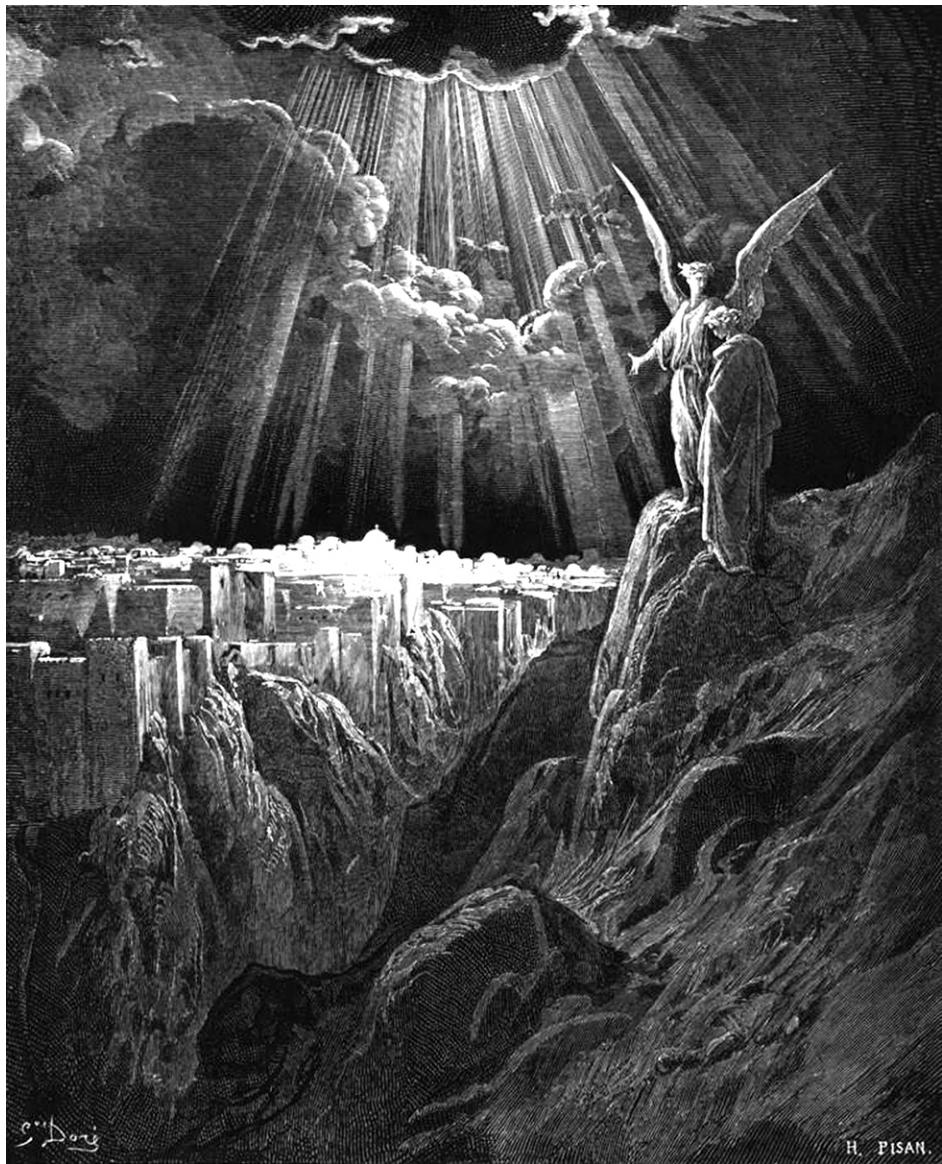
20 ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् एको दूतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका महाशृङ्खलज्यैकं तिष्ठतः। (Abyssos g12) 2 अपरं नामो उर्थतः यो वृद्धः सर्वो उपवादकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं यावद् बद्धवान् । 3 अपरं रसातलै तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावद् भिन्नजातीयास्तेन पुन न भ्रमितव्याः। ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य मोचनेन भवितव्यं ।

(Abyssos g12) 4 अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् ते भ्यो विचारभारो ऽदीयतः; अनन्तरं यीशोः साक्ष्यस्य कारणाद् ईश्वराक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा यै ने कृता भाले करे वा कलड़को ऽपि न धूतस्तेषाम् आत्मानो ऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तजीवनास्तद्वृहस्पत्यावत् ख्रीष्णेन सार्द्धं राजत्वमकुर्वन्। 5 किन्त्ववशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्वं जीवनं न प्राप्नन्। 6 एषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरंशी स धन्यः पवित्रश्च। तेषु द्वितीयमृत्योः को ऽप्यथिकारो नास्ति त ईश्वरस्य ख्रीष्णस्य च याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति च। 7 वर्षसहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्ष्यते। 8 ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिश्यु स्थितान् सर्वजातीयान् विशेषतो जूजाख्यान् माजूजाख्यांश्च सामुद्रिसिकातावद् बहुसंख्याकान् जनान् भ्रमित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति। 9 ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीज्ज्व वेष्टितवन्तः किन्त्वीश्वरेण निक्षिप्तो ऽग्निराकाशात् परित्वा तान् खादितवान्। 10 तेषां भ्रमित्वा च शयतानो वहिगन्धकयो फैदे ऽर्थतः पशु मिर्थाभविष्यद्वादी च यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रानन्तकालं यावत् ते दिवानिश्च यातनां भौक्ष्यन्ते। (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 ततः शुक्रलम् एकं महासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि दृष्टस्तस्य वदनान्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं न लब्ध्यते। 12 अपरं क्षुद्रा महान्तश्च सर्वे मृता मया दृष्टाः, ते सिंहासनस्यान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्यस्तीर्थन्त जीवनपुस्तकाख्यम् अपरम् एकं पुस्तकमपि विस्तीर्ण। तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिखितं तस्मात् मृतानाम् एकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः। 13 तदानीं समुद्रेण स्वान्तरस्य मृतजनाः समर्पिताः, मृत्युपरलोकाभ्यामपि स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, तेषाज्जैककस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः। (Hadēs g86) 14 अपरं मृत्युपरलोकौ वहिहृदे निक्षिप्तौ, एष एव द्वितीयो मृत्युः। (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 यस्य कस्यवित् नाम जीवनपुस्तके लिखितं नाविद्यत स एव तस्मिन् वहिहृदे न्यक्षिप्यत। (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी च मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी च लोपं गते समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते। 2 अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिरुशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्। 3 अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते च तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति। 4 तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रूणि सर्वाणीश्वरेण प्रमाश्यन्ते मृत्युपि पुन न भविष्यति शोकविलापकलेशा अपि पुन न भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सर्वाणि व्यतीतिनि। 5 अपरं सिंहासनोपविष्टो जनोऽवदत् पश्याहं सर्वाणि नूतनीकरोमि। पुनरवदत् लिख्य यत इमानि वाक्यानि सत्यानि विश्वास्यानि च सन्ति। 6 पन मार्म् अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षश्च, अहम् आदिस्तश्च यः पिपासाति तस्मा अहं जीवनदायिप्रस्वरणस्य तोयं विनामूल्यं दास्यामि। 7 यो जयति स सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहज्ज्व तस्येश्वरो भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति। 8 किन्तु भीतानाम् अविश्वासिनां घृण्यानां नरहन्तृणां वेश्यागमिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाज्यांशो वहिगन्धकज्जलितहृदे भविष्यति, एष एव द्वितीयो मृत्युः। (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 अनन्तरं शेषसप्तदण्डैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्ततूतानां करेष्वासनं तेषामेक आगत्य मां सम्प्रभायावदत्, आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थतो मेषेशावकस्य भविष्यार्थ्या त्वां दर्शयामि। 10 ततः स आत्माविष्ट माम् अत्युच्चं महापर्वतमेकं नीत्वेश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्तीं यिरुशालमाख्यां पवित्रां नगरीं दर्शितवान्। 11 सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महार्घरत्वावद् अर्थतः सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यं। 12 तस्या: प्राचीरं बृहद् उच्चज्ज्व तत्र द्वादशं गोपुराणि सन्ति तद्वोपुरोपरि द्वादशं स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र च द्वादशं नामान्यर्थत इस्यायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिखितानि। 13 पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि च त्रीणि गोपुराणि सन्ति। 14 नगर्याः प्राचीरस्य द्वादशं मूलानि सन्ति तत्र मेषेशावाकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादशं नामानि लिखितानि। 15 अनरं नगर्यास्तदीयगोपुराणां तत्प्राचीरस्य च मापनार्थं मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य करे स्वर्णमय एकः परिमाणदण्ड आसीत्। 16 नगर्याः आकृतिश्चतुरसा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समे। ततः परं स तेगे परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्वाः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्चत्वज्ज्व समानानि। 17 अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्यार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत् चतुश्चत्वारिंशदधिकाशतहस्तपरिमितं। 18 तस्य प्राचीरस्य निर्मितिः सूर्यकान्तमणिभि नंगरी च निर्मलकाचतुर्लय्न शुद्धसुवर्णेन निर्मिता। 19 नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि च सर्वविधमहार्घणिभि भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताप्रमणे, चतुर्थं मरकतस्य, 20 पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणत्वनस्य, सप्तमं चन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लशूनीयस्य, एकादशं षेरोजस्य, द्वादशं मर्टीष्मणेश्वासिति। 21 द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभि निर्मितानि, एकैकं गोपुरम् एकैकया मुक्तया कृतं नगर्या महामार्शाच्छकाचवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं। 22 तस्या अनन्तर एकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषेशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरं। 23 तस्यै नगर्यै दीपितदानार्थं सूर्याचन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेषेशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति। 24 परित्राणप्राप्तलोकनिवहाश्च तस्या आलोके गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवज्ज्व तन्मध्यम् आनयन्ति। 25 तस्या द्वाराणि

दिवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति। 26 सर्वजातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनेष्येते। 27 परन्त्यपवित्रं धृत्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्षयति मेषशावकस्य जीवनपुस्तके येषां नामानि लिखितानि केवलं त एव प्रवेक्षयन्ति।

22 अनन्तरं स स्फटिकवत् निर्मलम् अमृतोयस्य स्रोतो माम् अउर्ध्यत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनात् निर्गच्छति। 2 नगर्या मार्गमध्ये तस्या नद्या: पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशफलानि भवन्ति, एकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वफलं फलति तद्वक्षपत्राणि चान्यजातीयानाम् आरोग्यजनकानि। 3 अपरं किमपि शापग्रस्तं पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्वं तं सेविष्यन्ते। 4 तस्य वदनदर्शनं प्राप्त्यन्ति भालेषु च तस्य नाम लिखितं भविष्यति। 5 तदानीं रात्रिः पुन न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते चानन्तकालं यावद् राजतं करिष्यन्ते। (aiōn g165) 6 अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि च, अचिराद् यै भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्। 7 पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एतदग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स एव धन्यः। 8 योहनहम् एतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा च तद्वश्कृदूतस्य प्रणामार्थं तच्चरणयोरन्तिके उपतं। 9 ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैव कृ, त्वया तव भ्रातृभिः भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्थवाक्यपालनकारिभिश्च सहदासो ऽहं। त्वम् ईश्वरं प्रणाम। 10 स पुन र्माम् अवदत्, एतदग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि त्वया न मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती। 11 अधर्माचार इतः परमप्यधर्मम् आचरतु, अमेध्याचार इतः परमप्यधर्मम् आचरतु धर्माचार इतः परमपि धर्मम् आचरतु धर्माचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु। 12 पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, एकैकरम्यै स्वक्रियानुयायिफलदानार्थं मदातव्यफलं मम समवर्ती। 13 अहं कः क्षश्च प्रथमः शेषश्चादिरन्तश्च। 14 अमुतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारै नंगरप्रवेशार्थज्व ये तस्याज्ञा: पालयन्ति त एव धन्या। 15 कुकुरै मर्याविभिः पुड्गामिभिः नरहन्तृभिः देवाच्चकैः सर्वेनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यं। 16 मण्डलीषु युष्मभ्यमेतेषां साक्ष्यदानार्थं यीशुरहं स्वदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अहं तेजोमयप्रभातीयतारास्वरूपः। 17 आत्मा कन्या च कथयतः, त्वयागम्यतां। श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति। यश्च तृष्णार्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं जीवनदायि जलं गृह्णातु। 18 यः कश्चिद् एतदग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्यमिदं दद्यामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योजयति तर्हीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिखितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति। 19 यदि च कश्चिद् एतदग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्ययेभ्यः किमप्यपहरति तर्हीश्वरो ग्रन्थे ऽस्मिन् लिखितात् जीवनवृक्षात् पवित्रनगराच्च तस्यांशमपहरिष्यति। 20 एतत् साक्ष्यं यो ददाति स एव वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम् आगच्छामि। तथास्तु। प्रभो यीशो, आगम्यतां भवता। 21 अस्माकं प्रभो यीशुख्वीष्यस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्ततां। आमेन्।

अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिरुशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्।
अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते च तस्य प्रजा भविष्यन्ति,
ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।

प्रकाशितं 21:2-3

पाठक गाइड

देवनागरी at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

शब्दकोष

देवनागरी at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aidios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

शब्दकोष +

AionianBible.org/Bibles/Sanskrit---Devanagari-Script/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

लूक: 8:31
रोमिण: 10:7
प्रकाशितं 9:1
प्रकाशितं 9:2
प्रकाशितं 9:11
प्रकाशितं 11:7
प्रकाशितं 17:8
प्रकाशितं 20:1
प्रकाशितं 20:3

प्रेरिता: 3:21
प्रेरिता: 15:18
रोमिण: 1:25*
रोमिण: 9:5
रोमिण: 11:36
रोमिण: 12:2
रोमिण: 16:27
१ करिन्थिन: 1:20
१ करिन्थिन: 2:6
१ करिन्थिन: 2:7
१ करिन्थिन: 2:8
१ करिन्थिन: 3:18
१ करिन्थिन: 8:13
१ करिन्थिन: 10:11
२ करिन्थिन: 4:4
२ करिन्थिन: 9:9
२ करिन्थिन: 11:31
गालातिन: 1:4
गालातिन: 1:5
इफिषिण: 1:21
इफिषिण: 2:2*
इफिषिण: 2:7
इफिषिण: 3:9
इफिषिण: 3:11*
इफिषिण: 3:21
इफिषिण: 6:12
फिलिपिन: 4:20
कलसिन: 1:26
१ तीमथिय: 1:17
१ तीमथिय: 6:17
२ तीमथिय: 4:10
२ तीमथिय: 4:18
तीत: 2:12
इव्रिपा: 1:2
इव्रिपा: 1:8
इव्रिपा: 5:6
इव्रिपा: 6:5
इव्रिपा: 6:20
इव्रिपा: 7:17
इव्रिपा: 7:21*
इव्रिपा: 7:24
इव्रिपा: 7:28
इव्रिपा: 9:26
इव्रिपा: 11:3
इव्रिपा: 13:8
इव्रिपा: 13:21
१ पितर: 1:25
१ पितर: 4:11
१ पितर: 5:11
२ पितर: 3:18
१ योहन: 2:17
२ योहन: 1:2
यिहूदा: 1:13
यिहूदा: 1:25
प्रकाशितं 1:6
प्रकाशितं 1:18
प्रकाशितं 4:9
प्रकाशितं 4:10
प्रकाशितं 5:13
प्रकाशितं 7:12
प्रकाशितं 10:6
प्रकाशितं 11:15
प्रकाशितं 14:11
प्रकाशितं 15:7
प्रकाशितं 19:3
प्रकाशितं 20:10
प्रकाशितं 22:5

aidios

रोमिण: 1:20
यिहूदा: 1:6

aiōn

मथि: 12:32
मथि: 13:22
मथि: 13:39
मथि: 13:40
मथि: 13:49
मथि: 21:19
मथि: 24:3
मथि: 28:20
मार्क: 3:29
मार्क: 4:19*
मार्क: 10:30
मार्क: 11:14
लूक: 1:33
लूक: 1:55*
लूक: 1:70*
लूक: 16:8
लूक: 18:30
लूक: 20:34
लूक: 20:35
योहन: 4:14
योहन: 6:51
योहन: 6:58
योहन: 8:35
योहन: 8:51
योहन: 8:52
योहन: 9:32
योहन: 10:28
योहन: 11:26
योहन: 12:34
योहन: 13:8
योहन: 14:16

aiōnios

मथि: 18:8
मथि: 19:16
मथि: 19:29
मथि: 25:41
मथि: 25:46
मार्क: 3:29
मार्क: 10:17
मार्क: 10:30
लूक: 10:25
लूक: 16:9
लूक: 18:18
लूक: 18:30
योहन: 3:15
योहन: 3:16
योहन: 3:36
योहन: 4:14
योहन: 4:36
योहन: 5:24
योहन: 5:39
योहन: 6:27
योहन: 6:40
योहन: 6:47
योहन: 6:54
योहन: 6:68

योहन: 10:28
योहन: 12:25
योहन: 12:50
योहन: 17:2
योहन: 17:3
प्रेरिता: 13:46
प्रेरिता: 13:48
रोमिण: 2:7
रोमिण: 5:21
रोमिण: 6:22
रोमिण: 6:23
रोमिण: 16:25
रोमिण: 16:26
२ करिस्थिन: 4:17
२ करिस्थिन: 4:18
२ करिस्थिन: 5:1
गालातिन: 6:8
२ थिथलरीकिन: 1:9
२ थिथलरीकिन: 2:16
१ तीमथिय: 1:16
१ तीमथिय: 6:12
१ तीमथिय: 6:16
२ तीमथिय: 1:9
२ तीमथिय: 2:10
तीत: 1:2*
तीत: 3:7
फिलोमोन: 1:15
इब्रिण: 5:9
इब्रिण: 6:2
इब्रिण: 9:12
इब्रिण: 9:14
इब्रिण: 9:15
इब्रिण: 13:20
१ पितर: 5:10
२ पितर: 1:11
१ योहन: 1:2
१ योहन: 2:25
१ योहन: 3:15
१ योहन: 5:11
१ योहन: 5:13
१ योहन: 5:20
यिहूदा: 1:7
यिहूदा: 1:21
प्रकाशित 14:6

eleēsē

रोमिण: 11:32

Geenna
मथि: 5:22
मथि: 5:29
मथि: 5:30
मथि: 10:28
मथि: 18:9
मथि: 23:15
मथि: 23:33
मार्क: 9:43*

मार्क: 9:45*
मार्क: 9:47*
लूक: 12:5
याकूब: 3:6
Hadēs
मथि: 11:23
मथि: 16:18
लूक: 10:15
लूक: 16:23
प्रेरिता: 2:27
प्रेरिता: 2:31
१ करिस्थिन: 15:55
प्रकाशित 1:18
प्रकाशित 6:8
प्रकाशित 20:13
प्रकाशित 20:14

Limnē Pyr
प्रकाशित 19:20
प्रकाशित 20:10
प्रकाशित 20:14
प्रकाशित 20:15
प्रकाशित 21:8

Sheol
उत्पति 37:35
उत्पति 42:38
उत्पति 44:29
उत्पति 44:31
गिनती 16:30
गिनती 16:33
व्यवस्था विवरण 32:22
१ शमूएल 2:6
२ शमूएल 22:6
१ राजा 2:6
१ राजा 2:9
अन्यूब 7:9
अन्यूब 11:8
अन्यूब 14:13
अन्यूब 17:13
अन्यूब 17:16
अन्यूब 21:13
अन्यूब 24:19
अन्यूब 26:6

भजन संहिता 6:5
भजन संहिता 9:17
भजन संहिता 16:10
भजन संहिता 18:5
भजन संहिता 30:3
भजन संहिता 31:17
भजन संहिता 49:14
भजन संहिता 49:15
भजन संहिता 55:15
भजन संहिता 86:13
भजन संहिता 88:3
भजन संहिता 89:48

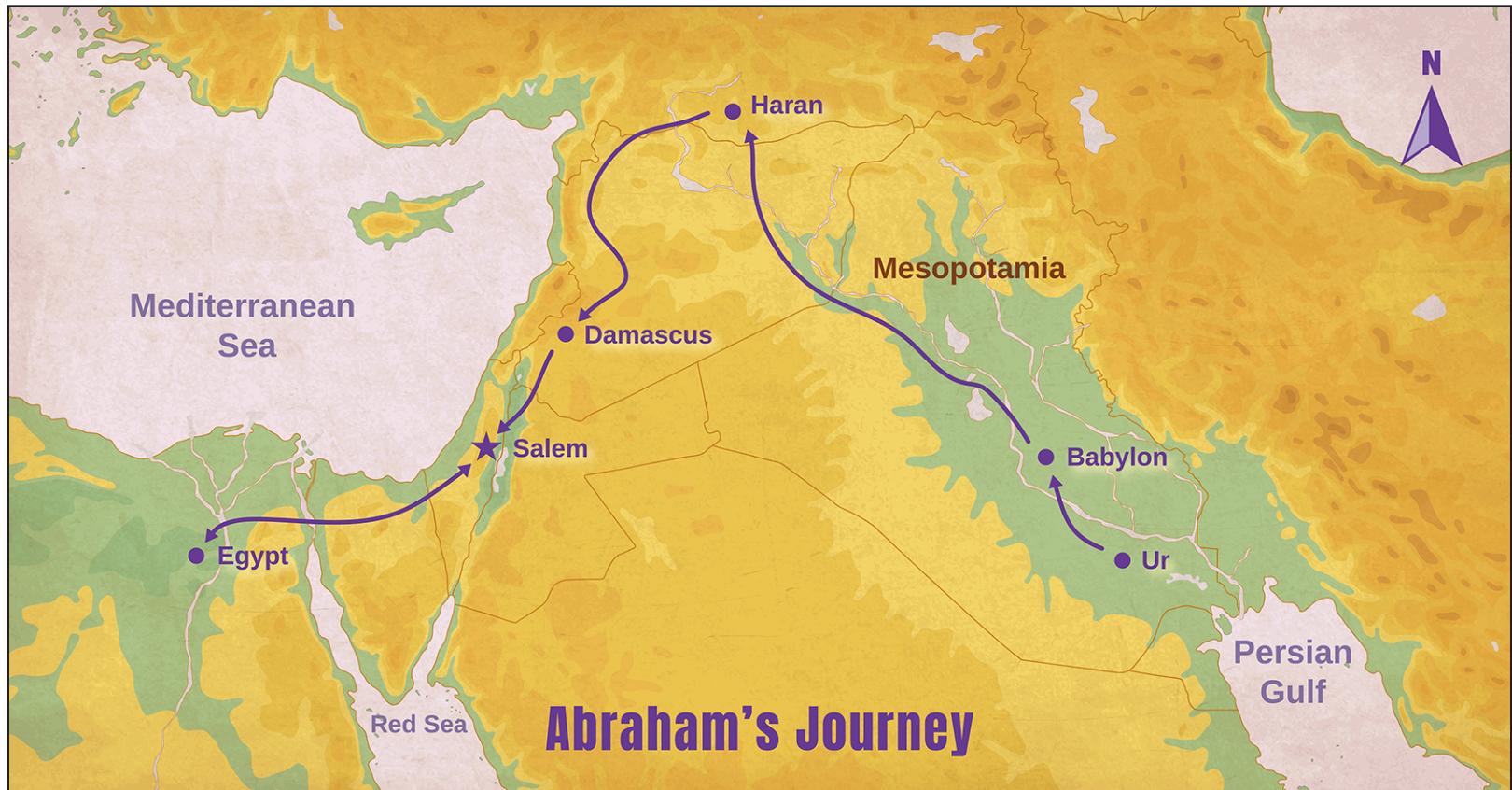
भजन संहिता 116:3
भजन संहिता 139:8
भजन संहिता 141:7
नीतिवचन 1:12
नीतिवचन 5:5
नीतिवचन 7:27
नीतिवचन 9:18
नीतिवचन 15:11
नीतिवचन 15:24
नीतिवचन 23:14
नीतिवचन 27:20
नीतिवचन 30:16
सभोपदेशक 9:10
श्रेष्ठीत 8:6
यशायाह 5:14
यशायाह 7:11
यशायाह 14:9
यशायाह 14:11
यशायाह 14:15
यशायाह 28:15
यशायाह 28:18
यशायाह 38:10
यशायाह 38:18
यशायाह 57:9
यहेजकेल 31:15
यहेजकेल 31:16
यहेजकेल 31:17
यहेजकेल 32:21
यहेजकेल 32:27
होशे 13:14
आमोस 9:2
योना 2:2
हबकूक 2:5

Tartaroō

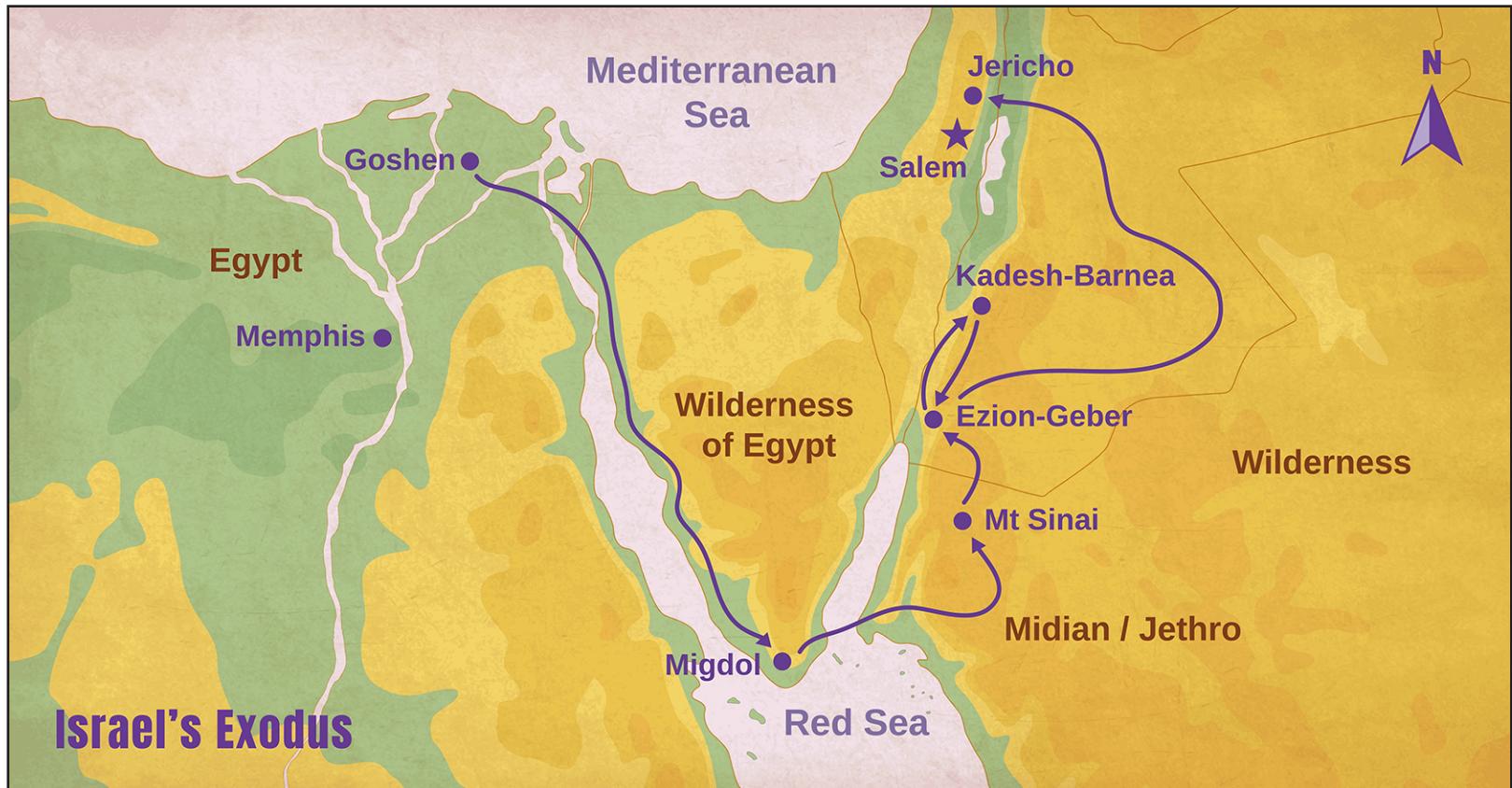
२ पितर: 2:4

Questioned

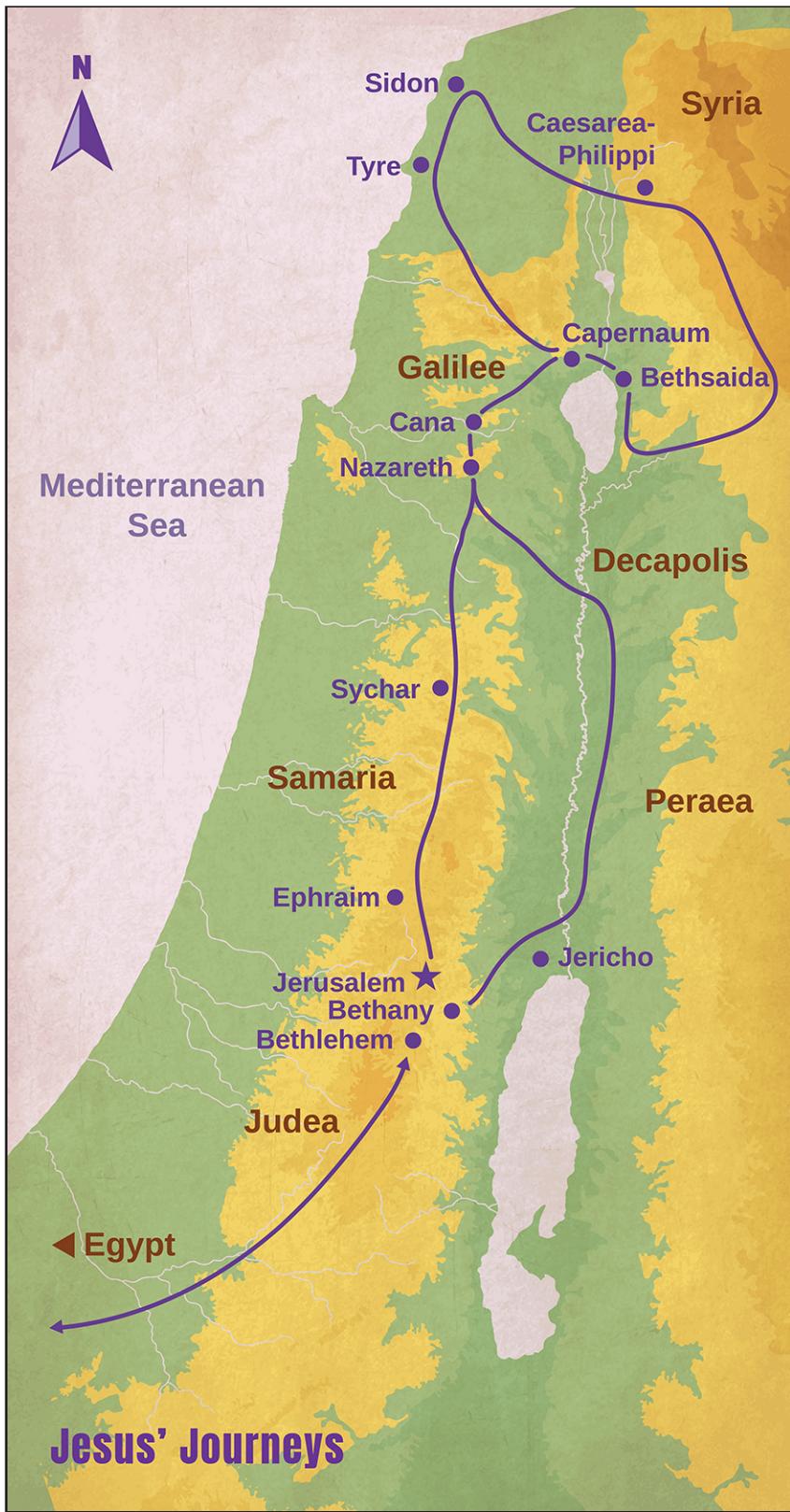
२ पितर: 2:17

विश्वासेनेब्राह्म आहूतः सन् आज्ञा गृहीत्वा यस्य स्थानस्थाधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये वक्त यामीति नाजानात्। - इतिरिणः 11:8

"When Pharaoh had let the people go, God didn't lead them by the way of the land of the Philistines, although that was near; for God said, 'Lest perhaps the people change their minds when they see war, and they return to Egypt'" Exodus 13:17

यतो मुख्यपुः सेव्यो भवितुं नागतः सेवा कर्ता तथनेकेषां परित्राणाय मूल्यकृपस्वप्राणं दातुञ्चागतः । - मार्कं: 10:45

ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादं भविष्यद्वादिभि धर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो योशुद्धीष्य सेवको यः पौलः - रोमिणः 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Titus destroys the Jewish Temple
39	Thomas reaches Malabar, India
33	Peter reaches Gentile Cornelius
	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?

Who?

When?

		Innocence		Fallen			Glory					
Who?	God	Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth			
		God's Perfect Fellowship	John 10:30	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16					God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City			
		God's Perfect Fellowship		Pre-Incarnate, John 8:58	Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43						
		God's Perfect Fellowship with Adam in the Garden of Eden		Everywhere, Psalm 139:7	Indwelling Believers, John 14:17							
	Mankind	No Fall No Death Gen 1:31	No Creation	Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					All Restored Acts 3:21			
				Blessed in Paradise, Luke 16:22								
				Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13								
	Angels	No people Gen 1:1	No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					No Hades No Dead Rev 20:3			
				Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6								
				Rebelling Against Christ			Thalaasa, Rev 20:13					
			No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Accusing Mankind			Lake of Fire Revelation 19:20		Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels Mat 25:41 Rev 20:10			
				1 Peter 5:8 and Revelation 12:10								
				Abyss Revelation 20:2								

नियति

देवनागरी at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. "*If the first fruit is holy, so is the lump*," Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

अतो यूयं प्रयाय सव्वदीशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाहयत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत। - मथि: 28:19